

G. 14.15

G. 14. 15.

OPHŒΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ

London.

ORPHEI

ARGONAVTICA HYMNI
LIBELLVS DE LAPIDIBVS

ET

FRAGMENTA

597

2

CVM NOTIS

STEPHANI ET ANDR. CHRIST. ESCHENBACHII

TEXTVM

AD CODD. MSS. ET EDITIONES VETERES

RECENSUIT

NOTAS SVAS ET INDICEM GRAECVM

ADIECIT

IO. MATTHIAS GESNERVS

CVRANTE

GE. CHRISTO. HAMBERGERO

LIPSIÆ

SVMTIBVS CASPARI FRITSCH

MDCCLXIV.

1764

V I R O

SVMME REVERENDO

ET CELEBERRIMO

IO. AVGVSTO ERNESTI

S. P. D

GE. CHRISTO. HAMBERGER

Tardius licet fidem Patrono obligatam liberare, et ad TE, VIR SVMME REVERENDE, afferre munus, tanto gratius et carius TIBI futurum, quanto amantior TV eius eras, a quo proficiscitur. Scilicet Gesneri est, qui hoc suum Syntagma Orphicum TIBI, dum viueret, destinauerat, sed morte appropinquante in exequendo consilio turbatus, mihi id negotii dedit, ut illud TVO nomini inscriberetur. Hac vero re non solum honorem, quem in dedicando Homero ipsi habuisti, secundum illud Hesiodium, pari TIBI mensura reddere volebat, sed amicitiae, quae ipsi TEcum per triginta annos intercessit, memoriam firmo quodam monumento ad posteritatem ultimam

mam extendere. Id quidem praestabit opus hoc quod TIBI iam traditur, et aere et marmore perennius, quod non prius peribit, quam bonarum literarum honos et gloria obliuione obruta et sepulta erit. Amicitiae vero TVAE, VIR SVMMME REVERENDE, quantum pretium statuerit Gesnerus, tum hic ipse liber loquitur, tum illi optime norunt, qui propius cum illo versabantur. Hac integra valetudine usum sum mopere delectabatur, eiusque recordatione et commemoratione fractas ab atroci morbo vires reficiebat, animumque languore fatigatum pascebat, inter bona, quae a diuina providentia plurima in se collata praedicabat, hoc non minimum reputans, quod ERNESTIVM amicum habuerit, quod ipsum primum in lucem produxerit, et senex a numine instrumentum electus esset, ad virtutem eius ornandam, et amplificandam. Hoc sensu amoris inflammatus, TIBI, VIR SVMMME REVERENDE, Gesnerus ultimos suos labores, hunc librum, quem prae omnibus suis amabat, dat, legat. TV eum cape, sume, habe eadem, qua donatus est, affectione. Vale.

PRAE-

P R A E F A T I O GE. CHRISTO. HAMBERGERI

Per aliquot annos. a uide a uiris doctis expectatum opus, in lucem tandem prodit, cuius auctor immortalis, cum mors cita et dira calamum ipsi e manu excuteret, mihi praefandi prouinciam imposuit, et quibus subsidijs instructus ad hoc opus accesserit, explicare iussit. Hoc officio paucis fungi licet. Quod quidem ad auctorem operis, quod Gesneri studio iam cultius editur, attinet, de eo dicere opus non habeo, cum Gesnerus ipse de eo quid sibi videretur, de carminibus, quae nomine eius feruntur, et de vniuerso eorum argumento, in Prolegomenis Orphicis, quae post hanc praefationem leguntur, sententiam suam copiose, et accurate, vt solebat, exposuerit, eandemque etiam paucis in opere ipso dixerit, e. g. Argon. v. 310. Hymn. i. Lap. 18. item Arg. v. 420. 856. Illud tantummodo monendum censeo, consilium habuisse Gesnerum, ex historiae Orphicae, et disciplinae variis periodis, et rationibus, dilucidius, quam

quam in Prolegomenis egit, declarare, qui factum sit, vt iam multa Orphei apud veteres mentio esset carmina tamen ipsa vix ac ne vix quidem vetere scriptis suis intexuerint, et multa praeclara, quae penitus sese in hanc rem penetrauerat, docturum videbatur; sed mors consilium interrupit.

De subsidiis, quibus in ornando, et politius limando Orpheo vsus est Gesnerus, haec habeo. Ea quidem partim scripta sunt, partim impressa. Inter prioris generis primo loco commemoranda est Collatio codicis Vossiani in Bibliotheca Lugduno-Batava extantis. Haec beneficio Viri harum literarum apud Anglos consultissimi, Ant. Askew, M. D. qui illam a. 1745 instituerat, ad Gesnerum peruenit. De aetate Codicis, vt ad Arg. v. 50. patet Gesnero nihil constabat. Vitiis scribae inquinatissimus est, apertissimis etiam, quae tamen cum aliis minutiis editor, in Argonauticis huic in finem laboriose enotare sustinuit, vt iis ipsis intelligeretur, lectiones, quas hic Codex probabiles habet, non a correctore esse, non critico ingenio deberi, sed antiquam scripturam seruare. Ex hoc Codice multiplex, et salutaris medicina carminibus Orphicis adhibita est, vt quicumque librum euoluerit, facile deprehendet, tam quoad singulas voces, tam integros versus, qui inde auctori suo diu exulantes restituti sunt, Arg. 51. et 1276. Idem Codex habet in margine lectiones quasdam adscriptas, quae, notante Gesnero, plerumque lectionem Eschenbachianam exhibent, non tamen semper, easque dedit Gesnerus v. g. Arg. 396, 455, 476 etc. Quotiescumque igitur in varietate Marginis mentio occurrit,

de

de eo intelligi debet: ipse vero Codex sigla *Voss.* indicatur. Caeterum hic codex carmen de lapidibus non habet. Idem carmen deest in altero codice scripto, quem doctissimus Anglus, cuius nomen supra posuimus, e Graecia secum in Angliam deportauit, et vnus e trecentis variis codicibus est, quibus bibliothecam suam instruxit. Huius itidem lectiones cum Gesnero, vt erat eius valde studiosus, communicauit. In epistola, qua ipsi eas offert, aetatem satis magnam, sed non definitam, tribuit suo codici possessor, et nunquam collatum esse commemorat. Varietates tamen eius minus quam *Vossianae* ad emendandum textum profuerunt. Sigla *Ask.* hunc codicem designat. Quem *Chiuaeanum* codicem vocat Gesnerus, exemplum est Aldinae editionis, quod ante aliquot annos ex auctione librorum *Chiuaeana*, apud Batauos habita, in bibliothecam nostram academicam inuigrauit. In eius margine, ab ignota manu, adscriptae erant lectiones variae, quae modo cum *Askeano* codice, v. g. Arg. 24. 133. modo cum *Vossiano*, Arg. 56. conspirant. Probabilem lectionem propriam in contextum recepit Gesnerus, Arg. 226, aliam dignam vt recipiatur, in annotatione ad v. 193. laudat. Alia scripta subsidia non habuit Gesnerus. In procurandis quidem codicum *Parisiensium* *Mss.* lectionibus operam suam obtulerat Gesnero Vir apud *Argentineses* Clarissimus *Elias Stoeberus*, et rogauit etiam ille, describi sibi quinquaginta aut decem versus de codice, qui N. 2678. et altero, qui N. 2764. in *Catalogo* *Mss.* regio habet, sed in schedis, quae in manus meas venerunt, nullum vestigium, neque

indiciū deprehendi, perlatum esse eorum aliquid ad Gesnerum. Nec studuit Gesnerus valde multa habere, ne res longa fieret, et hanc ob causam ne oblatis quidem per Ruhnkenium V. Cl. cuius ingenium et doctrinam quanti ipse fecerit, non vnus locus in his Orphicis declarat, vti voluit, potius suo solius remigio rem gerere, forte etiam quod metuebat, ne sibi simile iterum accideret, quod in Scriptoribus rei rusticae factum est. Ruhnkenjo tamen V. Cl. debentur Fragmenta inedita, et Collatio carminum Orphicorum cum Codd. Regiis Paris. 2763, 2764 et 2765. quae in manibus Viri incomparabilis Ernesti erant, cuius suasu et consilio editioni Gesnerianae adiectae sunt.

Ad editiones veniendum est. De primis quidem quid generatim statuendum sit, tum Henricus Stephanus ad Arg. 420. et Gesnerus ad v. 791. docet. Huic ad manus fuit e bibliotheca academica editio omnium prima, quam sigla P. in varietate lectionis designat, et forma quadrata, non vero, vt quidam tradunt, literis quadratis, excusa est. In fine legitur: *Anno ab incarnatione MCCCC. die XIX Septembris. Impressum Florentiae impensa Philippi Iuntae bibliopolae. Si quos errores in hoc opere lector inuenies, qui properantes oculos nostros subterfugerint, eos pro iudicio tuo emendabis. vix fieri potest, vt non tales interueniant.* Quis curauerit hanc editionem, quae Argonautica et Hymnos habet, non constat; liber ipse omni praefatione destituitur, vnde forte aliquid liceret discere, quod huc faceret. Caeterum hanc primam editionem esse, et frustra iactatam

tam a viris doctis editionem a Constantino Lascari curatam, probatum dedit b. Gesnerus in schedula, quae partem suae praefationis constituere debebat. En eam:

„Interim facere non possum, quin mentionem faciam illius opinionis, qua primum a Constantino Lascari edita esse Orphei certe Argonautica, cum viris doctis suspicatus sum. In Bibliothecae Taurinensis Catalogo p. 375 inter MSSos Graecos nr. CCLXI. f. 109 habetur titulus, *Κωνσταντίνος τῷ Λασκάρειως προλεγόμενα τῷ σοφῷ Ὀρφείως*, additurque ea edita esse in prima parte marmorum Taurinensium. Et habetur sane P. I n. X explicando marmori, Orphea a Bacchis discerptum repraesentanti, a p. 93-104 Constantini Lascaris libellus hoc titulo ex MS. editus, sed ita ipse levis et Graeculae vanitatis plenus, ita porro negligenter et vitiose descriptus, vti talem quidem e Lascaris officina prodisse, nullo modo sit probabile, neque dignus mihi visus sit, qui in hoc Syntagmate locum habeat, e quo alioquin etiam exclusi, quidquid non ad carmina, quae habemus, pertinet. Caeterum qui locus proprie cum quaestione nostra de primo editore coniunctus est, clausulam ipsius libelli huc ponere placuit, corrupte quidem et ipsam, sed vnde tamen illud, de quo hic agitur, confici videtur posse, si quis praesertim emendationes nostras recipiendas putaret. Sic ergo p. 104 *Τὰ δὲ τῷ Ὀρφείως*, (de Argonauticis in primis sermonem esse apparet) *διὰ τὴν πολυετίαν, καὶ τὴν δυσυχίαν γένους* (intelligit, credo, calamitates Graeciae a barbaris) *τοσούτου ἠφάνισαι, ὥστε μόλις εὐρίσκεται* (f. εὐρίσκεσαι)

θαὶ) ὀλίγα τινα, καὶ ταῦτα διεφθαρμένα καὶ ἀνε-
 ξήτα (f. ἀνεξίτητα) Ταὶ (f. Ταῦτα) γὰρ ἐν τῷ μόλις
 (f. τῇ πόλει) τῷ Μεδιολάνῳ εὔρον; ἔγραψά τε, καὶ
 τοῖς ἄλλοις κοινύσας (f. κοινωνήσας) καὶ διδάξας, εἶδὲ
 δύναμαι εὔρεῖν οἷς παρόντα διορθώσαμι ἐν πολλοῖς
 ἀμφίβολα ὄντα. Apparet Lascarin hoc egisse, vt
 ederet Orphei Argonautica, h. e. praelegeret, ex-
 plicaret, dictaret, et, si fieri posset, typis quoque
 expressa daret: deinde, inuenisse illum Mediolani
 exemplum, illud descripsisse, *docuisse* h. e. praelegis-
 se, ita fere vt *docera fabulam* dicitur, qui in scenam
 profert; sed cum in multis dubiae esset lectionis, in-
 uenire non potuisse, vnde illud emendaret. Haec
 sunt, quae dicit, nihil aliud. Vtrum voti postea
 compos factus mereri vltra de Orpheo potuerit,
 hinc non discimus. Sed ex his, quae Boernerus de
 doctis hominibus Graecis etc. diligenter exquisita
 posuit, constat, Mediolani fuisse Lascarin ab A. 1454-
 1460, quo tempore inuenisse ibi debet Argonau-
 tica: tum Florentiae aliquamdiu, post Neapoli, Mes-
 sanae autem ab A. 1465: ibi discipulum habuisse
 Bembum 1492, et paullo post diem suum obiisse A.
 1493 vel 1494. Iam Mediolani edita Argonautica
 vix fugere poterant doctiss. Argelatum, qui tamen
 nullam eius rei mentionem facit in Bibliotheca Me-
 diolanensi; licet in MSS. Ambrosianae Bibliothecae
 referat in praemissa historia typographiae literaria
 p. CLXXVI, D. *In Protegomena Orphei*, qui sine du-
 bio libellus ipse est, de quo hic egimus. De rari-
 tate Codicum Orphei MSS. illud modo, quoniam
 hic sumus, adiicimus, in MSS. Bibliothecae S. Mar-
 ci Venetae, qui memorantur omnes esse Saeculi XV.

Vtrum

Vtrum exstet hodie, et prodesse futuris editoribus possit, non habeo dicere, ille quem in *Bibl. Vindobon. Catal. Neffel. P. IV c. CLIII p. 86* laudari video, *Codex membranaceus antiquus et optimae notae, in quarto, constatque foliis triginta, et ad Io. Sambuci Bibliothecam olim pertinuit, quo continentur Orphei Thracis, unius ex Argonautis, Argonautica.* Sed haec praeter consilium atque institutum, qui illa solum commemorare praesidia velim, quae mihi praesto fuere.“

Florentinam excipit editio, quae Venetiis in aedibus Aldi et Andreae soceri mense Nouembri M. D. XVII. charta octies plicata prodiit. Praemissum est Musaei carmen cum versione latina. Orphica carmina exhibet omnia, et in hoc differt a Florentina, quae carmine de lapidibus destituitur. Presso fere pede sequitur eius lectiones, ut a doctis viris obseruatum est. Praefationis nihil ibi legitur, nec versionem latinam habet. Post Aldinam editionem eadem opuscula, sed insertis post hymnos Orphei, quatuor Prochi, et adiectis in fine sententiis ex variis poetis, et Homeri *Batrachomyomachia*, prodierunt Florentiae per haeredes Iuntae 1519. 8vo. Ponam de hac editione, quae Gesnerus in fronte libri sui posuit: *Aldi Ro. praefationem etiam paucis immutatis describit Ant. Barchineus.* Et videtur ad singulas literas haec ab Aldina expressa esse. Certe quae obseruavi typographorum peccata, ea sunt communia; nisi quod *Argon. 18.* proprium habet Iunt. *λυγρὸν* cum recte Ald. *λυγρόν*, sed talia possunt esse plura, et tamen verum quod posui. Liber de lapidibus habet quaedam propria. Conf. quae ad v. 656 legun-

leguntur. Hanc editionem sigla I. indicat. **Quarta** editio, qua vsus est Gesnerus, hunc titulum habet: *Orphei poetarum vetustissimi Argonauticōn opus Graecum, eorum interpretatione latina incerti auctoris, recens addita, et diligentius, quam hactenus emendata. Apud inlytam Germaniae Basileam anno domini 1523. In fine: Basileae in aedibus Andreae Cratandri mense Iunio a. d. 1523.* Haec editio per Illustrem Schoepflinum ad Gesnerum venit. Quis eam curauerit ignoramus. Ad primam Iuntinam vel Florentinam graeca expressa esse, communia vitia, apertissima etiam, declarant, sunt tamen quaedam emendata, et obseruauit Gesnerus, eam aliquoties secutam lectionem vulgata meliorem, ex codice, vt putat, potius, quam e coniectura. Versio latina ea est, quam adespoton cum suo Valerio Flacco ediderat Io. Baptista Pius, et dedit etiam cum suo Valerio Pet. Burmannus. Esse eam a Mediolanensium Cribellorum quodam factam, docet is, qui ad editionem Valerii Aldinam Venet. 1523. 8vo vulgatam praefatus est. Hunc Cribellum viri docti eum habent, qui Leodrisii nomen gerit, de quo videri potest Argelatus in Bibliotheca SS. Mediol. h. v. quamquam hic vir doctus in eo fallitur, cum ibi ad auctoritatem editionis prouocat, et scribit: *Leodrisio expresse adscribitur in eadem (Aldina) praefatione a me inspecta.* Certe non accurate inspexerit Argelatus, nisi alium librum habuerit, quam ego. In meo sane exemplo nullum vestigium Leodrisiani nominis video, quin negat auctor, se scire nomen. Ponam ipsa verba: *Adiunximus — Orpheum per Mediolanensium Cribellorum quendam (nomen non habere potui-*

potuimus) *latinum factum*. Ante Argelatum de eodem nomine etiam Barthius, Stat. Theb. III, 352. ad auctoritatem Aldi prouocauerat. Variis his editionibus parum adiutus Orpheus, medicinam et salutem adhuc expectabat. Illam ipsi adhibuit de graecis literis omnium optime meritus Henricus Stephanus, qui licet codicum adiumento destitutus, suo tamen ingenio, quo gaudebat felicissimo, et exquisita doctrina, inopiam ita compensauit, vt eictis priorum editionum vitiis, deterfisque scribarum maculis, Orpheo fere integritatem suam redderet, et iure sospitator eius habeatur. Ita purgatum inter suos Poëtas graecos principes heroici carminis, a. 1566. sacrum poëtam edidit Stephanus; post cuius diligentiam a sequentibus duobus editoribus, Lectio, et iuvene Eschenbachio, quorum libros Gesnerus pariter consuluit, eius annotationes suae editioni inseruit, vix quicquam immutatum, vel praeclari aliquid in his carminibus praestitum est. Ad hanc Henrici editionem suam carminum Orphicorum recensionem instituit b. Gesnerus, ita vt suadentibus vel codicum auctoritatibus, vel aliis rationibus, meliorem lectionem coniecturasque felices vel suas vel aliorum virorum doctorum lectioni vulgatae, si opus videretur, substitueret. Sed quanta modestia, quanta timiditate hic rem gesserit Gesnerus, quam etiam in hoc auctore in partem cautiorem more suo peccare, et vulgatam lectionem retinere maluerit, quam temeritatis criticae inculari, et aliquid ponere, quod non res ipsa posceret, vel de quo non constaret, veteris scriptoris esse, satis apparet. Ipse in interpretatione auctoris, officium edito-

editoris primum collocabat, a quo interdum studiose refugere critici ipsi videbantur, ut impunius vrerent, secarent, interpolarent. Sed redeamus in viam. In hymnis vsus est Gesnerus etiam Lectiōnibus variantibus ad aliquot hymnos Orphei e codice Augustano, quas cum Ζωροαστειων τε και Πλατωνικων δογματων συνκεφαλαιωσει τε Πληθωνος edidit Valentin. Hermannus Thryllitius, Viteberg. 1719. 4°. Eas varietates ad vnam omnes studiose annotauit editor, et ex illa syluula etiam petita est, quae p. 182. v. 26. sine auctore exhibetur lectio. Inter multas alias cogitationes videtur Gesnerus Siglam omisisse, quod idem accidit Lap. p. 328. v. 96. vbi in varietate αλλωμενος, ex Esch. et p. 338. v. 64. λαβεθρα συν ex Ald. et Iunt. editione est. In carmine de lapidibus praesidii aliquid exspectabat Gesnerus noster a paraphrasi et scholiis Hannardi Gamerii, sed vana spe lactatum esse docent, quae de hoc libro in schedulam coniecit, quam hic exhibemus.

„Quam B. Fabricius memorat Hannardi Gamerii Paraphrasin, cum eius Scholiis et D. Wendalini Cronobachii Medici animaduersionibus vulgatam Leodii 1578. 8 non vidi. Sed communicatum est mecum de Bibliotheca Regia Hannouerana exemplum antiquioris editionis, cuius notitiam breuiter dabo: Titulus ita habet, *Orpheus antiquissimus et optimus poeta, Philosophus Trismegistus, de Lapidibus, nunc demum Latine iure donatus, M. Hannardo Gamerio Poeta laureato interprete.* (Scholae Tungrensis Rectorem se vocat) *Accesserunt eiusdem Hannardi scholia,*

lia, quae et rei medicae studiosis utilia iucundaque futura sunt, et quae quibusdam locis obscurioribus plurimum lucis adferent. (Neutrum ego praestiterim. Citantur loca veterum et recentiorum quaedam, vbi eadem nomina lapidum leguntur: quid lucis expectari hic possit, mox specimine vel vno declarabitur) *Accessit praeterea argumentum in Orphei libellum* (Demetrii Moschi) Renato Perdrierio interprete. *Leodii ex officina Gualteri Morberii 1576. 4.* Iam de praefatione vnam alteramque notitiam ponam: „Comperi Argonautica felicissime latinitate donata, in quibus singuli „versus latini singulis graecis aptissime responderent. „Inueni quoque dicta Argonautica et Hymnos, cum „opusculo de lapidibus ad verbum in Latinum versa „Renato Perdrierio Parrhisiensi interprete, sed nequaquam pari felicitate cum ea, quam de Dei gratia et beneficio in Argonauticis, carmine Heroico „pulcherrimo redditis, quidam *Castellio* (*Cribellum* „voluit haud dubie, vacillante memoria) praestitit. „Huius enim in vertendo dexteritatem suspicio, illius vero solum conatum, benevolentiam, diligentiamque collaudo.„ Haec eadem fere sunt, quae laudari in nostro Gamerio bona fide videntur posse. Equidem cupide cum inspicerem libellum, aliquamdiu desideratum, mox animaduerti, non esse quod poeniteret, non esse, quod deriuari in hoc Syntagma lectorum, quos mihi opto, interesset. Vnum specimen ponam, locum, in quo aliquid lucis inuenire optabam. Euoluat mihi aliquis de Lapp. Pro. v. 67-74 in quo quam laborem, in notis indicauit. Hunc bonus Gamerius ita transtulit:

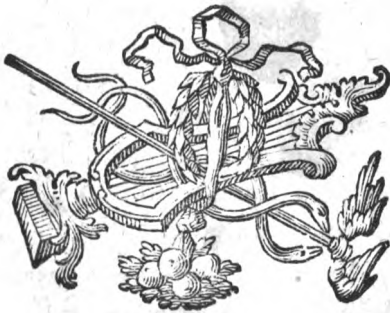
At

*At sanos homines insani saepe fatigant,
 Et cogunt patrios miseros ex urbibus ire,
 Mercurioque Deo passim conuicia dicunt:
 Quod cum semideis olim versatus, iniquum
 Humano generi subito se praestitit hostem,
 Difficilemque magum vulgato nomine fecit,
 Quem penes et cultus et diuum oracula manerent.*

*Ipse quidem fortis, multo certamine victor
 Caedibus exultans claram Ioue praeside lucem,
 Et velut accenso maiorem lumine reddit.
 Sed genus hoc hominum etc.*

Equidem hic, et in pluribus, quae inspexi locis, plane quid sibi vir voluerit, non intelligebam, relinquendumque statuebam opusculum his, qui de tota illa lapidum philosophia quidquid vsquam esset, non nollent cognoscere.“

Haec sunt, quae dicenda habuimus. Tu quisquis posthac opera Gesneri vteris, viri de literis graecis et latinis optime meriti nomini et gloriae faue.

I. M. GESNERI
PROLEGOMENA · ORPHICA

IN SOC. SCIENTT. GOTTING. PRAELECTA

A. D. IX. IVN. 1759.

Qum de nauigationibus veterum extra columnas Herculis disputarem, non potui non de Argonautarum fabula, et quid in ea esset historicum, paullo quaerere diligentius. In ea autem re ne tolerabilis quidem futura erat disputatio, si non adhiberem illud aureolum carmen, quod Argonauticôn Orphei nomine circumfertur. Cum vero sic longo post interuallo ad scripta redirem, quae iuuenis cursim legeram, ne expers essem tanti nominis, tantae, quantam prae se fert, antiquitatis: videbar mihi plura, ac facilius aliquanto, quam olim intelligere, eaque ipsa re ad accuratius cognoscendum inuitari. Quid quaeritis AA. Senti me paullatim ita, forte vetere quadam Orphei arte, demulceri Orphicarum rerum consideratione, vt statuerim otii quantum contingeret, vno alteroue anno illis impendere. Sed placuit eius diligentiae primitias quasdam vestro AA. submittere iudicio, vt eo vel confirmatus, vel ab ingrato labore reuocatus, in consilio deinde certo consistam. Ante omnia vero suis quibusdam finibus circumscripsimus operam nostram, ne nimis multa complexi, eo facilius destinatis excidamus. Difficile sane est pauca de Orpheo et in Orphea dicere, de quo viro, quo plura passim videmus commemorari, eo pauciora forte

sciuntur; nisi scire sit, sexcentas narrationes legisse male inter se, vel cum aliis veri vbiuis terrarum fusi particulis cohaerentes, quae falsae non temere possint esse omnes, omnes verae esse nequaquam possint.

Accidisse videmus in Orpheo, quod in Belo Ioue, Hercule, ceteris, quos facinorum magnorum et gentium insignium auctores vanitas illa generi humano propria infinitum quantum multiplicauit, cur ad magna nomina referre origines suas vniuersi cupiant. Sed cum illae genealogiae post aliquot saecula fidem et auctoritatem soleant amittere funditus, contra ea illud studium ad Orphea referend sententiarum suarum primordia a plurium saeculorum pene obliuione resuscitatum est, ad illius auctoritatem certamine velut inuito prouocantibus hinc Iudaeis atque Christianis, hinc de noua Platonis schola Philosophis, quorum facile princeps est Proclus Lycius. Sed hoc de studio Orphei in suas partes trahendi, deinde aliquid dicetur. Hic arctiori sine circumscripti disputationem de Orpheo. Considerare placet illum cultus omnis humani et religionum auctorem, qua parte relata est in scriptis, quae nomen viri hodieque praeferunt, illius sapientia, ut si quis de Pythagorae non temporibus, non vita, non miraculis, non dogmatum systemate, sed de aureis carminibus, et si qua alia illius fragmenta superesse dicantur, disputet. Igitur ante omnia, an fuerit aliquis Orpheus, ad quem, quae exstant hodie, carmina referri possint, quaerendum erit. Ne opus quidem fuerit quaerere, si usquequaque verum apud Ciceronem (de N. D. I. c. 38), *Orpheum poetam docet Aristoteles nunquam fuisse*: quo inducti eruditi homines plane nullum vixisse hoc nomine hominem

arbitrati sunt: Vossius inprimis, qui (de Arte Poët. c. 13 p. 78) putat, *Triumuiros istos poëseos, Orphea, Musæum, Linum, non fuisse, sed esse nomina ab antiqua Phœnicum lingua, qua usq; Cadmus, et aliquamdiu posteri.* Iunxerat tria ista nomina etiam Celsus apud Orig. l. i. p. 14. Λῖνον, καὶ Μυσαῖον, καὶ Ὀρφέα, καὶ τὸν Φερεκύδην, καὶ τὸν Πέρσην Ζωροάστην, καὶ Πυθαγόραν Φήσας περὶ τῶνδε (de DIs et religionibus) διειληφέναι, καὶ ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, καὶ πεφυλάχθαι αὐτὰ μέχρι δεῦρο. Quibus respondet Origenes p. 15. Καὶ τῶν μὲν σοφῶν σε ποιητῶν εἴοικε μηδὲ τὰ βιβλία εἶτι σώζεσθαι, φυλαχθέντα ἂν, εἰ ὁ ἐντυγχάνων ἤθετο ὠφελείας. Sed non negat noster fuisse in hominibus Linum, Musæum, Orphea, Pherecyden, Zoroastrem, Pythagoram; an libri illorum supersint, de eo dubitat. Conf. omnino L. 7. p. 367 et 368. Caeterum quid sibi voluerit Aristoteles, ex scriptis viri, quae hodie supersunt, non potest iudicari. Cicero quidem hoc dicit, nisi fallor, simulacra, εἰδῶλα, spectra illa Epicureorum cogitari non posse, vbi de tali persona sermo sit, de qua qui cogitant vel loquuntur, ipsi nihil certi et finiti habeant. Si enim non fuit Orpheus, idem Oeagri et Calliopes filius, idem poëta, idem Argonautarum socius, idem qui suam ab inferis reuocavit Eurydicen, idem scriptor carminum, quae hoc nomine veniunt; e quonam corpore velut derasa atque euolantia illa εἰδῶλα venient, sine quibus nullam habemus, si fides Epicuro, rerum, quae extra nos sunt, notionem? Non erat opus, pinguem istam Epicuri philosophiam subtili argumento refellere. Sed constabit sua vis argumento, etiam si fuit aliquis Orpheus, verum non

vnus, non talis, in quem ea, quae narrantur, omnia conueniant. *

Hoc sane videtur admittendum esse, nisi velimus dura et pene perfricta fronte omnem antiquitati fidem derogare, fuisse, quod modo dicebamus, vnum aliquem velut primigenium aut archetypum Orphea, sapientiae et vanitatis, veri ac fabularum, religionum atque superstitionum inter Graecos auctorem, ad quem deinde cum referrent vulgo inuenta sua et commenta posterius, monstrosa inde, ficticia certe persona exstitit, temporibus, locis, factis ita dissidens, vt vna esse non potuerit, hoc est, talis vt Orpheus esse non potuerit. Et ille quidem, quem modo archetypum et primigenium dicebam, Orpheus, quando, vbi vixerit? quid docuerit? nescio an liquido expediri possit hodie: sed hoc videre mihi videor, post impensam non ignauam operam conquirendis et excutiendis Orphicis omnibus, quae supersunt de Argonautarum illo socio fabulae et carmina, ea et inter se sic satis conuenire, et quam plurima habere intimioris doctrinae vestigia, quae mereantur obseruari, et vt nobilissima antiquae historiae particula in ea luce collocari, qua possint deinde etiam aliis doctrinae partibus prodesse. Hac ipsa vel opinione vel sententia commotus decreui, quae supersunt Orphica hodie, ea, quantum a me fieri poterit, emendata atque explicata edere. Ante omnia vero, quid de Orpheo ipso et de his reliquiis videatur,

*) Inter Cl. Hanouii Disquisitiones sunt etiam analesita quaedam de Orpheo, vbi varia tentat, ad ostendendum, non negatum ab Aristotele, fuisse Orphea. Ni-

hil hic definiti posse puto, cum locus Aristotelis non prolatus sit: Aristotelem non negasse historiam *ὁμολογεμένην*, nouimus.

tur, proponere placet, si possim forte ea re quasi audientiam facere patri poëseos, et aditum ad hominum eruditorum notitiam parare.

Ἦός igitur primum sit et *ὁμολογούμενον*, fuisse omnino aliquem Orphea, magnum sapientiae laude virum, Troianis temporibus paullo superiorem, et propter longaeuitatem etiam excidio superstitem. Argonautarum quidem pars fuit: superuixisse tamen cladi Troianae in libro de lapidibus ponitur: quae nec absurda est fictio, cui centum aetatis anni sufficiant. Aequalis fere, certe suppar Onomacrito, ad quem probabiliter ut videbimus referunt Argonautica. Pindarus (Pyth. Δ, 313) Argonautis adiunxit Orphea, et *Φορμικτὰν αἰοιδᾶν πατέρα* appellat, h. e. auctorem carminum, s. verborum, quae cantantur. Ergo insignis iam tum persona Orpheus, nec potuit primum quasi creatus esse, et in medium productus ab Onomacrito, qui vel aequalis, ut modo dicebam, vel haud multo maior fuisse potest Pindaro. Neque subito auctoritatem tales fabulae, cum primum ut fungi prodire, solent nancisci. Verbo, non laudaturus erat patrem carminum Pindarus, non daturus foras Onomacritus Orphei nomine carmina, nisi celebre iam tum Orphei, ut poëtae, nomen inter Graecos fuisset. Porro Orphica et Pythagorica instituta similia Aegyptiis commemorat Herodotus (2, 81.) *ὁμολογέσσι δὲ ταῦτα* (instituta Aegyptia) *τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι καὶ Πυθαγορείοις*, nisi Orphea nobilem personam putasset, non minus quam Pythagoram, non ita dicturus. Nisi ita Athenienses senserunt, quid sibi voluit Euripides, cum passim Orphei mentionem intexit Tragoediis suis, velut de carminis illius praestantia et miraculis Med. 543 et Iphig. in Aulide 1711: vel quod mysterio-

rum auctor esset (in Rheseo 943 *Μυσηρίων τῶν ἀπορρήτων Φάνας ἔδειξεν*) atque Rhesi consobrinus: vel quod victum leueroem et abstinentiam ab animalibus docuerit, cum facit (Hippol. 952) Thesea exprobrare suo Hippolyto filio *ἀψυχον βορὰν*, cibum inanimum, h. e. abstinentiam ab animalibus, et quod Orphea sibi regem fecisset, eoque sanctitatis et abstinentiae obtentu nouercam stupro polluere ausus esset. Num videntur probari in scena potuisse talia, nisi tum putassent homines, fuisse virum magnum Orphea, cuius institutorum aemuli sanctitatem affectarent praeter caeteros; vt nemo dubitare hodie potest, fuisse aliquem S. Franciscum, Ordinis Minorum auctorem, licet quae in Libro Conformitatum de illo praedicantur, iis fidem minime habeat. Eadem est ratio, cum Aristophanes (Ran. 1064) ex persona Aeschyli *Ὀρφεὺς μὲν γὰρ* inquit *τελεταὶς ἡμῖν κατέδειξε, Φόνων τ' ἀπέχεσθαι*, quem locum ita reddidisse videtur Horatius (A. P. 391): *Siluestres homines sacer interpretisque Deorum Caedibus et victu foeda deterruit Orpheus*. Nescio an Aristophanes *Φόνων*, et Horatius *foedi victus* nomine humanas victimas, *ἀνθρωποθυσίας*, intellexerint. Euripides quidem *βουθυσίας* ab Orpheo damnatas voluit, et omnem *ἐμψύχων* usum: et sic *Ὀρφικοί βίαι* capiuntur apud Platonem (de Legib. 6 p. 626. A) *ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τῶν αὐτίων ἀπεχόμενοι πάντων*. Probabile est carnibus animalium abstinuisset Orphicos, certe boum aratorum, quod sic agriculturae originem, Cereris Eleusinae beneficium, commendare cuiuslibet vellet. Hinc poetae signum aeneae aetatis, et fugae Astraeae causam fecere *βουθυσίαν*, de quo dulcis locus

locus est Arati Phaenom. 132 *πρῶτοι δὲ βοῶν πάν-
ταντ' αἰροτήρων.* Socrates in Apologia sua (Plato.
p. 369. A) gaudium se praecipere ait ex colloquiis
apud inferos instituendis cum Orpheo, Musaeo,
Hesiodo et Homero. Profecto non facilius potest
negari Orpheia aliquem fuisse, quam Pythagoram
aut S. Franciscum. Obseruemus et hoc, scripta
monimenta ab Euripide tribui Orpheo. Canit Phe-
raeorum chorus (Alcest. 968.) nihil esse, quod
vincere necessitatem possit, *ἰδέ.τι Φάρμακον Θρησ-
κοῖς ἐν σανίσι, τὰς Ὀρφεῖη κατέγραψε γῆρυς.*
Scena fabulae est ex ipsa aetate, qua Orpheus se-
nior, iunior Hercules, Alcestis Peliae filia, poni-
tur; negat chorus, remedium contra necessitatem
Thraciis patriae suae tabulis scribendum dictasse
Orpheia. Fuerunt ergo, cum ista in scenam ferret
Euripides, carmina, quae Orphæi esse dicerentur:
et potuit forte Euripides puer senem videre Ono-
macritum eum, quem carminum Orphicorum scri-
ptorem faciunt fere antiqui Christianae religionis
apologetae, et Pisistratidarum temporibus assignant.
Recte Herod. 7, 6. Qui Xerxem inuitabant ad bel-
lum Graeciae inferendum Pisistratidae, habebant sibi
adiunctum Onomacritum, *ἄνδρα Ἀθηναῖον χρησμο-
λόγον τε καὶ διαδέτην χρησμῶν τῷ Μισσαίῳ.* Pla-
cendus autem erat Onomacritus: *ἔξηλάθη γὰρ ὑπὸ
Ἰππάρχῳ τῷ Πεισιστράτῳ ὁ Ὀνομάκριτος ἐξ Ἀθη-
ναίων, ἐπ' αὐτοφόρῳ αἰλῆς — ἐμποιέων εἰς τὰ Με-
σαίῳ χρησμὸν κ. τ. λ.* Hac arte sua recitandi tan-
tum bona Xerxi, omittendi contraria, vt apud Re-
gem vteretur Onomacritus, perfecerunt Pisistratidae.
Non ita remotus erat Herodotus ab hac aetate, vt
falli potuerit, aut voluerit fallere. Non carmina

pauca, sed aceruum librorum, βίβλων ὀμαδὸν Orphei, Platonis aetate proferebant homines quidam, Orpheotelestae, ex quibus sacra expiatoria peragerent (vid. de Rep. 2 p. 424. D). De aetate Orphei plane non disputat Plat. de LL. 3. pr. f. p. 585. E. χίλια αἴφ' ἔγέγονε, ἢ δις τοσαῦτα ἔτη, τὰ μὲν Δαιδάλω καταφανῆ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρφεῖ, τὰ δὲ Παλαμίδει κ. τ. λ.

Alterum, quod vniuersim in hoc velut Orphicorum prooemio post aliquam considerationem non nimis defunctoriam pronunciare mihi posse videor, illud est: Quae hodie exstant sub Orphei nomine opuscula, Argonautica, Hymnos, de Lapidibus, ea idem habere consilium ac propositum videri, commendare scilicet cerimonias et mysteria, facere Orphea Deorum amicum et interpretem, qui ab his edoctus et morborum remedia, et expiatoria omnium praeue factorum sacra, et depulsoria periculorum, et portentosa in rerum omnium desperatione auxilia, vel depromserit in ipso actu, vel vnde petenda essent etiam posteris ostenderit. Posset hoc per singula argumenta eundo facile planum fieri. Sed commodius fiet tum, vbi licebit ad singula nouae quam molior editionis prouocando in rem praesentem lectores deducere. Interea fidem ea in re haberi mihi postulare videor posse, vt et in illo, quod confirmo, nihil dum esse in his libellis a me animaduersum, quod repugnet illis temporibus, quibus fuisse dicitur Thracius ille Orpheus, qui in omnibus tanquam e sua persona loquens introducit; non vrbium, non hominum nomina, non inuentorum, aut cuiuscunque rei denique mentionem, quam recentiore esse Troianis temporibus, demonstrari queat. Sic μεγάλης σω-

τῆρας

τῆρας in εὐχῆ 21. esse Castora et Pollucem pulchre ostendit Hemsterh. quem ibi citavi: verba omnia vel HomERICA, vel ea moneta percussa, quam in Homeri et vetustorum oraculorum verbis deprehendimus. Modeste hic agendum esse A. A. sentio. Quis enim, ne de me dicam, cuius forte nec sentientis conuellere memoriam senectus incipit, quis integrae homo aetatis ita valet ista reminiscendi facultate, ut nihil illum in his tot minutis rebus queat fallere? quis ita intentum semper animum habere, ita semper vigilacem velut praestare attentionem potest, uti dormitet nunquam vel oculos deiiciat? Hoc quidem possum confirmare, ea mente legisse Orphica, ut integrum me seruarem, quin ut in lucro ponere vellem, si quid se offerret, in quo deprehendi posset carminum nouitas. Nunc asseueratius possum agere, postquam ita saepe legi, tantamque familiaritatem contraxi cum his libellis. Et dabo auctorem, si quis alius, memoriosum, qui certe de Argonauticis idem affirmet, Dau. Ruhnkenium Ep. Crit. 2. p. 69, 15, „qui Argonautica Orpheo subiecit, siue Onomacritus fuerit, siue alius, scriptor certe meo iudicio est vetustissimus. Nam ne vllum quidem recentioris aetatis vestigium, quamuis diligenter animum attendas, per totum poema reperiatur; contra plura egregia, et quae priscum aeuum sapiant. Dictio fere est HomERICA.“ etc.

Sed quid? si ipsa oratio et dialectus repugnat antiquo alicui Orpheo? Colligere quis tale quid possit ex Iamblichio (de vita Pythag. c. 34. p. 169. Kust.) qui in Pythagorica Doricae dialecti commendatione plerosque historicos ait tradidisse, **καρχηδον**

τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ Ὀρφεία, πρεσβύτερον ὄντι τῶν ποιητῶν, Orpheum Thracem, poëtis (nobilibus Homero, Hesiodo ceteris) antiquiorem, etiam antiquissima dialecto Dorica, vsum esse, cuius in Orphicis nostris vestigium ostendere difficile fuerit. Sed salua res est. Historici isti apud Iamblichum loquuntur de istis, quas *Θρήσσας σανίδας* ab Euripida vocari, modo vidimus, de his quae ab ipso Orpheo in literas relata esse dicebantur. Haec porro quae nunc exstant, ab Atheniensi Onomacrito Pifistratarum et Xerxis aetate literis ac libris mandata esse, communis plurium antiquorum sententia est, vt modo indicauimus. Hic Onomacritum potest vel conseruatis sententiis omnibus, et bonorum verborum parte, dialectum modo mutasse, Homericè et, vt sic loquar, Solonicè loqui antiquum Orpheam docuisse: vel pro suo arbitrio quae viderentur, addidisse, demississe, quam illius circa oracularem artem refert Herodotus (7, 6). Mihi quidem non fit probabile, simpliciter confingere omnia ausum esse, vel opus habuisse, vel potuisse adeo, Onomacritum. Debet iam magna in opinione fuisse Orpheus, debent iam circumlata tum esse variae eius carmina, ad quorum exemplum plura effingere ingenioso homini non difficile fuerit. Dorica quidem certe dialectus non magis debet valere ad impugnandam Orphicorum, quae supersunt, antiquitatem, quam Pelasgicae literae, quibus vsum Orpheam, est apud Siculum Diodorum (3, 66 p. 236, 67)

Denique illud quoque ad vniuersam de Orphicis disputationem pertinet, et hic velut praestruendum est. Non mirabor ego, si quaerat aliquis, Si antiqua sunt, quae habemus Orpheam carmina, si ac

Onomacriti certe aetatem assurgunt: qui non frequentior illorum apud antiquos fit mentio? Hic illud cogitemus, primo laudari tamen vnum alterumque versum a Platone (Cratylo p. 265, A), ubi philosophiam Heracliticam et Orphicam inter se comparat, et quidem non ita, ut Ὀρφικοί vel τὰ Ὀρφικά memorentur: sed discrete, λέγει δὲ πρὸς ἡμᾶς Ὀρφεὺς, laudari a Diodoro Siculo (I, II. it. 12) qui certe et Christianis omnibus, et recentioris scholae Platonice antiquior est.

De fide nostrorum Apologetarum, Clementis Alexandrini praesertim, hic non disputamus; qui vel primum Iliados versum esse leuiter inflexum ex Orphico carmine (cf. Fragm. XVIII), vel Pythagoram supposuisse versus suos, (Strom. I. p. 397, 14. vid. Potter.) ex scriptoribus, qui tum existisse debent, memorant: quale quid in mentem venire non potuit his, qui non iidem ante Pythagoram et Homerum existisse versus Orphei putarent. Sed ratio est in promptu, cur multa quidem debuerit esse Orphei apud posteros mentio: carmina ipsa ab initio homines vix ac ne vix quidem scriptis suis intexuerint. Mystica enim fuerunt pleraque omnia, pars religionum, orgiorum, mysteriorum, sub sancti silentii sacramento commendata mystis, quae diuulgari et referri salua pietate non possent. Itaque de Orpheo, ut inuentore omnium mysteriorum et caeremoniarum ac religionum auctore praedicare solent, a verbis ut religione consecratis, fere abstinent (Herod. 2, 81. Pauf. Boeot. 30. Celsus ap. Orig. 7 p. 367). Exorta Euangelii lux discussit illas tenebras, cum soluti prauis religionibus nostri nihil dubitarunt ἐξορχεῖσθαι (magnum crimen apud

anti-

antiquos illos, et ipsi Alcibiadi funestum) et quae agerentur in mysteriis, vulgare: quo in genere Iustinus Martyr et Alexandrinus Clemens primi videntur. Ceterum via semel aperta, nec alieni a nostra persuasione dubitarunt publicare, quae latere diutius non posse viderent, et hoc modo agere, ut quae ad ignominiam impietatem, turpitudinem traherent Christiani, ea ve ad rerum naturam declarandam, vel ad interiorum aliquam theologiam, seu metaphysicam dicere malis, referenda esse, persuadere hominibus studerent.

Operae autem pretium cum putarem, haec non ita modo vniuersim, post perlustratas cursim Orphicae reliquias, pronuciare, sed singula etiam seorsim considerare fragmenta; non contentus H. Stephani Eschenbachiique collectionibus, diligenter ex omnium scriptorum genere, quaecumque reperire potui, Orphica verba collegi (qua in re mirum in modum Indicibus me Fabricianae Bibliothecae insertis adiutum, ingrati esset dissimulare) et meis in schedis, non modo a quibus ea auctoribus, sed quo libro et loco libri ea conseruata sint, annotaui, ut iam in procliui sit reperire, quis scriptor, quibus verbis, quo consilio quemque locum protulerit. Quae res cum laboris non nihil habuerit, hoc vicissim commodi feret, uti appareat, quantum veri ac solidi sit in illa virorum doctorum Cudworthi (System. intell. p. 247) et Moshernii (ad eum locum n. 37) suspicione, a Iudaeis et Christianis similem hic fraudem admissam eius, de qua circa Sibyllinos libros versata nemo temere hodie dubitat. Atque hunc fructum laboris non nullius nostri, quem si absoluere liceat, vltimam fore humanarum occupationum mearum non sine causa suspicor, tum demum proferre integrum erit, cum Orphica omnia vno volumine comprehensa ac disposita commode exhibere contingeret: quo facto, quod nunc nimis impeditum ac spissum est, nullo pene labore, ipso velut oculorum coniectu arbitrari, qui volent, poterunt.

ΟΡΦΕΩΣ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

INTERPRETATIO
LATINA

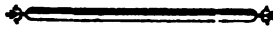
IO. MATTH. GESNERI.

1

©

ΟΡΦΕΩΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

Ὡναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι,
 Ὃς λάχες ἠλιβάτῃ κορυφῆς Παρνασσίδα πέτρην,
 Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ· σὺ δέ μοι κλέος ἔδδλὸν ὀπάσσαις·
 Πέμ-

O Rex Pythonis potens, longe iaculator, idem vates,
 Qui sortitus aprici semper (*tibi soli semper accessi*) ver-
 ticeis rupem Parnassiam, Tuam virtutem cano; tu vicissim
 bonam

1. Ἄναξ Αἶ. 2. παρνασίδα Αἶ.

3. Κλέος ἔδδλὸν ὀπάσσαις.] Haec verba ita haftenus interpretati sunt, ac si poeta proprii sui nominis famam extendi ab Apolline petat. Sed praeter hunc, longe alius horum verborum esse potest sensus. Nimirum in hac inuocatione duo potissimum ab Apolline petit poeta: Primo, vt sibi vniuersam sequentis historiae seriem vere et ex ordine enarrare liceat, adiuuante et inspirante Deo; quemadmodum Virgilius: *Musa mihi causas memora* etc. quam partem absoluit his duobus versibus:

Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ, σὺ δέ μοι κλέος
 ἔδδλὸν ὀπάσσαις,
 Πέμμι δ' ἐπὶ προπίδοισιν ἑμοῖς
 ἱτυμυγόρον αὐδῆν.

Deinde, vt eandem historiam dulcibus modulis et sonoro carmine pertractare possit, quam partem itidem duobus sequentibus versibus absoluit:

Ὅφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λε-
 γύφωνον αὐδῆν

Ἥπύσω, μέσσης ἔφετμοῖς καὶ κη-
 τίδι πυκνῇ.

Tò igitur κλέος ὀπάσσαις, optime, mea quidem sententia, exponi hoc sensu posset per *διαδομένην Φήμην διήγησον*, ita vt plane respondeat illi adducto Virgiliano: *Musa mihi causas memora*. Quodsi tamen quis in priori sensu accipere velit haec verba, huic quidem non repugnabo, modo non cum vulgatis interpretibus haec verba a sequentibus seiungat, sed in sequenti versu τὸ δέ pro copulativa, (quod saepe ita apud hunc poetam occurrit) habeat; ita vt sensus sit: Tu mihi hanc gloriam largire, vt late dispersis hominibus etc. Tò κλέος τῶν μέσων esse, omnibus notum. Quemadmodum etiam *clarus* apud Sallustium accipitur: *Apud socios clarè magis quam honesti*. Ὅπαζαν He-
 sychius

- Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεςσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδὴν,
 5 Ὀφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον αἰοιδὴν
 Ἦπυσω, Μῶσης ἔφεται, καὶ πηκτίδι πυκνῇ.
 Νῦν γάρ σοι, λυροεργέ, Φίλον μέλος αἰδόντος
 Θυμός ἐποτρύνει λέξαι, τά περ ἔποτε πρόδεν
 Ἐφρασ', ὅταν Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος ἀνακτος
 10 Κέντρῳ ἐλαυνόμενος, Φρικώδεα κῆλ' ἐπίφασκον,
 Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἀκῆ' μετὰ δ' ἔρεια μύσαις
 Ἀρχαῖς μὲν πρῶτα χάρις ἀμέγαρτον ἀνάγκην,

Καὶ

4. πραπίδεςσιν Pr. P. A. I. ἰτημ. ΑΙ.

sychius exponit *χαρίζεσθαι*, Ὠπα-
 σεν, ἰχαρίζετο. Sic Prometheus
 apud Aeschylum: Πῦρ ἐγώ σφιν ὤ-
 πασα, quod Horatius: *Intulit.*

Audax Iapeti genus

*Ignem fraude mala gentibus in-
 tulit.*

Allibi etiam ὤπασε exponitur ἐτύ-
 πασε, vt apud eundem Aeschylum:
 ἐπτά ἐπὶ Θίβ. vers. 498. Non equi-
 dem ignoro, inferius τὸ κλέος ἐδλὸν
 ἐπάσαν occurrere alio sensu, sed
 ibi τὸ ἐπάσαν refertur ad κλέος,
 et interpretandum per verbum *se-
 qui*; hic vero refertur ad σύ.

ESCHENB.

6. Ἦπυσω.] Vt hic ἔφεται
 correpta media, sic ἔφεται, v. 67.
 Ἦ καὶ ἐπ' αἰλατίνους ἔφεται ἀλι-
 μυρία βίνθη: sic et alia multa ap.
 hunc poetam. H. STEPH.

6. Μῶσης ἔφεται.] i. e. carmi-
 ne. ἔφεται, nonnunquam pro
 ἀρμῶι vel ἀρμολόγῳ. et ita intel-
 ligunt interpretes Callimachum αἰς
 Δῆλον:

Ἄλλὰ Φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύ-
 ναν πότνια δέλοισ

Τροτέρους, οἱ σῶ πίδαο πατίεσιν
 ἔφεται.

Vbi τὸ ἔφεται reddunt etiam *legi-
 time*. Sed vt dicam quod res est,
 in hoc Callimachi loco non videtur

recte verti *legitime* τὸ ἔφεται, sed
 σῶ ἔφεται coniungitur, tuo iussu
 terram peragrant. Iris nimirum
 et Mars, vt persequantur Latonam,
 quemadmodum in Hymno Panis,
 qui Orpheo tribuitur.

Βαίνα γὰρ τὰδε θῆα κίλυκιστα
 σαῖσι ἔφεται.

Mediam in ἔφεται hic auctor
 corripit, vt et infra in ἔφεται et
 alibi saepe, quod tamen Henricus
 Stephanus iam obseruauit. ESCH.

Πηκτίδι πυκνῇ.] τῶν πηκτίδων
 mentionem facit Aristoteles lib.
 VIII. c. VI. Politic. Athenaeus lib.
 IV. et XIV. Scaliger in *Historico*
 cap. XLVIII. haec refert; *Erat et*
πηκτίς duobus tantum nervis. Pili-
fabant autem radiolo altera manu,
quod plestrum a percussione appe-
larunt: altera premebant nervos
certis intervallis etc. πυκνῇ, nimis
 crasse reddunt: *lyram crassam.*
 πυκνὸς a πύκα est, hoc autem ἀντί-
 τῆ ἐπισημόνως παραλαμβάνεται,
 teste Aeschyli Schol. ad ἐπτά ἐπὶ
 Θίβας vers. 151. vnde ἐπὶ πύκασα,
 exponit: ἐντέχνως καὶ ἐπισημόνως
 ἔντανε τὸ τόξον. Quin ipsum ver-
 bum πύκασα ornatus quandam et
 elegantiae significationem habere
 videtur in versibus illis Arcestrati,
 qui citantur ap. Athenaeum lib. 11.

Ἄσ

bonam mihi gloriam praesta, tu immitte vocem praecordiis veridicam, vt disperfis late hominibus subtile carmen (5) Musae instinctu, argutaque cithara, insonem. Iam enim tibi, Lyricen, (*Musae*) gratum carmen dicere mens iubet, et canere, quae nunquam prius elocutus sum, quum Bacchi Apollinisque Regis stimulis agitated, horrenda (*eorum in gigantas*) tela enarraui: (10) *itemque* mortalibus aegris remedia, magnas religiones initiatis *enarraui*. Nempe antiqui primum chaus superiorem inuidia (*inuidiam*) necessitatem,

11. ἀκη μεγάλη, ὄρκια Pierf. V. Not. 12. Φάος Voff.

Ἄδ' δὲ σεφάνουσι κάρτα παραδαῖνα πικράζῃ

Παντοδαπῶς, οἷς ἂν γαίης πέδον ὄλβιον ἀνδοῖ.

Quid sit *vēs πικρός*, et *ἀήρ πικρός*, notum est. ESCHENB.

7. Λυροεργέ.] Nescio cur hic interpretes *λυροεργέ* maluerint exponere per *Lyrae inuentorem aut patrem*, quam simpliciter per *Lyricam*, cum tamen ipsum vocabulum graecum et fabula etiam hoc potius requirant. Mercurio enim huius instrumenti inueptio tribuitur, quod ab inuentore acceptum Apollo, ad fistulae modulus, lineis, quibus ante erat instructum chordis exemptis, atque nerueis intentis, adaptasse tantum legitur. vid. Scalliger loco superius adducto. Et aperte Horatius l. I. Od. X. Mercurium vocat *curvae lyrae parentem*. ESCHENB.

7. Recte Eschenbachius, quod *Lyricen* hic potius quam *lyrae inuentorem* intelligit: sic enim *γεωργός*, *ἐρικυγός*, *θεαργός*, *κροαργός*, e. i. g. a. non sunt, qui terram, lanam, deos, carnes inueniunt; sed qui tractant: sed hoc male, quod refert ad Apollinem, cuius mox v. 9 in tertia persona fit mentio. Breuiter, Musaeum suum alloquitur, ad quem directum totum carmen, fatis osten-

dit v. 1344. (conf. 856. 884. 1189.) Canit Orpheus, quae discat Musaeus, quibus lyrae sonos accommodet. GESN.

8. Θυμὸς ἰποτρύνα λέξαι.] Pindaricum hoc est, ita enim Ol. 3. *ἔσ γαίαν πορεύειν θυμὸς ὄρμασιν*. et paulo post: *Ἐμὲ δ' ἂν κα θυμὸς ὀτρύνει φάμαρ*. Claudianus: *Mens congesta iubet*, et: *totum spirant praecordia Phoebum*. ESCH.

9--45. Hunc locum merito Bibliothecae graecae inseruit Fabricius 1, 29, 3.

11. Io. Pierfon. Verif. 1, 9. p. 103. coniiicit pro *μετὰ δὲ* legendum esse *μεγάλα*, idque iungit cum *ἀκη*, sicut v. 38. *μέγ' ὄνεαρ*, et 467. *μέγα ὀφέλισμιν*, v. v. Mihi magis placerent *μεγάλ' ὄρκια*, quae *Φοικτὰ θεοῖς*, *ἄρρηκτα βροτοῖσιν*, vt v. 465. vocantur. Suspicor, tria hic velut capita carminum Orphicorum constitui, *κῆλα Φρικώδεα* Tela Deorum missa in Pythonem illum Parnassi possessorem, in Titanes, deinde curationes morborum, denique mysteria varia et ritus occultos, quod vltimum genus, vt suum proprium opus, latius explicat.

12. Ἀρχαία μὲν πρῶτα χάρις ἀμειγαρτον ἀνάγκην.] Per *ἀνάγκην* hic illa intelligitur necessitas, quam caussam omnium rerum multi statu-

Καὶ Κρόνον, ὃς ἐλόχευεν ἀπειρεσίοισιν ὑφ' ὀλοῦς
Αἰθέρα, καὶ διφυῆ, περιωπέα, κυδρὸν Ἐρωτα,

Νυκτὸς

13. ὡς — ὑπ' ὀλκ. ΑΓ. ἐλόχη ἀπειρεσίῃσιν Voss.

tuebant Philosophi, vt Democritus et alii. Ideoque et Chao et terrae apponebant necessitatem. Et Pythagoras τὴν ἀνάγκην τῷ κόσμῳ περικᾶσαι dicebat, vt auctor est Iamblichus in vita Pythagorae, quam obrem ἀνάγκη, ἢ πάντα κρατᾶσα, et, sec. Aristotelem ἐκ ἀλλο τι λέγεται πλὴν ὁ θεός, ἀκίνητον ἑστὶν ἄν. Eam tamen submittit Dei consiliis Hesiodus *ἔργ.* v. 15.

Οὔτις τήν γε Φιλᾶ βροτὸς, αἰδ' ὑπ' ἀνάγκης

Ἄθανάτων βελῆσιν ἔριν τιμῶσι βαρῆαν.

Hanc de necessitate doctrinam recoxit nuper Spinoza, qui sentit omnia semper fuisse et esse necessaria. Ἀιθέρατον, Hesychius ἀφθόνητον, ἀζήλωτον, ἢ πολὺ, ἢ μέγα ὡς τὸ ἀμέγαρτε συβῶτα, ᾧ ἐκ ἄν τις φθονήσεν. Cuius magnitudo tanta est, vt inuidiam exuperet, quod Horatius lib. II. od. XX. dixerit *inuidia maior*. Catullus in eundem fere sensum:

*Aui ne quis malus inuidere possit,
Cum tantum sciat esse basiorum.*

Quemadmodum etiam in contrarium idem vocabulum accipitur de eo, quod ne quidem inuidiam metetur. Sic apud Aeschylum in *Supplic.* v. 650. αἰδῶνται δ' ἐκέτας Διός, ποίμναν, τάνδ' ἀμέγαρτον. ad quae Scholia: Τὴν ἑμῶν σύτασιν ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελέε. ita fortassis ἀμέγαρτον πόνον dixit Homerus *Iliad.* β. v. 420.

Ἄλλ' ὄγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφειλαν.

Aeschyl. Prometh. Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔσ' ἀδύριτον δένος. Sed alio sensu.

ESCHENB.

13. Ἀπειρεσίοισιν ὑφ' ὀλοῦς.] Ambo interpretes latini, ignoti nominis ἔμμετρος, et Renatus Perdrerius, hic legisse videntur: ἀπειρεσίοισιν ὑπ' ἄλκοις, forte non ad eo male. Magis tamen arridet haec lectio, quippe quam omnia quae habui exemplaria excusa seruant.

Ἄλκος, ab ἔλκω, propriissima et proxima significatione est *extensio*, seu extractio, vt ita dicam, *in longum*. Vnde Scholiastes Nicandri ad illa ex Alexipharmacis:

— ἀμφὶ δὲ ὀλοῦς

Τέτρηχε γλώσσης νεάτος ὑποκάρεται ἰδμός.

Ἄλκος, inquit, περιφραστικῶς τὸ μῆκος καὶ ἢ παρτάσις τῆς γλώσσης. Latinum *Tractus* commodissime huic graeco respondet: *Tractus* enim, (quod et Giphanio ad Lucretium obseruatum est) fere est longa rerum extensio, vt: *Tractus longi flammatarum*, apud eundem Lucretium, quos Graeci alias διαζρόιαι, minus tamen feliciter, et Aratus ῥυμᾶς dicunt. Ita etiam Virgil. i. Georg.

Flammatarum longos a tergo albescere tractus.

Vnde Manilius speciem cometarum facit, quos *Tractos* ob extensionem caudae appellat. *Trahere vitam, tempus, aeuum*, non minus notae quam elegantes locutionis formae. Neque etiam infrequens ipfius verbi ἔλκω in Aethereis et coelestibus describendis apud auctores vsus est: Aratus in Phoenom. de naue. ὡς ἤγε πρύμνηθεν ἰσηονίς ἔλκεται ἀργῶ. Vbi Scholiastes τὸ ἔλκεται simpliciter exponit per τὸ φέρεται. Cicero vertit:

At

tem, et Saturnum, qui immensis tractibus (nixibus) progeneravit Aethera, et geminum, conspicuum, nobilem Amorem,

ὕπ' ὄλ. etiam Pr. AIC. V. N.

At canis ad caudam serpens prolabitur Argo,

Conuersam prae se portans cum lumine purpura.

Idem statim ab initio Phaenon.

Οἱ μὲν ὁμοῖς κολλέες τε, καὶ ἄλλοῖς ἄλλοι εἶντες

Οὐρανῷ ἔλκονται πάντ' ἡμῶν συνεχῆς αἶψ.

Vbi rursus Scholia. Οὐρανῷ δὲ ἔλκονται, ἀντὶ τῆ συν τῷ ἄρανῷ φέρονται. et Cicero lib. II. de Nat. Deor. reddit:

Caetera labuntur caeteri coelestia motu.

Cum coelo simul noscesque diesque feruntur.

ESCHENE.

13. Vix dubito, quin vera huius loci lectio seruata sit a Steucho de perenni Philos. 7, 10. p. 431. pr. ἀπαρσιόσις ὑπὸ κόλποις. Suadet hoc illa aspirationis absentia, quam in V. L. indicauimus: suadet illud, quod κόλποι ad λοχίαν, generationem, sunt sine dubio accommodatiores ὄλοποι, aut ὄλοποις adeo. Κόλποι βρυβῆς Fr. 16, 3 quid sint, dubitari non potest. Ita Fragm. 6, 9 Ζηνὸς ἐν γαστέρι omnia nata sunt, et v. 36 ἱερὰ νηδὺς commemoratur. Add. Fr. 8, 4 et 8 it. 19: praesertim Fr. 22. Αὐτὰρ Ἔρωτα Ζεὺς καὶ πνεύματα πάντα τέκνωσε, vbi τέκνωσε plane respondet τῷ ἰλόχευσεν. Apud Aristoph. Auib. 695. Ἐρέβας ἐν ἀκάρσι κόλποις τίνα Νύξ.

GESN.

* 14. Mihi videtur, διφυῆ referri ad communionem vtriusque sexus, quam Dis tribuebant (vid. F. 6, 11); idque inductione probari posse locorum, quae Index s. Lexicon Or-

phicum ostendit. Res ipsa, de duplici sexu, plane Orphica. Sic Fr. 6; 11 Ζεὺς ἄρσιν γένετο, Ζεὺς ἄμβροτος ἔκλετο νόμφη. De Luna H. 8, 4 Θῆλύς τε καὶ ἄρσιν, quam διφυῆ dixerat v. i. De Minerua H. 31, 10. Ἄρσιν μὲν καὶ Θῆλυς ἔφη. H. 41, 5 Misen vocat Ἀρβόνα καὶ Θῆλυν, διφυῆ. Ceterum, hic ἔρωτες idem est quem πρωτόγονον διφυῆ vocat H. 5, 1. GESN.

14. Καὶ διφυῆ περιωπτεῖ κεδρὸν ἔρωτα.] Τὸ διφυῆ, amoris etiam tribuitur in Hymnis qui vulgo Orphico adscribuntur, vbi in ἔρωταθ θυμώματι, v. 4. εὐπάλαμον, διφυῆ, πάντων κληῖδας ἔρχοντα. Scalliger reddit: *Causa, gemelle puer, qui cunctorum aediuus es.* L. Seneca in Hippolyto:

*Dima, non mihi generata ponto,
Quam vocat matrem geminus cupido.*

Nil notius in Socratica schola quam διφυῆς hic amor, qui modo dicitur διπλῆς θεός, vt apud Lucianum in Amoribus, pag. editionis nouae 899. modo δύο κάδων, vt apud Achillem Tatium lib. II. de Clitoph. et Leucipp. Amor. et aliter aliis. Nam amorem alterum dicebant ἄρσινιον, alterum κύνδημον, de quorum contraria inter se natura, vide praeter citatos auctores Platonem, Xenophontem in Sympos. Lucianum in Encomio Demosthenis, Apuleium et alios. Illum ἄρσινιον Orpheus in hymnis vocat πρωτόγονον et ibidem etiam διφυῆ. per πρωτόγονον enim intelligitur ἔρωτες. Nam amorem omnium Deorum, vetustissimum credebant Theologi, et illo tempore natum, quo nondum

15 Νυκτὸς ἀεγυνήτης πατέρα κλυτὸν ὃν ἴσα Φάνητα
 Ὀπλότεροι καλέεσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἔφάνθη.
 Βριμῆς τ' εὐδυνάτοιο γοναίς, ἠδ' ἔργ' αἰδήλα
 Γηγενέων, οἱ λυγρὸν ἀπ' ἕρανθ' ἐσάξαντο

Σπέρ-

16. κηλήσκου Αἰ. Voff. PAI.

17. βριμῆς τε — ἔργα Voff.

ἐρχ' Αἰ.

coelum ac dii erant, de quo vid.
 Hesiod. Theogon. et Platonem in
 Convivio. ESCH.

15. De Phanete plura hic non
 addimus. Orphica loca prodit vo-
 lentibus Index in Φάνης et ἤρικα-
 παῖος. GESN.

15. [Ὀν ἴσα Φάνητα.] Insignis locus
 apud Lactantium lib. I. de falsa re-
 ligione cap. V. de hoc numine. Or-
 pheus, inquit, qui et vetustissimus
 poetarum, et aequalis ipsorum deo-
 rum, (siquidem traditur inter Ar-
 gonautas cum Tyndaridis et Her-
 cule nauigasse) Deum verum et ma-
 gnum πρωτόγονον, primogenitum
 appellat, quod ante ipsum nihil sit
 genitum; sed ab ipso sunt cuncta
 generata: eundem etiam Φάνητα
 nominat, quod cum adhuc nihil es-
 set, primus ex infinito apparuerit,
 cuius originem atque naturam quia
 concipere animo non poterat, ex aere
 immenso natum esse dixit.

Πρωτόγονος Φαίδων περιμήκεος
 ἠέρος υἱός.

Similem locum habemus in πρωτο-
 γόνε θυμιάματι, ubi praeter alia,
 quae apprime his conveniunt, il-
 lum πρωτόγονον suum Φάνητα etiam
 vocat et πρήπων ἀνακτα. Vnde mi-
 rror Scioppium, optime alias de
 Priapo meritum, hoc tamen Priapi
 nomen non aduertisse, maxime
 cum Nonnus in explicatione histo-
 riarum, quarum meminit Nazian-
 zenus, tam luculenter hoc numen
 describat: ἐν τοῖς ὀρφικοῖς ποιήμασι,
 ἴηκται, συνασκήθη τὰ δύο ταῦτα
 ἐνόμαται, μετα καὶ ἀδλων ποδῶν,

ὃν τὸν Φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχον-
 τα ἄπισω περὶ τὴν πυγὴν, λέγεται δ'
 αὐτὸν ἔφορον τῆς ζωογόνου δυνάμεως.

ESCHENB.

16. Probe antiquus Φάνης, si
 Noctis pater, e qua orta fere reli-
 qua, docent Theogoniae v. g. He-
 siodea 124. Atque haec quidem
 v. 120 antiquiorem facit Amorem:
 sed Aristophanica Auib. 697 No-
 ctis filium et Erebi praedicat. Ve-
 rum hanc abyssum non ingredimur.
 Ceterum hunc locum ex memoria
 laudavit auctor Etymol. M. obser-
 uante Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2. p.
 69 in haec verba, τὸν δὲ καλέεσι
 Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι Φαν-
 τὸς ἐγένετο.

17. Βριμῶ esse Hecaten non est
 dubium: sed eandem esse ex alia
 mythologia, alia relatione Cere-
 rem h. e. terram frugiferam, ae-
 que constat. Apud Clem. Alex.
 Cohort. p. 13, 21 Potteri, memo-
 rantur Δηῆς μυστήρια, καὶ Διὸς πρὸς
 μητέρα Δίμητραν ἀφροδίσοι συμ-
 πλακαί, καὶ Μῆνης — ἥς δὲ χάριν
 Βριμῶ προσαγορευθῆναι λέγεται.
 Totam fabulam, cuius certe corti-
 ces valde foedi sunt, ex ipso Cle-
 mentis loco, vt videtur, repetit
 Arnobius adu. Gentes 5. p. 170.
 Breuiter, Iupiter fit ex Deo tau-
 rus, — agit incestius res suas, —
 cognitus evolat: ardescit furiis at-
 que indignationibus mater, — nec
 fremitum continere irarum volens,
 ex continua passione Brimo deinceps
 ut appellatur, assumfit etc. Haec
 est

rem, (15) aeternae Noctis inclitum parentem, quem Pha-
neta Luciferum iuniores homines vocant: primus etenim
in lucem ipse prodiit. Tum *cecini* Brimus potentis nata-
les, et noxia Gigantum facinora, qui *vulnerati a DIs* tri-
ste

18. Γιγάντων vulg. Τιτάνων conl. Pierf. V. N. λυγρόν sphal. Iunt.
ἐντ. sphal. AIC.

est μήτις θεᾶς, quam cecinit Or-
pheus, vid. Fr. 18, 7. GESN.

17. Βριμῆς.] i. e. Hecates. Apol-
lon. Argon. 111. v. 859.

Ἐπτά μὲν αἰνάοισι λοεσσαμένη ὑ-
δίτεσσον,

Ἐπτάκι δὲ Βριμῶ κροτοτρόφον ἀγ-
κκλέτασα,

Βριμῶ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέ-
ρσιον ἀνασσαν

Ἀνυγίην ἐνὶ νυκτὶ σὺν ἑρφυνάοισι Φα-
ρῆσει.

Et ibid. vers. 1210.

Βριμῶ κελεύσων Ἐκίτην.

Lycophron Cassandr. v. 1175.

Περσεύς δὲ πάριθεος

Βριμῶ τρίμορφος Ἰύστεταί σ' ἰκω-
πίδα.

Dicitur autem Βριμῶ, διὰ τὸ Φο-
βερόν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαί-
μονος, καὶ Φάσματα ἐπιπέμπαν τὰ
καλέωμενα ἐκτάλα. καὶ ποδάκις
αὐτὰ μεταβάλλαν τὸ ἄδος, διὰ τὸ
ἔκπεσαν καλῶσαι. Ἡ παρὰ τὸν
Βρόμον, τὸν τῆ πυρὸς φύλον. Ἡ
γαίᾳ θεὸς λαμπαδῆχος etc. vid.
Apollon. Schol. ad lib. III. v. 859.
Hic tamen potius per Βριμῶ terram
intelligendam esse arbitror. Quem-
admodum etiam infra vers. 427. sed,
fateor, nunquam terram hoc no-
mine appellatam legisse me me-
mini. ESCHENB.

18. Γιγάντων locum habere non
posse, pulchre vidit Pierfonus.
Blanda etiam emendatio quam pro-
posuit, Verif. 1, 9 p. 103. Quam
facile Γ & T confundantur, appa-
ret vel ex dictis ad v. 11. Sed cum
Vossiani Codicis lectio sit aequae

certe probabilis, quam non ab in-
genio correctoris profectam, sua-
dent tot vitia, quae ob id ipsum
non dissimulamus, vt hoc intelli-
gatur; eam praefendam duxi.
De re ipsa dubitari non potest vel
folius auctoritate Callimachi Lau.
Pall. 8. Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ'
ἀπὸ γηγενέων, Schol. τῶν γιγάντων.
Plura dabunt ad Hefych. VV. DD.
Conf. infra v. 427. GESN.

18. Fraudi fuit hominibus igno-
ratio fabulae non abstrusae, quam
Ouidii verbis ponemus Met. 1, 157.
*Perfusam multo natorum sanguine
Terram Inmaduisse ferunt, calin-
dumque animasse cruorem: Et ne
nulla ferae stirpis monumenta ma-
nerent, In faciem vertisse homi-
num etc.* Sanguinem dixit gene-
ralius Naso, quod hic scriptor σπέρ-
μα γονῆς. Fabulam similem de
Coelo, Saturni patre vid. Lap. 18.
de Haematite. GESN.

18. Οἱ λυγρόν ἀπ' ἄραν ἑτάξαν-
το σπέρμα γονῆς τὸ πρόδεν.] Non
cappio hic interpretes nugae nobis
vendent. Perdrierius vertit;
*qui exitium aduersus coelum stru-
xerunt, semen generationis praee-
cedens.* Primo τὸ λυγρόν ad σπέρ-
μα respicere quis non videt? et
quis dixit ἀπ' ἄραν in hac signifi-
catione? et quid illud semen ge-
nerationis praecedens? sane sine
sensu verba. Interpres ἑμμετροῦς
nihilo felicior Perdrierio, reddit;
*qui in superos aciem struxere ne-
fundam.* Sed quid multis? nihil
aliud vult dicere poeta, quam hos
Gigan-

Σπέρμα γονῆς τοπρόθεν, ὅθεν γένος ἐξεγένοντο
 20 Θηπέων, οἱ κατὰ γαῖαν ἀπείριστον αἰὲν ἔασσι·
 Θηπέϊαν τε Ζηνός, ὄρεσιδρόμῃ τε λατρείαν
 Μητρὸς, αὐτὴν ἐν Κυβέλοισι ὄρεσιν μητ' ἴσατο κέστην.
 Φερσεφόνην περὶ πατρὸς ἀμαιμανέτῃ Κρονίωνος·
 Μήχῃ καὶ Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν·

* Ορκια

20. *Esasi alii puto omnes. Homericam, puto, rationem recte seruauit Steph.* 22. ὄρεσι — μητ' ἴσατο Αἶ.

Gigantes ortos esse ex a Saturno reciforum testiculorum patris Coeli sanguine, qua de re Hesiodus proluxe in Theogonia. Ordo verborum hic est: οἱ ἀπ' ἀρανῶ ἐσάζαντο, (quasi guttatim delapsi sunt) σπέρμα λυγρὸν γονῆς τὸ πρόθεν. editio Basileensis Andreae Cratandri pro ἐσάζαντο, legit ἐνσάζαντο.

ESCHENB.

21. Θηπέϊαν Ζηνός nondum inueni, nec memini quidquam de illo narrari simile Apollinis illi apud Admetum seruituti, quam tangit noster v.174. Quid si Θηπέϊαν interpretemur, non quam Iupiter praestet alii, sed quae ipsi exhibeatur, ministerium adeo et cultum religiosum? Certe λατρείαν matris Deorum sic intelligendam nemo negarit.

22. Quod in ὄρεσι v. ἐφελκυσικὸν omiffum est in MS. illud non simpliciter negligentiae tribuendum esse, docent passim Ernestinae ad Homerum obseruationes. Certe verum satis hic vel caesura fulcit vel sequens liquida. Sed nec omiffum est in μητ' ἴσατο temere. Fuit, credo, μητ' ἴσατο, vt μητ' ἴσασσι 1330. GESN.

22. Ἐν Κυβέλοισι ὄρεσιν.] Ad doctissimi Holstenii notas ad Stephanum, voce κυβέλαα, vnde et doctior et ditior redibis. ESCH. Sed nihil ad h. l. GESN.

23. Leue est, sed ad intelligentiam et lucem loci facit, quod περὶ retracto accentu scribi iussi, vt intelligatur esse praepositionem casui suo postpositam; πατρὸς autem esse genitiuum, qui ad κέστην refertur.

24. De priori hemistichio haereo. Nec Μήχῃ quo pertinere possit, aut quid significare queat, video: nec quid Μήλωνος epitheton, a Polluce 1, 31 praefertim declaratum, hic sibi velit, assequor. Sed Herculis περίφημον ἄμυξιν non dubito referri ad illam lacerationem a Deianirae munere, peplo sanguine Nessi centauri infecto, ortam, furoris et mortis adeo illius causam, descriptam breuiter Apollodoro 2 p. 136, argumentum Trachiniarum Sophoclis, et Herculis Oetei, quae Senecae adscribitur. Personatus Pandulfus Colletutius, Eschenbachii contra Io. Clericum patronus, de quo in praefatione aliquid dico, p. 44 omnes labores atque aerumnas eo nomine comprehendendi, fat fidenter pronunciat, certe non improbabiliter. GESN.

24. Μήχῃ καὶ Ἡρακλῆος.] Exemplar Basileense legit hic μήχῃ τε καὶ Ἡρακλῆος. R. Perdrierius vertit Meius, ligatus interpres, Maelius. Nihil horum. Locus corruptus est. Lege igitur, sis, Μήλωνός τ' Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν.

Hesy.

ste semen antiquum generationis (*genitale*) de caelo stilla-
runt, unde genus mortalium exortum est, qui semper per
immensum terrarum orbem viuunt. (20) Seruitutemque
Iouis, montiuagaeque cultum Matris, quae in Cybelis
montibus sollicita cogitauit de puella Proserpina patris in-
expugnabilis Saturnii, Meliique Herculis famosam lacera-
tio-

23. *περί omnes.* 24. *Μήλας Af. et Chiv. sū Μήλας et in marg.*
Μήλας Voff. Μήλας τε καὶ P. AIC. έρακ. C.

Hesychius: *Μήλων, Ἑρακλῆς, ὀνο-*
μαδῆσαι φασὶ τὸν θεὸν ἔτος διὰ τὸ
μὴ ἱερεῖα εἶεν αὐτῷ τὰς μελιτῆς
ἀλλὰ τὸν καρπὸν τὰ μῆλα. Cosp-
fer Suidam voce *Μήλιος Ἑρακλῆς,*
et Pollucem. Quamquam forte
etiam legi posset

Μηλάς τ' Ἑρακλῆος περίφημον
ἄμυξιν.

Sumto nomine a Malino caudice,
apud quem Hercules Draconem
Hesperidum hortos custodientem
interemit. Occasionem huius con-
iecturae suppeditauit nobis Apollo-
nius IV. Argon. v. 1400. vbi haec
legimus:

Δὴ τότε γ' ἤδη κᾶνος, (nempe
χθόνιος ὄφις) ἔφ' Ἑρακλῆς
δαίχθαι,

Μήλαον βέβλητο ποτὶ εἶκος etc.

Per *ἄμυξιν* autem hanc nihil aliud
intelligo, quam auxilium quod tulit
Hercules Ioui, cum Titanes coe-
lum vi aggressi essent. Cum enim
in Phlegra Dii cum Titanibus an-
cipiti praelio diu decertassent, aiunt
terram Ioui dixisse, non aliter
deos Titanibus superiores futuros,
nisi duos semideos sibi belli so-
cios et adiutores adiungerent. Ita
Bacchus et Hercules accersiti sunt:

quorum opera et virtute dii im-
mortales victoria sunt potiti. Sed
et alias in fabulis saepe Bacchus
et Hercules coniunguntur. Com-
municauit mecum Traiecti ad Rhe-
num nummum antiquum aereum
Vir Clarissimus, Engelberth van
Engelen, si quisquam alius, re-
conditae antiquitatis et imprimis
nummariae rei scrutator diligen-
tissimus, in cuius nummi altera
facie Bacchus hedera coronatus
conspicitur, altera Hercules cum
claua et leonina pelle, cum in-
scriptione: *ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ*
ΣΩΤΗΡΟΣ ΘΑΣΙΩΝ. Eun-
dem nummum, sed argenteum
et optime conseruatum liberalissi-
ma manu comunicauit etiam
mecum *VIR* quidam non minus
summa ac recondita eruditione,
quam generis splendore ac digni-
tate *ILLVSTRIS*, cui pro sum-
mo, quo me semper fouit hodie-
que fouet patrocinio, publicas
quidem grates debeo, sed quod
eas nondum persoluerim, pudor
et reuerentia in causa fuit, ne
infacundia mea illius gloriae of-
ficerem potius, quam dignis il-
lam praeconiis celebrarem. Hu-
ius nummi figuram ex optimo
illo exemplo descriptam hic ex-
hibemus.

Cuius

25 Ὅρκιά τ' Ἰδαίων, Κορυβαίντων τ' ἀπλετον ἰχθύν·
 Δημήτρως τε πλάνην, καὶ Φερσεφόνης μέγα πένθος
 Θεσμοφόρος δ' ὡς ἦν· ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων·
 Χρησμές τ' ἀρρήγτες νυκτὸς περὶ Βάκχε ἀνακτος·
 Δῆμνόν τε ζαθέην ἠδ' εἰναλίην Σαμοθράκην,

Αἶπετ

27. Θεσμοφόρον δ' ὅσιν conii. Pierf. p. 104.

Cuius nummi explicationem, licet huc non multum faciat, tamen subiungere placet. Herculem inter maiores suos referebant Θάσιοι, decem generationibus distantem Thaso, conditore eorum. Quod patet ex Stephani Byzantini loco, a clariss. Holstenio emendato, voce Θάσσιος, seu melius Θάσιος. Δέκα δέ, inquit, Γενεαῖς Ἡρακλέως ἦν Θάσιος παλιότερος, ἄπορ ἀπὸ Ἀγήμερος, Προῖτος ἦν, Ἀγήμερος δέ, Βήλος ἀδελφὸς ἦν, Βήλος δ' Αἴγυπτος, ἔ Λυγκεύς, ἔ Ἀβρις, ἔ Δανάη, ἦς Περσεύς, ἔ Ἀλκίονος, ἔ Ἀμφιτρύων, ἔ Ἡρακλῆ. i. e. Decem vero generationibus Hercule erat Thasus antiquior, siquidem ab Agenore Proetus erat, Aginoris vero Belus frater, Beli vero filius Aegyptus, cuius Lynceus; cuius Aias; cuius Danaë; cuius Perseus; cuius Alcaeus; cuius Amphitryon; cuius Hercules. Unde non mirum, si Thasii Herculem, vnum ex maioribus suis, et hunc praecipuum,

et hunc deum, maxime coluerint tanquam tutelarem deum; quamobrem etiam templum ipsi extruxerunt magnificum, cuius mentio apud Eustathium. Qui tamen ex Arriano refert, templum istud Herculis apud Thasios conditum fuisse a Phoenicibus, qui Cadmo duce, quos inter et Thasus fuit, ad Europam quaerendam fuerant missi: quod tamen, si Stephano credimus, falsum erit. cum enim Thasus inter Phoenices istos fuerit, quos hoc templum extruxisse refert Arrianus, qui potuit nondum nato Herculi, tot saeculis antiquior, templum consecrare? Ideo clariss. Holstenius arbitratur, non aliam ob causam Stephanum hoc loco decem hasce generationes, quibus Hercules a Thaso distabat, enumerasse, quam vt Arrianum falsi accusaret. Ad Bacchi vero effigiem quod attinet, cui non innotuit vinum Thasium? cui hederam hic suspendere nolo.

ESCH.

25. Ὅρ

tionem, et sacra iurata Idaeorum, Corybantumque immensum robur, (25) Cererisque errorem, et de Proserpina magnam luctum: utque Legifera fuerit; atque splendida Cabirorum dona, oraculaque silenda Noctis de Baccho rege, Lemnonque diuinam, atque marinam Samothracen, altam-

25. Ὀρκια τ' Ἰδαίαν.] Ambo interpretet hic legisse videntur ὄρκια, quod non improbo. Alter Orpheus in ὕμνω Καρήτων:

Μητρὸς ὀρκομανῆς συνοπάνας,
ὄργιοφάνται.

ESCHENB.

25. Ὀρκια et ὄρκοι adeo magnam cognationem habent cum ὄργιαις et τελεταῖς, vid. hic -v. 465 ὄρκια Φρικτά, et Fr. 5: quo minus illa hic damnare, vel in suspicionem adeo adducere meum est. Sed nec argumentum ipsum, et, res quae hic indicantur, explicari aliquis vltra postulet, quam ad versus ipsos intelligendos opus est. Ita de Idaeis hoc solum obseruamus, quod est apud Diod. Sic. 5, 64 ex Ephoro et aliis, ἐπὶ ῥέξαντας γόητας ἐπιτηδεύσαι τὰς τε ἐπιφάσ καὶ τελεταῖς, καὶ μυστήρια — καὶ τὸν Ὀρφέα, φύσει διαφύρω κεχορηγημένον πρὸς ποίησιν καὶ μελωδίαν, μαθητὴν γενέσθαι τῶν, καὶ πρῶτον αἰς τὰς Ἐλλάδας ἐξενογκᾶν τελετὰς τε καὶ μυστήρια.

GESN.

26. Luctus non Proserpinae ipsius, sed ob eam raptam a Cerere susceptus.

27. Ἀγλαὰ δῦρα Καβείραν.] Hos et sequentes versus optime explicauit Strabo lib. X. et Apollonii Schol. ad lib. I. vers. 916. 917.

ESCHENB.

27. Sanus mihi videtur hic versus. Cecinerat Orpheus, quomodo Ceres fuerit in illo ipso errore suo legifera, cum sine eo frugifera

esse non posset. Hanc duorum mulierum Cereris coniunctionem esse inter argumenta Eleusiniorum sacrorum, satis constat. GESN.

28. Νυκτὸς.] Fortassis scripserit auctor Νυσιῶ περι Βάκχου ἄνακτος, adhibita συνεκφωνήσῃ in voce Νυσιῶ, figura alias quoque poetae nostro valde familiari. Νύσιος vero ἄναξ Bacchus etiam dicitur ab Opplano lib. IV. Cyneg. v. 306. vnde etiam apud Suidam νυσηδὸν ὄρος ἐστὶ Διονύσου. νυσίω ἀρχήσῃ, ἀφ' Διονυσιακά. Sed nihil definitio. Tu, lector, iudica. ESCH.

28. Nihil mutandum. Νύξ, eadem Μαῖα, Iouis consiliaria, de qua Fr. 10, consilium et oracula videtur dedisse etiam in Bacchi a Titanibus lacerati restitutione, quod argumentum ab Orpheo tractatum, indicat Clemens Alex. et Arnobius laudati ad Fr. 17. Illos porro χρησμῶς ἀβρόγῃς vocat, quod essent pars mysteriorum Bacchicorum. Denique ne miremur, χρησμῶς Nocti tribui, cogitemus, quid scripserit antiquus auctor argumenti Pythiorum Pindari, medio: vbi de Apolline, ἄτα, inquit, ἔρχεται ἐπὶ τὸ μανταῖν, ἐν ᾧ πρώτη Νύξ ἐχρησμήθησεν, ἄτα Θέμις. Πυθῶνος δὲ τότε κυρνεύσαντος τῷ προφητικῷ τρῖπος, ἐν ᾧ πρῶτος ὁ Διόνυσος ἐθεμίσεισε κ. τ. λ. GESN.

29. In Lemno appulisse Argonautas, et a mulieribus ibi detentos, narratur hic 469. sq. Sed eadem forte occasione hic instituit Orpheus

30 Αἰπεινήν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωνάειν Ἀφροδίτην,
 Ὀργια πραξιδικῆς, καὶ ἀρείνης νυκτὸς Ἀθήνης,
 Θρήνες τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.
 Ἄμφι δὲ μαντεῖς ἐδάεις πολυπείρονας οἴμβας
 Θηρῶν οἰωνῶν τε, καὶ ἡ σπλάγχχνων θεῖσις ἐσίν

31. μητρὸς Voff. quid si νύκτας? F. ἀρείνης V. N.

phesus sacra Cabirorum, qui Vulcani filii dicebantur, antiqui Lemniorum dei. De his itaque, etiam in quantum ad Lemnum pertinent, copiose Gutberlethus de mysteriis deor. Cabir. c. 12. Nobis sufficiet hic Hesychii locus, Κάβαροι — πάνυ τιμῶνται ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστε παῖδες. Et Athenagorae Legat. c. 5. Διαγόρας ἀκότως ἀθεοῦτητα ἐπεκάλεον Ἀθηναῖοι, μὴ μόνον τὸν Ὀρφικὸν εἰς μέσον κατατίθεντι λόγον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσίῃ, καὶ τὰ τῶν Καβείρων δημιόνοντε μυστήρια. Cic. de N. D. 1, 42 ex veteri poeta, *Omitto Eleusinam — Samothraciam, eaque, quae Lemni Nocturno aditu occulta coluntur* etc. De Samothrace peruulgata omnia, et diligenter insuper collecta a laudato Gutberletho. Hic satis est inspexisse hoc ipsum poema v. 464 sq. et H. 37, 4.

30. Cyprum plenam religionibus, Veneris praesertim fuisse constat. *Festa piaae Cereris celebrabant annua matres* etc. Ouid. Met. 10, 431. Vid. Steph. Byz. V. Ἀμαθῆς. De Cinyra auctore colendae Veneris passim nostri apologetae, v. g. Clem. Cohort. p. 12, 24 Pott. Quod autem Cypriorum Aegyptiorumque sacra etiam hic commemorantur, illud cum eo congruit, quod passim historici narrant, illum, quae ab Aegyptiis aliisque didicerat, ad Graecos transtulisse.

vid. v. g. Diod. Sic. 1, 23. et 96. et hic v. 43. GESN.

30. Αἰπεινήν τε Κύπρον etc.] Alter Orpheus ὕμῳ εἰς Ἀφροδίτην.

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῆ σθε, ἐνθά καλοῖσθε

Παρθένοι ἀμῆται νύμφαι τ' αἰνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν

Ἵμνῶσθε μίκαερα καὶ ἀμβροτον ἄγγον Ἀδωνιν.

Vid. Lucianum de Dea Syria. ESCH.

31. Ὀργια πραξιδικῆς.] Suidas, *πραξιδική, θεὸς ἢ κεφαλὴν μόνον ἰδύοντο.* Hesychius: *Πραξιδική, δαίμονά τινά φασι, τὴν ὡσπερ τέλιος ἐπιτεθῆσκαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πρακτομένοις.* Conf. Pausaniam in Boeoticis et Laconicis, Scaligerum ad Festum, et imprimis Meursium in libro de Regibus Atticis, vbi copiose de hac Dea agit, et ostendit, Alalcomeniam Ogygi filiam, Mineruae nutricem potissimum intelligendam esse. ESCH.

Καὶ ἀρείνης νυκτὸς Ἀθήνης.] Quid sit ἀρείνη Ἀθήνη, non capio, licet omnes editiones hanc lectionem fideliter seruent. ἀρείνης melius legi, nemo dubitabit, qui Pausaniam euoluerit in Atticis, vbi de ἀρείῃ Mineruae eiusque templo agit. Quae vero est illa vox Mineruae Ariae, de qua hic auctor? Valde mihi verosimile videtur, respicere auctorem ad Sacra Eleusinia passim auctoribus celebrata, et de quibus Iustinus lib. II. cap. VI. his verbis: *Per ordinem deinde successionis regnum ad Erechtheum descendit,* sub

tamque Cypron, et deditam Adoni Venerem, (30) Areaque Mineruae noctes, luctusque Aegyptiorum, et sacras Osiridis inferias: ac de diuinandi arte multiplices didicisti vias *ex motibus* ferarum auiumque, et qui extorum situs sit: Et quaecunque diuinant somniorum interpretandorum

33. ἰθάην — ὄρμους omnes.

sub quo frumenti satio apud Eleusin a Triptolemo reperta est, in cuius muneris honorem Noctes initiorum sacrae. Neque vero me mouet quod in Cereris honorem celebrata fuerint haec mysteria, ipsa enim Ceres seu Isis apud Apuleium omne dubium eximit, dum de se ipsa sic loquitur: *Me primigenii Phryges Pessinuntiam nominant DEVM MATREM, hinc Autochthones Attici Cecropiam MINERVAM, Eleusini vetustam deam CEREREM* etc. Neque etiam quemquam mouere debet, quod ἄρσιν hic ἀθήνην dicat potius quam ἑλευσινήν, non magis quam verba Cereris Eleusinae apud Apuleium, quibus se Mineruam Cecropiam, i. e. Atticam, dici ait. Nihil igitur hic aliud intelligo per ὄρμια νυκτὸς ἀρσῆς ἀθήνης, quam ὄρμια νύχια Atticae seu Cecropiae Mineruae seu Cereris Eleusinae; quae nihil aliud sunt, quam Mysteria Cereris, et, vt Iustinus ea vocat, Eleusinia sacra. De noctibus vero, quibus celebrata fuerint haec sacra, vide ea, quae ex Scalligero annotauit ad Iustini lib. II. cap. VIII. ὁ πάνυ Graeuus. Denique de iisdem sacris Eleusiniis intelligo ego Crassum ap. Cicero-nem lib. III. de Orat. vbi, *Athenis, inquit, diutius essem moratus, nisi Atheniensibus, quod mysteria non referrent, succensuissem.* ESCH.

32. Θρήνας τ' Αἰγυπτίωv.] De his vide Lucian. de Dea Syria,

pag. editionis nouae. 658. itemque Iulium Firmicum libro de errore profanae religionis. Quid sint χύτλα, exponit Hesychius. Et magis accommodate ad hunc locum Apollon. Schol. l. I. v. 1075. ESCH. vid. Ind.

33. Πλυπέρονος ὄρμους.] per ὄρμους hic vocem aut aliud quid simile intelligi credo, sed, fateor, in tali significatione hoc vocabulum me legisse non memini. ESCH.

33. In hoc versu atus sum primo ἰθάην, quod adhuc editum est, auctoritate Vossiani codicis mutare in ἰθάης· cum proprie non enarret hic Orpheus, quid ipse didicerit, sed quid se docente cognouerit Musaeus. Sic Fr. 37, ἰ Πάντ' ἰθάης, Μισαῖε, et hic v. 46 δεδάηκας. Leinde pro ὄρμους, quod merito viris doctis displicuit, ex eodem codice οἴμους reposui, quod Synonymum est ἀταρκοῖς v. 35. Hoc tanto fidentius admissi, quod vidi illud tanquam coniecturam in mentem venisse felicitis ingenii viro Ruhnkenio epist. crit. 1 p. 19. qui etiam οἴμον illustrat ex Pottero ad Lycophr. 10. et totum h. l. ex Aeschyl. Prom. 483. sq. et Spanh. ad Callim. in Lauacr. Pall. 123. Nempe Prometheus fatidicae omnis superstitionis auctor perhibebatur primus: cuius forte se inuenta publicare gloriabatur Orpheus. Video etiam placuisse vtramque emendationem Cl. Bernardo ad Demetr. Pepagom. p. 64.

GESN.
35. Ὀρί-

- 35 Ἦδ' ὅσα θεσπίζουσιν ὄνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
 Ψυχὰς ἐφημερίων, ὕπνω βεβολημένας ἦτορ·
 Σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄσρων τε πορείας·
 Ἀγνοπόλον τε καθαρόν, ἐπιχθονίοις μὲν ὄνειαρ·
 Ἰλασμέσ τε θεῶν, Φθιμένων τ' ἐπινήχυτα δῶρα.
- 40 Ἄλλα δὲ σοι κατέλεξ', ἄπερ εἰσίδον ἦδ' ἐγόησα,
 Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην σκοτίνην ὄδον, αἶδος εἶσω,
 Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο·
 Ἦδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λῆχον ἐξελόχευσα,
 Μέμφιν ἐς ἠγαθήν πελάσας, ἱεράς τε πόλῃσας
- Ἄπι

35. ἀταποῖς Αἶ.

41. Quid si Ταίναρα?

35. Ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς.] Quid sit ὄνειροπολεῖν, ostendit Scholiast. Aristoph. ad Nephel. Act. 1. Sc. 1. vbi differentiam ostendit inter ὄνειροπολεῖν et ὄνειρῶνται. Eustathius: ὄνειροπόλος, ὁ περὶ τὰς ὄνειρους πολέμενος, καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων. vnde, ni fallor, noſter ὄνειροπόλοισιν ἀταρποῖς dixit, ad iudicii illius certitudinem indicandam. ESCH.

36. Ψυχὰς ἐφημερίων.] Ἐφημέριοι appellantur alias homines per contemptum, ἐφήμερον enim est animal quoddam vnum solum diem viuens, teste Hesychio. Euripid. Orest. πανδράκυντ' ἐφημέρον ἔθνη. Aeschyl. Prom.

Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα

Συλῶν, ἐφημέριοι προσέθεα· Hippocrates lib. περὶ ἀρχῶν ait hominis vitam esse ἑπταήμερον, vt qui non diutius viuat alimento carens. ESCH.

36. Hoc nomine ἢ ἐφημέριος vel ἐφήμερος (vtrumque enim rectum) compelli homines fingunt poetae ab immortalibus, vt ab Aeschyli Prometheo, a Sileno Pindari, quem cum oris similitudine referret Socrates, Aristophanes inducit illum

hac appellatione vntem Nub. 229 auctore antiquo Scholiaste. GESN.

37. Σημείων τεράτων τε.] Σημεῖα proprie sunt ἂ παρὰ τέπον, ἢ παρὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ γίνεται· τέρας vero, τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον παράπλασμα, τὸ παρὰ φύσιν τεχθέν. vnde non accurate Bifetus ad Θεομοφοριαζέτους Aristophanis τὸ τέρας per τὸ σημεῖον explicat. Etymologicon ineditum Bibliothecae Vltraestinae: Σημεῖον τέρας διαφέρει: Σημεῖον ἐστὶ τὸ ἐπὶ γῆς γινόμενον, τέρας τὸ ἐν τῷ αἴρι. Sed melius in voce Τέρας. Τέρας, inquit, θαῦμα παρὰ φύσιν, παρὰ τὸ εἶρω τὸ λέγω, ὁ μέδων, ἐρῶ, ἔρας καὶ τέρας. οἱ γὰρ μάντιες διὰ σημεῖων καὶ τεράτων τὰ μίθιστα ἔλεγον· διαφέρει τέρας σημεῖον, τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον πρᾶγμα, σημεῖον δὲ τὸ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον τέρας. Similia habes apud Eustathium ad Iliad. β. vbi res exemplis declaratur. ESCHENB.

37. Ad hoc genus σημεῖων et τεράτων forte referendi fuerint versus LXVI. περὶ σεισμῶν, qui Anthologiae Graecorum epigrammatum subiiciuntur. Astronomiae Orphicae

um viis (35) Animae hominum somno pectus percussae: porro signorum ostentorumque interpretationes; strorumque meatus; et castam expiationem, magnam mortalibus felicitatem; pacisque deorum impetrandae rationes, mortuorumque larga donaria: aliaque tibi enarraui, quae visu et cogitatione percepi (40) Taenarium tenebricosam viam ingressus sum intro ad inferos, nostra fretus cithara, per amorem coniugis: deinde quantum examen sacrum Aegyptiorum produxerim Memphin ad diuinam delatus, sacrasque vrbes Apidis, quas

43. ἐξελόχευσα Voss.

44. περάσας Voss.

phicae specimen habemus Fr. 9
Μίσητο δ' ἄλλην γαίαν κ. τ. λ.
GESN.

38. Καθαρωῶν exempla, ipsum hoc carmen Argonauticum suppediat. Vid. 552. 1231.

39. Ἐπιήχυντα δῶρα.] Frequentia. vt infra v. 310.

— ἐν δ' ἄρ' ὕπερθε

Πέπλη κυρκατέθηκα θεοῖς ἐπιήχυντα δῶρα.

Νήχυντος, vt vult Apoll. Schol. ad lib. III. v. 530. est πολύχυντος.

ESCHENB.

39. Ἱλασμοὶ sunt bona pars hymanorum: dona mortuorum, inferiae, quales hic 543 sq. GESN.

41. Ταίναρον ἦνικ' ἔβην.] De Taenaro vid. Stephan. de urbibus, itemque Suidam. Ea vero quae auctor hic dicit, confirmat locus Virg. Georg. IV. v. 467.

Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis,

Et caligantem nigra formidine lucum

Ingressus, manesque adiit, regemque tremendum,

Nesciaque humanis precibus mansuescere corda.

safer Senec. in Hercul. Fur.

ESCHENB.

42. Ἡμετέρη πίσυρος κιδάρη.] Ita Aeschyl. Persf.

Πίσυροι λεπτοδόμοι πίσυρμασι, λαοπόροις τε μηχαναῖς. ESCH.

43. Ἦδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.] Respicit ad sacra et sacerdotia, quae in Aegypto se introduxisse et hic et inferius refert vers. 100. Quamuis Orpheum sacra et sacerdotia in Aegypto instituisse nemo veterum dixerit, sed potius sacra Aegyptiorum didicisse et in Graeciam deportasse. vid. Diodor. Sicul. lib. I. Marsham. in canone Chronolog. Scholiast. Aristoph. ad Acharn. λόχες, ἔνιοι μὲν τὸ ἐξ ἀνδρῶν ὄπτω σύστημα, οἱ δὲ τὸ ἐξ ἀνδρῶν δώδεκα, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ ἐκκαίδεκα ἀνδρῶν πλήθος, ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον. Elegans hic vsus verbi λοχεύω. Illorum enim sacerdotum, aut illius ἱερῆ λόχε quasi parentem se dicit.

ESCHENB.

44. Non dubito, rectum esse περάσας, et dictioni huius poematis conuenientius, vt v. 650 Νηὸς ἔσω περάσαν ingredi nauem, et L. 15. 72. Ἦ περάα ἄλα διαν, ingreditur. Sed peccare malui in partem cautiorem.

B

45. Non

- 45 Ἄπιδος, αἷς πέρι Νεῖλος ἀγάρρῃος ἔσεφάνωται.
 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἑμῶν σέρνων δεδάηκας.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἀερόφοιτος ἀπέπτατο δῆϊος οἶσρος,
 Ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπὼν, εἰς ἔβρανὸν εὐρύν,
 Πεύση ἀφ' ἡμετέρης ἐνοπῆς, αἰ πρὶν ἔκευθον.
- 50 Ὡς ποτὲ Πιερίην Λειβήθρων τ' ἀκρα κάρηνας
 [Ἡρώων* τε καὶ ἡμιθέων πρόμος ἐξεπέρησε]
 Δισσόμενός μ' ἐπίκρηρον εἴῃ νόσοιο γενέδαι,
 Ποντοπόρῳ σὺν νηϊ πρὸς ἄξενα Φῦλ' ἀνδρώπων,
 Ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ αἰτάδαλον, ᾧ ἐνὶ κρᾶϊνεν
 Αἰήτης, υἱὸς Φαεσιμβρότε ἠελίοιο.
- 55 Θέσφατα γὰρ Πελίας δειδίσσετο, μή οἱ ὀπιθεῖ
 Χεῖρὸ

49. Forte πρό σε εκ.

45. Non puto, aliud hic quaerendum esse, quam quod vnicuique in mentem statim venit, verbes Apidis s. Osiridis cultum professas, verbo Aegyptias.

47. Νῦν δ' ἐπι.] Quod apud hunc poetam de ἐκστάσει, seu ἐκστασιασμῶ poetico dicitur, idem tribuit Apollonius menti multis magnisque affectibus distentiae, nam Lib. III. v. 1150. Medae Ψυχὴ γὰρ κεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο. Nostri huic affine est illud poetae:

Iam furor humanos nostro de pe-
lore sensus

Expulit, et totum spirant prae-
cordia Phoebum.

ESCHENB.

47. Δῆϊον οἶσρον intelligebam aliquando de enthusiasmo s. furore poetico prophéticoque, quo agitatum se dicat Orpheus cetera, quae adhuc enarrata sunt, protulisse adque effudisse: nunc sedatiore animo velle narrare expeditionem Argonautarum. Nec deerat auctoritas nominis ita adhibiti Stat. Theb. 1, 32. quin ipsius nostri poetae πέντρον Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος v. 11:

Sed in alia omnia me induxit turfus vocis apud nostrum, tum illud, quod δῆϊον vocat, inimicum hostilem; praesertim vero, quo v. 101 dicit, se a matre servatur ex ἀληθείης καὶ ἐξ οἶσρος, ex vita superioris oberrationibus exiliis que, in quae tanquam ab oestro quodam incitatus et actus fuerit nunc amare quietem. Nempe haec ipsa oestri s. asili vis est, ut velu stimulis quibusdam agat anima neque patiatur quiescere: quar Virgilius Ge. 3, 152 furiosos illo Iūs errores ab hoc insecto deriuat. Hoc quondam monstro horribiles exerceuit iras Inachiae Iuno pestem meditata iuuencae. Graecam philologiam hic copiose dederunt Valens Germanus Guellius et La Cerda. Nihil accommodatius, quam oestro comparare illud studium per tot incommoda et pericula peruagandi orbem terrarum, quale fuisse in priscais illis et primis sapientia heroibus, constat. GESN.

50. Ὡς ποτὲ.] Inter hunc verum et sequentem vnus desiderari videtur.

H. STEPH.

50. Ω

quas multi fluminis Nilus cingit. (45) Haec verissime meo de pectore didicisti omnia. Iam vero quando per aëra flagrans ille instinctus, relicto hoc corpore, in amplum caelum euolauit, audies a nostra voce, quae prius occultabam, vt quondam in Pieriam, et altos Libethrorum vertices (50) *Semideorum venerit et Heroum primus Iason*, rogans me, vt auxiliator suae expeditionis vellem fieri pontigrada cum nauī ad inhospitales hominum nationes, ad gentem diuitem et nocentem, in qua Aetes imperaret Solis lucem ministrantis mortalibus filius. Oracula metuebat enim Pelias, ne quando ipsi (55) Aeso-

• Versum inclusum solus habet Voss.

55. ὄποιδον PAI.

50. Ὡς ποτε περὶν.] Apollonii Schol. ad lib. I. v. 31. Περὶ ὄρος Θράκης, ἐν ᾧ διέτριβεν ὄρφεύς. Quae bene conueniunt cum Epitomatore Strabonis, licet hic paulo distinctiōis locum istum, in quo versatus olim Orpheus fuerit, nominet in Epitom. lib. VII. Ἐχει δ' ἡ πόλις, inquit, τὸ δῖον, κώμην εὐχέσιον, πίμπλειαν, ἐνθα ὄρφεύς διέτριβεν. Et paulo post: μετὰ τὸ δῖον, πόλιν, ὃ ἀλιάκμων ποταμός ἐσσι, ἐκβάλλων εἰς τὸν θερμαῖον κόλπον, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ἢ πρὸς βοβρᾶν τῆς κόλπης παραλία, περὶ αὐλάται. Vid. Apollonium ipsum lib. I. v. 25.

ESCH.

Ἀβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα.] Hos tres montes Thraciae coniungit Strabo lib. IX. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ (de Helicone loquitur) τὸ τε τῶν μεγάλων ἰσρόν, καὶ ἡ ἴσπε κρήνη, καὶ τὸ τῶν λεύθηθρίδων νυμφῶν ἄντρον· ἐξ ἧς τεκμαίρουτ' ἂν τις, Θράκας ἀπὸ τῆς τὸν ἐλικῶνα ταῖς μάσσας καθιερώσαντας· οἱ καὶ τὴν περὶαν, καὶ τὸ λέύθηθρον, καὶ τὴν πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέθεσαν. Ceterum, post hunc versum vnum

desiderari, et suadet sensus, et Renatus Perdrierius interpres huius poetae; egoque nullus dubito, quin ita sonuerit desideratus versus:

Ἡμεῶν ἴκε, καὶ ἡρώων πρῶτος ἴησων.

Hocque colligo ex ipsa Perdrierii versione, utpote quae in omnibus tam pueriliter adhaeret vocabulis graecis, vt nec significationis, nec constructionis latinae habita ratione, verba graeca plane vt ante oculos iacent, ex triuialibus lexicis interpretetur. Is igitur post quinquagesimum versum hunc habet: *Semideorum venit et Heroum primus Iason*. ex quo nos Graecum hunc desumimus.

ESCH.

50. Etiam Cribellus hic inserit versum, *Semideum, pariterque Heroum primus Iason*, qui videtur in suo codice habuisse, quem ex Vossiano hic restituimus, nondum tamen plane aequo et indifcreto iure, cum de aetate illius tanquam assertoris nondum nobis constet.

GESN.

52. Ἀξένα Φῶλα alludit ad pontum ἄξενον (v. mox v. 84) quem

B 2

ἡξί-

- Χειρὸς ὑπ' Αἰσονίδα καθ' ἑλὴ βασιλῆιον ἀρχήν.
 Καί οἱ ὑπὸ πραπίδεςσι δόλας τρίβον ἠπερόπευε·
 Τάσσε γὰρ ἐκ Κόλχων χρύσειον κῶας ἐνεΐκαμ
 Θεσσαλίην εὐπωλον. ὁ δ' ὡς κλύεν ἐκνομον αὐδὴν,
- 60 Χεῖρας ἐπαντέιναις ἐπεκέκλετο πότινιαν Ἥρην·
 Τήνδε γὰρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
 Ἡ δὲ παρ' εὐχολῆσιν ἐφέσπετο κηδομένη περ'
 Ἐξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο καὶ Φιλέεσκεν
 Δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἴσονος υἱά,
- 65 Καί ῥα καλεσσαμένη ἐπετέλλετο Τριτογενεΐη.
 Καί οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτῆνατο νῆα,
 Ἡ καὶ ὑπ' εἰλατίνοισι ἐρετμοῖσι ἀλιμυρέα βένθη
 Πρῶτη ὑπεξεπέρησε, τρίβας δ' ἦνυσε θαλάσσης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειστὸς βασιλῆας,
- 70 Θρήκην εἰς εὐπωλον ἐπέειγετο δῖος Ἴησων,
 Καί μ' ἐκίχεν κιθάρην πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,
 Ὅφρα κέ τοι μέλπων προχέω μελίγηρυν αἰοιδῆν,
 Κηλήσω δέ τε θῆρας ἰδ' ἐρπετά καὶ πετέηνά.

Ἡνίκαι

56. ἐπ' omnes. 57. ὑπερό. Voff. 62. ἐφέσπ. καὶ Φιλέεσκεν
 Voff. marg. 67. ὑπὸ Voff. 68. τρίβον Voff. ἦνυσε Ask. PAIC.

εὐξενον, εὐξενον, Euxinum, fecerunt Argonautae et aliae Graecorum coloniae.

56. Ausus etiam hic sum Voffiani codicis et Chiueani auctoritate ἐπ' in ὑπ' mutare. Solet ἢ ὑπὸ apud nostram instrumentum designare, vel cum Genitio ut Lap. II, 5 μαχαωνίης-ὑπὸ τέχνης, vel cum Dativo, ut mox v. 67 ὑπ' ἐρετμοῖσι. Αἰσονίδα Nominatiuo casu nihil habet insolitum. Fabula de oraculo, ut Pelias sibi caueret a μονοπέδιλῳ, late enarratur ab Apollonio 1, 5 sqq.

57. Δόλας τρίβον.] Hebraismi speciem habere videatur, sed tamen alii quoque ita locuti sunt: Oppianus II, Halieutic. v. 117.

— τότε ἴκιστα δόλας πετάσασα
 Ζύρετρα

Vbi δόλας pro δολερά, et alibi ἄκων ὀλέθρα, pro ὀλέθριον. Ita hic δόλας τρίβον, pro δολερίν. ESCHE

62. Εὐχολῆσιν ἐφέσπετο.] Quem admodum Iliad. β. ἔσπεδαμ θάνατον est sponte et minime reluctantem mortem sequi, ita hic ἐφέσπεδαμ aut παρεφέσπεδαμ εὐχολῆσιν est promte et cum gaudio prece exaudire, quod interpres ἐμμίτρος per: *Illa fauens iustis precibus, longe melius interpretatus est quam alter ille, qui satis puerilitate per orationes sequi.* ESCHE.

63. ἠγάζετο.] Ambo interpretes legisse videntur ἠγάπητο· non τὸ ἠγάζετο non sine ratione praefertimus. ESCHE.

68. Πρῶτη ἐπεξεπέρησε.] Scholiastes Apollonii: ταύτην δὲ φασὶν

Aesonis filii manu regium imperium eriperet, et ideo ipsi intra pectus doli atque interitus viam fraudulenter machinatus est. Iniunxit enim, ut e Colchis aureum velus adferret in equestrem Thessaliam. At ille ubi iniustam vocem audit, sublatis manibus venerandam Iunonem inuocauit, (60) quam Diis ex omnibus colebat sanctissime. Haec vero illius precibus, ac sollicita quidem obsecuta est: maxime enim admirabatur atque amabat metuendum viribus heros, inclutum Aesonis filium, atque ob eam rem vocatae ad se Tritogeniae (65) iniunxit, ut primam illi fagineam nauim fabricaretur, quae etiam abiignis remis falsa profunda prima traiecit, marisque peregit vias. Cum vero coëgisset reges inclitos, equestrem in Threcen perrexit nobilis Iason, (70) meque inuenit occupatum intendendae artificiosae citharae, quia canens dulce carmen funderem, demulceremque feras, et serpentina volucra. Cum autem in iniucundum

69. ἀγακλύ. Voss. 70. ἐπήγ. Voss. 71. ἐτίχανε ΑΣ. PAIC.
καί με ἐτίχανεν Voss. 72. κέ σσε Voss. 73. κηλώσω Voss.
ἦδ' omnes.

πρώτη τῶν γενέδων μακρῶν· ἄλλοι
ἠλέγασιν, Δανκὸν διωκόμενον ὑπὸ Ἀί-
γυπτι, πρῶτον κατασκευάσαν, ὅ-
θεν καὶ Δανκὸς ἐκλήθη. Cum no-
stro facit Valerius Flaccus:

*Prima Deum magnis canimus
fracta peruia natis.*

Sed inferius sibi ipsi contradicere videtur auctor, ubi de Phaeacibus v. 1292 dicit, quod fuerint

*Ἰβριες ἀρείσσης καὶ ἀλπιλάγκτω
πορείης*

Si hoc, certe Phaeaces priores Argonautis nauigarunt, illam enim dexteritatem et peritiam nauigandi ab Argonautis discere non poterant, quos nunquam antea viderant. Quin statim de ipsis Colchis subiicit:

*Ἐν δ' ἂν ὑπερείησαν ἐπαγόμενοι
Φοῖβοντο*

*Νηυσὶν ὑπερείησας βριμὰς λόχος
αἰήταο.*

Qui certe numerus nauium tam exiguo tempore, quod Argonautae in hoc itinere consumserunt, aedificari non potuit: si igitur ante aedificatae hae naues, in quem usum?

ESCHENB.

68. Non ita parum memorem fuisse putem poetam nostrum, uti diceret repugnantia simpliciter his quae habet v. 1292 et 1297, ubi aliquid de ea re dicemus. GESN.

71. Κεθάριον πολυδάδαλον.] Pindarus Ol. IV. ποικιλοφάρμαγγος mentionem facit, et Φάρμαγγα ποικιλόγαρον alibi nominat. Cithara variata, Perdrierii somnia. ESCH.

73. Paruum est, et ideo tanto facilius forte neglectum, quod ἦδ'

B 3

haesit

- Ἦνίκα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσεπέρισσέ,
 75 Μείλιχον ἐν λασίων σέρων ἀνερέκατο Φωνήν,
 „ Ὀρφεῦ, Καλλιόπης τε καὶ Οἰάγρῳ Φίλε κῆρε,
 „ Βισονίη Κικόνεσσι πολυβρῆνοισιν ἀνάσσων,
 „ Χαῖρ', ἐπεὶ Διμόνις ὀχέας πρώτισον ἰκάνω,
 „ Στρυμονίης τε βροῆς, Ῥοδόπης τ' αἰπεινά πρὸς ἄγνη
 80 „ Εἰμί δ' ἐγὼ Μινύαισι πανέξοχον αἶμα λελογχῶς
 „ Θεσσαλὸς Αἰσονίδης· ξεῖνος δέ σοι εὐχομαι εἶναι.
 „ Ἀλλὰ φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέχνησο, κὶ κλύε μῖθον
 „ Μειλιχίαις ἀκοαῖς, καὶ λισσομένῳ ὑπάκουσον,
 „ Ἀξείνῃσιν Πόντοιο μυχῆς καὶ Φᾶσιν ἔρυμνον
 85 „ Νηὶ σὺν Ἀργῶν πελάσῃ, δεῖξάι τε θαλάσσης
 „ Παρθενίης ἀτραπές, ἐπιήρατον Ἠρώεσσιν,
 „ Οἷ ῥα τεὴν μίμνεσι χέλυν καὶ θέσκελον ὀμφήν,
 „ Ἐλπόμενοι ξυρὸν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.
 „ Οὐ γὰρ δὴ πλῶσαι πρὸς Βάεβαραι Φῦλα μέδοντα
 „ Νόσφ

78. Κῆρ' P. καὶ ῥ' AIC. 79. αἰπεινά Voff. 81. δέ τοι Voff.
 83. ὑπάκουαι Voff. 85. Vid. leg. περάσαι. Θέλξαι τε

haesit in h. l. pro altero id' quod non minus Orphicum est atque Homericum.

77. Βισονίη κικόνεσσι.] vid. praeter Stephanum Apollonii Scholiast. ad lib. II. v. 706. Tzetzem ad Lycophronem, Herodotum lib. VII. et alios. ESCH.

78. Χαῖρ'.] H. Stephani est haec emendatio, pro καῖρ' quod Aldus substituit pro Χαῖρ' et omnino recipienda. ESCH.

84. Ἀξείνῃσιν Πόντοιο.] Strabo lib. VII. hoc mare ἄζανον dictum scribit, διὰ τὸ δυσχάμερον καὶ τὴν ἀγροῖτητα τῶν περὶοικέντων ἔθνων, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξανοδυέντων, καὶ σαρκοφαγάντων, καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπωμασι χρωμένων· ὕπερον δ' εὗξενον πεκλήδα, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παραλίῳ πόλιν κτισάντων.

Μυχῆς.] Ita hac voce utitur Aristoph. in Θεσμοφορ.

Σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσαδον
 Ἄλιμέδον, προλιπὼν
 Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίητον.

Etymologicon graecum elegantissimum Bibliothecae Vltraiectinae in editum: Μυχὸς σημαίνει δύο, τὸ ἐνδοτάτον τόπον, καὶ γράφεται δὲ τὸ υ. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νύξ, ἢ χὸς, καὶ κατὰ τροπὴν τῆ ἀμεταβλη. εἰς ἀμετάβηλον μυχὸς, οἷον ἐνδοτάτος καὶ σκοτανὸς τόπος, παρὰ τὸ μεμυκέναι. ἢ νύχιος τις ὡς οἷον σκοτανὸς, ἢ ἐκ τῆ μύω, ἢ καμμύω, ἢ τὰ ἐνδοτέρω φωτὸς ἐσθεται. ESCH.

84. Pro ἔρυμνον malit Hering Obff. 10 p. 79 ἔρυμνον, quo epitheto mastratur Phasis v. 788. Sed nunc que ἔρυμνον non potest defendi nunitum, altis ripis suis. GES

85. Placeret mihi περάσαι modo, quod πελάσαι potius tertio casu iungitur quam quarto: v

dum antrum introisset, placidam forti de pectore vocem hanc retulit: (75) Orpheu Calliopae et Oeagri care Fili, Ciconibus in Bistonia pecorosis imperitans, Salve, quando Haemonios ad saltus nunc primum aduenio, fluentaque Strymonia, praeruptasque conualles Rhodopae. Sum ego praeslantissimum inter Minyas sortitus sanguinem, (80) Thessalus, Aesonis Filius, atque hospes tibi esse cupio: tu vero amicus, propitius me recipe, et placidis auribus sermonem meum accipe, supplicique obtempera. Inhospitalis Ponti recessus, et Phasin munitum nauū cum Argoa vt adeas, ostendasque maris (85) Parthenii vias, rem Heroibus optabilem, qui ideo tuam expectant testudinem ac diuinam vocem, sperantes commune hoc in pelago laborum suorum auxilium. Neque enim nauigare ad barbaras nationes sine te curant. Et-

Pierf. Verif. p. 104. 86. ἀταρκές PAIC. ἐπιήρανον Pierf. l. c.
 87. Οὐ γὰρ Αἴ. Δίοφοτον Voff. 88. Ἐλδομ. ξυνὼν πελάσσαι
 Ruhnk. 89. Πλευσαι Voff.

rum etiam quod *περάσαι* plus est. Non volebant accedere tantum mare, sed transire. Pierfoni *Δέλξαι* probarem, si iungeretur cum mari ipso, quatenus tumultuosum, procellosum est. Verum via maris non mulcetur, sed demonstratur.

86. Omnino *ἐπιήρανον* reponi vult et adiutorem reddi, Pierfonus Verif. p. 105, vsus praesertim auctoritate Hesychii, *Ἐπιήρανα. ἐπι- κρητικὰ τῆς ψυχῆς, ἢ ποδῶν*, vbi manifeste declarat verba Vlyssis, Od. τ, 343 *Οὐδὲ τί μοι ποδόνιτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται*, negat se valde amare pedum lotionem. Eustathius p. 699, 14 *ἐπιήρανα* dicit legendum, non *ἐπιήρᾳ ἀπὸ θυμῷ*, et primitiuum, *πρωτό- τριπον*, esse vocis itidem Homericae *ἐπιήρα*, quae per apocopen inde facta sit. Hesychii *ἐπι- κρητικὰ* fortasse ita accipiendum, vt apud La-

tinus *ἰμνατε* dicuntur, quae delectant. Itaque si legeretur etiam *ἐπιήρανον*, non tribuerem illi tamen hic certe aliam vim ab ea, quam habet illud frequentatum Homero *ἐπιήρατον*, cui gemina *εὐήρατον, μεγέηρατον, πολυήρατον*, quae rem ob vtilitatem suam, vel quacunque alia de causa amabilem et expetendam significant. Rogat Iason Orphea, *ὕπαικσον πελάσσαι κ. τ. λ.* obsequere mihi vt venias, viam ostendas, quod optabile est Heroibus: secundum Pierfonum; vt venias — adiutor et dux Heroibus: nam hoc significare *ήρανον* et *ἐπιήρανον* Hesychius docuit. Hanc notionem poeta noster statim v. 88 expressit per *ἐπισηγόνκα μύχθων*. cf. ad 821.

88. Ingeniosae coniecturae Ruhnkenianae Epist. 2 p. 70. quae versum hunc forte cultiorem politioremqe

- 90 „Νόσφι σέθεν· καὶ γὰρ ῥα ποτὶ Ζόφον ἠερόντα,
 „Νείατον εἰς κευθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαίης,
 „Μῆνον ἀπ' ἀνθρώπων πελάσσαι, καὶ νάσον ἀνευρεῖν·
 „Ων ἔνεκεν ξυνήν τε δύνη Μινύαισιν ἀρέδαι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
 95 „Λισονίδη, τί με ταῦτα παραιφάμενος ἐρεεῖνεις,
 „Ὅφρα κεν ἐς Κόλχης Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω,
 „Νῆϊ σὺν εὐσέλμῳ πλεύσας ἐπὶ οἴνοπα πόντον;
 „Ἦδ' ἄρα μοι ἄλλης καμάτων, ἄλλης ἔπλετο μόχθων,
 „Ων ἰκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπέριτον ἠδὲ πόληας,
 100 „Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνά θέρσφατα φάεινων.
 „Καί με ἀλητέης τε καὶ ἔξ οἷσιν ἑσάωσε
 „Μήτηρ ἡμετέρη, καὶ ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἄλλον·
 „Ὅφρα τέλος θανάτοιο κίχῳ μετὰ γήραϊ λυγρῷ.
 „Ἄλλ' ἐκ' ἑδ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.
 105 „Μοιρῶν ἐννεσίησιν ἐπείγομαι. ἔ γάρ ἄτιμοι
 „Ἰκεσίς Ζηνὸς κῆραι Λιταί. ἴζομαι ἦδη

Ὅπλο-

90. γὰρ ῥα PAIC. 92. Malim πέλσας — ἀνεῦρες. 93. ἔνεκα
 Voff. quod placet. 99. ἰδδ Voff. 100. ἀναθέρσφ. Voff. PAIC.

reddant: sed nihil habent necessitatis, et vnam alteramque Venerem excaecant.

92. Μῆνον ἀπ' ἀνθρώπων.] Interpres ἔμμετρος vertit: de tot. mortalibus unus, quod non verum est. Nam et Hercules et Theseus eo descenderunt. μῆνος ἀπ' ἀνθρώπων hoc loco est solus, sine comite. quod quidem leue dixerit is, cui non graue est contra veritatem loqui.

ESCHENB.

92. Quam proposui coniecturam de hoc versu emendando, vt video, non possum mihi vindicare. Nam Eschenbachiana versio plane ita habet: in qua etiam ille infinitivus ἀρέδαι recte imperatiuo modo expressus est figura plane Homericæ. Vt autem κῦδος ἀρέδαι Homero frequenter admodum si-

gnificat parare et capere sibi gloriam: ita δύνη ἀρέδαι est suscipere et subire aerumnam. GESN.

96. Hic ἐπιήρανος quodammodo anceps et dubium videtur, vtrum ad ἐπιήρατον v. 86, an ad ἐπιερηγῶνα v. 88 referatur. Sunt quidem natura sua haec inter se connexa et coniuncta: sed tamen magis ad auxilium hic respicitur.

97. Νῆϊ σὺν εὐσέλμῳ.] Scholiastes Apollon. ad lib. I. v. 528. Ταῖς τῶν ἐρετῶν κατέδρας, τὰ σελιδώματα, κατόλκ' δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται καὶ σελιδώμα. Ὅθεν καὶ ταῖς σελίδας τῶν βιβλιοδετῶν διὰ τὸ πλατύς φημέν. ESCH.

97. Σὺν in significando instrumento plane vt Od. E, 242 ἔβημεν Οἴκαδε σὺν νῆεσσι. GESN.

99. Ὡν consueta syntaxi casum accom-

Etenim iam aliquando ad caliginem obscuram, (90) extremas in latebras, simplicis in abyssum terrae, solus ab hominibus peruenisti, atque inuenisti reditum. Quam rerum causa et hunc communem cum Minyis laborem capessere *te rogo*. Huic ego his verbis respondi: Aelouide, quid me his adhortationibus rogas, (95) ut ad Colchos Minyis adiutor veniam, naui bene tabulata nigrum pontum nauigans? Satis mihi iam laborum, aerumnarum satis euenit, quibus immensam terram et vrbes obii, cum in Aegypto Libyaque oracula hominibus et mysteria promerem, (100) dum ex illa me oberratione et furioso instinctu seruauit mater nostra, atque in domum inde aliam deduxit, mortis ubi finem cum tristi senectute inueniam: at subterfugere, quae fataliter decreta positaque sunt, non licet. Parcarum imperiis vrgeor, nec enim adspernandae *sunt* (105) supplicis Iouis filiae, Deprecationes. Veniam statim, iunioribus regibus et semideis

101. αλετ. Voss. 104. ἐκ τῆς Voss. 105. ἐπαγόμενοι Voss.
 ἔτι μοι Id. 106. Ἰκασ. — τξ. Voss.

accommodauit ad praecedens *μόχθων* ceterum requiritur *ὡς* vel *σύν* *ὡς*.

100. Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε.] Vide, an non melius Αἰγύπτῳ Λιβύης τε.
 ESCHENB.

100. Certè nihil insoliti esse, in regionum etiam nominibus praepositionem omitti, constat: et docuit huius ipsius loci causa Schrader. ad Musaeum c. 16 p. 275 sq. GESN.

101. Ἐξ οἴσεα.] Interpretes Aristoph. Οἴσεος, ἐρεθισμός, ἔκκαυσι, πύρωσις ἐμμανής. Καὶ οἴσεον καλῶσα πάντων κίνησιν. Καὶ οἴσεος, ἐρεθισμός, ὁ λεγόμενος μύια, μανία ἀφροδισίων, λύσσα, φόβος, καὶ ὀλοπτηνῆ, ὑφ' ἧς αἱ βῆς κεντιζόμεναι σμετῶσιν, ὁ μύων καλῶσα.
 ESCHENB.

quale Vlyssi pluribus Odysseae locis tribuitur, et toto pene opere describitur. De illo oestro vid. ad v. 47.

GESN.
 104. Ἄλλ' ἐκ τῶν ὑπαλύξαι.] Euripid. Ione:

Ἄνοκτίου τὸδ' ἐστὶ καὶ τολμητίου.
 Τὰ γὰρ πεπωμέν' ἔδ' ὑπερβαίῃ
 πον' ἄν. ESCH.

105. Μοιρῶν ἐνεσίησιν.] Ἐνεσίησιν est, cum vel Deus aliquis imperat menti, vel mens animo. Prior modus hic regnat, et frequens est apud auctores. De posteriore vide Hoelzlinum ad Apollon. lib. I. v. 7. ESCH.

Οὐ γὰρ ἄτιμοι.] Nam Vlysses apud Homer. Odysl. N.
 Ζεὺς σφέας τίσαστο ἱκετήσιος, ὅσ τε καὶ ἄλλας
 Ἄνδρῖνες ἐδορῶ καὶ τίνυται, ὅσθ' ἀμάρτη

101. Ἀληταῖα est vitae genus,

Ἦσπερ ὀπλοτέρους βασιλεῦσι καὶ ἡμιθέοις ἐνάριθμος.

- Καὶ τότε δὴ λίπον ἀντρον ἐπήρατον, ἧδ' ἐπέρησα
 Αὐτῇ σὺν Φόρμιγγι, καὶ εἰς Μινυάας ἀφίκανον
 110 Λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασσιῆδας αἰκτάς.
 Ἐνθα δ' ἀρισηῶν Μινυῶν λόχος ἠγερέθοντο
 Στεινὸν δὴ ψαμάθε ὁμάδῳ, ῥηγμῖνά τ' Ἀναύρα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μ' ἐνόησαν ἀταρπιτὸν ἐξανύοντα,
 Ἀσπασίως ἠγερέθον· ἐγήθεε δ' ἦτορ ἐκάσῳ.
 115 Αὐτὰρ ἐμυθεόμην, ἐρεείνων ἀνδρας ἀρίστους.
 Πρῶτα δὲ εἶδα βίην Ἡρακλῆος θεοιο,
 Ὀν τέκεν Ἀλκμήνη Ζηνὶ Κρονίῳ μιγῆσσα,
 Ἦμος ὅτε τρισσὴν μὲν ἐλείπετο Σείριος αἴγλην
 Ἥλιος, δολιχὴ δ' ἐπεμάειτο πάντοθεν ὄρφνη.
 120 Τίφυν τ' Ἀγνιαῖδην, δολιχῆς ἰθύντορα νηὸς
 Θεσπιδέων δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι, Τελμισσοῖο-
 Ἄγχι

107. ἐν ἀριθμός Voss. vnde coni. — θεοῖσιν ἀριθμός.
 109. ἐς Voss. 112. Vid. leg. ἐπὶ ψ. ὄμωδον.

Hesiodus ἔργ.

Ἰσὸν δ', δεῦρ' ἰπέτην, ὅς τε ξῆτον κα-
 κὸν ἔρξα. ESCH.

108. Respicit illud antrum Mer-
 curii vere ἐπήρατον et πολυήρατον
 quod describitur de Lap. Prooem.
 18 sqq.

110. [ὑπὲρ Παγασσιῆδας αἰκτάς.]
 Vnanimiter omnes, qui Argonau-
 tarum historiam describunt, hoc
 in loco conuenisse eos fatentur. Πα-
 γασσιᾶν αὐτὴν ἀπρωτήριον Μαγνησίας.
 Ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς ἐκᾶς κτηχθῆσαι
 τὴν ἀργῶν, ἢ ἀπὸ τῆς πηγαῖς περι-
 ῤεῖδαι τὰς τόπας. Confer Strabo-
 nem lib. IX. ESCH.

112. [Ῥηγμῖνά τ' ἀναύρα.] Non
 προσηγορικῶς, sed κυρίως hoc loco
 interpretandus est Ἀναύρος. Vide
 Hoelzlinum ad Apollonii lib. I. v. 9.
 et de voce ῥηγμῖν ad lib. II. v. 348.

ESCHENB.

115. Infra v. 298 πεντήκοντ' ἐρέ-
 τας videmus indicari. Hic enarran-

tur octo et quadraginta. Addemus
 iis Iasonem ipsum et Orphea, et
 plenus exactusque erit ille nume-
 rus. Caeterum de singulis heroi-
 bus disputare, genera eorum perfe-
 qui, diuerfas Apollodori et Vale-
 rii Flacci narrationes referre, alio-
 rum Argonautarum nomina aliunde
 quaerere, nostri instituti non est:
 et habent studiosi Burmannianum
 Catalogum, magnum editionis Va-
 lerii Flacci ornamentum, et totius
 Argonauticae fabulae praefidium.

118. Non satis proprie loquitur:
 vno tantum splendore defecit sol,
 vnus diei luce caruit, vbi fierent
 tres noctes continuas, quam ob
 causam τρεῖσπερον λέοντα dixit Her-
 culem Lycophron v. 33, vbi diuer-
 sas ea de re poetarum formulas col-
 legit Meursius. Τρισσὸν vel τρε-
 σᾶς pro τρεῖς nec a nostri poetae vsu,
 nec a Romanorum consuetudine ab-
 horret V. μοχ v. 130.

midéis accensendus. Et tunc iam relicto antro amabili, ipsa cum testudine profectus, ad Minyas celeri pede per litora Pagaseia perueni. (110) Ibi principum Minyarum cohors congregabatur in angusto arenae tumulo et ripa Anauri. Hic cum intelligerent, recta me ad ipsos pergere, in complexum surgunt meum, pectus vnus-cuiusque pertentat gaudium. Post collocutus sum, inquirens viros praestantissimos. (115) Primum vero vidi robur diuini Herculis, quem Alcmena Ioui Saturnio mista peperit tum, quando *tres dies* Sirius sol deseruit, longaque vndique nox imminuit: Tiphynque Agniaden longae rectorem nauis (120) Thespesiorum ille tum ad aquas Teumessi prope montem populis traiicien-

117. ξηνὶ PAIC. 119. pro ὄρθη, ἀγλη Voss. 121. Θεσπεσίων omnes. Θεσπίων Voss. τελμισσοῦ Af. PAIC. τευμησ. conl. Esch. V. N.

120. Ἀγνιάδην.] Falso Hoelzlinus ad Apollon. lib. I. v. 105. τὸ ἀγνιάδης derivat ab Ἄγνεὺς, verius tamen ab ἄγνιος, quamquam ne hoc quidem, quum, si Apollodoro credimus, Ἄγνιος, vel Ἀγνίης pater fait Tipheri, non ἄγνεὺς, vel ἄγνιος, vnde etiam et apud hunc et apud Apollonium scribendum potius ἀγνιάδην et ἀγνιάδης, spiritu aspero, quod vel ex Flacco discere potuissent, qui semper Hagniades, nunquam Agniades. Codex Palatinus Apollodori, qui pro Ἀγνίης legit Ἀγνίης, corruptus est. ESCH.

120. Cum omnes, quos consuleré potui, non modo spiritum lenem appingant nomini, sed praecedentem τ' seruent, quae in Ὀmutanda erat: nihil mutandum puto. Quanta sit in Latinis codicibus circa adspirationem turba, nemini ignotum est. GESN.

121. Θεσπεσίων.] Α Θεσπίων sit

Patronymicon Θεσπεσίους, Θεσπιακός et Θεσπιακός, vnde mendum apparet, nempe Θεσπεσίων perperam pro Θεσπίων. Et, ne dubites, audi Apollonium lib. I. v. 106. de eodem Tiphy:

Τίφης δ' ἀγνιάδης Σεφεία καλλιπε δῆμον

Θεσπίων.

ESCH. Viderat Holst. et Steph. GES.

Τελμισσοῦ.] Τελμισσός, πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας, inquit Stephanus. Sed quid Cariae cum Boeotia? igitur et hic mendum subest, neque dubito, quin legendum sit τευμησσοῦ. τευμησσός enim, ὄρος Βοιωτίας et ἄστρ, vid. etiam Strabonem lib. IX. neque apud nostrum tantum hac scriptura peccatur, sed etiam apud Suidam Τελμισία et Τελμισσός legitur corrupte pro Τευμησία et Τευμησός. ESCH.

121. Τευμησόν vel Τευμησόν Boeo-

- Ἄγχ' ἔρος, λαοῖς Σιφάεσι ρεῖθρον ἄμειβεν.
 Ὅς περὶ μὲν βύκταισι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις
 Νῆα κατιθύενεν δέδασεν πολυμήτιδι τέχνη.
 125 Κάσσορά δ' ἰππόδαμον Πολυδεύκεά τ' εἰσενόησα,
 Καὶ Μόψον Τιταρήθην, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
 Χαοινήν ὑπὸ Φηγὸν Ἀρηγονίς ἐξελόχευσε.
 Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν,
 Ὅς Δολόπεσσιν ἀνάσσειεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβόλω.
 130 Τρισσὴν δ' Ἐρμείαο κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν,
 Αἰθαλίδην, ὃν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια,
 Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἀλόπη ἐνὶ πετρηέσση.

Ἡδ

122. Ἄγχυρος λαοῖσι Φασσιῶρεθρον Vulg. 124. δέκατον PAIC.

Boeotiae montem esse, et huc pertinere, dubio caret. Vid. Steph. Byz. et Sch. ad Eurip. Phoeniff. 1107. Sed cum in eo Euripidae loco non minus quam hic satis frequenter libri pro T primae Syllabae Λ et I in altera pro H habeant, idemque factum etiam apud Pausa. Boeot. f. 9, 19 et Strabonem 9 p. 284, 13 videam: placet summi viri Valckenarii modestia, qui antiquitus corruptum vel variatum id nomen suspicatur.

GESN.

122. Φασσιῶρεθρον.] Quid sit, non capio, sed et hic anguem in herba latere arbitror. Quid si scripsisset Orpheus: ἄγχυρος λαοῖσι σιφαίων ρεῖθρον ἄμειβεν; Ita enim Apollonius loco paulo ante adducto (1, 106):

Τίφους δ' ἀγγιάδης Σιφάεα κίλυπε δῆμον

Θεσπιέων.

Stephanus: Σίφαγ, ἐπίκων τῆς Θεσπιακῆς etc. Ita igitur duos hos versus lego et interpungo:

Θεσπιέων δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι
 (τευκητοῦ)

Ἄγχυρος λαοῖσι σιφαίων ρεῖθρον ἄμειβεν.

Nec dubito quin ita scripserit Auctor.

ESCH.

122. Io. Pierfonus Verif. 1, 9 p 107. probatis aliis Eschenbachii cogitatis, legendum putat λαοῖσι σιφάεσι. Ego amplius ita, vti supra posui, legendum arbitror, ac totum locum ita interpreto, Tiphys tum ad aquas fluuiorum ac maris Thespensium, prope montem et promontorium Teumessi, Siphænsibus (quorum vrbs ἐπίκων τῆς Θεσπιακῆς Stephano) traiciendi, transuehendi que operam dabat. Nempe ρεῖθρον ἄμειβεν vniuersim significare pute flumen, fretum, aquam quamcumque traicere, et vicissim ab vno litore ad alterum transire. Hic didicit nauigandi artem, vt postea maiora auderet. Si cui dura videatur ellipsis ἄγχυ (πρὸς) ἔρος, ille poterit suspicari ἄγχυ ἔρως, Homericæ plane constructione, et emendatione blandissima. Porro in ipsum contextum recepi emendationes eas, quæ cum necessariae sunt, tum plane nihil mutant in ipsis literis, nisi quod sibilantem altera geminat, altera caninam male geminatam semel tantum ponit: quo in genere quam frequentia peccata sint, quam facilis mutanti aliquid venia, ἴσασα δὲ μεμνημένοι. De interpunctione

Etioni

ciendis dabat operam: qui quidem mugientibus ac fulgentibus procellis nauim dirigere curia arte sciebat: Castoraque equorum domitorem, Pollucemque cognoui, (125) et Mopsum Titarensem, quem Ampyci nupta Chaonia sub fago Aregonis peperit, et Aeacidem Pelea, illustrem Aeginae filium, qui Dolopibus in glebosa Phthia imperitabat. Trinam vero etiam vidi nobilem Mercurii progeniem, (130) Aethaliden, quem in-clita Eupoleme peperit Myrmidonis F. petrosa in Alo-pe;

127. Φυγὸν sph. Esch.

131. ἄν ῥ' ἔν. Voss.

dione causam dicere nihil attinet: *Telmiffum* reliqui ob rationem indicatam, quamvis *Telmiffum* vilitatiorem esse scio. GRSN.

126: "Οὐ Ἄμπυκς τυμφουδεῖσα.] Quis non miretur hoc loco stupiditatem interpretum, inprimis Perdrierii, qui haec verba reddit: *quem reticulo nupta*. ridicule sane. nec tamen felicior alter interpres, nisi ignorantiam suam carmine celare conetur, sed frustra, hic vertit:

Es te Mopse adii Titaresie, splendida cultu

Chaoniam peperit quem subter Aregonis alnum.

mugae! Μόψος Ἄμπυκς υἱὸς τῆς Τεταίρας. ita dicunt omnes. videndum igitur, an non hic in Ἄμπυκς vitium lateat, quod tamen non arbitror. Saepe enim a reliquis noster recedit in Nominibus Propriis. Etiam Flaccus aliquoties *Ampyci-nes* pro *Mopso*. ESCH.

127. Ἀρηγονίς.] Hoc in loco gratiae a me referendae sunt τῷ πάνυ Graenio; quum enim τὸ ἀρηγονίς Patronymicon esse pro certo ego haberem, et tamen Primitium, vt

vocant, nullum inuenire possem, rescripsit mihi Vir Clarissimus: Hic nihil aliud cogitandum, quam, quam alii Chlorida dicunt, Orpheo vocari Ἀρηγονίδα, vt solent in multis fabulis veteres sibi non constare. Sic patriani eius alii Oechaliam, alii Titaronem urbem esse dicunt. Sic Chloridis patrem alii Amphionem, alii Orchomenum dicunt fuisse. In matre igitur Mopfi ab aliis sententia hic discedit Orpheus. In sequenti versu vides eandem sententiarum discrepantiam. Non mihi igitur Ἀρηγονίς videtur esse Patronymicon, non magis ac Chloris.

ESCHENB.

128. Αἰγίτης ἀγλαὸν υἱὸν.] Apollodorus lib. III. Endeiden, Chironis filiam, matrem Pelei et Telamonis facit. Aeginam vero Afo-pi, Aeaci ex Ioue matrem ESCH.

129. Ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλω.] Huc enim confugerat ob caedem fratris Phoci. Apollon. lib. I. v. 94.

ESCHENB.

131. Apollo. I, 54 de Aethalide, καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρύσσῳ ῥοῆσιν Μυρμιδόνος κύρη Φθιάς τέκεν Εὐπολέμεια, vnde hoc certe colligas, Alopen ad Amphryssum sitam fuisse.

- Ἦδ' ἔρυτον, καὶ καλὸν Ἐχίονα, τὲς ποτὲ Νύμφη
 Λαοδόη Μερετοῖο παρευνηθεῖς ἐλόχευσε
- 135 Κυλλήνης μεδέων χρυσόρραπις Ἀργεῖ Φόντης.
 Αὐτίκα δ' Ἀκτοριόης καὶ Βεφάγος ἦλθε Κόρωνος.
 Ἴφικλος αὖ Φυλάκῃ δῖον γένος ἀντεπέρρησε
 Βέτης τ' Αἰνειάδης, ἱκελος χρυσάορι Φοίβω.
 Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιαίδης ἐπέρρησεν,
- 140 Ὅν δὴ μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέδηκεν ἀνάγκη.
 Φθίδιαι ὑπὲρ Λιβύης, νόσον δ' οἴκοιο λαθίδιαι.
 Ἀλκωνος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰσῆποιο βροάων
 Ἠλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἀλιζεφῆς ἔκτισεν ἄβυ.
 Ἴφίτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέσπετο Ναυβόλῃ υἱὸς,
- 145 Φωκίδος ὃς ῥ' ἠνασσε καὶ εὐπύργοιο Ταναάγρης.
 Λαοδόκος, Ταλαῖός, καὶ Ἀρηῖός, υἱοὶ ἁμώμοι

Ἦλθον

133. ἔρυτον — ἔχλιονa Af. et Chiv. ἔρρυτον Voff. 137. ἀντεπέ-
 ρρησεν Voff. et Afk.

133. Posui etiam hic varietatem manifesto falsam, vel ob hoc, vt ea fidem faciat, bonas lectiones non ingenio librarii deberi, sed exemplari, quo ille vsus est. Similem ob causam moneo, in exemplo varietatis e codice Vossiano excerptae, quod beneficio Cl. Askew apud me est, adscriptum esse, *leg. ἔρυτον*. Ceterum de hoc nomine et homine etiam accuratissime egit in Catalogo Burmannus.

134. Λαοδόη Μερετοῖο.] Apollonius Antianiram, Meneti filiam, matrem horum dicit lib. I. Laothoe alias Herculis et Chryseidis, Thesei filia. Apollodor. lib. II.

ESCHENB.

136. Βεφάγος ἦλθε Κόρωνος.] Ecce supinam interpretum rursus ignorantiam. Perdrierius: *et Buphagus venit Coroni filius*, alter: *Buphage nate Corono*. Βεφάγος Herculis alias Epitheton, ad robur eius et strenuitatem indicandam. idem Epitheton hic ob eandem causam

Corono tribuitur, ob quam etiam Apollonio laudatur, lib. I. v. 57. seqq. quem cum Scholiasta vide.

ESCHENB.

137. Ἴφικλος αὖ Φυλάκῃ.] Consentiant circa hanc genealogiam omnes, quos noui, auctores, excepto solo Apollodoro, qui hunc Iphiclum Thestii filium dicit. Obiter hic obseruandum, de Iphiclo hoc interpretandum esse illud fragmentum Hesiodi, quod existat apud Eustathium:

Ἄκρον ἐπ' ἀνδρείων καρπὸν θέν,
 εἰδὲ κατέκλα.

Ἄλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀτέρων δρα-
 μίμασθε πόδεσσι.

Index est Apollonii Scholiast. qui, Ἴφικλος, inquit, υἱὸς ἦν Φυλάκῃ καὶ Κλυμένης τῆς Μινύκῃ· πατρὸς Ἡσίοδος ἐπὶ πυρῶν ἀτέρων τρίχων Φησί. In quo fragmento vocem πυραμίνων frustra ex lexicis interpretari conaberis. Non autem de solo Iphiclo hoc dicitur, sed eandem celeritatem *Erichthonii equabus* tribuit *Homeros*

pe; tum Erytum et pulchrum Echiona, quos olim Nymphae Laothoae Mereti F. concumbens genuit Cyl- lenae dominus, aurea virga insignis Argicida. (135) Tum Actorides et voracissimus venit Coronus. Potro Iphiclus, nobile Phylaci genus, obuiam venit, et Bu- tes Aeneades, aureo Phoebos similis, et Abantis F. Can- thus ex Euboea traiecit, quem quidem fatum subegit, et finem viro imposuit necessitas, (140) in Libya vt periret, domuitionisque obliuisceretur. Phalerus Alēo- nis F. ab Aesepi fluentis venit, qui mari cinctam Gyr- tonis urbem condidit. Hos secutus Iphitus Nauboli F. Phocidi qui imperitabat et turribus munitae Tana- grae. (145) Laodocus, Talausque et Areius venerunt illu-

144. ναβόλα ante Eschenb. Sed ναυβ. etiam Voss. et Ask. 146. Sic AIC. sed τ' αλαός P. St. Less. Esch.

merus Iliad, v. Talis etiam apud Apollonium in 1. Argon. *Polyrhe- mus*. Apud Virgil. in VII. Aen. *Camilla* fingitur. Apud Nonnum lib. 28. Dionysiac. *Damneus* qui- dam. Apud Ouidium *Metamorph.* X. tales sunt *Hippomenes et Atalanta*. Apud Q. Smyrn. l. 8. *εγωί Achillis*.

ESCH.

137. Quod ex Askaeano et Vossia- no attulimus *ἀντηρόσηεν*, illud forte in mentem venit antiquo libra- rio ex I. E. 337 quod ibi *perfora- uit* est, sed a V. Schol. explicatur per *δῆλαδε*. Mihi neque hoc placet neque vulgatum, sed legam *ἀντ- επήσηεν*, cuius simplice, et com- positis aliis, perpetuo noster vtitur. Vid. *ἔπερ. εἰσπ.* et *ἔξεν.* in Indice.

GESN.

138. Βύτης τ' αἰνεαίδης.] Omnes, excepto hoc, Buten Teleontis filium faciunt.

ESCH.

143. Ὅς γύρτωνος.] Dissentit hic a reliquis auctor noster, qui urbem hanc conditam volunt vel ἀπὸ γύρ-

τωνος, τῆ φλογίε ἀδελφῆ, vt Ste- phanus, vel ἀπὸ γυρτώνης τῆς φλο- γύα, vt Apollon. Schol. ad lib. I. v. 57.

ESCH.

144. Ἰφίτος.] Ita omnes. Cor- rigendus tamen Apollodorus lib. I. pag. editionis Tanaquill. Fabri 55. vbi legitur ζήτος Ναυβόλα, pro Ἰφίτος.

ESCH.

146. Λαοδόκος τ' αλαός.] Mani- festum mendum, quod tamen stu- piditas interpretum non assecuta est, quin nec ipse H. Stephanus, vtut lynceus sit, hoc obseruauit. Τα- λαός Laodoci et Areii frater. Val- ler. Flaccus:

- - - Hinc Talaus, fratrisquē

Laodocus urget

Remo terga sui.

Apollonius plane cum nostro:

Ἀργόθεν αὐτὸν Τάλαιος καὶ Ἀργίαιος,
ὡς Βίαντος

Ἠλυθὼν, Ἰφθιμὸς τε Λαοδόκος,
ὡς τέκε πηρώ.

Ast υἱοὶ ἄμωμοι, scilicet βίαντος· αἰβανταΐδαυ enim quod sequitur, non est

- Ἦλθον Ἀβαντιάδαυ περιώνυμοι, ἔς τέκε Πηρώ.
 Ἰφιδάμας δ' Ἄλεξ παῖς ἤλυθε· πέμψε γάρ αὐτό
 Ἰφθιμος γενέτης, Τεγέης ὄρια προλιπόντα.
 150 Ἦλυθε δ' Ἐργῖνος, Βράγχε πολύπυρον ἄεραυ
 Ἐκπρολιπών, καὶ τύρσιν ἔρυμνῆς Μιλήτιοι,
 Ἐνθα ῥοαὶ κλύζσσι πολυπλανέος Μαιάνδρου.
 Ἐν δὲ Περικλύμενος Νηλῆϊος εἰσαφίκανεν,
 Ἀγχόθι Πελλῆνης τε καὶ εὐδρόιο Λιπέζε
 155 Ἄσυ λιπῶν ἀφνειὸν, ὄρειονόμω τε Κολώνας.
 Ἐκ δὲ λιπῶν Καλυδῶνα θεὸς Μελέαγρος ἔβαανεν,
 Οἶνεὺς τὸν ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίη ῥοδόπηχυς.
 Ἰφικλος αὐτ' ἐπέρησε λιπῶν Ἀτρακκίδαι λιμνην,
 Σύγγονος Ἀλθαίης· περὶ δ' αὖ τιεν ἔζοχα πάντων
 160 Εὐειδῆ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλααὶ ἔργ' ἐδίδασκεν.

Ἄσε-

147. Voss. marg. Τηρώ.

148. Vid. leg. Ἀμφιδάμας.

est Patronymicon, sed Gentile.
 ESCH. V. Burm. Cat. *Atrolo*. GESN.

146. Quin rectum sit Talaus, non potest dubitari: sed antiquum tamen esse mendum oportet: quod etiam in collatione Mss. qua utimur, ad Eschenbachianum exemplum instituta, nulla alterius lectionis mentio.
 GESN.

148. Ἰφιδάμας δ' ἄλεξ.] Omnes unanimiter hunc Ἀμφιδάμαντα vocant, reponere igitur audacter Ἀμφιδάμας. Sed et apud Apollodorum lib. II. interpretes Ἀμφιδάμαντα vertunt Iphidamantem, quod miror Tanaquill. Fabrum praeferuisse.
 ESCH.

148. Valde etiam mihi credibile est, esse ab auctore Ἀμφιδάμας. Mutare tamen non sum ausus, quia potest esse causa huius dissensionis alia, quam ego ignorem.
 GESN.

150. Ἐργῖνος Βράγχε.] Non pugnat noster cum reliquis, qui Ἐρ-

ginum Neptuni filium dicunt, est enim ἀπόγονος Neptuni sec. Schol. Apollonii, qui tamen κλυμένος τῷ πρίαβαντος καὶ βαζύγης τῆς λύκαι filium dicit.
 ESCH.

150. Non est causa, cur Erginus Branchi filius intelligatur; sed Βράγχε ἄεραυ est periphrasis Miletii.
 GESN.

151. Manifestus error librariorum ex vicinia soni ortus. Ἐρυμνός plane aliud esse, quam ἔρυμνός, vel Indox noster docere potest. Sic apud Hesychium post recte explicatum ἔρυμνόν per ἰαχυρόν, μέγα, ὑψηλόν, καὶ ὄχυρόν, ἔ ταχέως ἐδάς ἐπιβαίνας simili errore subiungitur, ἢ σκοτανόν, quod ad ἔρυμνόν pertinet. Ceterum ἔρυμνόν fuisse tempore Magni Alexandri Miletum, patet ex Artiani 1, 18. Et video ἔρυμνός iam reponi voluisse τὸν πάνυ Wesselingium Obs. 1, 23 p. 90, qui citat similem usum Callim. in Del. v. 23. Cl. etiam Duker. ad Thucyd. p. 74. b non

Ilustres Abantiadae, filii praeclari, quos Pero peperit. Iphidamas item Alei F. venit: miserat enim illum fortis pater, Tegeae linquentem fines. Venit Erginus quoque, terram Branchi tritici feracem (150) relinquens, et propugnaculum munitae Mileti, vbi vagi fluenta Maeandri exundant. Vna vero Neleius Periclymenus aduenit procul a Pallene et Lipaxo irrigua, Aphneum vrbem relinquens, montanasque Colonas. (155) Calydone relicta velox Meleager accesserat, quem Oeneus genuit et roseis vlnis Althaea. Porro Iphiclus relicta patre Atracide hac se contulerat Althaeae cognatus, cui praeter omnes forinosum Meleagrum coluit, praeclaraque illum docuit opera. (160) Asterion quoque illu-

151. ἔρεμνῆς omnes. 153. Σὺν δὲ coni. Pierf. Verif. p. 107.
 154. Παλλήνης alii. Λιπάξη Af. Λιπάξη Voff. 155. ἔλεονόμης Voff.

in tenebricosi vertit, sed verendi propter minas microrum.

153. Pro Ἐν δὲ, Σὺν δὲ non ducto hic et 208 melius stare: sed nondum tamen mutare scriptionem numerorum ausus sum, saepe nimis expertus, quam facile nos possit aliquid fugere. Certe ἔν δὲ idem significare debet quod σὺν δὲ v. g. Apollo. 1, 156. Analogia forte quadam dixit noster ἐν δὲ (τέτους) alii σὺν δὲ (τέτους) in his erat, cum his erat.

154. Ἀρχίδε παλλήνης.] Repone παλλήνης, vid. Steph. et pro λιπάξη, lege λιπάξη. Ita enim vocatur ab Herodoto lib. VII. (123) vicinas Pallenae vrbes recenset Apollon. Schol. Παλλήνη δὲ Θράκης καὶ πόλις, ἔθεν ἦν τεύτος κατὰ τρεῖς δὲ, ἀικροντήριον τῆς ἀλλήνης.
 ESCH.

154. Apud nostrum hic et altis ubi semper s est in prima syllaba primo librorum consensu. Sed

παλλήνης et λιπάξη reponi etiam vult Holsten. ad Steph. Λιπάξη.

GESN.

155. Colonas, quae hic memorantur, an Geographus alius memoret, non dixerim. Tanto minus iudicare ausim, vtrum epitheton sit conuenientius ὄρεινόμης an ἔλεονόμης; illud positionem montanam indicat, hoc palustrem, certe iniquam, quod Nympharum attributum est Apollo. 2, 823: graminis autem hic 1052. Periclymenus hic Nestoris frater, quem in Argonautis ipsum quoque recenset Valerius Flaccus. De vtroque fratre diligenter egit Burmannus. Sed nihil mihi obcurius, vtrum Ἀφνειὸν hic sit proprium vrbs? quae sint Colonae? quod epitheton situi illius aptius?

159. Σύνγονος ἀλθαίης.] Ἀλθαία καὶ Ἴφικλος ἀδελφοὶ ἐκ διδυμίας τῆς παρῆρας. Schol. Apoll. vnde etiam Iphiclus Meleagri μετρητός dicitur ab Apollonio. ESCH.
 C
 161.

Ἀσπριών δ' ἐπέρρησε πάσις κλεινοῖο Κομήτης,
 Πειρεσίην ὅς ἔναίεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο βρέθροις
 Πηνειὸς μίσγων ζυγὸν ῥόον εἰς ἄλλα πέμπει.
 Εὐρυδάμας δ' ἐπόρευσε λιπῶν Βοιβηίδα λίμνην,
 165 Ἀγχιόθι Πηνειοῖο καὶ εὐλαγέος Μελιβοίης.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάσις Πολύφημος ἴκαενεν,
 Ὀσφιν ἐν ἠγορέησι μετέπρεπεν Ἡρώεσσιν.
 Ἦνεὸς Καινῆος ἀφίκετο, τὸν ῥά τε Φασι
 Μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι
 170 Θεινόμενον πεύκασι τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσι,
 Καὶ οἱ ἀνατλήναι καὶ ἀκαμπέα γένατ' ἐρεῖσσαι,

Ζ

162. Παρ. ὅς ῥ' ἐν. Voff. 163. F. πη.σφ ὅς. V.N. ῥόον ἄλλα ΑΔ.

161. Ἀσπριών.] Aut errat Apollodorus, aut libri corrigendi sunt in eo loco, vbi Argonautas recenset. Ἀσπίριος Κομήτης dicit, falso. Ἀσπριών κομήτης legendum, nam Ἀσπίριος δὲ καὶ ἀμφίων ὑπερασία νῆες. teste Apollonio l. I. v. 176. quo in loco neque Scholiasta verus est, nam eodem libro vers. 35. iam Auctor dixerat:

Ἦλυθε δ' Ἀσπριών αὐτοχρῆδόν ὄν
 ῥά κομήτης

Γάνατο. etc. KSCH.

162. Πειρεσίην.] Vide Doctissimi Holstenii Notas ad Stephanum voce Ἀσπίριον. vbi tamen non assentior ei circa locum paulo ante ex Apollodoro adductum, quin ipsum Stephanum de Asterio conditore huius urbis dubitanter loqui, satis clarum est. KSCH.

163. Add. Holsten. ad Apollod. p. 363 Hoeltzli. Caeterum post hunc versum quin vnus perierit, negat dubium esse Pierfonus Vers. 2, 5 p. 194. Et non cohaerere orationem, etiam mihi liquet. Et potest fieri, vt desit versus in elogio Apidani forte consumtus: sed necesse non est. Quid enim si dedit auctor Πηνειῶ ὅς μίσγων κ. τ. λ. De re

ipsa, Apidanum miscere aquas i Peneo, non est dubium, et ostendit charta Cellariana. Sed ne repugnat consuetudini nostri poetae Πηνειῶ facere Daetylum: vt prior in τοῖην corripuit v. 841 et τὴν δὴν in δίκαιον H. 63, 6. Et Μήδων ἐνί στέροις incipit versusum 1020 αἰψα δ' αἰήτης illum clau Add.H.28, 12 Χαίρσοια προήησιν. F. 2. Sed etiam Od. II, 442 editur, Ἠτέρω ἱκανὴ καὶ ἐμὲ κ. τ. λ. nem repugnante. Denique ζυγὸν ῥόον ad praecedens μίσγων et ad sequens πέμπει referri, aut μίσγων poni reciproca s. media significatione, nihil noui est.

165. Displicet Cl. Ruhnkenii crit. 2, 71 epitheton εὐλαγέος, nesciat, an Meliboea leporibus daret, et an Grammaticis potestur forma εὐλαγῆς. Reponitur enim nos quoque hic Phoebeus malim ego omnes mihi emendationes meas, quam meum Ernestum eripi) εὐθαλέος, verbum bonum aptum: sed quod necessarium nego. Primo enim, quidni de εὐλαγῆς Meliboea vrbs ad, rē Offiac sita, leporibusque oppo-

ulfris Cometæ F. venerat, qui Pirensien ad Apidani-
 menta habitabat, qui Peneo se miscens communem
 iuium in mare mittit, Eurydamasque Boebeide palu-
 : relicta iuxta Peneum et abundantem leporibus Me-
 : oeam. (165) Deinde venit Polyphemus Elati F. qui
 rtute inter Heroas exsplendescibat. Eneus quoque
 aenei F. aduenerat, quem aiunt Lapithis immixtum a
 entauris esse interfectum, Taedis percussum et exten-
 : cortice abietibus. (170) Ipsum tamen sustinuisse
 nec, et genibus non flexis contra esse nixum, sicque
 vium

164. F. ἐπέρησε. Φοιβ. Αλ. 165. εὐπελαγέτος Αλ. εὐβαλέος
 conii. Ruhnk. 171. F. Καί ἔ ἀνατλ.

in minus quam Εὐβοία, εὐίππος, μῆλος, εὐίπυλος· quod vltimum
 tipsius nostri v. 59 vt Laguffae in-
 lae, de quibus Eustath. ad Ιλ. Β,
 5 p. 231, 35 καὶ νῆσοι Λαγῦσσαί
 τὸ τῶν ἐν τοῖς ἐκῆ λαγῶν· ὡς
 τὸ τῆ λαγὸς τῆ γραφομένη διὰ τῆ
 μικρῆ. Fuerit igitur εὐλαγίς, ἕως
 ἢ ἕως, vt νῆσις, εὐς, vel εὐς.
 erum non dissimulanda est Askæa-
 codicis lectio εὐπελαγέτος, quæ
 iam pulchre conueniat Meliboeæ,
 trabonem audiamus 9 extr. f.
 305, 36. Τραχὺς δὲ ἐστὶ ὁ παρα-
 λῆς πᾶς ὁ τῆ Πηνειῆ, ὅσον εὐδίων
 ἰδοῦντα· τοσῶτος δὲ καὶ τοιῶτος
 ἢ ὁ τῆ Ὀσσης. Μεταξὺ δὲ πόλ-
 κ πλεόνων ἢ διακοσίων εὐδίων, ἐν
 ἢ Μελίβοια. Inter litora aspera
 nibus est finis, in eoque ob id
 sum tranquillitas, opportunitas.
 d hunc sita Meliboea, quidni di-
 tur εὐπελαγής. Synizesis in ter-
 imatione neminem, qui non ni-
 vium sit hospes, offendet.

167. Ὁ hic præpositium arti-
 vum accipio relatiue positum pro
 s, nisi maus legendum etiam esse
 s φιν, quod certe necessarium
 on est. Deinde σφιν relatiue po-
 tum pro αὐτοῖς vt Ιλ. Α, 114 ἐπεὶ ἔ

ἔθεν ἐστὶ χερσαίον, pro αὐτῆς. Porro
 ipsum quoque αὐτοῖς hic abundaret.
 Sed plura talia in hoc carmine
 sunt, in quibus reciprocum pronom-
 en redundare videtur more Orien-
 talium suffixorum, aut illius Ro-
 mani, Hunc suo sibi gladio iugulo,
 aut cum quidam nostrorum, Sie hab
 ihres Mannes seinen Hut aufgesetzt.
 Inspiciat, qui voluerit, Indicem no-
 strum Orphicum in ε̄, ᾱ, σφιν,
 σφῆσιν.

168. Τὸν θῶ τε Φασί.] Historiam
 seu Fabulam potius vide ap. Apol-
 lonium lib. I. v. 59. fessq̄ esch.

171. Ostendi, mihi videri pro ε̄
 legendum ε̄, quæ sententia in in-
 terpretatione expressa est. Si quis
 vero omnino retinere literas omnes
 velit, ἀνατλήναι referat ad γένατα,
 h. m. Genua illa vigida et inflexi-
 lia ἔγβι Caeneo suffecisse aduersus
 Centauros, et contra nixa esse.
 Non possum vero facere, quin duo
 certe Apollonii versus huic loco
 adscribam, quos cum Orphicis sta-
 tim componere studiosi possint,
 nempe 62 et 63 Οὐτε μὲν ἐγκλίναγ
 προτέρω δένον, ἔτε θαίξαι· Ἄλλ'
 ἀβρήκτος, ἀκαμπτos, ἐδύσσετο νεό-
 δε γαίης Θεινομενος.

- Ζωόν τ' ἐν Φθιμένοισι μολθῖν ὑπὸ κείθεα γαίης.
 Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραϊόθεν, ὧ ποτε Παιαν
 Θητεύων ὑπέσκε· Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
 175 Οὐνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν οἴσοις
 Ἐν Φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπιοῖο εἴνεκα λώβης.
 Ἦλυθε δ' Ἀκτορίων Ἴλα παῖς Ἀκτορίωνος,
 Τρηχέην Ὀπύοντα λιπών· σὺν δ' ἦλυθεν Ἴδας,
 Λυγκεύς δ', ὃς τήλιζα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
 180 Βένθεα, καὶ Πλατῆος ὑποχθονίοιο βέρεθρα
 Μῆνος ἀπ' ἀνδρώπων δεινοῖσιν ὀπώπτεεν ὄσσοις.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τελαμῶν συνεφέσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευτο
 Λιακῶ ἀτρεύτω κέρη κλυτῷ Ἀσωποῖο
 Αἴγιν' ἐν κροκάλησιν αἰλιζεφέος Σαλαμῖνος.
 185 Δῆτότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἦλυθε καρτερὸς Ἴδμων
 Τόν ῥ' ὑποκουσσαμένη τέκεν Ἀπόλλωνι ἀνακτι
 Ἀμβρόσιον παρὰ χεῦμα Φερητιάς Ἀντιάνειρα.
 Τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορε καὶ θεόφαστον ὀμφὴν
 Φοῖβος, ἴν' ἀνδρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο.
 190 Ἦλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενόϊτιος ἐξ Ὀπύοντος,
 Σύγχροτος Μινύαις· ἐπὶ δ' ἦλυθε δῖος Οἰλεύς.

Φλία

172. Φθιτοῖσι conii. Pierf. V. Not.

176. Φθιμένους

conii. Pierf. V. N.

177. εὐρυτίων ἴρα conii. Burm. V. N.

179. Λιγγυῖς Voff.

173. Ἐπίθετε παιαν.] Historia nota est. vid. tamen Apollodo. lib. III. (c. 10. p. 199) ESCH.

176. Metrum postulat, ait Pierfonus Verif. p. 108, vt scribamus ἐν Φθιμένοισιν, vt paullo ante v. 172. Sed cum videam disputari ad Od. Λ, 329 καὶ νύξ φθίτ' ἄμβροτος num legendum sit, an φθίτ'? cum ἀποφθίμην penultima longa edatur Od. Κ, 51. liceat hic etiam retinere Φθιτοῖς, aut si omnino medicina opus sit, legere Φθατοῖς vt ἀποφθίμην quidam apud Homerum.

177. Ἦλυθε δ' ἀκτορίων ἴλα παῖς.] Scribe ἴρα παῖς· ἀκτορος δὲ υἱὸς μενοῖτιος καὶ ἴρος. ESCH.

177. Metuo ne profundius h locus vulnus habeat. Burmanni in Catalogo Argonautarum, que vno velut tenore, et collatis inter se auctoribus, contexuit, ita perstat legendum, Ἦλυθε δ' Εὐρυτίων παῖς Ἀκτορίωνος. Eurytionem in Argonautis habent alii Iri F. q Irus Astorides fuit f. Astorion, Astoris F. GESN.

182. De vsu τῆς ἐπέε pro ἔπει vid. ad v. 675.

185. Νόθος.] Οὐ μὲν ὄγ' ἦ ἄβαντος ἐτήτυμον· ἀλλὰ μιν αὐτὸς Γένατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον αἰὸς δῆσι Λητοῖδης. Apollon. (1, 142) ESCHENB.

ium inter mortuos sub telluris caua esse. Admetus au-
 em Pheris aduenerat, cui quondam Paeon seruiens se
 imiserat, cum Iouis iram fugeret, propterea quod in-
 iclis sagittis suis Cyclopas (175) morti dederat ob in-
 iriam Aecelapio Iouis iussu ab iis illatam. Vene-
 rit etiam Actorion Ili Actorionis F. aspera Opunte re-
 cta, et cum eo Idas Lynceusque, qui longissime per
 aetheris ac maris profunda, perque inferi Plutonis ba-
 thra (180) solus hominum acribus oculis prospicie-
 rit. Deinde vero Telamon secutus est, quem inuicto
 eaco pepererat Aegina, incliti Aesopi filia, in litoribus
 nctae mari Salaminis. Iam tum venerat nothus Aban-
 s filius Idmon, (185) quem ex illo susceptum regi
 pollini Amphrysi ad fluuium Antianira Pheretis F. pe-
 erit, cui et diuinationem et vocem fatidicam dedit
 hoebus, uti conuenientia hominibus eloqueretur. Cum
 s venerat etiam Menoetius Opuntius (190) contermi-
 is Minyis, et insuper nobilis Oileus, itemque Phlias
 incli-

180. ὑποχθ. ῥέθρα Voss. 182. ἐλόχουσε Voss. 184. προ-
 κείλοισι Voss. ἀλίσρεφ. spha. Esch. 186. ὑποκουσα. Voss.
 et edd. ante Steph. 187. Ἀμφρύσις felix coni. Heringae
 Obs. 10 pag. 84. φερστ. sph. Eschenb. 191. Σύγχωρος Voss.
 σύμφορτος coni. Steph.

191. Σύγχωρος.] Vide num σύμ-
 φροτος. q. d. Accessit onus nauis
 a cum Minyis; vel sarcina: qua
 te vitur hac etiam in re Oui-
 is. vt, Accedam profugae sarcin-
 parua rati, Trist. 1. El. 3. Sic
 in Epist. Briseidis ad Achillem,
 n ego sum classi sarcina magna
 te. Qui autem hoc opus car-
 ne reddidit, (quem videmus foe-
 lima pleraque menda aut non
 inaduertisse, aut ad ea conni-
 te voluisse) vertit Vicinus, le-
 is fortasse σύγχωρος, et iungens
 π ἐπι δ' ἤλυθε δῖος ἑὺλεύς: ita
 in reddit, Vicinus Minyis venit
 que diuus Oileus. M. STEPH.

191. Σύγχωρος] Stephanus legi
 vult σύμφορτος. Interpretes legere
 σύγχωρος. Ego Stephani lectionem
 praeferrem. ESCHENB.

191. Nihil mutandum. Mode-
 opus est, vt intelligamus, qui sint
 σύγχωροι. Paulo curiosius hoc aga-
 mus. Χόρτος αὐλῆς Il. Λ, 773 et
 Ω, 640 est conseptum aulae. Ad
 priorem locum Eustathius p. 835, 49
 οἱ μὲν περιορισμὸν φασὶ καὶ τὴν πε-
 ριοχὴν, οἱ δὲ τὸ χωρῆμα τῆς αὐλῆς,
 ὃ καὶ μέσσωλον ἀδαχῆ ἔπει. Ad
 posteriorem minor Schol. περιφράγ-
 ματα τῆς αὐλῆς vocat. Ex Ety-
 mol. M. Phauori. Χόρτος αὐλῆς ὅτι τῆς
 αὐλῆς ὄρος. Est igitur χόρτος Chors
 vel

- Φλίας δ' ἔξικανε περικλυτός, ὃν ποτε Βάκχω
 Νύμφη ὑποκλινθεῖσα παρ' Αἰσίοιο ῥοῆσι
 Τίκτεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας καὶ ἐπίφρονα μήτιν.
 195 Κηφεύς τ' Ἀρκαδίηθε μεθ' Ἡρώεσσι πελάδιη.
 Ἀγκαῖον δ' ἂν ὄμιλον ἀπ' Ἀρκαδίας πολυμήλου
 Πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξένοιο·
 Οὗτος δ' ἔποτε χλαῖναν ἐπὶ σιβαροῖς βάλεν ὤμοις
 Ἄλλ' ἄρκτη λάσιον σέρνοις ἀμπίχεται δέρμα.
 200 Ναύπλιος αὐθ' ἴκανε, Ἀμυμώνης φίλος υἱός,
 ὃν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῶ ἔννοσιγαίῳ,
 Ἀγλαὸν ἠγορέην δέμας εἴκελον ἀθανάτοισι.
 Ταιναριεὺς δ' Εὐφημος ἔβη, Μελεατίδος ἀκρῆς
 Ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἀλικλύσθες τε θεράπναις.
 205 Ἀγκαῖός τ' ἔμολε Πλευρώνιος, ὃς ῥα πορείας
 Οὐρανιας ἄστρων ἐδάη, κύκλῃς τε πλανήτας.
 Δίξετο γὰρ τά τ' ἔοντα τά τ' ἔσσομεν ἀνθρώποισιν
 Ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνας νόθος ἤλυθε υἱός·
 Σίνετο δὲ σφυρὰ δισσαί, πόδας δ' ἐκ ἦεν ἀρηρώς·
 210 Τένεκεν Ἡφαιτοιο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.
 Ἦλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπὼν Πισατίδας ὄχθας
 Ἀυγείη

192. ἔξαφίκανε coni. Her. ποτε νύμφη Βάκχω Voff. 193. Ἀσώ-
 ποιο Chiu. it. coni. Esch. 202. ἔκελον a correctore Voff.

vel *Coliors Romanorum*, et idem
 antiqua ratione *Hortus*. Iam Eu-
 ripidea *Andromache* v. 17 Φλίας
 δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρταλίας
 Σύγχωστα ναῖω πεδὶ ἴν' ἡ Θαλασσία
 Πηλεῖ ξυψύκα - Θέτις. Aperte *vici-*
nios campos dicit: et *σύγχωστα τὰ*
ομορα interpretatur Schol. Eadem
 ratione adhibet Euripides *Herc.*
fur. 371. Ad utrumque autem lo-
 cum copiosus est *Barnesius*. Ver-
 bo, dubium nullum est, quin *σύ-*
χωστος sit *conterminus* et *finitimus*.
 Iam *Opuntios Orchomeniis Minyis*
conterminos fuisse, et ipsum vel
 coniectu oculi in *Cellarianam* char-
 tam patet. *Σύγχωστος* forte ex *Glossa*
 est, certe a *Critico*. GREN.

192. Non attulit *rationem* C
Heringa *Obf.* 10 p. 84 cur malit hi
 legi *ἔξαφίκανε*, nec causam mu-
 tandi ego video. *Vsum* verbi *docet*
Index noster, prima verbi simpli-
 cis vocalis producitur augmenti loci
 193. *Αἰσίοιο ῥοῆσι*.] Lege *ἄσ-*
ποιο, ita *Apollonius* et alii, qui
 etiam *Φλίας*, non *Φλίας* scribi
αἰσῆπος inferius occurrit v. 486. e-
 ibi locum habet. Sed et circa *har-*
scripturam alibi quoque peccat
 v. g. in versibus *Antimachi* lib. IV
Epigr. Gr. βωμὸν δὲ οἱ αἶσαντο πρό-
 τος Ἀδρητος ποταμοῦ παρὰ ῥοῖ
αἰσῆποιο. pro Ἀσίοιο. ESCI
 193. Immani *terrarum* et *ma-*
 riu

inclitus, quem quondam Baccho succumbens Nympha ad Aesepi fluentia pepererat, corpus habentem labis omnis expers et prudens consilium. Cepheus quoque ex Arcadia ad Heroas accessit *sponte*; sed (195) Ancaeam ad illam cateruam ex pecorosa Arcadia ad expeditionem in Axinum senex pater miserat. Nunquam ille chlaenan robustis iniiciebat humeris, sed hirsutam vrsi pellem pectori induebat. Nauplius post venit Amymones F. (200) quem ex concubitu cum inclito terrae concussore pepererat, virtute insignem, corpus similem immortalibus. Tum Taenariensis Euphemus aderat Maleatici promuntorii relictis aulonibus (*conuallibus*) allutisque mari Therapnis, Ancaeusque Pleuronius, qui meatus (205) astrorum caelestes didicerat, errantesque orbes: *sic* enim inquirebat in praesentia pariter et quae *post* euentura essent hominibus. In his Palaemonius quoque venerat, nothus Lerni filius. Is vrisque captus malleolis pedibus non valebat, qua de causa Vulcani filium omnes vocabant. (210) Veneratque Pisatidibus ab Alpei ripis Augeas ignei Solis F.

Verum

203. *μαλατ.* a correctore Voss. Et sic Holst. ad Steph. Byz.

204. *θεραπνεως* Voss. 208. *Σὺν δὲ* conl. Pierf. Verif. p. 107.

Vid. ad 153. 211. *πισιδάτιδας* omnes.

num interuallo distant Asopus Boeotiae fluuius, Bacchi patriae, et Aesepus ille Mysiae, Homero celebratus. Nec dubito illum huic loco conuenire melius, Aesepum vero librario vel Critico antiquo notiozem, in illius locum huc irrepisse. Sed contra omnes libros disputare hic malo, quam in representando contexto illis repugnare. Chiuaeano exemplo adscriptum *Ἀσιώπειο*, si certus fuisset, esse e Ms. recepturus fueram sine haesitatione.

GESN.

200. *Ναύπλιος.*] Vidē Apollon.

ESCH.

l. l. v. 133.

203. *Μελαίτιδος.*] Rescribē *Μα-*

λαίτιδος. ESCH. iubente etiam Holst. ad Steph. h. v. GESN.

211. *Πισάτιδας ὄχθας.*] *Πίσας πόλις καὶ πρὶν τῆς Ὀλυμπίας, τὸ ἔθνηκόν, Πισάται,* inquit Stephanus. Apparet igitur hoc in loco pro *Πισιδάτιδας* legendum esse *Πισάτιδας*.

ESCHENB.

211. Hic vero dubitare non licuit, quin nimis aperte vitiosam et repugnantem sibi met lesionem omnium librorum permutarem cum vnice necessaria. Steph. Byz. *Πίσας τὸ ἔθνηκόν Πισάται· τὸ θηλυκὸν Πισάτις.* Vbi etiam h. l. emendari iussit Holstenius. Apud Pind. Ol. 4, 20 est *ἐλαίῳ τε φανθαῖς Πισάτιδι.*

C 4

Pifi-

Αυγείης υἱὸς πυριΦεγγέος ἡελίοιο.

Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρηκες ἀμύμονες ἦκον,
Ἀμφίων κλυτόφημος ἰδ' Ἀσέριος μενεχάρμης,

215 Πελλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἠΐθεα πατρίδος αἴης.

Δισσὸν δ' αὖ Βορέεσ καλὸν σάχχυν εἰσενόησα,

Οὐς τέκ' Ἐρεχθῆος θεῖεσ κλυτῆ Ωρεΐθυια,

Ἴλισσῶ παρὰ χεῦμα, θεῶ Φιλότητι μιγεῖσα·

Οἱ δὲ καὶ ταρσοῖσιν ὑπκατίοισ πεπότηντο,

220 Ζήτης καὶ Κάλαϊσ, δέμασ ἐκέλοι ἀθανάτοισιν.

Αὐτὰρ δὴ Πελῖαο Φεραϊόθεν ἤλυθ' ἀνάκτοσ

Ἀγχι-

212. Αὐγείης Chiu. 213. Ναὶ μὴν Voff. 215. προλιπόντες Voff.
ἰδ' ἠΐθεα PAC. προλιπόντ' δ' ἠΐθεα Iunt. F. προλιπόντες ἰδ' ἠΐθεα.

Pisidatidas somnianti occasionem
librario dederunt Pisidae, barbari
Ciliciae vicini. GESN.

213. Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρηκες.]
Ita Aristophanes in Θεισμοφορ.

- - - Θεροφόνε καὶ

Λατῆσ χρυσώπιδοσ ἔνοσ.

Vide Bisetum ad illum locum.
Oppianus lib. I. Κυνηγ. Αὐσονία
Ζητὸσ γλυκερόν θάλασ Ἀρταγίνε.
vbi non exscribo ea, quae ad
hunc locum obseruauit illustre
Academiae Noricae, dum viveret,
decus, Rittershusius, sed lectorem
potius ad eius commentarios in
Oppianum remitto. ESCH.

216. Δισσὸν δ' αὖ Βορέου.] De
his vide, sis, Apollonii Schol. ad
lib. I. v. 211. ESCH.

219. Mirum est, quas tenebras
versuum auctoribus vel emenda-
toribus obiecerit mala diuisio vocis
compositae, quae tamen nihil in-
solens haberet: quis enim ὑποχόν-
δρια non nouit et ὑπογάστριον? Quis
non vidit capita Mercurii, Romae-
que alata in numis? Merito casti-
gauit illos ὁ πάνυ Wesselingius Pro-
bab. 9 p. 78 vbi etiam Barthianam

emendationem reicit, Καὶ ταρσοῖ-
σι καὶ εὐταρτίοισ vel ἑατίοισ, et lau-
dat numum de Selectis Wildianis
Tab. 7, 39 quo Calais videtur cum
capite alato repraesentari. Nempe
totam poeticorum ingeniorum luxu-
riam de fratrum horum alis ibi
persequitur.

221. Acasti mentionem Pelei F.
hic esse necessariam, apparet. Ita-
que ἀνάκτοσ in ἀνάκτοσ mutant viri
docti a G. Cantero inde Nouar.
lectt. 5, 5, et Ger. Vossio ad Val.
Fl. 1, 485. Tum etiam integrum
versum librarii culpa abesse iudicat
Pierson. Verif. 2, 5 p. 194, quem,
vt alios nostri et aliorum versus,
diuinatione non infelici explet in
hunc modum, vt post 221 ponat
Κῆροσ ἰὼν ἐτ' Ἀκαστοσ, Ἰήσονοσ Αἰ-
σονίδαο Ἀγχιεῖοσ κ. τ. λ. Ita ἀγχι-
εῖοσ retinet significationem iurfs
Attici, qua consanguineum notare
volunt, non filium, pro qua pugnat
in primis Valckenarius V. C. ad
Ammon. 1, 1 p. 5 seq. Ac no-
men ἀνάκτοσ quidem auferri Peliae
sine causa, et ego nolim, quod ille
imperio Iasonem ad expeditionem
susciplendam adegit, et, vt ait
Pier-

Verum etiam geminae suboles labis expertes aderant, inclitus fama Amphion, pugnisque gaudens Asterius, Pallene relicta, et patriæ terræ sedibus. (215) Geminam quoque Boreae praeclaram subolem cognoui, quos Orithyia inclita diuini Erechthei F. peperit, quum Ilifsi ad vndas Deo amore mista fuisset, quique alis sub aures enatis volabant, Zeten dico et Calain, similes corpus immortalibus. (220) Verum et Peliae ex Pheris venit Acastus proximus (*filius*), naui enim Argoa gaude-

bit

217. κλυτῆ Voss.

218. Εἰλωσῆ Voss. F. Σεῖ Φιλ.

219. ἐπ' αὐτίους omnes.

221. F. ἤλυθ' αἰκιστος V. Not.

Pierfonus, κατ' ἐξοχὴν hic rex est. Verum cedat tamen nomini ipsius Argonautae, cuius maior videtur necessitas: legamus, Φεραϊόθεν ἦλθεν Ἀκαισος. At illud durius, pro Αὐτὰρ δὴ Πελλίω legere cum Valckenario Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φ. η. Ἀκαισος, vt Acastus non a patre describatur, sed a fratre patruelli et patruo, quo nomini ἀγκιστεὺς sua seruetur legitima significatio. Aut valde fallor ego, aut ἀγκιστεὺς est hic filii cum δανώσα quadam appellatio, quod pulchre etiam monuit in Catalogo Burmannus. Est enim profecto ἀγκιστεὺς proximus: quis autem propior filio? Vera sunt et exquisita, quae de illa legitima significatione docuit Valckenarius. Sed hoc calidius, quod filium patris ἀγκιστεῖα nulla ratione dici potuisse pronunciat. Quidni enim iure suo poeta naturali primaque nominis vtatur significatione, quam plerumque etymologia ostendit? Est praeterea locus Aristophanis *Opv.* 1660 huc, nisi fallor, accommodatus, vbi Pisthetaerus rabula Herculi controuersiam mouet de Iouis patris sui hereditate, atque Ἐρῶ δὲ δὴ, inquit, καὶ τὸν Σόλωνός σοι νό-

μον, Νόθα δὲ μὴ ἄναι ἀγκιστεῖαν, ποιῶν ἄντων γνήσιον. Ἐὰν δὲ ποιῶδες μὴ ὡτι γνήσιοι, τοῖς ἐγγυτάτω τῆ γενεῆς μετᾶναι τῶν χρημάτων. Ergo nothus, h. e. ex matre non ciue Attica natus, patris sui, si is ex ciue natos liberos non habeat, ἀγκιστεῖαν habet, s. est patris sui ἀγκιστεῖος. Sicut igitur nihil dubitant Theologi, apud Zachariam Prophetam 13, 7. יתעב רבב quod coniunctum, πλῆσιον, necessarium, notat, interpretari de filio Dei: ita non video, cur poeta non potuerit Acastum, qui clanculum inuito patre se Iasori, quem iste volebat perdere, adiunxerat (Val. Fl. 1, 163 et 484) δανότητος cuiusdam causa ἀγκιστεῖα vocare? Sic poterat Saulus conqueri de Ionathane, ἀγκιστεῖα se suum Dauidi coniunxisse. Quis neget Ebraeorum iure Goëlem etiam vel maxime esse posse filium? (v. Selden. de I. N. e. G. 4, 1 extr.) Sed οἱ ὁ semper, nec nunquam Philo ἀγκιστεῖας et ἀγκιστεῖοντες nomine in ea re vtuntur. Ne nimis in vno loco haeream, Ger. Horrei viri docti conatus, animadu. 1, 13 propositos examinandos aliis sciens ac lubens relinquo.

- Ἀρχισειεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῶας γεγένητο
 Ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἠρώεσσιν ἐλάσσαι.
 Σὺν δὲ οἱ ἦλθ' ἕταρος Ἡρακλέεος θείοιο
 225 Καλὸς Ὑλας· τὸν δ' ἔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενεῖε
 Ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηίδος ἀβρὸς ἴελος,
 Ἄλλ' ἔτι κέρος ἔην, πολὺ δ' ἠνδάνεν Ἡρακλήϊ.
 Οὔτοι μὲν ποτὶ νῆα καὶ ἐς λόχον ἠγερέθοντο.
 Καὶ θρά οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέλετο, ἦδ' ἀγόρευε,
 230 Δεῖπνα δ' ἐπορσύνοντο πολυξένοιο τραπέζης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτῆρ' αἶλις ἔπλετο θυμὸς,
 Ἥμενοι ἐξείης πόθρεν μέγα ἔργον ἕκαστος.
 Ἄνσάντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης
 Ἦϊεν, ἐνθά τ' ἔμιμνεν ὑπὲρ ψαμάθε αἰλίη ναῦς,
 Τὴν

222. F. λελήητο V. N.

223. F. ἠρώεσσι πελάσσαι V. N.

224. ἕταρος Voff.

226. Sic Chiu. Ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρ-

222. Verbum *γεγένητο* non sine causa suspectum est Cl. Valckenaerio. Quae enim haec constructio, *ἦλθε· γεγένητο γὰρ· venit in nauiem: fuerat enim in navi?* Huic duplicem medicinam circumspicit I. c. Clarissimus Valckenaerius, *ἔγγηθε*, vel *λελήητο*, puchre aptam vtramque huic loco, Homericam vtramque: sed quarum posteriorem praetulerim, cum propius ad formam literarum accedat.

223. *Πελάσσαι* pro *ἐλάσσαι* reponit Valck. de qua emendatione Cl. Pierſonus pronunciat, Neminem sanum esse, qui dubitet. Editum hoc amori atque admirationi praceptoris, et viri, cui merito affurgunt, qui studia haec amant, facile condono: puto tamen, non male me de studiosis, et ipso ante omnes Clarissimo Viro meriturum, si rationem tarditatis meae in recipienda etiam probabili correctione reddam, cuius me vix vnquam, celeritatis autem saepe, poenituit. Fateor igitur speciosum mihi videri,

ac facile, Orphicum, illud *πελάσσαι*: sed nec *ἐλάσσαι* hoc scriptore et hoc loco indignum. Nondum obseruavi, fateor, *ἐλάσσαι* simpliciter, vel apud nostrum de itinere quocunq̄ue, vel apud alium de accessu nautico dictum. De equitantibus, currum agentibus, ducentibus exercitum, frequens est. Sed forte multa sunt huius generis, ideo non damnanda, quod ego non obseruavi, vel ipse adeo Valckenaerius. Deinde sunt tamen quae persuadeant, navigationi non magis repugnare hoc verbum, quam *πελάσσαι*. Primum omnium verbo *ἐλαύνειν* et coniugatis locum esse ac domicilium in navigatione, ipsum *ἐλάτης* nomen suadere videtur, quod cum remum significet haud dubie, obscurum certe est, vtrum a materie sua Remus dictus sit *ἐλάτη*, an Abies arbor nomen suum ab hoc vsu acceperit. Eustathius certe ad illud Il. H, 5 *ἐπὶ κε κάμωσιν ἐυξέτησ'* *ἐλάτης* Πόντον ἐλαύνοντες, inuenit et obseruat *ἔτυμολογίαν ἐν*

τῆ

bat inhospitalem ad Caucaſum ire cum heroibus. Cum illo venit amicus diuini Herculis pulcher Hylas, quem nondum ſupra mentum roſcidum (225) tenera genae candidae lanugo rubefecerat; ſed, puer adhuc, valde placebat Herculi. Atque hi quidem ad nauem in ceteruam vnam colligebantur, et aliunde adueniens alius compellabat alium atque alloquebatur, conuiuiaque hoſpitalis menſae ſibi inuicem praebebant. (230). Sed poſtquam cibi potuſque ſatur fuit animus, deinceps ſedentes magnum opus ſuum aggredi vnusquisque cupiebat. Quumque de profunda ſimul omnes arena ſurrexiſſent, ibant, vbi ſuper arenam marina nauis collocata

πάλος V. N. 229. ἐνέκλ. Ald. Iunt. ἐνέκλ. Cr. et Eſch.
 ἀγρόρευεν Voff. 232. ἐξήας ſphalma commune.

τῷ ἐλάτης ἐλαίνοντας. Et qui πόν-
 τω ἐλαίνα, nonne eadem etiam
 ἐλαίνα νῆα? Deinde vnde niſi ab
 hoc verbo ducta ſunt κωκηλάτης,
 κωκηλατῶν, κωκηλασία; quid ſibi
 vult νεηλάτης apud Heſychium?
 ipſe quidem interpretatur ὁ ἰθύνων
 πη] ἐλαίνων τὸ πλοῖον. Polluxi, 123
 coniungit ἐξορμῶν, πλῶν, ἐκπλῶν,
 περιπλῶν, διεκπλῶν, ἀπελάσαι τὴν
 ναῦν. Denique Pindarus Iſth. E, 48
 muſam ſuam cum excitet, ἔλα νῦν
 μοι πεδόθεν, vetus Scholiaſtes κατὰ
 μεταφορᾶν, inquit, ἀπὸ τῶν νεῶν,
 πρόαγε εἰς τοῦμπροδῶν.

226. Ἀργεννεὺς] Si nihil nos di-
 uinare vetat in ita desperatis locis
 (quid enim quaefo vetet?) dixerim
 hic legendum, Ἀργεννεὺς ἐρύθασσε
 κερηίδας ἄβροῦ ἔελος, pro Ἀργεν-
 νεὺς ἐρύθην κερηίδος ἄβροῦ ἔελος.
 Sed ita legendo, vellem in proxi-
 me praecedente verſu τὸν mutari
 in τῷ. Verum parum fidei huic
 meae diuinationi, ſeu coniecturae
 ipſemet adhibeo. H. STEPH.

226. Ἀργεννεὺς etc.] Locum cor-
 ruptum eſſe, certum eſt, nec quo

melius reſtitui poſſit, quam H. Ste-
 phanus eum reſtituit, video. ita
 ergo cum Stephano legendum.

- - - Τῷ δ' ἔκω ὑπὲρ δροστροῖο
 γενέου
 Ἀργεννεὺς ἐρύθασσε κερηίδας ἄβροῦ
 ἔελος. Eſch.

226. Iam ita conſtituendum: no-
 taueram hunc verſum, cum com-
 modum Chiueani libri auctoritas
 dubitationem mihi ſuſtulit. GESN.

231. Ἀντάρ.] Non dubito quin
 ſuſpectus ſit multis hic locus, ſicut
 et mihi fuit, credenti potius le-
 gendum *θυμῶ*: ſed eodem modo
 et infra ſcriptum habemus, v. 404.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δόρυκος ποτῆ θ' ἄλλας
 ἔπλετο θυμῶς. H. STEPH.

231. Reſcribendum etiam mihi
 videbatur *θυμῶ*. Sed eadem, qua
 Stephanus, ratione manum continui.
 GESN.

232. Ἥμενοι ἐξήας.] Ita lege,
 non ἐξήας cum Stephano. Eſch.

234. Ἥιον.] Ita legunt editiones
 et interpretes, qui poſtremi red-
 dunt: *Viaticum illic exſpectant
 ſuper arenam marina nauis.* Sed
 quis

- 235 Τὴν βράποι' εἰσορόωντες ἐθάμβεον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄργος ἐφημοσύνασι νόσ πρόσυνεν ὀχλίξειν,
 Δερατέασι Φάλαγξι καὶ εὐσρέπτοισι κάλωσι
 Πρυμνόθεν ἀρτήσας. κάλεεν δ' ἐπὶ μόχθον ἰκέεινεν
 Πάντας, κυδαίνων. οἱ δ' ἔσσυμένως ὑπάεισαν·
- 240 Τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, περὶ ζέροισι δ' ἀνήπτον
 Σειραΐην μῆρινθον. ἐπέβριθεν δὲ ἕκαστος,
 Αἴψα θοὸν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι εὐλαλον Ἄργώ.
 Ἡ δὲ οἱ ἐγχειφθεῖσα ποτὶ ψαμάθω βεβάρητο,
 Λυαλέοις φυκέεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσω,
- 245 Ἡρώων παλάμησιν ὑπὸ ζιβαρῆσιν ἀπειδήσ.
 Παχνώδη δ' αὖ θυμὸς Ἰάσονος· αὐτὰρ ἔμοιγε
 Νεῦσεν ὀπιπτεύων, ἵνα οἱ θάρσος τε βίη τε
 Μολπῆ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηκόσιν αἰὲν ὀρίνω.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶ,
- 250 Μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον αἰοιδῆς,
 Καὶ οἱ ἀπὸ ζηθέων ὅσα λείριον ἐξελόχευσα,
 Ἦ' Ἐξοχὸν Ἡρώων Μινυήιον αἶμα γενέθλης,

„Εἶδ’

236. ἰφ — σοι Voff. 237. Δερατέασι Voff. 241. δ' ἄρ' ἰφ.
 Voff. 243. Οἱ δὲ οἱ sph. PAI. ἐγχειμφθ. Voff.

quis non aduertit puerilem sententiam? malle ego ἦεν. Notum enim est, veterum nauigia extra vsum et in hyeme non in aqua detenta fuisse, vt cum nostris hodie fit, sed extracta et in sicco collocata tantisper, donec vsus posceret, vt vndis redderentur, quod cum ex aliis, tum vero ex nostro passim videre est.

ESCH.

234. Scrupulus hic aut difficultas oblici non potest, nisi Homericum ἦεν, ἰβαντ, ignorantia aut obliuio. Equidem malui emendare quantum licuit interpretationem Latinam, h. e. scribere, quasi nondum esset alia, quam annotationes de vitiiis interpretum scribere.

GESN.

237. Δερατέασι Φάλαγξι.] Hesychius: Φάλαγγες, παλαμικὰ τέ-

ξαι, ἀπὸ τῆ πλάσι ἀλλήλων ἔνοαι, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, καὶ νεῶν ὑπεράσματα.

ESCH.

Κάλωσι.] Funes nauticos recenset Apollonii Scholiasta ad lib. I. v. 566. quem, si lubet, vide.

ESCH.

242. De loquela, Argo nauī adtributa, dicam aliquid ad 264. Loca nostri vbi loquens introducitur, indicat Index V. Ἄργώ.

243. Ἡ δὲ οἱ ἐγχειφθεῖσα.] Lege ἐγχειμφθᾶσα.

ESCH.

243. Illud ἐγχειμφθᾶσα non est simpliciter ab errore librarii: sed, nisi fallor, ab acumine Grammatici, qui vellet indicare, illud μ ante φ, ex v ortum, esse pleonasticum modo, et melius abesse. Eustathius ad Il. A, 46 p. 30, 20 ἀμβροσία, χρίματταν, ῥίμφα, κόμπος, κομψός

ta erat, cuius sane adspectu obstupuerat: sed mox (235) animi sui instinctu Argus mouendae illius rationem suppeditaui ligneis palangis et bene tortis funibus, quos e puppi alligauerat, iussitque ad laborem accedere omnes gloria ostendenda: illi effuse obtemperant, armisque exutis circa pectus sibi alligant (240) catenae instar funem, vrget vnusquisque celeriter rapidam in vndam vt traherent loquacem Argo. At illa inhaerescens in arenam pondere deprimitur, aridis algis prope terram implicita, sub fortibus Herouum manibus non obsequens. (245) Dirigit rursus Iasonis animus, ac mihi adspectu innuit, vt robur viresque meo cantu subinde fatigatis excitarem. At ego lyram intendens manibus, delectabile decus carminis matris meae admiscui, (250) dulcemque hanc e pectore vocem protuli: Herouum insignis Minyae propaginis sanguis, eia age, nunc

244. Φωκίεσσι — κέρων Voff. 246. αὐτὰρ ἔπειτα et mar.
 ερωγε Voff. 249. περί χειρῶν et mar. μετὰ Voff. 251. χάρων
 αὐτῶν ante Steph. λάρων Chiu. 252. μνήϊον Voff.

ψὸς, πίμπλησαι, καταπιμπρῶν
 αλευσασθὸν ἑκάστον τῶν διὰ σεμνό-
 τητα Φωκῆς. Hoc facilius admittam
 illa etymologia, quam ponit ad Δ,
 237 p. 356, 18. ἐν χερῶν πελάζαν.
 Quod est de illo οἶ, ἢ δὲ εἰ ἐγχειμ-
 φθᾶσα, puto illud abundare qui-
 dem, sed relationem tamen habere
 ad φερμαίθρ. Vid. dissertatiuncula de
 hac vocula οἶ, Indici suo loco in-
 texta n. 3. GESN.

244. Ἀνάλιαις Φωκίεσσιν.] Vi-
 de Pinium lib. XIII. cap. XXV.
 ESCHENB.

Multa ibi de fuci s. algae gene-
 ribus. Sed ego cupiebam mihi
 monstrari tantam illius copiam, quae
 nauem irretiret. GESN.

247. Hic illud redundans οἶ est
 sibi h. e. in sui gratiam: vt nostri,

Gib mir doch dem Kerl ein paar
 Ohrfeigen. V. Diff. modo cit. n. 1.
 Sic statim ponitur v. 251.

251. Καὶ οἶ εἰπὼ.] Vulg. editio-
 nes χάρων habent: sed λάρων re-
 ponere non dubitavi, ne non re-
 ligioni id, sed superstitioni tribue-
 retur. Fateor tamen, non memi-
 nisse me lectum mihi alibi esse ὄπκα
 λάρων pro eo, quod Homerus dicit
 ὄπκα λαρῖεσσων, Il. γ. v. 150. — Ἄλλ'
 ἀγορητῶν ἰάδοι, τεττίγεσσαν ἰοικό-
 τες, ὅτε καὶ ὕλην Δειδύκην ἐφεζέ-
 μνοι ὄπκα λαρῖεσσων ἰᾶσι.

H. STEPH.

251. Ὅπκα λάρων.] Λάρων Ste-
 phanus reposuit pro χάρων, optime.
 Nec est, quod huic suae coniectu-
 rae diffidat. Licet enim Homerus
 non ita loquatur, loquitur tamen
 ita

- „Εἶδ' ἄγε νῦν σερρῶϊσιν ὑπὸ σέρνοισι κάλωας
 „Βρίσαιθ' ὁμοῦροθέοντες, ἐρείσατε δ' ἴχνια γαίῃ,
 255 „Ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες
 „Καὶ χαροπὸν ποτὶ χεῦμα γεγηθότες ἔλξατε νῆας.
 „ Ἀργῶ, πεύκησιν τ' ἰδὲ δρυσὶν γομφωθεῖσα,
 „ Αἰ' ἐμῆς ἐνοπῆς, καὶ γὰρ πάρος ἔκλυες ἦδη,
 „ Ἠνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνῃ,
 260 „ Πέτρας τ' ἠλιβάτεις, καὶ μοι κατὰ Πόντον ἔβαινες
 „ Οὔρη ἀποπρολιπῆσα, ἐπίσπεο δ' αὐτε θαλάσσης
 „ Παρθενίης ἀτραπές· σπέρχε δ' ἐπὶ Φᾶσιν ἀμείβεις,
 „ Ἡμετέρῃ πίσυνος κηδεύρη καὶ θεοκῆλω ὀμφῇ.
 Δὴ τότε ἐπιβρομέεσα Τομαριάς ἔκλυε φηγός,
Ἡ

254. ὁμοροθ. Voss.

257. γομφωθεῖσαν omnes. V. Not.

258. Αἰέν omnes. 259. F. κολωνῶ. 260. ἔβαινον Voss. παράπομπος

ita Apollonius lib. IV. v. 903.
ἴσαν ἐκ σομάτων ὅσα λείριον.

ESCHENB.

253. Εἶδ' ἄγε Homeric formula excitandi. Eustath. ad Il. II. 667 *κελευσματικῶς, ἀντὶ τῆ εἰ δὴ ἄγε ῥηθὲν μάλλον, ἢ περ ἐνδοιαστικῶς, ἀντὶ τῆ, εἰ δὲ βέλα ἄγε.* Hanc tamen posteriorem interpretationem interdum locum habere fatetur idem ad Il. Ψ, 579 p. 1435, 41. Ἄγε apud Homerum etiam ad plures dici, constat. v. g. Il. Z, 376 vbi idem monet Clarckius. Hic quidem simpliciter incitandi vim habet. Ceterum his quinque versibus non puto perfectius quidquam ab ipso Homero factum esse.

254. Ὀμοῦροθέοντες.] Scholiast. Aristoph. ad ὄρνιθ. ὁμοῦροθῶ. *συνδέλω· ὁμοῦροθῶν, κυρίως, τὸ ἔμα καὶ συμφῶνως ἐρείσαν.* Adhortatur igitur auctor hoc loco Argonautas, vt simul omnes nauem e littore in fluctus impellant, quippe qui mox simul omnes ὁμοῦροθέοντες erunt.

ESCHENB.

257. Et illud Orpheo, h. e. diuini spiritus poeta, dignum, quod

subito ad ipsam nauem oratio conuertitur, quam pulcherrimam apostrophem corruperant librarii, illo importuno ad verbum γομφωθεῖσαι adiecto: quod cum pridem delere ausus fuerim, tanto minus id facere dubito, cum Pierfono idem in mentem venisse, eumque laudatum eo nomine a Ruhnkenio videam Epist. 2 p. 72. cum denique Vossiani libri auctoritas accesserit. Quod in hac allocutione mentionem facit poeta materiae nauis et modi, quo compacta sit, pertinet ad augendum miraculum.

258. Αἰέν ἐμῆς ἐνοπῆς.] Nauem ipsam nunc alloquitur Poeta.

ESCHENB.

258. Adeo necessaria, et vnica, et blanda tamen atque facilis visa emendatio Cl. Heringae, Obs. 10 p. 78 proposita, et suo merito probata Ruhnkenio Ep. 2 p. 73, vt circumspectis omnibus illam in ipsam contextum auctoris recipere sustinerim. Neque adeo opus est, vt rationem facti reddam apud intelligentes. Modo illud meminimus, sermonem hic esse de obsequio Argus

nunc firmis sub praecordiis funes vrgete impetu simul facto, plantis imprimite terrae vestigia, extrema pedum ultra modum extendentes, (255) et feros in fluctus laeti trahite nauem. Tuque Argo, piceis quercubusque compacta, audi vocem meam, etenim prius iam audisti, quando arbores in siluoso vertice demulcebam, et Soli tantum accessas petras, atque ad Pontum mihi descendisti (260) relictis montibus: sequere vero nunc etiam maris Parthenii vias: festina ad Phasin transire nostrae obsecuta citharae ac diuinae voci. Tum infremens Tomaria fagus audiit, quam pro carina Argus nigrae

β. coni. Ruhnk. 261. Οὐρα προλαίπσα — ἐπίπασ Voff. 262. ἐπὶ πᾶσιν omn. sed Φᾶσα poscit ratio, Voff. Heringa, Bernard. ad Demetr. Pepag. p. 85. ἀμύνειν Voff.

gus cum confieret et existeret. Hic materiem de siluoso colle mulcendo ad pontum h. e. in litus, vbi aedificanda erat, deduxit Orpheus, vt materiem muri Thebani Amphion etc.

GESN.

259. Malim κολωνῶ, neque tamen mutare ausus sum, si forte etiam ὁ κολώνης dixerint.

260. Ingeniose, vt solet, coniecit Ruhnkenius Ep. 2 p. 73 μοι παρσίπομος ἔβαινας, et interpretatur, pecuniam tanquam comes iuisti, me deduxisti montibus relictis. Sed ne causam quidem, nedum necessitatem mutandi me videre, fateor.

261. Hic feliciorum puto fuisse Ruhnkenium, qui reponit ἔρε' ἀποπρολαίπσα. Seruare tamen malui η, quod est in omnibus libris. Duplicationem ἀποπρο esse Orphicam, Index docet. Οὐρα προλαίπσα, quod est impressorum typis librorum, reliquissimam, si formae huius exempla mihi in promptu essent. Sed quis σάχηνα, ἔτηα meminit?

264. Τομαριαῖς.] Hoc Τομαριαῖς nescio an vsquam inueniatur, et si inueniatur, a τέμνω forte deducen-

dum erit, sed quid ad locum hunc? ego vix dubito quin legi debeat Τομαριαῖς, vaticina a τομαρός vates, ὁ τὸ μὴ ὄν μαντικῶς ὄρων, sec. Eustath. ad Odyss. π. versum ergo sic lego:

Δὴ τὸτ' ἐπιβρομέεσσα τομαριαῖς ἔκλυε Φηγῶς. ESCH.

264. Τομαριαῖς sine dubio patronymicum nomen a Tomaro monte, cui Dodonaei Iouis templum adiacet. Strabo 7 p. 227 Τὸ ὄρος ὃ Τόμαρος ἢ Τμαρός, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ἢ Φ' ἢ πᾶσαι τὸ ἱερόν. De hac fago (siluae filia nobilis Hor. Od. 1, 14, 12) Apollod. Bibl. 1, 9, 16 p. 49 κατὰ δὲ τὴν πρῶσαν ἐνέηρυσεν Ἄθηνᾶ Φωνῆεν (sic leg. pro Φωνῆ) Φηγᾶ τῆς Δωδωνίδος ζύλον. De hac Claudia. de B. Get. l. 7, 18 dicit Minerviam Caeso Tmarii Iouis augure lucis Arbore praesaga tabulas animasse loquaces. Add. Apollo. 1, 525 sq. it. 4, 532, et ipse noster hic, et v. 1154. Val. Fl. 1, 304. Tzetz. ad Lycophr. 1019. Quae de τομαροῖς apud Eustathium memorat Eschenbachius, ea habentur ad Il. II p. 1074, 37. et ad Od. 1, 5

- 265 Ἦν οἱ ὑποτροπὴν Ἄργος θέτο νηὶ μελαίνῃ
 Παλλάδος ἐννεσίησιν· ἀνῆρθη δὲ μάλ' ὤκα,
 Δέρατ' ἐλαφρίζεσα, θοὴ δ' ὠλιάδανε Πόντω·
 Καὶ οἱ ἐπεγομένη θαρμινὰς ἐκέδασσε Φάλαγγας,
 Αἷ οἱ ὑπὸ τροπί κέντο μιᾶς χοίνοιο ταθεῖσαι.
- 270 Ἐν δ' αἶρ' ἔβη, λιμένος χαροπὸν δ' ἀνεχάσσατο κῦμα·
 Θῖνες δ' ἀμφέκλυθεν· ἐγήθει δὲ φρέν' Ἰήσων,
 Ἄλτο δ' ἔσω νεὸς Ἄργος, ἐφέσπετο δ' ἀγχόδι Τιφύς·
 Καὶ οἱ ἐπ' ἀρτία θῆκαν ἀρηρότα πορύνοντες,
 Ἴσόν τ' ἠδ' ὀθόνας· ἐπὶ δ' αὐτ' ὀηκας ἔδησαν,
- 275 Πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγγαντο δ' ἱμάσιν.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἐκάτερθεν ἔρετμὸς ἠπλώσαντο,
 Εἰσβαίνειν δ' ἐκέλευον ἐπεγομένης Μινύηας·
 Τοῖσι δ' Αἰσονίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 „Κέκλυτέ μευ βασιλῆες ἀμύμονες, ἔ γάρ ἐμοιγε
- 280 „ Ἀνάγεις ἐν πραπίδεςσιν ἀρεσιτέροισιν ἀνάσσεις.
 „ Ὑμῆς δ', ὄντιν' αἶρα κραδίῃ θυμός τε μενοινᾷ,
 „ Ἦγε-

266. ἀνηρθη Voff. glossa.

268. θαρμινὰς ἐκέδασσε Voff.

269. τροπί Voff. Αἷ οἱ ὑποτροπί κέντο μιᾶς χοίνοιο ταθεῖσαι
 PAIC.

270. ἀνεχασσ. Voff.

271. φρένας Ask. PAIC.

p. 545, 4, atque audiri possent, si non omnes libri haberent *Τομαριᾶς*.

Quod *ἐπιβρομίεσσα ἔκλυε Φηγός*, hoc, arbitror, significare voluit poeta, illam fremitu indicasse se audire, et parere contumacius, qui mos illius erat, quod cognoscet, qui inspicere velit locos, quos dedimus in Indice, vbi Argo locuta est.

GESN.

265. Pronomen *οἱ* iungendum cum *νηὶ*, vt monui in Ind. h. v. n. 3. Parum refert poetae et mendacis nunc *ὑποτροπὴν* sagum dicere, adiunctam carinae, nunc *τρόπιον*, h. e. ipsam carinam *λάλον*, vt v. 707, nunc toti naui sermonem tribuere; nunc Mineruam nominare auctorem, nunc architectum Argum, nunc *ἐργολάουσαν* operis Orpheam. Tales

diuersitates ne historiam quidem vitiant, nedum fabulam.

268. *Οἱ ἐπαγομένη* est sibi instans, se vrgens: Argos enim hic animata est: verfu autem proximo relationem loci notat. V. Ind. h. v. nr. 1. Porro ad intelligentiam horum versuum cogitare oportet nauim, impositam pluribus palangis h. e. cylindris, quos carina ad angulos rectos decussit. Illae palangae vt aequabiliter pondus nauis sustineant, ope lineae s. funis extenti, qui omnium summos arcus tangat, aequatae sunt. Iam vt quamque palangam relinquit progressu nauis, ita illa pondere liberata, vel suo vel soli elatere monetur, resilit: sic sparguntur omnes et directionem ordinemque amittunt. Illud de fune extenso aequandis palangarum fasti-

nigrae insui (265) Palladis imperio subiecerat, celeriterque se tollens ligna (*quibus innixa fuerat*) eleuat, celerisque in Pontum *dum* labitur, frequentes dispergit polongas, quae carinae suppositae ad vnam tensae lineam positae fuerant, sicque ingressa est portum, ferusque fluctus *viam illi faciens* recessit. (270) Arena-
rum vtrinque fluctuant cumuli, gaudet suo pectore Iason. Infilit intra nauim Argus, proximus Tiphys insequitur. Tum imposuerunt idonea *et* conuenientia, quae parauerant, malum et vela, alligaruntque gubernacula, de puppi appensa, et adstricta loris. (275) Cum deinde remos vtrinque protendissent, ingredique iussissent festinantes Minyas, Aesonides illos talibus allocutus est. Audite me, reges strenui, Non placet mihi apud animum meum imperare melioribus. (280) Vos vero, quemcunque cor et animus vester agitat, illum du-

272. ἀπόδι Voff. 273. Καί οἱ ἐπαύριον Steph. et seqq.
276. ἔκασ' ante Stephan. 277. τ' Esch. ἐπειὸν P A I.
281. ὄντα οἱ κρ. Voff.

insignis etiam in hodiernis architectorum naualium rationibus obtinere, obseruo in Philof. Transact. vol. 5 p. 288.

269. [Τὸ τρόπι.] Ita bene corrigi Stephanus pro ἰσοτρίπι, quod licet manifesto nihil esset, tamen seduxit interpretes. Scholia ad Aristoph. Ἰσπῆς: ὃ ἐστὶ συνεκταμῖ-
στων τῆς νεῦς, ἧς ἐστὶ τρόπις, ὑπὸ οἱ ἄλλων μήτρα κελῶται. ESCH.

271. Θῆες.] In vulg. edit. - ἦν δὲ Ἐρέως ἰῶων. cuiusmodi error habetur et infra v. 445. - κελῶται δὲ Φένας ἀχιλεύς, posito vtro-
bique Ἐρέως pro Φέν'. H. STEPH.

273. Nescio quid mouerit doctissimi virum H. Stephanum, vt mutaret lectionem praecedentium editionum, quam habet etiam Askae-
nus liber, quae sola sententiam

praestat commodam. Quid enim est Ἰσηον ἐπαύριον τῆ νεῦς; sed ἐπέ-
δησον ἄργιον τῆ νεῦς quid sit, nemo temere potest dubitare, nec male, spero, in interpretatione expressum est. Ὅπλα τε πάντα ἐνδόμενοι est Apollo. 1, 357.

274. Οἴηκας ἐδησαν.] Apollonius: Τῶν ἐυσείσης οἰήκα νηὸς ἔρυσσας. ad quae verba Scholiast. Οἰήκα, τὰ κηδέλια, ὡς οἰήσαι, ἐπαδὴ οἰή-
σεως χρεῖα τῷ κυβερνήτῃ, οἱ δὲ γλωσσογράφοι τὰς οἰήκας. ESCH.

281. Θυμός τε μετρονῆ.] Ita Homerus Odyss. β. νόος δὲ οἱ ἄλλα με-
τρονῆ. ESCH.

281. Varietas Vossiani codicis non simpliciter aberratio videtur, sed eius, qui illud Orphicum οἱ etiam hic vellet inculcare, de quo vid. Ind. n. 1. GESN.

- „ Ἡγεμόνα ζήσαδε· καὶ ὦ περὶ πάντα μελήσας
 „ Σημανέειν ὅ, τι κεν βέξαι ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον,
 „ Πόντον ἐπιπλώσασιν, ἀφιζομένοις τ' ἐπὶ γαῖαν,
 285 „ Εἶτε καὶ ἐς Κόλχους καὶ ἐς ἀλλοδαπὸς ἀνδρώπας
 „ Καὶ γὰρ δὴ μένω σὺν ἐμοὶ πολέες τε καὶ ἑθλοὶ,
 „ Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτων εἴξης γένος εὐχετάαδε,
 „ Ζυγὸν ἀνθρώπων πόνων κλέος, ὄφρ' ἂν ἀρησθε.
 „ Ἀλλ' εἰ δὴ κάρτισον ἀρείοτερόν τε γενέσθαι
 290 „ Ἡρακλῆος ἀνακτος οἶομαι· ἴσε καὶ αὐτοί.
 „ Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον. ἐν δ' ἄρα Φωνῆ
 Λαὸς ἐπεβρόθεεν, Μινύαις ἐπὶ κοίρανον εἶναι
 Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἐταίροις.
 Ἀλλ' εἰ πείθον ἀνακτα πεπνυμένον, ὃς ῥά οἱ ἦδη
 295 Ἥρης ἐννεσίησι τετιμένον Αἴσσονος υἱόν,
 Ὡς δὴ οἱ κλέος ἑθλὸν ἐπ' ἔσσομένοισιν ὄπαζεν·
 Ὡς ὄγε κ' αὐτὸς ἐνίσπεν, ἴησονα κοίρανον εἶναι

Πεν

282. ζήσαδε sph. Esch. 284. επιπλωσ. Voff. 286. μανον ΑΓ.
 μανος Voff. μᾶνοι Pri. μᾶνοι rell. 287. Totum Verbum om.
 Voff. 288. πόνων, κλέος conl. Ruhnk. Ep. 2 p. 71. πονων

286. Πολέες τε καὶ ἑθλοὶ.] Quos
 Theocritus αὐτὸν ἠρώων vocaret.
 ἑθλὸς vero hic usurpatur, quemad-
 modum apud Hesiodum Eργ. v. 214.
 vbi Plutarchus exponit τὸ ἑθλὸς,
 ὃ τῆ τύχη καὶ τῆ δυνάμει προέχων.
 ESCHENS.

286. Cum facile nimis sit, in ve-
 teri praefertim scriptura, φ in α
 transire, ausus sum hic etiam mu-
 tare lectionem librorum, qui mihi
 patuere, vt darem, quod intelli-
 gere mihi et interpretari posse vi-
 derer.
 GESN.

288. Non improbabilis est Cl.
 Ruhnkenii emendatio, certe natu-
 ram negotii declarat. Arripiunt ac
 deposcunt homines laborem, vt
 gloriam inde auferant. Sed magis
 poeticum tamen est, vt puto, In-
 nuadunt gloriam laborum, vt eam
 sibi auferant. Rapiunt, rapere stu-

dent, innuadunt labores et pericula
 non quatenus hoc sunt, sed quate-
 nus trahunt comitem gloriam.

289. Κρατίστον ἀρείοτερον.] Nota
 Superlatiuum poni pro Comparati-
 uo et expresse comparare. Cur igitur
 Sanctius negat vllum Superla-
 tiuum comparare?
 ESCH.

292. Non puto nomen esse ἐπὶ
 κοίρανον, vt nec ἐπικύριον, vel ἐπι-
 τύραννον. Sed κοίρανον ἐπὶ Μινύαις
 in Minyis vel inter Minyas. Vid.
 ad 296.

294. Ἀλλ' εἰ πείθον ἀνακτα.] Con-
 traria his habet Aristoteles lib. III
 de Rep. c. 13. de Hercule. vbi dixit
 Herculeum minime voluisse parere
 Iasoni, vt longo intervallo omne-
 caeteros Argonautas superans, a
 ὅβ hanc causam Argonautas eum
 reliquisse. Verba eius sunt: μῦθο
 λογαῖται δὲ καὶ τὰς Ἀργοναύτας τοῖς
 Ἡρα-

ducem vobis constituite, cui curae sint omnia, qui edicat, quod dictum, quod opus nobis, *vel* Pontum navigaturis perficiendum fit, vel in terram appuisis, siue ad Colehos, siue ad homines alios. (285) Etenim mecum cui vni hunc honorem destinastis, multi estis ac boni, qui et ipsi stirpis immortalis genus esse gloriaini. Communem appetiistis laborum gloriam, vt auferatis. Neque vero ego inliorem, praestantioremque Hercule rege esse arbitror, idque noslis et ipsi. (290) Dixit: illi laudare omnes, voceque multitudo adfremere, Minyis rex vt esset Alcides, qui omnibus longe praestantior fociis esset. Sed non persuaserunt sapienti Heroi, qui iam sciret, Iunonis instinctu honore praelatum, esse Aesonis filium, (295) vt bonam illi gloriam etiam ad post futuros praecuratum iret. Itaque ipse tuu pronun-
ciauit

etiam Voff. 289. *ἔ οἱ κρατ.* Voff. 292. *ἐπιχοίρ.* omnes.
294. *ἦδε* Voff. 296. *Ὡς ἔα οἱ* Voff. *ἐπισσό.* omnes. 297. *Ὅς*
ἔα οἱ αὐτ. Voff. *ὅς τότε γ' αὐτ.* edd.

Ἡρακλῆα καταλιπὼν διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἔ γάρ ἐβέβηκε αὐτὸν ἄγειν τὴν Ἀργὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς ὑπερβιάδονται πολλοὶ τῶν κλυττέρων.

ESCHENB.

294. Merito hic *πεπνυμένον* vocat Herculem, cuius alias non valde laudatur sapientia. Nouerat ille, quid a nouerca sibi exspectandum esset, si suum amicum Iasona honore exueret. Illud *οἱ ἦδη* non simpliciter *πλεονάζει*, sibi, suo bono, sciebat. Licet etiam hoc obseruare, decorum esse Herculi, non dicere, non habere orationem, sed facere.

GESN.

296. Potest quidem *ἐπισσόμενος* voce duplicata intelligi vt *ἐπιγεγνόμενος*, vt *ἐπίγονοι* illi Tragicorum. Sed cum nondum alias inuentum sit, cum liberum esse debeat iungere literas et syllabas, prouti sen-

tentia postulat, feci, quod video etiam doctissimo Heringae Obs. 2 p. 14 placuisse, diuisi praepositionem hic, vt olim factum est 608, vt faciam 625.

297. *Ἰήσονα κοίρανον ἄνοι.*] Et hoc valde appetiit Iasoni, dubio procul. Adeo enim indomitam in eo fuisse animi magnitudinem scribit Aristoteles lib. III. de Rep. c. IV. *vt asurire sese diceret, quando non imperaret: Ἰάσων ἐφῆ παρῆν, ὅτε μὴ τυραννοῖ.* ESCH. Modo non hic de Pheraeorum tyranno multum iuniore sermo fit. GESN.

297. Audacior iusto hic non videbor, spero, his, qui considerabunt formas literarum, et recordabuntur, quam parum illos adspirationum et apostrophorum apices curauerint librarii, denique salua sententia orationem sic multo melius

- Πεντήκοντ' ἑρέταισιν, ἀνά τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν.
 Καὶ τότε δὴ μάλα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν
 300 Ἡρακλῆς, καὶ θῆκαν Ἰήσονα κοῖρανον εἶναι.
 Ἥμος δ' ἥλιος τὸν ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων,
 Ἴπποις ἀκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα,
 Τῆμος ἐνὶ πραπίδεσσι ἐμήτιεν Αἴσονος υἱὸς
 Πίσιν ἔφ' Ἡρώεσσι καὶ ὄρκια συνθεσιάων
 305 Θέσται, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φυλασσόμενοι πεπιθούντο
 Καὶ τότε τοι, Μισσαῖε, φίλον τέκος Ἀντιφῆμα,
 Παρσύναί μ' ἐκέλευε δοῶς ἱερῆια καλά.
 Αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαραῖσιν ἐπ' ἠόνεσσι ἐνήκα
 Κάλα, τὰ τ' ἐκ δρυὸς ἐσι Φερεσβίη· ἐν δ' αἶρ' ὑπερθε
 310 Πέπλω παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.

Κα

298. πρετμοισιν Voff.

303. πρηπίδισιν Af.

307. Κορίται

lius et magis poetice conuinctam esse.

GESN.

298. Πεντήκοντ' ἑρέταισιν.] Apollonius quatuor et quinquaginta recenset. Flaccus unum et quinquaginta. Apollodorus quadraginta et quinque. ESCH. v. Index Voc. Ἀργοναύται.

GESN.

Τραφερῆντα.] τραφροῆ hic terram significat, versus plane similis illi:

Ἵγραις καὶ τραφροῖς βασιλεὺς Ἄγις μ' ἀνέθηνεν.

Oppianus lib. I. Κυνηγ. Δῶκεν ἔχων πᾶσαν τραφροῆν, πᾶσαν δὲ καὶ ὑγρὴν. et saepissime alibi. Nonnunquam etiam adiectiue τραφροῖν γαίαν· παρὰ τὸ τρίφρον, ὅτι πάντα τρίφρα τὰ ζῶα.

ESCH.

303. Ὄφρ' ἔμπεδα.] τὸ ἔμπεδα hic sumitur, quemadmodum apud Homerum Iliad. N. (141) et alibi passim τὸ ἔμπεδον. ὃ δ' ἀσφαλῆως θία ἔμπεδον. i. e. firmiter, constanter, aduerbiallyter, quod non mouissem, nisi interpretes et in talibus leuibus peccarent. infra v. 345. τὸ ἔμπεδον, et passim vtrumque in tali significatione occurrit. ESCH.

306. Ἀντιφῆμα υἱὸν Musaeum vocat Suidas, τῆ εὐφῆμα, τῆ ἰκφῆμα τε, τῆ προκῆμα. Itaque certe incifum post τέκος recte sustulimbs sed in hoc genus genealogias ἀπεραίνθης non descendimus. Vid. Fabr. B. G. 1, 16, 3.

307. Ἱερῆια καλά sunt, quibus litatur, καλλιερῆται.

308. Res ipsa et v. 327 indicant sermonem esse de strue lignorum quae accensa hostiam confumeret πυρκαϊᾶ. Placeret ergo valde, pro ἐνήκα si legeretur ἔθηνκα. Sed ne ἐνήκα damnare ausim, cum vel simpliciter ἱπιρονερε significare possit vt Od. M, 401 de nauī, ἐνήκα με εὐρέϊ πόντῳ· vel hoc notare, structum et sic immissum, implexumque esset rogum.

310. Ἐπινήχυτα δῶρα.] Inter pres ἔμμετρος vertit: Dis conuenientia dona. Perdrierius mortuo suo pueriliter; fluitantia. Tu nihil aliud intellige, quam multa, frequentia. Νήχυτον enim sec. Hesychium, πολύ. proprie de aqua dicitur. vt apud Musaeum vers. 247.

Λα

ciauit, regem esse Iasonem quinquaginta remigibus terra marique. Ac tum maxime laudarunt omnes, vti iusserat Hercules, statueruntque ducem esse Iasonem. (300) Quum vero Sol immensum secans aethera equis velocibus nigram *rebus* noctem intenderet, consilia in praecordiis agitabat Aesonis F. vt fidem Heroibus et federale iusiurandum imponeret, quo firma omnia seruantes fidem sibi haberent. (305) Ac tunc tibi, Musaeae care, Antiophemi filii, parare celeriter iussit litantia sacrificia. Atque ego siccis in litoribus construxi, lignaque ex quercu victuum *olim hominibus* praestante, supraque peplo inuoluta inpositi copiosa *alia* deorum munera. (310) Ac

Voss. glossa est. 308. F. Ἰθνα. 309. εκ δις εστι — υπερθεν
Voss. 310. Παλαια παρμα. Voss.

Λάξιο πῦρ κραδίη, μὴ δάδιθε
τήχυντον ὕδωρ. ESCH.

310. Iuuat hic pepulum Orphicum aliquantum illustrare. Potest de illo dici, quod vniuersim obseruat Pollux 7, 50 ἰθνημά ἐστι διπλῶν τῆν χρεῖαν, ὡς ἐνδύου το καὶ ἐπιβλάθει. Est indumentum Aetaeae 310, Horarum H. 42, 6. De hoc genere copiosissimus est Spanh. ad Iul. Caesl. p. 459 sqq. Sed ἐπιβλημα potius est, cum Nocti tribuitur, vt H. 6, 10: in primis vero in sacris, vbi non tantum est hominum ea obeuntium ἐπιβλημα, vt L. 18, 97: sed etiam aliarum rerum. Decus enim et maiestatem quandam addere se putabant rebus, quas ita tegerent inuoluerentue. Eustath. ad Il. E, 194 p. 407, 50 vbi de curribus poeta, ἀμφὶ δὲ πέπλοις τίταται, Ὁ πέπλος, inquit, ἕφαιμαί τι σπδοσοσδὲς καταπετανύμεται κ. τ. λ. Et ad Od. H, 96 p. 272, 30 ἐπὶ ἕφασμά τι λαμπρὸν καὶ ἐπιπρίκον. Verum inprimis locum habet Peplus in sacris ceremoniis, et rebus a profanorum conspectu

tenendis. Huc forte respiciens Philostratus de Vita Ap. 1, 25, p. 34, 1 Babylonios ait ποιμήλιμανα πέπλων debere Orpheo. Sic noster 955 ἱερά πλάσματα facit ὑπὸ πέπλοις, quod tentorii quoddam instar intelligo; et hic super struem ligni Peplu inuoluta ponit ἐπιπήχυντα δῶρα. Tegere sacra Peplis Aegyptium est, a quibus forte accepit Orpheus. Clem. Alex. Paed. 3, 2 pr. Τὰ δὲ ἄδύτα χρυσοπάτους ἐπισκιάζεται πέπλοις — κατορθός δὲ — ὀλίγον ἐπανασείλας τῷ καταπετάσματος, ὡς δάξων τὸν θεὸν etc. Vtrum, et quatenus his similia sint Ebraeorum σπηνώματα, περιπετάσματα, et inuolucrorum genera varia, non disputo. Sed est hic aliquid, nisi fallor, vnde ornari possit Spenceana de his rebus opinio, proposita in Tr. de origine tabernaculi s. operis de LL. Ebraeor. ritual. 3, 3, 1. Caeterum hic locus, qui sub manu est, et ille alter 955 eo nobis prodesse possunt, vt intelligamus, partem Orphicorum mysteriorum ac τελετῶν fuisse illa θυμείματα at-

- Καὶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμυκέα ταῦρον
 Σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δΐαν,
 Ζωοτάμων· περι δ' αἶμα πυρὶ χέον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κραδίην θραύσας ποπάνοισιν ἔθηκα,
 315 Λείψας ὑγρον ἔλαιον, ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος αἶμης.
 Ἥρωας δ' ἐκέλευσα περισσάδον ἀμφιχυθέντας
 Δερατ' ἐπαμπήξαδαῖ ἰδ' ἄορα κωπήνεντα,
 Βύρση τε σπλάγγχοισι τ' ἐρειδομένοις παλάμησι.
 Θῆκα δ' ἄρ' ἐν μέσσω τεύχος κυκεῶνος ἐρείσας
 320 Ὀσράκειον, τῷ πάντα περιφραδέως ἐμέμικτο,
 Δήμητρος μὲν πρῶτα Φερέσβιος ἀλφίτη ἀκτῆ,
 Λίμα δ' ἐπὶ ταύροιο, θαλάσσης θ' ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Στέψαδα δ' ἐκέλευσα κύκλῳ ἐρόντας ἑλαίης·
 Καὶ τότε χρυσεῖην Φιάλην χεῖρεσσιν ἐμαῖσιν
 325 Ἀμπλήσας κυκεῶνος, ἐφεξείης ἐπένειμον,

Τεύεσν

311. F. περιμυκ. quod est in Voss. vel ἐριμυκ. 313. Ζωο-
 μων Voss. 314. ἐπὶ omnes. 317. ἀμπηξ. Voss. ἕρα PAIC.

que ἀρώματα, de quibus in Hymnorum titulis mentio, tum uniuersum de Lapidibus s. gemmis opusculum: nec mirum adeo esse, illa tamdiu potuisse delitescere. GESN.

311. Κραντῆρα βοῶν.] Κραντῆρ hoc loco idem est quod κραντῆρ, κρᾶντῆρ autem βασιλεύς. Tauri enim sunt quasi reges armenti, quemadm. Virgil. III. Georg. v. 125. *Quem legere ducem et pecori dixere maritum.* ESCH.

311. Περιμυκέα emendabat Cl. Hering. Obs. 10 p. 82, quod etiam mihi in mentem venerat, cum nondum de Vossiano libro quidquam scirem. Itaque iam recepturus in contextum eram. Verum cum Homericum quidem illud esse viderem, at non taurorum, sed virgarum, contorunisque epitheton, cogitabam forte hic legendum esse ἐριμυκέα, valde mugientem. At Homerus solenni elogio tauros non

ἐριμυκέα sed ἐριμύκας vocat. Quare nihil melius puto, quam Orpheo suam forte vocem relinquere, cum terminatio etiam hæc fit inter vfitatissimas, et περι in tali compositione, non minus quam ερι, augendae vehementer significationis vim habeat. GESN.

312. Ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα.] Notissimum est inferis diis sacra facta esse effossa terra, et in victimatione capitibus victimarum in terram repressis, quale sacrificium ad viuum depictum habet apud Senecam in Oedipo Act. III. Superis vero exstructis aris et capitibus victimarum in altum eleuatis, et ideo dicit poeta noster: ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα.

ESCHENB.

313. Dnas causas potuit habere auctor lectionis Vossianae, α in priore Syllaba verbi simplicis, et eandem Syllabam breuem. Sed neutri

Ac tum ducem bouum ingentem taurum iugulaui reclinato in diuinum aëra capite, viuum dissecans ignique sanguinem hinc et hinc circumfudi. Postea cor fractis imposui placentis, libans liquidum oleum, et super illo lac agnae, (315) Heroas vero iussi circumstando fufos hastas *in hostia* et manubriatos figere gladios, in pellem ac viscera nitentibus manibus. Posuique in medio sultum vas cyceonis testaceum, in quo curiose mixta erant omnia, (320) Cereris quidem primum alibile munus farinae, sanguisque supra tauri, et salsa maris aqua, coronarique *socios*. iussi coronis amabilibus oliuae, tum auseam meis manibus phialam implens cyceone, ordine distribui, (325) vt gustaret vir vñusquisque

318. Βύρση ηῆ] Esch. σπλάγγχνοισιν omn. 322. δ' ἄλ.μ. Esch.
323. ἑλαιῆς ΠΑΙC. 325. ἐπένοιμον ΑΙC. F. ἐπένομα vel ἐκενύμον.

neutra hic aliquid valet: cum πέμνω sit Homericum, et μεν non faciat necessariò positionem. Itaque nihil mutauit.

314. Diffidere mihi videar lectoribus, si multis doceam, cur ἐπὶ in ἐπὶ mutarim. Nondum assueti poeticæ dictioni modo cogitent, sensum esse hunc ἐπέθῃκα κραδίην ποπῆνοισ, θραύσεας ποπῆνοισ. Frangit liba et placentas, frustis illarum imponit cor victimæ.

317. Δύρατ'.] Pro ἄρα καπήντα, quod legitur in vulg. edit. reposui ἄρα καπήντα, quæ mea emendatio nunc firmiore testimonio nititur, quam tum, quum eam huic loco adhibui; reperi enim postea hæc ipsa verba in eodem auctore in iisdem editionibus. Η. ΣΤΕΡΗ.

317. Δύρατ' ἐκαμπήξιδιαι.] Nugantur interpretes, quin plus quam nugantur. verte: arma induere et enses manubriatos. δόρυ enim ὄπλον.

Hesych. et ἄρα mendose legitur pro ἄρα. ESCHENB.

318. Βύρση τε.] ἐραδομένοις παλάμησι, est, manibus figentibus Βύρση ηῆ] σπλάγγχνοισ, in pellem et viscera. Et ne quis forte alia hic cogitet, quia de Orpheo paulo antea dicebatur, quod taurum ζώταμνε, notandum est, aliud esse ζωτομέην, quod Latinis est profecare et praefecare, quod pertinebat ad sacrificium, sacerdotisque erat, aliud esse infigere arma pelli et visceribus, quod pertinebat ad foederis ritus. ESCHE.

318. Ritus sacri federis ex ipsa natura negotii haustus: per sacrificium veniunt in communionem, et velut conuictum primo ipsius Dei, deinde inter se ipsos. Argonautæ iungunt hic arma et manus, easque carniem et pellis hostiæ federalis tactu ac prehensione confociant. GESN.

319. Κυκεῖνος.] Hesychius: Κυκεῖνος, καῖν.

Γεύειν ἄνδρα ἕκασον ἐριδενέων Βασιλῆων.

Πυρκαϊῆ δ' ἐκέλευον Ἴησωνα λαμπάδα θείδαι

Πεύκης ἀζαλέης· ὑπὸ δ' ἔδραμε θεσπεσίη φλόξ.

Δητὸτ' ἐγὼ πρὸς χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσση

- 330 Χείρας ἐπαντείναις, τὰδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγέρευσαι,
 „ Ὀκεανῶ μεδέοντες ἀλικλῦσιό τε πόντη
 „ Ἐμβύθιοι μάκαρες, καὶ ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκτὰ
 „ Ναίειθ' ἀλικροκάλης, καὶ Τηθύος ἕκατον ὕδωρ,
 „ Νηρέα μὲν πρῶτιςα καλῶ πρέσβυσον ἀπάντων,
 335 „ Ἀμμίγα πεντήκοντα κόραις πάσαισιν ἐραναῖς·
 „ Γλαυκὴν δ' ἰχθυόεσσαν, ἀπείριτον Ἀμφιτρίτην,
 „ Πρωτέα καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτανα,
 „ Λαιψηρέσ τ' αἰνέμεν, Ἀῦραις μίγα χρυσεοτάρσαις
 „ Ἀξρά τε τηλεσίφαντα, καὶ ἀχλύα νυκτὸς ἐρεμνῆς
 340 „ Ἀυγὴν τ' ἠελίοιο ποδῶν προποδηγέτιν ἴππων,
 „ Δαίμονας εἰναλίβς τε μιγαζομένους Ἡρωσιν,
 „ Ἀκταίβς τε θεῆς, ποταμῶν δ' αἰμιυρέα βεῖθρα
 „ Αὐτόν τε Κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην,
 „ Κύματος ἐκπροθορόντα μολεῖν ἐπιταύροδον ὄρκων
 345 „ Τόφρα μὲν ἔν ἐπίκηροι Ἰάσονος ἔμπεδον αἰεῖ
 „ Μίμνωμεν προφρόνως ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἀδλων,
 „ Ζωοὶ νοσησώμεν εἰὰ πρὸς δῶμαθ' ἕκασος·

„ Ὀ.

328. Πέτρης Voss.

332. ψαμαθ. Voss.

335. πάσαισιν PAL.

κεῖ, κυκαῖνα, ἐξ οἴνα καὶ μέλιτος
 καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμει-
 γμένον πόμα. Hic vero longe ali-
 ter praeeparatur. ESCH.

331. In hoc iuris iurandi et san-
 ciendi federis carmine marinos
 Deos aduocant, vt testes atque vltor-
 es praesentes nauigantibus.

331. De Nereo et L illius filia-
 bus H. 22 et 23. Nomina illarum da-
 bit volenti Hesiodus Theog. 240 sqq.
 e quo etiam reliqua nomina Deo-
 rum, quae hic memorantur, illu-
 strari facile possent. Sed hodie
 nihil opus est, quae ita communia

sunt antiquis scriptoribus, singula-
 tim apud vnumquemque illustrari.
 Si quid de nominibus opus esse vi-
 deretur, in Indice nostro fere per-
 suimus. Itaque tantum ponemus
 quae proprie ad h. l. pertinet.
 Glaucen et Amphitriten de Nere-
 dibus singulatim nominat: illi tri-
 buit epitheton, quod etiam nomen
 continet; est enim *glaucus* piscium
 color: hanc vocat ἀπείριτον, quae
 frequenter, et ex notatione sua
 mare vniuersum significat.

340. *Augen* hic personam facit
 poeta, vt reliqua Phaenomeni

At

que regum potentum: rogoque iussi Iasonem subiicere lampada taedae aridae, celerique motu diuina flamma subiit. Hic ego ad litus vndosi maris sublatis manibus haec lingua nuncupavi: (330) Oceani potentes et fluctibus agitati ponti, profunda tenentes beati, et quotquot arenosa litora habitatis marinis calculis aspera, et extrema Tethyos vnda! Nerea quidem primum inuoco vetustissimum omnium, cum quinquaginta puellis amabilibus omnibus, (335) Glaucen in primis pisculentam, inmensam Amphitriten, Proteaque et Phorcyna, et potentem late Tritona, celeresque Animas, cum habentibus aurea talaria Auris. Stellasque procul lucentes, et obscurae Noctis Caliginem, Augenque Solis velocium praecursores equorum, (340) marinosque deos permixtos Heroibus, et litorales fluuiorumque vnda mari se immiscentes: ipsumque adeo Saturnium, terrae motorem, caerulea coma, vt vnda profiliens iurisiurandi adiutor veniat: *Vti Iasonis socii firmi semper (345) manserimus propitio animo laborum adiutores, sic viui redeamus suam unusquisque in domum!* Quisquis vero pactum

338. χρυστοταρσος Voff. 340. F. ἡλ. θωῶν. 345. αἰὲν Voff.
347. τοσῆσμεμιν Voff.

Animas, Auras, Stellas, Caliginem: sic enim placuit conuertere, vt similia fierent propriis nominibus. De Auge hoc monendum, esse illam alias quoque proprium nomen mulieris Alei F. quae ex Hercule Telephum peperit.

Porro *ποδῶν* iu hoc versu mihi ita importunum videbatur, vt expungendum esse plane non dubitarem; *θωῶν* autem illi non alio auctore, quam me ipso, substituere verecundarer. Interim ita conuertii.

343. *Ἀὐτὸν τε προνίδην*] Non ipsum Saturnum, sed eius filium

Neptunum intelligit, quod vel pueri vident, nihilominus tamen interpretes errant. ESCH.

345. *Τόφρα*] Huius *πέντε σημασίας* numerant. *Τὸ Εὐθῆως, τὸ ἔως, τὸ ἤνικα, τὸ ὄφρα, τὸ ἐν τοσῶν.* Tertia huic loco maxime idonea est. ESCH.

345. Hic ipsa iuris iurandi vis ac velut spiritus continetur, vt quisque nostrum Iasoni coniunctus et fidelis fuerit, ita felix illi contingat reditus etc. GESS.

- "Ὅς δὲ κε συνθεσίης δηλήσεται ἐκ ἀλεγίζων.
 "Ὀρκον ὑπερβάσιον, τέττε δ' ἐπιμάρτυροι ἐσὼν
 350 "Ἰδύντετρα Δίκη καὶ Ἐρινύες αἰνοδοτετραί.
 "Ὡς ἐΦάμην. οἱ δ' αὐτῖς ὁμοφροσύνη κατένευσαν,
 "Ὀρκιαὶ δειμαίνοντες, ἐσημήναντο δὲ χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελεύτησαν τε τὸν ὄρκον,
 Δὴ τότε νηὸς ἕης κοῖλον κύτος εἰσεπέρησαν
 355 Πάντες ἐφεξείης, ὑπὸ δὲ ζυγαὶ τεύχε' ἔθεντο,
 Χεῖρας ἐρετμάσαντες. ἐκέλετο δ' αὐτόφθι Τίφους
 Ἐκταδίοις ὄπλοις δῆσαι πάρα κλίμακα μακρῆν,
 Ἴσια δ' ἀπλῶσαι, λιμένος δ' ἐκ πείσματα θέσσαι.
 Καὶ τότε δὴ λιγὺν ἔρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
 360 Ἥρη Ζηνὸς ἀκοίτις, ἐπέεγγο δ' ἐς πλόον Ἀργῶ.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖράς τε νόον τε
 "Ἀκμητοὶ βασιλῆες, ἐτέτμετο δ' ἄσπετος ἄλμη,
 Ἄφρῃ ἄμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπῳ ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Τῆμος δ' ἱεὺς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοαίων
 365 Ἄντολίας ἠνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠργγένεια
 Ἡδὺ Φαίος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φέρεσσαι
 Καὶ τότε δὴ σκοπιά τε καὶ ἠνεμόεσσα κελώνη
 Πηλῖς ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος κατέφαινε.
 Τίφους δ' ἀμπαύσας δισσηῖς οἰήϊα χερσὶς
 370 Τυτθὸν ὑπερεσίησιν ἐκέλετο κῦμα χαράσσειν.
 Καὶ ῥα θοῶς ἀκτῆσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
 Κλίμακα δέρατ' ἔην λιμένων ἔντοθε χάλασσαν.
 Ἐκ δ' ἔβαν Ἥρωες Μινύαι, παύσαντο δὲ μόχθου.

Τοῖσι

349. F. ὑπερβασιῶν. εἶπον Voff. 350. F. αἰνολέτ. 352. ἔδημ. Voff.

349. Interpretatus sum, ac si legeretur et ordinaretur locus ita, ὅς δὲ κε, ἐκ ἀλεγίζων συνθεσίης, δηλήσεται ὄρκον ὑπερβασιῶν. Ceterum de verbo ἐσὼν an ἔσων, non facile est certum statuere. Illud significat, testes estis, hoc, testes estote, vtrumque duali numero: quem pro plurali eo pronius fuit hic poni, quod sunt velut duae personae, altera

Δίκης, Iustitiae, altera Collegii Fu-

riarum. Pro αἰνοδοτετραί ponere αἰνολέταραι cum Cl. Ruhnck. Ep. Crit. i p. 60 non multum dubitem, cum αἰνολέτης Κρόνος hic sit v. 42, et videatur probare in thesauro H. Stephani. Sed nec receptum damnare ausim, bona certe moneta percussum.

358. Probabilis admodum coniectura est Cl. Pierfoni Verif. i, 9 qui pulchre confert v. 553 πείσματα δ' ἀρά-

passum hoc non curans laeserit iurisiurandi transgressione, in illum testes estote, rectrix Iustitia, et Erinnyes male malos perdere solitae. (350) Sic praebam: at illi vno animo annuerunt iura iurata perhorrescentes, significationemque dederunt manibus. At cum iurassent, ac iusiurandum peregissent, naus suae cauum in ventrem ingressi sunt deinceps omnes, armaque sub transijs posuere (355) manibus remigantes. Ibi iussit Tiphys funibus alligare scalam longam, oramque a portu tollere. Tum stridulum ventum secundum ad navigandum immisit Iuno Iouis coniux, vrgebatque se ad cursum ipsa Argo. (360) Reges igitur manusque animosque ad remigandum admouerunt indefessi: sulcabatur immensum mare, spuma simul ad carinam hinc et hinc intumescente. Cum vero sacrum diluculum ex Oceani fluentis Ortus aperuit, auroraque subsequeretur, (365) iucundam mortalibus immortalibusque Iucem adferens: tum speculaeque et ventosum inguin siluosi Pelii a litore apparuit, Tiphys vero vtraque manu ad quietem redigens gubernacula, paululum vndam secare iussit. (370) Et sic celeriter ad litus appulerunt, et ex navi scalam ligneam intra portum demisere, exscenderuntque Heroës Minyae, atque a labore cessarunt. Illos congregati eques

354. *πῶτος* Voss. 358. F. *πῶσιμῶ ἀρέδωι.* 360. *εφεσκατο*
 Voss. et in marg. *επαγ.* 365. *εφεσπ.* Voss. ab altera manu *π.*
 369. *δὲ γῆς οἰκίαι* Voss.

ἢ *ἀράμενοι* nec intelligitur, quid sit *ἐκδέδωι πῶσιματα λεμένων*. Itaque sic certe interpretatus sum. Plane mutare lectionem non audebam, metuens, ne forte *ἐκδέδωι* possit sententiam loco et rei convenientem admittere.

360. Verbo *ἐπάγτο* nauim velut animat et sensum illi atque affectum tribuit, incitabat, vrgebat se. Nec

mirum, cum loquendi etiam facultatem Argo habuerit.

363. *Οἰδαίνοντας*] Verbum *οἰδάνω* proprie dicitur *περὶ τῆς θαλάσσης, ὅταν ἀρξῆται μεταωρίζεδωι.* vt volunt Grammatici, vnde eleganti metaphora dixit Apollonius: *μέθῦ θαροχλίον κῆρ οἰδάνων ἐν σήθεσι.* lib. I. ESCH.

374. *ἰπῶτα* Peleus videtur vocari etiam propter amorem et cognatio-

- Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχεν ὀμιλαδὸν ἱππότα Πηλεὺς,
 375 " Ω φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιῆς πρέχοντα κλωνόν,
 " Μέσσω ἐνὶ πρηῶνι καταάσκιον, ἐνθάδε Χείρων
 " Νάει ἐνὶ σπήλυγγι, δικαιοτάτος Κενταύρων,
 " Οἱ τράφεν ἐν Φολόῃ, Πίνδε τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
 " Ὅς βρα δικασπολίῃ μέλεται καὶ ἀκέυμασι νέσων
 380 " Ἄλλοτε δ' αὖ Φοῖβε κιθάρην μετὰ χερσὶν ἀράσσω,
 " Ἡ λιγυρὴν Φόρμιγγα χελυκλόνον Ἑρμείωνος,
 " Πᾶσι περικτιόεσσι δικασπολίας ἀναφαίνεις.
 " Τόφρα καὶ ἡμέτερον κῆρον θέτις ἀργυρόπεζα,
 " Νήπιον, ἀρτιγένεθλον, ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβῆσαι,
 385 " Πήλιον εἰνοσίφυλλον ἔβη, Χείρωνί τ' ἔδωκεν
 " Εὐ μὲν ἐπισημένως ἀγαπαζέμεν ἢ δ' ἀτιτάλλειν.
 " Ὀν δὴ μοι πόθος ἐσὶ περὶ φρένα θήσασθαι.
 " Ἄλλὰ, φίλοι, πελάσωμεν ἐπὶ σπέος, ἔφρα ἰδωμεν
 " Ἐξὶν παιδὸς ἐμοῖο, καὶ ἦθεσιν οἷσι κέκασαι.
 390 " Ὡς εἰπὼν ἔξικεν ἀταρπιτόν· οἱ δ' ἐπόμεθα.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐλήν εἰσήλθομεν ἠεροειδή,
 Καὶ προκεκλιμένους μὲν ἐπ' ἐδάοιο χαμείνης
 Κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρέρεισο δὲ πέτρα,
 Ἴππείαισιν ὀπλάϊσι τανυσσάμενος θοὰ κῶλα.

Ἄγχε

375. ἀθρεῖτε Voss. 378. τράφον omn. praet. Voss. 379. δικασπολιν Voss. F. ἀκέυμασι. 382. περικτιόεσσι Voss.

gnationem Neptuni Equestris. Vid. infra 1257.

377. Δικαιοτάτος κενταύρων] Vid. Scholiast. Apollon. ad lib. I. v. 554. ESCH.

378. Οἱ τράφεν, h. e. τράφησαν, vt certius praetuli: forte tamen nec τράφον non conuenit, media significatione acceptum. Alterum Hemistichium, quod priori quodammodo discrepat, sic emendat Kufink. Ep. 2 p. 79 Πίνδε δ' ἄνε δὲ κάρηνα, quod nec improbo, nec audeo recipere.

379. Καὶ ἀκέυμασι νέσων] Circa disciplinam huius Centauri cum no-

stro consentit Apollon. Schol. l. c. Alii tamen, quorum in numero Pindarus et Xenophon, Chironis disciplinam autumant ἐπιμέλαιαν τῶν κυνῶν καὶ κυνηγεσιῶν καὶ τῆς ἄλλης παιδείας. ESCH.

379. Ἀκέυμασι magis placeret, quod nomen Hesychius annotauit, Pindaro vsurpatum et Aeschylō, ostendit Abreschius. GESN.

380. Hic locus ostendit discrimen inter citharam Apollinis et inter Mercurii lyram, testudinem, chelyn, Φόρμιγγα. Phoebi cithara simplicior fila modo habet inter duo cornua intenta: Phorminx Mer-

eques Peleus allocutus est, Videtis, amici, speculae eminentem illum collem (375) medio in iugo, umbrosum? Ibi Chiron in spelunca habitat Centaurorum iustissimus, qui in Pholoë vixerunt, et per altos Pindi vertices. Is iustitiae dat operam et morborum sanationibus, alias Phoebi citharam manibus percutiens, (380) aut argutam phorminga testudine resonantem Mercurii, vicinis omnibus promit iudicia. Ideo etiam puerum nostrum Thetis, argenteis pedibus conspicua, infantem recens natum, vlnis gestans Pelium frondosum ascendit, Chironique tradidit (385) bene prudenterque amandum et educandum. Hunc videndi desiderium mihi in animo est. Age socii, appropinquemus ad speluncam, ut habitum pueri mei, et, quibus moribus ornatus sit, videamus. Sic factus viam ingressus est, nos illum secuti (390) in aulam intrauimus obscuram. Hic recumbens in strato humili iacebat magnus Centaurus, acclinatus ad petram, equinis ungulis celeres pedes extendens. Prope adstans autem Thetidis Peleique filius

385. ἴδωκε Voss.	386. κτιτταλαν Af.	388. ἰδωμαι Voss.
390. οἶδ' PAIC.	οἶ δ' St. Esch.	391. ἐπ' αἶς ompes.
392. Καὶ οἶ κεκλ. Voss. F. προσκεκλ.		393. κίτρην Voss.

Mercurii soni augendi causa adiunctum habet scutum testudinis, cui pellis intenta est. Recte ergo Philostr. Icon. 1, 10 p. 777 Olear. Τὴν λύραν πρῶτος Ἑρμῆς κήξαδαυ λέγεταυ περὶ τὸν δούιν, καὶ ζυγῆ καὶ χέλιως. Discrimen manifestum: sed quod non prohibuit, quo minus his nominibus promiscue optimi quique poetae vterentur.

384. Νήπιον ἀρτυγίνεθλον] Perdrierius hoc loco crisin ostendit, et pro ἀρτυγίνεθλον rescribit ἀρτυγίνεθλον· νήπιος profecto Perdrierius.

ESCHENB.

390. Cogitabam aliquando, le-

gendumne esset αἶσκην. Sed solet noster alias quoque hoc verbo ita vti, non ille quidem vt ἐκ ponat pro αἶς, sed vt in aduentu signando mentionem egressus s. discessus includat.

391. Emendationem huius verus ego imputare studiosis non possum, cum proposita iam sit in Cl. Heringae Obs. 2 p. 15.

392. Non modo Syllabae προοδulus reclamatur verbo προσκεκλιμένος, sed ipsa quoque significatio. Intus, intra speluncam accubuisse Chironem, res loquitur, acclinatus erat ad petram, quae latus speluncae efficie-

- 395 Ἄγχε δ' ἰσάμενος Θέτιδος καὶ Πηλέος υἱὸς
 Χερσὶ λύραν ἤρασσε, Φρένας δ' ἐπετέρπετο Χείρων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄθρησεν ἀγακλειτὲς Βασιλῆας,
 Ἀσπασίως ἀνόρθεσε, κύσεν δ' ἄρα Φῶτα ἕκασον.
 Δαῖτά τ' ἐπόρσυνεν μέθυ δ' ἀμφιφορέυσι κόμισσεν,
 400 Ῥωγαλέαις τ' ἔσρωσεν ὑπὸ σιβάδεσσι πέτηλα.
 Κλινθῆνοι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαίδαλοις δ' ὑπὸ πλαγκλιᾶς
 Κρεῖα χυδὴν πρὸς θηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπένειμε ποτὸν μελιηδέος οἴνου.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτῆ θ' ἄλις ἔπλετο θυμὸς,
 405 Χερσὶν ἐπιρροτέοντες ὁμόκλεον, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 Δηρίσω Χείρωνι διαλύγιον κισσαρίζων.
 Ἄλλ' ἐγὼ ἔπιθόμην· περὶ γάρ με ἐπήλυθεν αἰδώς,
 Ὀπλότερον γεγαῶτα γεραιτέρῳ ἰσοφαρίζων.
 Μέσφ' αὐτὸς Χείρων ἐλιλαίετο, καὶ μὴ αἰέκοντα
 410 Ἠνώγει ἄδων ἐριδανέμεν εἵνεκα μολπῆς.
 Πρῶτος δ' αὖ Κένταυρος ἀείρατο πηκτίδα καλὴν,
 Ἦν ῥα τότε ἐν χείρεσσι Φέρων ἄρρεξεν Ἀχιλλεύς.
 Ὅς δ' ἄρ' αἶθε μάχην Κενταύρων ὀμβριμοθύμων,
 Οὐς Λαπίθαι κατέπεφνον ἀταδάλις ἔνεκα σφῶν,
 415 Ἦδ' ὡς Ἡρακλῆϊ καταντία μαιμώνοντες,

Ἐν

396. *επιρροτέτο* Voss. mar. ὁ ἴσπερ. Steph. δ' ἐτέρ. PAIC. Esch.

efficiebat. Iungenda igitur *συνωμύ-
 μως* videntur *προσκειλιμένος* et
αἰπηρήρασο τῆ πέτρῃ.

399. Ἀμφιφορέυσι.] Hoc vas a
 Grammaticis explicatur ἀγγῆον *πε-
 ραιεῖν ἀμφιτέρωθεν φερόμενον*, ὃ
ἐστὶ δῖον. Vnde Horatius:

*Deprome quadrimum Sabina
 O Thaliarche merum diota.*

Festus dicit Latinos hoc vas ap-
 pellare *quadrantal*, quod octo et
 quadraginta sextarios capit. Esch.

401. Quid narratio hic postulet,
 facile intelligitur, instrumentum
 mensarium non pretiosum, non arte
 politum, sed simplicitate nobili con-
 spicuum. Mihi autem difficile fuit

aliquid inuenire, quod a scriptura
 vulgata non nimium recedat, et
 hoc quod dixi significet. Nam
ἀδαίδαλοις τραπέζις vel *πίνυξι*,
 vel *ἀδαίδαλοις ἐπὶ πλαξί*, nescio
 cur aliquis antiquus criticus mu-
 tandum ita vehementer censere po-
 tuerit. Rursus an *πλαγκτή* men-
 sae genus significare possit? non
 habeo dicere.

403. Vid. dicta ad v. 232.

406 *Διαλύγιον* quid esset, dispu-
 tant ad Hesych. Qui apud illum
 pro *ἡχᾶν ἐπὶ πολὺ* volebant *ἡκον* i.
διᾶκον v. π. hos reuocare poterat
 hic noster locus, ad quem respicere
 videtur Glossa Hesychii, Rem vi-
 dit

filius (395) manibus pulsabat lyram, animo interea oblectabatur Chiron. Qui cum primum conspiceret reges inclitos, salutandi causa adfurrexit, virum osculatus vnumquemque, epulasque praebuit, vinumque ministravit amphoris, lacerisque folia substravit stragulis, (400) et accumbere iussit *hospites*, impolitisque in lancibus carnes affatim apposuit aprorum ceruorumque velocium; postea potum dulcis vini distribuit. Verum quum cibi potusque satiatus esset animus, manibus simul plaudentes hortati sunt, vti ego (405) certarem cum Chirone aliquid late sonans canens cithara. At ego non obsequebar, quem pudor obrueret, ne minor natu seniori me aequipararem, donec ipse Chiron hoc se significaret velle, meque, dum ipse canit, certare cantu inuitum cogeret. (410) Nempe prior Centaurus pulchram capit pectida, quam commodum manibus tenens Achilles porrigit, ac primo canit Centaurorum animosorum pugnam, quos Lapithae suae improbitatis causa interfecerunt; et quomodo obnixè valde contra Her-

397. ἀγκλόν. Voss. 399. Δαῖτα δ' — νομισσας Voss. μέθη PAIC. 401. ἐπέλευσεν Voss. 410. ἔνεκα PAIC.

dit Cl. Alberti, quam hic locus dubitatione liberat.

408. Ἴσοφασίζαν] Perdrierius vult, vt legas Ἴσοφασίζαν. Tu caue facias. ESCH.

410. Suspiscabar aliquando legendum ἄδοντ', i. ἄδοντα concinniore, vt videbatur, constructione. Sed ἄδων refertur ad rationem prouocandi: incipit Chiron, ventilat quasi arma, vult vt Orpheus se imitetur.

411. Quam hic πεπυκτιδα vocat poeta, haec v. 417 Φόρμιγγξ est; actus autem eam tractandi πεπυκτιδαν v. 406.

413. Sapiens vir Chiron canit

suæ gentis infelices pugnas, ad moderationem vt reuocet ipsos atque Achillem. Centaurorum illa cum Lapithis pugna in Pirithoi nuptiis orta, vino, quo Venerem accenderat Eurytion, tribuunt poetæ ab Homero inde Od. Φ, 295 ad Quid. Met. 12, 219.

414. Ἐνεκα σφῶν] Perdrierius legit ἄνεκα, sed nescit inctiri verum. ESCH.

415. Herculi inter Argonautas praesenti blanditur Chiron. Fabulam de illius pugna cum Centauris narrat Apollod. 2, 4, 4 p. 104, vnde defendi potest antiqua interpretatio huius loci quæ μέγας οἶνον vertit ἰσχυρον

Ἐν Φολόῃ δῆρυσαν ἔπει μένος οἶνε ἔγειρεν.

Αὐτὰρ ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἐλὼν Φόρμιγγα λυγέσσαν,

Ἐκ σώματος μελίγηρυν ἰεὺς ἀνέπεμπον αἰοιδὴν.

Πρῶτα μὲν ἀρχαίαι Χάεος μελανήφατον ὕμνον,

420 Ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὡς τ' ἔρανος ἐς πέρας ἤλθε·

Γῆς

416. Φολοῖ Ἀσκ.

418. ἀνέμπετον coni. Pierf.

iram propter surreptum vinum. Pulchre probavit honorum poetarum auctoritatibus Cl. Westeling. Obs. 2, 14 p. 201 sqq. μένος οἶνε, παρὸς, ὀδμήσ, χιόνος etc. pro vi naturali poni: et negari non potest, hanc rationem valde accommodatam esse ad illam Centaurorum cum Lapithis pugnam. Sed audiamus tamen etiam Apollodorum, patrocinantem, vt mihi quidem videtur, interpreti: Hercules ad aprum Erymanthi vastatorem pergens, διαρχόμενος Φολόην, ἐπιξενῆται Κενταύρων Φόλη — αἰτῆντος δὲ οἶνον Ἡρακλῆος, dixit Pholus, δεδοικέναι τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων ἀνοῖξαι πίθον· θαρσύνει δὲ παρακλυσαίμενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν (s. αὐτὸς) ἤνοιξε καὶ μετ' ἐ πολὺ διὰ τῆς ὀσμῆς αἰδούμενοι παρῆσαν οἱ Κένταυροι κ. τ. λ. Hic quidem non a vino sumto calefacti sunt ad pugnam Centauri, sed sicci ipsi raptorem vini sui ultum eunt.

416. Μέμος οἶνε] Tu tuto receptam lectionem serua. οἶνος Galli, vappa est. esch.

418. Quas hinc ad 423 proposui coniecturas Cl. Pierfoni, de his vniuersim audeo dicere, probabiles esse hactenus, vt ingenium auctoris et doctrinam ibi agnoscam: quid de singulis existimem, argutalim indicabo. Igitur hoc verlu pulchre sibi respondent ἰεὺς et ἀνέπεμπον, vtrumque honesta metapriora refertur ad αἰοιδὴν.

419. Quidni μελανήφατος ὕμνος

fit, qui antiquum Chaos canit, tenebricosum illud, ex Erebo natum.

420. Ὡς ἐπάμει.] In Flor. et Ald. aliisque vulg. omnibus editionibus, quas nancisci potui, legitur ἐσπέρας, pro ἐς πέρας. Ac ne quis miretur, quomodo Aldus, qui secundus hunc librum edidit, non animaduertit tale primae editionis erratum, aut non animaduersum sit in vlla editionum, quas Aldina etiam posteriores fuerunt, alia multo maioris et probe incredibilis siue incuriae siue socordiae typographica exempla proferam. v. 124 huius operis, prima editio δέκαεν habebat pro δέδαεν, ita scribens, Νῆε κατιδύνας δέκαεν πολυμήτιδι τέχνη. Quid hic Aldina editio? nimirum δέκαεν fideliter seruaui, seruarunt post Aldinam et aliae editiones. Sic versum 269. prima editio ita scriptum protulit, Ἀ' οἱ ὑποτρόπι κᾶντο μιᾶς χοίνισται θᾶσαι, quum ita legendum esset, (sine vlla quidem vel vnus literae mutatione, et cum magna tamen loci prima fronte alioqui obscurissimi illustratione, et corruptissimi restitutione) Ἀ' οἱ ὑπὸ τρόπι κᾶντο μιᾶς χοίνιστοι ταθᾶσαι. Quid igitur hic Aldina editio? nimirum sua illa fidelitate hic quoque vsa est, veram illius deprauationis imaginem ad viuum repraesentantem. Ab ea vero caeterae dissentire nequaquam voluerunt. Sic et v. 449 quum in prima editione esset Ἰτφ

Herculem (415) in Pholoë pugnarunt, vini calore excitati. Deinde ego post illum capta arguta testudine dulciloquum ex ore emisi carmen, primum obscurum antiqui Chaüs hymnum, quomodo naturas, *elementa*, alternauerit, et vt caelum ad extrema peruenerit, (420)
Tellu-

419. μεγαλήφ. coni. Pierf. 420. εσπερος Voss.

ἡ ἀσκήσασιν ἕως ἄπο, pro Τίφος
ἡ ἀσκήσσει νεὺς ἄπο, hic quo-
que Aldina et caeterae deprauatam
lectionem fideliter retinuerunt. Sic
et v. 512. οἷ ῥ' ἀνέμοντο, habet edi-
tio prima (pro οἷ ῥα νέμοντο, vt
cuius perspicuum esse potest) at ne
hic quidem Aldina editio infideli-
ter illam expressit. Versus item
572. in illa prima editione sic legi-
tur, Ἰδαί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισ-
σοῦτων ἄσπονος μῶς: Aldina quo-
que in sua illa fidelitate sibi con-
fians, eodem modo ἄσπονος μῶς,
quum tamen ἀπὸ γασμῶν legendum
esse sine vilius literae mutatione
(sicut nec in praecedentibus exem-
plis) vel coeco, quod aiunt, ap-
pareat. Qui autem multa huius-
modi vel infinita potius tam fidelis
negligentiae testimonia reperire vo-
let, nostram hanc Orphei editio-
nem cum illa prima diligenter et
eadem opera cum Aldina conferat;
quid enim ab ea editione expectan-
tum est, quae ne ζηνὶ quidem pro ζηνὶ
positum, v. 117. emendauit? sicut
in ipsa Andreae Cratandri editio
emendatum id retinuit. Sed quid
de illa Aldinae editionis fidelitate
dicam, quae tanta fuit, vt etiam
versum totum somnolentia primi
typographi iteratum ipsa quoque
peruenerit? Ita enim legitur in pri-
ma editione, versu 508. Φίλετο δ'
ἢ παριόντας ἀμηλικίης ἔνεκα σφῆς.
καὶ ῥα πανημερίοισιν ἐν ἄλσπινάοισιν
παρτεν, καὶ ῥα πανημερίοισιν ἐν
πασιόοισιν ἄμαρτεν. Ἄδ. ὅτε

γ' ὠκεανοῦ etc. Quid editio Al-
dina? hunc et ipsa versum (ne
quid sibi deesset) iterauit: adeo
fideliter in imitando illo sibi pro-
posito exemplari se gessit. Sed
utinam tamen (si ex duobus malis
minus eligendum est) Aldina editio
aliaeque omnes talem fidelitatem
seruare vbique in repraesentandis
nobis praecedentium editionum
mendis, quam sub nouis et suis
vetera et aliena occultare maluis-
sent. Quod a me dictum est, ex-
emplo patefaciam. Apud hunc
eundem poetam legitur in edit.
prima v. 78. Καῖρ', ἐπαὶ αἰμόνις
ὄχλεις πρώτισον ἰκάνω, vbi primi
verbi et deprauatio et emendatio
eodem fere intuitu perspicui potest;
quis enim non videt, mutata te-
nui in aspiratam, χαῖρε scribe-
ndum esse? At edit. Ald. hoc vetus
erratum, cuius castigatio ob oculos
posita est, suo nouo errato (in quod
studio castigationis incidit) nobis
occultat, et tanquam vestigia, quae
nos ad verae lectionis notitiam alio-
qui deducerent, procul ab oculis
remouet. Legit enim illa καὶ ρ'
ἐπαὶ etc. quasi fuisset καῖρ' in illa
prima editione positum pro καὶ ῥα.
Huius autem posterioris mali illo
priore grauioris exempla ex omni-
bus propemodum autoribus Grae-
cis pariter Latinisque hodie posse
peti norunt, qui editiones typo-
graphicas veteres cum recentiori-
bus et cum antiquis quoque codi-
cibus contulerunt. Sed quorsum
E ego

- Γῆς τ' εὐρυσέρεν γένεσιν, πυθμένα τε θαλάσσης·
 Πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν Ἐρωτα,
 Ὅσσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου·
 Καὶ Κρόνον αἰνολέτην, ὥστ' ἐς Δία τερπικέραυτον
 425 Ἴηλυσεν ἀθανάτων μακάρων βασιλῆος ἀρχῆ.
 Μέλιπον δ' ὀπλοτέρων μακάρων γένεσιν τε κρίσιν τε·
 Καὶ Βριμῆς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' αἰδήλα,
 Ἄνθρωπων τ' ὀλιγοδραπέων πολυεθνεῖα φύτλην
 Ἥσδον· σεινὸν δὲ δια σπέος ἠλυθεν αὐδῆ,
 430 Ἡμετέρης χέλυσος μελιχρῆν ὅπα γηρυόσης.
 Ἐστυτο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγχεα δενδρήεντα

Πηλῖα

421. καὶ πυθμένα ἄλλης conl. Steph. γένεσις, πυθμῆν conl.
 Pierf. 423. Ὡς βα conl. Pierf. διακρίσεν Voff. PAIC.

ego de illis Orphel editionibus tam multa? Certe ex superiore, vnius libri editione propemodum dicere ausim disci posse omnes: (de poetis Graecis potissimum nunc loquor) ideoque quo diligentius meam cum illis studiosi lectores contulerint, ut eo se aequiores ipsi praebeant, aequum esse iudico. H. STEPH.

420. Ἐς πέρας] Excusandus hoc loco Perdrierius, qui vertit: et quomodo coelum vespere venit, nam in omnibus exemplaribus excusis, quae Stephani editionem antecedunt, legebatur ἐσπέρας. Non tamen excusanda Perdrierii stupiditas, quae mendum non animadvertit. alter melius vertit: *Postquam apparuit horrens. Πέρας* hic idem fere esse arbitror quod *περάτη* alias, et *λίγεται κυρίως ἢ ἀνατολή. πέρας γὰρ αὐτῆ τῆς τῆ ἀνατολῆς. ἐκείθεν γὰρ ἀρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ*, inquit Scholiastes ad Apollon. L. I. v. 1281. ESCH.

420. Chaos illud ex antiquissimorum philosophorum doctrina in alias subinde formas mutatur per illam, quam viam τὴν κάτω et τὴν

ἄνω vocant: quae philosophemati Orpheo debere Heraclitum, et nostri Apogetae, et Proclus docent. Vid. e. g. Clem. Alex. Strom. c. p. 746, 12 Pott. Sed philosophari si vnquam, vel maxime in his Orphicis placet, si omnino abstinere non liceat, paucis. Si quem lectorem nostrorum copiosior haustus delectet, illum iuvare possunt forte quae passim ad fragmenta indicamus, praesertim ad 10 et 19. Vnum hic addo, si forte in hac aetate destituere Orpheum, et ex puriori fonte haurire cosmogeniam mihi contingat, videri mihi, quae hodie supersunt Orphica, ea, si alii inconsultis quorundam Iudaeorum Christianorum commentis discerferis, sic satis inter se conuenire:

● GESN.

421. Γῆς τ' εὐρύς.] Nullo modo versum hunc posse ferri video: sed quum errorem aut in πυθμῆν, aut in θαλάσσης latere credibile sit, ego θαλάσσης potius suspectum habeo, ut quod in alicuius synonymi locum irrepserit. Quid si igitur scriptum fuisse ab Orpheo Γῆς τ' εὐρυτέρων γένεσις

Telluris mammosae generationem, fundumque maris: antiquissimumque et perfectorem pimarium multique consilii Amorem, et quaecumque generavit, alterumque ab altero distinxit; Saturnumque perniciosum; utque in gaudentem fulmine Iouem venit immortalium beatorum regale imperium. (425) Canebam etiam iuniorum beatorum generationem pariter et separationem, et Brimûs, Bacchi, Gigantumque perniciosa facta. Hominum quoque parum efficacium sparsam per multas nationes originem cecini. Transit per angustum antrum sonus testudinis nostrae dulcem sonantis vocem (430): audient eam summi vertices ac valles filiosae Pelii, altasque

429. *σπὸν PAIC.*

431. *εσατο Voff. F. πεύθετο V. N.*

γένεσιν καὶ πυθμένα ἄλμης, deinde θαλάσσης, quod erat expositum ἄλμης, huius locum occupasse ditamus.

H. STEPH.

421. Γῆς τ' εὐρυτέρα] Versus manifeste vitiosus est, quem tamen verno melius sanauit Stephano, qui ea legendum censet: Γῆς τ' εὐρυτέρα γένεσιν καὶ πυθμένα ἄλμης. nihil verius.

ESCH.

421. Hic rationem desidero, cur accusatiuos pendentes ab ἀνέπεμπον

418. in nominatiuos mutauit Cl. personus, nisi si forte offensus sit modulo vocis *πυθμένα τε*, quod inueni in Homericis exemplis defenditur. Caeterum H. Stephani medicina multo blandior.

GESN.

422. Ἐρωτα Orphicum qui penitus nosse voluerit, ab Indice nostro scire potest praesidia. Terrae mytheton εὐρύτερος illam ut Matrem mammosam describit.

423. Neque hic necessariam permutationem, licet fatear *ἴσθαι* quum poeta videri.

426. Κρίσιν Deorum intelligo anxia illa primorum poetarum et Philosophorum notione, unde illa

altera iudicandi ducta, qua separare significat. DI Orphici hic sunt elementa, horum γένεσις est κρίσις.

427. De Brimo dictum ad v. 17. Hic ad furores, quos immittit, vnde Δημητριακοί, Cerriti, respicitur: quo nomine etiam cum Baccho illi societas est.

429. Spelunca ipsa angusto et incuruo aditu suo instar tubae fuit, quae sonum citharae auget.

431. Ἐσευτο] Deprauatam esse hanc vocem negari non potest: sed quid pro ea reponi debeat, multum certe diuque dubitare sagacissimus etiam quispiam possit. Ego initio ἔσσοντο reponendum putabam: cum quo staret quidem versus, sed eius significatio huic loco non satis congruere visa est. Quid si πεύθετο legamus? sequitur enim — ἰσηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρου. Qui carmine reddidit, vertit (diuinans et ipse, ut opinor) Obstupere apices montisque et vallis opaca Pelionis. Ita enim Andreae Cratandri editio habet. H. STEPH.

431. Ἐσευτο δ' ἄκρα κίρηννα] Varie tentavi hunc locum, antequam

E 2

- Πηλίσ, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρου.
 Καί ῥ' αἶ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὐλίον ἐθρώσκοντο,
 Πέτρας τ' ἔσμαράγγην, θῆρες δ' αἰόντες αἰοιδῆς,
 435 Σπήλυγγος προπαίρειθεν ἀλυσκάζοντες ἔμιμον·
 Οἰωνοὶ τ' ἐκυκλῆντο βοαύλια Κενταύριοι,
 Ταρσοῖς κεκμηῶσιν, εἴης δ' ἐλάθοντο καλιῆς.
 Αὐτὰρ ὄρων Κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ' ἐπὶ καρπῶ
 Πυκνὸν ἐπισσείων· ἔδρας δ' ἤρασσεν ὀπλήσι.
 440 Τίφος δ' εἰσεπέρησε νεῶς ἀπο., καί ῥ' ἐκέλευσεν
 Ὠκα περᾶν Μινύασι· ἐγὼ δ' ἄμπαυον αἰοιδῆς,
 Οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἔδυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος.
 Παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐνίχαιεν ἱππότα Πηλεῖς.
 Καί ῥ' ἔκυσεν κεφαλῆν τε καὶ ἄμφω Φάεα καλά,
 445 Δαικρυόεν γελῶν· κηλήθη δὲ φρέν' Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ Κένταυρος εἴη γέρας ὅπασε χεῖρ,
 Νεβρὴν παρδαλέην, ξεινήιον ὄφρα φέρομι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγος ἀπο προθορόντες ἐβημεν
 Ἄκρης ἐκ σκοπιῆς ὁ γέρων ἀνά χεῖρας αἰείρων
 450 Φιλκυρίδης ἤρατο, θεὸς δ' ἐπεκέκλετο πάντας,
 Νόσο

435. ὑποκλάζοντες conl. Ruhnk.

437. κεκμηοσιν Voff.

439. ἐπισσείων Voff.

440. εἰσεπέρησεν ἕως Af. PAIC. as

quam Stephani editionem vidi,
 modo ἔσπετο succurrebat, modo
 σπεύδeto, modo ἔσσυτο. Tertius
 ab hoc versus ansam dedit

Καί ῥ' αἶ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὐ-
 λιον ἐθρώσκοντο.

Et Philostratus in Imaginibus: νεο-
 νιύεται δὲ τι καὶ μᾶζον ὁ ζωγράφος.
 δένδρα γὰρ ἀνασπᾶσας τῶν ῥιζῶν,
 ἀπροκατὰς ἀγε ταῦτα τῷ Ὀρφᾶ,
 καὶ περιβῆσαν αὐτῷ etc. Sed post-
 ea deprehendi Stephani πεύθετο
 optimum esse. hoc enim, versu
 proxime sequente, clarius exprimi-
 mit auctor, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας
 ἤλυθε γῆρου. vnde et Horatius au-
 ritis vocat has quercus lib. I.
 Od. XII.

Vnde vocalem temere infecuta
 Orphea fylvae,
 Arte materna rapidos me-
 rantem
 Fluminum lapsus, celeresque
 ventos,
 Blandum et auritas fidibus
 canoris

Ducere quercus. ESCI

431. Necessariam esse emendati-
 nem, video. Stephanianum pe-
 θετο coniecturis reliquis longe a-
 tepono. Obiter moneo etiam I.
 Λ, 21 πεύθετο non passivum redde-
 dum esse. Audierat Cinyras (e-
 mam belli Troiani. Hoc alius H-
 meri vsus postulat. Hic moneo,
 Stephanianae emendationi for-
 obliciat. AESN.

que ad quercus vox penetrauit. Et haec quidem euulsae radicibus ad aulam *Chironis* properarunt, resonuerunt rupes: ferae audientes cantum ante speluncam fugitiuae licet restiterunt: (435) auesque circumdedere Centauri stabula, *quasi* defessae alis, suiue quaeque nidi oblitae. Obstupescit videns haec Centaurus, manum crebro manui complodens, terram feriens unguulis. Hic Tiphys de nauī *speluncam* ingressus iussit (440) celeriter intrare *παντες* Minyas: sic ego canendi finem feci. Ipsi surgunt celeriter induuntque unusquisque arma: *interea* puerum vlnis complexus eques Peleus, caput osculatur et pulchra ambo lumina, lacrimosum ridens; delentur mentem Achilles. (445). Ceterum Centaurus sua mihi manu dedit pardi pellem, hospitale munus ferendum. Sed vt de spelunca proficientes summa de specula processimus, manibus in altum sublatis senex Philyrides precatus est, deosque inuocauit omnes, (450) reditum vt

παρηγεν ἔως Voff. 441. Ὡκυ παρὰ omn. 442. ἔρτυε omnes edd. ἐπέντυε Voff. 443. ἐνιόχανεν vel ἀνιόχανεν Voff. 444. ἔκυσσε Voff. 445. Φρόνας Af. Voff. PAIC. 447. νεύρησεν Voff. 450. Φυλλίρ. Voff.

435. Laudo et hic ingenium Ruhnkenii, qui docte h. l. tractat Ep. 2 p. 79, et verbum ὑποκλάζαν illustrat. Ac potest sane pro poetico haberi. Sed primo ἀκλάζαν iam ingenua se submittere: ὑποκλάζαν auctorem non habet. Deinde toto in hoc ipso vim Lyrae Orphicae spectandam proponi puto, quod errantes et pascentes otiose ferae, ἀλυσοκάζοντες, in fuga conuertuntur.

437. Non hoc vult, vere fuisse fatigatas auium alas, sed indicat, speciem fatigatarum praebuisse illam licentiam a suauitate cantus languentem.

438. Obseruemus obstupescere

Chironem non ob vocem rinalis sui, sed ob plausum: cuius hic ipse actus graphice describitur.

439. Vt Horatianus ille plausor A. P. 430 *Tundet pede terram.*

441. Hunc locum felicissime emendauit Pierfon. Veris. 1, 9 p. 111. Vid. infra v. 649. Et de ἔδυνε 517. Res ita aperta, vt verbis non indigeat.

445. Nescio an optimus poeta melius describere patris affectum potuerit, quam hic duobus verbis factum, *lacrimosum ridens*. Hoc intelligere non possunt nisi patres.

450. Φιλιυρίδης ἤρωτο] i. e. Chiron. ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνος καὶ Φίλυρος Χείρων δαφνῆς κένταυρος, inquit Apollodorus lib. I. - Et Apollon.

Νόσον μὲν Μινύαισιν, ἰδὲ κλέος ἐδθλὸν ἀρέθαι
 Ὀπλοτέροις βασιλεῦσι καὶ ἔσσομένοισ μερόπεσσιν.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ἐπὶ θῖνα καὶ ἔς νέα πάντες ἔβησαν,
 Ἐν προτέροις θάκοισι καθίζανον· ἐν δ' ἄρ' ἔρετμοῖς
 455 Χεῖρας ἐφαπλώσαντες, ἐπὶ ῥ' ἄλα τύπτον ἕκαστος,
 Πήλιον ἐκνεύσαντες· ὑπὲρ μέγα λαῖτμά τε πόντη
 Ἄφρὸς ἐπιζέων χαροπὴν λεύκαινε θάλασσαν.
 Πισσαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιάς ἀκτὴ,
 Φάνθη δὲ Σκιάδος, Δόλοπὸς τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,
 460 Ἀγχιάλός θ' Ὀμόλη, ῥεῖθρον θ' Ἀλιμυρὲς ἐναύλας,
 Ὅς διὰ πολλὴν γαῖαν ἰεὶ μεγαλόβρομον ὕδαρ.
 Οὐλύμπες δὲ βαθυσκοπέλας πρηῶνας ἐρυμνὲς
 Εἰσέδρακον Μινύαι, καὶ Ἄθω δενδράδεα κάμψαν,

Πελ.

452. F. βασιλεῦσιν ἐπ' ἔσσομ. V. ad 296. 454. θάκοισι AIC.
 455. ἔρετμώσαντες ὑπὲρ Voff. ἔφαπλ. ἐπὶ ῥ' — τύπτον Marg.
 458. Πισσ. PAIC. 460. ὁμαλή omnes. δ' ὁμαλή — ἐν αὐλας

Ion. Scholiast. ad lib. I. v. 554. (vbi ipse Apollonius χεῖρα Φιλυρίδην vocat) dicit: ὅτι ὁ τὴν γιγαντομαχίαν ποιήσας, Φησὶν, ὅτι πρόνος μεταμορφωθείς εἰς ἵππον ἐμίγη Φιλύρα τῇ ὤκεανῃ, διόπερ καὶ ἵπποκένταυρος θγεννήθη ὁ χεῖρων. ESCH

455. Τύπτον ἕκαστος] Non opus, vt τύπτον cum Perdrierio in τύπτον mutes. ESCH.

458. Πισσαίη] Omnino hic rescribendum τισαίη. τισαίων γὰρ, ἀκρωτήριον Θεσσαλίας, inquit Apollonii Scholiast. quin ipse Apollonius ab hoc loco iter Argonautarum inchoat:

Τισαίην εὐκῆλοι ὑπὲρ δολιχὴν
 θῖτον ἄκρη. ESCH.

458. Locus Apollonii est 1, 568 vbi Τισαίην ἄκρη memorat, cultamque ibi Dianam. Ex eo loco nostrum esse corrigendum, putabat ipse etiam Heinsius ad Val. Fl. 2, 7 vbi in hac ipsa navigatione Tempia Tisaeae Dianae ponuntur. Sed haud paullo magis placet Lucae

Holstenii diligentia ad Steph. Byz. V. Πισαίον p. 255 vbi post collatas Polybii etiam auctoritates ita concludit, E quibus apparet, vocabulum hoc inter dittographemata reponendum. Protonuntorium Serpiae est etiam Plin. 4, 9 et illustrat Harduinus n. 13. GESN.

460. Ἀγχιάλός θ' ὁμαλή] Et hic rescribendum ὁμόλη, duce Apollonio, (et Holst. ad Steph. Byz. h. v.) et ὁμόλη, ὄρος Θεσσαλίας, ἄτω καλέμενον. Interpretes male: Anchialosque plana. Sed non solum hoc loco deceptus Perdrierius, deceptus etiam Hermolaus Barbarus et ab hoc Ortelius, qui ambo Anchialum faciunt locum circa finem Pelasgicum. ESCH.

460. Non dubitavi hanc vnius apicis immutationem admittere, quae firmatur etiam ex his, quae ad scripsit Harduinus ad Homolios Plinii 4, 9 no. 19. GESN.

Ἐναύλου] Non intelligo nisi doctissimum Holstenium, qui ordinem

vt Minyis et magnam gloriam parent iunioribus regi-
bus apud futuros homines. Postquam ad litus et in
nauem descenderunt omnes, in prioribus, *quae prius oc-
cuparant*, sedilibus confident, inde remis intendentes
manus, vndas pro se quisque verberant (455) disceden-
tes a Pelio. Super magnum maris aequor spuma ef-
feruescens ferum albefacit mare. Pissaeum occultatur
promuntorium, et Sepias ripa, apparet Sciathus, Dolo-
pis sepulcrum in conspectum venit, maritimaque Ho-
mole, fluentumque torrentis Amyri, (460) qui per ma-
gna terrae spatia mittit strepentes aquas. Olympi et-
iam ob altos scopulos inaccessa cacumina prospexerunt
Minyae, et filiosum Atho circumuecti, Pallenenque
ampl in,

Voss. F. ἀμύροιο ἐναύλα V.N. 461. πολλὴν PAIC. ἴα Αἴ.
463. εἰσέδρακον edd. εἰσέβρ. sph. Esch. εἰσέδρακον PAIC.
καμνον Voss.

ordine itineris, quem Apollonius
seruat, nobis restituere vult ἀμύρου.
Quin, si Apollonium sequi velimus,
Ἀμύρου rescribendum esset, nisi
modulus syllabae mediae repugna-
ret. Et certe nihil aliud noster in-
telligit quam Amyrum, quem hoc
modo circumscribit, εἰσέδρακον δ' ἀλι-
μυρὸς ἐναύλου. nam quemadmodum
ἰκαυρος, si προσηγορικῶς accipiatur,
torrentem significat, ita etiam ἐναύ-
λας nihil aliud quam torrentis est.
Vix tamen dubito quin sit legendum
εἰσέδρακον τ' ἀμύροιο ἐναύλου. ESCH.

fionem ita informari, vt ἐναύλα
redderem torrentis nomine, cui
respondere ἐναύλον, inductio Ho-
merica, et quae sunt ab Hesychio,
et ad illum obseruata, me docuere.
Holst. ad Steph. V. Ὀμόλη vult legi,
εἰσέδρακον δ' ἀλιμυρὸς ἀναύρα. GRSN.

463. Εἰσέδρακον] Inconditum
sensum hoc verbum ibi gignit, ego
non dubito, quin auctor scripserit
εἰσέδρακον, et hoc potissimum conii-
cio ex Apollonio, qui de eodem
loco in eadem re idem vocabulum
adhibet. Sed et in innumeris locis
hi duo auctores ita inter se concor-
dant, vt iisdem plane verbis non-
nunquam eandem sententiam effe-
rant, quod manifestum erit illi, qui
ambos cum studio legerit et inter se
contulerit. ESCH.

460. In loco, qui huic respondet, A-
pollonii 1, 596 sunt ἀμύροιο ῥέεθρα, de
quo flumio et vrbe cognomine multa
sunt apud Stephanum Byz. et Holst.
Itaque valde propendet animus ad
recipiendam emendationem ab
Ehenbachio propositam. Sed scru-
tatum mouet hoc, si forte noster
voluerit alludere ad notationem
peminis proprii, et illud interpre-
tari quasi ἀλιμυρὸς. Iuterea ver-

463. Locus Apollonii est 1, 597
Κἄθεν δ' εὐρυμέναις τε πολυκλύσαις
τε φάραγγας Ὀσσης τ' Οὐλύμποιο
τ' εἰσέδρακον. Res ita manifesta
dubitationi locum non relinquit.
E 4 Ita-

- Πελλήνην τ' εὐρεῖαν· ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρήκην,
 465 Ἐνθα καὶ ὄρκια Φρικτὰ θεῶν, ἄρρηκτα βροτοῖσιν,
 Ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμῆς ὑποδημοσύνησι
 Ἥρωες· μέγα γάρ σφιν ὀφέλιμον ἀνδράποισι
 Τῆσδε θυηπολῆς, ἄμοτον πλωτῆρσιν ἐκάσους.
 Σιντιακαῖς δ' ὀφρῦσιν ἐκέλσαμεν ὠκύαλον ναῦν
 470 Λήμνω ἐν ἠγαθέῃ. τόδι περ κακὰ ἔργα μεμήλεε
 Θηλυτέραις· αἷ γάρ κεν αἰζώσαντο συνέυκτες
 Σφῆσιν ἀτασθαλίησι. καὶ ἡ κλυτὴ Ὑψιπίλειε
 Ἐλδομέναις κραινεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.
 Ἄλλα τί σοι περὶ τῶνδε πολὺν λόγον ἀμφαδὸν εἶπεῖν,
 475 Ὅσσον ἐφ' ἡμερον ὤρσεν ἀγαυαῖς Λημνιαῖδεσσι
 Κύπρις ἔρωτοτρόφος, Μινύαις εἰς λέκτρα μιγῆναι;
 Φίλτροις Ὑψιπύλῃν ἔρωτοῖς ἐδάμασσαν Ἴησων·
 Ἄλλῃ δ' ἄλλος ἔμικτο καὶ ἐκλελάθοντο πορείης,

Εἰ

464. Παλ. melius.

465. ἄρρ. δὲ βρ. PAIC. ἄρρηκτα AF.

467. μέγα γὰρ Voff.

μετὰ edd. μέγα etiam coni. Pierf.

Itaque probat etiam Cl. Wessfel. Obs. 1, 22 p. 9. Verbum ipsum nostro familiare esse, docet Index. GESN.

464. Πελλήνην τ' εὐρεῖαν] Rerone ex Apollonio (1, 599) παλλήνην (Schol.) παλλήνη δ' ὄρος θρηάκης καὶ πόλις, ὅθεν ἦν πρωτεύς. Vide etiam Stephanum voce παλλήνη.

ESCHENB.

464. Non dubito quin α in prima Syllaba huius nominis vnice verum sit, cum praesertim a Pellene Achaica sic distingendam doceat Eustathius ad Il. B, 574 p. 220, 50. Omnia dedit Holsten. ad Steph. Sed cum tribus locis apud nostrum in omnibus libris scribatur per ε, ad διττογραφώμενα etiam hoc referre, vel certe in tutiorem partem peccare malui. GESN.

465. Ἀρρηκτα βροτοῖσιν] Prurigo est, quae impulit Perdrierium, ut hic posuerit ἄρρηκτα. ESCH.

465. Etiam Apollo. 1, 917 Ἀρρήκτας ἀγανῆσι τελεσφορήσι θεμισκας haec ipsa Samothracum mysteria appellat. Verum nec ἄρρηκτα sensus refugit, quod de Myiteriis sermo est; et sic esse in Mf. docet V. L. GESN.

467. Μετὰ γάρ σφιν] Vid. Schol. Apollon. lib. I. ad vers. 917. et rationem nostrae interpretationis habebis. Legendum autem pro ἐκαστος, ἐκάσους. Et de eadem re Orpheus in θυμιάματι Κερήτων (H. 37.)

Ὅττε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα
 ναετόοντες

Κανδύνες θυητῶν ἀπερύκτε πο-
 τοσλανήτων. ESCH.

467. Ita habebat versio h. l. in editione Eschenbachii, Deinceps enim valde utilis est hominibus Haec sacrorum sitis nauigantibus omnibus. Scholiastes, ad quem prouocat, inter alia multum profuisse in peri-

amplam, ac diuinam Samothracen. Hic etiam sacra deorum tremenda, non temeranda hominibus, (465) cupide adierunt meo consilio Heroës: magna enim utilitas hominibus *quidem omnibus*, horum sacrorum, impenfa vero nauigantibus singulis. Inde ad Sintiaea fupercilia in diuina Lemno celere nauem appulimus. Ibi mala tum facinora curae fuerant (470) mulieribus: suos quippe maritos interemerant suis sceleribus, et inclita Hypsipyle uolentibus *nunc* imperabat, mulierum formosissima. Verum quid tibi *Musae*, de hisce longam narrationem diserte habere *attinet*? quantum nobilibus in Lemniadibus desiderium excitauerit (475) Cyprus amorem nuptix Minyarum concubitus, *ut* illecebris amatorii Hypsipylen domuerit Iason, *ut* aliae aliis mistae sint, et obliuisci fuissent expeditionis, nisi reuocatoriis

voci-

468. *ἦρατος* edd. *ἰνάτος* coni. Esch. 475. *ἡμερον* PAIC.
ἀγαυῆς Voff. 476. *ἐπὶ λην.* Voff. sed marg. *ἐς.*

periculis ait Agamemnoni et Vlyssi, quod initiati fuissent. Docti lectores existimabunt, an mea interpretatio satis tum uerbis poetae, ut me constituta sunt (in uoce *μὲν* occupauerat Pierfo. Verif. I, 9 p. 103, ut supra v. II) tum sensui communi, quo ille profecto non caruit, respondeat. Tenebras interpretantibus obiecit, quod non uiderunt, duas hic esse propositiones, priorem, Sacra Samothracia utilia sunt hominibus, qui iis initiantur omnibus: alteram, Immenfum autem iuuant nauigantes singulos. De *σφιν*, quod hic ad *ἀνδρῶποις* relatum abundat, itemque de v. *ἄμωτον* uid. Index. GESN.

469. *Σιπνιαυῆς δ' ὄφρῶσιν*] Vide omnino Holstenium ad Stephanum uoce *Σιπνια*. Dormiunt sane interpretes, qui *compositos oculos* in somniis uident. ESCH.

477. *Φίλτροισ*] Variè haec uox

usurpatur ab auctoribus. Communissime quidem pro *Pharmaco*, amoris conciliandi causa alicui dato, ut ap. Ouid. II. Amor.

Philtra nocent animis, uimque furoris habent. et passim alibi. Deinde uero significat *σοφὴν Φυσικὴν πρὸς τὰ τέκνα.* ut apud Nazianz.

Φίλτρον γὰρ συνέδησε Φύσις τοκέως τε γόνυς τε.

Menander apud Stobaeum *Ἦ παῖδες, ὅλον Φίλτρον ἀνδρῶποιο Φρονέας.* Tertio de amore coniugali dicitur, ut ap. Apollonidem Anthol. I. *μὴ σπείσας δεύτερα Φίλτρα γάμοις*, quem fere in sensum hic etiam apud nostrum usurpatur, nisi quidem blanditias potius et mellita uerba, quibus iuuenes miseras puellas ad concubitum inuitare solent, intelligas, quod suadere uidetur uersus sequens, dum de reliquis auctor dicit: *ἄλλῃ δ' ἄλλος ἱμαίτο.* ESCH.

E 5

479.

- Εἰ μὴ ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονι θυμῷ
 480 Ἡμετέρῳ θελχθέντες ἔβαν ποτὶ νῆα μέλαιναν,
 εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δὲ μόχθῃ.
 Ἐνθεν ἐς Ἐλλάσποντον ἄμ' ἠῶας φέρεν ἕξος
 Ἀκραιῆς Ζέφυρος, σευῆς ἀπάτερθεν Ἀβύδου,
 Ἴλιον Δαρδανίην, Πιτύην ἐπιδέξι' ἔχοντας,
 485 Οὐ καὶ Ἀβαρνιαδάας Περκώτης τ' εὐσαχυν αἶαν
 Ἀργυρέαις Αἴσιππος ἐπικλύζει προχοῆσιν.
 Αἴψα δ' ἐπιθρώσκησα θέεν πολυγύρος Ἀργῶ.
 Λυτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοισιν ἐκέλευσamen, ἐν δ' ἄρα Τίφους
 Ἰθύντῳ ἀκάτοιο, καὶ ἀγλαὸς Αἴσονος υἱός,
 490 Σύν τ' ἄλλοι Μινύαι, γλαυκῶπιδι Τριτογενεῖῃ

Θῆκεον

479. ἀποτροπίης Voff. 3' ὕμνον coni. Eschenb. 481. νόδα
 Voff. μόχθης Chiu. 482. Ἐλθεν PAL. Ἠλθεν Cr.

479. Θελξίφρονι θυμῷ] Melius
 Iegerem hic θελξίφρονι 3' ὕμνον.
 Sed nihil definitio. KESCH.

479. Est sane elegans coniectura.
 Vellem dedisset poeta nobis car-
 men, quo a voluptate ad laborem
 potenter Minyas reuocare Orpheus
 potuit, simili illi quod est supra 252.
 Sed non ausim tamen tale carmen
 ὕμνον vocare: neque iam vacat
 operose, post diligentiam praefer-
 tim accuratam amici mei Kriesii,
 quaerere, cuius de Hymnis vete-
 rum dissertatio sub oculis meis nata
 est. GESN.

481. Verbum ἐπεμνήσαντο vide-
 batur mihi aliquando hic poni cum
 allusione ad illum vsum, qui ad rem
 vxoriam et nuptiarum ambitionem
 pertinet, vnde μνησεύων, et μνη-
 σῆρες dicuntur e. i. g. a. Placebat
 haec notio quod cogitarem, auo-
 candos hic fuisse Argonautas a
 nuptiis Lemniadum ad amorem suae
 nauis et laboris et gloriae. Fau-
 ebat illud, quod in Chiueano exem-
 plo μόχθης habetur, quarto casu,
 quem adfiscit in hac significatione

verbum μνησεύων. Sed metuo, vt
 aliquid solidi hic fit, cum hoc ver-
 bum, more Orientis in vniuersum
 sit grauidum, vt loquuntur Gram-
 matici, et memuisse dicantur, qui
 faciunt quod debent vel solent.
 Vid. v. g. mox 553 μνήσεως πλέοιο.

482. Illud ἄμ' ἠῶας idem sibi vel-
 le puto, ac si dixisset poeta ἄμ' ἠῶς.
 Vt si Latine diceres: simul matuti-
 nos eduxit suos, i. simul ac mane
 esset, simul cum ortu solis.

484. Ἴλιον Δαρδανίην] Difficile
 est hunc versum metiri alter, quam
 vt vel s interdum consonantis vicem
 subire fatearis: vel v et d non effi-
 cere veram positionem, quae prae-
 cedentem vocalem breuem neces-
 sario producat. Exempla quidem
 HomERICA similium versuum vel ni-
 tebantur corruptis exemplaribus,
 vel tenui mutatione sunt reducta ad
 regulam. Hic forte plus laboris
 fuerit. Et est non absimilis versus
 Lap. Pr. 62 vbi κρέσβιν ante Δαγ-
 μουσύνην posteriorem corripere vide-
 tur. Sed vtrique huic loco σφῶν
 Φάρ-

vocibus a flexanimi mente, *facultate*, nostra deleniti ad nigram nauim descendissent, (480) remigationemque cupientes depoposcissent sibi laborem. Inde in Hellepontum matutinos statim ventus secundus, validus Zephyrus tulit, angustam praeter Abydon, Dardanium Ilion, Pitiam ad dextram habentes, vbi etiam Abarniados Percoetesque frugiferam terram (485) argenteis Aesepus vndis alluit: statimque subsultans loquax cucurrit Argo: vbi cum ad arenas appulisseimus, ibi Tiphys gubernator nauis et praeclarus Aesonis filius, vnaque Minyae alii, glaucae Mineruae (490) erexerunt graue faxum, (vbi

484. ἐπιδέξιον Αφ. πειτην ἐπιυδέξιον ἔχ. PAI. ἐπι δε δεξιὸν ἔχ. Cr.

485. ἀβορριάδ. Voff. ἀβορ. et περ. ἑταχην Αφ. ἀβορ. etiam P.

488. ἐπί — εν δ' ἀρα Voff.

Φάσμακον inueniri cupio, an inueniri possit, dubito.

484. Πιτύνη] Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 933. Ἡ λαίμψακος τὸ πρότερον Πιτύνα προσηγορεῖτο. Ἦν τὰς Πιτύων ὀνομαζέσθαι τὰς δὲ Φασιν, ὅτι Φοῖβος γενόμενος ἑνναῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν, καὶ ἀπὸ τῆς ἢ πόλις ὀνομασθή. Θραῖκος γὰρ θησαυρὸν Πιτύνη λέγασθαι vnde Cl. Holstenius Πιτύνη hoc loco Argon dictam esse vult. Ego nihil definio. zsch.

484. Πιτύνη] Festinabat aut dormitabat vir doctus, cum ista chartis illuderet. Res sic habet. Holstenius ad Steph. Πιτύνα, quod antiquum Lampfaci nomen fuisse, ibi docetur, addit, Orpheus Argon. 484 Πιτύνη vocat. Nihil aliud. zsch.

485. Ἀβορριάδας] Bene hic Cl. Holstenius (ad Steph. Byz.) Ἀβορριάδας mutat in Ἀβορριάδος. zsch.

485. Puto melius ἀβορριάδος. Sed nihil mutavi, cum praestare nobis possit nemo, annon Abarniados noster dixerit. nymphas quaeque de causa. Est enim, vt ait

Stephanus, ἄβορρος vrbis et regionis nomen. GESN.

490. Σύν τ' ἄλλαι Μινιά] Commentarii vicem fungi potest Apollonius lib. I. v. 936. seqq. zsch.

490. Ego vero non commentarium in h. l. inueni apud Apollonium, sed non nihil potius in conciliando vtroque poeta difficultatis. Apollonius ita a v. 955 Κάσπε καὶ εὐναίης ὀλίγον λιθὸν ἐκλύσαντες Τίφους ἐνεσείσασιν ὑπὸ κρήνη ἔλιποντο, Κρήνη ὑπ' ἀρτακίη· ἕταρον δ' Ἴλον, ὅστις ἀρήρα Βειδὺν κ. τ. λ. Ad haec cum nostro concilianda ponam hic non dissertationem, quam animo conceperam, de antiquissimo genere ancorarum: sed obseruationes modo aliquot ex huius rei et loci vtriusque consideratione mihi natas.

1) Ex Apollonii narratione illud colligere mihi videor, cum in Portum Cyzici venissent Argonautae, illos Tiphys monitu lapidem εὐναίης, (relinquamus interea in incerto, quid in re nautica fuerit εὐναία vel εὐναί) quod nimis paruum esset, detraxisse, et ad fontem

Arta-

Θῆκαν αἰέραντες βριθὺν λίθον· ἔνθα δὲ νύμφαι
 Κρήνη ὑπ' Ἀρτακίη καλαὶ νόματα πλημμύρῃσιν,
 Οὐνεκά οἱ πλώσιν ἀνά πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Εὐδῖος ἀντεβόλησε μυχῆ ἔντοθε γαλήνη,
 495 Οὐδ' εἰς γαῖαν ἔριψαν ἔγγνάμπτες ἀγκύρας,
 Κύμασι θειόμενοι ὑπὸ χειμερίοισιν αἴταις.

Ἐνθάδε πορσύνοντες ἐπὶ κροκάλαις πρυχέσασαι
 Δείπνά τε καὶ κλισίην, δόρπε μεμνήμεθ' ἕκαστοι.

Δη

492. πλημμύρῃσιν Voff.

494. μυχον Voff.

Artacium collocasse, (credo, quod perforatus esset, et ad transmittendum aquae radium accommodatus) in illius autem locum aptiorem et grauiorem electum reposuisse. Porro Scholiasta dicit, hunc lapidem fuisse αὐτ' εὐνάϊς καὶ ἀγκύρας.

2) Homerus, in tam frequenti occasione, ἀγκύρας nomen non habet: sed εὐνῶν, quasi tu dicas cubilium, ita mentionem facit, ut appareat, eas, quidquid fuerint, ancorarum certe vsum praestitisse. Sic Il. A, 436 atque Od. O, 497 Ἐν δ' εὐνάϊς ἔβαλον. Priori loco l. p. 98, 46 Eustathius Εὐνάϊ, inquit, αἶψήν τῆν ναῦν εὐνάϊζουσι ἀγκυραῖ. Sic Od. I, 136 Ἐν δὲ λιμῆν εὐορμος, ἴν' εἰ χρεὼ πάσματός ἐστιν, Οὐτ' εὐνάς βαλέαν, ἔτε πρυμνήσι ἀνάψαυ. Il. Ξ, 77 iubet Agamemnon nauem deduci, si subita fugae necessitas ingrueret, Νῆα — Ἴψι ἐπ' εὐνάϊων ὀρμίσσομεν. Non audiendus hic est Eustathius, p. 953, 36 certe non de hoc loco intelligendus, cum dicit, τὰς εὐνάς ἀπὸς μὴ μόνον ἀγκύρας νοῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἔρματα. Nimis repugnat illud ἴψι, et quod deduci nauem de litore iusserat. Illud conficitur, εὐνάς apud Homerum de nauī in mare proiici, ut quiescere et immota seruari nauis possit. Ce-

terum credamus Eustathio, εὐνάϊς etiam esse palangas, in quibus siccae in terra stare naues possunt.

3) Sed de ancora e lapide perforato quid censebimus, quem apud Apollonium viderunt viri docti, in quo numero Schefferus ipse est de Mil. Nau. 2, 5 p. 147. quin Plinius quoque 36, 14 l. 23 Eodem in orpido, Cyzici, est lapis, fugitius appellatus. Argonautas eo pro' ancora usi, ibi reliquerant. Ipse Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 120 Blancardi, ad Phasis Ostia καὶ ἡ ἀγκυρα, ait, δέκνεται τῆς ἀργῆς. Καὶ ἡ μὲν σιδηρᾶ ἐκ ἰδοξί μοι ἀνοῦ παλαιὰ (forte ob id ipsum quoque, quod ferrea esset, non aerea) — λιθίνης δὲ τινος ἀλλης θραύσματα ἰδέκντο παλαιὰ, ὡς ταῦτα μάλλον αἰκάσαι ἐκείνα ἀνοῦ τὰ λείψανα τῆς ἀγκύρας τῆς ἀργῆς.

4) Cum de lapideis ancoris in vniuersum facile credam suis autoribus apud Schefferum l. c. tum dubitari videtur posse, λείψανα illa Apollonii et Arriani fuerintne ancorarum proprie dictarum, h. e. mollium grauium, quae funibus e nauī in fundum maris demissae illam contra vim ventorum aut fluctuum immotam tenerent, fragmenta? Certe nec locus Apollonii hoc postulat necessario, si illum ita interpretemur, ut modo ostendi: et nihil

(vbi nymphae fonte sub Artacio pulchras aquas exundare faciunt) quoniam sibi per latum Hellepontum nauigantibus serena occurrit intra ipsum recessum tranquillitas, neque iacere in terram aduncas ancoras coacti sunt (495) vndis percussi ab hibernis flatibus. Illic parantes in litoribus eminentibus coenam atque accubitum, epulis operam dedimus omnes. Accumbentibus superuenit

496. *αἰθέρας* Voff.

497. *προσύν.* PAIC. et Esch.

nihil est apud Homerum in tam frequenti τῶν εὐνῶν mentione, quod lapideas indicet. Sed est contra aliquid Od. N, 77 hic ad lucem Argonauticae fabulae breuiter declarandum. Soluunt Phaeaces cum Vlysse versus Ithacam: Πᾶσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῦ λίθου. Habemus hic lapidem perforatum; sed non quem pro ancora demittant in mare, verum a quo soluunt oram nautae: vti nunc in illis crepidinibus, ad quas appellunt, vnde soluunt naues, sunt immissi saxi annuli ferrei, ad quos religantur. Ne superfit dubitandi locus, audiamus V. Schol. Πᾶσμα τὸ ἀπόγαον χοιρίων — αἰθέρας ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπῶν τὰς λίθους. Eustath. p. 504, 49 Ἡ ἀπολυθῆσα τῆ ἔξω δεσμῆ ναῦς. Placebam mihi aliquantulum hac obseruatione. Sed occupatam video ab A. Berkelio ad Steph. Byz. V. Ἀγκύρων πόλις Αἰγύπτου — ἀνόμασται δὲ ἄνω, ἐκαθὴ λίθινος ἐκὼν ἵππων, αἷς πατεχρῶντο, ἀγκύρας ἐκ τῆς παρακαμένης λατομίας. Adscripti locum integrum, quod sententiam de ancoris lapideis Grammaticorum ostendit, qui similia de ipsa Gallograecorum Ancyra narrant apud Stephanum.

5) Denique illud obseruamus, quod ἀγκύρας nomen non habet Homerus, sed habet illas carmen

Orphicum, inde forte efficias, inter Homeri et illius aetatem illud nomen esse vel inuentum, vel celebratum in Graecia. Nam εὐνάς Homericas habuisse certe vim et vsum ancorarum, non potest negari. De Argonautis Pind. Pyth. Δ, 342 Ἐπὶ δ' ἐμβόλῃ κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεῖν. Finiamus in loco Pausaniae Att. s. 1, 4 Ἀγκυρα, ἣν ὁ Μίδας ἀνεύρεν, ἣν ἐτι καὶ ἐς ἐμὲ ἐν ἱερῷ Διότι. De Ancyra Phrygiae a Gallis occupata loquitur, et de rege illius conditore, cuius ipsa aurea fabula Homero videtur iunior.

GESN.

491. Auctor huius carminis hic profecto nihil de ancora cogitauit: sed magnam lapidem Mineruae erectum narrat simpliciter. Plane conueniet cum Apollonio, si ἔθθα interpretemur per hunc.

495. Epitheton hoc εὐνάμπτas indicat, de recuruis ancoris ex metallo aeris vel ferri sermonem esse: et videtur ipsa illa flexura nomini originem dedisse, quam et ἀγκῶν et ἀγκάλῃ, et ἀγκύλος et ἀγκυτρῶν etc. ostendunt.

496. Χαμηροῖσιν αἰθέρας] Cur hic interpretes vertunt, sub septentrionalibus ventis? qui certe contrarii fuissent nautis nostris. Forte legerunt ἄρκτοις? Sed non solliciti simus

- Δὴ τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε Κύζικος Ἴηρος,
 500 Ὃς Δολόπων ἦνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,
 Αἰνῆος φίλος υἱός, ὃν οἱ τέκε δῖα γυναικῶν,
 Εὐδῶρε θυγάτηρ Αἰνίππη καλλιπάρης·
 Ὃς ἔα Φιλοξενίῃ Μινύας ἐγένηρεν ἀπαντας,
 Σφάζων πῖά τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῆς,
 505 Ἀγροτέρους τε σύας· δῶκεν δ' ἐπὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
 Σῆτον δ' ἄφθονον ἦκεν ἀποπλώσει φέρεσθαι,
 Χλαίνας τ' ἠδὲ τάπητας, εὐνήτας τε χιτῶνας.
 Φίλετο δ' αὖ παρεόντας ὀμηλικῆς ἕνεκα σφῆς·
 Καὶ ἔα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὄμαρτεν.
 510 Ἀλλ' ὅτε γ' Ὀκεανοῖο ῥέον βαπτίζετο Τιτᾶν,
 Μῆνη δ' ἀσροχίτων ἔπαυεν μελαναυγέα ὄρφνην,
 Τῆμος ἀρηίφατοι κίον ἀνέρες, οἳ ἔα νέμοντο
 Ἀρκτώοις ἐν ὄρεσσι, τεθηπότες ἐκέλευθ' ἄρησι,
 Τιτᾶσι βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ Γίγασιν·
 515 Ἐξ γὰρ χεῖρες ἐκάστω ἀπ' ὤμων αἴσσαντο.
 Οὓς τότε ἔσαθρήσαντες ἀμαίμακτοι βασιλῆες,
 Ἐς μόθον ὀρμαίνοντες ἀρήϊα τεύχε' ἔδυνον.
 Καὶ ῥ' οἳ μὲν πεύκησιν ἀμύνοντ', οἳ δ' ἐλάττησιν
 Ἐν δ' ἔπεσαν Μινύαισι κατὰ σκοτόεσσαν ὀμίχλην.
 520 Οὓς τοι ἐπειγομένους κτεῖνεν Διὸς ἄλκιμος υἱός,
 Τόξω

500. περικτιόνε. Voff.
 505. ἄπα εἶν. Voff.

502. Vid. leg. Εὐδῶρε — αἰνήτη V.N.
 506. ἄφθονον PAC. 507. εὐνήτας Voff.

simus de falsa lectione, cum veram habeamus. ESCH.

500. Ὃς Δολόπων] Contra Homeri, Apollonii et omnium veterum auctoritatem noster Δόλοπας hic nominat, quos reliqui Δολίονας. ESCHENB.

500. Qui hic Dolopes vocantur, Doliones sunt Apollonio 1, 952 sqq. quod constat etiam ex Stephano Byz. quaeque ibi Holstenius. Cum videam Eustathium ad Il. I, 480, vbi Dolopum rex, δολόπασσιν ἀνάσσω, dicitur Phoenix, p. 673, 10

studiose admodum Dolopes et Doliones distinguere, Δόλοπες ἔθνος Θεσσαλικόν — Δολίονες μὲντοι οἱ περὶ Κίζικον κ. τ. λ. quod indicium est illos interdum confundi: cogitabam, potuisse poetam nostrum eo facilius Dolopas hic substituere, quod et hi ἄποικοι Θεσσαλῶν, ut ait Schol. ad Apollo. 1, 962. GERN.

502. Εὐδῶρε θυγάτηρ αἰνίππη] Duplici vitio laborat hic versus, quem ex Apollon. (1, 949) facile sanare poteris, rescribendo pro εὐδῶρε, εὐσῶ-

nit Heros Cyzicus, Dolopibus circumhabitantibus imperitans (500) Aenei F. quem nobilissima mulier peperit Eufori filia, Aenete pulchris genis decora, qui sua hospitalitate Minyas honoravit omnes, mactans pingues oves et flexipedes camuros boues, ferosque sues, deditque praeterea vinum rubrum, (505) frumentumque copiosum misit nauigantibus auferendum, sagaque et tapetes et tunicas bene sutas. Amplectebatur ille praesentes hospites, quod aequales sibi aetate essent, et per integrum illos diem epulis prosequabatur. Sed cum Oceani se fluctibus Titan immergeret, (510) Lunaque stellatam induta tunicam nigri splendoris caliginem induceret: Martii venerunt viri, qui habitarent arctois in montibus, stupidi, ferarum instar, ceterum Titanibus validis similes gigantibusque. Sex enim unicuique manus erumpebant ex humeris. (515) Hos tunc adspicientes inuicti reges in pugnam ruunt arma induti Martia. Isti partim taedis pugnant, partim abietibus, impetumque fecerant in Minyas per tenebricosam caliginem: irrupentes vero interfecit fortis Iouis filius

508. F. Φίλατο V. N. ὄμιλακ. Voff. 509. κα — ησν Voff.
 Totum versum auctum vitiis repetunt PAI. 511. ἔπαις Voff.
 512. οἶρ' ἀνέμ. PAIC. 517. ὄρῖντες Voff. Vid. leg. ὄρμαί-
 νοντας. 519. ὄμίλην PAIC.

εὐσώες, et pro Λίνιακη, Λίνιτη.
 Ita enim ille:

Κόζκος, ὃν κέρη δίε τέκεν
 Εὐσώοιο
 Ἀσῆτη

(V. ad Val. Fl. 3, 4.) ESCH.
 504. Ἐλικας βῆς] Vertimus
 Camuros. Hesychius: Ἐλικας,
 ἠλικωπερίτας, ἠπικαμπῆ τὰ κέρατα
 ἔχοντας, et hi dicebantur Latinis
 Camuri. Philargyrus ad Virgil. III.
 Georg. v. 55:

Es camuris hirtas sub corni-
 bus aures.

Camuri boum sunt, qui conuersa
 introrsum cornua habent: laeui, quo-
 rum cornua terram spectant. His
 contrarii Licini, qui sursum ver-
 sum cornua habent. ESCH.

504. Sic Il. I, 462 κεῖλ' ἀδὲ ἴφια
 μῆλα καὶ ἀλίποδας ἔλικας βῆς ἔ-
 σφασον. GESN.

508. Φίλατο postulat ratio me-
 trica, aoristo I. Vid. Clarck. ad Il. T,
 304. Idem obseruandum ad 709.

513. Ἀρπητίαι] Vide Apollo-
 nium lib. I. v. 942. ESCH.

521.

- Τόξω οἰσεύων. σὺν δ' αὖ νέον ᾤλεσε παῖδα
 Κυζικόν, ἔτι ἐκῶν, ἀλλ' ἀφραδίῃσι πεδηθεῖς.
 Τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι.
 Αἴψα δέ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν
 525 Νηὸς τευχήρεις, ποτὶ δὲ ζυγὸν ἴζον ἕκαστος.
 Τίφος δὲ πρύμνηθεν ἐπήπυεν, ἠδ' ἐκέλευε
 Κλίμακα νηὸς ἔσω ἐρύσαι, καὶ πείσματα λῦσαι.
 Ἄλλ' ἔ γάρ λύνοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις
 Ὠκείης τροφάλιγγος ἀρηρότες ἐσφίγγοντο,
 530 Νῆα κατέργοντες. θάμβησε δὲ Τίφος ἀμύμων,
 Ἄφρογγος δὲ προῆκε χερῶν οἰήϊα νηὸς
 Ἀργώης· ἔ γάρ γε ἐέλπετο κῦμα περῆσαι.
 Ρεῖη γὰρ κοτέεσκε δεδωπότης εἴνεκα λαῖ.
 Ἄλλ' ἔστε πρὸς μέσατον νυκτὸς πρῆβαινεν αἰταρπὸς,
 535 Ἄσρα τε τηλεφαιῆ ὄνεν ῥόν Ὠκεανοῖο,
 Ὅσσε κυβερνῆτη προσεπέσιχε νήδυμος ὕπνος.
 Τῷ δὲ βαδῦ κνώσσοντι θεὰ μενέδωπος Ἀθήνη
 Ἄγχι παρῖσαμένη παρ' ἐτήτυμα σήματ' ἔφαινεν.
 Ωδδ

521. Vid. leg. δ' αἰνός ἄλ. V. N. 526. ἐκέλευεν Voff. 527. ἔσω --
 λῦσαι Voff. 528. ἔ οἱ Voff. 530. θάμβησε Voff. 531. δὲ οἱ

521. Σὺν δ' αὖ νέον ᾤλεσε παῖδα
 Κύζικον] Cyzicum non ab Her-
 cule, sed ab Iasone interfectum
 fuisse, narrat Apollonius, qui etiam
 in ipsa historiae enarratione mul-
 tum differt ab Orpheo. ESCH.

521. Nempe hic etiam morem
 suum vterque poeta seruat. Diuer-
 ticula, amoenitates, quaerit Apol-
 lonius, origines rituum persequi-
 tur. Hic noster summa capita at-
 tingit, in iis moratur, vbi Or-
 pheo tanquam Deo quodam ex
 machina opus fuit. Apollonius
 facta ex natura rerum explicare stu-
 det: noster quaerit locum miraculis
 Orphei. Ille doctior Grammati-
 cus, hic poeta magis μυθολογῶν.
 Ceterum pulchre Pierfonus Verif.
 3, 9 p. 112. pro αὖ νέον conlicit

Αἰνός. Cyzicus v. 500 Αἰνός Φίλων
 νῆος vocatur. Aequè mihi displi-
 cet, ac Pierfono, παῖδα νέον vocari,
 qui maritus sit: cum νέος nomen
 ad παῖδα adiectum plane inferiorem
 puerorum aetatem indicare videa-
 tur. GESN.

529. Non puto hoc dicere poe-
 tam, ipsam nauem procella circum-
 actam, et ita implicitos funes. Sed
 ostentum hoc diuinitus obiiectum
 Argonautis, vt sentiant, se manu
 Deae retineri.

531. Ἄφρογγος δὲ προῆκε] So-
 mniat Perdrrierius, qui pro Ἄφρογγος,
 quod rectum est, legi vult Ἄφρονον.
 ESCHENS.

531. Rectum sine dubio est, h. e.
 narrationi et linguae rationibus
 accommodatum, προῆκε. Sed ta-
 mes

lius (520) arcu sagittas mittens, simul vero occidit filium Aenei Cyzicum, non ille quidem volens, sed imprudentia irretitus. Huic nempe fatum fuerat occidi ab Hercule. Statim vero Minyae cauam intra nauim se contulere armati, atque ad transira confederunt vnusquisque. (525) Tiphys a puppi inclamans iubet scalam intra nauim trahere, ac soluere oras. Verum solui funes non poterant, sed nodis inexplicabilibus quasi celeri vertigine constricti aptique tenebantur nauim retinentes. Obstupuit Tiphys, vir fortis, (530) et obmutescens dimisit e manibus nauis Argoae gubernacula, neque enim sperabat fluctus se transiturum. Scilicet Rhea irata *Minyis* erat, ob caesum populum. Cum vero ad medium processisset noctis via, astraque longe lucentia subissent fluenta Oceani, (535) oculos gubernatoris profundus incessit somnus, eique altum dormienti horrifona dea Minerua prope adstans vera imperia declarauit, et

ἦνε Αἴκ. δὲ αὖ ἦνε Voff. 534. παρεβεν. Αἴ. 536. Ὀσσεὺς — ἔβηκε Voff. 538. παρετήρ. editi. παρετήρυμῳ coni. Doruill. ad Charit. p. 212. σύματ' ΠΑΙ.

men potest auctor dedisse αἴ, quod est in Mss., relatum ad nauem Argo, permisit naui, quae ipsa se implicuisse videbatur, gubernacula. Vid. lnd. n. I. Idem dicendum de v. 587. Expectabam hic, vt aliquam rationem adferret suae suspicionis vir in Graecis libris verfatissimus, hanc ræfertim, esse similitudinem inter notam, qua αἴ signabant Graeci alligraphi, et eam, qua παρὲ exvimerent. Sed cum altera αἴ ipse in suis libris et hoc ipso opere vtar, de παρὲ nec apud ipsum nec has quidquam huc vsque deprehendi.

GESN.

532. Κῶμα non fluctum tempestatis, quae tum vrgeret, intelligo, sed vniuersum, mare.

533. Hinc demum intelligimus,

non solum Cyzicum sagitta Herculis cecidisse, sed plures illius socios. Nempe series rei ita ex Apollonio potest suppleri. Gigantibus pulsus (1, 989 — 1012) soluunt Minyae. Sed a procella reiiciuntur in litus Dolionum (1015) quod nec agnoscunt, nec ipsi ab illis agnoscuntur, sed Pelasgicos putant (1024). Hinc pugna etc. De Rhea sepulturam iniungente V. 545.

536. Illud ὄσσεως substituuisse videtur aliquis corrector, poeticae dimensionis pariter et constructionis ignarus.

538. Παρετήρυμῳ nescio an vel auctoritate alia defendi vel ratione possit. Coniectura Doruilliana auctore suo digna. Sed verum puto παρὲ — ἔβηκεν, tmesi consuetissima distra-

- Ὡδε δ' ὁμοκλήσασα θεηγόρον ἔννεπε μῦθον
 540 "Εὐδεις Ἀγνιάδῃ γλυκερῶ βεβολημένους ὑπνώ,
 "Κῶμα περὶ βλεφαίροισι βαλῶν' ἀλλ' ἔγρεο Τίφιν,
 "Κέκλεο δ' Ἠρώεσσι μολεῖν ἐπὶ νήνεμον ἀκτὴν,
 "Νηὸς ἀποπροδρόντας, ὅθι ξένος ἐν ψαμάθοιο
 "Κεῖται ἀποφθίμενος· τῶ οἱ κτέρεα κτερεῖζαι
 545 "Παμμήτετρα ῥέη κέλεται γέρα, ἠδὲ τε λοιβαῖς
 "Δῆναυ ὑποχθονίοισι, καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσω
 "Αἰδομένους θέμιν ἀγνωτελῆ ξενίην τε τραπέζαν
 "Οὐρ' ἀέκων ἔκτεινε βαλῶν διὰ νύκτερον ὄρφνην
 "Ἡρακλῆς, θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατο ῥεῖης.
 550 "Ἀλλ' ὅπότεν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσθηδε θανόντα,
 "Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα ῥεῖς ἔδος εἰσαναβάντες,
 "Ἰλασμοῖς ἱεροῖς γαίης ἀρέσααδε θύγατρα,
 "Πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνώεθε πλόοιο.
 "Ὡς εἰπῶσα θεὰ πάλιν ἐτράπετ', ἴσον οἷσ' ὦ
 555 Οὐρανὸν ἔσσυμένη. τῆ δ' αὐτίκα κῶμ' ἐκεδάαθη,
 Πρύμνης δ' ἄλτο θοῶς· ἀνέγειρε δὲ λαὸν αὐτῆ,
 Τόιχων ἔνθα καὶ ἔνθα παρακλιδὸν ὑπνώοντας,
 Ψυχῇ ὑποτρομέων' ἀφαρ ἠρώεσσι δ' ὄνειρε
 Φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ἐπίδρομάδην ἀγορεύων.
 560 Οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἦονα δ' ἄλτο ἕκαστος.
 Ἡ δὲ κατ' ὄρφναίοιο πόλιν χρυσήνιος ἦώς

Ἄντ

545. ἠδὲ τε Voff.
PAIC.

547. Ἀδομ. Voff. PAIC.
548. ἔπεται PAIC.

549. ἐχολώσατε Voff.

distrahitum, et a librariis spiritus et interpunctiones, addentibus neglectum.

545. Terra mater suos filios post mortem complecti amat. Inter prima humanitatis civilitatisque praecepta merito refertur illa mortuorum reuerentia, et cura sepulturae, quam ideo religione deuinciendam iudicarunt, quod nimium quantum refert, scire, quis, et quomodo quisque mortuus sit, et non temere abiici hominum cadauera, et spem illa cura ali reditus in vitam, etc.

Inter optima Orphei instituta referendum.

546. Καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσω Et hoc est γέρας mortuis debitu Achilles apud Homerum Ὀδυσσ Πάτροκλον κλαίωμεν, ἔ γάρ γι ἐστὶ θανόντων. Horat. Od. VI. lib

— Vbi tu calentem

Debita spranges lacrymas uillam

Vatis amici.

547. Ἀγνωτελῆ θέμιν quod v illud videtur indicare summam stimoniam cerimoniamque inel

et sic increpans diuinum dixit verbum: Dormis Agniade dulci percussus somno, (540) sopore inuoluens palpebras? Quin surge, Tiphys, iube redire Heroas ad tranquillum litus, exsistentes naui, vbi hospes in arenis iacet occisus, vt inferias illi persoluant. Iubet omniparens Rhea, honorem et libamina (545) dare inferis, et lacrimas libare oculorum, fas pium reuerentes et hospitalem mensam. Hunc hospitem imprudens interemit iaculans per nocturnam caliginem Hercules: animum vero deae sic in iram concitastis Rheae. Sed cum iustis honoraueritis hospitem mortuum, (550) statim deinde Dindymon Rheae sedem ascendentes expiationibus sacris hanc Terrae filiam placate, ac tum demum sublatis oris nauigationem tentate. Sic fata dea, retro abiit sagittae instar, in caelum emicans. Huius vero statim dissipatus est sopor, (555) itaque puppi defiliit celeriter, et clamore populum (socios) excitat, lateribus hinc atque hinc acclines dormientes, animo tremens aliquantum, statimque Heroibus somni visa omnibus indicauit, cursim ea enarrans. Illi celeriter excitati, in litus pro se quisque defiliunt. (560) Aurora interea aureis vtens habenis per obscurum polum ortum

551. Δειδιμ. Voff. 552. ἀράδι PAIC. 555. κῶμα πεδάδη Voff.
 556. αὐτμη Voff. ἀνεργερε PAI. 559. κῶσι ἔκκεν Voff.
 560. ἡίονα PAIC. Pro δ' ἄλλο lacuna Voff.

legibus obseruandis. Violata hic erat per ignorantiam lex amicitiae, et ius hospitalitatis.

549. Non simpliciter damnauimus lectionem Vossiani libri, ἔχολάσκου. Neque enim solus Hercules, certe non priuato nomine pugnauerat. Itaque Minyae vniuersi irritarunt Rheam. Etiam hoc nomine praeferendum videtur, quia huiusmodi genere hic opus est, non medio, quod discrimen in hoc verbo diligenter seruat Homerus.

551. Strabo L. 12 p. 396 pr. ad Cyzicum Dindymum ponit, ὄρεσ μοσοφνές (vno cacumine) ἱερὸν ἔχου τῆς Δειδυμῆνης μητρὸς τῶν Δειῶν, Ἰδρυμα τῶν Ἀργοναυτῶν. V. ad v. 600 it. 635.

552. Hic Rhea terrae filia est: alias mater H. 13, 9. Nempe in quantum Saturni vxor, τοσικὸν numen, et persona est, cōmūnem agnoscit matrem Terram. Sed interdum ipse Terrae rationes, principia, attributa complectitur. Cf. H. 25.

F 2

564

Ἀντολίην ἠνοιγεν, ἐδέχχυτο δ' ἔρανος ὄρθρον
 Καὶ τότε ἀριστερῆς Μινύαι νέκυν εἰσενόησαν
 Αἵματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον ἀμφὶ γὰρ ἄλλοι
 565 Δῆϊοι ἀμφὶς ἔκειντο πελώρια σώματα. θηρῶν.

Ἀλλ' οἱ μὲν βασιλῆα περισαδὸν ἀμφιχυθέντες
 Κύζικον εὐξέσοισιν ὑπὸ πλακίεσσιν ἔθηκαν,
 Ἄν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδωμήσαντο δὲ σῆμα.
 Φιτρὲς δ' αἴψα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα πορσύνοντες
 570 Παμμέλαν' ἐν βόθροισι κατεκαίαθον. αὐτὰρ ἔγωγε
 Ψυχὴν ἰλασάμην, σπένδων μελίγματα χύτλων,
 Ὑδατὶ τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορυτῶν ἀπονασμῶν,

Λοι-

562. Αντολίας Voss.

564. ἀμφὶ ἑταῖροι Voss.

565. ἔμ-

μυγ' ἔκειντο coni. Pierf. Verif. 1, 2 p. 19.

567. πλακίεσσιν

Voss. Af.

568. ἔθηκαν — δῶμα Voss.

570. βόθροισι μετ-

564. Neque hic contemnenda lectio Vossiana, cuius indicio totum locum ita constituam, ἀμφὶς ἑταῖροι, Δῆϊοι ἀμφὶς ἔκειντο, et hoc interpretatus sum. Θῆρες respicit ad v. 513 Εἴκελα θηρσί.

567. Πλακίεσσιν poetica epen-thesi excusari forte potest, pro πλακίεσσιν. Sed forte etiam πλατῶν vel πλατῦ substantiue, eadem significatione dixerunt, qua πλαίνα. Quidquid sit de forma, intelligo tabulas siue ligneas siue marmoreas, e quibus sex minimum loculus compositus est.

569. Ἐντομα πορσύνοντες] Egrege his versibus auctor noster depingit inferiarum ritus, quod non capiunt interpretes. Apollonius, vbi parentalia Argonautarum circa Dolopis bustum describit lib. I. v. 587. haec habet:

Καὶ μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέφους
 ἔντομα μήλων

Κεῖαν.

ad quae Scholia: ἔντομα τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλὰς. ἄνω γὰρ

θύσει τοῖς χθονίοις· τοῖς δὲ ἔρακοῖσι ἀνω ἀνατρέφοντες τὸν τραχύλον σφάζουσιν. ESCH.

570. Παμμέλαν' ἐν βόθροισι] Ni-gras τοῖς χθονίοις pecudes mactatas, et sacra in scrobibus facta, probatur ex hoc loco. Vide summi Theologi et Philologi B. Iohannis Sauberti, Viri, dum viueret, de studiis nostris optime meriti, Tractatum de Sacrificiis, vbi prolixè haec exsequitur. ESCH.

570. Instar omnium fuerit comparare Od. K, 517 coll. A, 25 Βόθρον ὀρίζω κ. τ. λ. Ceterum non monuit Eschenbachius, vnde habeat suum solius κατεκαίαθον, quod bene substituit vulgato ad eum diem κατεκαίαθον, neque ad sensum apto, neque ad numeros. Ἐκίαθον enim ἐπορεύετο est apud Hesych. et habet syllabam κι breuem. Recte contra ea Cl. Pierfonus ex h. l. auxit catalogum verborum Atticorum in ἀθῶ ad Moerid. V. δικαίῶ p. 118.

GESN.

572. Ὑδατὶ τ'] Graue mendum, quod huic versui inerat, leuioris obliuionem adduxit; quum enim

tum aperit, recipitque caelum diluculum. Hic proce- res Minyae mortuum agnoscunt sanguine foedatum ac puluere: circa eum alii focii, hostes item circa illum iacebant, portentosa ferorum corpora. (565) Sed hi regem Cyzicum vndique circumfusi bene rasis sub ta- bulis posuere, tumulumque exaggerarunt, aedificarunt- que monumentum. Tum stipites celeriter comporta- runt, et inferias parantes nigras combusserunt in scro- bibus. Ego vero (570) animam placui, placamenta pinguium humorum libans, aqua et lacte mellifluis abs- que liquoribus *tanquam* libationibus *corpus* adspergens, meis-

εκαμ. Voss. et mar. κατεκαμ. Rell. κατεκί. 571. Ἰλακο- μνη — μύθων. 572. ὕδατι δ' Ἀλ. ἄκονας μῆς ΠΑΙ. — ρύ- τοις ἄμα νασμοῖς ΑΙ.

enim pro ἄκονας μῆς, (vt edit. Flor. et Ald. habent) reposuissem ἀπὸ νασμῶν, oblitus sum et με- λισσορῦτων pro μελισσορῦτων repo- nere. Quamquam secundum quos- dam haec lectio defendi potest, sicut et similes.

H. STEH.

572. Νασμῶν] Forte νασῶν. νασῶν enim fuit inter panes, qui in sacrificiis olim Diis proferebantur, sere ex melle et vuis passis confi- ciebatur aliisque aromatis. Qui tamen pauperiores erant, ex oleo tantum faciebant. Νασός, inquit Suidas, ἀρσενικῶς, πλακῆς, ἢ ζερ- ρῆς ἄρτος μετ' ἔλαιον. Eustathius. Νασός ἄρτος ἐπιθετικῶς, ὁ πυκνός, ἢ πεπιλημένος, καὶ νασός προσηγο- ρῶς ἄδος ἄρτε πεπιλημένη, καὶ νασός, πλακῆς, ἔχων ἔνδον καρ- ρῆνα, παρὰ τὸ νάσσω, τὸ συμπιλῶ.

ESCHENB.

572. Habet impeditum quiddam vitiosa lectio, cui parum aberat, quia substituerem, "Ἵδατι τ' ἠδὲ γάλακτι μελισσορῦτοις ἄμα νασμοῖς. certe ita conueniret propius cum Aezano codice, et vniformis esset lectio. Si vulgata ἀπὸ νασμῶν

(deformata in primis editionibus, non tamen abolita) verior est, ex- clusum ab his inferiis mel est, quod apud Homerum adhibetur Od. K, 516 et Λ, 27 Πρῶτα μελικρήτω, μετίκατα δὲ ἠδέϊ οἴνω. Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι. Operosius forte sacrum fuit, quo euocarentur ad collo- quium manes, quam quo conde- rentur. Vtrum vero poster μελισ- σορῦτων νασμῶν nomine simpliciter mel intelligat, an μελικρήτων Ho- meri, dubitari potest. Audiamus de hoc Eust. ad Od. K, 518 p. 411, 12 Μελικρατον οἱ παλαιοὶ μίγμα φασὶ μέλιτος καὶ γάλακτος ἐνταῦθα. Οἱ μέντοι μὲν "Ὀμηρον μίχροι καὶ ἐσάσσει κρᾶμα μέλιτος καὶ ὕδατος τὸ με- λικρατον οἶδασιν. Parua Schol. Με- λικρήτω, τῷ μετὰ γάλακτος μέλιτι. Sed neutrum horum posse intelligi, separata lactis et aquae mentio ostendit. Superest μελικράτε ge- nus tertium e vino, quod *μυψυμ* Latini vocant. Gloss. Philox. Με- λικρατον, *μυψυμ*. Quod si ad- mittas, habebis in hoc versu tri- gam nobilium liquorum aquae ad- ditam. Vid. Eurip. Oreste v. 115, et quos

- Λοιβαῖς συμπροχέων, καὶ ἑμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.
 Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης πρὸς θήκατο πᾶσιν ἄεθλον,
 575 Τυμβιδίῃ ἐπ' ἀγῶνος ἐταίροις ἔμμεν ἄεθλα,
 Δῶρα τὰ οἱ πόρην Ἰψιπύλῃ Λήμνοιο φέρεσθαι.
 Ἀγκαῖω μὲν δῶκε πάλῃς γέρας ἀμφικύπελλον
 Χρῦσειον πολυχανδρὸς ἔχεν· Πηλῆϊ δ' ἔδωκε
 Θάσσοντι σαδίοισι, ποδακείης ἕνεκα σφῆς,
 580 Χλαῖναν Φοινικῆν, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.
 Αὐτὰρ παγκρατίοιο δόκεν γέρας Ἡρακλεῖ.
 Ἀργῦρεον κρητῆρα παναίολον· ἱππασίης δέ,
 Κάστορι, χρυσεῖων Φαλαίρων πολυτεχνέα κόσμον
 Πυγμαχίης δὲ τάπητα λιανδέα δῶκε φέρεσθαι
 585 Ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὁ γὰρ κλυτὸν ἤρατο νίκος
 Αὐτὸς δ' εὐκαμπὲς τόξον λάβεν ἠδ' ἄρ' οἰσῆς,
 Τεινόμενος δὲ οἱ ἦκε βέλος, τὸ δ' ἀπέπτατο τηλῆ·
 Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ Μινύης λόχος εἵνεκα τιμῆς
 Πλέξας εὐανθῆ σέφανον τανυφύλλῃς ἐλαίης.
 590 Αὐτὰρ ἑμοὶ μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος Ἰήσων,
 Ἐμβά

577. δῶκε πάλῃς Voff. πάγῃς edd. 579. Θάσσοντι ἐν coni.
 Pierf. Verif. p. 113. 581. F. Παγ -- ε δῶκεν vel δόσκειν. π -- οιο

quos laudat Dan. Heinf. ad Sil. 13,
 434 *Fundunt mella super Bacchi-
 que et lactis honorem.* Ita illud
 ἀπο penacutum simul vinum et mel,
 gaudia duo hominum, ab his infe-
 riis excludet: si vero ἅμα verius
 est, vtraque illis admiscebit. Sed
 superest ea ratio, quam ad finem
 referuavi, quia ceteris illam prae-
 fero. Legendum puto vna literula
 addita μελισσορῦτων τ' ἀπὸ νασμῶν
 Λοιβαῖς, quae mellis Paraphrasis
 est. Sic habebimus inferias ple-
 nas, aquam, lac, et mel, νηφά-
 λιον θυσίαν, de qua mox aliquid
 dicemus ad v. 601. Si proximum
 etiam tentare versum liceat, totum
 locum ita constituam, "Γδάτι δ',
 ἠδὲ γάλακτι, μελισσορῦτων τ' ἀπὸ
 νασμῶν Λοιβαῖσιν προχέων. Vix ab
 attentis hominibus et Graece non

indoctis, Graecis praesertim recen-
 tioribus fatis distinguuntur lingu-
 et aure haec duo Λοιβαῖς συμπρ-
 χέων et Λοιβαῖσιν προχέων. Effu-
 gere ita liceret verbum nondum
 obseruatum συμπροχέων. Verum
 de hoc, ac de toto adeo hoc generi
 coniecturali non contenderim.

GESN.

574. Illa funebria certamina a
 que ludi, in quibus ab Homeri
 inde ingenia ostenderunt poetae, v-
 dentur originem hanc habere, v-
 crudelitatem barbaram homine
 mastandi ad sepulcra et rogos, pau-
 latim mitigarent.

577. Πάλῃς pro πάγῃς vel fir-
 libri auctoritate ausus essem in co-
 textum recipere.

579. Θάσσοντι dari non pote-
 cursus praemium, h. e. seden-
 qu

meisque honorans hymnis. Ipse Aesonides ludos proponit omnibus, ut de funebri certamine essent socii omnibus praemia (575), nempe dona, quae Lemno auferenda illi dederat Hypsipyle. Atque Ancaeo quidem palaestrae praemium dedit poculum duplex, aureum, capax valde, sibi habendum: Pelei autem stadio velociori, pedum velocitatis causa sagulum purpureum, multae artis opus Mineruae. (580) Pancratii praemium tribuit Herculi argenteum cratera, undique figuris asperum: equestris certaminis Castori, aurearum phalararum artificiosum monile: pugilatus tapetem floridum ferendum dedit victori Polluci, is enim celebrem retulit victoriam. (585) Ipse Iason flexilem arcum capit et sagittas. Intentus ille expellit iaculum, quod longe euolauit. Dedit ergo Aesonidi honoris causa Minya caterua textam floridam coronam longe ramos extendentis oliuae. Mihi denique carminis praemium diuus Iason

πρότερον coni. Pierf. l. c. 582. ἰσπ. vs Voff. 583. Ἀθήνησ
 χρωσ. Voff. 584. δεινῶ. coni. Ruhnken. 585. ναῖκος Voff.
 586. λάβε τὸ ζῶν Voff. 587. προῆκε coni. Steph.

quae consueta verbi vis est v. g. Eurip. Hec. 36. Proxime verum itaque Pierfonus collineant, *δαίσει ἐν εὐδαίσει*. Ac de *δαίσει* plane dubitare non possum, nisi quis ostendat, comparatiuum declinari posse, ut Participium per *όντος*. Praepositionis *ἐν* certe necessitas non apparet. Interim versionem accommodari ad *δαίσει*.

581. Facilis esset emendatio proposita rarioris verbi *δαίσει*. Sed ob id ipsum, quod poetae nimis facile in mentem potuit venire sic euitare verbum insolitum, credibile est illum voluisse *δαίσει*. Ac video in hanc sententiam iam disputatum a Casaub. ad Pollio. XXX. Tyr. 10 p. 279 vbi sic excusat, quod est in Vet. Epigrammate, *ἐνδαίσει*.

584. *Λαοδάτα* tueri non ausim nec auctoritate nec analogia: *δαυδάτα* explicari in Ind. Α et Δ quam facile confundantur, satis ipsa figura indicat.

586. *Ἦδ' ἄρ' οἰκῆς* cum dicitur, non vacat aut explet modo verbum *ἄρα* sed consecutionem naturalem notat. Arcum sumit, et, quod consequens est, sagittas. Ita mox 588 *Δῖνα δ' ἄρ' Ἀισονίδῃ*.

587. *Τανόμενος*] Pro *οἱ ἦκε* reponendum cenſeo *προῆκε*, sic eni n et versu 531. pro *Ἀφθόγγος δὲ προῆκε χερῶν* legitur in quibusda n editionibus *Ἀφθόγγος δὲ οἱ ἦκε χερῶν*. H. STEPH.

587. *Τανόμενος*] Pro *οἱ ἦκε*, cum Stephano repono *προῆκε*. BSH. Vid. ad v. 531 GESH.

Ἐμβάδα χρυσεῖν γε τιτανομένην πτερίγεσσι.

Λῦτο δ' ἀγών, Φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἶσω
Κυζικεοὶ οἰχομένεσ' τῆ δ' ὡς κλύε σύγγαμος αἰνή,
Στήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυε· ἀμφὶ δὲ δειρῆσ

595 Ἄψαμένη μῆρινθα, βρόχω ἀπὸ θυμὸν ἔλεσσε.

Γῆ δ' ὑποδεξαμένη πλακί δάκρυα, πίδακος ἦκε
Βλύζεσ' ἀργυροειδὲσ ὕδωρ κρήνης ἀπὸ μέσσης,
Ἄνεασν· Κλέτην δὲ περικτίονεσ καλέεσσι.

Καὶ τότε δὴ βασιλῆεσ ὄνειροπόλον διὰ πύσιν,

600 Κνημόν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δίνδυμον ἀκρόωρειαν,

Ἄφρακε μελιζάντο εὐοινίσοισ ἐπὶ λοιβαῖσ

Ῥεῖην

594. Vid. leg. *δαρῆ*.

598. *κλανῆν* edd. *περικτύ*. Voff.

591. Ἐμβάδασ calceorum genus in Tragicorum apparatu ponit Pol-lux 4, 115. Idem 7, 85 *εὐταλέσ μὲν, αἰτ, ὑπόδημα, Θράκιον δὲ τὸ εὐρημα, τὴν δὲ ἰδέαν κοδόροισ ταπεινοῖσ ἴοικε*. Πτέρυγασ possumus quidem forte intelligere partes quasdam calceorum lateribus assutas, corrigias: quarum tamen mentionem aliam nondum obseruauī. Sed pronius est, talaria intelligi, Mercurii gestamen. Vid. hic H. 27, 4 et *χρύσεα πέδιλα* Il. Ω, 341. Mercurialem virum (Hor. Od. 2, 17, 29.) Mercurii instar fidibus et voce carentem sic honorant Minyae. Quid aliud facit Orpheus, quam *facundus nepos Atlantis* (Hor. Od. 1, 10.) et *curuae lyrae pavens, Qui feros cuitus hominum recentum voce formauit* etc. *Τιτανομένην* ad *ἐμβάδα* relatum potest et ad intentionem corrigiarum referri, et quatenus talaribus assutis ipsi cothurni extensi et maiores videntur.

594. Στήθεα] Non dubium est quin legi debeat *δαρῆ*, non *δαρῆσ*, nec *δαρῆσ*. H. STEPH.

594. Δαρῆσ] Vtique hic legendum est *δαρῆ* pro *δαρῆσ* vel *δαρῆσ*. ESCHENE.

596. Apollonius 1, 1063 etiam nympharum vicinarum lacrimas adhibet ad fontem hunc *Clitae* efficiendum. *Clitae*, inquam, *κλάτης*, vt ter est apud Apollonium v. 976, 1063 et 1069, repetitum vbique a Scholiaste, vt adeo non ita facile corrumpi, vt apud nostrum, potuerit. Apud Val. Fl. 3, 11 et 314 *Clyten* reliquit Burmannus, cum tamen *Cliten* iam dedissent quidam editores, et laudasset locum Apollonii Carrion.

598. Κλανῆν] *Κλάτην* scribe, non *κλανῆν*, *Κλάτη* enim Vxor erat Cyzici, a qua fons nomen duxit, ἢ καλέεσσι

Κλάτην, δυσήνοιο περικλαῖεσ ἔνομα νύμφησ. ESCH.

599. Ὀνειροπόλον διὰ πύσιν] Respicit ad ea, quae superius v. 534 seqq. de visione nocturna gubernatoris narravit, ad quae recurre.

ESCHENE.

599. Πύσιν ὄνειροπόλοσ, illud ipsum, quod per quietem in somnio auditum est, oraculum somnii, de quo 551 sq.

600. Κνημόν ἐπὶ ζάθεον] Sensus paululum obscurus est propter Elli-

Iason dedit, (590) cothurnum aureum alis (*corrigiis*) intendendum. Sic soluti ludi, fama vero *interea* volauerat intra domum Cyzici interemti: quod vt audiuit infelix coniux, pectus lanians acutum ploravit, nexoque circa collum fune, laqueo animam perdidit. (595) Terra autem aequore accipiens, lacrimas, fontis aquam argento similem lacu ex medio emisit perennem, Cliten appellant vicini. Tum reges propter ea, quae per quietem audierant, collem in diuinum et Dindymum cacumen (600) *pergunt*, vt libationibus vino abundantibus

600. δύνδιμ. Voff.

Ellipfin verbi. Sed fortassis deest versus?

ESCH.

600. Deest verbum *iuerunt*, *ascenderunt* vel simile. Vnde Wesselingius Prob. 9 p. 79 coniciebat pro *ἀκρωσίας* legendum, *ἀκρον ὄρεσαν*. Sed pulchre vidit Vir summus, posse etiam omitti verbum. Et videtur sane praepositionis *ἐπὶ* aliarumque haec vis esse, vt verbum *ἄνοι* vel *ἰνοι* interdum includant. Non ita facilis Pierfonus, Verif. 1, 9 p. 113 versum excidisse putat inter 599 et 600 qui scilicet periphrafin huius verbi omitti vel exegefin adeo haberet. Mihi plane nihil obscuritatis ellipsis illa habere videtur, non magis quam illa Cic. Acad. 2, 1 *Deinde absens factus aedilis, continuo praetor post in Africam: inde ad consulatum: neque adeo tam vehementi medicina (qualis est illa Tagliacotiana curtorum chirurgia) indigere. Est aliud in hoc versu non indignum observatione, Κρημὸν* singulari numero poni, quo pluraliter vt solet Homerus. Forte non sine respectu ipsius formae huius montis hoc dictum, de qua ad v. 551. *ἄεσν.*

601. Mihi non est dubium, quin

maluerit auctor carminis cum apostropho dicere *μαλίζωντ'* quam primam in *εὐαίνις* corripere, quod cum moneret Doruilius Van. Crit. p. 378, simul ostendit, etiam alioqui displicere sibi totum illud nomen. Hinc in mentem venit Pierfonus Verif. p. 114 mutare illud in *εὐαγνίς*, simile illi *ἀνάγνις* quod habetur 1229, et synonymum pene nomini *εὐαγές* Apollo. 1, 1140 et 2, 717. Ego cogitabam aliquando, legendum esse *μαλίζωντο αἰνίς*, et intelligebam eandem rem, quam vocat Aeschylus Eumen. 107 *χοῖς αἰνίς, νηφαλίαι μαλίζματα*. De similitudine in quibusdam libris pene indiscreta literae *α* et diphthongi *υ* constat. Iam fuisse frequentes admodum eas, quas *νηφαλίαι θυῖας* vocant, vini expertes, docet copiose admodum Vet. Schol. Sophocl. Oedip. in Col. v. 101, qui locus etiam in Suidae collectaneis habetur V. *Νηφαλίαι θυῖαι*. Cum vero haec sacra Rheae facta, nihil iam ad *χοῖς* s. inferias Cyzico debitas pertineant, nec inter eas Deas Rheae l. c. memoretur, cui *ἄνοια* sacra fiant, nihil aufim mutare. Nec vero offendit me alter-

- 'Ρεῖην πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ' αἰλέαντο ἀνάσσης.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην, Φόρμιγγα δὲ χερσὶν αἶερον.
 Ἄργος δ' αὖθ' ἵκανε λιπῶν εὐεργέα νῆα,
 605 Ὅσγε τανυφλοῖα ἐλάτης ἀμφιπλεκῆς ἔρνος
 Ἀμπέλῃς αὐαλέης ὄξει ἀπέκερσε σιδήρῳ·
 Ζέσσε δ' ἐπισαμένως βρέτας ἱερὸν ἰδοσύνησι,
 Μίμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ' ἔσσομένοις ἀνδράποισ'
 Λάασι δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσση.
 610 Ἐν δ' αἶρ' ἐπεργόμενοι Μινύα (μέγα δ' ἔξοχα πάντων
 Λισονίδης) λιθάεσσιν ἀρηρότα βωμὸν ἔτευξαν,
 Ὡς ἐπιταυροθύτης λοιβαῖς ἠδ' ἱερά καλὰ
 Ῥέξαν ἀρισηῆς· σπονδαῖσι δ' ἐτέρπετο Ῥεῖη.
 Αὐτὰρ ἐμ' ἠνάγον κληῖσαι θεὸν ἠδὲ γερῆρα,
 615 Ὅφρα κεν ἀντομένοις νόσον μελιηδέ' ὀπάσσοι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ θυέεσσι λιταῖσιν τε γηνασάμεθα,
 Ἀργῶν ποτὶ νῆα κατήλθομεν. ἐν δ' αἶρα Τίφος
 Ἥρωας πρύμνηθεν ἐκέλευτο· σὺν δ' αἶρα πάντες
 Ἐσσύμενοι θώκοισιν ἐπὶ προτέροισι κάθιστον,
 620 Βάντες ὑπὲρ θώκοιο, καὶ εἰρεσίης μῶνοντο.
 Ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς λεπτοὶ λύνοντο κάλως,
 Πείσμα-

602. ἀνάσση Voff. PAIC.

603. δὲ μετὰ χερ. ἄφ. PAIC.

605. Ὡς κε τανυφύλλῃς ἐλάτης Voff. 606. Ἀμπελοναυαλ. Voff.

utrum nomen forma sua. Cum enim οἰνίζαν vel olere vinum vel parare significet, pronum est vtrumque inde nomen formare, significandae vel bene olenti a vino libationi, vel nullum vini odorem saporemue habenti.

602. Ἀνάσσης.] Ita legit Stephanus. Basileense exemplar habet ἀνάσση. ESCHENB.

603. Αὐτὰρ.] In Flor. et Ald. Φόρμιγγα δὲ μετὰ χερσὶν αἶερον, quum manifestissime bonum aliqui versum corrumpat praepositio μετὰ, abundans et quod ad sensum, et quod ad mensuram versus attinet. H. STEPH.

612. Ἄν ταυροθύτης λοιβαῖς suspirabimur cerimonias hic indicari eas, quae multis post saeculis demum prolatae, et Taurobolii nomine susperfitioso illo Antoninorum saeculo celebratae sunt? Quod cum suspirator, imitationem qualemcunque adfectionemque Christianarum sententiarum non excludo.

620. Βάντες ὑπὲρ θώκοιο explicari potest commode, nisi fallor, de ipso gestu sedentium in transfiris. Declaravi hanc vim verbi ante hoc decem annos in Commentt. Soc. Scientt. Gotting. To. 3 p. 85 cum ostenderem, in Homericis ἀρησιώγη § π.

tibus placent Rheam antiquissimam, iramque reginae evitent: sequor ego testudinem tenens manibus: Argusque venit relicta praeclari operis naui, qui implexam corticosae abietis stirpem, (605) quam amplexa fuerat vitis arida, acuto praecidit ferro, sculpsitque ex eo scienter imaginem sacram sua arte, vti constanter ibi ad futuros etiam homines maneat. Lapidibus etiam bene paratis domum Reginae aedificat. Hic vrgentes opus Minyae, maxime vero omnium (610) Aesonides, lapidibus aram bene compactam struxere, in qua libamina tauribolio addita, et sacra litantia fecerunt proceres, delectata libationibus Rhea. Sed me iusserunt canere Deam et honorare, vti supplicantibus nobis reditum praestare dulcem vellet. (615) Sed cum sufficientis et precibus supplicassemus, ad Argoam nauim descendimus, in quam Tiphys Heroas de puppe vocauerat, atque vna ruentes omnes prioribus sedibus sessum ibant, suo quisque transiro insidentes, et iam incipiebant remigium. (620) Iam vltro de terra extenuati soluuntur

609. Λασι Voff. 615. ἀνταμ. sph. Esch. μελέδ' ἔσ' πάσαι
 PAI. 618. καλετο Voff. 620. τοίχων V. N. 621. ἀνὸ
 τῆς Voff. εἰρηται coni. Pierf.

l. n. 48. mulierem inter texendum ἐν' ἡλεκτρον βεβαῖων non esse, quae ingrediatur per solum electro stratum, sed quae sedeat in sella electro culta: adhibuique ad eam rem Vlyfsem naufragum (Od. E, 130) περὶ τρέφους βεβαῖων, infidentem, quod ipse ait (Od. M, 425) ἔζόμενος καρόμεν etc. et addidi ex Hesiodi Scuto Her. 307 Ἐπὶ δὲ φρον ἠνίοχος βεβαῖτος. Secundum haec igitur v. 619 simpliciter occupata transira indicat, proximus situm corporis propius describit. Forte diuaticatis pedibus equitabant velut in transiris. Sed video Vossiani Codicis Collationi ad-

scripta haec: Τοίχων Bernard. ad Palladium de Febr. p. 46. Nempe vir doctus putat hunc locum emendandum ex v. 1093. Habet lector eruditus ipse iam conferendi et iudicandi copiam.

621. Plufcula conatur circa h. l. Cl. Pierfonus Verif. 1, 9 p. 114, quae in Varietate lectionis posita cognoscere et perpendere potest lector. Mihi satis quam faciat, quod adhuc editum est, interpretando ostendam. Λαστοὶ καλῶς hic dicuntur ob facilitatem solutionis, instar tenuis filii nunc facile soluuntur orae, quae ante nulla arte expediti poterant, vid. v. 527.

622.

Πείσματα δ' ἠπλώθη κραπνὸν δ' ἀπὸ Δινδύμβαιης
Ἴκμεκον ἔρον Φῆκε ῥέη λιπαροκρηδέμενος.

- Ἡμεῖς δ' αὐτ' ἐπὶ νηὶ γεράσμια πέμπομεν ἱερά,
625 Βωμὸν ἐπισέψαντες ἐπ' ἔσομένοισι πυθέδαμ
Πεισματίνην, τόθι πείσμαθ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργῆς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ γ' ὀθόνας ἀκάττε πλήρωσεν αἴτης,
Θεῖνε διαπρήσσοσ' ἀλιμυρέα κύματα πόντε,
Μύσια δὲ χεδόθεν παραμείβετο κείρατα γαίης.
630 Αἴψα δὲ ῥυνδακίεσ προχοᾶς ἤμειψε θέεσα,
Καλῆσ τ' ἐς λιμένασ ψαμαθώδεασ εἰσεπέρησε,
Κέλσε δ' ἐπ' ἀγριαλῶ, προτόνοισ δ' ἐπὶ χεῖρα βαλόντες,
Ἴσια μηρύσαντο καὶ ἀμφ' ἱμαῖσιν ἔδησαν.
Κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονὸς, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ

Σίτε

622. Ἴσια coni. Pierf. δυνδύμβαιης Voff. 624. ἐπὶ θοῖ coni. Pierf.
625. ἐπισκήψ. vid. leg. πυθέδαμ Voff. 626. Πει — ης Voff.

622. Ἀπλῶδαμ scriptori nostro significat extendi, quod Index docet. Rudentes, quatenus iis deligatur naus, inflectuntur, stringuntur in nodum: nodus ut solvatur, extendi in rectum debet funis. Velorum deinde fit mentio v. 627. Hic poeta hoc agit, ut arae πεισματίνης rationem reddat.

624. Quid hoc ἐπὶ νηὶ; an in navi ara est ad sacrificandum? Potest fieri: hodie certe focos fat luculentos in nauibus esse nouimus. Sed nihil opus est, ut fuerit in Argo. Sed in navi, cum iamiam soluit, de prora vel de puppi nauis, porrici exta in mare, libari Neptuno vinum, moris est. Liu. 29, 27 Scipio a Sicilia soluens in Africam, e praetoria nauis, Dii Deaque, inquit etc. et secundum eas preces cruda exta victimae, uti mos est, in mare porricit. Virg. Aen. 5, 775 Aeneas, cum iam solui funem iussisset, Stans procul in prora pateram tenet, extaque salfos Porricit in fluctus, ac

vinā liquentia fundit. Sed quid opus est alienis? De ipsa Argo Pindarus primum ab Iolco soluente (Pyth. Δ, 341) Ἐπεὶ δ' ἐμβόλε Κεῖμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν. Χουστῆα χάρουσι λαβὼν Φαίλαν Ἄρχος ἐν πρύμνῃ precatur Iouem, et bono omine accepto nauigat. Verbo, sublatis iam ancoris solemnem in puppi libationem peragit Iafon. Sic in hoc loco γεράσμια ἱερά πέμπομεν est exta porricere, libare vinum in mare.

625. Sed quomodo in navi coronant aram? Non opus est ut ara in navi fuerit: sed forte ex ipsa navi viridia versus eam proiecere. Quin stilo Pindarico id ipsum erat ἐπισέψαμ, σεφανῶσαμ, quod praeconio illam honorarunt, quod iusserunt Πεισματίνην vel θεῖας Πεισματίας aram vocari a posteris. Verum nec dissimulandum est, quid mihi maxime placeat. Legamus ἐπισκήψαντες, et simul abruptae et hiulcae aliquantum constructioni medea-

tur funes, atque orae explicantur, subitoque de summa Dindymo secundum ventum immittit Rhea *turrato* capitis ornatu splendida. Nos rursus in ipsa naui honorifica porricimus exta, aram Deae in templo Dindymeno factam iubentes apud posteros vocari (625) Pifmatiae *Rheae s. orariae*. Tum *denique* orae Argus *adhuc* retentae plane solutae sunt. Postquam vela nauis implevit ventus, verberavit ea perrumpendo falsos ponti fluctus, Mysiae fines terrae prope praeteriuit, statimque Rhyndacia ostia cursu transit, (630) Pulchrosque Portus arenosos intrat, appellitque ad litus. Tum rudentibus iniicientes manus, conuoluunt vela et loris alligant, scalisque in terram eieclis, exscendunt ipsi cibum

627. Ἐπεὶ ῥ' ὀΐθ'. Voff. 628. Θῦνε Voff. Vid. Not. 629. Μυσεα Voff. 633. μηρυσσαστο Voff. ἰμάσσω Af. PAIC.

medeamur. Certe ita interpretatus sum. Si quis auctoritatem verbi desideret, in Aiace Sophoclea v. 567 et 763 sic vsurpatum videbit, vt iniungere et commendare et vult inculcare significet.

626. Πασματίη vtrum arae ipsius in casu recto epitheton hic esse voluerit poeta, an Rheae, an Mineruae denique, obscurum est. Mihi placebat legere ex Vossiano libro *πασματίης* et Rheae intelligere hoc nomen attributum. Cum sit *ἄπαξ λεγομένη* fabula, quod inuenire potuerim: tanto minus asserere quidquam licet. Quod sequitur, *τόθι λύθεν*, ad plenum denique actum solutae nauis refertur. Versu 621 initium modo narratur. Nunc postquam sacra omnia fecere, postquam arae nomen dedere, impleta demum conditio, qua expeditionem nauis Mineruae impetratum iri praedixerat. Totum hoc interpretando expressisse mihi videor. Calidior aliquis co-

gitauerit, quin frigidus ego senex re nondum satis perpensa cogitabam, legendum forte pro *τόθι* esse *ὅτι* sensu *ἀντιλογικῶ* sed nihil opus esse, cum series rei ipsa ostendat, suadet etiam illud, quod non solent librarii voci ita consuetae et aptae, abstrusorem et prima specie repugnantem substituere.

628. Si mutandum sit *Θῦνε*, quod videtur Pierfsono Verif. 2, 5 p. 193 malim auctoritate Vossiani libri in *Θῦνε* mutare, quo vtitur noster 1367: quam in *Θῦνε* pro *ἔθει*. Sed nihil mutato opus est. Vt enim nauis pulsari a maris fluctibus dicitur, de quo vid. Ind. ita nauis pulsat vrigetque remis ac toto corpore suo vndas, cui sententiae conuenit etiam illud *διμυρυσσασα*.

632. Προτόνοις] Hesychius. Προτόνοι, οἱ ἐκατέρωθεν τῆ ἰσῦ ἁρσῖνος ἐπτεταμένοι ἀς τὴν πρῶσαν καὶ πρῶμων ἔμπροσθεν, et: Προτόνοισι, τοῖς τὸν ἰσὸν συνέχουσι ἁρσῖνοισι ἐξ ἐκατέρω μέρους, καὶ τοῖς ἐν τῇ ὑφαστικῇ

- 635 Σίτῃ καὶ πόσιος λελιημένοι· ἀμφὶ δὲ κναμὸς
 Ἀργάνθῃ κατέφαινε, βαθυσοπέλοί τε κολῶναί.
 Ἡρακλῆς δ' ἠπέγγετ' ἀν' ὑλήεντας ἐναύλας,
 Τόξον ἔχων παλάμαις ἰδὲ τριγλώχιναις οἰσῆς,
 Ὀφραῖ κε θηρήσαιτο, πόροι δ' ἐπὶ δόρπον ἐταίροις,
- 640 Ἡ σύας, ἢ πόρτιν κεραῖν, ἢ ἄγριον αἶγλα.
 Τῷ δ' ἀφάμαρτήσαντος Ὑλας ἐξήκετο νηὸς,
 Λάθρα ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρπῆ,
 Ὑλη ἐνὶ πλαγχθεῖς, ἐν δὲ σπέος ἤλυθε Νυμφῶν
 Λιμνακίδων· αἱ δὲ σφιν ἐσαθρήσασα ἰόντα
- 645 Κῆρον ἔτ', ἀντίθεον, κατερύκακον, ὄφρα σὺν αὐταῖς
 Ἀθάνατός τε πέλη καὶ ἀγῆραος ἤματα πάντα.
 Ἀλλ' ὅτε πρὸς μεσάτην ἠὼ φέρεν ἀκέας ἵππευς
 Ἥελιος, κραιπνὸς δ' ἐξ ἔρεος ἔπνεεν ἔρος,
 Ἐν δ' ἔπεσ' ἀργενναῖς ὀδόναις. Τίφους δ' ἐγεγώνες
- 650 Νηὸς ἔσω περῶαν, θινὸς δ' ἐκ πείσματα λύειν·
 Οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνας ἐπίθοντο.
 Εἰλατίδης δ' ἀνὰ πρῶνα θοῶς Πολύφημος ἔβαινεν,
 Ὀφραῖ κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσσοι.
 Ἀλλ' ἔοι ξύμβλητο· μολεῖν γάρ οἱ ἔτι πέπρωτο

Φῶσιν

638. *παράμους* PAI. ἢ δὲ Voff. *μαρ.* — *ἔξικ.* Voff.

639. *θηρῖα.* Voff. 641. *ἀφο-*
642. Λάθρη Voff. 643. *ἐνπλαγ-*

κῆ ἰσφ. Conf. Schol. Apollon. ad
 lib. I. v. 564. ESCH.

635. Vid. 551 et 600. Licet κνήμη
 tibiam, rigidam partem pedis, pro-
 prie signet; κνημὸς tamen s. κναμὸς
 non tam rigorem, et iugum per-
 petuum montis exprimere videtur,
 quam sinum quendam, aut angu-
 lum adeo inter duo iuga, duos
 rigores interceptum, plane vt ἀγκών,
 de quo pulchre Camerar. de Part.
 Corp. hum. p. 246. qui de κνημῶ
 vel κναμῶ ibid. p. 399. Nempe,
 quod observat vir doctissimus, Ho-
 merus plurium numero κνημῆς so-
 let appellare, qui faciunt et ipsi
 sinus angulosque: et κνήμη cum
 μνημῶ angulum facere potest

quemcunque, vt brachium cum la-
 certo.

640. Πόρτιν etiam de fero ani-
 mali intelligendam arbitror bubuli
 generis: epitheto κεραῖν videtur
 indicare poeta, se non vitulum re-
 centem, subrumen, quae alias πόρ-
 τισ est, sed iam adultiorem, velle
 dicere. De hac aberratione Her-
 culis vid. ad 1241.

643. Neminem, spero, offendet,
 seiuncta a Participio πλαγχθεῖς
 Praepositio. Si sit verbum Grae-
 cum ἐμπλάζεσθαι, aliud, puto, signi-
 ficat, vt *inverro*. Siluestris regio
 in causa fuit, cur aberraret Hylas,
 et Herculis vestigia amitteret.

bum et potum desiderantes. Circum collis *flexus* (635) Arganthei se aperit, excelsisque scopulis vertices. Hic Hercules festinat ad siluosos recessus arcum gerens manibus, sagittasque tricuspides, ut venaretur epulasque praeberet fociis, aut apros, aut iuencam cornutam, aut siluestrem capram. (640) Illo autem deunte, Hylas clam naue egressus sequitur, flexuosa vero et ipse aberrat via, in filua vagans, sic in speluncam deuenit Nympharum palustrium, quae dum conspiciunt euntem adolescentulum adhuc, deo similem, intercipiunt, uti fecum (645) immortalisque sit et senii expers in omne aeuum. Sed cum medium ad diem celeres equos sol egisset, subitus de monte spirauit ventus secundus, albisque velis incidit. Signum dat Tiphys redeundi in nauim, et litore oras soluendi. (650) Hi gubernatoris hortationi obtemperant. Polyphemus Elati F. eminentis dacumen montis ascendit celeriter, Herculem celeriter in nauim vocaturus. Sed non occurrit illi, neque enim fato decretum erat ad pulchra fluentem Phalin venire forte

χθῆς al. 645. κ — κεινον Voff. 646. καγηρως Voff.
 649. ἀργενναῖς PAL. 651. εἶθ — οὕτω πλοῦτο Voff. 653. κα-
 λίσσασαι Esch. solus.

645. Languere videbatur Doruillio Animadu. in Charit. 7, 5 p. 624 epitheton ἀντιθεον, cui ἀργίγενον substituit ex ingenio, pulchrum nomen aetati illi signandae, quod illustrat ex Eurip. Bacch. 1183. Mouit, credo, virum doctum illud, quod particulam ἔτι referret non modo ad κῆρον, sed ad ἀντιθεον etiam, quod nihil necesse est. Sunt duo attributa Hylae, est κῆρος ἔτι, deinde est ἀντιθεος, Deo pulchritudinis causa comparandus, Apollini, Baccho etc. In hoc magis laudandus videtur vir doctus, quod rationem additi ἀγήραος deriuat ab illo Tithoni fato, quem sua Aurora frustra immortalem praesti-

tit, fenestutis incommoda obhita excipere: idque similibus poetarum distis illustrat.

647. Obseruatum iam olim Grammaticis, ut Hesychio, Eustathio praesertim ad Od. B, 1 p. 74, 14. ἡὼ etiam pro die simpliciter poni. Hic locus in primis notabilis, ubi non, ut alias in Synecdoche totum ostenditur ab ea parte, qua illam ostendi interest: sed μεσῶτη ἡὼς pro meridie ponitur, ad quod tempus expectasse videntur Herculem.

649. Ἀργενναῖς ὀδόντας appellandis occasione dedisse videntur ferreni et ficci dies. Madida entra vela vix ita voces.

656.

- 655 Φᾶσιν καλλιέροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἤωι λυγρὴν ἐπεραίσαμεν αἶαν,
 Ἐνθ' Ἀμύκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάσσει·
 Ὅστε Πανομφαίε Ζηνὸς θέμιν εκ ἀλεγίζων,
 Ἄθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,
 660 Ὅστις ἐπὶ σαθρὰς ἠδ' ἀσεμφῆ δόμον ἴζη,
 Θῆκατο, πυγμαχίης ὑπερόπλε πειρηθῆναι.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἠΐσωσε βίη κρατερός Πολυδεύκης,
 Τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκληροῖσιν ἰμάσι.
 Λαῆς δ' αὖ Βεβρύκων Μινύα χαλκῶ κατένησαν.
 665 Ἐνθάδ' ἀφορηθέντες, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ καμόντες,
 Βιθυνῶν μέγα ἄστυ πλατείῃ κέλσαμεν ἀκτῆ,
 Σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' ἐν νιφάργεσιν ὕλαις,
 Ἔσπεροι αὐλιθόντες ἐφοπλισσάμεθα δόρπον.
 Ἐνθα τότ' αἰνόγαμος Φινεύς ὑπερήνορι θυμῶ
 670 Δοιὸς ἐξαλάωσε γόνος, προβλήσι τε πέτραις
 Θηρσὶν ἐλὼν πρὸς θῆκε γυθαίων εἵνεκα Φίλτρων

T 88

655. Φᾶσιν Af. 656. ἤωι Iunt. ἐπερασσομ. Af. Voff. 657. βε-
 βρήκ. PAI. 659. περικτυ. Voff. 662. ἠΐτω σεβίη PAI.

656. Poterat alicui in mentem venire, ἐπ' ἤωι esse studio positum ut sit, cum aurora proxima, altero mane. Verum ab Iuntinae editionis auctoribus vel operis nihil expectari potest, quam feruili imitatio aut aberratio humana ab exemplo. Illud ἐπ' referendum ad ἐπεραίσαμεν.

657. [ὑπερφιάλοισιν] Τὸ ὑπερφιάλος τῶν μέσων esse, annotat Suidas. Ποτὲ μὲν ψόγε, οἶον ἐκ ἔθνωνδος· αἰδ' ὑπερβαίνων τὰς τῶν ἔθνων ἰσχύας Φιάλας· et sic h. l. a nostro accipitur, quemadmodum etiam a Theocrito ὑπερφιάλον περ ἰόντα et alibi saepe, quos ita describit Oppianus αἰλιυ. α. σπονδάς τ' ἀθανάτων καὶ ἑμαφροσύνην ἀλίττοντες· ἐν αἰλίαις δὲ accipitur ἐπ' ἐγκωμίας.

ESCHENB.

658. [Ὅστε πανομφαίε Ζηνὸς] Vide Hesychiam voce πανομφαίων et πανομφαίω. pro ἀλεγίζων C. Rittershusius videtur legisse ἀλέγισεν Commentar. ad Oppian. lib. II. v. 20. quem, si lubet, vide.

ESCHENB.

658. Ad Il. Θ, 250 Scholia vetera: Πανομφαίω, κάσθη φήμησ καὶ κληδόνος αἰτίω καὶ δοτήρι. Ὁμοφῆ γὰρ ἡ θεία κληδόν. Ouid. Met. II, 198. Ara Panoμφαεο νεμεσ est sacrata Tonanti. GESN.

659. [Περικτιόνων ἀνθρώπων] Non terrestrium hominum, sed vicinorum. Ita Apollonium de eodem Amyco: πολλὰς δὲ περικτιόνων ἐδάϊξε. ESCH.

661. Θῆκατο media voce, quia sibi etiam legem certaminis posuit, secum pugnare iussit hospites.

665. Ἐνθάδ' ἀφ.] Modo ὑπ' εἰρεσίῃ, modo ὑπερασίῃ coniunctim scri-

orte robur Herculis. (655) Proximo mane ad funeam deferimur terram, vbi Amycus Bebrycibus impiis nperitabat, qui Panomphaei Iouis legem non curans certamen hospitibus circumhabitantium hominum, quis- unque ad stabula sua et stabilem domum veniret, (660) ropofuerat, pugilatu acerrimo vti secum experirentur. Iunc igitur confecit robustus Pollux, percūtiens subita i (*fulminis instar*) caput duris caestibus. Turbam ve- o Bebrycum Minyae aere (*aereis armis*) deleuerunt. nde cum soluissemus, remigando fatigati (665) ad ma- nam Bithynorum vrbein lato appulimus litore prope- antes per ostia fluminis, et in niuosis filuis vespertini astra nocturna metati coenam parauimus, vbi tum in- elix coniuge Phineus furenti ira duos excaecauerat fi- ios, prominentibusque in petris (670) praedam feris auliebria propter delinimenta exsoluerat. Hos vero inco-

663. ἰμάσσι Af. 665. εορεσην Voff. 666. Βιθ. τὸ μ. α.
βαδάη Voff. 668. ἰΦωπλ. Voff. 669. Ενθα πότ' Voff.
671. Χερσίν Voff. mar. 3ηρ.

riptum habent superiores editio- nes: sic et in Plurali. H. STEPH.

663. [Ἰπ' εἰρεσίη] Iam Stepha- nus monuit, modo ὑπ' εἰρεσίη, modo παρεσίη scribi apud nostrum.

ESCHENB.

667. Σπεύδοντες] Vt minus mihi suspecta sit vox νιφάργισιν, facit, quod tribuitur ab Hesychio, νίφαργος, φάρι λέληθασιμένον (ita enim apud eum legendum puto, non φάρι) licet alioqui non satis pla- rat tale epithetum tribui ἕλαις: Mutandus saltem fuerit accentus, scribendo νιφαργέσσιν, a νιφαργής πο νίφαργος, si retinenda videatur vox.

H. STEPH.

670. Δοίς ἐξαλαίωσε γόνεσ] Aliam Phinei supplicii causam affert Apol- linius, quam apud ipsum vide. No- tū vero cum Sophocle facit aliquo

modo, *Ὁς κηρωθῆναι αὐτόν φησι, ὅτι τὰς ἐκ Κλεοπάτρας υἱὰς ἐτύφλω- σεν, ὠρείδον καὶ κράμβιν, παθεῖς διαβολαῖς διὰ τῆς αὐτῶν μητριῶς.

ESCHENB.

670. Magnam vim fabularum de Phineo hic congeffit V. Schol. ad Apollo. 2, 178. Est Phineus suis cum Harpyiis non magna modo pars Argonauticae fabulae, de quo Val. Fl. 4, 425 sqq. sed Troianae etiam ap. Virg. Aen. 3, 212 vbi multa Lacerda, praefertim insignem locum Eustathii ad Od. M, 61 p. 474, 36. Ad Orphea illud modo pertinet, αἰνόμενον dici, quod in- duxit filiis, ex Cleopatra Boreae filia susceptis, nouercam, eiusque furioso odio condonauit filios. Sed vlciscuntur sororem, sanant illius filios, Boreadae Calais et Zetes. Illud αἰνόμενος conuenit cum πικρό- γαμος

G

Τὴς δὲ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὀπωπότεας αὐτοῖς ἔτευξαι
 Παῖδε κλυτὴ Βορέε· Φινεῖ δ' ἄρα ὠπάσαν ἀτην
 Ἀργαλέοιο κότῃ, Φωτὸς δ' ἀπενόσφισαν αὐγὰς.

- 675 Αὐτὰρ ἐπεὶ ζαμενὴς Βορέης εὐροφάδεσσιν ἀέλλαις
 Ἀρπάζας ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμά πυκνά καὶ ὕλας
 Βισονίης, ἵνα κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ Φωνῆος Ἀγνηορίδαο λιπόντες
 Αὐλιν, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικόμεθα
 680 Ἀγχεῖ Κυανέαις πέτραις, ἃς μοι ποτὲ μήτηρ
 Ἡμετέρῃ κατέλεξε περίφρων Καλλιόπεια.

- Οὐ γάρ οἱ ἐξυπάλυξις οἴζυροιο πόνοιο,
 Ἀλλὰ κατειρμέναι ἀνέμων ἀργῆσιν ἀέλλαις
 Ξυμβλήτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλαισιν ἴσσοι·

- 685 Δῆπός τ' ἀμπέλαγός τε καὶ ἔβρανὸν εὐρὺν ἵκανεν
 ῥηγνυμένοιο κλύδωνος ὀρινομένης τε θαλάσσης,
 Κύματι παφλάζοντι· περιβρέμει ἄσπετος ἄλμη.
 Ἀλλ' ἐγὼ Ἀγνιάδη τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα,
 Πρύμναν ἔπειθ' ὄροειν ἔφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴη.

672. αἰσινᾶς Voff. ἀσκ. ὀπίπ. PAIC. 673. Φι. δὲ οἱ ὠπάσαν-
 σαν Voff. 675. Αυτ. ἐπι Voff. ἕκαστα PAIC. 676. ἐκυ-

γαμος Od. A, 266. Medeae alias
 pene solempne epitheton.

673. Illud ἄρα, licet in locum eius
 Latine loquens aliquis recte substi-
 tuat aduersatiuam *νερο*; retinet vim
 suam, ut consequentiam, et nexum
καί significet. Ut plene resti-
 tuant Calais ac Zetes filios Phinei,
 ut iis satisficiant, excaecant pa-
 trem. Voffianam lectionem, qua-
 tenus illud *οἱ* inculcat (nam in ver-
 bo *ὠπάσαντων* manifeste vitiosa est)
 referam ad illum pleonasmum s. re-
 dundantiam, de qua in Ind. n. x.

675. Αὐτὰρ ἐπεὶ] In Flor. et
 Ald. ἕκαστα legitur, quod ferre non
 potest versus: et quo tamen sen-
 tentia ipsa opus habet, quae alio-
 qui pendens et imperfecta relinque-
 zetur. Sed quid si dicamus ἐπεὶ

pro ἕκαστα accipi? Hoc quidem
 plerisque mirum visum iri scio: mi-
 hi certe mirum videri, sed non esse
 tamen nouum profiteor. Sic enim
 et supra, v. 182. Αὐτὰρ ἐπεὶ τα-
 λαμῶν συνεφέσπετο, τὸν δ' ἐλόχου-
 σεν Δία κῆρ' etc. Nam hic ἐπεὶ pro
 ἕκαστα accipiamus necesse est, quum
 δὴ τότε quod tertio abhinc versus
 habetur, illi ἐπεὶ non reddatur;
 (quod aliquis prima fronte existi-
 met) sed dicatur ἐπ' ἄλλης ἀρχῆς,
 ut loquuntur Graeci Grammatici.
 Porro et apud Thucydidem, aut
 veterem alium scriptorem Graecum,
 talem usum huius particulae ἐπεὶ
 inuenisse mihi videor in loco, quem
 suspectum eo nomine habebam.

H. STEPH.

675. Αὐτὰρ ἐπεὶ] Ἐπει hic pro
 ἕκαστα

ncolumes et videntes rursus praestiterunt incliti duo
 boreae filii, et Phineo vicissim noxam difficilis irae in-
 uulerunt, lucisque abstulerunt splendores. Verum post-
 a vehemens Boreas verticosis procellis (675) abreptum
 euoluit, in querceta densa ac silvas Bistoniae, vbi for-
 tem perniciosam et fatum assequeretur. Tum Ageno-
 idae Phinei relicta habitatione super magnum maris
 equor euasimus prope ad saxa Cyanea, quae mater
 nihi quondam (680) nostra narrauerat, prudens Cal-
 iope. Nempe nullum illis suffugium aerumnosi labo-
 ris; sed spumosis ventorum procellis impulsis, complo-
 ruunt in se innicem euntia: fragor per pelagusque
 et spaciosum caelum transit ruptorum fluctuum et con-
 itati maris, adeo feruente fluctu immensum mare per-
 trepit. Haec ego Agniadae *Tiphyn* lingua praedixe-
 am, puppim vt respiciat, vt sibi caueat. Illius haec
 audien-

λαοὶ διὰ δριμα Voff. 677. Βισονιον Voff. 678. Αὐταρ
 πα Φ. λιπονες Voff. ἔπατα edd. V. N. ad 675. ἀγινος. PAIC.
 685. ικανε Voff. 687. περιβρέμας PAIC. 689. πειφ — von Voff.

τα poni, recte obseruat Steph-
 us, quem vide. ESCH.

diderim *περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος*
ἄλμη. H. STEPH.

675. Ἐπὰ potestate τῆς ἔπατα
 titum hic et 678 a poeta, non
 hito, ἔπατα autem utroque loco
 e glossa. In posteriore quidem
 poterat aliquis σοφὸν φάρμα-
 putare, si dicamus priorem in
 is esse correptam. Sed repu-
 perpetuus, in hoc ipso quo-
 loco (v. 669. 673), vsus poeta-
 Graecorum pariter et Latino-
 GESN.

687. Περιβρέμας] Stephanus ma-
 uult legere *περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος*
ἄλμη. sed non aduertit versum,
 quem sic metiri non possumus,
 ergo, si quid mutare velis, ita
 scribe:

Κύματι παφλάζοντι, περὶ δὲ
βρέμῃ ἄσπετος ἄλμη.
 ESCHENB.

687. Quidni vero *ἄσυνδῆτος* alie
 quando canere poeta potuerit?

GESN.

680. Non dixerim vtrum *πέτραις*
 tur ab *ἀγχεῖ*, an ab *ἐξικίμε-*
 . Sed simpliciter dicam *πέτραις*
 esse ac *πρὸς* vel *παραὶ ταῖς*
πέτραις.

689. Vetat Orpheus Tiphyn a
 periculo dimouere vel deiicere oculo-
 los, vetat illum respicere ad pup-
 pim: sed semper intentum esse con-
 currentibus et discedentibus per
 vices petris. Ἐπατα habere mihi
 hanc

G 2

- 690 Τῷ δὲ καὶ εἰσαίοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ,
 Ἐν σέρνοισι δὲ κεῦθεν, ἃ οἱ τελέεσθαι ἔμαλλεν,
 Μῆνος ἀφ' Ἡρώων· ἀλλὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἥρης ἐνγασίησιν ἐρωδιὸν ἦκε Φέρεσθαι
 Ἀκρην ἰσοκεραῖαν· ὃ δ' ἀχαλῶων πεπότητο,
 695 Πέτραις δ' ἐν μυχάταισιν ὑπὸ πτερύγεσσι ἀερθεῖ
 Δινήθη· τὰ δ' αἴψα κραδαινόμενα ἐκάτερθε
 Σύμπεσον ἀλλήλαισι, καὶ ἔρῃς ἄκρον ἐκέρσαν
 Ὀρνιθος· περὶ δὲ σφιν ἐτώσιον ἤρσαντο.
 Τιφους δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιῷ αἰπὺν ὄλεθρον,
 700 Σίγα μὲν Ἡρώεσσιν ἐκέλευτο· τοὶ δ' αἰόντες,
 Ἰέμενοι θοὰ κύμαθ' ὑπερρείησι χάρασσον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μολπῆσι παρήκαφον ἡμετέρησι
 Πέτραις ἠλιβάτης· αἳ δ' ἀλλήλων ἀπόρθεσαν.
 Κύμα δ' ἀνεβρόχθησε· βυθὸς δ' ὑπρέικαθε νηϊ,
 705 Ἡμετέρη πίσυρος κιθάρη, διὰ θέσκελον αὐδῆν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πορθημοῖο κατὰ σῶμα καὶ διὰ πέτραις
 Κυανέας ἤμειψε λάιλος τρόπις, αὐτῆι ἄρ' αἶ γε
 Βυσσόθεν ἐβρίζοντο, καὶ ἔμπεδον αἶν' ἐμιμνον.
 Οὕτω γάρ Μοῖραι τὰδ' ἐπεκλώσαντο Βαρεῖαι.
 710 Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀδευκῆα πῆματ' ὄλεθρον
 Ῥηβανῆ προχοαῖσι μέλαιν' ἐξικόμαθ' αἰκτὴν,
 Νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηίδα, τῆς ἀπᾶτερθε

691. ἤμαλλο Voff. 692. F. Μάνφ. 695. μυχάταισιν Voff.
 696. Δινεῦνται superfcg. το Af. Δινεῖτο -- ἐκάτερθε Voff. Δι-

hanc vim videtur, quasi diceret, ab hoc inde momento.

692. Potest quidem μῆνος sic intelligi, vt cum κεῦθεν construatur, solus sibi futura celauit. Sed concinnius tamen, puto, iungitur cum αἶ, soli sibi perficienda et euentura.

693. Ἐρωδιὸν] Vide Meursium ad Lycophr. p. 238. 240. 241. Apoll. colymbam dicit. Pindar. Ἰγυγα. εσχη.

694. Puto omissam esse κατὰ. Iussa est ardea volare ea regione aëris et via, qua summa antenna e malo Argus suspensa debebat trans-

ire. Nondum inueni nomen conpositum ἰσοκεραία alias: formatum puto distinctionis causa, cum κεραία etiam de aliis rebus dicatur vt sunt κεραῖαι δρακωνηφόροι apud Diod. Sic. 17. 44. Tristis et melleste ferens imperium volat arde ob periculum: hoc puto exprimitur participio ἀχαλῶων.

702. Rogauit Orpheus rupe vti velint discedere, et viam dante transituris Argonautis.

705. Doctissimus Pierfonus Vossii. 1, 9 p. 117 aut πωσύνη vult legi

audientis animus obstupuerat, (690) sed occultauit in pectore, quae sibi essent perficienda inter Heroas. At Minerua caesa Iunonis instinctu ardeam misit, ut ferretur ad summam antennam. Volabat illa *propter periculum* grauatim: inter ipsas vero penitissimas *qua sibi proximae erant* petras alis sublata (695) circumagitur; quae celeriter hinc atque illinc coruscantes in se inuicem irruunt, et caudae extremum detondent auis, ceterum frustra sibi inuicem illiduntur. Tiphys vero, cum sic praiceps exitium effugisset ardea, silentio (*signis*) heroas adhortatur. Intelligentes illi (700) inmissi et incitati undas sulcant remigiis. At ego cantibus induxi nostris petras excelsas: recesserunt illae a se inuicem: fluctus cum sonitu irruit: fundus concessit *viam dedit* nauis, nostrae obsecutus citharae propter diuinum cantum. (705) Cum iam per fauces freti et petras Cyaneas euasisset loquens carina; statim illae in ipso fundo velut radicatae firme semper ita permanserunt, ita enim graues Parcae ista neuerant. Sic elapsi ex amaris leti exitiis (710) Rhebantis per ostia in nigrum litus euasimus, insulam in longam Thyneida, iuxta quam piscu-

νευται P. Διευται AIC. 699. F. επροφυγ. 703. ηλιβα-
 3as Voss. 705. ομψην Voss. 708. καί τι εμπεδον Voss.
 Ημμων Pr. 711. Vid. leg. μελαιναν ἐς ἰκόμ. 712. απατερθε. Voss.

ut ad *νητ* referatur, aut totum verum eiici, ut inepte repetitum ex 63. Fugit illum, *πίσνον* nostro non modo esse fretum, confisum, sed etiam obsequentem. Si ineptum est repetere versus eosdem, nihil Homero ineptius, cum quo ineptire maluit noster, quam saeculi non tui seruire iudicio. Reliqua ex interpretatione, spero, apparebunt.

709. Βαρᾶμ accipio hac ratione, quae apud Romanos etiam graue est, quod moueri mutariue non potest.

711. [Ρηβοῦ] Omnino hic le-

gendum arbitror *ρήβαννος*, vel *ρήβαίη* quo utroque nomine hoc fluentem insignit Apollonius, quod tamen alii aliter nominant. Esch. V. Hoff. ad Steph. h. v.

711. Ῥήβαν ἀκυρόσην πεταμόν ἀπτήν δὲ μέλαιναν Apollo. 2, 549. Prius hemistichium repetit v. 652. Quam emendationem proposui in Var. Lect. necessariam puto. Requiritur enim profecto ad ἀπτήν non *μέλαιν* h. e. μέλαινα, sed μέλαιναν, et post μέλαιναν syllaba breuis: et veniunt Argonautae *in altam*.

Τέμβριος ἰχθυόεις θαλαραῖς πλημμύρεται ὄχθαια
 Σαγγαρίος θ', ὅς κύματ' ἐπιτρέχει Εὐξείνιοιο.

715 Ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλῶν ἐπενευσάμεθ' ἐρεσίησιν,
 Ἀμφὶ Λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλασμεν, ᾧ ἐπιλαοῖς
 Κραῖνε Λύκος ποταμοῖο Φεράνυμος, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο
 Ἡρώας Μινύας, ξενίη δ' ὑπέδεκτο τραπέζη,
 Φίλετο δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα συννεχὲς αἰεῖ.

720 Ἐνθα καὶ αἴσα παρέχε καταφθίδαι δύο Φῶτας,
 Ἀμπυκίδην Ἰδμωνα, κυβερνητῆρά τε Τίφυν.
 Τῆ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἠρείσατο νῆσος,
 Τὸν δ' ἔκτεσεν θῆρ σὺς ἄγριος· αὐτὰρ ὁ τοῖς γε
 Τύμβως χευόμενοι πολίην ἐπένησαν θαλάην,
 Ἀγλαῖα

715. αἰγιαλον ἐπενευσάμεθ' Voff.

716. λύκοιο PAIC. ἔπι-
 λα οῖς PAI.

718. ἐγέρησε conl. Pierfo.

719. Vid. leg.

Quam facile in maiusculis literis Σ
 et Ξ confundantur, notum. AESN.

714. Innatare, credo, dicit Sanga-
 rii aquas vt leuiiores, grauiori-
 bus Ponti, qualia de aliis etiam pas-
 sim narrantur: Pontum vero an
 ipse poeta hic Euxinum, εὐξείνιον,
 vocarit, dubitare fas est, qui alias
 semper ἄξιον, inhospitalem, ve-
 teri nomine appellare soleat. Quam
 facile in veteribus libris quibus-
 dam εὐ et εἰ misceantur, monui ad
 εὐονίτας an εἰονίτας λοιβῶς v. 601.

718. Cl. Pierfonus Verif. a, 7
 p. 225 alterum ὑπέδεκτο librariis
 putat deberi: poeta dignum et for-
 te verum ἐγέρησε. Mihi suauitatem
 poeticam habere videbatur repe-
 titio. Et video Cl. Schraderum in
 exemplis talium repetitionum po-
 suisse hunc locum Anim. ad Mus.
 c. 13 p. 233.

723. Caesuram, qua caret hic
 versus, ei conciliaturus Cl. Lenne-
 pius Anim. ad Coluth. 1, 1 p. 3
 Τὸν δ' ἔκταν ἕτερον σὺς ἄγρ. Vt
 non reprehenderem versus, si in
 libris esset: ita illum quem habent

libri, hac quidem parte, ob ipsam
 illam et numerorum asperitatem
 et exaggerationem nominum prae-
 fero.

AESN.

723. Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hunc et
 sequentem versus turpissime cor-
 ruptos esse, quibus videre potest,
 quomodo autem restituendi sint,
 non facile vel sagacissimus etiam.
 Henr. Stephanus ob articulum ὁ in-
 tegrum sequentem versus aliter le-
 git, ita:

Τύμβως χευόμενος πολίην ἐπενή-
 σατο ἄξιον.

Sed, si ita legimus, nullus erit
 sensus, quis enim ille sit τύμβως
 χευόμενος, neque Lynceus videre
 poterit; quod si Lycum dixeris,
 nego. Is enim non cum Argonau-
 tis nauigauit; quod, puto, aduer-
 tens Stephanus, versus inter hunc
 et sequentem deesse arbitratur. Ego
 secus sentio, et primarium vitium
 in αὐτὰρ ὁ latere arbitror, quam-
 quam neque θαλάην rectum sit. Si
 in tam desperato loco coniecturae
 locus relictus sit, arbitrarer potius
 legendum esse

-- Αὐτ'

pusculentus Tembrius viridantibus exundat ripis, Sanguis- que, qui super Euxini fluctus innatat. Sed cum ad litora nauigassemus remigiis, (715) ad Lyci fluuium appulimus, ad quem populis imperitabat Lycus fluuii cognominis, qui excipiebat Heroas Minyas hospitali mensa, amiceque illos tractabat dies noctesque continuas. Ibi fors tulit mori duo viros, (720) Idmonem Ampyci F. et gubernatorem Tiphyn. Alterius quidem in corpus tristis morbus incubuit, alterum fera sus aggressus interfecit. His tumulos cum struxissemus, canum nauigauimus mare Ancaeo confisi, illum enim peritum nau-

Φίλατο vt 508. *συνιχίς* om. praet. Steph. 722. Τῷ Chiu. 723. *ἔπαινον* Af. *ἔπαινον* Voff. Vid. leg. *αὐτ' ἄρα τοῖς γε* V. N. 724. *ἐπένησαν*. Θίνα Voff. *ἐπικησάμεθ' ἄλμην* V. N.

— Αὐτ' ἄρα τοῖς γε

Τύμβος χευόμενοι, ποδῶν ἐπι-
νήσαμεν ἄχνην. ESCH.

724. Τύμβος χευ.] Primum,

quum praecedens versus habeat ὁ, ἢ οἱ, legendum puto *χευόμενος* non *χευόμενοι*: deinde quod ad duo postrema vocabula huius versus attinet, pro *ἐπένησαν* quidem non dubito quin *ἐπενήσατο* reponendum sit, quod conueniat cum *ο χευόμενος*: sed pro *ποδῶν* quid reponi debeat, hoc vero mihi dubium est. *ἄχνην* quidem certe mihi in mentem iam tum, quum ille locus excuderetur, venerat, sed veter ne nouus iste mos esse comburiatur τῷ ἐπιπέσει ἄχνην: quare *ἄχνην*. Verum hoc quoque addo, mihi videri deesse vnum versum, ut plures inter hunc et proxime sequentem.

H. STEPH.

723. et 724. Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] hic locus etiam pars fuit acriosis iusto contentionis de Diphthongis *ae* et *oi*, an illae in fine vocis *osifrae*, proxima voce a consona accipiente, corripri possint. Egi de *ota* re in Ind. sit. *ae* et *oi* finales.

Iam hunc nostrum locum ita emendabat Casaub. Lectt. Theocritt. c. 18 p. 126 *αὐτὰρ οἱ τοῖς γε Τύμβον χευόμενοι ποδῶν θαλίην ἐπένησαν*. Intellexit, credo, *θαλίην* epulas inferiarum. Sed nullam rationem habuisse videtur versus, qui sequitur, qui sic plane non cohaeret, nisi dicere velis, (ad quod festinare solet Pierfonus) versus excidisse. Mihi placere Eschenbachianam coniecturam *αὐτ' ἄρα τοῖς γε*, iam indicaui in Var. Lectt. Bentley ad Callim. H. in Iou. 87, n. 13 p. 461 ita, *αὐτὰρ ἐταῖροι Τ. χευόμενοι ποδῶν ἐπικησέον ἕλην*. Ienf. Lectt. Luc. 2, 6 p. 175, illud *οἱ*. Casaubonianum in medio relinquens, legit *ποδῶν ἐπικησάμεθ' (vel ἐπικησάμεθ') ἄλμην*, in quo me habet plane consentientem, videoque illud etiam placere Schradero Anim. ad Mus. 17 p. 306, et Lennepio Anim. ad Coluthum 1, 1 p. 3. Malui tamen hic etiam retinere adhuc vulgatam lectionem et peccare more meo in partem cautiorem.

GESN.

- 725 Ἄγκαιώ πῖσυνοι· τὸν γὰρ Φάσαν ἴδριν ἅπαντες
 Ναυτιλῆς, σφετέρησι δαημοσύνησι κεκάδαται.
 Αὐτὰρ πηδαλίῳν οἴηια λάζετο χεῖρι,
 Νῆα κατιθύων ἐπὶ Παρθενίῳ ῥέεθρα,
 Ὅν δὴ Καλλίχορον μιν ἐπάνυμόν οἱ καλέεσιν,
 730 Ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ προτέροισιν ἔλεξα.
 Ἐνθεν ἄκραν προβλήτα παραπλώσαντες ἔβημεν
 Γῆν ἐπὶ Παφλαγόνων, τὴν δὴ παράμειψε θέσσα
 Ἄργω ὑπὲρ μέγα λαῖτμα· Καραμβιακὴν δ' ἴκετ' ἄκραν,
 Ἥι ἐνὶ Θερμόδων κέεται, Ἄλυός τε ῥέεθρον,
 735 Βαῖλλον ἐπ' αἰγιαλὸν δίνας ἀλιμυρέας ἔλκον.
 Νέρθε δ' ὑποθρώσκουσι βορειάδος ἀντίον ἄρκτε
 Μακρὰ Θεμισκύρης Βοιαντίδος ἄψευα κέεται.
 Ἀγχι δ' Ἀμαζονίδων δαμνίππων ἄσσα κέεται,
 Καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνά τ' ἔθνη, λαοὶ τ' ἐπίχειρες
 Μίγδην

725. ἴδριν Voff. 726. κεκάδαται PAIC. 727. οἰκία PAIC. χεῖρσι Voff.
 730. μύθ. ἐνὶ vid. leg. ἔρεξα Voff. 732. τὴν εἰ παραμ. Voff. 733. καραμ-

725. Ancaeo, competitori muneris, praelatum ipsius fatidicae Argus iudicio Erginum, narrat Val. Fl. 5, 65. et sunt sane multae antiquorum de his personis, locis, rebus, diffensiones, quas non ex ipsa modo scriptorum, qui supersunt, Argonauticorum collatione colligere multas liceret, si quis hoc ageret, et fragmentis aliorum ab Apollonii scholiaste conseruatis: sed etiam ex omni aliorum Graeciae et Latii scriptorum numero: unde tamen tantum abest vt recte argumenteris conficta esse omnia, vt potius tanquam fundum aliquem, veram subesse historiam, inde conficiatur.

729. Ὅν δὴ καλλίχορον] Rursus turpiter se dant hoc loco interpretes. Καλλίχορος, fluvius est Paphlagoniae, de quo vide Apollonii Schol. lib. II. versf. 906.

ESCHENB.

729. Dupliciter poeta in vno versu pronomibus abusus est, primo quod plane Orientis more ad relatiuum ὃν adiunxit μίν: deinde, quod illud οἱ suum etiam hic inculcavit, de quo in Indice h. v. nr. 1. Nisi frequentius esset illud Pleonasmus genus, quam vt corruptionis temere posset argui, non difficile esset hunc versum utroque liberare, hoc modo, ὃν δὴ καλλ. κατ' ἐπάνυμῆν καλέεσι. Idem flumen esse Parthenium et Callichorum, constat.

GESN.

730. Fuit forte peculiaris causa poetae, cur hoc Parthenii nomen ita diligenter inculcasset. Respicit ad v. 86 et 262.

733. Καραμβιακὴν] Promontorium hoc Straboni lib. VII. et Apollonio dicitur Κάρραμβις. Est vero παφλαγόνων ἀκρωτήριον ἢ Κάρραμβις, τὸ διακρῶν εἰς πελάγη δύο τὸν εὐξείνου πόντου, τῷ ἐπατέρωθεν σφίγ-

navigationis dicebant (725) omnes suis his artibus ornatum esse. Hic gubernaculorum clauos cepit manu, gubernans nauim ad fluenta Parthenii, quem Callichorum cognomine vocant, cuius tibi, Musaeae, sermonibus in superioribus mentionem feci. (730) Inde extremum promuntorium praeternaigantes ad Paphlagonum terram accessimus. Hanc cursu praeteriit Argo per magnum Pontum, ad Carambicanque peruenit oram, in qua Thermodon situs est, et flumen Halyos, fluctus falsos ad litus ingens trahens. (735) Inferius paulo nauigantibus e regione borealis arc̄ti magna Themiscyrae Doeantidis membra iacent; prope Amazonum equestrium vrbes adiacent, et Chalybes Tibarenaeque gentes, vicinique populi permixti Mosynis regionem circum-

βίην Voff. 734. βᾶται coni. Esch. ἄλλ᾽ ἄτε sph. Esch. 735. Vid. leg. Πολλόν. 736. Νερθεν ὑπο- - βρυιδος Voff. 737. Μακρά δὲ μιν σκύρης Voff. 739. συβάρ. Voff. PAIC.

σφγγόμενον πορθμῶ. inquit Strabo. l. c. ESCH.

734. Ἄλυος] Scribe ἄλυος, ita enim ab aliis appellatur; et pro κᾶται, mallet βᾶται. vid. Apollon. lib. II. v. 72. ESCH.

735. Obscurant versum participia duo contrarios motus significantia, βᾶδων et ἔλκων, ad vnum ῥέεθρον relata: sine coniunctione. Possunt tamen intelligi de aestu maris cum Halye communicato, quatenus nunc in ripas impingit fluctus, nunc ab illis trahit ac sorbet. Sed nec displicet Cl. Wesselingii coniectura Obferuatt. 1, 22 proposita, et vsu Apollonii 2, 365 ac 946 confirmata Παλὺν ἐπ' αἰγυμιλόν, vel vt propius a βᾶδων abfit, Πολλόν, et hoc interpretando secutus sum. Quin etiam nostro v. 746 παλὺν λαμῶν est ingens pratum.

737. Μακρά θεμισκύρης βοιαντίδος] Δοιαντίδος legendum, non

βοιαντίδος, ex Scholiis ad Apollon. lib. II. v. 373. Δοίας, inquit, καὶ Ἄκμων ἀδελφοί. τίνας δὲ πατέρας, ἢ φέρεται, ὡς Φησι Φερεικίδης. Πλησίον δὲ Φησι τῷ Δοιαντος πεδία αἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἐνθα πατώκεν αἱ Ἀμύζονες, Λυκαστία, Θεμισκύρα καὶ Χαλυβία. ESCH. Add. 2, 990.

737. Δοιαντίδος etiam restitui vult Holstenius ad Steph. Byz. h. v. GESN.

739. Καὶ χάλ.] Pro ἐπίχαρος vide an reponi possit βέχαρος, (quorum mentio fit a Dionysio in descriptione situs orbis) vt sit λαοῖτα βέχαρος. H. STEPH.

739. Καὶ Χάλυβας, Τιβαρηνά τ' ἔθνη] Omnino ita legendum est, non συβάρηνα, vt superiores editiones habent. Nam Τιβαρηνοί, ἔθνος σκυθίας. Cum in hoc versu circa vocem ἐπίχαρος aliquamdiu ambigerem, neque tamen Stephani correctio, quae hanc vocem mutat

- 740 Μίγδην ἐν Μοσύνοισι πέδον περιναίεταί·
 Λαϊὰ δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλευσαν αἰγιαλοῖσι,
 Ἥχι τε Μαῦροι ἔσαν Μαριανδύροισιν ὄμβροι.
 Νέρθε δέ τοι Ἐλίης δολιχὸς παρακένλιται αὐχθῆν
 Ἐνθα δ' ὑπάρεισιν ἐπὶ προβλήσι κυκλῆνται
- 745 Τηλεφανεῖς αὐλαῖνες ὑπὲρ μυχὸν εὐρέα κόλπε·
 Οὐ Σύμης ὄρος ἐστὶ, πολὺς τ' εὐθαλῆς λειμών·
 Ἐνθα δ' Ἀράξου ρεῦμα μεγαβρεμέτε ποταμοῖο,
 Ἐξ ἑ Θερμάδων, Φᾶσις Τάναϊς τε ῥέεισιν,
 Οὐ Κόλχων κλυτὰ Φῦλα καὶ Ἠνιόχων καὶ Ἀραξῶν.
- 750 Ὅν παραρμεβόμενοι, μυχάτοισ ἐπεπλώομεν ὄρμοις
 Οὔρων

740. Μίγδην μνημοσύνης Voff.
 ριανδῆν. Voff. V. N.

741. Λαὸν Voff.

742. μα-

743. Νέρθε δέ Voff.

744. Ἐνθ' ὑπὲρ. Voff.

tat in Βέχαρες, admodum placeret, commodum rursus auxilium tulit Clariff. Graevius, qui ita ad me: Nihil muta. ἐπίχαρες etiam hoc loco sunt vicini, qui quasi ad manum sunt; describit enim Mosynoecos, qui semper coniunguntur cum Tibarenis et Chalybibus. vid. Mel. lib. I. cap. ultimo. Stephanum in Τιβερηνία. Strabonem et alios. ἐπίχαρ est apud Polluc. II. 4. p. 105.

ESCHENB.

740. Μίγδην ἐν μοσύνοισι] Hi ab aliis dicuntur μοσύνοικοι, qui

— ἔρεα νοιστάεσι

Μέσσηνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπίωνμοι ἐνθεν ἔασιν.

ESCHENB.

742. Ἥχι τε Μαῦροι] Omnino labore circa hunc versum liberavit Doctissimus Holstenius: cum enim et nos aliquoties pro Μαῦροι Μάκρωνες substituere voluissimus, commode incidimus in eius notas in Stephanum, vbi optime eum hunc locum restituisse deprehendimus. Tuto igitur cum celeberrimo viro hunc versum in posterum ita lege:

Ἥχι τε Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισι ὄμβροι.

Μαριανδύνοισι legendum esse, pro μαριανδύροισιν, manifestum est vel ex solo vaticinio Phinei apud Apollonium (2, 352)

ESCH.

742. Laudat Holstenius de Mariandynis Schol. Apollo. 2, 140. De Μαύροις autem vitiosum dicit. Verum addit, „nisi quis pro Ταῦροι, quomodo rescripti, malit „Μάκρωνες, sed tum maior mutatio facienda, vt versus constet. „Nempe facile esset Ἥχι τε Μάκρωνες, Μαριανδύνοισιν ὄμβροι. Haec in V. Μαριανδυνία. Sed post in Ταυρικῇ rem plane conficit, et scribi iubet Ἥχι καὶ Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισιν ὄμβροι.

GESN.

743. Νέρθε δέ τοι Ἐλίης] Taurorum Cherfonnesum intelligit, quae longa ceruice a Septentrione in Austrum procurrit. Ἐλίη autem hic Septentrio est, non Helice oppidum, quod hic somniant interpretes.

ESCHENB.

743. Male tamen me habet in illa Holsteniana sententia, quam ornat V. Ταυρικῇ, quod Cherfonnesi Tauricae incolae quomodo ὄμβροι

cumhabitant. (740) Tum finistrorsus nauigantes litoribus appulimus, vbi Mauri sunt Maryanduris contermini. Inferius sub Helice longa ceruix protenditur. Illic etiam iugis procurrentibus circumdantur longe splendentes conualles supra latum sinus recessum, (745) vbi Symes mons est, ingensque et viride pratum. Hic Araxis fluentum, magno strepitu ruentis fluuii, e quo Thermodon, Phasis, Tanaisque fluunt, ad quem nobiles Colchorum nationes, et Heniochorum et Araxorum, quem emetientes portus intimos adnauigauimus (750) Vro-

745. εὐρέα πόντος Voss.

746. ὄρ. αἰπὺ -- εὐθαλία Voss.

748. ῥέεσι Voss.

750. ἐνεπλόμων Αἰ. ἐπεπλά. Voss. ἀπι-

πλό. PAIC.

ὄμαροι confines Mariandynorum vocari possint, vix assequor: et Macro- nes ad Thermodontem et Parthenium collocati Herodoto 2, 104. Sed nunquam ad liquidum perducetur Geographia Orphica, et vniuersim antiqua, vt non multa maneant tenebricosa.

GESN.

745. Cum αὐλῶνες sint conualles, et ob id ipsum vmbrosae, quaeri potest, rectene τηλεφανῆς dicantur, epitheto montibus aptiori? Nempe non tam hoc spectauit poeta, quo e longinquo possint conspici, sed quod longe lateque celebrantur, atque e longo inuitant alliciuntque homines ob pulchritudinem suam aulones. Quin ipsi montes certe qui complectuntur aulonem, illum et ipsum faciunt τηλεφανῆ. Est de aulone in vniuersum, et inprimis Palaestinae praeclara Dissertatio Io. Ge. Waltheri inter obseruationes ipsius historicas et criticas, Weiffenselfae 1748 editas. Vitima vox siue πόντος legatur, siue πόλις, non mutabitur sententia. Potest enim hic vel totius maris nomen locum habere vel partis.

746. Versus Heroicus: penultimam in εὐθαλίης productam video etiam H. 67, 7.

747. 'Ἐνθάδ' ἀράξῃ εὐῦμα] Vide ad hunc et sequentes versus Plinium lib. VI. c. IX. et Apollon. lib. 4. ESCH.

747. Non magis miror Araxen, e quo Thermodon, Phasis, ac Tanais funduntur, quam Istrum totam Europam percurrentem Herodoti 4, 48 sq. Haec ignorantiae, literarum paucitati, et miraculorum amori priscae aetatis condonantur. Talis est confluens Eridani et Rhodani apud Apollonium 4, 627. Et, quod magis huc pertinet, 4, 132 παρὰ προχόωσι Λύκοιο, ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμῆ κολάδοντας Ἀράξην Φάσιδι συμβέροντες ἱερὸν ῥέον, οἱ δὲ σὺν ἄμφω Καυμασίην ἄλλα δ' εἰς ἐν ἰλακιδάμενος προχέουσιν. Add. Thermodontis descriptio 2, 971 sqq. In Araxe etiam minus mirum monstrosam obseruari Geographiae confusionem, cum videatur illud nomen appellatiuum fluminibus cum sono quodam et fragore ruentibus tributum: ad quam

Οὔρων, Χιθναίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,
 Ἀσσυρίων τελέων. τρηχύν δ' ἀγκῶνα Σινώπης,
 Καὶ Φίλυρας ναέτας τε, καὶ ἄσσα πυκνὰ Σαπέρων
 Βύζηρας τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα Φῦλα Σιγύμων.

755 Ἰκτο δ' ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμῃς πλησίσιος Ἀργῶ
 Ὀρθηριον, ἐρχομένης ἧς ἐπ' ἀπέρονα κόσμον,
 Ἐσπερ' ἐπ' Ἀξείνῃς, Φᾶσιν κατὰ καλλιρέεθρον.
 Ἀγκάσιος δ' ἦνωγε παραφάμενος ἐπέεσσι,
 Λαίφεά τε σέλλειν, καὶ ἐπίκριον αὐθι χαλαῖσαι,
 Ἴσον

751. χιθναίων Voff. 752. Vid. leg. Ἀσσυρίων τε λαῶν.

quam ipsam etymologiam *μεγα-
 βρεμῆτα* epitheton hic alludit.

GESN.

751. Οὔρων, Χιθναίων τε etc.]
 Versus plane desperatus, quem vix
 sine manuscriptorum ope restitui
 posse arbitror. Holstenii correctio
 medelam quidem afferre posset, si
 credi posset Argonautas nauim suam
 humeris per longissimum terrarum
 spacium portasse, et insanis errori-
 bus delectatos fuisse; tum etiam a
 vulgari scriptura nimis recedit. Ita
 autem ille:

Σύρων Χαλδαίων τε Χαρανδαίων,
 Σολύμωντε.

Eadem opera ad Indiae oras eos
 transportare quis posset, et pau-
 cissimis mutatis legere

Οὔρων Χιθναίων τε Χαρανδαίων,
 Σολύμωντε.

Omniū enim horum populorum
 meminit Plinius lib. VI. Sed neu-
 trum ferri posse, scio, quamobrem
 ego ἀπίχω, et doctioribus hunc lo-
 cum relinquo. ESCH.

751. Tanto liberius in doctissi-
 mum Holstenium lusit non indoctus
 tum iuuenis, quod ille ad Steph.
 Byzant. V. χαλδᾶσι nullam ratio-
 nem coniecturae suae reddidit. Pot-
 erat autem illam ornare, si libuif-
 set, aut non immortalis esset im-

perfecto operi, illis ipsis traditio-
 nibus, quae diligenter praesertim
 et ingeniose a Magno Bocharto 4, 31
 collectae expositaeque sunt de Col-
 chicarum Aegyptiarumque rerum
 conuenientia. Forte altius etiam
 ascendere, et Phoenices appellare
 licebat. Syrorum quidem et Chal-
 daeorum, Solymorumque nomina
 apud Colchos inuenta non plus ha-
 bent admirationis apud remotioris
 antiquitatis consultos, quam ipsa
 circumcisio. Quis ignorat morem
 colonorum nomina suae patriae
 antiquae imponendi fluminibus,
 montibus, urbibus nouis? Sed
 haec obiter breuiterque tractari
 non possunt. Inspicere hic satis
 fuerit Herodotum 2, 10, et ibi Col-
 chos Aegyptiorum colonos sine du-
 bitatione poni, Syrios autem ad
 Thermodontem et Parthenium flu-
 uios collocari, animaduertere.

GESN.

752. Vid. dicta ad 635 de κημῶ
 ἢ κναμῶ.

752. Vix dubito, quin legendum
 sit Ἀσσυρίων τε λαῶν, cum praeser-
 tim ab Atticorum illa ratione non
 abhorrere nostrum appareat v. 821.
 Cogitabam, an forte ad hos Assy-
 rios pertineat, quod est apud Ste-
 phanum h. v. Εἰσὶ καὶ ἕτεροι παρα-
 τᾶς

Vrorum, Chidnaeorumque, et Charandaeorum, Soly-morumque, Assyriorumque populorum, asperumque cu-bitum, *flexum*, Sinopes, et Philyrae incolas, et crebra Sapiorum oppida, et praeter hos Byzeras, et inhospita-les Sigymnorum nationes. Perlata autem plenis a flatu venti velis Argo (755) mane, oriente immenso mundo aurora, ad occidentales partes Axini (*inhospita-lis*) iuxta pulchre fluentem Phasin. Iubet Ancaeu *plu-ribus* verbis eos adhortatus, contrahere vela et anten-
nas

759. ἐπ' ἰκρίον edd. ἰκρίων PAIC.

τὰς Σύρας. Iungit hos populos etiam Val. Fl. 5, 110. *Assyrios complexa sinus stat opima Sinope.* Sunt nempe iidem Leucosyri, Cap-padoces etc.

754. Σιγύμων] Scribe Σιγύν-ων, quemadmodum Apollonius lib. IV. v. 320. KSCH.

754. Credo ad hos pertinere, quod ex Ctesiae primo Periplorum ponit Stephanus: Σίγινος πόλις Αἰγυπτίων, nempe colonia, quales ad Pontum et apud Colchos plures. Non comminiscor, quomodo in Holstenii notas irreperere potuerit indigna ipso et Ryckio observatio: „Quid igitur hoc loco est Αἰγυπ-τίων; An planos intelligit, quos „vulgo *Aegyptios* dicimus? „ Ger-manicae originis esse miram hanc coniecturam, facile video, cum *Zigeuner* appellari soleant a nostris erroneos illi, quos *Aegyptios*, bona pars Europae appellat. GESN.

757. Cl. Wesselingius observatt. 1, 22 p. 82 coniecit, ἔρχατ' ἐπ' ἀξά-νε, vt Apollo. 2, 1264 ἴκοντο Φᾶσιν τ' εὐρύαντα καὶ ἔρχατα πείρατα πόντου. Hos vocat noster ἀξάνε πόντου μυχᾶς v. 84. Sed He-ringa Obf. 10 p. 80 totum locum ita constituit: ἴκτο -- Ἄργυ' Ὀρθριος (ἐρχομένης ἡᾶς ἐπ' ἀπείρονα πόντον)

Ἐπ' ἀξάνε ἀξάνε, quod magis pla-cebat. Nisi forte ἔσπερα ἀξάνε li-cet' interpretari litus occidenti folli oppositum. Nec video, quid im-pediat, quo minus ita accipiamus. Pontum quidem pro regione, quam Pontus alluit, solemni appellatione poni, constat: quidni ἄξανος etiam, quod non tam maris quam accola-rum esse epitheton, res ipsa loqui-tur. Igitur ita verti.

759. Ἐπ' ἰκρίον αὐθι χαλάσσαι] Schol. Apollon. loco iam saepius ci-tato: Ἰκρίον, οἱ μὲν μέρος τᾶ ἰσᾶ λέγχοσι. βέλτιον δὲ νοσῖν ἰκρίον τὴν καλχημένην περαίαν, ἧς τὰ ἄκρος ἀκρότερα λέγονται. λέγεται δὲ ἰκρία καὶ τὰ σσιδῶματα, οἷς οἱ πάσσα-λοι πρόσκεινται. Arbitror tamen ego, commodius hic legi ἐπίκριον, vna voce. KSCH.

759. Non potui dubitare, quin ἐπίκριον vna voce scribendum esset. Diligens est in nomine ἰκρίον decla-rando Eustathius ad Il. O, 676 p. 1046, 21 et ad Od. Γ, 353 p. 133, 35. De priore loco adscribam, quod maxime huc pertinet: Ταῖ ἰκρία — καὶ ἐπὶ ἰσᾶ — ὅθεν καὶ ἐπίκριον τὸ κέρας τᾶ ἰσᾶ, ὃ κοινότερον (lingua ῥωμαϊκῆ recentium Graecorum) περατάρια καλεῖται. Iubet An-caeus primo vela contrahi et con-uolui,

- 760 Ἴσὸν ἀνακλίναντας, ὑπὲρ εἰρεσίῃ δὲ νέεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ σόμα πρηνὺ ῥέοντος
 Ἰκόμεθ', αὐτίκ' ἄρα σέφανον καὶ τεῖχος ἐρυμνὸν
 Αἰήτε κατέφανε καὶ ἄλσεα τοῖς ἐπὶ κῶας
 Χρῦσεον ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπὶ Φηγῶ.
 765 Ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονήσατο· αὐτὰρ Ἰήσω
 Αὐτίκα μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ξυὴν μὲν Μινύαισιν ἄδην ἀνενεύκατο Φωνήν,
 Ἥε' ἔπ' Αἰήταο μόλη δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
 Μειλιχίοις σέρεξῃ τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν·
 770 Ἥε' μεθ' Ἡρώεσσι, καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσοι.
 Ἄλλ' ἔ' γὰρ Μινύαισιν ἐπήνδανε πᾶσι νέεσθαι·
 Δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀμβολίην θ', ἵνα δὴ τελέσῃ, τῶπερ αἴσα γενέσθαι.
 Ὡκα δ' ἄρ' ἔλλον ὄνειρον ἀπ' ἕραν ἔηκε φέρεσθαι
 775 Εἰς δόμον Αἰήταο. συθεῖς δ' ὄγε δεῖμα πέλωρον
 Ἔσκηψεν βασιλῆα περὶ φρένας, ὅς νιν ἔδοξε

Παρ-

760. εἰρεσίην de Voff. 762. αὐτίκα οἱ σέφανος Voff. 763. τοῖς
 δ' ἐνὶ vid. leg. 764. Χρῦσεον — ὑπὲρ Voff. ἠώρ. Af. 765. πο-
 νεατον Voff. 766. μερμηρι PAI. μερμήρις C. 768. Ἥ ὄγ'

tuolui, 'tum' antennam deligatam
 ad malum solui, denique ipsum
 malum in ἰσοδόκην suam reponi,
 vt Il. A, 434: cum iam velifica-
 tionē nihil opus esset, sed remigio
 solo in Phafide resgerenda. GRSN.

762. Cl. Wesseling. Obff. 1, 22
 p. 69 coniecisse se ait, αὐτίκ' ἄρ'
 ἔστυ Φωνόν, vrbs illustris, quia de
 σέφανον, neutrius generis non con-
 stet, Φωνός autem λαμπρός fit apud
 Hesychium. Sed mox praefert
 σεφάνη vel σεφάνας, quae sunt He-
 sychio τεῖχος ἐπάλξεις καὶ πύργων.
 Forte rectum est Vossianum σέφα-
 νος. Certe v. 895 ἐπὶ σεφάνοισι
 κυκλάμενον sic dixit noster. Et vi-
 dentur indiscretim σεφάνην dixisse
 ac σέφανον. Il. Σ, 597 σεφάνας κα-
 λῆς habent virgines: et Il. N, 736

σέφανος πολέμοιο est corona hostium
 hostem circumdans. Putabam ali-
 quando σέφανον esse accusatiuum
 pendentem a κατέφανε, Ostendit
 Tiphys tuos. Sed solet noster
 hoc verbo intransitiue vti, appa-
 ruit, quod Index noster demon-
 strat. Itaque nihil adseuero.

763. Τοῖς ἐπὶ κῶας] Pro ἐπὶ,
 mallet legere ἐνὶ. Ksch.

764. Fateor, me nec auctorem
 laudare alium posse χαλαζαίης
 Φηγῶ, neque quid sibi velit, aliter,
 quam coniectando assequi, nempe
 grandinosam, ita fertilem, vt le-
 uiter concussa tanquam grandinem
 suae glandis fundat. Glandineam
 fagum dixit in sua interpretatione
 Cribellus: modo non Grandineam
 ipse ad verbum reddiderit. Cl.

Ber-

nas demittere, maloque reclinato remis navigare. (760) Postquam ostia fluminis placide euntis intrauimus, statim moenia et murum firmum Aetæe ostendit *Antæus*, et lucos, in quibus vellus aureum suspensum erat in fago grandinante. Sic illi quidem peregerunt singula: ceterum statim Iason in mente et in animo volutauit, (765) communemque ad Minyas quaestionem diserte retulit, vtrum ipse ad Aetæe domum iret solus ab aliis, lenibusque illum verbis alloquens placaret, an cum Heroibus iret, et ad pugnam spectaret statim? (770) Non placuit Minyis omnibus ire, metum illorum mentibus dea candidis decora vlnis cum iniectisset et cunctationem, vt perficeret *interim*, quæ fas erat fieri. Celeriter vero perniciosum somnium caelo iussit ferri in Aetæe domum. Illud concitatum horrendum timorem (775) regis incussit præcordiis, qui sibi

ἐκ. vid. leg. Ἡμῶν ἐπ' — αἶδος αἴσω Voff.
 πεπεσσι Voff. 770. λουσοῖ Voff. recte.
 μῶν. Voff. 773. ἵνα οἱ τελε. Voff.

769. ἐπέρξαστε —
 771. Ἄλλ' εἰ οἱ

Bernardus ad Synes. de Febr. p. 13 ἀζαλέη coniicit. Sed non indicat, cur arida fagus viridi hac in re præferri debuerit. Caeterum Apollonius quoque 2, 406 ἐπ' ἀκροῦς Φηγαῖο ponit vellus; sed 2, 1149 et 1274 ἐπὶ δρυὸς ἀκρομόνεσσιν.

769. Suspiciatur Cl. Ruhnck. Ep. 1 p. 6 pro ἐπέρξαστε legendum ἐπέλαξα, bona sine dubio sententia: nec difficilis nimium vtriusque verbi permutatio. Sed tamen nihil opus est mutatione, si admittamus ἐπέρξαστε positum esse (velut in Ebraeorum coniugatione Hiphil) non vt contentum esse, acquiescere, significet, sed placare alterum, facere vt contentus sit, et acquiescat. Videor mihi hunc verbi vsum obseruasse, verum adnotare certe suo

loco neglexi. Certe cum ἐπέρξαστε amare sit, ἐπέρξαστε ἐπέσσει erit verbis amorem et beniuolentiam testari, vt φιλεῖν εἰματι osculari.

770. Suspiciabar legendum αὐτίκ' ἐλεύσοι, cum ἐλεύσω etiam terminatione actiua agnoscant Grammatici, et futurum optatiui non careat exemplis, ἐς μῶδον ἔλθῶν autem sit ad arma venire sine dubio: ἐς μῶδον αὐτίκ' ἔλθοι rectum et ipsum esset. Verum postquam deprehendi illud λείσοι in Vossiano: putare coepi, vsurpatum illud esse eo modo, vt Latini dicunt *spectare pugnam* i. comparare se ad pugnam.

774. Οὐλον ἔναρον perniciosum somnium significare hic et ΙΑ. B princ. credendum est Grammaticis.

Sed

- Παρθένης, ἣν ἀτίταλλον ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισι,
 Μηδείας κόλποισιν ἐν ἡμερτοῖσι συδῆναι
 Ἄστέρα παμφανόωντα δι' ἠερίοιο πορείης.
 780 Ἡ δ' ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῷ,
 Ἦκε Φέρσ' εἰς χεῦμα εὐρύττε ποταμοῖο
 Φάσιδος· ἄστέρα δ' αἰὲν ἀναρπάζαντα ῥέεθρον
 Οἴχεδαυ πόντοιο δι' Ἀξείνοιο Φέροντα.
 Ταῦτα δ' ἔσαθρήσας δολίῃς ἐξέσσυτο ὕπνε
 785 Ἀπροφανές, συγερόν δὲ περὶ φρένας εἴλετο δαῖμα·
 Ἄλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· ὁμοσὶ δὲ οἱ ὦκ' ἐπέτελλεν
 Ἴππερς ἐντύνειν, ὑπὸ δὲ ζεύξαδαυ ἀπήνην,
 Ὅφρα κε μελίζαιτο κίων ἐπὶ ῥεῖθρον ἔρανον
 Φᾶσιν δινῆεντα, σὺν ἔνδοπιῆς μίγα νύμφαις,
 790 Ψυχάς θ' Ἠρώων, ὅσσαι τ' ἐπὶ ῥεῖθρον ἀμειβον.
 Θυγατέρας δ' ἐκλήζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
 Χαλκίοπην σὺν παισὶν ἀποφθιμένε Φρίξοιο,
 Ἡδ' ἀπαλὴν Μηδείαν ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
 Παρθένον αἰδοίην, ὅφρ' ἂν συνέποιντο κίοντι.
 795 Ἄψυρτος δ' ἀπάγευθε δόμους ναίεσκε πόλιος·

Ἄρμα

777. παρθένον Voff.

778. τόξοισιν Voff. συνθ. sph. Esch.

780. λάβεκε χαρ PAI.

781. εὐρύττε Voff. ἐύρυτε PAIC.

782. F. ἀστὲρα δαί ἰ ἀναρπ. Sed δή μιν ἀφασπ. ῥεῖθρον Cl. Ruhnk.

Sed de hoc nomine vid. ad 955. in
 vniuersum.

782. Quid sibi velit in hac nar-
 ratione αἰὲν, equidem comminisci
 non possum; neque indicatur, quid
 rapuerit stella, et per Pontum abs-
 tulerit. Suspicio dedisse poetam,
 ἀστὲρα δαί ἰ ἀναρπ. Qua ratione
 plane nihil de antiqua scriptura
 mutatur, nisi quod vltima de αἰὲν
 tollitur: quae nempe tum demum
 adiecta videatur, cum male prae-
 cedentes literae diuisae et coniu-
 ctae sunt: cui malae dispositioni oc-
 casionem forte dedit non valde fre-
 quens vsus τῆς δαί, de qua inter
 antiquissimos Grammaticos non
 constituisse nouimus. Vid. VV. DD.

ad Hesych, post Δαῖροι, vbi est
 σύνδεσμος ἴσος τῶ δὲ συμπλεκτικῶ.
 De illo vsu Homericō et Atticorum,
 Euripidae praefertim et Aristopha-
 nis, in interrogationibus hic nihil
 dicimus. Utamur modo illo Apo-
 lonii Argon. 1, 267 Διῶεστε δ'
 ἀρήϊα τεύχε' ἀέραν Πέφραδεν, οἱ δαί
 σῖγα κατηφέες ἤεροντο, vbi simpli-
 citer, vt hic, συμπλεκτικὸν est,
 h. e. narrationis partes connectit.
 Reliqua, spero, ex interpretatione
 apparent. Οἴχεδαυ ῥεῖθρον sine
 praepositione dici, Homeri fami-
 liarem non offendet.

785. Illud εἴλετο, quantum mea
 ope impedire possum, eripi poetae
 non patiar. Videtur allusionem
 habe-

sibi videretur videre in virginis, quam domi suae educabat, desiderabili sinu moueri (*scintillare*) astrum praefulgens vt solet aetherium per meatum, quod illa cum peplo susceptum laeto animo, (780) ferret in pulchri fluminis vndam Phasidis, astrum in fluuium eam rapiens abire, et per Axinum pontum eam ferre. Hoc viso doloso excitatus est repente, horrendusque illi circa praecordia timor tractus est. (785) Profilit stratis, famulosque celeriter equos sibi iussit parare, rhedaeque subiungere, vt placaret, ad amabile illius fluentum delatus, verticosum Phasin vna cum Nymphis indigenis, animasque heroum, quotquot ad fluuium oberrarent. (790) Tum filias odorato ex thalamo euocauit, Chalciopen cum Phixi interfecti filiis, ac teneram Medeam excellenti forma praeditam, pudicam virginem, euntem se vt comitarentur. Absyrtus seorsim ab vrbe aedes habitabat.

Ep. 2 p. 80. 785. *Απροφανῆ* Voss. *Φρένας* *ἵστο* Ruhnck. p. 81.
 788. *μαλιζουστο* Voss. 789. *μίγα* Af. PAIC. *ενδαπιοι μεγα*
 Voss. et marg. *μίγα*. *μέγα* est a Steph. 790. *ἄσσαι ἐπὶ*
 Voss. 791. *Ἐπίδ.* PAIC. *θαλαμοις* Voss. *ἐκλυζε* omn.
 795. *τεκῆος* conl. Ruhnck. l. c.

habere ad *ἔλαος*, quod ἀπὸ τῆς *ἑλαων* deriuant Grammatici, quod pars sincera trahitur ab vicere.

788. Videtur hoc indicare poeta, huius expiandi causa hanc ad Phasin professionem institutam esse. Ne Phasis sibi raperet filiam, rex menebat.

789. [*Ἐνδαπίης μέγα νόμφους*] vulgares editiones legunt *μίγα*, *κτασσις* neque sic male. RICH.

789. Cum, quid *μέγα* hic sibi sit, plane non intelligam, suspicor esse errorem Stephanianae a posterioribus, vt solet, repetitum. Exerunt, non dubito, vt *συνάμια*, et etiam *συμμίγα*, quod hic poeta tmesi dissolutum est. GERN.

791. Sexcenta exempla sunt, vbi primae editionis errores repetunt reliquae ad Stephanum vsque. Neque post Stephanianam temere quidquam mutatum est. Non est igitur mirum, cum semel eruditos Stephani oculos fefellit illud incongruum *ἐκλυζε*, illud neque a duobus successoribus esse emendatum.

795. Rationem parenthesi huius versus reddere puto Poetam, cur Absyrtus non vna cum patre profectus sit. Habitabat separatim extra urbem, vt longum fuerit festinanti Aetiae illum arcessere ad cerimoniam, in qua non valde opus illo erat. Apollonius in eo loco, qui fundus est Ruhnkenianae
 H emen-

- Ἄρμα δ' ἐπὶ χεύσειον ἔβη μίγα θυγατέρεσσιν
 Αἰήτης. τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίσ Φέρον ἵπποι
 Χεῖλος ὑπὲρ ποταμῷ δονακώδεος, ἐνθά περ αἰεὶ
 Εὐχολαὸς βεῖθροισι καὶ ἱερά καλ' ἐκόμιζον.
- 800 Κείναισι δ' ὄχθαισιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἀργῶ.
 Καὶ ῥα τὸτ' Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλὰς
 Ἐξείης Ἥρωας ὀμιλαδὸν ἐδριώντας,
 Ἄθανάτοισι ἰκέλεις· περὶ γάρ ῥά ἐ τεύχεα λάμπει.
 Τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ἴησων
- 805 Ἥρη γὰρ περὶ πάμπαν ἐτίετο, καὶ οἱ ἔδωκε
 Καλλὸς τε μέγεδός τε καὶ ἠνορέην ὑπέροπλον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ χεδὸν ὄντες ἐπ' ἀλλήλοισι βάλον ὄσσε
 Αἰήτης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.
 Πρῶθε γὰρ Αἰήτης μὲν ἐφ' ἄρματος ἥλιος ὡς
- 810 Λάμπετο μαρμαρυγαῖσι πέρι χρυσέων ἀπὸ πέπλων
 Ἀμφὶ δὲ οἱ σεφάνην κεφαλή ἔχε θυσανόεσσαν
 Ἀκτίσιν φλογέαις· σιῆπτρον δ' ἐν χερσὶν ἐνώμα
 Ἀσεροπαῖς ἰκελὸν· δοκῶ δ' ἐκάτερθεν ἔησον
 Θυγατέρες· ταῖς γὰρ κεν ἀγαλλόμενος πεφόρητο
- 815 Σμερνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακε νῆϊ πελααδαίῃ
 Καὶ οἱ ἀπὸ σπηθέων βριαρὴν ἀνενεύκατο φωνήν,
 Δεινὸν ὀμοκλήσας· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγῶνες·
 „Φράζετον, οἵτινες ἐσὲ, τί δε χρεὸς ὑμᾶς ἰκέανες

796. θυγατέρασι Voff. 798. ποταμοιο Voff. 801. εισεδρα-
 κεν Voff. — δραμ. al. F. εἰδ' ἄρα. 806. Καλλος καὶ Voff.

emendationis, 3, 239 in descriptione urbis Colchorum, atque adeo non in ea parte fabulae, quam hic tractamus, memorat domum Absyrti e regione regiae Aetiae positam. Si sermo esset de historia eadem, eaque vera, haec urbana domus non repugnaret villae ab urbe remotiori: nedum ut poetae narratio vnus sit ad alterius fidem exigenda et mutanda. Si quis vetera ad laudatum modo Apollonii locum scholia inspicere velit, videre poterit quinque diuersas ma-

tres Absyrti a nobilibus totidem scriptoribus assignari.

801. Cum ad manifestam rationem, iam a Cl. Wesselingio Obf. 1, 22 p. 90 propositam, etiam Voffiani libri auctoritas accederet, non debuit diutius corrupta manifestatio hic tolerari. Sic fecimus supra 463. Pro ἐν δ' ἄρα, h. e. ἐν αὐτῇ εἰσέδρακεν, verti, quasi esse εἰδ' ἄρα. Illa lectio hiulca bini supplementis indiget; in hac nihil abundat.

tabat. (795) Currum deinde aureum cum filiabus conscendit Aetes, quem celeriter per campum tulerunt equi per arundinosi ripas fluminis, vbi semper vota fluentis et litantia ferebant sacra. Illas ipsas ripas subiens venit Argo, (800) adspicit Aetes, videtque multos deinceps Heroas vna sedentes immortalibus similes, ita circa illos lucebant arma. Inter omnes autem decore nobiles Iason eminebat: adeo illum in omnibus honorabat Iuno, dederatque illi (805) formam, staturam, virtutem praestantissimam. Sed cum iam ex propinquo conicerent in se inuicem oculos, Aetes pariter et Minyae circa praecordia obriguerunt. Primo enim obtutu Aetes suo in curru solis instar circumlucibat splendoribus a peplis aureis; (810) caput illi cinctum erat corona fimbriata radiis ardentibus, sceptrum manibus librabat fulguribus simile. Ambae ab utroque latere sedebant filiae, quibus laetus et gloriabundus ferebatur. Sic appropinquans naui terribile oculis tueretur, (815) vocemque de pectore fremebundam emittit, horrendum inuitans grauiterque reboans insonuit, Dicit, qui estis, aut quae vobis necessitas venit, et vnde,

vτ

808. περι χρεία Voff. 810. περιζ χρυσ. Voff. F. περίξ vera lectio. 811. Δυσσαγο Voff. 812. Ακτισσι φλ. Voff. 813. F. leg. ἔηδον. 815. Σμαρδόν P. 818. Φράζετε Voff. ἔσόν id. F. χρείας ὑμῶν.

809. Toto ornatu patria Solis insignia ostentat Aetes V. ad 870.

811. Ἀμφὶ δὲ οἶ] Legendum crediderim — σεφάνη κεφαλῆν ἔχε Δυσσαγόσσα. H. STEPH.

811. Ἀμφὶ δὲ οἶ] Stephanus ait: σεφάνη κεφαλῆν ἔχε Δυσσαγόσσα. ESCH.

818. Clarckiana illa sententia, quae negat vnquam dualem pro pluri poni, nimis Geometrica et abrupta est, quod pulchre vidit ad D. A., 566 Ernestus, et pluribus et ipsius Homeri exemplis potest

ostendi. Sed hoc loco vti non lubet, ob Vossianam lectionem Φράζετε quamquam quod vna manu dare videtur hic codex Clarckio, id altera idem adimit: ἔσόν enim duale est. Sed versui non congruit, et forte ortum ab homine, qui indicare vellet, ad Φράζετον referendum fuisse ἔσόν. Cf. 843. 1089. it. de Lapp. Pr. 77. Sed difficilius est videre, quomodo cohaereant, quae abrupta et regia breuitate sequuntur. Concedamus, formam pronominis ὑμῶν recte se habere; demus

H 2

- 820 Ἐκ ποθεν ἔλδομένοισι Κυτήϊδα γαῖαν ἀμείψαι.
 Ὀὐδ' ἄρ' ἔμην ἀλέγοντες ἀνακτορίην πεφύβηδες,
 Ὀὐδὲ λεῶν σκήπτροισιν ἐπήρανον ἡμέτεροισι
 Κόλχων, οἳ κεν Ἄρηι δορυσσῶ εἰσὶν ἀτειρεῖς,
 Ἐς μόθον ἱεμένοις εὖ εἰδότες Ἴφι μάχεσθαι.
 Ὡς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 825 Λίσονίδη δ' ἄρα θάρσος ἐνὶ πραπίθεσσιν ὅπασσεν
 Ἥρη πρέσβα θεά· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγῶνες,
 Οὐτέ νυ ληισῆρες ἰκάνομεν, ἔτε τιν' ἀλλήν
 Γαῖαν ἐσιςρωφῶντες, ἐγείρομεν ὕβριος αἴση
 Ἔργ' ἀδίκ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασι
 830 Τέτλαμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἔνεκεν σφετέροιο.
 Ἀλλὰ μοι ἄθλον ἔταξε Ποσειδῶνος φίλος υἱὸς
 Πατροκαστῆγηςτος Πελίας, χρύσειον ποτὶ κῶας
 Λαζομένους ἀφικέσθαι ἔυκτιμένην ἐς Ἴωλκόν.
 Οὐδέ τι δὴ νωνυμοὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἔταῦροι·
 835 Οἳ μὲν γὰρ μακάρων, οἳ δ' Ἡρώων γένος ἐσμέν.
 Οὐδέ τι μὲν πολέμων ἀδαήμονες ἐδὲ μόθοιο,
 Ζεῖνοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι ἐφέσιοι, ὥς γὰρ ἄμενον.
 Ὡς φάτο. τῆ δ' ἄρα θυμὸς ὀρίνετο ἴσος ἀέλλα
 Αἰήτω, καὶ σμερνὸν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 840 Φρικτὸν ἐφ' Ἡρώεσσι δόλον καὶ μῆτιν ὑφαίνων·
 Ὀψὲ δὲ δὴ Μινύασι τοίην ἀνενεῖκατο Φωνῆν·

821. κωσικ. Voff. ἐπύρανον PAIC. 822. δορυσσῶ ἰ σιν (ἐπύ-
 ριν I) ἀτηρῆς PAIC. δορυσσῶοι alii. ἀτηρῆς etiam Af. et Voff.

demus ἵκάνει με χρέος significare, *impudat me necessitas, vel venit mihi usus*: quid sibi vult Datius proximā versus ἔλδομένοισι? Sublata erit difficultas si legamus pro ὑμᾶς, consueta Doribus forma Dativi ὑμῶν. Sic sententia oriatur, quam interpretatus sum. Ἐκ ποθεν inculcatum velut parenthesi peculiarem quaestionem continet de patria, vel loco vnde veniant.

819. Κυτήϊδα γαῖαν] Tzetzes ad Lycophronem Κύταια, πόλις κολχίδος, ἔστιν αὐτῆν (Μέδωα) Κυ-

ταίην ἔφη. Confer Apollon. Schol. ad lib. II. v. 401. Stephanum Byzantin. de urbibus etc. ESCH.

821. Ἐπήρανον] Perdrierius pro ἐπήρανον, ἐπήρατον substituit, sed nihil opus est hac correctione. ESCH.

821. Cl. Pierfo. Verif. 1, 9 p. 10 malit σκήπτροις ἐπήρανον, tueturque illam adiutoris vel auxiliatoris significationem, de qua dictum a v. 86. Hanc notionem facile equidem hic admiserim: quamvis amplitudini fauet illa praeclara Cyprorientis vox apud Xenoph. Cy-

„E

ut velletis in Cytaidem terram transire? Meum igitur nihil curantes imperium non extimistis? (820) neque populum sceptris adiutorem nostris Colchorum, qui vel ipsi Marti hasta impetuoso sunt iniuiolabiles, *contra* se euntibus in pugnam fortiter pugnare docti? Sic fatur, at illi ne hiant quidem silentio. Igitur Aesonidi audaciam dedit in praecordiis (825) Iuno veneranda dea, qui magnum contra freinens insonuit: Neque ut latrones venimus, neque alienam terram vagabundi obeuntes per contumeliam facta iniuria in homines suscipimus, qualia conantur multi audere in vita sui emolumentum causa: (830) verum mihi laborem iniunxit Neptuni filius, *meus* patruus Pelias, ut *non nisi* aurea pelle capta redeamus in bene conditam Iolcum. Neque ignobiles sunt cari mihi focii. Alii deorum, Heroum alii genus sumus, (835) neque bellorum imperiti neque pugnae. Hospites autem tui potius domestici optamus esse. Sic enim melius est. Sic dixit. Animus vero Aetiae procellae instar commotus est, et horrendum obtutus oculis terribilem contra heroas dolorem et consilium texens. (840) Post longum vero intervalum talem

823. Es omiffum PAIC.	824. σιωπᾶ PAI.	826. Σεῶν
Voff.	827. Ουτε τι Voff.	828. Λιων Voff.
829. με-	830. Ξενικ Voff.	834. Οὐδέ ποί δ᾽ ἴδη.
μίαισσι Af. PAIC.	836. οἱ πολλοί Voff.	
Esch. οἱ γυνυμοί Voff.		

pp. 8, 7 οἱ πολλοὶ φίλοι σκήπτρον
 ποικιλοῦσιν ἀληθέστατον. Scep-
 tre fauens populus magnum regni
 caesidium. Sed puto ἐπήρανον et
 ῥόρανον eandem vim habere: hoc
 omiffum apostrophum poetice fi-
 guratum quodam modo. GESN.

822. Δορυσοῶν legendum prae-
 rare monuit Pierfo. l. c. Talia
 peccata in libros irreperunt occa-
 sione mutatae antiquae scripturae,
 et introductum longum O.

828. Ἰβριος αἴση nihil aliud
 significat, quam per iniuriam. Est

enim saepe simpliciter ratio vel con-
 ditio, ut apud Pindarum Pyth. Γ,
 108. Ol. 6, 175 etc.

831. Genealogia ab ipso Homero
 prodita Od. A, 253 et 258 Tyro Sal-
 monaei F. ex Cretheo, cui nupta
 erat, Aesonem peperit Iasonis pa-
 trem, ex Neptuno vero Peliam.
 Hunc igitur πατρονασίγητον, vte-
 rinum fratrem sui patris, vocat h. l.
 Iason.

841. Posterius hemistichion τοῖον
 ἀνεγνώστα Φωκῶν est etiam Moschi
 Id. 2, 130.

- „Εἰ μὲν δὴ Κόλχοισιν ἀρηιφάτοισιν ἑσάντα
 „Μαρναμένοις ἐπιθῆσον, ἀποφθίσειν μένος ἀνδραῖ
 „Ἐλπεδ', ὡς κεν ἀδήριτον γέρας ἔσσει' ἐν ὑμῖν,
 845 „Κῶας ἀειρομένους ἵεναι πρὸς πατρίδα γαῖαν
 „Εἰ δέ γε παῦροι ἔόντες ὑποκλίνητε Φάλαγγι
 „Ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι κεάξαι.
 „Εἰ δὲ κέ μοι κείδησε, τὸ καὶ πολὺ κέρδιόν ἐστιν,
 „Κρίναντες τιν' ἄρισον, ἢ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν,
 850 „Ὅφρά κε πειρηθεῖς ἀέθλων, ἔς αὐτὸς ἐνίσπω,
 „Κῶας ἔλη χρυσεῖον· ὃ καὶ γέρας ἔσσειται ὑμῖν.
 „Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοῖδ' ἄρ' ὀπίσσω
 Βῆσαν ἀμειβόμενοι, Μινύαις δ' ἄχος ἔπλετο θυμῷ
 Καί ῥα τόδ' Ἡρακλῆος ἔχον πάθος, ἔ γάρ ἔμιμνον
 855 Ἔθνος ἀμαιμάκετον Κόλχων καὶ θέρειον Ἀρην.
 Νῦν δέ σοι, ὦ Μισσαῖε, παραδρομαίην ἀγορεύσασθαι
 Οἷά περ ἀνόμοροι Μινύαι πάθος, ἠδ' ὅσ' ἔρεξαν·
 „Ὡς τ' ἀψοβρὸς ἔρεσ' ἐκ δώματος Διήταο
 Ἄργος εὐμμελής Φρίξεν παῖς, ὅν ῥα ἔτικτε
 860 Χαλκίοπη (τῷ γὰρ παρελέξατο, πατρὸς ἐνιπῆ,
 Ἠνίχ' ὑπὲρ νῶτω κριῖ Κόλχοισι πελάδι)
 Ἀγγέλλων Μινύαισιν, ἃ δὴ τελέεσθαι ἔμελλε
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι πολυφθόρον Διήταο·

843. ἐπιθῆσον Voff. ἀνδρῶν Af. et Voff.

846. Εἰ δὲ νυ π. Voff. ἐόντες AIC.

844. F. ἔσσειται ὑμῖν.

847. Ἡμέτεροι PAIC.

843. Ἐπιθῆσον Dualis pro Plur.
vid. ad 818.

847. Minae similes Iouialibus illis
Od. M, 388 Τῶν δ' ἐγὼ — νῆα —
περαυνῶ — κείσασαμι. Saepe illo
verbo futuri aut infiniti temporis
in findendi, frangendique signifi-
catione utitur Homerus, sed nun-
quam aliter quam per σ aut σσ.
Sed ideo mutatione nihil opus est.
Abruptam orationem, qualis est
merito minarum regiarum, in lecto-
rum, qui frigidi haec cognoscunt,
gratiam expleui.

851. Apodosis orationis Aeēt
ineff in verbis ὃ καὶ γέρας ἔσσειται
ὑμῖν. Nempe obseruarunt ol
Grammatici, nominatim Hesychi
h. v. ὃ etiam poni pro δὲ ὃ vel ὃ
Monuerunt antiqui interpretes
primis ad Od. Ψ, 220 quos mirab
nisi audit Ernestus meus (hoc i
forte, quo scribimus ista, temp
occupatus in illo loco considerand
prae Daceria et Barnesio, et Cl
ckio filio.

856. Consilium huius libri, quod
iam monuimus, non fuit omni
fa

lem Minyis sermonem retulit. Si quidem Colchos bellicosos ex aduerso pugnantes inuaseritis, et conficere virtutem virorum speratis, sic sine controuersia praemium vestrum erit, ut sublato vellere in patriam terram redeatis: (845) sin vero pauci qui estis phalangi nostrae cesseritis, tum *hoc praemium erit*, ut nauim vestram vobis pereuntibus diffindam. Si autem mihi obtemperaueritis, quod multo est vtilius, ut eligatis praestantissimum inter vos et regno dignissimum, qui expertus labores, quos ipse dictabo, (850) auferat velus aureum: illud etiam vobis erit praemium. Sic factus equos hortatur, qui retro abeunt. Minyis vero dolor animos occupat. Tum sane Herculis illos desiderium subiit: neque enim sustinere se sperabant posse gentem Colchorum inuictam, et impetuofum Martem. (855) Iam vero tibi, o Musae, cursum enarrabo, quae graui fato pressi Minyae passi sunt, et quae fecerunt: ut retro currens venerit e domo Aetae Argus, bellicosus Phrivi F. quem Chalciopē peperit, (cum hoc enim patris imperio coniugium inierat, (860) cum in dorso arietis Colchos venisset) nuncians Minyi, quaecunq; peragenda *contra illas* essent sceleribus perniciosi

851. *οσσετα.* Post 858 Ἡδ' αἰς παρθενίους αὐτῆ Φιλτροῦς ἰδαμιάδῃ hic inserit Voss. 860. *πατρος ἐν οἴκῳ* Voss.

fabulam Argonauticae expeditionis enarrare; sed ea maxime, in quibus Orphei partes insigniores fuerunt. Hinc multa tantum attinguntur in transcurso, et raptim indicantur potius, quam explicantur. Commodè introducta est ad eam rem Musaei persona, cui se enarrasse alias vel enarraturum dicit, quae hic modo attinguntur.

858. Versus, quem hic inserit Vossianus liber, debetur nomini αἰήτω, quod praecedentem versum claudit, in quod exit etiam versus

863. Animaduertit mox errorem suum librarius: sed cum litura deformare codicem suum nollet, perrexit scribere.

859. Ἄργος ἑυμελῆς] Si metri rationem sciuisset Perdrierius, non certe ἑυμελῆς mutasset in εὐμελῆς. ESCH.

863. Illud σφῆσιν molestum est: aut plane παρέλκων dicam more nostrorum hominum durch des Aetes seine Bosheiten, de quo ad v. 167: aut, quod multo malim. legendum σφῆσιν (pro αὐτοῖς) producta licenter penultima, vel ob

- Ἦδ' ὡς παρθενίοις αὐτῆ φίλτροις ἔδαμάσθη
 865 Λινόγαμος Μήδεα, θεῶς Ἡρῆς διὰ βελῆας.
 Ἐν γάρ οἱ ἴμερον ὤρσεν ἔρωτοτρόφῃ Κυθήρεια,
 Ἦκε δ' ἄρ' ἰὸν ὑπὸ σπλάγχχοις δασπλήτης Ἐρινύς.
 Ὡς τε βόας ζεύγασσι δαμάσσατο πυρὶ πνέοντας,
 Τετράγυον θέμενος σπόρον αὐλακι, τὸν δ' ἐκόμισσε
 870 Φρίξος εὐμμελῆς, ὅτ' ἔβη δόμον Αἰήταο,
 Ἐδνον Ἐνυαλίον τε δρακοντείων ἀπ' ὀδόντων.
 Ἦδ' ὡς δυσμεγέων σπαρτῶν σάχυν ἔξενάριξεν
 Αὐτοφόνω παλάμῃ, πῶς δ' ἀγλαὸν ἤρατο κῦδος
 Αἰσονίδης· ὥς τ' ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθῆσα,
 875 Λῆτι καλυψαμένη ἐανῶ διὰ νύκτερον ὄρφνην,
 Παρθένος αἰνολεχῆς· (περὶ γὰρ βῆ ἔτειρον ἔρωτες
 Νηὸς ἐπ' Ἀργώας πελάσσει, καὶ πότνι ἀνάγκῃ)
 Οὔτιν' ὀπιζομένη πατρὸς χόλον, ἐκ ἀλέγθεσα.
 Ἦδ' ὡς ἀμφιπλακείσα περιπτύξασά τε μορφαῖς,
 Στέρ-

866. ἔρωτοτρόφος κυθ. Voff. F. ἔρωτοτρόφος. 867. κρινις Voff.
 868. πυραυτι. Voff. 870. εὐμμελῆς PAIC. 871. ενυαλιον Voff.

spiritum vehementem in Φ, vel ob
 fibilantem quae statim sequitur,
 vel denique vt fiat versus ἀνέφα-
 λος. Haec quidem sunt σοφῆ Φάρ-
 μακα Grammaticorum, quibus
 etiam in plusculis Homeri versibus
 Clarckius vtitur. Σφῶιν etiam
 penultima producta legunt Il. B,
 206, qui legunt Σκῆπτρον ἠδὲ θί-
 μιστας, ἴνα σφῶιν βασιλεύῃ. Sed
 versus ille controuersus est. Porro
 autem videtur aliquis, qui apud
 nostrum τὸ σφῶιν incommode ver-
 sum incipere putaret, σφῆσιν sub-
 stituisse festinanter, quod cum ἀτα-
 θαλίῃσιν iungeretur.

864. Illud αὐτῆ principem per-
 sonam notat, vt αὐτῆς Ἡρᾶ etc.

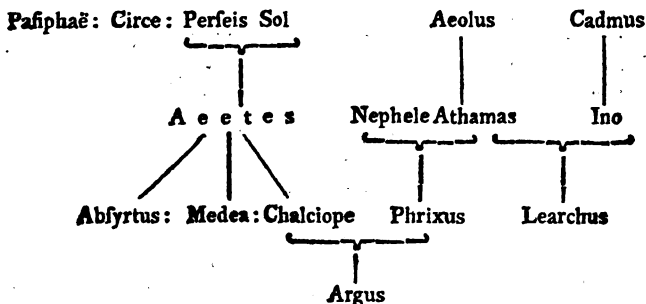
868. Cum durum sit priorem in
 πυρὶ produci, blanda remedia pro-
 ponuntur a Doruillio ad Charitonem
 p. 773, et Schradero ad Musae. v. 41
 πῦρ πνέοντας, vel vno verbo πυρο-
 πνέοντας, vt prima syllaba necessi-
 tate quadam in trium breuium con-
 cursu possit corripri.

870. Phrixum Athamantis filium
 faciunt ex Nephele. Hic nouercae
 suae Inūs Cadmi F. furorem fu-
 gens, de draconis istius dentibus,
 vnde Sparti s. Cadmei fratres orti
 fuerant, quos Ino dotales in do-
 mum Athamantis intulerat, aliquot
 ad Colchos et socerum Aeēten at-
 tulisse, hic dicitur. Aliter vt multa
 alia scilicet Apollo. 3, 1175 sq.

ciofi Aetæ: et vt virgineis illius *Iasonis* illécebris vi-
 da fuerit infelix coniugii Medea, Iunonis deæ confi-
 lio: (865) desiderium enim in illa mater amorum Cy-
 therea excitauit, misitque in viscera illius sagittam atrox
 Erinny: tum, vti boues sub iugum igniuomos miserit
Iason enarrabo, quatuor iugerum semen fulco depō-
 nens, quod apportarāt secum pugnax Phrixus, cum in
 Aetææ domum veniret, (870) dotem Martiam de Dra-
 conis dentibus: et quomodo inimicorum Spartorum se-
 getem occiderit, ipsorum in mutuas caedes grassante
 manu, splendidamque vt gloriā retulerit Aesonides:
 et vt clanculum domo venerit, linteo tecta peplo pro-
 pter nocturnam caliginem, (875) virgo infausta coniu-
 gio. Aderant illam amores et domina necessitas, ad
 Argoam nauim vt accederet, nullam patris iram respi-
 ciens neque curans. Et quem ad modum amplexa mēn-
 brisque circumfusa Iasonis, pectora cum impetu irru-
 ens

872. εζεναιζαί Voff.
 874. ηλθετε δι' Voff.

873. Αὐτοφῶνῳ PAIC. γυδὸς Voff.
 877. ἀργῶνς Voff.

Illud *τε* ad ἐνοσίχθων adiectum faci-
 lius concoquebam, cum compara-
 rem cum illa Romanorum ratione,
Dotem, eamque Martiam.

873. Plenus ista enarrata videre
 licet ab Apollo. 3, 1373 sq.

875. Secundum ea, quae dispu-
 tat Clarck. ad Ιλ. Γ, 38 Αἴτς (al.
 λαι) adiectiuum est, subtile s. tenue

significans, ἐανῶ autem, penultima
 ma correpta, pepulum notat. Eschen-
 bachius hic citauit Hesych. voc.
 Αἴτς.

879. Μορφῶς hic potius vniuer-
 sim membra, quam faciem siue vul-
 tum notare, res ipsa satis loquitur:
 contra Eustath. ad Od. II, 181
 p. 601, 25 Ἀργῶνα τοῖς πηλοποιῖς ἐπέ-
 H 5 ποσῶν

- 880 Στέρνα τε μαιμώασα κύσεν χάριέν τε πρόσωπον,
 Δάκρυσι πλημμύρυσσα γενεάδας· ἔδέ τιν' αἰδῶ
 Ἔχε πόθων Ἥρωος, ἐλαυνομένη δ' ὑπὸ Φίλτρων,
 Παρθενίην ἔρριψε, γάμων τ' εὐήνορα θυμόν.
 Ἄλλα τ' αὖ πολλὰ καὶ ἐσύσερον αὐθις ἀκῆσαι.
- 885 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μήδεια λίπεν δόμον Αἰήταιο
 Λαθριδίη, καὶ νηὸς ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάδῃ,
 Δή τοτ' ἄρα κατὰ θυμόν ἐμηδομεθ', ὄφρα μολόντες
 Ἄμφ' ἱερῆς Φηγοῖο δέρας χρύσειον ἔλωμεν.
 Ῥᾶσα περὶ Φρεσὶ δ' ἤσι δοκεύομεν, ἔδέ τις ἡμῶν
- 890 Ἐγνώ μόχθον ἀελπτὸν· ἐφέσπετο γὰρ μέγα ἔργον
 Πᾶσιν ἐφ' Ἡρώεσσι, κακῶν δ' ἀνεφαίνετο πυθμῆν.
 Πρόδε γὰρ Αἰήταιο δόμων ποταμοῖο τ' ἔρυμνῃ
 Ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν ἕρκος περιμήκετον ἀντην
 Φρερεῖται πύργοισι καὶ εὐξέσοισι μύδροισιν,
- 895 Ἐπτά περὶ τεφάνοισι κυκλόμενον. ἐν δ' ἄρα τρισσάη
 Χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι· ἐν δ' ἄρα ταῦσι
 Τείχος ἐπιθρώσκει, περὶ δ' αὖ χρύσεια ἐπάλξεις.
 Αὐτὰρ ἐπὶ σαθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἀνασσα
 Ἴσανεν αἰθύσσει πυρὸς σέλας, ἦν κέ νυ Κόλχοι
 Ἄρτε.

880. κυσε χαρ. Voff. 881. πλημύρ. Voff. 882. Ἥρωος
 PAIC. ἔλυν. P. 884. ἀκῆση Voff. vid. leg. ἀκῆση. 887. Δη τοτε
 οἱ κατα Voff. 888. δέρας Voff. 889. ἡμῶν Voff. 892. προ-

προσώπῃ τιθέναι τὴν μορφήν· - διὸ καὶ Φασίν, ὅτι εὐαδῆς μὲν ὁ τῆ εἰδὸς αὐτὸς ἔχων, ἦγεν ἅπαν τὸ σῶμα καλὸς· εὐμορφος δὲ ὁ μορφῆς αὐτὸς ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος.

883. Παρθενίην non esse illam conditionem intacti corporis, quam vulgo virginitatem vocamus, ex totius fabulae tenore notum: sed statum illum conclusae et custoditae intra thalamum, nutricis praesentia, mitraque adeo, integritatis etc. Εὐήνορα θυμός, talis animus, qui placere honesto viro, et illum allucere potest. Quo minus pudorem tuentur puellae, eo magis spei nuptiarum officiant.

884. Luxatum esse hunc versum, et numeris suis excussum, apparet. Nec sanate difficile fuerit, V. G. sic, Ταῦτα δὲ καὶ πόλλ' ἄλλα ἐς ὕς. α. α. Sed an ita dederit auctor, non dixerim: illud vero asseuerare ausim, suffragante praesertim Voffiano, legendum esse ἀκῆση, et sic interpretatus sum.

885. Redit ad directam narrationem et ea, in quibus Orphei ministerio opus erat, praecipue.

888. Ἄμφ' non referendum ad ἔλωμεν, sed significat locum et situm velleris, quem adhuc habuerit.

ens osculata fuerit venustamque faciem, (880) lacrimis inundans genas, nec vllum pudorem habuerit desiderii Herois, sed delinimentis acta amatoriiis virginitatem abiecerit, nuptiarumque honestam cupiditatem. Alia etiam multa in posterum audies. Iam posteaquam Aeetae domum clanculum reliquit *Medea*, (885) et in nauim nostram peruenit, tum sane apud animum deliberauimus, quomodo accedentes de sacra fago auream pellem auferremus. Facillime hoc de illius pectore expectabamus: neque enim nostrum quisquam ne norat quidem desperatum laborem: ingens enim facinus sequebatur, *urgebat cogitatione*, (890) *et premebat* Heroas omnes, malorumque se illis vorago aperiebat. Namque ante domum Aeetae et munitum flumen, septum nouem altum passibus oppositum turribus defenditur et politis molibus, idque septenis insuper moenibus cingitur. (895) Inde triplices ex aere portae sunt ingentes, inter quas murus procurrit, et circum hunc pinnae aureae. Verum in ipso portarum limine longe prospiciens regina stabat ignis fulgorem motu spargens, quam Colchi

89. Voss. 893. ἐνὶ κ' Ἀλ. ὄρ. μήκος Voss. 895. τρισσῶ PAIC.
898. τηλαῖπες Voss. 899. F. αἰθύσσα V. N. δένυ κελ-
χου Voss.

892. Ἐρυμῶν ποταμῶν intelligo munitum altis litoribus, forte etiam operibus manu factis.

893. Difficilia superatu haec munimenta etiam interpreti. Facilius intelligam, si legatur pro ἐνὶ κ' ὄρ. ὄργυιῶν, ἢ τ' ἴ. ἔνι, insuper: praeter fluuium, domus Aeetae habet alia etiam munimenta, quae describuntur.

894. Epitheton facit, vt saxa manu caesa et quadrata malim intelligere, quam ferreas ingentes massas, quas alioquin creare poetae non difficile futurum erat.

899. Pro αἰθύσσα, quod aliunde nondum obseruatum est, αἰθύσσα substituit Cl. Wessel. ad Diod. Sic. 2, 53 p. 166, verbum per σάαν, ἑπιπίζαν explicatum apud Hesychium, cuius compositis adhuc citatis addi possunt διαθύσσα Pind. Ol. 2, extr. et παραθύζε Ol. 1, 89 et παραθύζας Apollo. 2, 1257. Veniebat etiam mihi statim in mentem vtriusque verbi affinitas. Sed, vt sum vniuersim ad mutandum tardior, ita cogitabam, posse αἰθύσω et αἰθύσσα idem significare, vt sunt multa apud Graecos verba terminatione et formatione abundantia. Cf. ad 967.

900.

- 900 Ἄρτεμιν ἐμφυλίην κελαδοδρόμον ἰλάσκονταί,
 Δεινήν τ' ἀνθράποισιν ἰδεῖν δεινήν τ' ἔσακῆσαι,
 Εἰ μή τις τελετὰς πελάσει καὶ θύθλα καθαρμῶν,
 Ὅσσα περ ἀρήτεια καθάρματα μύσις ἔκευθε,
 Δεινολεχῆς Μήδεια Κυθηΐασι μίγα κέραις.
- 905 Οὐδὲ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδὸν εἰσεπέρησεν
 Ἐνδάπιος, ξείνος τε βροτῶν ὑπὲρ ἔδδον ἀμείψας
 Εἶργει γὰρ πάντη δεινὴ θεὸς ἠγεμόνευσα,
 Λυσσαν ἐπιπνεῖσαι ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσι.
 Ἐν δὲ σφῖν πυμάτων μυχῶ ἔρκεος ἄλσος ἀμείβει,
- 910 Δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατὰσκιον, ὧ ἐνὶ πολλαῖ
 Δάφναι τ' ἠδὲ κρᾶνευσα ἰδ' εὐμήκεις πλατάνισοι
 Ἐν δὲ πῶαί ρίζησι κατηρεφῆες χθαμαλῆσιν,
 Ἄσφodelos, κλύμενός τε καὶ εὐειδῆς ἀδιάντος,
 Καὶ θρύον ἠδὲ κύπερον, ἀρισερεῶν τ' ἀμενηνά,

902. τελεταις Voss. PAIC. 903. κίσις V. N. 908. ἐπιπλά.

900. Κελαδοδρόμος Dianae epitheton vel quatenus venatrix cum tumultu silvas percurrit, vel in quantum Hecate idem facit, quod firmat versus 901. Est scilicet eadem *μηνυχία* 933. Cf. 942.

903. Medea duplex habet epitheton, *ἀρήτεια* est, sacerdos et antistita Dianae, *μύσις* eadem, initiata mysteriis illis et sacris ritibus, quibus illa placatur. Ἀρήτεια *κίσις*, *sacra cista*, vocari minime potest. Vidit haec sine dubio olim ipse Cl. Valckenarius, et restituit dicta ad Ammo. 3, 6 p. 186. si ipsi denuo inspicere h. l. contigit.

908. Λύσσαν] Pro ὑπὲρ et γαλινοῖς aptum aliquod substantiuo *σκυλάκεσσαν* epithetum desidero.

H. STEPH.

908. Ἐπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσι] Stephanus hic, loco ὑπὲρ γαλινοῖς, aptum aliquod substantiuo *σκυλάκεσσι* Epitheton desiderat, et id

non sine causa, nam praepositio ὑπὲρ et superflua est hoc loco, et cum tertio casu construitur; quid si igitur substitueremus *ὑπερχολοῖς*? Epitheton profecto his canibus satis aptum. zsch.

908. Ingeniosa est huius loci emendatio proposita a Valckenario ad Ammo. p. 148 — ἐπ' ἀργαλῆσι σκυλάκεσσι, quod idem esse putat atque *κίνας ἀργῆς* Homeri. Sed ego nescio an ἀργαλῆσι possit celebrem significare, vel ἀργαλοδα? Nonne blandius est legere ὑπεργαλινοῖς vna voce? Ἡ ὑπὲρ quoties intendat significationem nominum et verborum, nihil attinet dicere. Γαλινὸν, non differre a γαληνῶ, facile quis credat. Augetur vis Dianae, si rabiem statim adspirare potest placidissimis vel supra morem modumque placidis canibus. Sed nolim asseuerate aliquid ponere.

GESN.

909. Pronomen σφῖν hic et qui-

Colchi Dianam iantricem et cursu strepentem placent, (900) terribilem visu hominibus, terribilemque auditu, nisi quis sacras ceremonias admoueat et purgationum piamina, quae quidem piamina sacerdos inysteriorum perita occultat infelix coniugii Medea Cyteides inter puellas. Neque quisquam mortalium vel indigena (905) vel hospes intra illam viam superato limine penetrauerat, adeo vndique terribilis praeses Dea arcebat, rabiem inspirans placidis alioqui canibus. In intimo consepiti recessu lucus excipit virentibus arboribus opacus, in quo insunt multae (910) lauri et corni, proceraeque platani, et herbae, quae radices humiles protegunt, asphodelus, clymenus, et formosa adiantus, et thryon et cyperus, et aristereon infirma, horminumque

ΑΓ. ΠΑΙΟ. 909. πυμάτω ΑΓ. Voff. 913. εὐώδες Voff.

911. ἡδ' εὐμ. Voff.

basdam aliis locis abundare, h. e. vim mihi adhuc incognitam habere, in Indice passus sum. Quid si referri dicamus ad ἕρκος et illius partes, et ἀμάβαν hic idem esse quod excipere? Certe quae alternant vices, ea se inuicem excipiunt. De hac vi verbi, credo, non dubitabunt, qui vsum nostri poetae considerauerint.

911. Qui hanc arborum stirpiumque enumerationem considerauerit, videbit in hoc etiam sibi constare hunc scriptorem, vt vbique nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcet. A nobis nemo declarationem et comparisonem horum nominum philologiamque adeo botanicam expectet. Satis hic saeculo fecisse pro meis rationibus mihi videor, si occasionem praebeam Orphicarum stirpium texendi catalogi; in quo certe, vt nempe in aliis quoque partibus operum horum, nondum quidquam

deprehendi, quod antiquum non esse, appareat.

912. Κατηρεφές non tam esse testum, inumbratum, quam quod tegat, inumbret, etiam Homericus vsus declarat, apud quem σπέος κατηρεφές dicitur, in quantum tegit et occultat alia. Hoc inquit dicat etiam Schol. Od. N, 349 vbi interpretatur κατηρεφές σπέος per κατακαλύπτου, καταστέγον, et Od. E, 367 vbi κῦμα κατηρεφές recte declaratur κατακαλύψαν.

913. Κλύμενος] Haec herba a Dioscoride vocatur κλύμενον lib. IV. c. XIII. Plinio Clymenos lib. XXV. c. VII. quamquam eamdem alibi cum Periclimeno confundat. Sed et ἀδιαντος Dioscoridi dicitur lib. IV. cap. CXXXVI. non ἀδιαντος.

ESCHESB.

914. Ἀριστεριών] Vid. Hefychium, in hac voce, vbi tamen lege φυτῶν τῶν.

ESCH.

915.

- 915 Ὅρμιόν τε καὶ εἰρύσιμον, κύκλαμῖς τε θεοδῆς,
 Στοιχᾶς, παιονίη τε, κάτερες τε πολύκνημον·
 Μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπὶ δὲ ψαφάρων δίκταμον·
 Εὐοδμός τε κρόκος, ἰδὲ κάρδαμον· ἐν δ' ἄρα κῆμος,
 Σμίλαξ, ἠδὲ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα,
 920 Ἄλκυα, καὶ πᾶνακες, καὶ κάπασον, ἠδ' ἀκόνιτον,
 Ἄλλα τε δηλήντα κατὰ χθόνα πολλὰ πεφύκει.
 Μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ σύπος ἄλσει πολλῶ
 Ἐπλωταί Φηγοῖο πέριξ κλαδεῶσιν ἐρυμνόν.
 Ἐν δ' ἄρα οἱ χρύσειον ἐπεκρέματ' ἔνθα καὶ ἔνθα
 925 Ὅρπηκος ταναοῖο δέρας, τό κεν αἴψα δοκεῖαι
 Δεινὸς ὄφῖς, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, εἰ φατὸν εἰπεῖν.
 Χρυσᾶς γὰρ φολίδεσσιν ἐθεύρεται, ἐν δ' ἄρα πρέμνον
 Ἀπλάτοις ὀλκῶσι φορεύμενος ἀμφιπολεύει,
 Σῆμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμείβων·
 930 Φρεξᾶς ἀδμήτοις δ' ἐπιμαίεται ἀμμορος ὕπνε,
 Γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναυδέα κανθὸν ἐλίσσων.

Αὐτὰρ

915. κυκλαμεις τε θεοδῆς Voff.
 ἠδὲ Voff. 920. κάπασον Voff.

917. Omitt. Af. 918. κρόκος
 922. Μέσσον PAIC. σύπος Voff.

915. Ὅρμιόν τε καὶ] Scribe
 ἄρμονον. Ita Dioscorides lib. III.
 c. 145. Plinius Horminum. Κυκλα-
 μῖς, Dioscoridi et Hesychio dicitur
 κυκλάμιος. ESCH.

916. Στοιχᾶς] Dioscorides scri-
 bit σιχᾶς lib. III. c. 31. sed ostendit
 Saracenus ex Plinii lib. III. c. 5.
 perinde esse, siue σιχᾶς siue σοι-
 χᾶς scribas, quem vide. ESCH.

916. Κάτερες non bene verum
 fuerat, *depressos ramos habens*: est
 epitheton potius synonymicum, in
 quo κατὰ multiplicandi vim habet,
 vt in κατάδενδρος, κατέδωλος (Act.
 Apost. 17, 16) et similibus. Poly-
 cnemon ad verbum multorum ge-
 nicularum herba, eadem κάτερες
 ramis obita, quia fere quot geni-
 cula tot rami. GESN.

917. Μανδραγόρης] Hesychio et
 aliis est μανδραγόρας. ESCH.

918. Κῆμος] De hac herba vide
 Plinium lib. XXVII. c. 8. et ad eum
 Dalechampium, videtur scribendum
 esse κημός. ESCH.

919. Χαμαίμηλον] Vide rursus
 Plinium lib. XXII. c. 21. ESCH.

920. Ἄλκυα] De hac herba
 nihil me apud alios legisse memini,
 ἀλκυόνιον intelligi vix crediderim.
 Sed vide an non legendum sit ἀλ-
 κῆα, de qua Dioscorides lib. III.
 c. 164. ESCH.

921. Ἄλλα τε δηλήντα modo
 cum Aconito videtur coniungen-
 dum, nisi forte etiam κάπασον sit
 herba venenata, nomen mihi qui-
 dem adhuc ignorabile.

924. Ἐνθα καὶ ἔνθα ita intelligo,
 non vno tantum extremo appensum
 fuisse vellus; verum ramo velut
 inequitasse, vt speciem praeberet
 insidentis arietis.

que et erysimum, et diuinæ formæ cyclaminus (915) stoechas, paeoniaque, et ramosum polycnemon, mandragora, poliumque et oblitum lanugine dictatum, odoratusque crocus et nasturtium, insuper cemus, smilax et chamaemelum, nigrumque papauer, alcyra, et panaces, et capasum et aconitum, (920) aliaque noxia in illa tellure multa nascuntur. In medio autem aërius truncus supra magnam luci partem extenditur fagi, ramis circumcirca munitus. In hoc aurea pendet hinc et hinc e longo ramo pellicula, quam perpetuo obseruat (925) horrendus serpens, perniciosum, infandum hominibus portentum: aureis fulget squamis, truncum ipsum immensis spiribus complexus circumuoluitur monstrum hoc inferni Iouis, pellem defendens. Indefessus vero custodiis imminet exorsus somni (930) glaucis oculis ferocem orbem contorquens. Vbi vero audiuimus,

rem

923. περι κλαδ. Voss. ἀδμ. ἐπιμ. Voss.

929. Vid. leg. αἰμύων.

930. Φρ. δ'

925. Cum αἰψα apud Homerum statim et celeriter significet, hic perpetuitatis notionem videtur habere. Nempe ad tenuissimum quemque et leuissimum motum, statim vellus suum serpens respicit.

926. Cl. Ruhnck. Ep. 1 p. 69 putat fuisse hic Hesiodicam vocem ἔτε φαταῖν cuius cum glossa adscripta esset ὁ ἐ δύνάται τις ἀπᾶν, illius verbum vltimum adhaesisse truncato alioquin versui. Idem nomen φαταῖν etiam infra 974 in locum τῆ δαητόν iubet substitui.

927. Potest dubitari illud ἐν quo referatur. Posset iungi cum φορέμενος vt Od. M, 419 Κύμασιν ἐμφορέετο. Sed magis placet vt iungatur cum ὀλοῦσι. Est sane haec praepositio intelligenda, etiam vbi solus Datus instrumenti, modi, partis, ponitur.

929. Ea fere ratione σῆμα hic ponitur, vt Il. B, 308 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα. Hic draco est monstrum Iouis infernalis s. Plutonis. Ποτὶ κῶας ἀμαίβων forte significare queat ad vellus alternans h. e. alternis respiciens. Sed durum est, quia sine exemplo. Προσαμύων Homericum verbum, et vltatum, et puichre ad h. l. conueniens, quod interpretatio nostra ostendit.

931. Κανθὸν, canthum in oculo vulgo intelligunt de angulo, vbi coeunt palpebrae. Τὰ ἐκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, vt est Poll. 2, 71. Sed haec quidem significatio hic locum vix ac ne vix quidem habet. Canthus ille immotus volui, circummagi nullo modo potest. Succurrit, vt saepissime in glossis et rarioribus Hesychius, ὁ τῆ ἐφθαλμῆ κύνλος, quod nescio quomodo negli-

- Ἀυτὰρ ἐπεὶ κλύομεν τόδ' ἐτήτυμον ὡς ἐτέτυκτο,
 Ἀμφὶ γε Μενυχίης Ἐχάτης Φρυγῆς τε δρᾶκοντος,
 Πάινδ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀριφραδέως Μήδεια,
 935 Διζόμεθ' ἡμὲν ἀελπτον οἰζυροῖο πόνοιο,
 Ὡς κέ νιν ἀγροτέρην μελιζάμενοι πεπίθοιμεν,
 Ἦδ' ὡς θῆρα πέλωρον ἰοίμεθα, τόφρ' ἀνελόντες
 Δέρμ' ἀπονοσήσωμεν ἐν ἑς πατρίδα γαῖαν.
 Καὶ τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὁμόκλεεν Ἡρώεσσι
 940 Μόψος (ὁ γὰρ τ' ἐδάη σφῆσιν τάδε μαντοσύνησιν)
 Ὅφρ' ἐμὲ γνασάσωνται; ἐπισείβωσι δὲ ἔργον,
 Ἄρτεμιν Ἰλαδαί, θέλξαι δ' ὑπερήνορα θῆρα.
 Ὡς οἱ μὲν λίσσοντο περισπαδόν' αὐτὰρ ἐγὼ γὰρ
 Λισονίδην ἐκέλευσα δῶα δὴ φῶτε κραταίω
 945 Κάσσορά θ' ἰππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 Μόψον τ' Ἀμπυκίδην ἰέναι πρὸς τέρματα μόχθῃ.
 Ἀυτὰρ ἐμοὶ Μήδεια συνέσπετο μῆτη ἀπ' αἰθίων.
 Ἦνικά δ' εἰς σπηῆς ἰκόμην ζῆαθεόν τε θεράπνην,
Χῶρα

933. μνηχ. PAIC.

935. Διζ. οἱ μὲν Voff. F. οἶμον.

negligi in thesauro Stephani potuerit, cum repetierit illud Phaurorinus. Et profecto, qui ferramenta, quibus rotae vinciuntur, τὰ ἐπίσωτρα, κωνθᾶς vocarunt, illi non angulum aliquem, sed circuitum, circulum, orbem, intellexere. Ut paruus Scholiastes et Eustathius ad Il. E, 724 τὰ ἐπίσω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ, αἱ καὶ κωνθᾶι καλεῖνται· ὁ ἕξωθεν τὸν τροχὸν κατέχων σιδηρὸς· οἱ σιδηροῖ ἢ χαλκοὶ κύκλοι τῶν τροχῶν. Poteramur Hesychii auctoritate contenti esse: sed scrupulum mouebat illud, quod barbarum nomen esse dicit *Canthum* Quintil. 1, 5, 8 pro ferro, *quo rotae vinciuntur*, et accusat Perfium, qui eo tanquam recepto vsus sit. Sed non ignotum fuisse veteri Graeciae κωνθῶν eo sensu, quo hic nobis opus est, euincit fragmentum Callimachi seruatum in Etymologico M. inter Bent-

leiana n. 150 Ποδαίαι καὶ κωνθῶν ἤλασα ὄρον ἀπο, *scilicet et ab otalis somnum excussi*: cui comparat Sapphus locum, Ὅφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος. Probare vult Etymologus, ὄρος et ἄρος idem esse, et significare somnum.

935. Editum ἡμὲν ἀελπτον. Videtur necessarium esse substantium nomen, cuius attributum sit ἀελπτον. Cum sit in Voff. οἱ μὲν, putabam, modestam esse coniecturam, si legamus οἶμον, viam, decursum, exitumque adeo aerumnabilis laboris. Atque ita certe interpretatus sum.

936. Ἀγροτέρην Dianam signat non venaticem modo, sed feracem: illud νιν pro αὐτήν relatiuo et demonstratiuo adeo positum. Est enim ipsa Hecate Munychia, et appel-

rem ipsam, vti se haberet, de Munychia Hecate et draconis custodia, quaecunque ipsi (*Iasoni*) curiose Medea declarauerat, quaerimus viam insperatam aerumnosi laboris *perficiendi*, (935) vt immiti Diana placata possumus confidere, aut feram portentosam placare queamus, et tum sublata pelle redeamus in suam quisque patriam. Et tum quidem inter Heroas omnes hortatus est Mopsus, ipse enim sua vaticinandi arte haec sciebat, (940) mihi vt supplicarent, et sic opus vrgerent Dianam placandi ac demulcendi immanem feram. Sic illi me circumstantes orant. At ego Aesonidem iussi viros fortes duo, Castora equitem et Pollucein pugilem, (945) Mopsumque Ampyci F. ablegare ad laboris nostri locum. Me quidem Medea secuta est de omnibus sola. Posteaquam ad cellas veni, et diuinum locum

936. *ως κεν αγγ.* Voss. 940. *Φῆσι Ας. σΦῆσι PAIC. Φῆσαν*
iph. Eschenb. 946. *ἰέναι πατρὸς τέρ. PAIC.*

appellatur 933, ipsa Diana *ἑμπευλή*, de qua a versu inde 900.

937. *Ἰκέσθαι* ea notione ponitur, vnde *ἰκέτης* et *ἰκετεύειν* est: supplicare enim significat, quod vno alteroque loco Sophoclis firmabimus. Ille igitur Aiace 589 *Καί σε πρὸς τῷ σὲ τέκνῳ, καὶ θεῶν, ἰκνῆμαι.* Et Oed. in Colo. 279 *Ἄνδ' ὦν ἰκνῆμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξίνοι.* Plane vt *ἄντομαι* quod est occurrere, obuiam ire, in eadem fabula v. 247 ponitur, *ἂ πατρὸς ὑπερ τέμῃ ἄντομαι.* Nempe terribilis hic Draco non vincendus, sed supplicatione mitigandus erat. Huc pertinet verbum *θελῶ* 942.

946. Notabilem emendationem, vt multas alias, H. Stephanus Orphee hic attulit, nec imputauit. *Πατρὸς* illud ortum inde, quod saepe illis quatuor literis *προς* notari solet.

948. *Ζάθειόν τε θεράπην*] Non tam miror hic inscitiam interpretum, quam incuriam Henrici Stephani, qui omnes nobis *κρίσιον θεράπην* faciunt, cum tamen constet *θεράπην* fuisse locum circa Spartam. Scholiastes Pindari ad Isthm. Od. i. verba illa:

Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὁ Ψίπειδον θεράπηναι οἰκίῳ ἔδος Τατέσι, inquit, *Σπαρτιάτης ἄν. ἢ γὰρ θεράπην τῆς Σπάρτης.* et paulo post *ἴδιον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν θεράπηναι τὸ ἱερὸν ἐστὶ Διοσκάρων.* et Harpocratio *τόπος ἐστὶ ἐν Λακεδαιμόνι θεράπηναι, ἔμνημονεύει καὶ Ἀλκυμῶν ἐν πρώτῃ.* Nihil igitur magis absurdum esse potest, quam excogitare *θεράπηναι* in Colchis. *θεράπην* hic idem fere quod antecedens *σηκός*, et interprete Hesychio: *θεράπηναι, αὐλῶνες, σαθροί.*

ESCHENB.

- Χώρῳ ἐπὶ πλακῶντι βόθρον τρίσοιχον ὄρυξας,
 950 Φιτρές τ' ἀρκεύθοιο καὶ ἀζαλέης ἀπὸ κέδρε,
 Ῥάμνυ τ' ὄζυτέροιο, πολυκλαύτων τ' αἰγείρων,
 Ὡκα φέρων, ἦνυσα πυρὴν ἔμπροθε βόθροιο.
 Πολλὰ δέ μοι φέρε πάμπαν ἐπισημένη Μήδεια,
 Φωριαμῆ ἀνελῆσα θυώδεις ἐξ ἀδύτοιο.
 955 Αὐτίκα δ' ἔλα πλάσμαθ' ὑπὸ πέπλης ἐπονεύμην,
 Ἄν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον, ἰδ' ἔντομα θυμάτ' ἔρεζον,
 Σκύμνυς παμμέλανας σκυλάκων τρισσῆς ἱερέυσας.
 Αἵματι δ' αὖ χάλκκανθον ἰδὲ σρέθιον ἔμιζα,

Κνη

949. πλακῶντι PAIC.

952. ἦνυσα Voff. ἔησα PAI. V. N.

954. Φωριαμῶν Voff.

955. ἔλασπλάσ. Af. ἔλασπλ. Voff. ἔ-

949. Βόθρον ad aram habemus etiam 570. Quod autem τρίσοιχον fieri debet, illud forte trium pedum, aut triplicem adeo, significat. Certe 957 etiam σκύμνυς τρισσῆς tres castulos sacrificat.

951. Epitheton πολυκλαύτων ad Phaëthontis et sororum illius, electra, plorantium, lacrimas pertinere, non est dubium. Cum apud Aratum v. 360 Eridanus vocetur πολὺκλαυτος, poterat alicui in mentem venire, etiam hic ita legendum esse: sed variatur ab ipsis, credo, auctoribus orthographia verbalium κλαίω.

952. Ante Stephanum ἔησα cum editum sit, et Voff. habeat ἦνυσα, vix dubito hanc esse veram lectiōnem: et ἦνυσα deberi coniecturae vel sphalmati Stephaniano. Verbum νέω et productum νηνέω cum compositis pene sedem ac domicilium habere in tumultuaria πυρᾶς constructione, ipsius Stephani thesaurus docere potest. Ponam vnum Plutarchi locum non recte ibi laudatum. Est non in Caesaris vita, in quo memoria summa virum sefellit, sed in Bruti, p. 393, C αἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τὰ βιάθρα καὶ σαῖς τρεπίζουσι — συγχομίζοντες —

παμμεγέθη πυρᾶν ἔησαν. Sic ἦνυσα potest accipi positum pro ἔησα, augmento Syllabico temporalitate aucto, ut loquuntur Grammatici. Verum cum sit Homericum νηέω vel νηνέω in hac ratione, quod ter vni velut spiritu utitur J. Ψ, 139. 163. 168 cum praecedens φέρων ultima sui litera primam verbi hausisse poterit: placeret mihi νήσα, vel νῆσα adeo. Ne longior sum, ponam de verbi huius varietate verba modo Eustathii p. 1402, 29 Ὅτι ἔμην Ὀδυσσεύς (A, 148 et Π, 51) ἐκ τῶν ἄρτων κᾶται τὸ ἐννεον, κατῆσιν ἐσάρενον. ἐγκαυθᾶ δὲ ἐπὶ ὕλης τῆς κατὰ ξύλα. — Δῆλον δὲ, ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ νῆσιν λέγεται. ὡς δηλοῦμετ' ὀλίγα τὸ (J. Ψ, 168) ἐπὶ δὲ δράτᾶ σώματα νῆσι, ὅ ἐστιν ἐσώρευσι καὶ ἀλλοχῆ (J. I, 279) τὸ νῆα καὶ σκαδοῖ. Πότερον δὲ πρωτότυπον, τὸ νῆω ἢ τὸ νηνῶ, ἐκ εὐδελου. Mihi quidem hic εὐδελου, non verbum αἰνῶ, sed τῶ νέω, νῆω, vel νηέω in acervandi et struendi significatione locum esse.

954. Θυώδεις ἐξ ἀδύτοιο] Θυώδεις proprie est suffilium redolens, θύος, quod exponitur θυμίαμα odoramentum, odores, qui DE ad

locum, campo in plano foueam depressi triplicem, truncosque iuniperi et arida de cedro, (950) rhamnique acuti, lacrimosarumque nigrarum populorum, celeriter ferens struxi pyram ad fossam. Multa vero mihi attulit etiam perita omnium Medea, de cista depromta, odoro ex adyto. Statim vero ego figmenta quaedam valida sub peplo elaboravi (955) superque pyram inieci, et hostias maetaui inferias, catulos nigros canum ternos sacrificans. Sanguini autem chalcantum et stru-

λα σπλ. PAIC. F. πέπλος.
958. στραθειον Voss.

957. τριπλῆς P. τετραπλῆς AIC.

adolentur; vnde etiam θύων proprie esse *odoramaenta accendere*, egregie docet Celeberrimus Graeuus Lect. Hesiod. cap. IX. κσση.

955. Difficile est dicere, quid proprie ἔλος significet, cum tot diuersos, quin repugnantes ei notiones tribuant Grammatici. Dicam breuiter, quid lectis, quae apud Hesychium, Eustathium, Suidam reperiuntur, mihi probabile visum sit. Ionica vox ἔλος respondebat τῆ ὄλος, et integrum sanumque significabat. Hinc ἔλαι κριθαί in sacrificiis et ἐλόχυσται integris granis, non contusis, hordea: hinc ἔλε salutandi verbum, salue: hinc ἐλή cicatrix, vulnus sanatum, cutis in integrum restituta: hinc ἔλαιον, ὀγκισάναν Eustath. ad Il. A. p. 24, 52 et ἔλαιον, τῆ ὀγκισάναν ad Il. B. p. 124, 40. hinc ἐλοπέλαιον apud Hippocratem est membrorum integra compages simul considerata: hinc ἔλαιον κεκλήγοντες sturni et mox iuuenes Il. P. 756 et 759, iuuenile quid clangentes h. e. vehementer, totis viribus, vti solent iuuenes: iidem sunt crispi natura vel cultu: iidem alio respectu teneri et molles: hinc

molliculae carnes, quibus dentes continentur, τὰ ἔλαια. Sed quatenus ἔλος est vehemens, potens, efficax, potest etiam potentem ad nocendum notare, vt *praesens venenum* et *praesens medicamentum* in vtramque partem dicitur. Ita potuit ἔλος ὄναρος idem δλίθριος (ad Il. B, 8) a Scholiaste vocari, quatenus vim suam ad nocendum hic exercuit. Poterant ista, si dissertationem scribere placeret, facile explicari latius, locisque Homeri, Hippocratis, Grammaticorum confirmari. Sed hoc agamus. Ea, quae elaborat hic sub Peplis (de quibus ad 310) Orpheus ἔλαι πλάσματα, sunt, nisi fallor, puppae quaedam siue imagunculae cereae, πλαγγύβες, νύμφου, ludus alias puellarum (vid. Spanh. ad Callim. H. Cer. 92 p. 711) hic vero pars sacri magici, vt in Theocriti Virgiliique Pharmaceutriis. *Plangunculas* Cicéroniana voce licet dicere, quam illi restituerunt VV. DD. Att. 6, 1.

958. Αἷματι δ' αὖ χάλκανθον] De hoc vid. Dioscor. lib. V. c. 114. et de Struthio, lib. II. c. 193.

ESCHENB.

- Κνήκόν τε χισὴν, ἐπὶ τε ψύλλιον αἰσίδες,
 960 Ἄγχεσάν τ' ἐρυθρὴν, ἰδὲ χάλκιμον. αὐτὰρ ἔπειτα
 Νηύσας ἐμπλήσας σκυλάκων, Φιτροῖσιν ἔθηκα
 ὕδατι μίξ δ' ὠμαῖς χολαΐδας χεόμεν περὶ βόθρον,
 Ὀρφονιά θ' ἑσσάμενος Φάρη, καὶ ἀπεχθῆα χαλκὸν
 Κρέων ἐλυσάμην. αἳ δ' ὄτραλέως ἐπάκυσαν,
 965 Ῥήξασα κενεῶνας ἀμειδίτοιο βερέθρος,
 Τισσιφόνη τε καὶ Ἀληκτῶ καὶ δία Μέγαυρα,
 Πεύκαις ἀζαλείαις Φόνιον σέλας αἴσσωσα.
 Καίετο δ' αὐτίκα βόθρος, ἑσμαράγει δ' ὄλοον πῦρ
 Λιγνὺς δ' αἰθαλόεσσα χύθη περιμήκτα καπνόν.
 970 Αὐτίκα δ' ἐξ αἶδαο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν
 Δειναί, θάμβηταιρα, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.
 Ἢ μὲν γὰρ θέμας ἔχε σιδήρεον, ἦν καλέεσσι
 Πανδώρην χθόνιοι· σὺν δ' αἰολόμορφος ἴκανε,

Τρισ-

959. Κνήκον Voss. χισὴν τε Chiu. F. αἰσίδες. 961. Νη. σκυ.
 ἐμπλ. Voss. 963. Ὑδ' δ' αὐ μίξας χολ. Voss. ὕδατι ἰξ δ' αὐμας
 χολ. PAI. ὕδ. ἰξ δ' αὐμας χολ. Crat. V. N. 964. Κέρον — ἰπ-

959. Κνήκόν τε χισὴν] Dioscoridi scribitur Κνήκος. ESCH.

959. Epitheton cnci vel cnci puto χισὴν, quod et calycem et petala in tenues admodum fibras scissa habet: nisi quis malit absolute dici χισὴν intellectu λίθον, alumen fissile. Non enim solas hic herbas memorari, vel solum chalcanthum satis indicat. Malle me ψύλλιον αἰσίδες, in V. L. indicaui. Sed potest etiam αἰσίδες vocari, quod pulicis similitudinem semen habet, vnde nomen pulicariae. Quamquam naturae studio nihil hic deforme. GESN.

961. Vocem ἐμπλήσας habens diuidam, vt praepositio ἐν ad ἔθηκα referatur. Sed ipsum quoque durum est.

962. Non ausim damnare emendationem G. Canteri Nou. Lectt. 5, 5 Ὑδατι δ' αὐ μίξας, cui fauere Vossianus liber. Sed nec mutare cete-

rarum lectionem sustineo, in qua nihil sit, quod quem offendat, nisi forte illud μίξ, quod nondum aliunde obseruatum reperio. Sed notissimum est et Homericum ἐπιμίξ, cuius simplex ita, vt alias μέγα, hic videtur poni. ὠμαῖς χολαΐδας ponit, crudas, in ignem non coniectas, aqua insuper perfusas, vt maiori deinde 968 miraculo in ipsa fossa comburentur, in quo possis imitationem quandam sacrificii deuotiorii ab Elia instituti (1 Reg. 18, 34) cogitare.

967. Ἄβυσσον cum nusquam neque simplex transitiva s. actiua significatione vsurpata obseruem, neque compositum: non possum non plaudere emendationi elegantissimi Ruhnkenii Ep. 1 p. 21 αἰθυσσασα, de quo verbo dictum ad 899.

968. Confragosus versus, vel si mauius languens caesurae defectu: de quo

struthion admiscui, cnecumque fissilem et insuaue psyllium, anchusamque rubram, et chalcimum, Postea vero (960) ventres catulorum *his rebus* impletos lignis imposui, et intestina cruda admixta *in super* aqua in foueam, quae circa erat, effudi. Tum nigram indutus pallam, et inimicum aes (*arma*) pulsans supplicavi. Celeriter audiunt, perruptisque inanibus tetrici barathri (965) *adsunt* Tisiphoneque, Alectoque et Megaera diua, taedis aridis homicidiale iubar quatientes. Exardescit statim fouea, repitum dat consumens omnia ignis, fuliginosus vapor in immensum fumum funditur, statimque ab inferis ope huius flammae excitantur (970) terribiles, horrendae, saevae, inuisae *deae*. Vna corpus habebat ferreum, quam Pandoram vocant inferi. Cum illa varios vultus habens venit triceps specie, perniciosum monstrum, quod

ἀκκρον Voss. 966. ἀληπτὸ PAIC. 967. F. αἰθύσσεια
 V. N. 968. ἱμαραγή Voss. 969. λυγας Voss. περιμήκει
 manus docta ad ex. Aldi.

quo etiam emendando aliquando cogitabam, praefertim ob posteriorem nominis βόθρος paullo insolentius productam. Sed nihil mutandum. Litera sibilans producit syllabam.

969. Duplex occurrebat emendandi atque interpretandi versus huius ratio, vel ita, χύθῃ fudit (passiuo actiue, s. ad modum deponentis posito) περιμήκει κάπρον, Vapor fuliginosus fudit (effusus est in) fumum altissimum. Vel περιμήκει aduerbialiter fumam, et legam κάπρον, Vapor fusus est altissime a vel cum fumo.

970. Proxime ab hoc versu vnum excidisse arbitratur Cl. Ruhnck. Ep. 1 21, qui haberet mentionem (aut descriptionem adeo) Erinnyum. Breuiorem medicinam suaserat Cl. Bernard. ad Dem. Pepag. p. 85 vt το Δαναῖ v. 71 legatur Παιναῖ. Mo-

desta sane coniectura, et cui fauere videtur, quod v. 980 expressa est Poenarum s. Erinnyum mentio. Sed mihi diligenter hoc agenti visum est, locum emendatione non egere, sed interprete. Versus 971 habet Epitheta s. Praedicata communia personarum, quae deinde separatim enarrantur, nempe Pandorae 972, Hecatae 973 — 979, et Furiarum 980. Nemini in mentem venisset, credo, dubitare, si placuisset poetae commune nomen substantiuum adiicere, vt θεαῖ δαναῖ, vel tale quid. Illud ipsum ἢ μὲν γὰρ, a quo incipit v. 972 apertissime indicat, incipere ibi exegesis eorum, quae vniuersim proposita modo fuere.

973. Pandoram hanc haud dubie intelligit Tellurem, quam κενώταραν alias vocat. Vid. Ind.

- Τρῖσσοκέφαλος ἰδεῖν, ὄλοον τέρας, ἔτι δαητόν,
 975 Ταρταρόπαις Ἐκάτη· λαῖξ δ' ἄρ' ἐπέσσυθεν ὤμα
 Ἴππος χαϊτήεις· κατὰ δεξιά δ' ἦεν ἀδρῆσαι
 Λυσσῶπις σκυλάκη· μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος,
 Χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κοπήνεντα.
 Ἐγκύκλια δινεύοντο περὶ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα
 980 Πανδώρη Ἐκάτη τε· συνεσσεύοντο δὲ Ποινάι.
 Ἐκ δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος Φερρὸν δέμας ἦκε χαμάζε
 Πεύκαις ἐκ χειρῶν, ἐς δ' ἔρανον ἤραρεν ὄσσε.
 Σαῖνον δὲ σκυλαικες πρόπολοι, λύνοντο δ' ὄχηες
 Κλείθρων ἀργυρέων, ἀνά δ' ἔπτατο καλὰ θύρετρα
 985 Τείχεος εὐρυμενῆς, ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἐρυμνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπὲρ ἑδὸν ἔβην· τῆμος δὲ τε κέρη
 Αἰήτεω Μήδεα, καὶ Λίσονος ἀγλαὸς υἱός,
 Τυνδαρίδαί τ' ἠπεργον ὀμῆ, σὺν δ' ἔσπετο Μίψος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ χεδόθεν κατεφαίνετο Φηγὸς ἐρανή,
 990 Κρηπίς τε Ξενίοιο Διὸς καὶ βῶμιος ἔδρη,
 Ἐνθα δράκων ὀλκοῖσιν ὑπὸ πλαυτέεσσιν ἐλιχθεῖς,
 Δινεύων

974. δαητόν Voff.

975. F. ἀπ' ἔσσ. V.N. 977. ἔφη Af.P.

978. Χερσὶ δ' Voff.

979. Εγκ. δὲ διν. omn. exc. Vossiano.

974. Vid. ad 926. Retinendum puto δαητόν, nomen bona moneta percussum, et rite formatum ab eodem themate, vnde Homericā δεδάηκα et δεδαημένος. Τέρας ἔ δαητόν quod nosse nemo velit, sine horrore cognoscere nemo potest.

975. Legendum puto ἀπ' ἔσσυθεν pro ἀπὸ λαῖξ ὤμα ἔσσυθη. Forma haec, quam Aeolicam dicunt, forte tueri potest illud Pindaricum Ol. Θ, 88 Μίχθε, quod pro μίχθη librorum reposuit Schmidius, et receperunt Oxonienses, in dubium autem vocavit Pauvius.

977. Quid sibi vellet ἀγριόμορφος, in Indice posui. Hic admonéo lectores etiam apud Virgilium esse Aen. 4, 511 *Tergeminamque He- caen, tria virginis ora Dianae.*

Nondum observavi apud ipsum Proclum L. 2 in Timaeum locum, quem inde citat Eschenb. Epig. p. 77, qui hunc nostrum illustrat: *Τοιαῦτα καὶ Ὀρφεὺς ἐνδέκνυται περὶ τῆ Φάνητος θεολογῶν. πρῶτοι γὰρ ὁ θεὸς παρ' αὐτῆ ζῶων κεφαλαί φέρει πολλὰς Κεβίας, ταυρίδας (ἑ ταυράδας) ὄφιας, (ὄφιοι) χαροπὴ δὲ λέοντος.* Ex Aegypto forte ab ipso Orpheo allata est illa ratio animalium figuris Dei aut naturae facultates atque attributa utcunque sensibus et memoriae hominum commendandi.

979. Cum prima in δινεύοντο perpetuo vsu bonorum, et nostri ad longa; nec Aoristus 2 δίνοντο auctoritatem habeat: recepi Vossianam lectionem, quae δὲ omittit.

quod tu nec nosse velis, Tartarea Hecate, de cuius sinistro humero erumpebat (975) iubatus equus: in dextris autem videre erat rabiosa ad speciem canis: medium caput ferinam *Leonis* formam habebat. Utraque manu tenebat gladium manubriatum. In orbem mouentur circa foueam hinc et hinc Pandora et Hecate, una bacchantur etiam Furiae. (980) Hinc Dianae custodis simulacrum humi demittit de manibus faces, oculosque ad caelum vertit: adulantur canes illius comites, soluuntur vectes claustrorum argenteorum, pulchrae portae lati muri patescunt, in conspectum venit lucus ille munitus: (985) limen transgredior. Tum etiam Medea Aeëtae F. et inclitus Aesonis F., Tyndaridaeque simul vrgent, consequitur vero Mopsus. Cum iam ex proximo conspicietur fagus amabilis, et inferi crepido Iouis et altaris sedes, (990) ibi draco latis se voluens flexibus circumagensque se caput tollit et horrendas

981. εν δ' αφ. Voff. Quid si ενδ' αφουρ; 984. θέεθρα Voff.
 985. Τείχεος ΑΙ. ευρηματοι Voff. 986. δε τό τε κρη Voff.
 988. Τινδ. sph. Esch. 990. F. χθονίοιο V. N.

982. Haec est illa Diana s. *ἐμ-
 κλη* *Αρτεμις* de qua v. 900 et 942,
 vnde apparet, cur hic *Φερών δέ-
 μοις* vocetur: quo nomine *δέμοις*
 indicatur, ipsum signi vel statuae
 corpus moueri visum, et facem, quam
 tollit illustrandi causa quasi cum
 languore demisisse, contra oculos
 tutelae velleris intentos inde auer-
 sos direxisse in caelum. De cani-
 bus illius v. 908.

983. Nescio an prima in *λύοντο*
 produci vilo modo possit. Facilis
 effret medicina, si legas *ἐλύοντο* vel
λελύοντο.

988. Tyndaridae interfunt his
 mysteriis vt Iouis filii, vt inferos
 deos superosque videre assueti:
 Orpheus, Medea, et Mopsus vt

mystae et mystagogi adeo. Iason
 ipse hic initiatur.

989. Apollo. 4, 124 vocat *Φηγόν
 ἀπαρσιγήν*, ἢ *ἐπι κώας Βέβλητο*.

990. Si conferas h. l. vt confe-
 rendus est, cum v. 929 vbi *σῆμα
 χαμμοιζήλου Διός* vocatur, non im-
 probabile forte videbitur, quod ego
 valde verisimile puto, non *ζενίοιο*
 hic legendum esse, sed *χθονίοιο*.

991. Cl. Pierfonus Verif. 2, 5
 p. 107 languidam et frigidiusculam
 putat vulgarem huius versus lectio-
 nem, et substitui vult *ἀπλοῖσιν ἢ
 ἀπλάτοισιν*. Noster sane hoc verbo
 vsus supra v. 928, et attulit Pierfo-
 nus etiam auctoritatem Eurip. Herc.
 Fur. 419. Et est Hesiodicum ver-
 bum *ἀπλωτος, ἀπλωτος, ἀπλωτος*,
 cui plerumque forte recte accom-
 moda

- Δινεύων ἀνάειρε κάρρα βλοσυρόν τε γένειον,
 Ἄν δ' ὀλοὸν σύριγξ· ἐπὶ δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ.
 Δένδρεα δ' ἔσμαραύγησε κραδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα
 995 Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης· ἰάχησε δὲ σίσκιον ἄλσος.
 Αὐτὰρ ἐμ' ἠδ' ἐτάραξ τρόμος ἔλλαβε νόσφι δὲ μένη
 Μήδεις ἐνὶ στέροισι ἀκαμπέα θυμὸν ἐνώμα·
 Δρέψατο γὰρ παλάμησι λυγρῶν ἀποθρίσματα ῥιζῶν.
 Καὶ τότε ἐγὼ Φόρμιγγος ἐφήρμοσα θέσκελον ὄμφην,
 1000 Κλάγξα δ' ἄρ' ἔξ ὑπάτης χέλους βαρυηχέα φωνήν,
 Σιγαλέως ἀφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπων.
 Κληῖξα γὰρ ὑπνον ἀνάκτα θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
 Ὄφρα μολῶν θέλξετε μένος βριαροῖο δρώκοντος.
 Ῥίμφα δὲ μοι ὑπάεισσε, Κυτήϊδα δ' ἦκ' ἐπὶ γαῖαν.
 1005 Κοιμίσσας δ' ὄγε Φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
 Καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιᾶς, καὶ κύματα πόντος,
 Πηγᾶς τ' αἰνεῶν ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα,
 Θῆρας τ' οἰωνὸς τε, τά τε ζῶει τε καὶ ἔρπει,
 Εὐνάζων ἀμειψεν ὑπὸ χρυσεῖσι πτερύγεσσιν.
 1010 Ἴξε δ' ὑπὸ συφελῶν Κόλχων εὐανθέα χῶρον

Κῶμα

992. κρη Voff. 993. σύριξ Voff. 995. Πρημνόθεν Voff.
 996. ἔλαμε P. 997. Μήδεις ἐν Voff. Μηδ' ἐνὶ P. 1000. κλάγ-
 ξας δ' ἄρ' Voff. PAIC. χέλους sph. Esch. κρηνηχ. omnes exc.

modaueris etymon *πέλας* vel *πλάζαν*, vt sit terribile ad quod accedere timeas, Cui tu per mediam nolis occurrere noctem. Mutare tamen contra libros nihil ausim, cum praefertim fieri possit, vt sint, quibus *πλαταῖς ὄλοισι* recte dici videantur. Equidem damnare nolim.

995. *Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης* interpretabar *ἀσυνδέτως* dictum, vt in *ἀνω κάτω* et similibus, cum in *κρημνῶ* non minus capitis (*κάρρα, κάρη, κρη*) notionem, quam in Latino *rum praecipiti* inesse putem. Muebantur arbores a summo fastigio et a radicibus. Sed nec ingeniosam et probabilem nego Cl. Ruhnkenii (Ep. 2 p. 82) coniecturam *κρημνόθεν*, quam firmat ex Apollo.

4, 1686. Poterat laudare etiam Spanh. ad Call. H. in Del. 35 p. 351.

997. Versum laborantem, ob productam primam in *ἀκαμπέα*, facile fulcias legendo *στέροισιν*.

1000. *Ἰπάτην* h. e. summam chordam esse grauiissimi soni, satis constat, et docuere v. g. interpretes ad Horatii Sat. 1, 2 pr. Hoc maxime oculis apparet in illa Lyra, quae inter Herculanenses picturas nuper publicata, triangularis est, et ita tractatur, vt longissima chorda et basi trianguli proxima, h. e. quae grauissimum sonum edit, sit in summo; breuissima, illi ad ipsum trianguli verticem parallela, in imo. Nescio, qui factum sit

rendas malas, exitiosumque sibilat, unde immensus aether infremit, arboresque resonant vibratae hinc et hinc e vertice et radicibus: reboat umbrosus nemus. (995) Me vero ac socios tremor occupat: sola pro se Medea intrepidum in pectore animum gubernat. Decerpserat enim manibus funestarum fibras radicum. Tum vero ego testudinis adapto diuinum cantum, insonoque suprema de chorda grauiter sonantem vocem, (1000) submitte non satis articulatam quiddam intra labia cantillans. Aduocauit autem somnum deorum regem omniumque hominum, ut veniens vim leniat inhumanis draconis. Confestim ille mihi obsecutus in Cyteidem terram aduenit, sopiens obiter nationes hominum diurno labore fatigatorum, (1005) et vehementes ventorum flatus, et fluctus ponti, fontesque perpetuarum aquarum, fluminumque lapsus, ferasque auesque, quaeque viuunt et serpunt, haec inquam omnia peruasit sopiens sub aureis alis. Sic delatus est ad floridam asperorum Colcho-

Vossiano et Pierfano. 1001. *σγαλέοι* superscr. *σγαλέη* Voss. *πέριπον* Af. 1004. *πυργάδα* Af. *ἦντ' ἐπὶ* Voss. 1005. *κομίσιος* Voss. 1007. *αενταων* Voss. 1009. *ἤμοσιψ*. Voss. 1010. *συφελών* Voss. *συφελόν* al.

fit ut tam diu per omnes editiones durare potuerit *καρυαχέα*, cuius dubito an ratio, etiam non valde probabilis, queat reddi. *Βαρυαχέα* ex coniectura dedit Cl. Pierf. Verif. 1, 9 p. 110. qui de hac voce laudat Obf. Miscell. Vol. 4 p. 216: et ausus fuisset ego sine vilo alio auctore eam hic reponere. Sed *μέλιπον* pro *πέριπον*, quod viro docto placet, non aequae facile receperim. Ceterum miram mihi suauitatem habere hic versus videtur ex eo, quod verbis omnibus ostendit et exprimit neniā somni conciliatricem: huic conueniunt non acuti et clamorosi soni, sed graues et murmuri propiores; deinde canit *σγαλέος*, ta-

cite, certe submitte, et voce non expressa, sed *ἀφθέγγετψ*. Denique non *ἐκ χαλέων* profundit suam vocem, sed *ὑπὸ χάλεσι*, pressis velut labiis, vel *πέμπει*, vel, si placeat Pierfoni coniectura, *μέλιπαι*.

1002. Conf. Hym. 84, 1.

1005. Ut *παννύχιος* qui per totam noctem vigilat vel dormit: sic *πανημέριος* hic videtur, qui totius diei laborem sustinuit. Vid. Ind.

1009. Non praeteruidendum est poeticæ suauitatis obseruatori illud *ὑπὸ πτερόγχεστιν*. Inumbrat somnus, ut volucris horribiliter magnus, explicatu alarum suarum, inuoluitque omnia.

1010. Cl. Pierfo. Verif. 2, 5 p. 188

- Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίῃ ὅσσε δρακόντος,
 Ἴσοπαλῆς θανάτῳ δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δερῆν
 Θῆκε καρηβαρέων Φολίσιν. θάμβησε δ' ἰδῶσα
 Αἰνόποτμος Μήδεια· καὶ Αἴσονος ἀγλαὸν υἱά
 1015 Ἦκ' ἐπιθαρσύνουσα θοῶς πρέμνοιο λαβέειν
 Κῶας χρυσεόμαλλον. ὃ δ' ἐκ ἀπίθησεν ἀδρήσας
 Αὐτὰρ ἀειράμενος δέρας ἀπλετον, ἵκτ' ἐπὶ νῆα.
 Ἥρωες Μινύαι μὲν ἐγήθεον, ἂν δ' ἄρα χεῖρας
 Ἀθανάτοισι ἤειραν, οἳ θρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 1020 Ὡς οἱ μὲν περὶ κῶας ὀπώπεον· αἴψα δ' Αἰήτης
 Ἀμφιπόλων ἦκεσεν ἀποικομένην Μήδειαν.
 Ὡκα δ' ἄρ' Ἀψύρτῳ ἐπετέλλετο λαὸν ἀγείρειν,
 Μασεύειν δ' ἄρα πᾶντα κασιγιήτην καὶ ὄπατρον·
 Ἀλλὰ ἐὼς ἐπεγε παρὰ προχοῆς ποταμοῖο
 1025 Εἰς λόχον Ἡρώων, ἔκιχεν δ' ἄρα παρθένον αἰνῆν.
 Νύξ δ' ἐτότ' ἀσροχίτων μέσσην παρὰ μείβε πορείαν.
 Ἐκ δ' ἐτελεῖτο δόλος συγερὸς καὶ κῆρες αἰδοναί
 Μηδείης ὑπ' ἔρωτος, ἐρικλυτῆ Ἀψύρτοιο,
 Ὀν ῥα κατακτείναντες, ἐπὶ προχοῆς μεθέηκαν
 1030 Ὀρνυμένε ποταμοῖο· φέρον δ' ὄγε πνεύματι κραυπνῶ
 Θεινόμενος δὲ δίναις εἰς κῦμ' αἰλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Κέλσεν ὑπὲρ νήσων, Ἀψυρτιδῆας αἶς καλέεσιν,

Ἀλ.

1016. ἀκίους Af. Voff.
 ραγ Voff.

1021. ἀκισσιν Voff.

1022. ἀγά-

1024. Ἀλλὰ οἱ Voff. Ἀλλὰ οἱ AIC.

recte vidit legendum esse τυφελῶν, ut sit Colchorum epitheton, quod etiam absque Vossiani codicis monitu faciendum erat. Quod autem ἐπι substitui vult pro ὑπὸ, ingeniose more suo coniicit, necessitatem nondum persuadet, cum ὑπὸ etiam locum habere possit, ut in Homericis ὑπὸ Ἴλιος ἦλθε.

1012. Cl. Ruhnck. Ep. 2 p. 83 suspicatur ἀνταυγία legendum pro ἀμφ' αὐχένι, et verba ita ordinanda, καρηβαρέων δὲ θῆκε δερῆν δολιχὴν ἀνταυγία Φολίσι. Mihi in hac descriptione obdormiscens draconis

splendoris repercussi mentio non valde opportuna videtur. Simplicius et nisi fallor verius fuerit ἀμφ' αὐχένι. Αὐχὴν proprie ipsa ceruix, a tergo spectata praefertim, iuncturas colli et vertebrae continens: δερῆν s. δειρῶν collum totum a facie spectatum, in quo guttur, arteria etc. Draco somno grauatum caput, et cum ceruice collum deponit in squamas iam non erectas et horrentes, sed iacentes et corpori applicitas.

1016. Placet illud ἀκίους, nec dubitarem recipere, nisi scrupulum

chorum regionem. (1010) Grauis vero somnus extemplo occupauit portentosi draconis oculos mortis instar: isque longum cum ceruice collum imposuit capite grauatato in squamas. Obstupescit haec videns infausta Medea, Aesonisque filium inclitum impellit incitanda illius audacia, celeriter de arbore vt capiat (1015) pellem aurei velleris: nec ille negat obsequium, sed sublata ingenti pelle, ad nauim venit. Vehementer gaudent Minyae heroes, manusque tollunt ad immortales latum caelum habentes. Sic illi contemplantur pellem. At mox Aeëtes (1020) e famulis audit abisse Medeam. Continuo iniungit Absyrto conuocare populum, et quaerere puellam sororem eamque germanam. Ille velox festinat ad ripas fluminis, ad Heroum cateruam, deprehenditque ibi diram virginem. (1025) Nox tum stellato peplo mediam viam perfecerat, cum peracta est fraus inuisa ac fatalis caedes incliti Absyrti ob fatalem Medae amorem, quo illa prosequabatur Iasona. Illum ergo occisum ad ripas et ostia proiecerunt ruentis fluminis, isque valido vento (1030) pulsatus fluctibus ad vnam maris sterilis, appulsus est ad insulas, quas ab eo vocant Absyrtides. At haec non fugerunt Iouem inspe-

1026. Νύξ δὲ οἱ ἀστροχ. Voss. μέση ΑΙ. 1030. Ὀρνυμέναι-
 vs P. ὄγυς κύματι Voss.

lum mihi illud iniiceret, quod non apparet, cur aut quo genere erroris aliquis ἀκύσας in ἀστροχας mutarit: deinde, peraguntur haec sacra, quibus sopitur draco, per amica silentia. Forte illa adhortatio Medae, qua animum Iasoni addidit, non fuit vocalis, aut concepta verbis; sed nutu modo, vultu, manus motu peracta, quam videns, et ipsum draconis somnum, illi paruit.

1024. Reliqui lectionem Stephanianam Ἀλλὰ εἰ, quia nondum obseruatum mihi exemplum, vbi ἐπά-

γαν ponatur pro medio ἐπάγομας, festino q. d. vrgeō me. Ceterum longe commodior orietur sententia; si sumamus ἐκείνη positum pro ἐπάγομας, et cum antiquis exemplaribus legamus Ἀλλὰ ὄς, ea sententia, quam in versione posui.

1031. Legendum videtur Θανάμνος δίνους, ne prior huius nominis syllaba contra perpetuam consuetudinem etiam nostri poetae corripatur.

1032. Quomodo Absyrti corpus e Phafidis ostiis in sinum Adriaticum ad Absyrtidas insulas ferri flucti-

- Ἄλλ' ἄρα ἔτι λάθρον Δί' ἐπόψιον ἠδὲ Θέμισας.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νηὸς μὲν ἔσω κίον, ἐκ δ' ἐκέρταρθεν
 1035 Ὀχθῆς πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίης δὲ θοῆσι
 Πλείον ἐπεγόμενοι ποταμῷ τάμον, ἔτι κατευθῦ
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διὰ σῶμα Φάσιδος εὐρῦ
 Ἴεμεθ' ἀμπλακίη δ' ἐφορέυμεθα, πολλὸν ὀπίσσω
 Αἰὲν ἀναπλείοντες· ἐλείπετο δ' ἄσρα Κόλχων
 1040 Ἀφραδέσι Μινύαις, σκοτερῆ δὲ τε ἀμφοχεν ὄρφη.
 Αὐτὰρ ἐπεγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίησι,
 Μεσσαῖτιοι πεδίοιο· βροτοὶ δὲ μιν ἀμφινέμονται
 Γυμνοὶ Βρονόμα τε, καὶ Ἄρκυες ἀγροῖῶται,
 Κερκετικόν τ' ἀνδρῶν Φῦλον, Σιντῶν τ' ἀγερῶχων·
 1045 Οἱ μῆσαντο μεσηγὺ Χαερανδάϊων τ' αὐλώων,
 Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, διὰ σενηῆς Ἐρυθείας.
 Ἄλλ' ὅτ' ἀπ' ἀντολῆς ἐφάνη τερψίμβροτος ἠὼς,
 Ποιανθεῖ νήσω προσεκέλσαμεν· ἔνθα δὲ δισσοὶ
 Χεύμασιν ἀπλώτοισι περιχιζέσσι βέεθρα
 1050 Φᾶσις τ' εὐρυμενῆς ἀκαλαρξείτης τε Σαρᾶγγης·
 Τὸν

1033. Ἄλλ' οἱ ἔτι — ἐδὲ θέμ. Voff. 1034. κίον, ἠδ' ἔκων.
 Voff. 1035. Ἐχθῆς — εἰρεσίης θοῆσι Voff. 1036. τάμον, Voff.
 1038. δὲ φορέυμ. Voff. 1040. Ἀφραδέσιν μιν. Voff. σποπαρῆ

fluctibus potuerit, ad illa γεωγρα-
 Φάμενα argonautica pertinet, de
 quibus sententiam vno loco dicere
 est commodius.

1033. Θέμισας redditum est per
 Nemefin in Eschenbachiana. Ad
 sententiam bene. Sed non inuenio,
 vbi personae sint Θέμισες, nisi forte
 Οδ. Π, 403 Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς
 μεγάλιοι Θέμισες. Verum hic etiam
 lectio variat et interpretum senten-
 tia. Hic quidem locus indicat,
 Θέμισας non de iudicibus modo hu-
 manis dici, sed etiam de aeterna
 lege iustitiae, quam Fas dicere so-
 lent.

1034. Illud ἐκέρταρθεν significat
 ab utraque ripa, dextra et sinistra,
 deligatam fuisse nauim: neque adeo

latum valde ibi fuisse flumen: nisi
 dicamus, ἐκέρταρθεν ad nauis duo
 latera pertinere, vnde aptae orae
 ad vnam modo ripam alligatae sint.
 Porro illam oportet fuisse magnam
 ἀμπλακίην, quod non senserunt se
 aduerso flumine remigare. Nempe
 haec prima et maxima poena sce-
 lerum atque impietatis apud priscos,
 quod bonam mentem scelerati amit-
 tunt. Itaque ἀφραδέης appellat
 Minyas v. 1040. Caeterum ab hoc
 praesertim inde loco conferre qui
 voluerit, quae disputantur in praec-
 lectione 1 de navigationibus Phoe-
 nicum etc. §. 3 et hanc partem me-
 lius intelliget, et de toto poemate
 iudicabit rectius.

1044. Σιντῶν τ' ἀγερῶχων] Σία-
 δων

inspectorem et Fas. Verum cum intra nauem se recepissent, et vtrinque de ripa abscidissent oras, celerique renigio (1035) vrgentes plus subinde fluminis secuissent, nequaquam tamen recta via ad piscosum Pontum per latum os Phasidis delati, sed ablati errore sumus, multum retro semper nauigantes. Relictae erant Colchorum vrbes imprudentibus Minyis, tenebricosa illos caligine circumdante, (1040) sed vrgentes *remos* per fluium currimus imprudentes, mediis campis. Homines vero vtrinque habitant Gynni, Buononiae, et agrestes Arcyes, Cercetiorumque vitorum natio, Sintotumque ferocium, qui sedes sibi constituere medias Charandaeorum conualles, (1045) Caucasum iuxta promuntorium, per angustam Erythiam. Sed cum ab ortu apparuit grata mortalibus aurora, ad herbida[m] apulimus insulam. Ibi duo vndis in nauigabilibus circumfundunt fluentia sua *fluii*, Phasis latus, et placide fluens Saran-

sph. Eschenb. 1044. Κερκετικῶν Voff. 1045. Οἱ κάισαντο Voff. F. ἠσαντο V. No. 1046. Καυσάκιον PAI. 1048. Ποιανθῆ Af. Voff. PAIC. ποιάνθη Steph. et secuti. 1050. σαράγγης sph. Esch.

δον omnino scribendum cum Strabone lib. XI. et Plinio. ESCH.

1044. Σιντῆς etiam aperte in regione Pontica collocat Dion. v. 1089. Nolui tamen lectionem mutare, cum possit esse *διπτογραφία*. GESN.

1045. Non dubito quin dederit *αυτορ ἠσαντο* ex illo themate, de quo ad 952 dictum est: *νέω, νηέω, νηέω*, congerendo struere significat: hinc *ναός* et *ναίω* et *ναεταίω*. Hinc illud Hesiodaeum *Ἔργ.* 639 *Νάσσατο δ' ἄρχ' Ἰλκεῶνος, Στρυξερατ σibi h. e. habitabat prope Heliconem.*

1046. An ab hac dicti Erythini *Ἰθι*, de quibus Apollo. 2, 943 *Σήσαμον, αἰπανύς τε παρεξένοντ' Ἐρυθίνης*. Add. quae dicentur ad 1054.

1048. Ποιάνθη] Vide Holstenium ad Stephanum voce *Φάσις*.

ESCHENB.

1048. Hanc insulam, cuius non nomen proprium, sed epitheton videtur *ποιανθῆς*, herbis florida, efficiunt duo fluii Phasis et Saranges, qui findunt circa illam, diuiduntque suos fluctus. Phasin autem hunc ita describit noster, vt sit in regione mediterranea coniunctus et continuus cum illo Colchico. Retro enim aduerso illo primario Phaside Argonautae remigantes per plures populos, tandem per hunc alterum in Maeotin paludem enauigant. Cf. 1051. GESN.

1050. Ἀκαλαβράτης τε σαράγγης] Legebatur alias *σαράγγης*, sed

- Τὸν ἔρα πλημύρεσσα διὰ χθονὸς εἰς ἄλλα πέμπει
 Μαιώτις καναχηδὸν, ἐλειονόμε διὰ ποίης.
 Καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἡμέρῃ.
 Δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα,
 1055 Λίμνης ὄντα μεσηγύ, βοοκλόπος ἔποτε Τιταῖν
 Ταύρω ἐφεζόμενος βριαρῶ πόρον ἔχισε λίμνης.
 Καὶ ἔρα πανημερήσι πονεύμενοι εἰρεσίῃσι,
 Μαιώτας, πρῶτ' εἰσαφικάνομεν ἀβροχίτωνας.
 Ἡδὲ Γελωνὸν ἔθνος, βαθυχαίτων τ' ἀπλετα Φῦλα,
 1060 Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίως, Κέκρυφάς τε,
 Ἄρσωπιάς τ' Ἀριμάδας, ἔδνη πολυπήμονα λαῶν,
 ΩΥ

1054. ἐξικόμεσθα Voss. 1055. Λιμνησσὸν Voss. Λίμνης ὄντε --
 ἄποτε Alii omnes. 1058. πρῶτας ἀφικάν. Af. πρῶτας ἀφικάν.
 ἀποκί. Voss. πρῶτας etiam PALC. 1059. γελωνῶν -- βαθυχαίρων.

sed H. Stephanus mutavit, forte non adeo necessaria correctione. vid. Plin. lib. VI. c. XVI. Ksch.

1050. Nescio quid viderit Eschenbachius. Editum fuit, vt a reliquis, ita ab H. Stephano *σαράγγης*.
 GRSN.

1051. Hinc demum intelligere mihi videor quae modo dicta sunt ad v. 1048. Secundum hanc poetae descriptionem Saranges e palude Maeotica in terram infunditur: intus iungitur cum Phafide, et illius vndis mixtus exit in Pontum Euxinum. Vtrum hoc hodie etiam verum sit, vtrum aliunde etiam constet, iam non habeo dicere: sed hanc versuum, quos tractamus, sententiam esse, non dubito.

1054. Multum de hoc loco laboravi, fateor: vtrum aliquid effecerim, videre lectoris est. Primo, quae essent *δισσαὶ τριμόροι*, non caret difficultate. Sed si recte Budaeus de asse p. 17 quem solum adhuc laudare auctorem possum, *τριμόρον* s. *τριμορον* est dodrans $\frac{3}{4}$, vti *διμορον* (De quo etiam Sa. Ten-

nulius ad Iamblich. in Nicomachi Arithmet. p. 101 et al.) bes, $\frac{3}{4}$. Fuerint igitur *δισσαὶ τριμόροι* ἡμέρας duo dodrantes diei s. dies integer cum dimidio. Porro *βοὸς πόρον* hic esse Bosporum Cimmerium, non est dubium. Hic Bosporus medius est inter Maeotida paludem et Pontum Euxinum, quos commercio aquarum iungit. Iam rationem adfert Poeta, vnde illud fretum Bospori nomen habeat. Fidit ibi aperuitque *πόρον*, transitum paludis in mare Euxinum, boui robusto infidens, Titan *βοοκλόπος*. Sed hic quis est? Herculem, et Geryonae boues huc aduocare non licet. Titan quidem vocatur ille ab ipso nostro Hym. 11, 1: verum *κλέπων* non solet Hercules, furari illum pudet: rapit potius. *Βαυλόπος* deus Porphyrrii de antro Nymph. p. 119 Barn. ὁ τὴν γένεσιν λαληθῶτος ἀκάνων (s. ἀνίων) plane huc nihil facit. Inter Titanas proprie dictos, Gigantes certe Terrae filios, est Alcyoneus: de quo Apollod. Bibl. 1, 6 p. 16 Οὗτος τὰς Ἥλις βόας ἐξ Ἐρυθίου ἤλασε. Verum boues

Saranges, (1050) quem exundans in mare mittit cum sonitu Maeotis per palustres herbas. Tum remigando nauigauimus noctem et diem, et duobus dodrantibus (*horis XXXVI*) peruenimus ad Bosporum, Paludem inter et Pontum qui est medius, vbi quondam abactor bouum Titan (1055) tauro robusto infidens transitum paludis findendo aperuit. Hic totius diei remigatione fatigati ad Maeotas primum deuenimus molliter vestitos, et Gelonam gentem, et comatorum populosas nationes, Sauromatasque, Getasque, et Gymnaeos Cecryphasque, (1060) Arsopasque, Arimaspas, gentes populorum

peco-

Voss. 1060. γένος τε καὶ Αἰ. Voss. γένος τε καὶ ΠΑΙC.
1061. ἀρμασπας Αἰ. ἀρμασπας Voss.

boues Solis stabulabantur in Erythia insula Gadibus vicina? Stabulabantur etiam in Sicilia (vid. Borchart. Phal. 1, 27 p. 570). Quis vero in his fabulis antiquissimis consensum et constantiam requirit? Noster quidem certe Erythian in hac ipsa regione agnoscit v. 1046 et Erythinos habet Apollo. Argon. 2, 943. Ab Erythia illa Hispanica Hercules Geryonae boues abduxit: quamquam in hoc etiam variatur. Vid. Eustath. ad Dionys. v. 558. Maneat, dum quis adferat certius, Cimmerius Bosporus de poetae nostri sententia nomen et ortum debet Titani, boue per illum inuecto, quem Alcyonea gigantem vocat Apollodorus. Plura disputata sunt in praelect. cit. §. 3 quae vel ideo reponi, qualia erant, placuit, vt appareat certe, me hoc egisse, vt loco obscuro lucem vndeunque quaererem.

1058. Cum totus remotioris antiquitatis tenor, ita tum forte etiam haec appellatio ἀβροχαιτώνων indiget, antiquissimos, quos Graeci

non fuisse ab omni cultu molliori et humaniori (indifferenter enim vtimur his nominibus) remotos. Sed nec negauerim, posse ἀβροχαιτών fuisse in tali appellatione: illud modo monendi interdum videntur lectores, vt cogitent, non in fera barbarie, sed in culta olim Phoenicum, Aegyptiorum, Graecorum commercii et coloniis, regione, ac felici sub caelo, se versari.

1059. Βαδουχαιτών proprium gentis nomen esse debet, quod non magis miror quam Galliam comatam aut braccatam, aut Lango bardos e. i. g. a. sed alias nondum obseruauit. Forte erit tempus, cum regiones, nimium hodie vel neglectas eruditus peregrinatoribus, vel inaccessas, monumenta e profundo eruta illustrabunt.

1061. Ἀρσωπ.] Pro ἀρμασπας sunt qui ἀρμασπας reponendum putant: (licet ἀρμασπας potius vocentur) sed ego multa hic et alia nomina populorum deprauata esse existimo, sicut et paulo post.

H. STEPH.

1061. Ἀρμασπας] Ἀρμασπας hoc

Ὦν περιναεταίαι ἐν γῆ Μααίτιδα λίμνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐν τοῖσι δύνῃ ἀμέγαρτον ἔθικαν
 Ἀθάνατοι, πύματον δὲ βυθῷ διαμείψαμεν ὕδαρ,
 1065 Ὀχθησι χθαμαλῆσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον,
 Ροίζῳ ἐλαυνομένη· καναχῆ δέ τοι ἄσπετος ὕλη,
 Ἀρκτώοις περάτεσσιν ἐπέρχεται Ὀκεανόνδε.
 Τῶ ῥα τόδ' ἀρπαχθεῖσα διὰ σώματος κίεν Ἀργῶ.
 1070 Ἐννέα μὲν νύκτας τε καὶ ἡμέατα μοχθίζοντες,
 Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπηνέα Φῦλα,
 Παικτῶν Ἀρκτείων τε γένος, Δελίων τ' ἀγερώχων,
 Τοξοφόρους τε Σκύθας, Ἄρεος πιςῆς θεραπόντας·
 Ταύρους τ' ἀνδροφόνους, οἳ ἀμεδῆα θύδλα φέρουσι
 Μένυ-

1062. F. περιν. γενῆ V. N. 1063. κένταυσι Af. et PAIC. ἐπεί
 μὲν τοῖσι Voff. 1066. ἐλαυμένη Af. 1068. τότ' — κίεν Af.

hoc loco reponendum esse, nullum est dubium. Sed et pleraque in hoc auctore, quae ad Geographiam spectant, adeo sunt obscura, adeo forte etiam corrupta, ut impossibile sit ea loca vel explicare feliciter, vel corrigere sine Manuscriptorum codicum ope. Quamobrem Tuam, Lector, circa talia nonnulla veniam petere et plane ἀπέχων satius esse duco, quam me non optime fundatis coniecturis cavillatorum petulantiae exponere. Hoc tantum hic monendum ratus sum, me cum Holstenio (in Ἀριμάσποι ἀρωπας in hoc versu non agnoscere nomen gentis, quod facit H. Stephanus, sed arbitrari Epitheton esse Arimasparum μονοούρου et totius tuentium. ESCH.

1061. Πολυπήμονι non valde hic placet. In Hymno in Mercurium Homericο v. 37 πολυπήμων est damnis atque iniuriis obnoxius: sed apud ipsum Homerum Δ, 433 ἀνὴρ πολυπάμων, πολυθρέμων diues gregibus etc. GESN.

1062. Placet coniectura Cl. Pier-

soni Verif. p. 188 ὦν περιναεταίαι γενῆ. Emendatione quidem aperte indiget locus, licet illud aliquantum videatur insolens, γενῆς nomen hic comprehendere ἔθνη λαῶν.

1068. Mirum, et forte falsum atque fictum est, certe hodie non amplius verum, quod hic dicitur, et mox 1076 explicatius declaratur, paludis Maeotidos partem versus septentrionem effundi in Oceanum illum s. Cronium, s. Hyperboreum s. mortuum adeo, quemadmodum ad meridiem per ipsum Cimmerium Bosporum exit in Pontum Euxinum. Potuit tamen haec commemoratio, ut via partim nauigabilis, partim expeditis et robustis nauicularum suarum baiulis non insuperabilis, ad illud mare patuerit. Potuit de Tanai a septentrionibus cum Maeotide palude se miscente audisse noster. Hic vniuersim illud ostium septentrionale Maeotidis, quodcumque fuerit, indicat, statim rediturus v. 1069 ad nauigationem per Bosporum, mihi quidem minime

expe-

ecoris diuites, quorum genus Maeotida paludem circumhabitabat. Verum quum hic etiam molestiam immanem obiecissent immortales, extremamque gurgitis quam traiecissemus, *eo delati sumus, ubi* ripis humilissimus praecipitem eructat perniciem (1065) *palus* cum strepitu impulsam, unde ingens silua resonat, arctoisque finibus Oceanum ingreditur, in quem tum etiam abrepta et ostium Argo perrexit. Nouem noctes et dies totidem laborantes, reliquimus hinc et hinc immanes mortaliū nationes, (1070) Pactorum Arcteorumque genus, aliorumque superbiorum, sagittariosque Scythas, fideles Martis famulos, Taurosque homicidas, qui tristia sacra

1070. *ἀργοναυτῶν* Voss. 1071. *Πακταίων ἀρκτηίων* Voss. *ἀρχτ.*
 marg. Voss. *ἀρκτηίωντε* P. 1073. *ἀνδρομαίγυς* Voss.

expeditam, quam cum Periplus antiquis et aliis Geographis vel Aronauticis conciliare nullo modo possum. Sed nec illos inter se, nec illum illorum cum facie hodierna conciliare possum, nec hanc cum monumentis lapidum vel numorum, qua forte per vastam tot saeculorum barbariem conseruata sint, scit ea res, et, nisi fallor, mereor regiam liberalitatem, vel regis licentiam, vel aliquot locupletium nauariorum, vt metallorum instar, uaecunque offerantur bonae et graecae antiquitatis venas perfendantur. Ad liquidum sic perueni omnia si quis speret, ille nimis leuis animi et parum in hac arte historiae literarum versatus sibi videatur: sed rursus quin muldelitefcant in isto Periplo monumenta Graeca, nullus dubito.

incolas harum regionum *αἰβίων* et *γλακτοφάγων* et *ἰππημολγῶν* appellationibus signasse videatur. Vid. Reimmanni Ilias post Homerum p. 271 sq. Sed, vt verum fatear, ex Iλ. N, 5 sq., quo solo loco nomina ista habentur, illud non collegerim. Dicit Iouem interim auertisse oculos a Graecorum Troianorumque certaminibus, et defixisse in illis gentibus, quibus simplicitatis et iustitiae laudem impertit, cum forte iam tum a Graecis eas ipsas ob virtutes, quibus adiuncta paupertas esse solet, contemnerentur. Breuiter, hic Homeri locus non facit, vt *Scytharum* illi nomen inauditum putem. Multo minus hinc argumentum petere licet ad arguendam poetae nostri nouitatem.

1072. *Τοξοφόρος* forte posuit auctor tanquam interpretationem nominis, quam hodie etiam suos habere assertores nouimus. Homeri aetate hoc nomen nondum in uisum fuisse probabile putant, qui

1073. At Tauros et Dianam Tauricam et Chersonnesum Tauricam extra Maeotida paludem ponunt et pingunt omnes. Consideretur v. g. Iphigeniae in Tauris Euripideae scena. Sed iam fassus sum, in talibus me haerere. Nondum vero adducor, vt ideo damnem scriptorem,

K

- Μενυχίη, βροτέω δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητήρ
 1075 Ἄνδ' ἄρ' Ὑπερβορέης, Νομάδας, καὶ Κάσπιον ἔθνος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δεκάτη ἐΦάνη Φαεσίμβροτος ἡώς,
 ῥηταῖς αὐλῶνας ἐκέλαμεν, ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργῶ
 ἄγην ἐπιπροθέσσα διὰ τεινοῖο βεέθρε·
 Ἔμπεσε δ' Ὀκεανῶ, Κρόνιον δέ εἰ κηλήσκουσι,
 1080 Πόντον Ὑπερβορέην μέροπες, νεκρὴν τε θάλασσαν.
 Οὐκέτι δὲ προφυγεῖν ἔδοκεῦμεν λυγρὸν ὄλεθρον·
 Εἰ μὴ ἄρ' ἐρμαίνεσαν ὑπὸ κρατερῆφι βίηφι
 Νῆα μολεῖν ἰθὺν ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
 Ἀγκάϊος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδαλίοισιν.
 1085 Ἡ δ' ἔθορον δισσαῖσι βίησαμένη παλάμησιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μογερεῖσιν ἔδαμνάμεθ' εἰρεσίησι,
 Χεῖρες δ' ἐκέτ' ἔμμνον, ἀκηχέμενοι δὲ Φίλον κῆρ
 Πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνήρειαντο μέτωπα,
 Ἰδρῶ ἀναψύχοντε· κέαρ δ' ἐπετέριετο λιμῶ.
 1090 Ἀγκάϊος δ' ἐξᾶλτο, καὶ ἄλλος πάντας ὄτρυνεν
 Ἥρωας, μαλακοῖσι παρὰ φάμενος ἐπέεσσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν τεναγός τε πολυερέπτοισι κάλωσι

Βάν

1081. ἰπὸν Voss.

1087. ἀπεχέμ. Voss. et ἀπηχεεχί. mar.

rem, qui videam. Homeri Geographiam esse praeclaram, quatenus intra Graeciam versatur, cum eam egreditur, monstruosam.

1075. Vid. Prael. 2 c. 2 de Hyperboreis §. 3.

1078. Elegans et digna illo ingenio coniectura Ruhnkenii, qui Ep. 2 p. 83 legi vult *Αἰὲν ἱπποροδίωσα*, ut Apollo. Rhod. 1, 528 *Αἰὲν ἱπποροδίοντες*: sed cui repugnare videtur illud *ἐκ*, quod sic non habebit, quo referatur. Malim igitur iungere *ἐκ* et *ἄγην*, et intransitivè verbum accipere, ut in *παρᾶ ἄγω, προᾶγω, ὑπᾶγω. Argo praecurrens exiit* etc.

1079. Ad hunc quidem certe locum referri non potest, quod est apud Schol. Apollo. 4, 327 *Κρόνιον*

ἄλλα esse mare Adriaticum: liceo alioquin, qui Saturniam vocant Italiae, iidem etiam *κρονίος* ἀλλὰ appellationem Adriatico mari potuerint tribuere.

1085. Peculiari ratione poni huius videtur participium medium. Currit, animalis instar Argo, et vi viam sibi facit, per mare, sed *δισσαῖς παλάμησι*, vtraque manu Ancas ipsa quoque impulsæ. Itaque duplicem habere vim videtur τὸ *βίασαμένη*, consuetam illam, qua veruere et irrumpere notat, tum passivam, quae indicatur illo dativo instrumenti.

1088. Videor hic mihi videri picturam desperantis tristitiae. Manus labore fessas non iam ad rem applicant, sed sinistra dextrum prehen-

facra offerunt Munychiae, humano autem sanguine rigatur crater. Sic per Hyperboreos, Nomadas et gentes Caspiae (1075) *perreximus*. Sed postquam decima orta est lucem ferens mortalibus aurora, Rhipaeas ad conualles appulimus, hinc agit se subsultim Argo procurrens per angustum fretum, inciditque in Oceanum, Cronium pontum vocant homines, Hyperboreum, et mare mortuum. (1080) Nec iam effugere nos posse credebamus tristem interitum, nisi maximo impetu ruentem nauim direxisset, ut iret ad dextrum litoris, Ancaeus, politis nixus gubernaculis. Haec vero procurrit ambabus impulsa ruens manibus. (1085) Sed postquam laboriosa remigatione defatigatis inanus non iam manerent *in officio*, et corde contristati cubito manu prehenso fulsere capita, sudorem refrigerare cupientes, cor interim fame consumebatur. Hic exsiluit Ancaeus, et alios omnes excitauit (1090) Heroas, lenibus eos verbis allocutus. Tum hi in tumultum quendam vorticosi

1088. *ἰν ἄρασ*. Voss. *ἰναρήσ*. PAIC. 1089. *ἀποψυχ. ἰτάρ*.
Voss. 1092. V. N.

hendunt cubitum, hoc autem caput fulciunt.

1089. Non dubito, quin recte Vossianus *ἀποψύχοντε*. Sic plane Il. X, 2 *Ἰδρῶ ἀπεψύχοντε*. Dualem hic pro plurali poni, manifestum est. Vid. ad 818. *Cor fame consumitur* antiquissima Orientis formula, *fulcitur cibo* etc.

1092. *Τέναιος* quid esset, pulchre docet Suidas: *Τενάγη διάβροχαι καίνυροι τόποι, πηλώδη πελάγη, ἣ ἰλύς ἐπιπολάζοντος ὕδατος ἀποδᾶ, καὶ βοτάνης ἐπιφανομένης τῆ ὕδατι*. utiturque ad eam rem declarandam loco Polybii L. 2 c. 75 f. p. 76, A. Wechel. vbi docet scriptor prudentissimus, quam callide tali loco, certis temporibus ficcari solito, ad transducendas velut per

pontem copias usus sit Hamilcar. Est igitur nostro *τέναιος* aliquid Syrtium simile: locus maritimus interdum ita siccus et solidus, ut modo fossas velut aquae et canales habeat, ceterum vestigia humana in ripis fossarum accipiat. Est vero hic mihi locus in tantum certe desperatus diu visus, ut veram certamque illi lectionem reddere non auderem: sed tentabo. Nisi fallor, vicus maxime haeret in verbis *πολυρέπτοισι κάλωσι*, quae bis ita proxime ab auctore posita, sine vel necessitate, vel vi, vel Venere, non possum putare. Sed v. 1094 loco ea posita, et necessaria arbitror. Superest, ut hic male inculcata putem, vel simplici errore librarii, oculos in tertium ab eo versum, in quo

- Βάντες ὑπὲρ τοίχων ἄλαδε σφυρὰ κῆφα βάλοντο,
 Ὡκα δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυτρέπτοισι κάλωσι,
 1095 Πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μήρινθα βαλόντες
 Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχαῖς δῶκαν ἐλέδα
 Ἡρώων. τοὶ δ' αἴψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες,
 Σῦρον ἐπεργόμενοι· σὺν δ' ἔσπετο ποντοπόρος νῆϋς,
 Τέμνωσ' ὑγραὶ κέλευθα παρὰ ξυσοῖς κροκάλοισιν.
 1100 Οὐ γὰρ ἐ λιγυῖς ἕρος ὑπὸ πνοιῆσιν ὄρινε
 Βυκτάων ἀνέμων κλεινὴν ἄλα· κωφὰ δὲ πόντος
 Κεῖθ', ἔπέρ θ' Ἐλίκης καὶ Τηθύος ἔχατον ὕδαρ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔκτε Φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἠώς,
 Ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλέσιον ἐξικόμεθα
 1105 Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζῶσ' ἐνιαυτῆς,
 Δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων
 Πληθῆσθις μῆνης, χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μῆνος τὸ πεπρωμένον ἐξανύσωσιν,
 Ὑπνω ὑπὸ γλυκερῶ θανάτῃ μαρπτῶσι τελευτήν.
 1110 Οὐ δ' ἄρα τοῖσι μέλει βίωτος καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 Ποίαις δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φερβὰ νέμονται,
 Ἔρση

1095. μήρινθα Voff. 1097. F. Ἡρώων. 1098. ἔσπετο Alf.
 1099. ξειπῆ Voff. 1100. Οὐ γὰρ οἳ λγ. Voff. 1101. κά-

quo versabatur, conicientis, et animaduersum mox errorem corrigere, ne librum deformaret, cunctantis: vel, quod magis placet, inuitante insuper similitudine. Verbo, pro πολυτρέπτοισι κάλωσι in hoc versu fuisse suspicor, πολυτροίβοιο θαλάσσης: et legendum οἳ δ' ἐπὶ ἐν τένανός τι πολ. θαλ. Non opus est longiore disputatione. Qui possunt ad tale iudicium admitti, eos considerata hac ipsa adnotatione, et interpretatione nostra, hoc certe pronuntiuros arbitror, dictum a nobis esse, quod et intelligi possit, et cum reliqua ratione huius carminis conueniat. Rarius nomen πολυτροίβοιο, et literis paucis ab altero diuersum, cedere illi coactum

est. Legitur verò apud Nicandrum Alexiphar. v. 6, vbi ille amicuum suum Cyzici habitare dicit ἄγχι πολυτροίβοιο θαλάσσης: quod vetus Schol. interpretatur, τῆς πολυτροίβοιο, παρὰ τὸ σροβᾶν τὰς ναῦς, ὅ ἐστι ταρασσάν. Potest etiam de ipsa maris perturbatione intelligi, qua colliguntur descripta modo τενάγη.

1093. Cf. ad v. 620. Hic modo indicatur festinatio non expectantium κλίμακα, vt 634, sed saltu iactantium corpora in terram.

1097. Ἡρώων quomodo hic tueri locum possit, non intelligo. Formam τῆ α etiam talem esse, quae facile in σι mutari potuerit, vnicuique hodie facile est ad videndum

cofi maris progressi super navis parietes talos (*pedes*) celeres misere, statimque contortis eam funibus alligantes, longum rudentem de summa puppi deiectum (1095) Argusque Ancaeusque extremisprehendum dederunt Heroibus, qui statim ad litus decurrentes trahebant connixi, consequente illos naui pontigrada: sicque secant liquidas vias iuxta politum litus: neque enim aura flatibus concitabat (1100) mugientium ventorum illud mare: tacite ibi iacet pontus, vbi Helice est, et vltima Tethyos vnda. Cum sexta veniret lucem ferens mortalibus aurora, ad beatam gentem ac diuitem peruenimus Macroborum, qui multos sane viuunt annos, (1105) duodecim chiliadas mensium centenis annis constantium, dum impleatur luna, extra molestias omnes. Sed postquam numerum fatalem mensium peregerunt, dulcem per somnum mortis finem capiunt. Interea illis curae non est victus hominum et opera *rustica*. (1110) Herbis in mediis mellita depascuntur.

ην Pierf. Verif. p. 20.
1105. ποδάρις PAIC.
βα Voff.

1102. κρηνη τε κα Voff.
1108. Αὐτὰρ μνησ Ask. 1111. Φορ-
βα Voff.

dum, qui etiam vsu non multum MSSorum librorum habuerit.

1099. Τίμων] Aut potius ξυσῆς κροκάλησιν. Η. ΣΤΕΡΗ.

1099. Ξυσῆς κροκάλοισιν] Fortassis non improbanda H. Stephani coniectura, ξυσῆς κροκάλησιν le- gentis. ΕΣΧΗ.

1100. 'Ε ad κλεινὴν (vel, quod magis placebat Pierfano, κείνην) ἄλλα refero, pronomine relatiuo Orientalium more redundante. Sic 1192. Ipsum εἰ porro producitur ob liquidam sequentem, quae pronunciando et scandendo duplicatur.

1106. Quod hic describitur vitae tempus, est aeternitas. Felicitatem alterius vitae, quam Infulis beatorum adscribunt alii, depingere

poeta voluit, imaginibus ad eam rem vsus, quas putaret efficacissimas.

1111. Vtrum hanc particulam imaginis suorum Macroborum poeta modo ex ingenio, h. e. naturae ipsius consideratione hauserit, quae valde commendare dulcia pueris et senibus solet: an ex obseruatione gentium, aut gentis certe antiquae: an denique de Mosaicis libris, non dixerim. Notabilis certe est de Nabataeis locus Diodori Siculi 19, 94 ad quem πάντα περι πάντων dedit Wesselingius, De melle siluestri ex arboribus stillante. Mentio τῆς ἔρσης et herbae suadet, vt de Mosaica narratione aliquid ad illum peruenisse, mihi probabile videatur.

- Ἔρση ὑπ' ἀμβροσίῃ θεῖον ποτὸν ἐξαυρόντες,
 Πάντες ὁμῶς σίλβοντες ὀμηλικὴν ἔρατεινήν.
 Μειλιχίῃ δέ τοι αἰὲν ἐπ' ὄφρυσιν νεύσει γαλήνη
 1115 Παιδείῃσιν ἠδὲ τοκεῦσιν, ἐπὶ φρεσίν, ἠδὲ νόοιο,
 Δῖσιμά τε βέξεν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.
 Καὶ τὸς μὲν ῥ' ἀφρόους παραμειβομεν, ἀγυαλιόνδε
 Ποσσὶν ἐπισείβοντες. ἔπειτα δὲ Κιμμερίοισι
 Νῆα θοὴν ἐπάγοντες ἰκάνομεν, οἳ ῥά τε μῆνοι
 1120 Αἴγλης ἀμμοροὶ εἰσι πυριβρόμα ἠελίοιο.
 Ἐν μὲν γὰρ Ῥίπαιον ὄρος καὶ Κάλπιος αὐχὴν
 Ἀντολίας εἶργεσ'· ἐπικέκλιται δὲ πελώρη
 Ἄσσον ἐπισκιάσασα μεσημβρινὸν ἠέρα Φλέγη·
 Δείελον αὖ κρύπτεισι φάος τανυηκέες Ἀλπεῖς
 1125 Κείνοισι μερόπεσσιν, ἀχλὺς δ' ἐπικέκλιται αἰεὶ.
 Ἐνθάδ' ἀφορμηθέντες ἐπειγομένοισι πόδεσσιν
 Ἰξάμεν ἀγκῶνα συφελὸν καὶ γήνεμον ἀκτὴν,
 Ἐνθά περ ἀμβλύζων ποταμὸς δῖναισι βαθείαισι
 Θεῖαι χρυσοροαὶ Ἀχέρων κρευεῖσ' διὰ χῶρα,
 1130 Ἀργυροειδὲς ὕδος προρέων, λίμνη τε κελαινὴ
 Ἀνδέχεται· παταγεὶ δὲ παρ' ὄχθασιν ποταμοῖα
 Δέν-

1113. *ἔρατεινήν* P. 1115. F. νόοιο. 1118. *ἐπισυβοντες* Voff.
 1120. *πυριβρόμα* PAIC. 1121. *αὐχὴν* Voff. 1122. *Αἰστολ.*
 sph. Esch. Vid. leg. *ἀποκέκλιται*. 1123. *ἐπισκιάσασα* Ask.

1120. A tenui forte principio orta absurda et plane ἀγαναγράφητος traditio de perpetuis tenebris: quae interim totum pene dixerim genus scriptorum occupavit, ab Astrologis, qui idem Geometrae essent, apud Graecos si discefferis. Vid. Huet. Dem. Euang. 4, 8, 14 et Huetian. c. 94 p. 236. Sed ipsa poetae descriptio superuacua facit omnem vel excusandi vel refellendi operam. Caeterum non dubito, quin recte coniecerit Cl. Ruhnck. Ep. 1: 34 *πυριβρόμα*, quod epitheton etiam habetur H. 6, 9 et 7, 11. Non tamen ausus sum mutare lectionem, cum potuerit poe-

ta sic exprimere stridorem illum Solis in mare descendentis, quem audire se putabant homines, de quo vid. Strabo 3, p. 95, 21 sq. et VV. DD. ad Flor. 2, 17, 2. Strabonis verba, Δύνας τὸν ἥλιον μετὰ ψόφου ὡσανεὶ σίζοντες τῆ πελώρης κατὰ σβίσιν αὐτῆ διὰ τὸ ἐμπίπτων εἰς τὸν βυθόν. Non ita ignoravit rerum naturam hymnographus Orpheus: sed hic versamur in regno fabularum.

1121. Ἐν μὲν γὰρ etc.] Si hoc non errare est, nescio quid sit error. Dicit auctor *Rhipaeos* montes, *Caίρην*, qui est mons ad Gaidita-

tur pascua, ab Ambrosio rore diuinum potum haurientes, omnes simul amabili aequaeuitate splendentes: tranquilla semper in oculis illorum innuit serenitas, filiis ac parentibus in mente atque animo est (1115) iusta facere, prudentia eloqui. Ac per hos quidem confertos tranſiuimus, litus vrgentes pedibus. Deinde ad Cimmerios, nauem celerem impellentes peruenimus, qui soli exsortes sunt splendoris solis ab igne suo stridentis. (1120) Rhipaeus enim mons et vertex Calpius ortus ab illis arcent, excluditque ingens, ex propinquo dum obumbrat, meridianum aëra Phlegra: vespertinam denique lucem extentae in longum Alpes istis hominibus auferunt, caligoque semper illis incumbit. (1125) Hinc cum soluissemus vrgentes nauem pedibus venimus ad asperum promuntorium, et vento carentem ripam, vbi ebulliens fluuius profundis vorticibus percurrit, Chryſorhoas Acheron, per regionem frigidam, argentei splendoris aquam voluens, palusque nigra (1130) eum recipit, strepuntque ad ripas fluuii arbores in proximo viren-

ἑπισκιάζ. al. omnes. 1124. παναηκίης Voff. 1126. ἑπάρχομενοι δὲ ποδ. Voff. 1127. Ἴξομεν om. 1128. δαίνοσι PAIC. 1129. χροσορρόας PAIC. 1130. εἶδος PAIC. προβάλλον Voff. 1131. ἀντίχετε P. πανταχῆ -- ὄχθουσι Voff.

Etiam fretum, *Phlegram* et *Alpes* Cimmeriorum terram circumcludere, et solis lumine priuare. Sed vides ἀργεωγραφήσιαν veterum. Quamobrem valde vereor, ne in multis talis noster, quod non parum auget difficultatem restituendi pleraque circa Geographiam in hoc auctore, quam ego cur non desperatam dico? ESCH.

generis, accipiendum active, ita vt interpretando expressum est.

1123. Φλέγρην hic Thraciam esse, Macedoniae vicinam et confusam, campum illum antiquae cum Gigantibus pugnae, in qua re etiam Pallenen appellare solent, dubium non est. Egi de hac significatione nuper ad Claudia. VI Consul. Hon. § 27, 20.

1121. Κάλλις fluuit nomen apud Apollo. 2, 661. GESN.

1126. Meminerimus, nauim trahi ab Argonautis in litore currentibus. Eadem hic sententia, quae 1118. 1127. Ita manifesto necessariam puto hanc emendationem, vt nec reddenda sit illius ratio.

1122. Ἐπικέλευται hoc improuide repetitum mihi videtur ex v. 1025. ἐπικέλευται vero, vt multa eius

- Δένδρεα τηλεθάοντα ποτὶ χερδὸν, οἷσι τε καρπὸς
 Βέβριθε νύκτας τε καὶ ἡμέματα συνεχῆς αἰεὶ.
 Ἄμφι δὲ οἱ χθαρμαλή τε καὶ εὐβοτος Ἑρμιονίας
- 1135 Τείχεσιν ἠήρεισαι εὐκτιμέναις ἐπ' ἀγυαῖς.
 Ἐν δὲ γένη ζώοσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
 Οἷσιν ἀπόφθιμένοισιν ἄλις ναῦς ἴα τέτυκται.
 Καὶ δ' αὖ αἱ ψυχὰ μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα
 Πορθίδος ἐκ γλαφυρῆς· χερδόν δὲ οἱ εἰσὶ πόλῃες,
- 1140 Ἄρρηκτοὶ τ' αἶδαο πύλαι, καὶ δῆμος ὀνείρων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε πόλιν καὶ ἡθεα λαῶν
 Σφῆ ἄτη βαρὺν οἶτον ἀναπλώσαντες ἔβημεν,
 Δὴ ἴα τότε Ἀγκαῖος νῆος κίεν· αἴψα δὲ πάντας
 Εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηκότας ἄμμιν ἑτάιρας,
- 1145 Τὸς ὄγε καὶ μύθοισι προσήδα μελιχίοισι
 „Τλήτε φίλοι τὸν μόχθον· ἐπεὶ νύ τοι ἔτι χέρειον
 „Ἐλπεμα ἀνθήσεσθαι ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἦδη
 „Ἀκραῆ ζέφυρον καταδέρομαι· ἐδ' αἰτέμαρτον
 „Τῶνδ' Ὀκεανῶ κελαρύζεται ἐν ψαμάθοισιν.
- 1150 „Ἄλλὰ θοῶς ἰσὸν μὲν ἀναθήσασθε μεσόδμη,

„ Λύσα-

1132. οἷσι καρπὸς Voff. PAIC.
 P. et Eschenb.

1133. Βέβριθεν Voff. συνεχῆς
 1134. Ἐνθα Voff. 1135. ἠήρεισαι PAIC.

1133. Hunc versum ludens castrarem, adeo mihi absurda quadam sutela confarcinatus videtur: audirem si pro νύκτας καὶ ἡμέματα esset οὐκ τῶ ἐνικατῶ, vel tale quiddam.

1134. Hermioniam (quae Ἑρμιόνη est Il. B, 560, et Eurip. Her. fur. 615 Ἑρμιῶν, incolae autem Ἑρμιονῶν Pauſa. Cor. f. 2, 34, et regio Ἑρμιονίς apud eund. et Stephanum, quod etiam naus nomen Thucyd. 1, 128) Argolidis urbem, cultu Cereris, Proserpinae et Iunonis virginis celebrem, hic non posse intelligi, dubio caret. Sed his, qui amant veteres persequi memorias, tamen observatione dignum videatur, poni hic in remoto septen-

trione nomen urbis Graeciae, non Dearum modo magicarum cultu celebris, sed quod ibi facilis ad inferos descensus esset. Laudat Eustathius ad Il. l. c. p. 217, 12 verba Strabonis 8 p. 257, 39 Παρ' Ἑρμιονίῃσι τοδρὺλῆται τὴν εἰς ἄδα κατάβασιν σύντομον εἶναι· διόπερ ἐκ ἐνταύθασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον. Sic Acheronta Chrysorhoan vidimus modo 1129, in quo forte etiam ethicus mythos est, auri flumen etiam luctus vehere. Taceo, quae alias de Graecis coloniis ultra Maeotida paludem deductis leguntur. Certe etiam h. l. Orphei personam pulchre auctor, quisquis est, sustinet. Ad Hardiani tempora quanta vis superstiti-

virentes, quas fructus grauant noctesque et dies conti-
nuos semper. Iuxta illum humilis et pascua Hermio-
nia moenibus fundata est circa bene aedificatos vi-
cos. (1135) In ea habitant iustissimorum hominum
gentes, quibus post mortem *transuehendis* nauis vna
sufficit: animae enim statim ex polita naui in Acheron-
ta transeunt. Prope hanc sunt ciuitates, inuictae infe-
rorum portae, et populus somniorum. (1140) Sed post-
quam et vrbes et sedes nostro infortunio grauem per-
niciem passi transuimus: iam Ancaeus nauim ingressus
est, statimque omnes vna ingredi iussit fessos labore
socios: quos deinde verbis etiam blandis allocutus
est: (1145) Tolerate, amici, hunc laborem, quoniam
peiores non spero nobis oriturum. Nam inhorrescere
iam surgentem Zephyrum video: neque sine argumen-
to aqua Oceani arenas perstrepat. Sed celeriter malum
erigite in modio, (1150) soluiteque a rudentibus vela,
funi-

1139. λαφύρης Ask. V.N. 1142. ἀναπλήσ. Voss. 1143. Vid.
leg. ἢ ἔς κίον. 1144. κεκμηότας Voss. κεκμικ. PAI.
1145. Τὰς ὅτε Voss. 1147. ἀνασής. Voss. 1148. ἀτέκμηότων P.
1150. ἀνασήσασθαι Voss. ἀνασύ. P.

fitiosarum narrationum in hisce lo-
cis durauerit, cognosci pulchre pot-
est ex vltima parte missi ad illum
ab Arriano Peripli.

1137. Allusio manifesta ad illam
animarum transuentionem, quam
Aegyptiis, Britannisque, non minus
quam Graecis placuisse, constat.

1139. Non placent hic post Pier-
sonum Ruhnkenio Epist. 2 p. 82
Πόλλης itaque mallet ὄχθης, vestes,
qua voce noster etiam vtitur v. 983,
et res ipsa nemini puto peregrina,
qui inferos poetarum nouit. Sed
ego nec πόλλης damnare, aut loco
quem possident mouere ausim.
Quidni enim, vbi ἦθρα λαῶν sunt,
ibi etiam πόλλης agnoscamus? Et
quid faciamus versui 1141? Qui

forte a Poeta talis fluxit, Ἄλλ' ὅτε
δὴ καὶ τῶνδε πόλλης, non πόλλης
Versum 1140 esse ex Od. Ω, 12 ex-
pressum, credibile est, vbi Mer-
curius ducit animas παρ' ἡελίοιο
κύλλας, καὶ δῆμον ὀνείραν.

1143. Huc vsque traxerunt e lit-
tore nauim per palustria Argonau-
tae. Nunc ingreditur Ancaeus na-
uim, et socios iubet ingredi. An
hoc possit expressum esse per ἠὲ
κίον, viderint, qui tueri vulgatam
lectionem velint. Mihi videbatur
res expediri posse, si legas ἢ ἔς
κίον postposita, vt frequenter, prae-
positione, vel simpliciter vt Od. Φ,
391 ἔς δ' ἦν αὐτός, aut Φ, 244 ἔς
δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶϊ ἴτην.

ἠΰσατε δὲ προτόνων ὀφθαίνας· ἐκ δ' ὄπλα χέοντες,
ἠΣφίγξατ' ἐπισημένως, τοίχων ἐκάτερθε βαλόντες.

Ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείατο· ἐκ δ' ἄρα κοίλης
Νηὸς ἐπιβρομέεσσα Τομαριάς ἔκλαγε Φηγὸς,

1155 Ἦν ποθ' ὑπ' Ἀργώασι τομαῖς ἡμέροσσατο Παλαῖς.
Ὡδε δ' ἔφη, (θάμβος δὲ περὶ φρένας ἴκετο πάντας)

ἠὈμιμοὶ ἐγὼν, ἔφελόν με διαρῥαϊαθεῖσαν ὀλέσθαι

ἠΚυανέαις πέτρασιν ἐν ἀξείνω τε κλύδωνι·

ἠΟὐ' κεν νῦν ἀνάπυσον αἰδρεῖν βασιλῶν

1160 ἠΝώνυμον φορέεσκον. ἐπεὶ νῦν αἰεὶ Ἐριννύς

ἠΑἵματος ἐμφύλοιο δεδεδότος Ἀψύρτοιο

ἠΎσερόπως ἔπετα· ἔργει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην.

ἠΝῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἀργεννῆς κακότητος

ἠἸζομαι, εἰ νήεσσιν ἔριννύσιν ἄσπον ἴκωμαι.

Εἰ

1153. πονείατον Voff. F. πονήατο V. N. 1155. ἡμέροσσατο Voff.
1157. ἀγὼν P. διαρῥαϊδ. PAIC. 1158. κλύδωνι PAIC. 1159. Η

1153. Πονήατο est 765 et probat analogia: est enim ex πεπόνητο.

1159. Ἀνάπυσον quid esset, dubium fecere Grammatici. Satis, nisi valde fallor, fuerat dicere, retinere illud significationem verbi ἀναπνύειν, et significare rem celebrem, de qua requirant omnes et audiant. Recte Suidas, Ἀνάπυστα, ἕκαστα, δηλα. Et ponit exemplum, quod ex Nic. Damasceno sumtum, Kusterus admonuit, (Vid. Exc. Valef. p. 441) Θάνατος Σθενοβοίας ἀνάπυστος ἔγιντο, ἀντί τῶ Φαναρός. Sed addit ἀνάπυσον τὸ ἀνήκον. Nisi tamen hic legere malimus, Kustero auctore, ἄπυσον quae brevis sane foret ratio conciliandi sibi Suidam; item disputationes Grammaticorum de Od. Λ, 273, vbi vidit apud inferos Vlyffes matrem Oedipi, Ἡ μέγα ἔργον ἔσθεν αἰδρεῖσσι νοοιο, Γημαμένη ᾧ νῆα· ὃ δ' ὄν πατέρ' ἐξτομαρίζας Γῆμον. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν. Recte V. Schol. ἀνάπυσ-

τα, ἀνὰ τόμα πᾶσι λῆγαν καὶ πνύθειν δαίνομα· ἢ Φαναροί. Similia Eustathius, sed qui deinde ad alia omnia delabitur, et torquet nomen, vt non iam nota, manifesta omnibus significet, verum occulta, inaudita. Antiquam esse hanc interpretationem, constat ex Pausa. Boeot. s. 9, 4 p. 721 vbi recitatibus Homeri versibus addit, Πῶς ἄν ἐποίησαν ἀνάπυστα ἄφαρ, εἰ δὴ τήσασαρες ἐξ Ἰονάσσης ἔγιντο παῖδες τῷ Οἰδίποδι; Sic argumentatur, Si Polynices, Eteocles, Ismene et Antigone essent nati ex incesto Oedipi coniugio cum Iocaste, poeta non posset dicere a Ioue statim abolitam eius esse notitiam et memoriam: ponitque adeo ἀνάπυστον esse, de quo non auditur. Et sunt contrariae interpretationes apud Hesychium quoque, quibus superfusuros puto fuisse Grammaticos, nisi diuersa fuisset de matre liberorum quatuor Oedipi, quos diximus, traditio. Homerus quidem profecto hoc

funibusque depromtis constringite scienter, ab utroque naus latere iniectos. Ita illi in singulis elaborabant: at ex ventre naus infremens Tomaria fagus insonuit, quam quondam Argois trabibus Pallas intexit. (1155) Ita vero dixit, stupore mentes omnium inuadente: Hei mihi, utinam elisa perissem a Cyaneis petris in inhospitali fluctu, neque nunc divulgatum regum imprudentia probrum ferrem. Quandoquidem nunc semper Poena (1160) familiaris sanguinis occisi Absyrti a tergo nos prosequitur, aerumnaque aerumnam vrget. Illos sane iam funesti ac tristis facinoris causa vlciscar, cum primum ad Hibernias insulas veniam propius

καὶ νῦν -- αἰδορέης Voff. *Η καὶ νῦν PAIC. 1160. Νόνημον PAIC. ἔρινύς Ask. 1162. σπέρχα V.N. 1163. F. Νὴν V.N. ἀργενῆς PAI. ἀλγενῆς V. N. 1164. Leg. Τίσομαι — νήσισσιν ἱερνίσιν V. N.

hoc voluit, Deorum prouidentia in lucem mox prolatam esse illam familiae Cadmeae maculam. Nec aliud sibi vult loquax Carina Argus, quam se nobilitari flagitiis Medeae et Iasonis. Nec multo aliter interpretor illud 1307 ἀνάπυστα δὲ ἔργα γένηται, quod recte conuertisse me puto, *exempla in se edantur*. Exemplum enim vel maxime debet ad omnium notitiam venire etc. Quod αἰδορέην appellat, h. e. incitiam, ignorantiam, illud Homeri et omnis priscae sapientiae more atque instituto facit. Νόνημον autem, siue νόνημον (fluctuat enim lectio hic non minus, quam in locis Homericis) hic auctor posuit substantiue, vt probrum et ignominiam notet scelere contractam: etymologia quidem cum *ignominia* conueniat.

1162. Ingeniose, et, nisi fallor, vere Cl. Ruhnck. Ep. 1, 61 pro σέρχα, quod hic locum nescio quo-

modo tueri possit, reponit σπέρχα, festinat, vrget. Nec alterum improbare possum ἀλγενῆς κακότητος pro ἀργενῆς, nisi si quis forte ostendere possit, ἀργεννὸν esse manifestarium, in ipsa luce perpetratum etc.

1164. Primum hoc dubio apud me, hominem minime confidentem, caret, legendum esse, quod iam vidit Schottus Obsf. Hum. 2, 20, pro νήσισιν ἔρινύσιν, νήσισιν ἱερνίσισιν. Hoc ingerere et cogere videtur ipse noster 1179, vbi est harum minarum euentus. Sed quid sibi vult ἴσομαι εἰ ἴκωμαι. Non multum argumentabor: sed locum, vt emendandus et legendus sit, vno tenore proponam: quam sententiam illi tribuam, ostendit interpretatio. Νὴν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἀλγενῆς κακότητος Τίσομαι, εἰ νήσισιν ἱερνίσισιν ἄσπον ἴκωμαι. Phrasis similis illi Il. Γ, 366 *Η τ' ἐφάμην τίσεισαι Ἀλέξανδρον κακότητος.

1165.

- 1165 „Εἰ μὴ γὰρ μ' ἱερῆσιν ἐπιγνάμψαντες ἀκρησι
 „Κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
 „Ἐξεῖδ', ἀμπέλαγος Ἀτλαντικὸν ἐκτὸς ἴκωμαι.
 Ὡς εἰπὼς αὐδὴν κατερέητευεν· ἐν δ' ἄρα θυμὸς
 Πυκνώθη Μινύασι διαμπερὲς, εἴτ' ἄρ' ἔμελλον
- 1170 Σχήσειν λυγρὸν ὄλεθρον, Ἰάσονος εἵνεκα φίλτρων.
 Πολλὰ δὲ μερμήριζον ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
 Ἡ μὲν ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
 Αἰνολεχῆ Μήδειαν, ἀποσρέψωσι δ' Ἐριννύν.
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόσησε περικλυτὸς Αἴσονος υἱός,
- 1175 Καὶ τότε λισσόμενος θυμὸν κατερέητ' ἐκάσθη.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' Ἀργῆς ἐτυμηγόρον ἐκλυον ὄμφην,
 Ἦντο παρὰ σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντο δ' ἔρετμά.
 Ἀγκυῖος δ' οἴακας ἐπισαμένως ἐτίτανε·
 Πὰρ δ' ἄρα νῆσον ἀμειβεν Ἰερνίδα· καὶ οἱ ὀπιθεῖν
- 1180 Ἴκτο καταίγδην ὄνοφερῆ τρομέεσσα θύελλα,
 Ἐν δ' ὀδόναις κόλπωσε· θέν δ' ἄφαρ ὑγρὸν ἐπ' οἴδμα
 Νηῦς.

1165. Εἰ μὴ τ' ἄρ Voff. 1166. ἔσω Voff. 1167. Ἰξεῖδ' Voff.
 F. Ἀξεῖδ' V. N. 1169. πυκνώθη Voff. V. N. ἦτ' ἄρ Voff.

1165. Est illud sacrum Promuntorium Geographis celebratum, unde descriptionem Europae et nominatim Hispaniae orditur Strabo L. 3 pr. δυτικώτατον δὲ τῆς Εὐρώπης μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς αἰκαμένης πάσης σημεῖον. Dionysio s. Baccho sacrum fuisse ait noster deinde 1242, de quo nescio, an aliud testimonium habeamus. Illud manifestum, poetam nostrum hic illud indicare, nisi flectatur ad hoc promuntorium navis in sinistram, et legatur litus Lusitanicum, facile esse in pelagus Atlanticum ultra spem reditus excidere: quod cum antiquorum de hac re opinionibus et narratione, quae sequitur, oppido conuenit. Porro eo ipso quod conantur hunc cursum tenere, etiam ad Circes habitationem perueniunt, a qua expiandi sceleris in Abyrto com-

miffi rationem debebant accipere. Ad Circen etiam ablegantur voce Argus apud Apollo. 4, 585. Sed hoc nemo ex me postulet discere, cur in Hispania hic ponatur Circe, quae in hac Argonautarum fabula apud Apollo. 3, 311 iam ἀκτὴν ἠπέρεχ Τυρσηνίδος, Tyrrhenum litus, habitat: apud Val. Fl. 7, 232 *Ausonii coniux regia Pici et Tusci Domina maris* est: non magis equidem hoc docere possum, quam de Baccho Sacri Promuntorii domino, vt modo factus sum. Interim non dubito, quin historicum quid hic etiam subfit, licet, quid illud sit, nondum inuenerim.

1166. Κόλπον γαίης καὶ θαλάσσης intelligo mare mediterraneum, ipsumque adeo fretum Herculeum. Intra hunc sinum nisi habeant continentemque Argo sui nautae, mi-

natur

pius. Nisi enim me ad Sacra Promuntoria flectentes (1165) intra sinum terrae et sterilis naus direxeritis, in Atlanticum pelagus excurram. Sic fata vocem compressit. In Minyis autem penitus mens obstupuit, siquidem tristem adeo interitum amorum Iasonis causa habituri essent, (1170) multaque amarulentis animis cogitabant, occiderentne et praedam piscibus proiicerent infaultam coniugii Medeam, *et sic Poenam auerterent? Et fecissent*, nisi celeriter intellexisset inclitus Aesonis F. et tum supplicando animum sedasset vniuscuiusque. (1175) Ceterum veridica Argus voce audita assident ad scalmos celeriter, remosque capiunt: gubernacula Ancaeus scienter tenet, praeteruehiturque Hiberniam insulam, ipsumque a tergo cum impetu prosequitur obscura fremensque procella, (1180) vela sinuans, curritque celeriter per liquidos fluctus nauis,

1170. *ιάσσοτος* Af. 1172. *ἢ μιν* Af. Voff. 1173. *Αἰνολέχην* Voff. PAIC. *ἐρινὴν* Voff. 1176. *αὐδὴν* Voff. 1177. *ἐπισαμέτος* PAIC. 1180. *θύελλαν* Af. *καταίγην δυοφερῶν* — *θύελλαν* Voff. *δυοφερῶν* — *θύελλαν* PAIC.

natur se extra in ipsum mare Atlanticum elapsuram, unde nulla illos reuocare aut seruare salus possit. Id quomodo cauerit Ancaeus, deinde v. 1203 narratur. Pertinet hoc ad illas extra Herculis columnas nauigationes veterum, de quibus praelectiones nostrae huic syntagmati Orphico adiectae sunt.

1167. Explicari potest *ἔξεδε*, vt vidimus: sed erat tamen, cum commodius mihi videretur *ἄξεδε*, agetis.

1169. Tanto probabilior est Cl. Ruhnkenii coniectura Ep. 1 p. 74 *παχυνθῆ*, quod vsu nostri firmatur, quem ostendit Index, et Vossiana lectione, licet et ipsa corrupta. *Πικρὸς, πυκνῶσαι* in tali re potius ad copiam et frequentiam consiliorum, quantum memini, pertinet, quam ad rigidum stuporem.

1172. Placet Vossiana lectio, *ἢ μιν* est enim velut coniurationis formula, *se profecto illam* etc. Illud *πολλὰ μερμήριζον* non pertinet ad quaestionem an interfecturi essent? Haec rata erat. Sed de tempore, modoque deliberabant. Hoc ex v. 1274 videtur posse colligi.

1179. *Νῆσον ἄμαβον ἱερνίδα*] *Hiberniam* poetam intelligere, patet ex Byzantino Stephano et Aristotele libello de Mundo. Confer Andr. Schottum lib. II. Obs. c. XX.

ESCHENB.

1180. Placet *βρομέσσα θύελλα* Cl. Ruhnkenii Ep. 1, 33, sic tamen, vt nec *τρομέσσον* damnare ausim, cogitatione potissimum earum tempestatum, quae tremorem quandam terrae et maris adiunctum habent.

1181. *Ἐν δ' ἰθόνας κόλπωσε*] Non dubito haec ad *θύελλαν* referenda esse;

Νῆυσ. ἔ δὴ τις ἐσαῦθις ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρε
 Ἦλπετο· δωδεκάτη γὰρ ἐπήϊεν ἡριγένεια.

Οὐδέ τις ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσίν, ἔ ποθ' ἄρ' ἔσμεν,

- 1185 Εἰ μὴ ἔχατῆαις ἀκαλαβρόος Ὀκεανοῖο
 Λυγκεὺς εἰσενήσεν· ὁ γὰρ τηλωπὸν ὄπωπε
 Νῆσον πευκῆεσσαν, ἰδ' εὐρέα δάματ' ἀνάσσης
 Δήμητρος· περὶ δ' αὐτε μέγα νέφος ἐσεφάνωται.

- Ὡν πέρι μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες, Μῆσαε δαΐφρον,
 1190 Ὡς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἀνθεα χερσὶ δρέπυσαν
 Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα αἶλσος·
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς μιν Πλατεὺς, κυανότριχας ἵππους
 Ζευξάμενος, κέρην ἐπεβήσατο δαίμονος αἴτη,
 Ἀρπάξας δ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.

- 1195 Δὴ τότε ἔγὼ ἀπόειπον ἐπιπλώοντα νέεσθαι
 Νῆσος ἐπὶ ξηγμῖνα καὶ ἀγλήεντα τέρεμνα,
 Ἔνθ' ἔτις σὺν νῆϊ παρὰ μερόπων ἀνθρώπων.
 Οὐ γὰρ οἱ ἐστὶ λίμνη νηῶν ὄχος ἀμφιελισσῶν,
 Ἀλλά γε ἠλίβατος πέτρη περὶ πάντα πέφυκεν

- 1200 Ἵψηλή· τὰ τε καλὰ Φύει μενοεικέα δᾶρα.
 Καὶ τότε ἄρ' ἐκ' ἀπίδησε νεὸς κυανοπρώροιο

Ἰθύν-

1182. ἔ δὴ τις Voss. ἀναπλεύσ. Voss. 1184. Φρεσίν, ἔ ποθ'
 Af. Voss. P. ἔπο τ' ἄρ' Al. ὄ ποθ' ἄρ' Cr. ἐπὶ ὄθ' ἄρ' Steph.
 et rel. 1185. ἀκαλαβροος Voss. 1186. Λυγκεὺς Voss. 1188. με-
 λαν coni. Pierf. Verif. p. 189. 1189. δαΐφρον Voss. 1191. ἐξ-

esse; quamvis interpretes ad An-
 caeum potius respiciant, sed tum
 interpretandum esset: *Ast ille vela
 paululum contraxit.* hoc enim esset
 ὄθνας κολπῶσ' ne scilicet ventus
 totis viribus in vela omnino ex-
 pansa irruere, et nauem euertere
 valeat. Quo elegantissime respexit
 diuinus Horatius lib. II. od. X.
*Sapienter idem Contrahes vento ni-
 mium secundo turgida vela. Δύελα*
enim κωταῖγδην τρομέουσα, venti
 aliquando nimium secundi dici pos-
 sunt. Sed, vt dixi, ego ad *Δύελα*
λαν, τὸ κολπῶσσι ὄθνας refero.

ESCHENB.

1185. Vossiana lectio forte ori-
 ginem habet ex vetustiori *Εἰ μὴ
 ἔχατῆαισιν ἀκάρπυ ὠκ.* Sed amat
 noster Homericam, cuius est *ἀκα-
 λαβρότης*, quod exponunt leniter
 et sine strepitu fluens.

1189 — 1194. Suo more poeta
 sub hac figura praetereundo potius
 indicat, quae aliis in libris plenius
 enarrauerat. Hic raptum Profer-
 pinae ponit in occidentali litore
 Hispaniae, vbi mox 1214 etiam
 Circam collocat.

1190. Plenum velut commenta-
 rium in hunc locum habemus, qui
 inexplicabilis forte aliunde est, Clau-
 diani

uis, neque iam quisquam ex interitu renavigaturum se sperat: duodecima enim iam aurora aduenerat, neque quisquam nostrum certo sciebat apud animum suum, ubi essemus, nisi extrema tranquille fluentis Oceani (1185) Lynceus agnouisset. Is enim e longinquo conspexit insulam piceis oblitam, amplasque domos reginae Cereris nigra nube circumdatas, de quibus fabulam omnem, Musaeae prudens, audiuisti, ut quondam Proserpinam teneros manibus flores carpentem (1190) per ampliorum magnumque nemus sorores pellegerint: quemadmodum vero Plutus nigris equis iunctis puellam dei iure aggressus sit, raptamque per steriles fluctus tulerit. Tum sane ego spem abiecti adnavigandi (1195) ad litus insulae et splendentes domos, ubi nunquam quisquam hominum cum naui adfuit. Neque enim portus illi est, qui naues contineat in vtraque partem versabiles, sed excelsa petra cingit omnia sublimis, fertque praeclara, iucunda Cereris munera. (1200) Neque vero mihi non fidem habuit nauis nigrae gubernator Ancaeus, sed statim

tim

- ἀπικουον ον ονομα. Voss. 1192. κυνότερ. Af. πλατεὺς Voss.
 1195. ἔργον Voss. ἐπιπλώων ταντέδαγ PAI. ἐπιπλώων ταντέδαγ
 Crat. 1196. τέραμνα Af. V. N. 1197. πάρα P. V. N.
 1198. Λίμνη Voss. V. N. 1199. Ἄλλὰ οἱ Voss. 1200. φέτα Voss.
 1201. νεῖς Voss.

diani de R. P. 1, 212 sqq. ubi Venus, ad decipiendam facilius Proserpinam, comites sibi sorores adsumit consanguineas, Mineruam ac Dianam.

1192. Iunge μιν — πέρην pleonasmō, de quo ad 1100.

1193. Δαίμονος αἴση, iure, quod se ut Deum, ut Iouis fratrem habere putaret, quod ab ipso Ioue concessum esset. Multus est in ea δακτυλίωσα Claudianus ab initio operis de raptu Proserpinae.

1196. Τέραμνα vel τέραμνα esse testā, domos etiam splendidas, ex vsa Euripidae constat. Vid. Bar-

nes. ad Hippol. 418, ubi hoc ipsum firmat. Τέραμνα vitium puto Eschenbachianae.

1197. De hoc et proximo versu bene meritus Cl. Heringa Obsf. 10 p. 83. Monet enim hic legendum vel περᾶ, vel πάρα h. e. πάρασι aut παρήν, quod posterius magis probb, cum videam esse in Vossiano. Deinde pro λίμνη legit λιμήν, quod rectum esse, vix dubitari potest: et recipiendum erat simpliciter, nisi res ipsa tantam cognationem haberet, ut λίμνη eadem λιμήν esse possit.

- Ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀνέτρεχε δ' αἰψ' ἀνορέων,
 Σκαιὸν ὑπεγκλίνας οἰήϊον· ἐν δ' ἄρ' ἔπειθε
 Μή τι κατευθῦ περᾶν, ἐπιδέξια δ' ἦγε θέεσσαν.
- 1205 Ἥματι δὲ τριτάτῳ Κίρκης ὄμορον ἐξικόμεθα,
 Λυκαῖον ποτὶ χέρσον ἀλιζεφέας τε θερᾶπνας·
 Καὶ τότε ἄρ' ἀγυιολοῖσιν ἐκέλαμεν ἀχνύμενοι κῆρ,
 Πείσματα δ' ἐν πέτρῃσιν ἐθήσαμεν. ἐκ δ' ἄρ' Ἰήσων
 Νηὸς ἀποπροέηκε μολεῖν ἐρήφρας ἐταίρους,
- 1210 Διζόμενος, τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπειρονα γαῖαν
 Ναιετάει, γνῶεν δὲ πόλιν καὶ ἦδεα λαῶν.
 Τοῖς δ' ἄφαρ ὠμάρτησε καταντίον ἐρχομένοισι
 Κέρη ὁμογνήτη μεγαλόφρονος Αἰήταο,
 Ἥελίς θυγάτηρ· (Κίρκην δὲ ἐκικλήσκουσι
- 1215 Μήτηρ Ἀσερόπη καὶ τηλεφωανὴς Ἵπερίων)
 Ἥ ῥα θεῶς ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες
 Θάμβεον εἰσορόωντες· ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔδειρα
 Πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠώρητο·
 Στίλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν αὔ-
- 1220 Αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδεαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι (τμή.
 Λῖτι καλυπτομένην, ἐανῶ δ' ἀμφέχε παρειὰς
 Αἰδομένη· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ σέρνοισ ἀκάχητο.
 Ἦν τότε ἐποικτείρεσθαι προσηύδανε καὶ Φάτο Κίρκη,
 ὦ Ω δειλή, τίνα σοι Κύπρις ὠπάσε μοῖραν;

Οὐ

1202. ἀνέτρεψε Voss. ἀνορέων Voss. et P. 1203. F. ἔνθ' ἄρ'

1204. περᾶν — δ' ἄργε Voss. 1205. ἐξικόμεθα Voss. 1206. Λιγ-
 γασον Voss. 1207. Καὶ ῥα οἱ αἰγ. Voss. 1208. -- μεν. αὐτὰρ

1202. Ἄνατρέχαν habet vim mutandi cursus emendandique, si quid in eo peccatum sit. Hoc in primis ex vñu verbi metaphoricò apparet. Polyb. 2, 17 ἀνατρέχαν ἐπαρῶντο κατὰ δύναμιν, quod prius peccatum erat, emendare. Plut. de educatione: Τὴν τῆς φύσεως ἐλαττωσιν αἰς τὰνδοχόμενον ἀναδραμαῖν, emendare vitia naturae. Itaque verba Lucia. adu. indoct. 4 T. 3 p. 102 Ἄλλ' ἐνὶ τέτῳ μόνῳ πάντα ἐκᾶνα ἀναδραμαῖσθαι νῦν ἐπιπίσας, cui vi-

deo in versione Latina respondere vel mea vel librarii culpa, se illa iam emensurum speras, pro emendaturum.

1206. Vid. ad 1189.

1210. Poterat alicui in mentem venire, legendum, διζόμενος. Sed aequè commode refertur ad ipsum Iasonem. Verum quod sequitur γνῶεν, illud ad socios dimissos pertinet, mutata manifesto constru-

in mutato cursu retro egit, sinistrum inclinans clauum: sic adegit, ne recta via spergeret, sed dextrorsus egit currentem. Tertio die ad Circae domum peruenimus Lycacem ad terram (1205) marique cinctas illius abitationes, litorique tristes animo appulimus: oras etris reuinximus. Iason autem ex nauī dimisit vt irent dilectos socios, inquisiturus, qui homines per magnam istam terram (1210) habitarent? *utque* cognoscerent vram sedesque populorum. His subito obuiam processit venientibus virgo soror magnanimi Aeëtae, Solis filia, quam Circaem vocant ipsius Asterope mater, et *pater* (longe fulgens Hyperion) (1215) quae celeriter ad nauem descendit. Obstupefcunt ad illius conspectum omnes. A capite enim illius comae igneis radiis similes *aspensae volabant*: relucebant pulchri vultus, flammae pura reluxit. Haec Medeam oculis vbi adspexit (1220) callae se inuoluentem, (velo autem genas praee pudore obtexerat, ad pallorem vsque cor illi cum doleret) videntem illius miserata, eam alloquitur his verbis: *Ah infelix, infelix, quodnam fatum tibi obiscit Cypris? Neque*

1210. Διζήμενος, ἢ τις σφε βροτῶ ἐπ' ἀπεί. Voss. Διζ. ἢ τις P. Λιζ. τις ἄρ' ΑΙ. 1214. ἐπικλήσ. Voss. 1217. Ἰθέρων Voss. marg. 1218. ἀλύγκ Voss. 1219. ἀμπίλαμεν Voss. m. 1221. δὲ χεῖρε Voss. 1222. Χλωρὸν ὑπὸ ΑΙ. 1223. προσκῦδ. Voss. προσκῦδα D'Oru. ad Charit. p. 749. 1224. τίνυτοι (marg. τανυτοι) τῆν Κύ. Voss. τίνυτοι etiam P.

ratione, et omiffa coniunctio-
ne.

1215. Infitium putat hunc ver-
m Cl. Ruhnk. Ep. 1, 12. Sed
et fumus homines, in talibus etiam
iudiciis, et gustu quodam pulchri-
tudinis diuersi) mihi antiquae sua-
tatis poeticae videtur, hoc modo
applicare genealogiam, vt dicas,
parentes sic appellant filium
m. Non lubet modo quaerere,
alium quoque Ἀστροπέην matrem

Circae dederit. Sed quis ignorat,
has genealogias esse fere ἀπείραν-
τες;

1218. Πυρσῶς hoc illustrauit D'Or-
uillius ad Charito. p. 748.

1224. Versui laboranti duplici ra-
tione subuenire licet, primum ex
Vossiano et prima editione sic:
᾿Ω δαλή, τί νύ τοι τοῖην Κύπρις etc.
vel cum anaphora χεῖρλιωτικῆ, ex
coniectura D'Oruill. ad Charit. p. 749
᾿Ω δαλή, δαλή, τίνα σοι κ. τ. λ.
L 1226.

- 1225 „Οὐ γάρ ται λελάθεθε, ἄσπερ ῥέζαντες ἱκέθε
 „Νῆσον ἐφ' ἡμετέρην παντῶσιν εἰνεκα πατρῶς
 „Γηραιῶ, κἀσίος τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσατε.
 „Οὐδὲ γὰρ ὕμμε πάτρησιν οἶομαι ἄσσον ἱκέθαι,
 „Εἰ ἐν ἀναγνίσοισιν ἀλιτροσύναις ἀκίοντες,
- 1230 „Μέσφ' ὅταν ἐκνίψηθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς,
 „Ὀρφέως ἰδμοσύνησι, παρὰ κρηκάλοισι Μαλαίης
 „Οὐδὲ γὰρ ἡμετέροιο δόμῃ θέμις ἐσὶν ἱκέθαι
 „Προστρηπίς· τοίω γε λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐσέ
 „Ἀλλὰ μιν αὐτίκ' ἐγὼ πρόφρων ξυνήϊα πέμψω
- 1235 „Σίτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σὺν δὲ κρέα πολλὰ.
 „Ὡς εἰπῶσ', ἀψορῆος ἀπέπτατο· νῆι δὲ μέσση
 Δαιτός τ' ἠδὲ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε' ἕκαστο.
 „Ἄν δ' ἄρ' ἐπεγομμένοισι θέεν λιγύς ἔρος αἴτης·
 Καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νῆσθ,
- 1240 Κῦμα διαπρήσσοντες ἀνὰ σῶμα Τερνησοῖο
 Ἰκόμεθα, σήλαισι δ' ἐκέλσαμεν Ἡρακλεῆος.
 „Ἀκραῖς δ' ἀμφ' ἱεραῖσι Διωνύσοιο ἀνακτος

Μίμνι

1225. ἱκῆθε Af. ἱκῆθε Voff. Chiu. P. 1228. ὕμμε πῆσιν Voff.
 1230. μύσος Voff. 1233. τοίω κιν λύθρ Voff. λύθρῳ Chiu. et
 Doru. V. N. λύθρῳ al. 1234. V. N. ξυνήϊσ. Voff. 1235. κρῶ

1226. Παντῶσιν verbum nimis molle videri potest, quam vt tanto sceleri conueniat: ἐπῶσιος quidem vanum, inutilemque potius significat quam sceleratum. Forte Graeci ita vsi sunt, vt temeritatis nomine Romani.

1229. Cum Homericum illud ἀκίων habeat formam participii praesentis, poterat alicui in mentem venire, hic fuisse ἀκίοντα. Verum multo probabilius est poetam vsus illa perpetua Orientis ratione, qua participia ponit pro verbis etc.

1231. Infamis olim Malea naufragiis. Hic superstitioni locus.

1232. Forte pro ἐσὶν legas ἔστω, et cum nomine δόμῃ iungas προστρηπίς, quod aliis est προστρέ-

καιος, et notat expiationis indigentem ob caedem, de quo in Theophrastus Stephanus.

1233. Cum ad auctores ceteros accederet etiam liber Doruill. quae is laudat ad Charito. p. 749, i: petinacis potius quam cauti hominis videbatur, non cedere, in voce vsurpata nostro etiam L. 50, 50 et 51.

1234. Sententia postulat necessario vobis: utrum *μῶ* hoc significare possit, vel vsquam significare valde mihi dubium est. Puto suum Ἄλ' ὑμῖν. Res mihi videtur quida.

1240. Ἀνὰ σῶμα τερνησοῖο] Τα τερνησοῖο scribendum. Pausanias l. V. Ταρτησσὸν δὲ ἵναυ ποταμὸν ἐν Χερσῶ τῇ ἰβήρων λίγυσι. σῶμασιν θάλα

que enim nos fugit, quibus patris huc veniatis (1225) nostram in insulam, conscelerati propter patrem senem, et fratrem, quem stupendo exemplo interfecistis. Neque vero ego arbitror ad patrias vos vestras redituros, si in non-expiatis sceleribus illis fueritis taciti (dissimulatores), donec scelus diuinis expiationibus (1230) Orphei sapientia, circa Maleae litora elueritis. Neque enim nostram domum (sacris magicis aptissimam alioqui) intrare fas est supplices: tanto contaminati estis scelere! Interea ego statim beneuole xenia vobis mittam, panem, et merum dulce, vnaque carnes multas. (1235) Sic fata volat retro: media vero in naui cibi et potus parata vascula posita erant: nobis cursum hinc ferre festinantibus ortus est secundus ventus vehemens sonorus. Tum oris ab illa insula solutis, vndam traicientes per ostia Tartessi (1240) venimus, atque ad columnas appulimus Herculis, circaque promuntoria sacra Bacchi regis

δὲ π. Voff. 1236. ἀφορον Voff. ἄφορος PAIC. 1237. Δαιτὸς
 ἄδὲ Voff. 1238. ἐπειγομένοιισι P. 1239. λυσσά. Αἰ. κένως
 Voff. 1240. διακρήσον. — τερμησειο Voff. 1242. ἀκροῖς Αἰ.
 διωύσσειο Voff. PAIC.

Ἰάλασσον καταρχόμενον δυσὶν, καὶ ἰμαίνουμον αὐτῶ πάλιν ἐν μέσῳ τῆ ποταμῶ τῶν ἐκβολῶν κεκλήθη. Vid. Salmasium ad Solinum. ESCH.

1240. Conf. Praelect. 1 §. 3 extr. GRSN.

1241. Veniunt ergo Argonautae Hibernia superata, lectis Hispaniae litoribus occidentalibus, ad columnas Herculis, quae fuisse antiquissima traditio videtur, nec nihil historicae veritatis habere, vti alias ostendimus. Quod hic columnae Herculis memorantur, quae pars fuisse expeditionis dicitur, illud hanc vim videtur habere, vt lector hic aliquid exspectare debeat de appellationis causa. Exspectare poterat ab Apollonio, Grammatico,

et origines rerum persequente, a nostro non item, qui soli sibi, h. e. suo Orphei intentus est, et Herculem oeconomia quadam mature, dum Hylam suum sequitur, ab Argonautis reliquis remouet v. 637 sqq. qua ratione et alia ex anachronismis incommoda euitauit.

1242. Hae sunt ἱερὰ ἀκροῖ, de quibus 1165. Ceterum obseruo, esse hic immanem lacunam, male consultam, nisi forte casu accidit, vt extrema, et velut labia magni vulneris vtcunque videantur cohaerere. Quis vero putet a poeta non infano, sacrum Promuntorium, et columnas Herculis, ita connecti cum Sardoo mari et Latinorum finibus potuisse. Nisi fallor, illa lacuna

Μίμνομεν ἐσπέριοι· δαιτὸς γὰρ ἐδεύετο θυμὸς.

- 1245 Τῆμος δ' ἀντολίαισιν ἐγείρετο Φωσφόρος ἀγύλη,
 Ὁρθηριοὶ εἰρεσίης γλαυκὴν ἐχαράξαμεν ἄλμην,
 Σαρδῶων δ' ἰκόμεθα βυθὸν, κόλπης τε Λατίνων,
 Νήσους τ' Αὔσονίας, Τυβρηναῖς δ' ἰκόμεθ' ἀκτᾶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιοι ἐπέχομεν ἠχέτα πορθμὸν,
 Τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέχομεν, Ἐγκελάδοιο
- 1250 Αἰτναίῃ φλόξ σφιν ἄρ' ἐρητύει μεμαῶτας,
 Δὴ τόθ' ὑπὲρ πρῶρης ὀλοὸν περιέβρεεν ὕδωρ
 Νειόθεν, ἐκ μυχάτης δὲ βυθῆ ροιβόησε χάρυβδος
 Κύματι καχλάζοντι, καὶ ἴσιον ἄκρον ἴκανε.
 Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέχεν ῥόος, εἰδὲ μιν εἶα
- 1255 Προπροθέειν, εἰδ' αὐτίκ' ἀναδύσεσθαι ὀπίσσω,
 Κοίλω ἐπὶ λυγρῶ δὲ περιστροφάδην ἀλάλητο.
 Ἡ τάχα καὶ δύσεθ' Ἀργῶ κατὰ βένθε' ἐμπεπεν,
 Εἰ μὴ πρεσβίστη θυγάτηρ ἀλλοιοῦ γέροντος
 Εὐρυβία Πηληϊᾶ πόσιν ἀέλιτο ἰδέσθαι,
- 1260 Μειλιχίῃ δ' ἐκδύτο βυθῆ, καὶ ῥύσσατ' ὀλέθρου
 Ἀργῶαν ἄκατον, καὶ ὑπ' ἰλῦος ἐξεσάωσε.
 Δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέχομεν εἰ μάλ' αἰ τηλῆ

Προ

1243. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίαισιν ἐδεύετο. mar. ἐγείρετο Voff.

1244. Τῆμος γὰρ τολίαισιν PAIC. πολίαισιν Chiu. 1245. Ὁρθηριον — ἐχαράξαμεν Voff. ἄλμηνον P. 1246. ἰκόμεθα Voff. ἰξόμεθ' PAIC. 1247. δ' ἰξόμεθα Voff. ἰξόμεθα mar.

cuna, quam forte sanare aliquis vellet, occasionem dedit illi perturbationi et corruptelae Codicis Vossiani v. 1243 quam notauimus: itemque primarum editionum 1244.

1246. Κόλποι Λατίνων nihil ob stare debent antiquitati huius carminis. Quae proferuntur loca veterum a Ciuuerio Ital. L. 3 p. 797 sq. quaeque ad Aur. Vistorem de Origine gentis Ro. ponuntur, in his nihil est, quod me dimoueat a coniectura, nescio an alias quoque proposita, a) Aboriginum nomen non esse proprium gentis, sed significare αὐτόχθονας: b) Latinum non esse

proprium regis vnius, sed gentis Hoc certe nemo dubitat, Latium nomen a temporibus inde Troiani v sitatum. Dixit, vt video, iam Th Ryckius de primis Italiae colonis p. 400 f. c. 1, 9.

1248. Similem accusatiuum habemus Lap. 10, 6 Πολέμιστ' ὀλέθρον, vbi vid.

1250. De hoc vsu τῆς σφιν V. In d Caeterum hic versus est ex illo genere, qui auribus rem pingere videntur. Quis enim non sentit omnibus velut pedibus impeditum cum labore denique eluctari? Similis est in Charybdi pingenda 1251

is noctem transeginus, cum cibo indigeret animus.

* * *

Cum vero ab oriente surrexisset aurora lucifera, matu-
tini remigiis glaucum mare sulcauimus, (1245) Sardo-
umque in pelagus peruenimus, sinusque Latinorum,
insulasque Ausoniaeque delati sumus litora. Posteaquam
vero Lilybaeum tenuimus sonans fretum, Trinacriam-
que insulam appulimus, Aetnaea Enceladi flamma nos
retinuit ultra conantes, (1250) Hic super proram per-
niciosa efferbuit vnda ex imo, ex intimo quippe fundo
sorbens cum stridore charybdis, vndis aestuantibus ma-
lum supremum attigit. Nauem autem vnda *sibi inui-
cem contraria* eodem loco retinuit, neque procurrere
illam passa, neque retrorsus recedere, (1255) *itaque* cir-
ca fatalem gurgitem vortiginoso impetu oberrabat. Et
iam in eo erat, ut in profunda Argo submergeretur,
nisi maxima natu filia marini senis late potens, *Thetis*,
Pelea maritum suum videre cupiens placide emerisset
e fundo, et interitu liberasset (1260) Argoam nauem,
et e turbato mari seruasset. Tum inter nauigandum obser-

1248. ἐπὶ Voff. λάμβανον PAIC. ἀπεχόμενα ἤχ. Voff.

1250. Αἰτναίων — ἐρύττει Voff. 1252. εἰσβήσσει Voff. 1254. αὐ-
τόθεν οἱ κάρ. Voff. Al. οἱ omittunt. 1255. ἀναβύσσου Voff.

1256. ἀλάληκτο PAIC. 1259. Εὐρυβίην Voff.

1254. Νῆα δ' ἄρ'] Pro κατέχεν
suspicatur Fr. Portus legendum
καίρ' ἔχεν. H. STEPH.

1254. Κατέχεν] Non video quid
opus sit, ut hoc loco pro κατέχεν
cum Fr. Porto legamus καίρ' ἔχεν,
quamquam et hoc ferri possit.

ESCHENB.

1254. Minime negligendum pu-
gai οἱ codicis Vossiani, qua par-
ticula hic non versus modo sulci-
ur, sed sententia etiam vim quan-
tam videtur accipere, quam inter-
pretando, nisi fallor, expressi.

GESN.

1255. Προπροβίαν insolens videri

potest ob geminatam praepositio-
nem: sed est plane simile illi Ιλ, X,
221 Προπροκυλιανδόμενος, ubi locum
Dionysii laudauit Clarckius, hoc ge-
nus componendi probantis.

1256. Eo minus mirum est, κοῖ-
λον substantiue pro gurgite maris
poni, quod noster v. 1303 etiam
adiectiue κοῖλον λιμένα appellat.

1259. De nomine Εὐρυβίη vid.
Ind. De simili suorum cura The-
tidis noster v. 383.

1262. Placeret hic rescribere Δῆ
τότε δῆ. Verum commode, nisi
fallor, articulus esse potest οἱ ad
πλώνοντες relatus.

- Προβλήτα σκόπελον· πέτρη δ' ἐφύπερθεν ἀποβρέσσει
 Λισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρώσκεισα βιάται
 1265 Πόντον ἔσω, χαροπὸν δ' αἶρ' ὑποβρέμει ἔνδοδι κῦμα.
 Ἐνθα δ' ἐφεζόμενα λιγυρὴν ὅπα γηρύσει
 Κῆρα, ἀνοσῆτες δὲ βροτῶν θέλγασιν ἀκκᾶς.
 Δὴ τότε δὴ Μινύαισιν ἐφῆνδανε πύσις αἰοιδῆς
 Σειρήνων· ἔδδ' σφι παραπλώεσθαι ἔμελλον
 1270 Φθογγὴν ἐλομένην, (χειρῶν δὲ οἱ ἦσαν ἔρετμά·
 Ἄγκαιος δ' ἴδυνεν ἐπὶ προβλήτα κολωνόν·)
 Εἰ μὴ ἐγὼ φόρμιγγα τιτανώμενος παλάμησι,
 Μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον αἰοιδῆς.
 Ἥειδον δὲ λιγυ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον,
 1275 Ὡς ποτὲ οἱ δήρισσαν ἀελοπόδων ὑπὲρ ἵππων
 [Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καὶ πόντιος ἐννοσίγαιος]
 Αὐτὰρ κυανοχαῖτα χολωσάμενος Διὶ πατρὶ
 Τύψεν Λυκτονίην γαίην χρυσοῖνι τριάνη,
 Καί ῥ' αἰγυθὴν διεσκέδασεν κατ' ἀπίεονα πόντον,
 Νήσους ἐναλίαις ἔμενα· τὰς ῥ' ἐξονόμησαν

Σαρ-

1264. χηραμ. Voff. 1267. ἀκκᾶ Af. ἀκκᾶ Voff. 1269. Συ-
 ρήν. PAI. σφιν παραπλώεσθαι Voff. 1271. προβήτα Voff.
 1272. τιτανώμ. Voff. 1273. ἐκέρασσ' Voff. P. 1274. γλαυκῶ

1264. Λισσοῖς] Ita editiones. Perdrierius tamen vult *δισσοῖς*, et ita vertit etiam, qua necessitate, Fuum, Lector, esto iudicium.

ESCHENB.

1265. Πόντον ἔσω] Post hunc versum unum deesse, suadere vult interpretes ἔμμετρος. Ita enim vertit hos tres versus:

*Haud procul hinc vestri scopulo
 succedimus altum*

*In mare porrecto, geminis hinc
 inde recurrens*

*Vnda, repercusso resonant per
 littora saxo.*

Sequitur quartus versus, qualem editiones Graecae ignorant:

*Fluctibus et gratae veniunt a
 cautibus aurae.*

Sed fortassis hic quartus versus interpreti natus est ex voce ὑποβρέμει.

ESCHENB.

1265. Post hunc versum habuisse in libro suo videtur Cribellus unum, cuius hanc reddit sententiam: *Fluctibus et gratae veniunt a cautibus aurae*, i. e. a fluctibus et cautibus. Vid. quae mox dicentur ad 1275.

GESN.

1275. Οἱ δήρισσαν] Ille articulus οἱ quoque suadet genuinum esse versum, quem ex Vossiano libro et Latino interprete (*Jupiter astrorum Deus, et Neptunus aquarum*) hic reponendum curavimus. Iungendus enim videtur articulus οἱ, siue pronomen demonstrativum vocare malis, cum nominibus Ζεὺς et Ἐν-

1004

obseruamus non valde e longinquo prominentem scopulum. Nempe petra a summo praerupta exesis cauernis procurrens vim ponti intra se recipit, ferique reboant intus fluctus. (1265) Huic infidentes argutam vocem modulantur puellae, reditusque oblitae demulcent hominum aures. Hic Minyis voluptati fuit auditus cantus Sirenum: neque praeternaugaturi erant vocem perniciosam, iamque e manibus remos deiecerant, (1270) petebatque Ancaeus prominentem collem: nisi ego lyram intendens manibus, in matris meae adtemperassem delectabile decus cantus. Canebam vero argutum quid pulsans *cithara* ad diuinum *uocis* cantum, vt quondam de equis velocissimis cum contenderent (1275) [*Iupiter altitonans et marinus terras quassator*]. *Neptunus* ille caeruleis comis iratus Ioui patri Lycaoniam terram aureo tridente ferierit, et percussu dissipauerit per immensum pontum, vt non iam *contineus*, sed *marinae* essent insulae, quas

Ἰδοκ. αὐδὴν Voss. 1275. Ἰππων [Ζεὺς ὑψιβρεμέτης — ἰννοσίγ.]
Solus Voss. 1277. Τύψε — χρυσίη Voss. 1278. Καὶ ἔ' αἰγδὴν
αἰδάσα Voss. 1279. ταίς ἔ' ὄνομα Voss.

νεύκας, vt 1330 *οἱ μῆτιον ἀρακτες*. Hi equi porro, de quibus contentio inter fratres deos fuit, videntur non alii, quam illud *πτηνὸν ἄρμα* Platonici Iouis, aut equi tonantes Orientalium pariter atque Graecorum Latinorumque poetarum, de quibus est erudita praelectio Cl. Michaelis in Commentt. Soc. Scientt. Gotting. To. 2. in quo etiam physicum quiddam spectasse potuit poeta, vtrum mare an terra plus materiae ventis, tempestatibus, tonitribus praebeat?

1277. *Λυκαονίαν* s. *Lycaoniam terram* nemo, reor, vidit neque videbit. Ab hac tenui discrimine distat *Λυκαονία*, quod hic non proprium nomen Asiaticae regionis, sed totius ge-

neris accipio. *Lycaonia terra*, quae et qualis fuit tota tellus regnante Lycaone, cuius viri et gentis impietatem diluuiο Deucalioneo vltus est Iupiter. Hoc ipso diluuiο forte insulae factae sunt, quae continentis partes fuerant, de quarum originibus multa sunt in Strabonis prima et secundo Plinii, praesertim e. 87 sqq. *Auellit natura Siciliam Italiae, Cyprum Syriae, Euboeam Boeotiae* etc. Eleganter haec et *συμβολικῶς* noster enarrat his versibus.

1278. Cum *βαίγδην* (quod a *βίσσω* deriuari possit et reddi, raptim, abruptim, rampendo) nondum alias inuentum sit: *αἰγδὴν* vero habeat auctorem etiam Apollo. 1. . . Ἥλασε
μηρὸν

- 1280 Σαρδά τ', Εὐβοιάν τ', ἐπὶ δὲ Κύπρον ἠνεμόεσσαν.
 Δὴ τότε Φορμίζοντες, ἀπὸ σκοπέλας νιφόμεντος
 Σειρήνες θάμβησαν, ἔην δ' ἄμπαυσαν αἰοιδὴν.
 Καί ῥ' ἡ μὲν λωτὸς, ἡ δ' αὖ χέλυν ἐκβαλε χερῶν
 Δεινὰ δ' ἀνεσονάχησαν, ἐπεὶ πτόμος ἦε λυγρὸς
- 1285 Μοιριδίε θανάτοιο· σφέας δ' ἀπὸ βρωγαίδος ἀκρης
 Ἐς βυθὸν δίσκευσαν αἰλιγροδίοιο θαλάσσης,
 Πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφήν θ' ὑπέροπλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε πτόμον παρὰ μιν ψε θέεσα
 Ἀργῶ, κῦμα δὲ πόντε καὶ κόλπον ἴκανε,
- 1290 Λαιψηροῖς πλήθεσα κατὰ προτόνων ἀνέμοισι,
 Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τὴν σφιν ἔναμον
 Ἰδρίες εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης
 Φαίηκες· τοῖσιν δ' ἄρ' ἐφημοσύνασι θέμιστας
 Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιοτάτος βασιλῆων.
- 1295 Πείσματα δ' ἀψάμενοι πορσύναμεν ἱερά θεόδοα
 Ζηνὶ Πανομοφάϊω καὶ ἑπακτίω Ἀπόλωνι.
 Ἐν δ' ἄρ' ὑπείρεσιήσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
 Νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος Αἰήταο,
 Κόλχαν Ἐρράωων τε, Χαραυνδαίων, Σολύμων τε·
- 1300 Διζόμενοι Μινύας, τόφρ' ἂν Μήδειαν ἀγοῖντο
 Ὅσφιν ἐς Αἰήταο πατρὸς, τίσειε δ' ἀμοιβὰς
 Σφῆσιν ἀταθαλίησιν ἀδελφεῖσ' κταμένοιο.

Ἄλλ.

1287. μορφήν Voss. 1289. Vid. leg. Κῦμα διὰ π. 1290. πλή-
 θεσα P. 1291. βαθ. ἐξτόμεθα Voss. 1293. τοῖσι — ἐφημο-

μηρὸν αἰγὴν, impetuose, cum impetu: nihil dubitavi illud praeferre. Quin ipse noster v. 1180 ἴκτο καταλύδην. Hic videtur per συναίρεσιν vocem disyllabam facere voluisse. Lap. 14, 11 Ἦτο καταλύδην trisyllabum est. Potest est facile ad illam rationem reuocari hic quoque locus, si legas, καὶ ῥέ εἰ αἰγὴν.

1289. Vix dubito, legendum, vt monui, κῦμα διὰ πόντε. Posterio- rem enim in διὰ et caesura, et ob

sequentem π posse produci, trala- ticium est.

1290. Πρότοναι sunt rudentes quibus malus a summo ad puppim deligatus est, ne ventis a puppi venientibus in proram possit deici. Nam ne versus puppim et in latera possit cadere, ipsa reliqua constructio τῶ ἰσοδόκῳ cautum est. Haec certe HomERICA et antiquissima ratio videtur. Qui curatius potest Scheffer. 2, 5 p. 145 quaerere voluerit, conferat Hesych. h. v. Schol. min

quas nominarunt Sardiniam, Euboeamque, Cypramque ventosam. (1280) Haec me ad citharam canente, de niuoso scopulo suo Sirenes obstupere, suumque suppressere cantum, et haec quidem tibias, illa chelyn manibus proiecere, grauiusque ingemuerunt, quoniam fors tristis venerat fatalis leti. Se vero de summo abrupto (1285) in fundum irrequieti maris praecipitarunt, inque saxa *quantum ad* corpora et excellentem formam mutatae sunt. Posteaquam etiam hoc fatum euasit citata Argo, per fluctus ponti sinusque celeribus impleta, et contra protonos *puppimque spirantibus*, ventis (1290) Coryram ad diuinam appulit, quam sibi habitant periti remigiorum et mariuagi itineris Phaeaces. His suis imperiis leges ferebat Alcinous regum iustissimus. Oris igitur alligatis paramus sacra constituere (1295) Ioui Panomphaeo et litorali Apollini. Huc vero remigio festinantes feruntur nauibus innumerabilibus valida clas-
 sis Aeëtae, Colchorum, Errauorumque, Charandaeorum, Solymorumque, quaesituri Minyas, vt Medeam ducerent (1300) in conspectum Aeëtae patris, quo poenas lueret interfecti suis sceleribus fratris. Sed cum ca-
 ui

σύνησι Voff. 1294. δεκ. πενταύρων βωσ. Voff. 1295. ἀνα-
 ψάμενοι Voff. 1297. Vid. leg. Ἐπὶ ἄρ' 1299. Κόλ. ἐρε-
 νων το Voff. V. N. 1300. Διζόμενος Voff. 1302. κατα-
 μένου Voff.

min. et Eust. ad Il. A, 434 et Od. B, 425. Coll. Od. M, 409.

1292. Si Phaeaces ita fuerunt re-
 rum nauticarum periti: si, quod
 statim dicitur, cum magna classe,
τησὶν ἀπαρσεύουσιν, Minyas persecuti
 sunt Colchici: qui potest Argo pri-
 ma nauis esse, quod dixit noster
 v. 66? Adde illam Apollonii 4, 280
 narrationem de Aegyptiorum ex-
 peditione in Septentrionem, et il-
 lis *πύρβουσι*, quae vt tabularum
 Geographicarum quaedam rudi-
 menta describuntur. Breuiter di-

cam. Licuit poetis simpliciter pri-
 mam vocare nauim, quae sui ge-
 neris, vel suae patriae, vel quo-
 cunque alio respectu prima fuit: li-
 cuit Troianis rebus prope admo-
 uere fabulam, quae illis forte fuit
 aliquot aetatibus antiquior.

1299. Κόλων, ἐξέρουον τε] Pro
ἐξέρουον etiam hoc loco Holstenius
χαλδαίων reponi vult, sed quam
 longe haec lectio a vulgari recedat,
 quis est qui non videt? Ego, vt
 dixi, *ἀπέχω*. zsch.

1299. L. Holstenius ad Steph.
 Byzant.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ λιμένος μυχῶ ἄσπον ἴκοντο,
 Αἴψα δ' ἄρ' Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον,
 1305 Μήδεως λυτο γῆνα, δέος δ' ἄχρειε παρειαίς,
 Μή οἱ ἐλὼν αἰέεσσαν εὖν πέμψειε δόμονδε
 Φαιήκων βασιλεὺς, ἀνάπυσά τε ἔργα γένηται.
 Ἄλλ' ἔοι τάδε μοῖρα τελεσσίνους κατένευσε,
 Πρὶν δὴ τοι Πελίοιο δόμοις ἐπὶ λυγρὸν ὄλεθρον
 1310 Αὐτῶ τε κρείοντι Φέροι κακὸν οἶτον ἴσων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηνέος ἔκλυεν αὐδῆν
 Ἀρήτη ροδόπηχυσ, ἰδ' Ἀλκίνοος Θεοειδῆς,
 Ἀλκίνοος μὲν ἔ' ὠκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσι,
 Κέρην ἀμφήρισον ἄγειν ἀπὸ νῆος ἔρυμνῆς,
 1315 Πατρὶ θ' εἴω τίσεσθαι δίκην ἀλιτημοσυνάων.
 Ἀρήτη δ' ὠκτερεν ἀγκακλειτὴ βασιλεια,
 Μείλιχα παρφαμένη δὲ τὸν ὄν πόσιν, ὧδ' ἀγόρευεν,
 „Οὐ μὲν δὴ Φίλον ἐστὶν ἀποβρώσασθαι ὄμιλον,
 „Λέκτρα τε φορέσαι, λῦσά τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος.
 1320 „Θυμαίνει μάλα γάρ σφι Διωναίῃ Ἀφροδίτῃ
 „Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν, ὅστις τάδε μήσεται ἔργα.
 „Ἄλλ' εἰ μὲν κέρη πέλεται καὶ ἄχραντος ἰκάεινε,
 „Οἰχέσθω πατρός τε δόμον καὶ ἐς ἠΐθεα Κόλχων·
 „Εἰ δὲ κε νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ τε κλιθεῖσθαι
 1325 „Παρθενίην ἤχυνεν, ἕος πόσις ἀμμιν ἀγέσθω.
 „Ὡς ἔφατ'. Ἀλκινόω δὲ περὶ φρένας ἤλυθε μῦθος·
 Καί ῥ' ἔτω τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
 Ἄλλ' ἔοι βεβλή Μινύας λάθην· αἴψα γάρ ἤσθη

Δμοῦ

1304. Ἀλκινόοιο Αἴ. 1305. Μήδαιος Voff. 1307. ἔργα τέτυ-
 πται Voff. 1310. κρείοντι Αἴ. Voff. PAIC. 1313. μὲν ὠκ' Voff.
 1314. ἔρυμνην Voff. 1315. πατρὶ τ' ἐκαστάων Voff. 1316. ἀγα-

Byzant. V. Χαλδᾶσι, suspicatur le-
 gendum Κόλχων Χαλδᾶσιον τε. Vid.
 quae dicta sunt ad 751. GESN.

1306. Οἱ hic vim habere τῆς ἔ,
 puto. V. Ind. V. οἱ n. 2.

1307. De ἀνάπυστα vid. disputata
 ad 1159.

1319. West. Obseruat. 2, 14 p. 204
 eum ostendit λέκτρα φορέσαι esse

contrarium; conicit λέκτρα τε νεῖ
 λέκτρων τε φορέσαι, vt Eurip. An-
 drom. 371 Λέκτρας φορέσαι.

1321. Relinquendum, nec tamen
 sine nota relinquendum putavi,
 quod est in omnibus libris ὅτις, li-
 cet adfirmare non auisim, esse a
 poeta ὅτις. Satis frequens hoc esse
 in libris, docent Grammatici qui
 ad

in portus ad recessum prope venissent, statim praecoces ad Alcinoi domum processerunt, Medae metu solvantur genua, metus pallore genas inficit, (1305) ne se capiens inuitam in domum suam remittat Phaeacum rex, et exempla in se edantur. Verum haec ei nondum suo nutu destinarat Parca efficax, priusquam Peliae domui tristem interitum, ipsique regi malam mortem intulisset Iason. (1310) Sed cum regis crudelis Aëtae mandata audissent Arete roseis vlnis decora, et Alcinous deo similis: Alcinous quidem statim permiserat, puellam ut controuersam de armata naui abducerent, utque illa patri suo impie factorum poenam lueret. (1315) Arete vero miserata inclita regina, blande suum maritum ita allocuta est: *Non placet sane abrumperere coniugium, lectumque genialem disturbare, facemque amoris extinguere. Irascitur vehementer his Dionaea Venus* (1320) *viris vel feminis, quisquis talia conatur. Verum si virgo est Medea, et intacta huc venit, abeat in patris domum et ad Colchorum sedes. Quod si vero maritali consuetudine et lecti communionem virginitatem aspernata est, suus illam maritus abducatur.* (1325) Sic illa. Alcinous vero in animum orationem hanc demittit: et hoc modo omnia illa erant perficienda. At non fugit hoc consilium Minyas: statim enim Iuno famulae

αλύτη Voss. 1318. ἀπό τῆ ἰσουλῶν Voss. 1319. Vid. leg. 5-
 εἶσαι. 1320. σφιν Af. Voss. 1321. Leg. ὅτις. 1324. λήτρη
 Af. 1325. ἠχουενόν PAL. 1327. ἔμμυδαν P. 1328. Vid.
 leg. Ἄλ' ἔῃ ἢ

ad Homericam etiam exempla prouocant, recte, fortasse mutata plerumque a posterioribus editori-
 bus. V. G. Od. Θ, 32 Οὐδὲ γὰρ
 εἶδ' ἔτις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμαὶ δώμαθ'
 ζῆται. Sic Od. A, 47 et X, 315.
 Classicus est in hoc argumento, ut ostendat s et st a Graecis et Romanis interdum ita poni (nomina-

tim etiam in ὅτις) ut vocalem praecedentem non producat, Christi. Wafius in Senario c. 2, cuius titulus *Sibili eliso*, praesertim p. 12 fqq.
 1328. Hic mihi placeret legere Ἄλ' ἔῃ ἢ βελῆ, cum articulus videatur pene necessarius. A librario Iotacista oi et ἦ facile confundi, dubitationem non habet.

- Δμωὶ δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καὶ κατένευσε,
 1330 Νηὸς ἐπὶ προθορᾶσα, τά οἱ μήτιον ἀνάκτες.
 Δὴ τότε Μηδεῖη θαλάμων προσύνετο λέκτρον
 Πρύμνη ἐπ' ἀκροτάτη, περὶ δ' ἔσορέσαντο χαμεῖνας,
 Ἄμφ' αὐτῇ χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας,
 1335 Τευχεά τε, κρύπτον τε γάμων αἰδήσιμον ἔργον,
 Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κέρριον ἄνθος
 Δινόγαμος Μήδεια δυσαινήτοις ὑμεναίοις.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν ἴκοντο
 Κόλχοι καὶ Μινύαι, καὶ ἐμυθήσαντο ἕκαστοι,
 1340 Ἐκ δ' ἔλαχ' Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν ἀγεσθαι
 Ἀλκινόος, τοῖ δ' ἄκα λύνοντ' ἐκ πείσματα νηὸς,
 Δὴ τόθ' ὑπ' ἐπιείρησι θεῶν πολυπύργους Ἀργαί,
 Ἄμπρακίς κόλποιο διαπρήσσεσσα κέλευθα.
 Ἐνθα τί τοι, Μυσαῖε θεργενές, ἐξαγορεύσω,
 1345 Ὅσ' ἔπαθον Μινύαισιν ὁμῆ ποτὶ Σύρτιν αἴηταις,
 Ἡ πῶς ἐξεσάωθεν ἀλιπλάγκτοιο πορείης·
 Ὅσσα τ' ἄρ' ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τετληῶτες,
 Χάλκειον τργύγιαντα δοκεύμενοι, ὄφρ' ἴκομεθα.

Θς

1329. εἰκυῖα Voff. 1332. πρύμνη π ἀκροτ. P. 1333. ἐκπλω-
 σάντες Voff. 1334. ἐπαρτήσαντο Voff. 1335. κρύπτοντες

1331. Operosius splendidiusque
 thalamus Medae instruitur Apoll.
 4, 1141.

1335. Γάμων αἰδήσιμον ἔργον, Apollo.
 l. c. Ὅφρα πῆλοιτο Τιμήας τε γά-
 μος καὶ αἰδῖμος.

1337. Δυσαινήτος an alias inue-
 niatur, haud dixerim. Ceterum
 aptum valde huic rei epitheton vi-
 detur, quod plane cum illaudati
 Bufiridis ara (Virg. Ge. 3, 5) com-
 parem. Est ea nota percussum no-
 men, qua δυσήμερος, δυσχάριστος,
 δύσχηρος, et habet hanc vim, has
 nuptias nullo modo laudari posse
 aut debere. Quod in penultima η
 habet, pro consuetiori σ, quis in

poeta miretur? Δυσαινήτος Inge-
 niofi viri Ruhnk. Epist. 2 p. 84
 ferrem, si hominis aut animalis
 esset attributum, cui tu non modo
 per mediam nolis occurrere noctem,
 sed cuius matutinus etiam occurfus
 inauspicatus et mali ominis est, de
 quo genere est Luciani libellus
 περὶ τῆς ἀποφραδος.

1339. Κόλχοι] Malim ἐμυθή-
 σαντο ἕκαστοι. H. STEPH.

1339. Ἐμυθήσαντο ἕκαστοι] Ste-
 phanus mavult ἕκαστοι, cui subscribo.
 ESCHENB.

1341. Λύνοντ' ἐκ πείσματα νηὸς
 malebat Pierfonus Verif. p. 116 vt
 supra 1239. Nihil mutavi, quod
 νηὸς

mulae assimilata corpus, atque in nauim delapsa, ce-
 leriter illa retulit, quae in illam consuluissent reges, et
quid factu opus esset innuit. (1330) Tum iam thala-
 morum lectum parat Medea in summa puppi. Sternunt
 stercoras: circum ipsam aureum intendunt tapetem, de-
 inde hastis suspendunt pelles bubulae armaque, *scuta*,
 sicque occultarunt verecundum nuptiarum opus. (1335)
 Tum virginitatis puellari flore priuata est infausta con-
 iugii Medea illaudatis hymenaeis. Verum postquam in
 conspectum optimi regis venerunt Colchi et Minyae, et
causam dixerunt vtrique, sententiamque accepit ab Al-
 cinoo Aesonides, vt vxorem secum abduceret Me-
 deam, (1340) statim illi oras nauis soluerunt: atque ita
 remigio procurrit multi sermonis Argo, Ambracii sinus
 vias sulcans. Hic quid tibi, Musaeae, Dea gemite, enar-
 rem, quae vna cum Minyis circa Syrtem a procel-
 lis passus sum, (1345) et vt seruati tandem sunt a
 pontiuaگو itinere: quaeque in Creta aduersa sustinui-
 mus, cum aeneum gigantem eo delati conspiceremus,
 qui

γῆμων αἰδέσσιμον Voff. αἰδέσ. PAIC. 1341. F. κείσ. νῆσ
 V.N. 1344. τί σοι Voff. 1345. Ὅσα κείσων Voff. 1347. Ὅσ-
 ον δ' Voff. 1348. τρυγαντα Voff.

νῆσ proprie tamen sunt *κείσματα*,
 quae soluuntur, secantur ab his,
 qui in naui sunt.

1343. Ἀμπερκία] Ἀμβρακία le-
 gendum esse vel ex sola collatione
 nostri cum Apollonio deprehendi-
 mus. ESCH.

1343. Ἀμβρακία etc. etiam Steph.
 Byz. Sed paria pene in libris
 iura esse literae tenuis, quae me-
 diae, extra dubium constituit Cel-
 sarius: nominatim apud Thucydi-
 dem semper Ἀμπερ. ESCH.

1344. Hic etiam more suo poeta,
 quae omittere vult, transiitione qua-
 dam et apostrophe ad Musaeum
 complectitur, et v. g. v. 1345 docet

a Phaeacia s. Corcyra tempestate
 ad Syrtes Libyae esse reiectos Ar-
 gonautas. Conf. praef. i §. 4 ad fin.

1348. Χαλκίον τρυγαντα] Τα-
 λυμ intelligit, de quo vide Apol-
 lonium lib. IV. et ea quae Mure-
 tus ad Catulli epigramma ad Cam-
 merium commentatus est, itemque
 Virum Illustrem, Isaacum Vossium,
 ad Melam. ESCH.

1348. Τρυγαντα appellat Τα-
 λυμ illum Cretae impositum custo-
 dem, τρις, vt est apud Apollo. 4,
 1638, *περὶ χαλκίους κρήτην ποσὶ
 δινεύοντα*, qui quomodo actu Me-
 deae interfectus sit, copiose enarrat.
 ESCH.

- Ὅς ῥά οἱ ἐκ εἰα λιμένων ἔντοδεν ἰκέσθαι.
 1350 Ἦδ' ὡς σεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντος,
 ῥιμφά τε κυανέησι βαρυνόμενοι νεφέλησιν,
 Ἠλπόμεθα σκοπέλοισι μαλαιναίοισιν ἰκέσθαι
 Νῆα θοῆν. Παιῶν δ' ἄρ' ἐκηβόλος ἀγχόθεν αἰὲν
 Δῆλα ἀπὸ κραιναῆς ἦεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνε
 1355 Μεσσατίων σποράδων Ἀνάφην δὲ ἐ πάντες ὀπίσσω
 Νῆσον ἐπικλήσκεισι περικτίονες ἄνθρωποι.
 Ἄλλ' ἔ οἱ θέμις ἔσκε διαμπερές ἔξ ἄλός ἔρξαι
 Λισονίδην. περὶ γάρ ῥα λύτρον φέρεν ἄλτο δ' ὀπίσσω
 Μοῖρ' ὀλοή· (κότεεν γάρ ἐπιφραδέως Ὑπερίων)
 1360 Ἄλλ' ὄθ' ὑπ' εἰρεσίης Μαλαετίδας ἰκέμεθ' ἀκρας,
 Κίρκης ἐννείησιν ἀπορρίψεσθαι ἔμελλον

Ἀραῖς

1350. Σεινόμενοι Pierf. V. N. 1351. βαρυνόμενοι PAI. 1352. Ἐλ-
 πόμεθα Voff. Ἠλπόμεθα Eich. μαλαιναίοισιν Af. — ἦσαν
 Voff. V. N. 1353. ἀγχόδε νηὸς conl. Ruhn. Ep. 2 p. 84.

1349. Etiam hic (vt 1306) *ei* vel
yim habere τῆς *ἑ*, vel inde corru-
 ptam esse, suspicor. Dixi in Ind.
 h. v.

1350. Pierfo. Verif. p. 190 multis
 illustrat vsum verbi *θάναν* et *θάνε-
 σθαι* in tali re. Et habet noster
 496 et 1031. Sed ideo *σεινόμενοι*
 loco mouere non ausim. Nam an-
 gustiae sunt profecto, vbi naus ad
 scopulos truditur.

1352. Stephanus Byz. in *Μαλαία*,
Καὶ ἀπὸ τῆς Μάλας, Μαλααῖος
Ζεὺς, καὶ θηλυκὸν Μαλααῖα ἀκρα.
 Secundum haec optimum fuerit hic
 legere *Μαλααῖοισι*.

1353. Apollo, qui idem Sol est,
 iratus est Medae ob dedecus fa-
 miliae illatum: idem sanctus et
 omniscius, ὅς πάντ' ἐφορεῖ καὶ
 πάντ' ἐπακούει.

1355. *Κραιναῆν δὲ ἐ πάντες ὀπίσσω]*
Ἀνάφην hanc insulam distam fuisse,
 non *κραιναῆν*, testantur Apo-

lonius lib. IV. Photius et alii. Mi-
 nor tamen celeberrimum Holste-
 nium in notis ad Stephanum, voce
Ἀνάφη, in partes suas trahere Or-
 pheum nostrum, qui manifesto ab
 omnibus aliis discrepat. Et pro-
 fecto tantum discrepat, quantum
 Thea a Sparta et vicinis Spartae
 insulis, vel ipso agnoscente celeberrimo viro, distat. ESCH.

1355. Res ita manifesta, et ita
 in clara luce collocata a Ruhn. Ep.
 2, 86 vt non dubitarim ἀνάφην
 male hinc exulantem restituere.
 Viderat, non dubito, etiam Holst.
 ad Steph. h. v. qui hoc ipso loco ad
 historiam insulae vtitur; licet, vt
 fit in scripto postumo, non satis di-
 ferte hoc explicarit. *Κραιναῆ* huc
 repetita ex v. 1354, et est ipsa
 quoque proprium nomen insulae.

GESN.

1359. Inclusi parenthesi verba
κότεεν — *ὑπερίων*, quae proprie non
 huc pertineant, sed ad v. 1353 sq.
 quo-

qui neminem intra portum venire sineret; et ut in angustiis redacti a grauiter sonante ponti vnda (1350) et subito nigris obruti nubibus timuimus, ne ad Maleiacos scopulos appelleretur nauis rapida. Ceterum Paean longe iaculans e propinquo semper telum iaculatus est Delo ab aspera, protulitque medias inter Sporadas, quam Anaphen omnes postea (1355) insulam vocant circumhabitantes homines. Sed fas illi non fuit penitus mari excludere Aesonidem, qui expiationem secum ferret: resiliuitque retro pernicioſa Parca. (Iratuſ vero non sine causa fuerat Hyperion) Sed ubi remigio ad Maleae litora extrema peruenimus, (1360) Circae suasu auerruncare voluerunt diras Aëtae et vindicem imper-

1354. Δῆλον Voff. 1355. Κραναὴν omn. V. N. διτ' ἰ Voff. 1359. F. ἐπιζαφελῶς V. N. 1360. μαλαίτης. Hoff. ad Steph. Byzant. 1361. ἀποβρύ. P. V. N.

quorum rationem generalem continent. Pro ἐπιζαφελῶς pulchre Homericum illud ἐπιζαφελῶς reponit Rubnk. ep. 2, 85 quo ille ad vehementiam irae designandam solemniter pene vitur. Reciperem, nisi Apollinem sapientiae praesidem decere videretur irasci etiam ἐπιζαφελῶς, considerate, non sine causa.

1360. Μαλαυτίδας ἐκόμαθ' ἄκρας] A Μαλαία, μαλαίτης, non μαλαυτίς descendit, corrige igitur, et scribe μαλαυτίδας. ESCH.

1361. Blanditur Ruhnkeniana emendatio Ep. 2, 86 ἀποβρύψεσθαι, quod significat sordes et impuritatem deponere non corporum modo, sed et animorum h. e. peccata. Laudat enim Iamblich. de V. Pyth. p. 61 Ψυχῆς τε ἀποβρύψας καὶ καρμῆς, et Lysidis apud eundem dictum, ἀποβρύπτομενοι σπίλεις, τὰς ἐν τοῖς σώμασιν ἀμῶν ἐγκυκαλαμῆνας. Addit Spanh. ad Iulia. p. 259.

Igitur, si de sceleribus Medeae tanquam maculis eluendis sermo sit, cupide amplectar illud ἀποβρύψεσθαι. Verum video de eo agi, uti amoliatuſ Orpheus ac reiiciat repellatque diras Aëtae patris, et ipsam scelerum punitricem Furiam, cui rei magis aptum puto ἀποβρύψεσθαι. Sed neque ἡλιτόποιον in ἡλιτόποιον cum laudato Ruhnkenio Ep. 1, p. 57 mutare sustineo, qui Homericum ἡλιτον eiusque Hesychianam interpretationem ἡμαρτεν, ἡδίκησεν, ἡσέβησεν non ignorem, et nostri ἀλιτημοσυνῶν v. 1315 non oblitus sim, et ipsum ἀλιτρός huius familiae esse intelligam. At hoc non negat Cl. Vir: sed negat τῆν ἠρῶσιν hic vim Alpha priuatiuū obtinere. Sed putabant hoc fieri posse Grammatici, ut ille, qui apud Hesychium ἡλίβατον interpretabatur, ἦς ἐστὶν ἀλιτῶν βαινόντα· et qui ἡλεός et ἀλεός idem esse dixit; et qui ἡλιτήσας vertit ἀμαρτήσας. Quam saepe Grammaticum acumen negle-

Ἄραὶς Αἰήτεω καὶ ἠλιτόποιον Ἐριννύν
 Δὴ τότε ἐγὼ Μινύαισιν ἐφ' ἱερὰ λύτρα καθαρμῶν
 Ῥέζα, καὶ ἐλλισάμην γαίηοχον ἐνοσίγαμον

1365 Νόσον ἐπεγομένοις δόμενα γλυκερῆς τε τοκῆας.

Καί ῥ' οἱ μὲν πλώοντες εὐκτιμένην ἐπ' Ἴωλκὸν
 Θῦνον ἐγὼ δ' ἰκόμην ἐπὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα,
 Ὅφρα κεν ἔντομα ῥέξω ἀγκαλειτοῖς βασιλεῦσιν,
 Οἳ τ' ἄρα νερεερίων βερέθρων κληϊδας ἔχασιν.

1370 Ἐνθεν δ' ὄρηθεῖς ἐσύθην χιονώδεα Θρήκην,
 Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδας γαῖαν·
 Ἄντρον δ' εἰσπέτησα περικλυτὸν, ἐνθά μὲ μήτηρ
 Γείνατο ἐν λέκτροις μεγαλήτορος Οἰάγοροιο.

pietatis Erinnyū. Hic ego Minyarum causa sacra feci
 piacularia, et terras continenti-morientique deo Ne-
 rptuno supplicavi, reditam studiose vrgentibus conce-
 deret, dulcesque parentes. (1365) Atque illi quidem
 nauigantes ad bene cultam Iolcon contendunt: at ego
 ventosam Taenaron adeo, inferias facturum inclitis regi-
 bus, qui inferorum barathrorum clauēs tenent. Inde
 profectus celeriter contendi in niuosam Threcen (1370)
 Libethrorum in regionem, meam in patriam, antrum
 ingressus nobile, vbi mater me mea in lecto magnanimi
 Oeagi enixa est.

1362. Ἐριννην Voff. 1364. ἐνοσίγαμον Voff. 1365. ἐπ — οἰσι
 Voff. 1368. ἀγκαλύ. Voff. 1370. ἐσσύ. P. 1371. καὶ ἔμην
 Voff. 1372. οἰσπί. Esch.

neglexerint aut ignorarint Graecae
 et Latinae linguae principes, non
 opus est hic ostendere. Multo mi-
 nus est illa iusta argumentatio:
 hoc melius, subtilius, γραμματι-
 κότερον est, ergo hoc est restituē-

dum. Non ignorant haec viri eru-
 ditissimi; sed φιλοκαλίᾳ quadam et
 φιλακριβείᾳ deliniti obliuiscuntur
 muneris sui: non hoc agunt, vt
 suam scriptori manum restituant,
 sed ipsum cogunt in ordinem.

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

O R P H E I

POETAE VETVSTISSIMI

I N I T I A

S I V E

H Y M N I S A C R I

A D M V S A E V M

VERSIBVS ANTIQVIS LATINE EXPRESSE

^

IOSEPHO IVSTO SCALIGERO

IVL. CAES. FIL.

Numeri versibus Latinis interpositi ostendunt annotationes in fine subiectas.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT
530 SOUTH EAST ASIAN DRIVE

ANNALS OF PHYSICS

1972

EDITED BY R. D. BORK

Volume 71, Number 1

Published by Academic Press, Inc.

Copyright © 1972 by Academic Press, Inc.

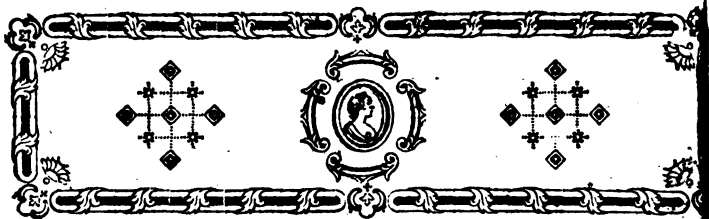
0003-682X/72/0000-0000\$01.00

Υ Μ Ν . Ο Ι

Α ΔΩΝΙΔΟΣ 55.
 ΑΘΗΝΑΣ 31.
 ΑΙΘΕΡΟΣ 4.
 ΑΜΦΙΕΤΟΣ 53.
 ΑΝΤΑΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ 40.
 ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 33.
 ΑΡΕΩΣ 64.
 ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ 35.
 ΑΣΚΑΗΠΙΟΤ 66.
 ΑΣΤΡΩΝ 6.
 ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ 54.
 ΒΑΚΧΟΤ ΠΕΡΙΚΙΟΝΙΟΤ 46.
 ΒΟΡΕΟΤ 79.
 ΓΗΣ 25.
 ΔΑΙΜΟΝΟΣ 72.
 ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΣ 39.
 ΔΙΚΑΙΟΣΤΗΝΗΣ 62.
 ΔΙΚΗΣ 61.
 ΔΙΟΝΤΣΟΤ 29.
 - ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤ. 44. cf. 51.
 ΔΙΟΣ 14.
 - ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ 19.
 - ΚΕΡΑΤΝΙΟΤ 18.
 ΕΡΜΟΤ 27.
 - ΧΘΟΝΙΟΤ 56.
 ΕΡΩΤΟΣ 57.
 ΕΣΤΙΑΣ 83.
 ΕΤΜΕΝΙΑΩΝ 68. 69.
 ΖΕΦΤΡΟΤ 80.
 ΗΑΙΟΤ 7.
 ΗΟΤΣ 77.
 ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ Π.
 ΗΡΑΣ 15.
 ΗΦΑΙΣΤΟΤ 65.
 ΘΑΛΛΑΣΣΗΣ 21.
 ΘΑΝΑΤΟΤ 86.
 ΘΕΜΙΔΟΣ 78.
 ΙΠΠΑΣ 48.
 ΚΟΡΙΒΑΝΤΟΣ ΕΚΤΡΒΑΝΤ. 38.
 ΚΟΙΡΗΤΩΝ 30. 37.
 ΚΡΟΝΟΤ 12.
 ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ 73.
 ΑΗΤΟΤΣ 34.

ΔΙΚΝΙΤΟΤ 45.
 ΛΤΣΙΟΤ ΑΗΝΑΙΟΤ 49.
 ΜΗΛΙΝΟΗΣ 70.
 ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ 40.
 - ΘΕΩΝ 26.
 ΜΙΣΗΣ 41.
 ΜΝΗΜΟΣΤΗΝΗΣ 76.
 ΜΟΙΡΩΝ 58.
 ΜΟΤΣΩΝ 75.
 ΝΕΜΕΣΕΩΣ 60.
 ΝΕΦΕΛΩΝ 20.
 ΝΗΡΕΩΣ 22.
 ΝΗΡΗΙΑΩΝ 23.
 ΝΙΚΗΣ 32.
 ΝΟΜΟΤ 63.
 ΝΟΤΟΤ 81.
 ΝΙΚΤΟΣ 2.
 ΝΤΜΦΩΝ 50.
 ΟΝΕΙΡΟΤ 85.
 ΟΤΡΑΝΟΤ 3.
 ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ 74.
 ΠΑΝΟΣ 10.
 ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ 28.
 ΕΙΣ ΠΛΟΤΩΝΑ 17.
 ΠΟΣΕΙΑΩΝΟΣ 16.
 ΠΡΟΘΤΡΑΙΑΣ 1.
 ΠΡΩΤΕΩΣ 24.
 ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΤ 5.
 ΡΕΑΣ 13.
 ΣΑΒΑΖΙΟΤ 47.
 ΣΕΛΗΝΗΣ 8.
 ΣΕΜΕΛΗΣ 43.
 ΣΙΑΗΝΟΤ 53.
 ΤΙΤΑΝΩΝ 36.
 ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΤ 51. cf. 44.
 ΤΤΧΗΣ 71.
 ΤΓΙΕΙΑΣ 67.
 ΤΠΝΟΤ 84.
 ΦΤΣΕΩΣ 9.
 ΧΑΡΙΤΩΝ 59.
 ΩΚΕΑΝΟΤ 82.
 ΩΡΩΝ 42.

Ο Ρ Φ Ε Ω Σ * Ε Υ Χ Η

ΠΡΟΣ ** ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Μάνθανε δὴ, Μισαῖε, θυηπολίην περὶ σεμνήν,
 Εὐχήν, ἣ δὴ τοι προφερεσέσθῃ ἐσὶν ἀπασῶν,
 Ζεῦ βασιλεῦ, ἢ γαῖα, ἢ θράνισι φλόγες ἀγνῶν.

Ἡελίε μήνης θ' ἱερὸν σέλας, ἀσρά τε πάντα

5 Καὶ σὺ Ποσειδάιον γαῖήσχε κίναροχαῖτα,
 Φερσεφώνη θ' ἀγνή, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε,
 Ἄρτεμι ἰοχέαιρα κόρη, καὶ ἦε Φαῖβε,

Ὅς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον ὅς τε μεγίστας
 Τιμὰς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις Δίονυσε χορεῦτά·

10 Ἄρες τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἡφαίσθε μένος ἀγνόν,
 Ἄφρογενής τε θεὰ μεγαλώνυμα δῶρα λαχῶσα
 Καὶ σὺ καταχθονίων βασιλεῦ μέγ' ὑπέροχε δαῖμον
 Ἥβη τ', Εἰλείθυια, καὶ Ἡρακλέος μένος ἦ'

* ΟΡ. ΠΟΙΗΤΟΤ πρὸς ΜΟΥΣΑΙΟΝ εὐτυχῶς χρῶ
 ἔταῖρε Voss. et omn. ante Steph. ** τελετή εἰς Μουσ. Thr.

Α Δ Ε Τ Χ Η Ν.

* Verba εὐτυχῶς χρῶ ἔταῖρε, quae locum tituli occupant ante H. Stephanum, nihil aliud fuere, quam verba alicuius, qui exemplum libelli sic amico donaret et transcriberet.

** Τελετή quod vocantur in Thryllitiano, illud firmat sententiam Scaligeri ad H. 1, 1 propositam, et passim a nobis tractatam.

Sic ipse 34, 7 Latonam vocat μάθαν σουαμ hanc τελετήν. G. terum hoc carmen esse quasi uarium et summam opusculi, libram tamen, nec numero Deorum Dearumque seruiliter adstrictam apparet.

1. Qui Latine dicit, Prasi uer sacris, ille sacerdotem populi pont

VTERE AMICE

QVOD FELIX FAVSTVMQVE SIT.

Draei verba sacris operae pretium patrandis
 Quae Musaeae procul dubio numero omnibus praestant,
 Maie Iouis, Tellus, lumen genitabile Solis,
 unai iubar alnum, atque omnia sydera mundi,
 et tu Neptune Ambarualis (4) caerulicrinis
 libera, Lustralis Empandaque (5) Frugiferens Ops,
 eiana arcitenens, et Februe (7) Dis (6) iaculator,
 qui Delporum habitas pomeria: tu quoque honores
 immanes indepte a Diis, Salisubfule Liber
 auors Nerienes, (8) Volcani purima virtus,
 Dea Spumigena rerum infinita potestas,
 tu etiam omnipotens, Rex maxime Summanorum.
 ia Iuuenta parunda, (9) Neronis numina Sangi,

Iu-

ἀγνώ Thr. PAL. 5. προσεδίων Voff. Thr. 6. Φερσοφόνη
 r. 8. δελ. κατέχας Thr. 10. ἀγνόν Thr. 11. ἀφρο-
 νής Thr. 12. δαίμων Voff. 13. om. Thr.

m excitat, vt carmen h. e.
 ncepta pronunciet, quae
 de sequatur. Ios. Scali-
 doctissimus, qui non igno-
 bium μαινδάειαν non discen-
 sed etiam docendi vim
 de qua re vid. Miscellan.
 Vol. 9 p. 433 sq. praef.
 Soph. Aiac. 883 K' εἰδὸς

ἠκίστου με συμμάδων τίνος;) potuit
 hoc respectu μαινδάειαν per verba ista
 exprimere. Sed hoc nihil apud
 me probabilitatis habet, cum per-
 petua horum carminum ista ratio
 sit, vti Orpheus ipse inducatur do-
 cens, initians Musaeum filium suum.
 Itaque relinquam verbo ordinarium
 ac solemnem intellectum suum.

- Καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβείης μέγ' ὄνειρα
 15 Κικλήσκω, Νύμφας τε κλυταῖς καὶ Πᾶνα μέγιστον,
 Ἥσην τ' ἀγίοχοιο Διὸς θαλερὴν παράκοιτιν
 Μνημοσύνην τ' ἔρατὴν, Μῆσας τ' ἐπικέκλωμαι ἀγνά
 Ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε καὶ Ὀρας, ἠδ' Ἐνιαυτὸν,
 Λητώ τ' εὐπλοκαμον Θείην, σεμνὴν τε Διώνην,
 20 Κρητᾶς τ' ἐνόπλης, Κορύβαντάς τ' ἠδὲ Καβείρες,
 Καὶ μεγάλης σωτήρας ὁμῶ, Διὸς ἀφθίτα τέκνα
 Ἰδαίης τε θεῆς, ἠδ' ἀγγελον ἑραϊνῶνων
 Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν δ' ἱεροσόπον ἀνδρῶν,
 Νυκτᾶ τε πρεσβίστην καλέω, καὶ Φωσφόρον ἡμαρ,
 25 Πίσιν τ' ἠδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα θεσμοδότεραν.
 Ρείαν τ' ἠδὲ Κρόνον, καὶ Τηθύν κυανόπεπλον,
 Ὀκεανὸν τε μέγαν, σὺν τ' Ὀκεανοῖο θυγατρᾶς
 Ἀτλαντᾶς τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπέροχον ἰχύν
 Καὶ Χρόνον ἀέναον, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ,
 30 Μειλιχίς τε θεῆς ἀγαθὴν δ' ἐπὶ τοῖσι πρόνοιαν
 Δαίμονά τ' ἠγάθον καὶ Δαίμονα πήμονα θνητῶν
 Δαίμονας ἑραϊνὸς καὶ ἠέρεις καὶ ἐνύδρας,
 Καὶ χθονίους καὶ ὑποχθονίους, ἰδὲ περιφοίτους
 Καὶ Σεμέλην, Βαίχχῃς τε συνευασήρας ἀπαντας,
 35 Ἴνω, Λευκοθέην τε, Παλαιμόνα τ' ὀλβιοδάτην.
 Νίκην δ' ἠδυέπειαν, ἰδ' Ἀδρήστειαν ἀνασσαν
 Καὶ βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν ἠπιοδάτην.
 Παλλᾶδά τ' ἔγρεμάχην κέρην, ἀνέμους τε πρόπαντας,

Καὶ

14. εὐσεβείης Voff. 16. διὸς θυγατέρα πρεσβίστην Thr. 17. ἐπι-
 κίλησκα ἀγνά Thr. 20. κορυβαντᾶν Ask. 23. ἀνδῶν P.
 24. πρεσβύ. Voff. ἡμα Voff. 24. et 25. om. Thr. 26. γαί-
 αν τόνδε Κρόνον καὶ Τηθύ, 27. om. Thr. 28. ἄτλαν-

18. Quod hic ἐνιαυτὸν et μοχ
 ν. 28 αἰῶνα Deos facit, apertum
 est, id quod in vniuersum semper
 meminisse Orphei studiosum, vel
 iudicem, oportet, illum nihil aliud
 voluisse, quam poeticis illis imagi-
 nibus ipsam rerum naturam, in
 quantum diuina est, a Deo pendet,
 tota vitra nostram potestatem ac

directionem est, describere, quod
 quidem ipsi cum sacris etiam ex
 Oriente poetis commune esse, mihi
 liquidum est. Sed hac de re in
 vniuersum satis disputauimus. An-
 num et Saeculum Deos esse, quid
 miretur, qui Saturnum norit?

21. De Castore et Polluce. Dio-
 scuris, hic sermo esse non potest
 quam-

Iustitiam augustam, atque augustam Pietatem;
 Obtestor, pufasque viras⁽¹⁰⁾ et numina Fauni,
 Iunonemque sacram Iouis omnipotenti maritam,
 Mammuriamque⁽¹¹⁾ almam oro, Nouenfilesque⁽¹²⁾ Camaenas
 Temperiasque Venuftatesque, Annique labores,
 Latonam Cincinnatam oro, et Murtiam amoenam,
 Armigeros Salios, Lucumones Grunduliosque⁽¹⁵⁾
 Atque potes Diuos, Iouis immortale propagmen.
 Idaique Camillos, et firempse Deorum
 Mercurium accensum, et Iuritis cortumionem,⁽⁷⁾
 Et noctem Maiam obtestor., Lucemque diei.
 Tum Fidiam, tum Fas et Fastam⁽¹⁹⁾ iura datantem.
 Saturnumque et Opem, pallaque Veniliam⁽¹⁹⁾ amictam.
 Oceanumque voco magnum, Oceanique puellas.
 Et vires Telamonis, et Aeuī saecula fessa.
 Tempusque aeternum, atque paludis sagmina Auernae.
 Mulciberosque⁽²⁰⁾ Deos, lumenque illustre Monetae.⁽²¹⁾
 Et Manum⁽²²⁾ Genium, atque Inuum⁽²²⁾ mortalium homo-
 Coelestesque Ioues atque Aërios, et Aquantes (num
 Terrestres etiam, et Summanos Igniuosque
 Et Semelam, et Brumi⁽²³⁾ fauantes rite cohortes
 Matutam Albumeam, Portumnumque omnipotentem,
 Et Graecam Nemesim⁽²⁴⁾ et numen victoriae Aiae,
 Nec non patrinum coelestem Aescclapium amicura
 Et perterricrepaē arma Mineruae, et flamina bruta

Ful-

τά τε Thr. 29 — 37. om. Thr. et ponit hunc δαίμονες
 ἀγνὰς κερφόοντας ἀέριος τε. Etiam reliqua om. 32. καὶ ἐπι-
 λίας καὶ Voff. 34. βίαρχον τε συννευσσάτηρος Voff. συνου-
 σαρ. sphen. Efeh. 35. λειοδάτων Voff. 36 et 37. omitt. Voff.

quamquam et ipsi *συνήρες*. sed
 de aliis multum antiquioribus, de
 quibus erudite Hemsterhus. ad Lu-
 cia. T. 1 p. 283, a, praesertim ex
 Diod. Sic. 4, 43.

23. *Θέμις ἱεροκόπος*, augurium
 optimum ius et bona causa. In-
 terim etiam fatidicam deam fuisse

ac tenuisse oraculum Delphicum
 constat.

31. Illum *δαίμονα* signat, a quo
τύδαίμονες et *κικλοδαίμονες* dicuntur.

36. Vixit etiam eloquentia,
 non modo Adrastea, quam effugere
 nemo potest.

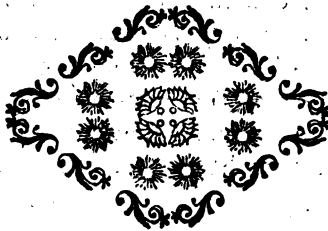
M 4

39

- Καὶ βρονταῖς, κόσμῳ τε μέρη τετρακίονος αὐλῶν
 40 Μητέρα τ' ἄθανάτων, Ἄττιν καὶ μῆνα κικλήσκω,
 Οὐρανίαν τε θεῶν, σὺν δ' ἄμβροτον ἄγνόν Ἀδωνιν,
 Ἄρχήν τ' ἠδὲ πέρας· (τὸ γὰρ ἔπλετο πᾶσι μέγιστον)
 Εὐμενέας ἔλθειν, κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας,
 Τήνδε θυπολίην ἱερὴν σπονδὴν τ' ἐπὶ σεμνήν.
 45 Εἰνοδίαν Ἐκάτην κλήζω, τριοδίτιν ἑραάνην,
 Οὐρανίαν χθονίαν τε καὶ εἰναλίαν κροκόπεπλον,
 Τυμβιδίαν, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύεσσαν·
 Περσίαν σκυλακίτιν, αἰμαιμάκετον βασιλείαν,
 Ταυροπόλον, πάντος κόσμου κλειδῆχον ἀνάσσαν,
 50 Ἠγεμόνην, νύμφην, κροτοτρόφον, ἔρσειφοῖτιν,
 Δισσομένοισι κέρην τελεταῖς ὅσιασι παρεῖναι,
 Βεκόλω εὐμενέεσσαν αἰεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

39. κῶδῶ coni. Fr. Portus apud Stephan. 40. Ἄττιν Voss.

41. ἄγνόν P. 44. σπονδίη Voss. 46. κθονίαν P. 48. Περ-

ΟΡΦΕ-

39. Quatuor ventos cardinales puto, imaginatur, ut quatuor magnas columnas, cauas, e quibus illi spirant.

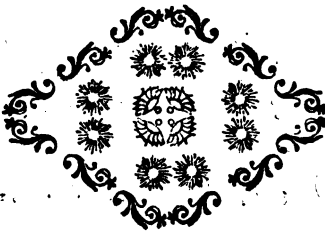
40. Frustra fuerit, qui matrem aliquam Deorum Attin hinc pro-

bare vellet, quo illa verborum ordinatio nostro familiaris, et inter punctio omnium librorum inuitari posset. Mater deorum seorfim inuocatur, deinde famulus illius Attin vel Attis, Mensis, s. Menotyranus, ut in veteribus In-

scriptis

Fulminaque atque arguta quadri modulamina Mundi
 Maesium, (25) Casnarem, Diuum Latiamque parentem,
 Coelestemque Lubentiam, et indigetem Deum Adonem
 Principium et finem, namque ille est omnibus totum,
 Hos mitis precor aduentassere numine laeto.
 Ad mea Februa, et Inferii Libamina sacri
 Obtestor Triuiam Deianam Coeligenamque
 Terrigenam, sirempse voco, aequoreamque Paludam (26)
 Et vitulantem inter nigros Lemures Libitinam,
 Quae loca vasta colit, ceruorum fanguen adulans,
 Omnipotens regina, Canaria, Noctua virgo,
 Carneae, perpetui mundi Bupetia sancta
 Dux, vira, Rumia, Diua vagans per scrupaea saxa,
 Mitis vti nostris intersit candida votis,
 Numine praesenti gratans bona fausta bubulco.

σίαν Voss. ἀμυμ. Voss. Περ. Φιλέρημον, αἰγαλομένην ἐλάφοισι
 Νυκτερίαν σκυλ. Ask. 50. ἀρσιφοῖτην Voss. 51. Λισσομένηας Voss.

ORPHEI

riptt. vocatur. Vid. omnino Reif. Inscr. ad 1, 39 et 40.

48. Περσίαν malim Περσηίαν, et feram ad illam, e qua Sol Aeëti Medae patrem genuisse dicunt, haec nomen, vt nomen illa familia non inauditum in-

telligamus. Σκυλακίτην venaticem quod iam exprimit, illud mihi assumentum illud, quod ex Askaeano libro notavi, eo magis suspectum reddit.

52. Βασόλον, puto, se vocat. vid. Lap. Hyp. 52.

M 5

* Vid.

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ*

I. ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ** θυμίαμα***, σύρακα.

Κλυθί μοι ὦ πολύσεμνε θεὰ, πολυώνυμε δαΐμον,
 Ὀδίνων ἐπαρωγὰ, λεχῶν ἠδεῖα πρόσοψι
 Θηλειῶν σάτειρα, μόνη φιλόπαις ἀγαυόφρον,
 Ὀκυλόχευα, παρῆσα νέαις θνητῶν Προθυραία.

5 Κλειδῆχ', εὐάντητε, φιλότροφε, πᾶσι προσήης.
 Ἡ κατέχεις οἴκας πάντων, θαλάμους τε γέγηθας.
 Λυσιζῶν, ἀφανῆς, ἔργοισι δὲ φαίνῃ ἅπασι,
 Συμπάχεις ὠδίσσι, καὶ εὐτοκίησι γέγηθας.
 Εἰλείθυια, λύσσα πόνους δευαῖς ἐν ἀνάγκαις.

10 Μένην γάρ σε καλῆσι λεχοῖ, ψυχῆς ἀνάπαιμμα.
 Ἐν γάρ σοι τοκετῶν λυσιπήμονές εἰσιν ἀνίαι.
 Ἀρτεμις Εἰλείθυια, καὶ ἡ σεμνὴ Προθυραία.
 Κλυθί μάκαιρα· δίδε δὲ γονάς, ἐπαρωγός ἔσσαι·
 Καὶ σῶξ', ὥσπερ ἔφους αἰεὶ σάτειρα προπάντων.

2. ΝΥ-

I.* τελευτῆ Thr. 3. ἀγαυόφρον Voss. 6. οἴκας τῆ σπαντ Voss.

I N H Y M N O S.

* Vid. Scaligeri annotationum, quas huic libello subiecimus, primam. Firmat viri magni sententiam, praeter infinita alia, etiam libri Thryllitiani lectio. Nihil autem notabilius, et ad naturam horum carminum declarandam aptius videtur illis, quae Lap. 18, 83 dicuntur, praesertim 85, Τέρπονται γὰρ ἐπὴν κέ τις ἐν τελευτῆσι Μυτικὸν ἀσθῆσιν ἐπάνυμιον ἐραυιῶνων. Sed totus locus considerandus est, qui

dubium nullum de scopo et usu horum hymnorum relinquit.

** Προθυραίας quod primo loco τελευτῆν ponit, videtur simul proce-mium operis auspiciatum voluisse ponere. Quam autem deam hoc nomine intelligat, clarissime ipse indicavit.

*** Θυμιάματα et ἀρώματα, forte et Lapides s. gemmas in ipsis sacris

ORPHEI INDIGITAMENTA DEORVM.

1. *Carneae Limentinae Forculae.*

Adis o Veneranda Deum Maieſta Camilla
Foetarum tutilina, et Lucina dolentum,
Sospita foeminei ſexi, ſtudioſa propagis
Nummeria, atque nouis nuptis Dea Forcula praefes
Carnea, perfacilis, Picumna, eadem omnibus mitis,
Quae cunctorum habitas aedes epulasque frequentas
Cinxia et inuiſa, aſt eadem omnibus parens
Partum aegrum miſerans, numero parientibus gaudens
Dia parunda, luens vterorum aegerrina clauſtra,
Te foetae vocitant, ſolamen dulce laborum,
Nam tu foetiparentum vterorum clauſtra reſignas.
O Partuna Diana. Palatua Limentina
Suffice prolem aliam, titula adſtans parturientum
Et ſerua, omnium vti cluis ſemper ſospita Iuno.

2. No-

7. *ἀννοσι* P.9. *λάουσι* PAL.

ſacris obeundis peplo inuoluta, et
ibi ritu quodam (forte pilulariorum
artibus non abſimili) tractata eſſe,
colligere, ſuſpicari certe licet ex
Argon. 310, qui locus ex iis eſt,
vnde intelligere mihi videor, tria
opera Argonauticum, hymnos et
de lapidibus eſſe eiſdem diſcipli-
nae vnius auctoris partes, ab vno
etiam poeta ſcriptas. Eadem ra-
tio Lap. 18, 102 ſq.

1, 4. Mendosa putat Graeca Cl.
Ruhnk. nec ſententiam inde poſſe
effici. Addit, forte legendum,
παρθε' ἀννοσι θρητων. Sed vltimo
proprie adest Prothyraea, Nym-
phis, nuribus, mulierculis ad pa-
riendum aptis et in eo occupatis;
quibus ſe praestat *ἀνυλόχαια*, ac-
celerantem partus. Feſtinaſſe hic
virum doctum, paret, quod prae-
teruiderit, hoc ipſo hymno, v. 11
ἀννοσι penultimam producere,

2, 5.

2. ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλές.

- Νύκτα θεῶν γενέτειραν αἰέσομαι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Νυξ γένεσις πάντων, ἦν καὶ Κύπριν καλέσωμεν.
 Κλυθὶ μάκαιρα θεὰ, κυαναυγῆς, ἀεροφογγῆς
 Ἑσυχίῃ χαίρῃσα καὶ ἡρεμίῃ πολυύπνω
 5 Εὐφροσύνη, τερπνὴ, φιλοπάννουχε, μήτηρ ὀνείρων
 Λητομέριμν' ἀγαθή τε, πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα
 Ὑπνοδότρα, φίλη πάντων, ἐλάσιππε, νυχαυγῆς
 Ἡμιτελής, χθονία ἢ ἔρανια πάλιν αὐτῆ
 Ἐγκυκλία, παίκτηρα διάγραμμασιν ἡεροφοίτοις
 10 Ἡ Φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα, καὶ πάλιν φεύγεις
 εἰς αἰθήν. δευρὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
 Νῦν τε μάκαιρα Νυξ πολυόλβιε, πᾶσι ποθεινῆ,
 Εὐάντητε, κλύουσα λόγων ἱκετηρίδα φωνῆν,
 Ἐλθοῖς εὐμένεσσα, φόβος δ' ἀπόπεμπε νικαυγῆς.

3. ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον.*

- Οὐρανὸν παγγενέτωρ, κόσμος μέρος αἰὲν ἀτερές,
 Πρεσβυγένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτῆ
 Κόσμο πατήρ, σφαιρηδὸν ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν,
 Οἴκε θεῶν μακάρων, ῥόμβος δῖναισιν ὀδεύων,
 5 Οὐράνιος χθονίος τε φύλαξ πάντων περιβληθεὶς
 Ἐν σέρνοισιν ἔχων φύσεως ἀτλητον ἀνάγκην,
 Κυανόχρως, ἀδάμασε, παναίολε, αἰολόμορφε,
 Πανδερκῆς, κρονότεκνε, μάκαιρ πάντ' ἕρτατε δαῖμον,
 Κλυθ' ἐπάγων ζωὴν ὅσιαν μύση νεοφάντη.

4. ΑΙ-

II, 1. αἰολ. Voff. 4. ἡσυχίη P. 7. ὕμνοδ. al. 9. ἡεροφοί-
 ρως PAIC. 10. ἱκετηρικ. sph. Eschenb. 11. δευρὴ αἰ. Ask.

3, 5 Εὐφροσύνη quod nox vocatur, non tam ad laetitiam, quam ad prudentiam respicit. Vid. Fragm. 10, 1.

2, 6. Elegans Pierfōni coniectura Verif. p. 39, ἀγαθὴν τε πόνων ἀνά-
 παυσιν ἔχουσα.

2, 7. Obsequi me animaduerto Scaligero, et viris doctis compluribus, cum tandem ὑπνοδότρα, naturale noctis epitheton, alteri ὕμνοδ. substitutum eo. Sunt forte occasiones, vbi etiam ὑπνοδότραν vocare liceat his, quibus nox, vel somnus

2. *Noctis suffimen, Torres.*

Te te Diua voco omniparens Diuumque hominumque.
 Principium est nox omnium et est nox Murtia nobis,
 Audi Diua parens caligans syderiduca,
 Quae loca pigra colis somnoque habitanda silenta,
 Iucunda et pernox epulonaque somnia gignens,
 Curifuga atque optanda quies placidissima rerum
 Somnidua omnium amica, et equiria Nocti crepusca
 Imperfecta eadem terrestris coelica rursus
 Vortens omnimodis Dea Mostellaria ludens,
 Quae lucem legas sub Tartara, rursus ad Orcum
 Manas: nam cogunt rerum inuictissima iura.
 Adsis o veneranda, optabilis, omnibus grata,
 Mitis suppliciorum illabere vocibus sanctis,
 Adsis diua fugans Inui simulacra crepusci.

3. *Coeli suffimen, Tus.*

Coele Pater rerum Mundi pars irrequiete (ca.
 Casce parens, omnium qui principium, exitium omnium
 Munde pater voluens am terram anfractibus magnis
 Coeligenum domus praecipitans vortiginis orbe
 Coelice terrestis, custos cortinaque rerum
 Amplectens naturai pollentia iura,
 Caerulee indomite et Volturæ parens, Vortumne
 Omnituens, Saturni fatorque superrime Die
 Huc ades, atque nouo vitam moderere Camillo.

4. *Ignis*

14. ἀμνησία Voff. H. Stephano vid. leg. νυχαιγῆς.
 III, * λίβανος Ask. 3. Κόσμος Voff.

somnus adeo, distasse dicitur carmina. Νυχαιγῆς notat ea quae aegre quidem et obscure, sed videri tamen per noctem possunt. Sic et v. 14.

2, 8. Nox est dimidia pars diei naturalis. Hoc vocat ἡμιστελής.

3, 5. Mira caeli diuisio in ἀρά-
 νιον et χθόνιον. Sed hoc nempe
 significat, eam partem caeli, quae
 nunc immineat capiti, post certa-
 rum horarum decursum subire ter-
 ram etc.

5. 1.

4. ΑΙΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον.

- Ω Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀστερῆς,
 Ἄσρων ἠελίῃ τε σεληνάϊης τε μέρισμα,
 Πανδαμάτωρ, πυρίπνευ, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα,
 Ὑψιφανῆς Αἰθῆρ, κόσμῳ σοιχεῖον ἄριστον
 5 Ἄγλαόν ᾧ βλάστημα, σελασφόρον, ἀσεροφεγγῆς,
 Κικλήσκων λίτομά σε, κεκραμένον εὐδίου ἔναυ.

5. ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμίρναν.

Πρωτογόνον καλέω διφυῆ; μέγαν, αἰθερόπλαγκτον,
 Ὀλογενῆ, χρυσέασιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσι,
 Ταυροβόαν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων
 Ὅστε πολύμνησον πολύοργιον, ἤρικαπαῖον,

Ἄρξῃ

V, 2. περιγέσσει P.

3. Ταυροῖαν Voss.

5, 1. Διφυῆ vocat, in quantum Amor est, v. H. 57, 4 et Argon. 14.

5, 2. Conf. Fr. 32, 3.

5, 3. An ad vim amoris Venerei, quae in taurorum mugitibus animaduvertitur, respicit?

5, 4. In h. l. plus forte operae positum est a renatis inde literis, quam res ita tenuis, ita nugatoria mereatur. Cum interea etiam id ipsum intelligere, quid in quaque re pretii sit, philologia h. e. philosophia verborum promittat, non desugi prouinciam aliquanto ob id ipsum difficiliorem, quod plures in eadem versati sunt, vt Leopardus Emendationum 12, 2 Fac. Crit. To. 3 p. 237 sq. quibus poteramus contenti esse: certe nihil melius postea allatum esse putō. Huic ἤρικαπαῖος iam placuit, quorsum vtitur iis Procli locis, quae sub Fragmentis n. 8 collecta, et quae in Lexico Orphico indicata sunt. Theodor. Canterus Var. Lect. 1, 26 Fac. Crit. To. 3 p. 736 primo lau-

dat Fr. Porti coniecturam, εὐρατο παῖον. Tum ait Iosephio Scaligero, quod ab alio ipse accepisse ait, aliquando placuisse εὐρὸν ἐπ' αἶων. (Equidem dubito Scaligero placere potuisse, εὐρὸν αἶων) Ipse deinde ἤρικαπαῖον s. ἤρικεπαῖον eadem fere qua Leopardus ratione defendit. Waffius ad Thucyd. 1, 61 extr. H. 51, 6 legi velit εὐρεσιπαῖον, vt cum h. l. conueniat, in quo illi placet εὐρετο παῖον, quod Fr. Porto in mentem venisse vidimus. Tho. Reinesius ad Inscr. 1, 219 p. 211 suadebat, apud Nazianzenum, qui mihi fundus verae lectionis videtur, vt mox dicam, ἤρικαπαῖος mutari in περικαῖος, hactenus tamen, dum ille ἤρικαπαῖος ex Orphico, s. Onomacrito vel alio scriptore vetusto asseratur. Denique ἤρικεπαῖον Bentleius in epist. ad Millium Iohanni Malelae subiecta, et Heringa Obsf. 11 p. 90 defendunt. Et est sane ἤρικεπαῖος, credo, vbique apud Proclum, nec non apud Damascium

4. *Ignis suffimen, Crocum.*

Qui Iouis in tectis dominaris peruigil ignis
 Stellarum, Solis, Lunaſque omnipotens pars,
 Omnidomans, ſpirans, animantum viuidus ardor;
 Cæcula celfa regens elementum nobile mundi,
 Flos ignite iubar genitabile fiderilune
 Cum precibus calo te innocuumque et temperium eſſe.

5. *Primigenii ſuffimen, Murra.*

Primigenam obteſtor geminum magnum aërimolgum
 Indugenam pinnis aureis illuſtribus aptam;
 Taurigenium, Diuum atque hominum genitabile ſemen
 Antidea in terra celebre et memorabile numen

Indu-

4. *ἄρρηκτα Πλασίν* al. V. N.

maſcium de Principiſ citatum Bentleio, et plenius Wolfio Anecd. T. 3 p. 253. Sed quid tricamur in litera? Videamus potius, quid Dei aut monſtri ſit ἄρρηκτος. Nempe ipſum hoc facilius forte aſſequemur, ſi de ſcriptura conſtet. Negat Bentleius, *κω* ſyllabam eſſe Graecam, et cum etymis, quae ex Oriente venatur Millius ad Io. Malelam p. 90 plane nihil ſibi vult eſſe negotii (p. 4 et 90 epistolae). Me quidem, cum Graecae ſoleant eſſe antiquorum Orphicorum appellations, hoc ipſum excitauit, vt eo diligentius ad orthographiam illius attendere. Et putò hac via etiam ad Grammaticam Ericapaei ſignificationem poſſe perueniri. Eſt res non magni momenti: ſed iucunda mihi, et morbi, quo cum-maxime laboro, conſolabilis agitatio animi in re, vbi impune errare licet. Orphicum adhuc carmen nullum prolatum eſt, in quo diſerte et ſuis literis nomen ſuperſit: an-

tiquiſſimum illius auſtorem et velut myſtagogum habemus Nazianzenum Gregorium, qui Orat. 3 f. *εὐλιτευτικῆ* in Iulianum priore verſus finem (p. 298 extr. Baſil. 1550 f. et p. 104, B. Paris) *ἄρρηκτων* deridet ac deteſtatur. Hunc porro locum ita interpretatur Nonnus in exegeſi hiſtor. nr. *οἷ* p. 154 extr. (edit. Montacutii Eto. 1600. 4°) Ponam enim locum integrum ex libro, quod ſciam, raro, *Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ποιήμασιν εἰστέλλεται τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα μετὰ καὶ ἄλλων ποδῶν. ἂν τὸν Φάνητα ἀσφίρα αἰδοῦν ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγὴν λέγαι δὲ αὐτὸν ἔφορον ἄνω τῆς ζωογόνας δυνάμεως. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Ἄρρηκτων λέγαι ἑτέρας ἔφορον ἄνω δυνάμεως.* Neque hic neque alias deſcendere lubet in ipſa myſteria, certe quatehuc illa ſcrutari et explicare vel calumniari adeo voluere tum Platonici recentiores, Proclus, Damascius, etc. tum Chriſtiani ab Iuſtino inde et Athenagora

- 5 Ἀρήπτον, κρύφιον, ροιζήτορα, παμφαῆς ἔρνος·
 Ὅσων ὅς σκοπέσσαν ἀπημαύρωσας ὀμίχλην,
 Πάντη διήεις πτερύγων ριπαῖς κατὰ κόσμον·
 Λαμπρὸν ἄγων Φάος ἀγνόν, ἀφ' ἔσε Φάνητα κικλήσκου
 Ἡδὲ Πρήπτον ἀνάκτα, καὶ ἀνταυγῆ ἐλίκαπον.
 10 Ἀλλὰ μάκαρ πολύμητι, πολύσπορε, βᾶινε γεγηθῶ
 Ἐς τελετὴν ἀγίαν πολυποίκιλον ὄργιοφάνταις.

6. ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, αρωμα.

- Ἀστρων ἑρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλῆμαι,
 1. Εὐ ἱεραῖς Φωνᾶσι κικλήσκων δαίμονας ἀγῆς. Π
 Ἀσέρες ἑραῖοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
 1. Ἐγκυκλίους δίνουσι περιθρόνια κυκλέοντες,
 5 Ἀνταυγεῖς, πυρέοντες, αἰεὶ γενετῆρες ἀπάντων·
 1. Μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες·

Θνητῶν

9. Forte ἀνταυγῆς hic et mox 6, 5. 10. πολυμητι Voss.
 VI, 2. Εὐτέρως conlic. Lennep. ad. Col. p. 128. αγνης Voss. Thr.

nagora et Alex. Clemente, ad Malelam vsque. Hoc modo obseruo, ἡρικαπαῖος testis s. nomenclator antiquissimus est Nazianzenus. Apud Suidam sine varietate vno loco, ἡρικαπαῖος est ὄνομα κύριον· altero eadem fere ponuntur, quae modo ex Nonno de Phanete dedimus, additurque καὶ ὁ ἡρικαπαῖος ἕτερος κατακίων (sic leg. s. pro ἕτερον κατακίοντα) πάντας τὰς θεάς, ὡς τὸν Κρόνον. Veniendum tandem est quo volumus. Syllaba igitur κερ non - Graeca non debet nos impedire, quo minus Graecum nomen putemus ἡρικαπαῖον. Videtur esse κερκαῖος pro κηκαῖος correptum a κῆπος, Ericapaeus autem hortorum uernus quidam praefes et numen, auctor fertilitatis omnis, fecunditatisque, idem alias Priapus, idem Sol, Bacchus idem, ex ipsa Orphei disciplina, quatenus v. g.

fr. 8 proposita est, αὐτὰς δὲ ὁ Διόνυσος, καὶ Φάνης, καὶ Ἡρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζονται. Quin hic ipse hymnus satis hoc superque ostendit v. 7 et 8. Meminerint lectores, nos non μεταγωγῶν hic voluisse, sed Φιλολογῶν. Alioquin omitti non debebat locus Io. Malelae Chronogr. p. 90, vbi inter ipsorum chronographorum se inuicem compilantium et interpolantium nugas, ac librorum aberrationes, ex Orphicis memoratur τὸ Φῶς τὸ ἔζηεν τὸν αἰθέρα — τὸ ὑπέρτατον πάντων, ἔ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀέσας ἐκ τῆς μαντείας, ἐξῆπε μῆτινα — Φᾶναί, τὰ ἡρικαπεύ, ὑπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσει βελή. Φῶς, ζωοδότηρ κ. τ. λ. Ad nostrum institutum hoc pertinet, vt obseruemus, posteriorem partem nominis, quod tractamus, eundem locum occupare in V. Παντικαπαῖον, quam nobilis-

ductum, Latium, torrentem nobile germen,
 ni creperam exterfui coecis caliginem ocellis
 ruolgans mundi nutantibus moenia pennis
 imina praepandeas, huic Lunus diceris esse
 utunusque, deus, et Noctilucus crepuscus.
 d Voltorne pater, Semo laetissimus adfuis
 uminibus sanctis ad festum pandiculare.

6. Siderum suffimen, Aroma.

Mundi signitientis ouantia lumina flammis
 Casta voce calo, Geniosque volubilis coeli,
 era mundi clara minuti Nocti Quirites,
 citibus magnis coeli cana conficientes,
 gentes igniti omnium genitalis origo,
 iferi, Mortae signantes iura feuera

Aptan-

quod Scriuerio etiam placuisse dicit: ipse etiam Scaliger sic
 voluit. 4. Εικουλ. Thr. 5. πυρίτης Esch. 6. ἰόντες Voss. Thr.

imam urbem cum cognomine
 o ad Bosporum dictam puta-
 , quod hortus velut vnus circa
 met flumen essent omnia. Sed
 iam de Ericapaeo forte res
 ituta sit, tamen constructio et
 s laborat. Cl) Heringa suspi-
 ur, "Os te — Ηοικαπαίων
 xpes, vt faciat illum Protogoni
 1. Sed bene est, quod ipse
 ultum suspicioni tribuit. Ego
 cio dedisse auctorem, ὄντα πο-
 υσον. Illud ὄντα tum ortum
 ar, cum quis primum intulit
 verbum ὄντα, cui deside-
 ir subiectum nominandi casu
 iandum. Vti modo dictum,
 zonus, Phanes, Ericapaeus,
 is, Bacchus, Sol, eadem per-
 sunt, sub diuersa relatione
 erata.

. Iam latet, iam erumpit suis
 ffectibus Bacchus, h. e. Sol,

κρίθις idem et φοιζωτήρ, q. d. cum
 stridore et sibilo, qualis est fluido-
 rum, erumpentem. Idem mox 7, 6
 φοιζωτήρ. Sic. ποησῆρος φοιζοῖς uti-
 tur H. 46, 5. Videtur ὀνομασθηδόν
 esse, vt Germanorum quorundam
 aduerbium *Rihtz*; cum aliquid cum
 sonitu rumpitur.

5, 8. Cf. loca in Indice indicata,
 et praesertim Fr. 7.

6, 5. Cum hoc nomen ἀνταυγής,
 quoties in Orphicis obseruauī, ad
 Solem et fixas referatur: malim
 vbique legere ἀνταυγής, sua, non
 aliena luce fulgens, suum splendo-
 rem mittens, non remittens alie-
 num. Sed in libris nihil est prae-
 fidii. Hymno quidem 69, 7 ἀν-
 ταυγής inimicum et terribilem ful-
 gorem videtur notare, de oculis
 Furiarum emissum: sed habet sola
 Eschenb. et sphalma adeo librariis
 esse videtur. Cf. fr. 7, 4.

N

6, 8.

- Θητηῶν ἀνθρώπων θείαν διέποντες ἀταρπύον·
 Ἑπταφαεῖς ζῶνας ἐφορώμενοι, ἠερόπλαγκτοι·
 Οὐράνιοι, χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰὲν ἀτειρεῖς·
 10 Αὐγάζοντες αἰὲν νυκτὸς ζοφοσεῖδα πέπλον,
 Μαερμαρυγαῖς εἰλβοντες, εὐφρονες, ἐννύχιοί τε·
 Ἐλθετ' ἐπ' εὐιέρῃ τελετῆς πολυίσορας ἄθλης,
 Ἐδλοὶ ἐπ' εὐδόχοις ἔργοις δρόμον ἐκτελέοντες.

7. ΗΛΙΟΥ Θυμίαμα, Λιβανομόμναι.

- Κ**λυθὶ μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα,
 Τιτάν χρυσαυγῆς, ὑπερίων, ἐράνιον Φῶς.
 Αὐτοφυῆς, ἀκάμα, ζῶν ἠδέϊα προσοψι·
 Δεξιῆ μὲν γενέτωρ ἦῶς, εὐάνυμε νυκτὸς·
 5 Κραῖσιν ἔχων ὠρῶν, τετραβάμοσι ποσσὶ χορεύων.
 Εὐδρομε, ροιζωτῆρ, πυρόεις, Φαιδρωπέ, διφρευταί,
 Ῥόμβε ἀπειρεσίῃς δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων·
 Εὐσεβέσιν καθοδηγέ καλῶν, ζαμενῆς ἀσεβῶσι·
 Χρυσολύρη, κόσμῳ τὸν ἐναρμονιον δρόμον ἔλκων·
 10 Ἐργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὠροτρόφε κῆρε.
 Κοσμοκράτωρ, συρικτὰ, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
 Φωσφόρε, αἰολίδικτε, φερέσβιε, κάρπιμε, παιάν·
 Αἰθαλίς, ἀμίαντε, χρόνῳ πέρας· ἀθάνατε Ζεῦ,
 Εὐδιε, παμφαῆ· κόσμῳ τὸ περιδρομον ὄμμα,
 15 Σβεννύμενον λάμπον τε καλαῖς ἀκτίσι φαειναῖς·
 Δίκτα δικαιοσύνης, Φιλονάματε, δέσποτα κόσμῳ·
 Πισοφύλαξ, αἰὲν πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
 Ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς Φῶς· ὦ ἐλαίσιππε,

Μάστιγι

7. ἀταρπύον Thr. 8. ἠερόπλαγκτοι Voss. 10. et 11. om. Thr.
 11. ἐννύχ. P. 12. οὐιέρῃ Voss. VII, 2. χρυσαυ. Thr. 3. αὐτοφυῆς
 Thr. ἀκάμαν hic et 11, 9 malit Lennep. ad Coluth. p. 4.
 προσοψις Voss. 6. om. Thr. ροιζήτωρ al. in edit. Plant. Scal.

6, 8. Ἑπταφαεῖς ζῶνας satis mihi
 videor declarasse nuper ad Claudia.
 24, 135 et 96, 9. Add. Io. Tzetz.
 ad Hesiodi Ἔρ. p. 7, 2, pr.

7, 1. Solis illam πολυνυμῖαν,

et diffusam per deos omnes natu-
 ram explicare, libri opus est.
 Hunc hymnum speciatim illustrat
 Io. Diac. Alleg. ad Θεογον. Hesiodi
 p. 268. Cf. quae dicimus ad Fr. 28, 10.
 Est hic hymnus etiam inter illos.
 quos

aptantes diuinum itiner mortalibus primis
 leptenumque tribuni castrorum aëriuoigi.
 Coelica terrestres gens flammivaga irrequieta,
 Nocturni creperi obseruantes pallia furua,
 Flammias scintillantes, laeti peruigilesque,
 Elicio vos ad festi sacra conscia cultus
 Faustum allucentes facem ad omnia adorea facta.

7. *Solis suffimen, Libanomanna.*

Princeps qui aeternis oculis opera omnia lustras
 Titane illustris, praestans Cui omnipotens lux
 Indigena itrequies, speculumque animantium amicum
 Dextime Matutae pater alme, sinistime noctis
 Temperias moderans, persultans quadrupedantes.
 Gradine et torrens, ignite, venuste, curulis
 Conficiens itiner, rapida vortigine cursus
 Atque piis hominum dux fauste, resantibus hostis,
 Et fidicen numerum pinfans modulaminis celsi
 Dux faustorum operum genitor bone Temperiarum
 Mundiperans, oscen flammans, circaneus ales,
 Lucifer, indagator, alebrius, frugifer, alme
 Igneus, pure, pater tempestatum, omnipotens Dis
 Sude, micans, agilis, mundi stillantis ocellis
 Occidue, et rediue iterum immortalibus flammis.
 Quaestor Iustitiae, aquilustris, atque here mundi,
 Sange, Iouis fidius, supreme atque omnibus praesens,
 Iuris Cortumio, vitae lux, Trossule equiri

Qua-

8. *δυσμεν* Ask. Voff. Thr. 11-15. om. Thr. 13. V. leg.
Αιθαλής. cf. 12, 1. *χρ. πάτερ* Ask. Voff. 14. *παμφαής* Voff. *πα-*
σφαής susp. Pierf. Verif. p. 30. 16. *δακτα* Voff. Thr.
Φιλονόμ. Thr.

quos collectioni suae inferuit Mait-
 birius.

7, 5. Cf. mox v. 19.

7, 9. De hac caelesti Musica
 disputavi in Comm. Soc. Gott. T. 1
 p. 253. cf. 10, 6, praef. ad 33, 17.

7, 11. *Συρική*, V. Fr. 28, 14-
 7, 16. *Φιλονόματος* possit Sol
 dici, quatenus aquis et humoribus
 nutriri putabatur.

7, 18. Ad Solem, tanquam ad
 oculum Dei videntem omnia, pro-
 uocant

Μάστιγι σὺν λιγυρῇ τετραόρον ἄεμα διώκων,
20 Κλυθι λόγων, ἦδὺν δὲ βίον μύτησι πρόφαινε.

8. ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα*.

Κλυθι θεὰ βασίλεια, Φαεσφόρε, δια σελήνη·
Ταυρόκερος μήνη, νυκτιδρόμε, ἠεροφοῖτι,
Ἐννυχία, δαδῶχε, κόρη εὐάστρε, μήνη·
Αὐξομένη καὶ λειπομένη, Ψῆλὺς τε καὶ ἄρσση·
5 Αὐγίττειρα, Φίλιππε, χρόνις μήτηρ, Φερέκαρπε·
Ἥλεκτρις, Βαρυθύμε, καταυγάσειρα, νυχία·
Ἰπανδερκίης, Φιλαγγυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύσσα·
Ἦουχία χάρισσα καὶ εὐφροσύνη ὀλβιομοῖρα·
Λαμπεῖτι, Χαιροδάτι, τελεσφόρε, νυκτός ἀγαλμοῖ·
10 Ἀσράρηχη, τανύπεπλ, ἑλικιδρόμε, πάνσοφε κέρη,
Ἐλθέ μάκαιρ' εὐφρων, εὐάστρε, Φαγγεῖ τῶ σῶ·
Λαμπομένη, σώξσσα τεὸς ἰκέτας ἔσ' Ἰλοκέρη.

9. ΦΥ

19. Μάστ. λυγ. Voss. Thr. 20. πρόφαινε etiam Af. πρωί
sphalma Esch. VIII, * ἀρώματα Voss. 2. ομ. Thr.
Τα -- ος -- νυκτεδ -- ἡ -- φοῖτη Voss. 3. Εννυχ. Voss.
4. λακ. μήτηρ τε χρόνιο Thr. 5. 6. 7. 8. ομ. Thr. 6. νυ-

nocant iurantes, Ἡἷλιος, ὃς πάντ' ἰφορᾷς, καὶ πάντ' ἰπακῆς κ. τ. λ.

7, 19. Cf. 16, 5.

8* In nostro Codice legitur frequenter βρώμα et βρώματα pro ἄρωμα et ἀρώματα. Has varietates neglexi quasi errores librarium. In Hesychio nuperrime eundem errorem obseruavi in voce θυλακωφόροι, ubi ἀρώματα male pro βρώματα legunt omnes editores. A S K.

8, 4. Cf. 7, 15. it. 31, 10.

8, 5. Φίλιππε. Certe Noctis curia etiam equis iunctus est. Clau-

dia. 15, 213 *Humentes iam Noctis equos appellat.*

8, 6. Vid. de Luna Elefira, quae disputamus Comm. Soc. Gott. T. 3. p. 70.

8, 8. Huc referendus est locus Procli in Plato. Polit. p. 353; 6, qui cum dixisset, Βένδης esse nomen Thracium Dianae, pergit, Ἔτω καὶ τῷ Θεοκῆς Θεολόγῃ μετὰ τῶν καλῶν τῆς σελήνης ὀνομάτων καὶ τῆς Βένδιν αἰς τὴν θεὸν ἀναπέμφαντος Πλατῶνι τε [καὶ] Εὐφροσύνη, Βένδης τε κραταῖα. Sed hic puto legendum esse non εὐφροσύνη, cuius vlti-

Quadrifida arguto infligens foraca flagello
 Sed oramus Camillis vitam alluxe beatam.

8. *Lunae suffimen, Aromata.*

O Regina potens Lucina superrima virgo,
 Luna patalis Venus, Noctunigila, aëriuvolga.
 Pernox taedigerens, stellis comitia Luna,
 Lana novella, senescens femina, masculus idem.
 Luna autumnna micans, saeculorum mater equestris
 Succina Vacionis, illustris, dilucula pernox
 Dimnituens, leuifomna cluens stipantibus signis
 Laetitiaie locupletis amans, pacisque Vacunae
 Percoqui frux, Trivia, Lutetia, Noctis ocelle
 Africa, praetextata, obstita, Minerua virago,
 Huc ades ô stellata lubenter splendida, fulgens
 Luce tua et tu supplicibus, studiosa, faueto.

9. *Na-*

χαι Voss. 7. ἀσρασι Ask. P. πανδ—15—ἀσρασι Voss.
 8. πηνχίη Ask. F. εὐφρόνη V. N. 9. χαροδίτι Ask. P. χαρο-
 δίτι Thr. 10. Ασράχη PAI. 11. εὐφρον Voss. 12. ἰνέτας
 Φερτίκωπι Thr. ex v. 5. V. N.

na non bene per apostrophum abii-
 nitur, sed εὐφρόνη, quod ordina-
 rium pene Noctis nomen ab Hesio-
 do inde est. Vid. VV. DD. ad
 Hesych. et nos ad Fr. 10, 5.

8, 12. Ἐς λοιπήν delendum. Nam
 mutilus plane versus. Aut enim
 ex superiori πάνσοφε κέρη repeti-
 tum, aut es locura ab Hispano
 quodam additum, innuere volente,
 cultum esse supplerè velle locum,
 qui tot iam ante seculis mutilus
 fuerit. SCAL. in edit. Plantin.
 Versum desperatum feliciter, nisi

fallor, curavit ingenium doctissimi
 Ruhnkenii, epist. 2 p. 87 αὐξω-
 δίτης ἰνέτας σο, κέρη. Non est
 opus, apud mystas emendationis ra-
 tionem reddere: modo cogitet mihi
 aliquis vel mediocriter Graece et
 Orphice doctus, ita scriptum fuisse ab
 auctore, ΣΩΖΟΥΣΑΓΙΟΥΣ
 ΙΚΕΤΑΣΣΕΟΚΟΤΡΗ. Haec
 nunc assequi recte curata esse,
 non est difficile. Sed qui primus
 videt, ita curandum esse locum,
 huic gratulemur. Certe Hispani
 hominis elogium, de quo modo
 Scaliger, hic locum non inuenit.

9. ΦΥΣΕΩΣ θυμιάμα, ἀρώματα.

- Ω Φύσι παμμήτερα θεά, πολυμήχανε μήτηρ,
 Ἐργανία, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον ἀνασσα
 Πανδαμάτωρ, ἀδάμασε, κυβερνήτειρα, παναυγής,
 Παντοκράτειρα, τετιμένα, πανυπέρτατε πᾶσιν·
 5 Ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνειρα·
 Ἐννυχία, πολύτρε, σελασφόρε, δεινοκάδεκτε,
 Ἄψοφον ἀτραγάλοισι ποδῶν ἴχνος εἰλίσσοσα·
 Ἄγνή κοσμητειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή,
 Κοινὴ μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μένη·
 10 Αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἀρετὴ πολύγηθε μεγίστη·
 Εὐάνθεια πλόκη, Φιλία, πολύμικτε, δαῖμον·
 Ἥγεμόνη, κρᾶντειρα, Φερίσβιε, πάντροφε κέρη,
 Αὐτάρκεια, δίκη· Χαρίτων πολυώνυμε περὶώ·
 Αἰθερία, χθονία, καὶ εἰναλία μεδέσσα·
 15 Πικρὰ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ περὶδομένοισι·
 Πάνσοφε, πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασιλεια·
 Αὐξιτρόφων πίερα, πεπαινομένων δὲ λύτερα·
 Πάντων μὲν σὺ πατήρ, μήτηρ, τροφὸς ἠδὲ τιθηνός·
 Ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολυσπορος, ὠριάς, ὄρμη,
 20 Παντοτεχνὴς, πλάστειρα, πολύκτιτε, πότνια δαῖμο
 Ἄϊδία, κινήσιφόρε, πολύπειρε, περίφρων·
 Δεναῖω εὐροφάλλγγι θοὸν ῥύμα δινευσοσα·

Πα

IX, 1. Φυσε — πολυμ. κέρη Voss. Φύσι PAI. 2. Οὐρανία Ask.
 F. Ἐργανία V. N. πολικτ. Voss. 4. τετιμένα Ask. Voss.
 6. ἔννυχία P. πολύπειρε etiam hic probat. H. Steph. vt v. 21.

9, 2. Οὐρανία placet Fr. Porto ap. H. Steph. Cum solemnne epitheton Mineruae fuerit apud Athenienses ἐργάνη· suspicari licet, hic forte poni eodem intellectu, vt sit operum effectrix, artifex, Daedala. Ἐργανία vtrum aliunde quoque illustrari possit, non iam habeo dicere. Πολικτ. Vossianum non placet, quod vrbes non naturae, sed ingenii humani opus

sunt. Verum nec ausim damnare cum pluscula sint in hoc hymno quae in Mineruam conueniant, cum inuita Minerua sit, repugnante natura: homo πολιτικὸν animal: infra v. 20 recurrit idem verbum. Fuit forte vno loco πολύκτιτε, altero πολικίτε.

9, 4. Fulcias versum, si τετιμένα addas καί· sed non est ciēs, vt non duriusculum fit, ut

9. *Naturae suffimen, Aromata.*

Natura omniparens doctissima daedala mater,
 Caeligena et Maiesta, faber, Regina venusta,
 O victrix, inuicta, magistra, eadem omnibus lucens
 Induperans, et honora et praestantissima rerum.
 Primigena, aeterna, incanaque calca virago,
 Noctua signitenens, Lucinaque et omnipotens vis,
 Mollia suspensis pedibus vestigia librans,
 Ornatix augusta Deum, infinitaque finis
 Nulli communis, communiter officiosa,
 Indugena, sine patre cluens virtutibus magnis
 Flora, Venus, Pomona, Volupia, plurima saga,
 Dux et langa potis, Vitunaque Rumia mater
 Iuritis, satiasque venustatumque Suada
 Coelica terricola, dans iura potentibus vndis,
 Semper amara malis, et semper amica piorum,
 Saga, cata omnidua, educatrix, regina potestas
 Aprilis adolescentum, indidem adulta resoluens.
 Omnium tu pater et mater, nutrix quoque et alrix,
 Nummeria atque beata, Ceres, vis Temperiarum,
 Omniparens, figula, et multarum perfica rerum
 Aeterna et motans, sapientipotensque Minerua,
 Pilentum rapidum aeterna vortigine torquens

Iuno

7. ἀστρογ. Ask. ἀφρον Voff. 10. ἀροῦ καλ. Voff. 13. δί-
 αη Voff. πολυό. P. 16. κομίτρεα Voff. 17. πικτωρίων
 Ask. 20. πόντια Ask. Voff. 22. θυμωσδοντυσα Voff.

α Doricum corripit. Malim pene
 πικτωρίων legere. Vid. v. 18.

9, 6 Ἐννοχία forte, quod plera-
 que in obscuro, non sentientibus
 nobis, a natura peraguntur.

9, 9. Ἀκοινώητος natura: me-
 taphysici quidam edicunt, Essen-
 tiaae sunt incommunicabiles. Sed
 praestat pedem ab his retrahere.

9, 11. Non dubium esse ait H.
 Stephanus, quin pro εὐάνθεα

πλόκη alia verba substituenda sint.
 Quid, si πλόκη referas ad ordinem,
 seriem, harmoniam, καὶ οὐκ ἔστι
 sunt inter se deuincta?

9, 13. Χαρίτων παῖδά est natura:
 tanto probabilior orator et poeta, quo
 magis naturam sequitur.

9, 19. Ἐκυλόχεα vt H. 1, 4 et
 35, 8.

N 4

9, 29

- Πάνρυτε, κυκλοτρής, ἀλλοτριμορφοδίαυτε
 Ἐνδρνε, τιμήσσα, μόνη τὸ κριθὲν τελέσσα,
 25 Σκηπτέχων ἐΦύπερθε, βάρυβρεμέτειρα, κρατίση.
 Ἄτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἴσα, πυρίπνευς
 Αἰδῖος ζωὴ ἢ ἀθανάτη τε πρόνοια.
 Πάντα σοι εἰσὶ τὰ πάντα σὺ γὰρ τάδε μένη τεύχεις.
 Ἄλλὰ θεὰ λίτομά σε, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὤραις
 30 Εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὐξήσιν ἀπάντων.

10. ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

- Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
 Οὐρανόν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασιλείαν,
 Καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐσὶ τὰ Πανός.
 Ἐλθὲ μάκαρ σκιρτητὰ, περιδρομε, σύνδρνε ὤραις.
 5 Αἰγομελές, βακχευτὰ, φιλένθεε, ἀσφοδίαυτε
 Ἀρμανίαν κόσμοιο κρέκων φιλοπαύγμονι μολπῆ
 Φαντασιῶν ἐπαρωγέ, φόβων ἐκπαγλε βροτείων
 Αἰγονόμοις χαίρων ἀνά πίδακάς ἠδὲ τε βέταις,
 Εὐσκοπε, θρηπτήρ, ἠχῆς φίλε, σύγχορε νυμφῶν
 10 Παντοφυῆς, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον
 Κοσμοκράτωρ, αὐξήτᾳ, Φαισφόρε, κάρπιμε παιῶν
 Ἄντροχαρῆς, βαρῦμνις, ἀληθῆς Ζεὺς ὁ κεράσης.
 Σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐσήρικται,
 Εἶκει δ' ἀκαμάτε πόντε τὸ βαθύσπορον ὕδωρ,
 15 Ὠκεανός τε πέριξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἐλίσσων

Ἄερίον

24. μητιόσσα Voff. 25. κατίση Af. 29. λίτ. σοι Af. 30. αὐξήσι
 Voff. X, i. σκῆπος infer. Fr. Portus ap. Steph. νόμιον ex Ask.

9, 29. Iungamus σὺν cum ἄγειν.
 Vid. 10, 21. 31, 16.

10, 1 Herod. 2, 145 Ἐν Ἑλλάσει νεώ-
 τatoi τῶν θεῶν νομίζονται εἶναι Ἡρα-
 κλῆς τε καὶ Διόνυσος, καὶ Πάν. Orphei
 consillura, receptos publicis reli-
 gionibus Deos maiestate quadam
 naturae induere et exornare: na-
 turam admirationi hominum com-
 mendare diuinis elogiis. Duobus

MSS. fidem habendam putari in
 reponenda voce νόμιον, nec tamen
 sine metu quodam, ne inter ma-
 gnifica illa epitheta loco non suo
 νόμιος dicatur, proprio licet alias
 cognomine, ille Pan f. τὸ Πᾶν.
 Malim illud stare v. 5.

10, 4. Ὠραὶ illae mutationes, a
 quibus pendet terrae fecunditas.

10, 5. Elegans Pierfoni coniectura
 Verif.

Iuno Fluonia, Circinâque et Vortumni figura
 Et maïesta curulis, honoraque iuraque dictans
 Semper ouans supra regum caput, induperatrix
 Intrepida, omnidomans, parca, flammata Tenira
 Flos vitae aeternae, immortalis, Maimmurae vis.
 Omnia tu sola es, namque omnia tu paris ipsa,
 Quare ted oro cum ditibus Temperiabus
 Pacemque atque salutem age, et omnifera augumina rerum.

10. *Fauni suffimen, omnigena odoramenta.*

Faune ades Vpilio, mundi substantia totus,
 Caelum, falsa maris, terrai daedala sedes,
 Spiritus flammai, namque haec membra omnia Fauni,
 Peruage Faune, Sali, collegaue Temperiarum,
 Capripes, et fanaticæ, ouator, sideriuolge.
 Vocibus flexaninis mundi concentra figurans.
 Laruarum Titule. Humanum remeligo tremorum
 Propter aquas gaudens pastoribus atque bubulcis,
 Collimans velox Aiae ignis sodalis Virarum.
 Omnigena, omnigenens, rerum celebrata potestas,
 Mundiperans, Lucine, Iturne, Autumnæ nutritor,
 Antricola, irritabilis iure Iouis capricornus.
 In te nam omnipare terrai stant sola fixa.
 Aeterni et cedunt laetantia marmora Ponti
 Et terram Oceanus lustrans anfractibus falsis

Por.

Voss. V. N. 5. ἀντροδ. V. N. 6. κομπή Voss. 7. οὐχορε sph. Esch.
 12. κερύτης Voss. κερύτος PAIC. 14. ἔκκα δ' ἐκκαμάτῃ Voss. V. N.

Verif. p. 30 ἀντροδίατῃ, vt H. 31, 3.
 Sed hic iam est v. 12 ἀντροχαρῆς, et
 est, vt apparet, Pan etiam ἀστροδίαλος.

10, 6. Planetæ, vt sunt chordæ
 septem in cithara Apollinis, ita toti-
 dem fistulae in Panis Syringe. V. 7, 9.

10, 7. Propter terrores Panicos
 ἢ τὰ πανικά. V. v. vlt.

10, 12. De Pane eodem Ioue κερύτης vid. ad Frag. 28, 13.

10, 14. Cl. Lennep. ad Coluth.
 p. 128 legi vult βαδυσόρον. Quid
 si βαδυσόρον; cuius antepenultima
 insolentius hic producta critico ve-
 teri mutandi occasionem videtur
 praeuisse.

10, 15. Hic versus inter eos est,
 cuius sunt quam plurimi similes,
 vbi ponunt vetustissimi quique, cir-
 cumstni Terram Oceano. Vid.

N 5

Prael.

- Ἄερίον τε μέρισμα τροφῆς, ζωῶσιν ἔναυσμα,
 Καὶ κορυφῆς ἐφύπερθεν ἑλαφροτάτῃ πυρὸς ὄμμα.
 Βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σαῖσιν ἐφετμαῖς.
 Ἄλλασσεις δὲ φύσεις πάντων ταῖς σαῖσι προνοίας,
 20 Βόσκων ἀνδρώπων γενεὴν κατ' ἀπείρονα κόσμον.
 Ἄλλὰ μάκαρ βακχευτὰ Φιλένθεε, βαῖν' ἐπὶ λοιβαῖς
 Εὐίεροις· ἀγαθὴν δ' ὄπασσον βίοτιο τελευτήν,
 Πανικὸν ἐκπέμπων οἴζρον ἐπὶ τέρματα γαίης.

11. ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμιάμα, λίβανον.

- Ἡρακλες ὀβριμόθυμε, μεγαθενές, ἄλκιμε Τιτάν,
 Καρτερόχειρ, ἀδάμασε, βρύων ἀθλοισι κραταιοῖς,
 Αἰολόμορφε, χρόνῃ πάτερ, αἰδιέ τε, εὐφρων,
 Ἄρρητ', ἀγριόθυμε, πολὺλλιτε, παντοδυναῖσα.
 5 Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα, καὶ μάντι
 Παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ.
 Ὃς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα Φῦλα διώξας
 Εἰρήνην ποθέων κροτρόφον, ἀγλαότιμον
 Αὐτοφυῆς, ἀκάμας, γαίης βλάσημα φέρισον.
 10 Πρωτογόνοις σραΐφας Φολίσι, μεγαλάνυμε ναίων,
 Ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἴω καὶ νύκτα μέλαιναν
 Δάδεκ' ἀπ' ἀντολιῶν ἄχει δυσμῶν ἀθλα διέρπων
 Ἀθανάτοις πολὺπειρος, ἀπειριτος, ἀσυφέλικτος.
 Ἐλθὲ μάκαρ, νέσων θελκτῆρια πάντα κομίζων.
 15 Ἐξέλασον δὲ κακαῖς αἵταις, κλαῖδον ἐν χειρὶ πάλλων
 Πτηνοῖς τ' ἰοβόλοις κῆρας χαλεπαῖς ἐπίπεμπε.

12. ΚΡΟ-

21. Φιλένθεε Voff.

XI, 3. αἰδιέαι Af.

5. ὄζρον Voff.

κάρτος μέγα, τόξον, μάντι. Len. V. N.

6. ἀρωγέ P.

Prael. I de navigationibus extra columnas Herculis §. 1.

11, 1. Τιτάν est Hercules, quatenus idem per totum fere hunc hymnum Sol est. Sed non ideo illum intelligam Arg. 1055.

11, 5. Quantiuis pretit emendatio Cl. Lennepii ad Coluth. p. 4, quam, laudabo, si quis post me in

contextum scriptoris recipiet. Μάντις Hercules neminem offendet, qui cogitarit, eundem esse Solem, Apollinem. Et tamen obseruare etiam potuit Anton. Van Dalen Sortes Buraici Herculis et Tiburtini. Sed non obseruauit Lennepius, iam H. Stephani hanc ad h. l. annotationem esse: Staret h. m. versus
 πωγ-

Portioque aëria, ignipotens alimonia rerum
 Et caput ad summum perniciæ lumina flammæ,
 Nam concreta tuo imperio hæc aeterna feruntur.
 Naturamque tuis mutas pollentibus iussis
 Multorum, auctans in terra mortaliæ sæcla.
 Ergo pater fanaticæ, ouator, ad hæc tua Liba
 Vise et vitæ bene dones exita iusta
 Externans Inuos terrores finibus terræ.

II. *Herculis Sangi Fidii suffimen, Tus.*

Sange pater Titane, Nero, Nerien, vitiate
 Vastimanusque inuicte aptus palmaria opima
 Volturæ auctor, temperis, sempiternæ benigne
 Indicte agrestis, bene votite, induperator,
 Magnanimum cor habens, fera membra, salutifer angur.
 Omniuore, omniparens præstane, pater Tutane.
 Qui Titulus cluis, debellans incicora monstra,
 Semper ouans pacis studiis nutricis honoræ,
 Nate tuo ingenio, Terræ inuicta propages,
 Ignibus primigenis florens ô die cluenti,
 Matutam capiti gestans, noctemque crepuscam
 Sex bis ad occasum absoluens certamina ab ortu,
 Diis experte et inexperte inconcussa lacertos
 Adfis morborum auerrunca piamina portans,
 Et portenta moue, quatiens sacra februa dextra.
 Et mala præpetibus protela obicoena sagittis.

12. Sa-

8. Ἐρήνην P. ἀγλαοθυμον Voss.

9. ἀπάμαν V. ad 7, 3.

10. Φωλσι — δαῖμον Voss. V. N.

καγκρατὲς ἦτορ ἔχων, καὶ κίρτος
 τοξότα μάντι. verum addere:
 sed aliud tamen ad veram lectionem
 desidero.

11, 10. Etiam hic ingeniosus, ne-
 scio an vndiquaque felix, est Lenne-
 pius ad Coluth. p. 4 cum ita legere
 nos iubet Πρωτογόν' ἀσράφικε βο-
 λισι (citat. Alb. ad Hesych. V. Βο-

λιδες) — μεγαλύνουμε κείων, quor-
 sum pertinent θελακτήρια v. 14. Pro
 κείων, δαῖμον placuit Piersono etiam
 Veris. p. 31.

11, 12. Hic aperte XII signa Zo-
 diaci ponuntur: quod ad histo-
 riam illius memorabile est.

11, 15. Κλάδον κείλων, quasi mu-
 scae abigendae essent.

12, 7.

12. ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, σύρακα.

Α Ἰθαλῆς μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Ποικιλόβηλ', ἀμίαντε, μεγαθενές, ἀλκιμε Τιταῖν'
 Ὃς δαπαναῖς μὲν ἅπαντα καὶ αὐξῆς ἔμπαλιν αὐτός·
 Δεσμὸς ἀβρήτης ὃς ἔχεις κατ' ἀπίεονα κόσμον·
 5 Αἰῶνος Κρόνε παυγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε·
 Γαίης τε βλάσημα καὶ ἔρανεῖ ἀσερόντος·
 Γέννα, Φυὴ μείωσι, ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ,
 Ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
 Ἄγκυλομῆτα, Φέρισε· κλύων ἱκετηρίδα Φωνῆν,
 10 Πέμπποις εὐολβον βίωτῃ τέλος αἰὲν ἀμεμπτον.

13. ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Πότνα ῥέα, θυγατερ πολυμόρφῃ Πρωτογόνοιο,
 Ἦ τ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱεροτροχον ἄμμα τιταίνεις·
 Τυμπανόδωπε, Φιλοισρομανές, χαλκόκροτε κέρη,
 [* Μῆτηρ Ζηνὸς ἀνακτος, Ὀλυμπίς, ἀγίοχοιο]
 Πάντιμ, ἀγλαόμορφε, Κρόνε σύλλεκτρε μάκαιρα·
 5 Οὐρέσιν ἢ χαίρεις, θνητῶν τ' ὀλολύμασι φρικτοῖς·
 Παμβασίλεια ῥέα, πολεμόκλονε, ὀβριμόθυμε·
 Ψευδομένη σώτειρα, λυθηριαῖς, ἀρχιγένεθλε·
 Μήτηρ μὲν τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἐκ σῆ γὰρ καὶ γαῖα καὶ ἔρανος εὐρύς ὑπερθεν,
 Καὶ πόντος, πνοιαί τε. Φιλόδρομε, ἀερόμορφε,
 10 Ἐλθέ μάκαιρα θεὰ σατήριος εὐφροني βελῆ,
 Εἰρήνην καταγάβσα σὺν εὐολβοῖς κτεάτεσσι,
 Λύματα καὶ κῆρας πέμπωσ' ἐπὶ τέεματα γαίης.

14. ΔΙΟΣ

XII, 1. F. Αἰθαλῆς vt 7, 13. 4. ἀβρήτης Voss. F. ἀβρήκτας Len-
 nep. ad Col. p. 128. 5. Αἰῶνος κόσμος Voss. 7. Γέννας
 Αἰ. Voss. PAL. μείωσι Voss. V. N. 10. εὐολπον Voss.

12, 7. Lennep. ad Col. p. 129
 Γέννα, Φυῆς μείωσι, vt conueniat
 cum v. 3. Scaliger forte legit μακά-
 ρα, respondet certe *obscure*.

13, 2. Cum currus Rheae affigetur
 leonum potius quam taurorum,
 Cl. Pierf. Verif. p. 32 Ταυροφόρον
 legi vult h. e. leonum. Firmat ex
 Sophocli.

12. Saturni suffimen, Sturacem.

Coeligenum Diuorum hominumque illustis origo
 Multiore et Lustralis, Nero (^o), Nerien, Titane
 Qui cuncta absumis, quique omnia perficis idem,
 Vinculis indupedite per orbis vasta silentia,
 Saturne aevi progenitor, Saturne dolose
 Terrarum proles, et coeli signitinentis
 Stirps, genus, obstetrix, Titane endostrue, Opis vir,
 Qui genitilis obis per mundi singula membra
 Caluitor, versute: fauens orantibus votis
 Aequanimum vitae finem mortalibus adfer.

13. Latiae Opis suffimen, Aromata.

Ops veneranda, genus Vortumni Primigena,
 Quaeque agitas etiam voluentia plaustra Trionum
 Tumpaniuerbera, cerita, atque aericrepa virgo,
 Mater magna Iouis Latia Ops coelestis, paludi
 Polcra, et honorata, et Saturni augusta marita.
 Montibus quae gaudes, hominumque vlulatibus sacris,
 Ops Maiesta, parens, bellicrepa, Nerio Dia
 Sospitaque et mendax Picumnaque Libera mater,
 Mater coeligenum, mater mortalium hominum.
 Ex te etenim Tellus, sedesque superrima Coelus,
 Et mare salsum, auraeque erroneae, aëriiformis:
 Quare dia adsis huc sospes numine claro
 Pacem producens cum rerum copia opima,
 Eminus protelans pestesque piaculaque atra.

14. Io-

XIII, 2. ἄρμα Αἴ. ταυροχόρον ἄρματι τάνας Voss. ἄρματι τάνας PAI. V.N. * Hunc versum inf. Αἴ. et Voss. 8. ἄρματι Voss. II. σολποι Voss.

Sophocl. Philoct. 403 sq. sed ibi ταυροκτόνων λέοντων iungitur. Ceterum ἄρμα pro ἄρμα primae edit. etiam a manu docta adscriptum notat Doruillius ad Charit. p. 788.

13, 7. Ψευδομένη σέκαρα Splendide mendax seruatrice Iouis certe sui fuit, quem suis mendacibus Saturni faucibus subduxit.

14, I.

14. ΔΙΟΣ θυμίαμα, σύρακα.

Ζεῦ πολύτιμε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδ' ἐ τοι ἡμεῖς
 Μαρτυρίαν τιθέμεθα λυτήριον, ἠδὲ πρόσευξιν.
 Ὡ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε ζεῖα,
 Γαῖα θεὰ μήτηρ, ὀρέων θ' ὑψηχέες ὄχθοι,
 5 Καὶ πόντος, καὶ πᾶνθ', ὅπῃσ' ἔβρανος ἐντὸς ἔταξεν.
 Ζεῦ κρόνιε, σκηπτῆρχε, καταβατά, ὀβριμόδυμε,
 Παντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτῆ.
 Σεισίχθων, αὐξήτῃ, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
 Ἀσραπαῖε, βρονταῖε, κεραυνιε, φυτάλμιε Ζεῦ
 10 Κλυθί με αἰολόμορφε, δίδε δὲ ὑγίαν ἀμεμφῆ,
 Εἰρήνην τε θεῶν, καὶ πλῆθε δόξαν ἀμεμπτον.
 [Pro versu 7 -- 11 habet istos Thryll. quorum duo me-
 dii sunt H. 18, 20 et 21.

Ἄυτοπάτωρ μακάριον τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Ἄλλὰ χάριν λουθαῖσι δίδε, φρεσὶν αἴσιμα πάντα.
 Ζωὴν δ' ὀλβιάθυμον. ὅμῃ δ' ὑγίαν ἀνάσσαν
 Εἰρήνην τε θεὸν κροτοτρόφον ἀγλαότιμον.
 Καὶ βίον εὐθύμοισιν αἰεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.]

15. ΗΡΑΣ θυμίαμα, αἰρώματα.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημμένη, ἀερόμορφε,
 Ἥρα παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
 Ψυχοτρόφες αὔρας θνητοῖς παρέχεσσα προσηεῖς.
 Ὅμβρων μὲν διερῶν, ἀνέμων τροφῆ, παντογένεθλε.
 5 Χωρὶς γὰρ σέθεν ἔδεν ὅλως ζωῆς φύσιν ἔγνω.
 Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασιν κεκραμένη πέρι σεμνῶς.
 Πάντων γὰρ κρατέεις μένη, πάντεσσι τ' ἀνάσσεις,
 Ἡερίοις ροίζοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα.
 Ἄλλὰ μάκαιρα θεὰ, πολυώνυμε, παμβασίλεια,
 10 Ἐλθοῖς εὐμενέσσαι καλῶ γήθοντι προσώπω.

16. ΠΟ-

14, 1. Versum claudicantem non
 difficile est stabilire: sed quid pœ-
 ta dederit, ponere difficile est.
 Doruill. ad Charit. p. 771. concilie-
 bāt Ζεῦ, πολύτιμε Ζεῦ, Ζεῦ ἄφθι-

τε, vel Ζεῦ πολυτιμότητε, Ζεῦ.
 Pierse. Verif. p. 33 Ζεῦ πολύτιμο,
 πάτερ κ. τ. λ. Simplicior ratio,
 quam posui in Var. Lect.

14, 2. Μαρτυρίαν λυτήριον puto esse

14. *Iouis suffimen, Sturaca.*

O venerande Iouis, Iouis sempiternae, tibi ista
 Auerrunca damus nos, adtestataque vota,
 O Iouis isthaec cuncta tuo sunt numine creta,
 Terra tua est, Terraeque immania culmina montes,
 Et mare, quaeque fretu aërio cortina recepta
 Induperans, Saturnius, Iuppiter, Elicius, Trux,
 Omnigenens, atque omnium principium, exitium omnium
 Fulgetrum, tonitru, fulgur, Iouis progenerator,
 Audi me Volturæ et da vsurpare salutem
 Et pacem diam, et bona adorea diuitiarum.

15. *Iunonis suffimen, Aromata.*

Coeruleis innixa sedilibus aëriiformis,
 O Inno regina Iouis ditissima coniux,
 Quae mortalia corda veges animalibus auris,
 Nimborum mater, ventorumque omnigenitrix,
 Nam sine te non est vitae spirabilis ardor,
 Omnibus participas immissa potentibus auris
 Omnia sola tenes, atque omnibus incluta regnas.
 Aëris praecipitans stridore fluonia Iuno.
 Sed te Diua parens obtestor, adorea, Maia
 Huc fodes venias volti ridente lepore.

16. No.

XIV, 1. Πολυτίμητα Voss. Thr. V. N. 2. τιθέμεθα Voss.
 Thr. 3. διὰ σὺν — ταῦτε πάντα Thr. 4. et 5. om. Thr.
 F. ὑψαυχίνες ex H. 31, 4 Lennep. ad Col. p. 129. 6. Ζεῦ σκηπτ.
 μέγιστε, πατ. Thr. 9. Φιλτάμιε Voss. Φιτάμιε Schrad.
 ad Mus. p. 225. XV, 1. ἐπέμιση Voss. ἐπημίση PAI.
 4. μερ διαρ. Ask. μὲν μερῶν PAI. μητηρ ἀνεμων Voss. ἀνέμων
 P. 6. περὶ coni. Lennep. ad Col. p. 130. ἅπασι — ἡέρε
 Doru. ad Charit. p. 171. 7. Πάντας Voss. 8. ζοίζησι Voss.

esse testimonium publicum, tabel-
 lam, qua liberationem a quocunque
 malo aliquis significat.

15, 4. Nihil videbatur melius,

quam cum Voss. eicere διαρῶν, et
 legere Ὀμβρον μὲν μήτηρ.

15, 6. Quomodo elumbi versui
 consulere voluerint viri docti, in-
 dicatum. Videndum, an res ipsa
 satis

16. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμιάμα, σμύρναν.

Κλυθή Ποσειδάων γαίηχε κυανοχάϊτα,
 Ἴππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαινάν,
 Ὃς ναίεις πόντω βαθυτέρωιο θέμεθλα,
 Ποντομέδων, ἀλίδεπτε, βαρύκτυπε, ἐννοσίγαιε.
 5 Κυμοθαλής, χαριτῶπα, τετράρορον ἄρμα διώκων,
 Εἰναλίους βροίχοισι τινάσσων ἄλμυρον ὕδωρ.
 Ὃς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαδύ χεῦμα θαλάσσης,
 Κύμασι τερπόμενας θηρσίθ' ἅμα, πόντιε δαίμον.
 Ἐδρανα γῆς σάξαις καὶ νηῶν εὐδρομον ὄρμην,
 10 Εἰρήνην, ὑγίειαν ἀγαν, ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.

[Eis Poseidōn hunc hymnum habet Thyryll. n. IV.

Κλυθή Ποσειδάων, Ζηγὸς παῖ προβυγένεθλε,
 Οὐρανίων μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Ὃς ναίεις κορυφαῖος ἐπ' Οὐλύμπιοιο καρῆνων
 Δεύτερος ἐκ Διὸς εἰληχῶς πάντων ἀνάσσειν.
 5 Ἴππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαινάν.
 Εὐρύμεδον χαριτῶπα, τετράρορον ἄρμα διώκων.
 Ἄναξ παντοκράτορ, ἱερώτατε, ἀγλαότιμε,
 Σεμνοῖς μεσοπόλοις χαιρῶν ὁσίοις τε σεβασμοῖς,
 Ἰκάος εἴης, εὐτυχίην μύσαισι προφαίνων.]

17. ΕΙΣ ΠΛΟΤΩΝΑ*.

Ὡ τὸν ὑποχθόνιον ναίων δομον, ὀβριμόθυμε,
 Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ,
 Ζεῦ χθόνιε σμηπτέχε; τάδ' ἱερά δέξο προθύμως
 Πλευτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἀπάσης,
 5 Πλευτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν,
 Ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασίλειαν,
 Ἐδραν ἀθανάτων, θηητῶν ζήριγμα κραταῖον.
 Ὃς θρόνον ἐσήριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον,
 Τηλεπόρον τ' ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἀκριτον ἄδην,
 10 Κυάνεόν τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχεις ριζώματα γαίης.

Ὃς

satis conueniat. Hæc plane re-
 pugnat, nisi mistam Iunonem h. e.

aëra aëri velis. Neque vero sur-
 admiserim, quod suo versum lan-
 guori

16. *Neptuni suffimen, Murra.*

Audi Neptune, Ambarualis (*), Salsicapille,
 Trossule, fuscina habens manibus Neptune tridentem
 Coerulea concelebrans vasti fundamina Ponti,
 Ponti praetor, aquigrume, crepe, Terricreme acer,
 Undifluens, et raua tuens, agitansque quadrigas,
 Expergefaciens vegeto vada falsa tremore,
 Tertia quoi forti cessit tutela marina,
 Scamigerum pecu amans, et aquas salis Caerule Die
 Siste statum terrae, aspirans bona nauibus flabra
 Pacemque atque salutem addens, et opum aurea dona.

17. *In Vaeiouem, Carmen.*

Magnanime induferum peruolgans fulua silenta
 Tartarea atque crepusca, oblitera prata tenebris,
 Tellumo Vaeiouis arferio te hoc munere inacte
 Dis qui cardineus Terrae cluis omniparentis,
 Saecla nimis ditans mortalia frugibus hornis,
 Tertia quoi forti tutela obuenerit Auerni
 Coelituum solum, firmum stabilimen hominum,
 Qui solum habes ad castra obnubila lenta tenebris
 Longinqui, aeterni et inexorabilis Orci
 Atque Acherunta aërum terrae iunmane statumen,

Iura

XVI, 4. Πορτομεδον Voff. 7. Ἰλαβες Af. 8. Θηροί Af.
 9. Ἐδρανωγής Af. Ἐδραν ἄγας αἰώζους Voff. 10. εἰδ' ὄλβον Voff.
 * F. πάντεσσιν. XVII, * ΤΤΦΩΝΑ Af. Voff. PAI.
 1. Ὁ τὸν ἐπιχθ. Voff. 3. σηπτῆνε P. δέξοπρο θυμῶς PAI.
 4. Πλάτωρ ὅς κατ. Voff. 7. Ἐδρανον Valck. ad Eurip.
 Phoen. v. 1451. κραταιῶν Voff.

giori relinquit, et ponit, quod ne- semper igni permistum. Quin πορτα-
 scio an poeta hic voluerit, aëra κραμένη ἦρη s. aër est omnibus rebus.

O

17, 12.

- Ὅς κραστῆεις θνητῶν θανάτε χάριγ, ὦ πολυδαῖμον,
 Εὐβελ' ἀγνοπόλε Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα
 Νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδάην διὰ πόντε,
 Τετρώροις ἵπποισιν ὑπ' Ἀτθίδος ἠγαγεσ ἀντρον,
 15 Δῆμῳ Ἐλευσῖνος, τόθι περ πύλαγ εἰς αἶδαο.
 Μῆνος ἔφου ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βραβευτής.
 Ἐνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατε, ἀγλαότιμε,
 Σεμνοῖς μεσοπόλοισ χαιρῶν ὅσοις τε σεβασμοῖς
 Ἰλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσαις.

18. ΚΕΡΑΤΝΙΟΥ Διὸς θυμιάμα, σύρακα.

- Ζ**εῦ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων,
 Στραύπτων αἰθερεῖς σεροπῆς πανυπέριστατον αἴγλην,
 Παμμακάρων ἔδρανον θείαις βρονταῖσι τινάστων,
 Νάμασι παννεφέλοισ σεροπῆν φλεγέθυσαν ἀναΐθων
 5 Λαίλαπας, ὄμβρες, πρησηῆρας, κρατερῆς τε κεραυνῆς
 Βάλλων ἐς ῥοθίεσ φλογερῆς, βελέεσσι καλύπτων
 Παμφλέκτες, κρατερῆς, φρικώδεας, ὄβριμοθύμης
 Πτηνὸν ὄπλον δεινὸν, χρονοκάρδιον, ὀρθοδείρον,
 Αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος αἴγνον,
 10 Ῥοῖζε ἀπειρεσίεσ δινεύμασι παμφάγον ὄρμη,
 Ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον, πρησηῆρος
 Ουράνιον βέλος ὃξὺ καταϊβάτε ἀδαλόεντοσ.
 Ὅν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσα τε παμφανώουσα,
 Καὶ θῆρεσ πτήσασσιν, ὅταν κτύπος ἕασ ἐσέλθῃ

Μαρο-

11. ὁ κρ. Esch. Sed ὅς defendit Valk. ad Eurip. Phoen. 1451.
 κρατης Voff. 12. Εὐβελ' Voff. 13. ἀποσπασῆν Portus ap.
 Steph. Malim ἀποσπαδάην. 15. εἰς Af. 17. ἱερότιμε ἀγλαώ-
 τατε Voff. 18. μουσοκ. Af. XVIII, 1. ὑψίβρα. Pierf.
 Verif. p. 33. πυραυγέα susp. Dorv. ad Charit. p. 773. pro-

17, 12. Εὐβελ'. Quam commune sit hoc nomen, ostendit noster Index, Plutonique quam apte conveniat.

17, 16. Ἄφωη ἔργα simpliciter videntur αἰδηῖ ille vel αἰδηῖ, status et

vniuersitas omnium, quae sunt illa quidem, aut esse ponuntur, sed sensus nostros fugiunt. Multum hac de significatione disputauimus in Diss. de Ψυχαῖς Hippocratis, quae habetur in Commentariis Soc. Gotting. T. 1.

17, 18.

Iura tenens hominum Mortai munere sancte
 Conſe, Deae Cereris pueram qui victus amore
 Gramineo raptam prato per coerulea ponti
 Quadriugo auexiſti equitatu ad Atthidis antrum,
 Gentis Eleuſinae: vbi ſunt ſpiracula Auerni
 Vnice nota Deus cenſens ignotaque rerum,
 Cerite induperans ſanctiſſime compos honorum
 Vatibus praefiſtitibus gaudens, et cultibus ſanctis
 Mitis ades, rogo te, laetus venerantibus turbis.

18. *Tonantis Iouis ſuffimen, Sturacem.*

Iuppiter altiſoni torquens loca flammea mundi,
 Fulgetrarum animas criſpans petulantibus flammis,
 Coelituum ſedes conquaſſans, fulmine ſacro
 Flammigeris ſtringens ſtreperos torrentibus ignes
 Tormina, qui nimbos, rubra tela, tonitrua bruta
 Vibras, inuoluens animata rubentibus telis,
 Flammiuma et perterricrepa, irritata ruinis,
 Praepeſ, ouans telum, cordigrumum horricapillum
 Inſperatum ardens, victricis miſſile dextrae
 Omniumorum infano plangens horrore tumultum,
 Indomitum, horriſerum, candenti flamine praeceps.
 Coeliuagum telum, velox Iouis Elicii arma,
 Quem tremit omniparens Tellus, quem marmora falſa,
 Viuaque ſaecla, ſonor tergens cum perſonat aures,

Lumi-

dante Pierſono. 2. Σρέπτων Voff. 3. Μακάρων Voff.
 4. ἀγναίων Voff. 5. κεραυνός Af. 8. Quid ſi τρομοκάρδ, vel po-
 tius κλονοκάρδιον; Hoc etiam ſuſp. H. Steph. ορθοκάρηνον Voff.
 10. Ραίζον Voff. 11. Ἀρρητον Voff. 13. παμφανίωσα Voff.
 14. πτήσσει Af. πτυσει Voff. πτήσσει Eſch. ακτυπος Voff.

17, 18. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 130 malit *μυσιπόλοις*, quo alias vititur noſter. Sed hic ſtatim *μύσας* appellat: et Plutonem ſauere *μυσιπόλοις* ipſe Orpheus fuerat in ſua Eurydice expertus.

18, 8. De duabus coniecturis in

V. L. propoſitis ita mihi placet poſterior, vt vix dubitem, eſſe ab auctore: ita pulchre iungerentur effectus terrifici fulminis ac tonitru, turbare et agitare cor, tum erigere pilos. Praeterea pone diſtantem balbum aliquem, ille χρόνον et

O 2

κλί-

- 15 Μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κεραυνῶν
 Διδέρος ἐν γυάλοισι διαβρέζας δὲ χιτῶνα,
 Οὐράνιον προκαλύμμα, βάλλεις ἀργῆτα κεραυνόν.
 Ἀλλὰ μάκαρ, θυμόν' ὀβριμον ἔμβαλε κύμασι πόντου,
 Ἥδ' ὄρεων κορυφαῖσι τὸ σὸν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.
- 20 Ἀλλὰ χάριν λειβαῖσι δίδε, φρεσὶν αἴσιμα πάντα,
 Ζωὴν τ' ὀλβιόθυμον, ὁμῆ δ' ὑγίειαν ἀνασσαν
 [* Εἰρήνην τε Θεὸν κερτροφόρον, ἀγλαότιμον]
 Καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θαλάοντα λογιζμοῖς.

19. ΔΙΟΣ ἀσραπέως* θυμίαμα, λειβανομάναν.

- Κικλήσκω μέγαν, ἀγνόν, ἐρισμάραγον, περίφαντον
 Ἄεριον, φλογόοντα, πυρίδρομον, ἀεροφεγγῆ,
 Ἀσραπτόντα σέλας νεφέων παταγοδερόμα αὐδῆ,
 Φρικώδη, βαρύμηνιν, ἀνίκητον θεὸν ἀγνόν,
- 5 Ἀσραπέα Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
 Εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βίότιο τελευτήν.

20. ΝΕΦΕΛΩΝ* θυμίαμα, σμίβαν.

- Ἄεριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, ἐρανόπλαγκτοι,
 Ὀμβροτόκοι, πνοιᾶσιν ἐλαυνόμενα κατὰ κόσμον
 Βρονταῖα, πυρόεσσα, ἐρίβρομοι, ὑδροκέλευθοι
 Ἄερος ἐν κόλπῳ πάταγον φρικώδη ἔχουσα
- 5 Πνεύμασιν ἀντίσπασοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσα,
 Ὑμᾶς νῦν λίτομα δροσοείμονες εὐπνοοὶ αὐραῖς,
 Πέμπειν καρποτρόφος ὄμβρεσ ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

21. ΘΑ-

15. Μαρμοήρες Voff. 17. Ἀν βαλλῆς; κεραυνόν Af. 19. κρᾶ-
 το οἴσμεν P. 21. ἅπασαν Voff. * Inferunt Af. et Voff.
 nisi quod hic θσον pro θεόν. XIX, * ἀσραπέες Voff.
 1. Κικλησκων Voff. 2. πυρίβρ. Pierf. Verif. p. 33. 3. πατ--ον

κλόνον vix distinguet, vt H. 28, 13
 χλοοκέρποις et χροοκ.

18, 17. Si pro βάλλεις reponatur
 aliud verbum, stabit versus. Nisi
 forte quis maiorem deprauatio-
 nem huic loco subesse suspicetur, et

προθάλυμα legendum pro προκαί-
 λυμα.

H. STEPH.

18, 17. Sed Scaligeranis notis
 edit. Plant. additum: H. Step-
 hanus hunc versum ita emendandum
 putat, ἐράνιον βάλλεις προκαλύμμα
 ἀργῆ-

Luminibus fulget species, rubra fulgura splendent
 Aëris in caulis, et tenuia tegmina scindens,
 Obnupti Coeli candentia fulmina torques
 Ast ô Die effunde iras apud aequora falsa,
 Et montana iuga: haud tua robora magne latent nos,
 Sed fauceas factis et mentibus grata repende
 Vitai bona cara, vigentia regna salutis,
 Et pacem Dium, nutricem semper honoram,
 Et victum aequanimis semper rationibus aptum.

19. *Iouis Fulgetrii suffimen, Libanomanna.*

Obtestor magnum, perterricrepum, manifestum
 Aërium, flammantem, ignicreperum, aërilunum,
 Nubium, instigantem aestus singultibus brutis,
 Horrendum, insanum, indomitum, lustrabile numen
 Fulgetrumque Iouem induperatorem, omnigenentem,
 Tradere inoffensae vitae terminum amoenum.

20. *Nebularum suffimen, Murra.*

Aëriæ nebulae, aërii volgae, frugiparentes,
 Imbriparae, per mundum agitatae ingentibus auris,
 Fulmineae, ignitae, streperae, atque humecta vagantes
 Aëris in gremio hortantes inamabile murmur,
 Flaminibus pulsae stridentis impete magno.
 Nunc vos roscidulae obtestor spirantibus auris,
 Praecipitare imbres in terram frugiferentes.

21. *Di-*

ἀργή Voff. 5. Ἀραπία etiam Af. Voff. ἀραπία al.
 XX, * ΝΕΦΩΝ Af. Νεῶν P. 2. οβριμοτοκoi Voff. 3. ἐρί-
 βροι Voff. 5. ἀντισπάσους Voff. 6. εὔπνοι Voff. 7. πέμ-
 ταν Eschenb.

ἀργήτα κεραυνόν · quod mihi non
 placere fateor. Nam sic facit κε-
 ραυνόν προκαλύμμα, cum nubes
 potius sit vestimentum Dei, quo
 rupto fulmen profilit. Sic sancti
 etiam nostri poetae.

18, 18. Cf. H. 35, 16 et Argon.
 335.

20, 4. Abresch in Addend. et
 corrig. ad Aesch. p. 648 emendare
 dicitur: Ἄερος ἐν πόλιν πατ. Φρι-
 κώδεα χῆσαι.

© 3

22, 1.

21. ΘΑΛΑΣΣΗΣ θυμίαμα, λιβανομάναν.

Ωκεανῶ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα Τηθύν,
 Κυανόπεπλον ἀνασσαῖν, εὐτροχα κυμαίνουσαν,
 Ἀΰραις ἠδ' ὑπνόοισι πατασσομένην περὶ γαίαν.
 Θραύσθ' αἰγιαλοῖσι πέτρησί τε κύματα μακρὰ,
 5 Εὐθεινοῖς ἀπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισι,
 Ναυσὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφε, ὑγρακέλευθε·
 Μήτηρ μὲν Κύπριος, μήτηρ νεφέων ἑρεβεννῶν,
 Καὶ πάσης πηγῆς νυμφῶν νασμοῖσι βρυῆσης·
 Κλυθί με, ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμένεσ' ἐπαρήγοις,
 10 Εὐθυδρόμοις ἔξρον ναυσὶν πέμπουσα μάκαιρα.

22. ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμίρναν.

Ωκατέχων πόντη ρίζας κυανανυγέτιν ἔδρην,
 Πεντήκοντα κόραισιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα,
 Καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ μεγαλώνυμε δαῖμον·
 Πυθμὴν μὲν πόντη, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἀπάντων·
 5 Ὃς κλονέεισ' ἤδησ' ἱερὸν βῆθρον, ἠνίκα πνοιῶν
 Ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἔλαυνομένας ἀποκλείουσ'·
 Ἀλλὰ μάκαιρα, σεισμὸς μὲν ἀπότρεπε, πέμπτε δὲ μῦσαι
 Ὀλβον ἐπ' εἰρήνην τε, καὶ ὀλβιοχειρον ὑγείην.

23. ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νηρέως ἐναλίε νύμφαι καλυκώπιδες ἀγναί,
 Σφραγῆγαι, βύθιαι, χαροπαύγμονες, ὑγρακέλευθε
 Πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύουσαι,
 Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περὶ νῶτα,
 5 Θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σώμαθ' ὁ πόντος·
 Ἄλλοι δ' οἱ ναῖσι βυθόν, τριτώνιον οἶδμα,

XXI. 1. τηθῆν Voff.
 2. νύμφαι Voff.

3. κυανανυγέτιν Voff.

5. Εὐθι-

νοῖς Voff. 8. βρυῆσαι Voff.

XXII, 3. Νηρεῦ Voff.

22, 2. Vt 23, 3.

letis sententia de ortu omnium.

22, 4. Orphica igitur illa Tha- aqua. cf. 24, 2.

21. *Diuae Veniliae Salaciae suffimen, Libanomanna.*

Oceani inducalo te glauca Venilia (9) proles,
 Coerulipalla, vagans loca per laetantia Ponti,
 Am terrae finis exercita suauibus auris
 Murmura puluinis ripae alludentia frangens
 Atque exercitiis sudis pellacibus ludens,
 Naues exfultans, pecorosa loca humida lustrans.
 O Mater Veneris, nebularum mater ouantum
 Et fontium omnigenum, liquentum suauibus vndis,
 Huc adsis nobis et blanda illabere votis,
 Nauibus immittens animarum flamina suda.

22. *Terenti Consi suffimen, Murra.*

O qui falsa tenes liquidi penetralia mundi,
 Quinquaginta vna pufis per coerulea gaudens
 Coetibus virgineis, genius maris alme Terente,
 Fundamen mari, margo terrae principium omnium
 Qui moliris statum terrae, cum scilicet arces
 In caueis olim indignantes murmure Cauros.
 Sed motus terrae auerrunca et mitte ministris
 Flaminiibus, pacemque et opes, ditemque salutem.

23. *Salaciarum Nerienum suffimen, Aromata.*

Pullae coeruleae liquidi gens blanda Terenti
 Latiae aedilesque penates, ludicraeque fluitantes,
 Quinquaginta vago fatuantes marimore pufae
 Tritonum currus sectantes pone, inhiantes
 Semiferis Geniis, quos vitreus educat humor,
 Atque aliis quicunque colunt liquentia castra,

Vndi-

4. Πυθην, μην Voff. 5. πνοίς Voff. 6. Ένυχιος -- απε-
 κλαης Voff. XXIII, 1. αγυαίς Voff. αίγνις P. 5. σόμας Voff.

23. Conf. Argonaut. 334 sqq. Eug. de perenni Philof. 7, II
 quem citari video a Stencho p. 434-

- Ἵδρόδομοι, σκιρτηταί, ἐλισσόμενοι περὶ κῦμα,
 Ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἀλιζόδοιοι, κυαναυγεῖς
 Ἵμας κικλήσκω πέμπειν μύσαις πολὺν ὄλβον
 10 Ἵμεῖς γάρ πρῶται τελετὴν ἀνεδείξατε σεμνὴν
 Εὐιέρη Βακχόιο καὶ ἀγνῆς Φερσεφονείης,
 Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἀνακτι.

24. ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, σύρακα.

- Πρωτῆα κικλήσκω, πόντες κληῖδας ἔχοντα,
 Πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχαῖς ὅς ἔφηνεν,
 Ἵλῃν ἀλάστων ἱερὴν ἰδέαις πολυμέροισι,
 Πάντιμος, πολύβελος, ἐπισάμενος τά τε ὄντα,
 5 Ὅσα τε πρόδεν ἔην, ὅσα τ' εἴσεται ὕπερον αὐτίς
 Πάντα γάρ ἐν Πρωτῆ πρώτῃ φύσις ἐγκατέδηκεν.
 Ἄλλὰ πάτερ, μόλε μουσικόλοισι ὄσιαισι προνοίαις,
 Πέμπων εὐόλβε βίστε τέλος ἐδθλὸν ἐπ' ἔργοις.

25. ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν* σπέρμα, πλὴν κνᾶ- μων καὶ ἀρωμάτων.

- Γαῖα θεὰ, μήτερ μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
 Πάντροφε, πανδώτερη, τελεσφόρη, παντολέτερη,
 Αὐξιδάλῃς, φερέκαρπε, καλαῖς ὥραισι βρύσσα
 Ἐδρανὸν ἀθανάτη κόσμῳ, πολυποίκιλε κέρη,
 5 Ἡ λοχῆαις ὠδίσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ
 Αἰδία, πολύσεπτε, βαθύσερῆν, ὀλβιόμοιρε,
 Ἡδύπνοισι χαίρεσσα χλόαις πολυανθέσι δαίμον
 Ὀμβροχαρῆς, περὶ ἣν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων
 Εἰλεῖται φύσει ἀενάῳ καὶ θεύμασι δενοῖς.
 10 Ἄλλὰ μάκαιρα θεὰ, καρπὸς αὐξοῖς πολυγηθεῖς,
 Εὐμένες ἦτορ ἔχουσα σὺν ὀλβίοισιν ἐν ὥραις.

26. ΜΗ.

7. Ἵδρόδομοι Vsch. 9. Ἵμας om. Voff. 11. Περσεφ. Voff. Φερσεφόνειαν P. XXIV, 3. ἰδαι. Af. 4. πομβελος Voff. F. πᾶμβελος.
 6. γάρ πρῶτῃ Voff. XXV, * πᾶν sp. κλάναμων Voff.

24, 2. Eadem fere de Nereo H. 22, 4.

Vndicolae Salii Iustrantes agmina aquarum.
 Vnd uagi, liquidi Delphini glauca tuentes,
 Vos oro magnam copem rem cete Camillis,
 Nam vos festa coegistis Comitua primae
 Liberi augusti et Liberæ augustae,
 Lucinia cum matre, et Apollinere induperante.

24. *Iani Maii (25) suffimen, sturacem.*

Te calo naturæ falsæ Maium aedituentem,
 Primigenam qui naturam egit in ordia prima
 Omnimodis mutans sacra foedera materia,
 Famiger et Consentis, callens omnia quæ sunt,
 Arideaque fuere, et mox ventura trahentur.
 Nam natura prior Maio omnia commendauit,
 Quare ô nobis auguriis veracibus adsis,
 Dans placidam vitæ finem felicitis habere.

25. *Telluris suffimen, omne semen, praeter
 fabas et aromata.*

Tellus, Ops mater Diuorum et mater hominum
 Altrix, percoquifruis, intercidonea, larga
 Conflua atque adolescens, polcris frugibus augens,
 Aeterni mundi fundamen daedala virgo,
 Quæ varias edis fruges maturrima partu.
 Anna, peranna, augusta, empanda, opulenta, beata,
 Suauifero extultans gemmanti gramine Dia
 Imbriprocax circa quam signitentia castra,
 Et coelum aeternis vicibus torrentibus fertur,
 Diua parens auge terræ viridantia foeta,
 Clara fauente animo, cum Temperiabus opimis.

26. *Ma-*

2. *πανότρ.* Esch. 7. *πολυάνθεμο* Pieris Verif. p. 34 vt alias.
 9. *ἀεννάω* Af. PAI. quid si *δῶης*; 11. *ὀλβέησιν* Voss. *εὐέλ-*
βεισιν Lennep. ad Col. p. 131: vt 9, 29. 31. 16.

26. ΜΗΤΡΟΣ Θεῶν θυμίαμα, ποικίλα.

Αθανάτων θεότιμε θεῶν μήτηρ, τροφὴ πάντων,
 Τῆδε μόλοις κράντειρα θεὰ, σέο πότνι ἐπ' εὐχαῖς,
 Ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα λεόντων,
 Σκηπτῆχε κλεινοῖο πόλι, πολυώνυμε, σεμνή·

5 Ἡ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, ἔνεκεν αὐτῇ
 Γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφῆς παρέχουσα προσηνεῖς.

Ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη·
 Σοὶ ποταμοὶ κρατέονται ἀεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα·

Ἴσια αὐδάχθης· σέ δὲ ὀλβοδότιν καλέεσι,

10 Παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζη.

Ἔρχεο πρὸς τελετὴν ᾧ πότνια, τυμπανοτέρπη,
 Πανδαμάτωρ, Φρυγίης σάτειρα, Κρόνῃ συνόμευε,
 Οὐρανόπα, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, φίλοιτρε·

Ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρισμένη εὐσεβίησιν.

27. ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Κλυθί με Ἑρμεία Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱέ,
 Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν,
 Εὐφρων, ποικιλόβλε, διάκτορε, ἀργειφόντα,
 Πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγῃ θνητοῖσι προφῆτα·

5 Γυμνάσιν ὅς χαίρεις δολίαις τ' ἀπάταις, τροφιῶχε·

Ἑρμηνεὺ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε·

Ὅς χεῖρεσσὶν ἔχεις εἰρήνης ὄπλον ἀμεμφές·

Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριένε, ποικιλόμουθε,

Ἑργασίας ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·

Γλώσ-

XXVI, 9. Ἐγία Af. Voff. ὀλβοδότην Voff. II. τελευτή
 Voff. XXVII, 1. μοι Voff. 2. Πανγκρατῆς Voff.

27, 8. Inter hunc versum et pro-
 xime praecedentem interiecta ha-
 bentur haec verba in quibusdam
 edit. perinde ac si versum efficerent,
 Τῷ ὄρα ἐν ᾧ αἱ μῦθοι ἐτιμῶντο
 ὡσπερ καὶ ἐν τῷ ἑλικῶνι· quum ta-
 men manifestum sit esse scholium,
 quod quum vocabulo κωρυκιῶτης ad-

scriptum esset, ex margine in con-
 textum irrepserit. H. STEPH.

27, 8. Breuiter dicam. Scho-
 liaστα Stephanianus aliquot cogita-
 bat de loco Herodoti 8, 36 vbi Del-
 phorum quidam ἀνέβησαν ἐς τῆ
 Παρησσῆ τὰς κορυφαῖς, καὶ ἐς τὸ
 Κωρυκιῶν ἄντρον ἀνηνάκοντο. Sed
 noster

26. *Matris Deum suffimen, varia.*

Mater cunctorum augustissima Coeligenarum,
 Huc sis Maria Dea confer ted ad tua sacra,
 Taariuos iungens citimos ad carra Leones.
 Aeterni regina coui, celeberrima, honora
 Quae media mundi stas fornite, quod bona terram
 Ipsa tenes, homines lactans Dea cicure pastu,
 Ex te coeligenarum, ex te mortalium origo est,
 Eliquens natura tibi fluit, et maris humor,
 Vestam te vocitant, atque Assidua indigitaris,
 Quod diuis humanis polcralia adorea multa
 Vide tuos castus, o Candida tumpanicultrix,
 Victrix sospes Brugum Saturni maxima coniux,
 Moesia, Coeligena, nutrix, fanatica Dea,
 Laeta adsis gratans festis rata cultibus signa.

27. *Mercurii suffimen, Tus.*

Maias stirps alma Iouisque accente Viator
 Magnanimum cor habens, quinquertio, censor homo-
 Vinule, Multiuole, internuntius, Argilete, (num,
 Alipes et mortalium amor sermonis minister,
 Quem fraus, quem certamina adulant, anguifer omnium,
 Interpres variae linguae, Nundine liber,
 Sanguineum gestans caduceum pacis amice
 Frangi Coruciota, Locuteie, Aie, beate,
 Atque operum Titule, et Titane necessibus rebus

Et

4. Περουίδη. Αζ. 5. δελ. δειπάνης πτολιζχη Voss. 8. Κα-
 ρικ. Voss. V. N.

noster sine dubio respicit ad illud suum antrum Mercurii, cuius admirabilem picturam dedit Lap. Pro. 17 sqq. Illud porro antrum Corycium appellatum fuit forte ad similitudinem illius celebratissimi in Cilicia antri, cuius amabiles nobis descriptiones Strabo 14 et Mela 1, 13

reliquere. Aut contra potius homines fabulosi antri Orphici nomen tribuere illi Cilicio. Ceterum sine dubio Cebes Orphicum illud antrum intelligit, cum in describenda felicitate sui iam beati Philosophi (p. 107 Schroed.) πανταχῶ, inquit, ἐν αὐτῷ ἀσφάλεια ὡσπερ τὸ κρύπτον

- 10 Γλάσσης δεινὸν ὄπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνδρῶποισι
Κλυθὶ με εὐχομένε, βίστε τέλος ἔδλὸν ὀπάζων,
Ἐργασίαισι, λόγε χάρισιν, καὶ μνημοσύνησιν.

28. ΤΜΝΟΣ Περσεφόνης.

- Περσεφόνη, θυγάτηρ μεγάλης Διός, ἔλθε μάκαιρα,
Μενογένεια θεὰ, κεχαρισμένα δ' ἱερά δέξαι
Πλάτωνος πολύτιμη δάμαρ, κεδνή, βιοδώτι·
Ἡ κατέχεις αἶδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης,
5 Πραξιδίκη, ἔρατοπλόκαμε, Διὸς θάλλος ἀγνόν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, ὑποχθονίων βασιλεία·
Ἦν Ζεὺς ἀρρήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κέβην.
Μῆτερ ἐριβρεμέτε πολυμόρφε Εὐβελῆος,
Ἦρῶν συμπλέκτειρα, φαεσφόρε, ἀγλαόμορφε
10 Σεμνή παντοκράτειρα κόρη, καρποῖσι βρύουσα,
Εὐφειγγῆς, κερέεσσα, μὴ θνητοῖσι ποθεινή,
Εἰαρινή, λειμωνιάσιν χείρῃσιν πνοιῆσιν,
Ἴερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χρσοκάρποις,
Ἄρπαγμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα·
15 Ζῶη καὶ θάνατος μένη θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γὰρ αἰεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
Κλυθὶ μάκαιρα θεὰ, καρπὸς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης,
Εἰρήνη θάλλουσα καὶ ἠπιόχερ' ὑγεία,
Καὶ βίῳ εὐόλβῳ, λιπαρὸν γῆρας κατὰγοντι
20 Πρὸς σὸν χῶρον ἀνασσα καὶ εὐδύνατον Πλάτωνα.

29. ΔΙΟ-

12. χάριν Voff. XXVIII, 1. δάμαρ coni. Pierf. p. 35.
ex Schol. Apollo. 3, 845 sq. 3. βιοδώτη Voff. 4. κεύ-
χα Af. 5. ἄρῃς Lennep. ad Col. p. 131. 9. συμμοῖακ.

ῥύμιον ἄντρον ἔχοντι. Ab hoc igitur antro Mercurium κυρτωκίωτην hic dici, mihi quidem dubium non est.

GRSN.

27, 11. Τέλος ἔδλὸν non ad ipsam vitam tantum referri puto, sed ad partes illius et actus, qui hic memorantur. Τέλος hic est, vnde τελοσφόρος dicitur et τελοσφορῶν.

28, 7. Illas ἀρῆτας γοναῖς tamen enarrarunt Clemens Alex. Arnobius, ceteri.

28, 8. Εὐβελῆα hunc Bacchum esse, probabile est. Vid. Ind.

28, 9. Pleraque, quae sequuntur, pertinent eo, ut indicetur, alternam illam Proserpinae apud inferos superosque commorationem esse

t mortalibus praesidium venerabile linguae,
 dsis oranti vitae addens exitum amicum,
 ultu operum, memori menti, sermonibus lectis.

28. Carmen Liberæ Proserpinae.

ibera magnanimi Iouis adsis incluta proles
 Vnigena princeps, esto hoc libamine macta
 onitux Ditis honora, boni largissima victi,
 nae sub visceribus terrae dominaris Auerno,
 arica et cinnamomum Iouisque insigne propagimen
 lanarum genitrix Iouis infernalis tribuna,
 quam pusan arcano Iouis semine progeneravit
 later multiceps Volturri maxima Consi,
 acina speciosa, et percoqua Temperierum,
 eria, regnatric Larunda, frugibus gliscens,
 orniger, illustris, mortalibus grata virago,
 ora gramineae quam oblectat spiritus aurae
 orpus tuum obtectans Terrae viridantibus foetis
 ummeia et foeta, Autumni sub tempore nubens,
 ita itidem mors sola eadem mortalibus aegris
 ordicida, etenim fers omnia, et omnia caedis.
 uc hera sis, fruges e terra funditus educ
 andā pace vigens, illibataque salute,
 vita fausta mitem legante salutem,
 d tua templa Dea, et potis indufera atria Ditis.

29. Li-

Heri. obs. II p. 87, vt H. 42, 7. 10. κέρη -- βειδέσσα Voss.
 13. χλοοκ. Af. Voss. V. ad 18, 8. et V. N. 14. κερκαγινάια --
 μετοπορ. Voss. 16. Φερσεφόνη Af.

e symbolum feminum latentium
 prodeuntium.

28, 9. Συμπλέκταρα ὤρων quae
 sit esse, forte difficile est dicere.
 que placet συμπέκταρα, quod
 erpretatus est Scaliger. Horae,
 ellae floridae aetatis, quibus-
 n colludere Proserpinam decet.
 que valde placet coniectura Cl.
 ringa.

28, 12. De correpta priorē in
 πνοιῆσι, et similibus dictum ad
 Arg. 163.

28, 13. Cl. Lennep. ad Coluth.
 p. 132 Scaligerum ita suspicatur
 legisse, Ἴπὸν Φαιδρύνουσα δέμας.

28, 18. Vid. Pierfon. ad Moeri-
 dem p. 380, b.

29, 2.

29. ΔΙΟΝΥΣΟΥ θυμίαμα, σύρακα.

Κιλήσκω Διόνυσον, ἐρίβρομον εὐασῆρα,
 Πρωτογόνον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἀνακτα,
 Ἄγριον, ἀρρήπτον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον,
 Κισσόβρυον, ταυρωπὸν, ἀρῆιον, εὖιον, ἀγνόν,
 5 Ὀρμάδιον, τριετῆ, βοτρυφόρον, ἐρνεσίπεπλον.
 Εὐβυλ', εὐπολύβυλε, Διὸς καὶ Περσεφονείης
 Ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθεῖς, ἄμβροτε δαῖμον,
 Κλυθι μάκαρ Φωνῆς, ἧδὺς δ' ἐπίνευσον ἐνῆς,
 Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις.

30. ΤΜΝΟΣ Κερήτων.

Σκιρητῶν Κερῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
 Ποσσικροτοί, βομβηταί, ὀρέξεροί, εὐασῆρες,
 Κρεσολύρα, παραρυθμοί, ἐπεμβάται ἴχνεσι κωφοῖς,
 Ὀπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι,
 5 Μητρὸς ὀρεσομανῆς συνοπάονες, ὄργιοφάντα,
 Ἐλθοῖτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφῆμοισι λογοῖσι,
 Βηκόλω εὐάντητοι αἰεὶ κεχαρηῶσι θυμῶ.

31. ΤΜΝΟΣ Ἀθηνᾶς.

Παλλὰς μενογενῆς, μεγάληε Διὸς ἔγγονε σεμνῆ,
 Δία μάκαρα θεά, πολεμοκλόνε, ὀβριμόθυμε,
 Ἀρρήτ', αὐρήτη, μεγαλώνυμε, ἀντροδίαυτε
 Ἡ διάγεις ὄχθας ὑψαύχεναις ἀκρωρεῖς,
 5 Ἡδ' ὄρεα σκίοεντα, νάπαισί τε σὴν φρένα τέρπεις.

Ὀπλο

XXIX, 1. διόνυσον Thr. 2. πρωτόγονον PAI. 4. Κισσόβρυον Voff. 5. ἄρμ. Af. ὄρμαδ. Elsch. βοτρυφόρον Af. ἐρνεσίπε. Voff. 6. Εὐβυλεῦ, πολὺβ. Pierf. Verif. p. 35. 8. ἐπί-

29, 2. Τρίγονος Bacchus etiam H. 51, 5, natus ex Proserpina, Semele, femore patris sui.

29, 4. Ἀρῆιον se Bacchus praefertim in bello contra gigantes praestitit. Et quid notius illius in

Orientem expeditionibus? quid bel-
 lis a Nonno descriptis portentosius?

29, 5. An Ὀρμάδιος, quod fertur
 humeris Silenorum et Satyrorum?
 Ὀρμάδιος forte impetuofus est.
 Τριετῆ noster declarat H. 52, 4.
 29, 8. Pro ἐπίοντων ἐνῆς legitur
 etiam

29. *Liberi patris, sturacem.*

Liberum ego veneror, crepericreperum fatuantem
 Primigenam, geminum, Brumalem, terque renatum,
 Cornigerum, agrestem, obscurum, arcanum duiformem,
 Inctum ederis, taurifrontem, Mamertium amoenum
 aiule, trime pater, vestifrontem auigerentem
 onsentis, Consul Iouis, et Proserpinae opacae
 ditus arcano nixu purissime Die,
 nne suppliciiis, et blando numine sponde,
 sitent animum spirans, cinctutis proximus assis.

30. *Carmen Saliorum.*

Amburuares vestigia athena prementes
 Collini Salii, Salifubfuli et fatuantes,
 ulsifides, et talipedi, leue perfultantes,
 rmigeri, vigilesque, magistrisque ominifautsi,
 latris Lugantinae latrones atque Camilli
 ugusti ad sermonis adeste fauentiam amicam,
 t semper placata occurrite mente bubulco.

31. *Carmen Mineruae captae.*

Magnanimi Iouis vnigena stirps Dia Minerua
 Dia beata, ferox, bellicrepa, Neriene,
 icta indicta, itidem celeberrima, et antricolona:
 oncelebrans ruptas scruposa palatia cautes,
 eliciasque tuas viridaria montium opaca,

Armi-

πνευσον ἀμενηνῆς Af. ἀμενηνῆς Voff. ἀμενηνῆς P. XXX, 2. Πο-
 τίκροτος Af. 3. ἴχθυ. κουφιν Voff. κέφοις Valcken. ad Ammo.
 p. 134. XXXI, 1. ἴχθυον Thr. 2. ὄμβριμ. Voff. 3. 4. 5 om. Thr.

am ἀπίπνευσον ἀμενηνῆς, ex qua
 sione fortasse non male retine-
 ius ἀπίπνευσον. H. STEPH.

ιο. Conf. H. 37.

ιο, 3. Κέφοις etiam legit Scall-

Et possunt tamen quaedam
 retum etiam κωφὰ ἴχθυα intelli-

gi, cum sine sonitu et tumultu
 vagari tantum videntur, non audiun-
 tur etc. vt *surdi illus* apud Pli-
 nium, quibus arbores sine sono
 caeduntur.

31, 3. 4. 5 aliunde huc transla-
 tos suspicatur Cl. Ruhnck. quippe
 nihil

- Ὅπλοχαρῆς, οἰσρῶσα βροτῶν ψυχὰς μανίασι
 Γυμνάζουσα κάρη, φρικώδη θυμὸν ἔχουσα.
 Γοργοφόνε, φυγόμεντε, τεχνῶν μῆτερ πολυούλβε.
 Ὀρμάσπρα, φίλοιςρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις.
 10 Ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφους, πολεμάτοκε μῆτι,
 Διολόμορφε δρᾶκαινα, φιλένθεε, ἀγλαότιμε
 Φλεγραίων ὀλέτειρα γιγάντων, ἵππελάτειρα.
 Τριτογένεια, λύτερα κακῶν, νικηφόρε δαῖμον.
 Ἡματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάταισιν ἐν ὤραις,
 15 κλυθί μιν εὐχομένε, δὸς δ' εἰρήνην πολυούλβον,
 καὶ κόρον ἢ δ' ὑγίαιαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὤραις,
 Γλαυκῶφ, εὐρεσίτεχνε, πολυκλίση βασιλεια.

32. ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

- Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινήν,
 Ἡ μὲν ἴλυε θνητῶν ἐναγώνιον ἐρμήν,
 καὶ πάσιν ἀλγινόεσσαν, ἐπ' ἀντιπαλοῖσι μάχαισιν,
 Ἐν πολέμοις κρίνουσα, τροπαιέχοισιν ἐπ' ἐργαίς,
 5 οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέροις γλυκερώτατον εὐχος.
 Πάντων γὰρ κρατέεις· πάσης δ' ἐριδος κλέος ἐδλόν
 Νίκη ἐπ' εὐδόξω κέταμ, θαλίασι βρυάζον.
 Ἄλλὰ μάκαιρ' ἐλθοῖς πεποδημένω ὄμματι φαειρῶ,
 αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις κλέος ἐργαίς ἐδλόν ἀγουσα.

33. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα μάνναν.

- Ελθὲ μάκαιρ Παιᾶν τιτυοκτόνε Φοῖβε Λυκωρεῦ,
 Μεμφίτ' ἀγλαότιμε, ἰήιε, ὀλβιοδῶτα.

Χρυ-

6. οἰσρῶσα Esch. ψυχὰς Thr. 7. κάρη, γυμνὸν θυμὸν Voff.
 8. φυγόμεντε Af. Φιλόλεκτη Voff. 8 -- 12 om. Thr.
 12. φλεγμαίνων Voff. 16. κόρον η ὑγίαιαν ἐπ' ὄλβ. Voff.

nihil ad Mineruam, sed forte ad Dianam aut Rheam pertinentes. Ac nescio, an praeter licentiam hac in re auctoris hymnorum aliquid pro tuendo illorum hic loco dici queat. Ceterum ne quis de v. 6 familia cogitet. Videtur Pallas Gorgone

obiecta furiosum terrorem iniicere. Et vid. v. 9.

31, 7. Κάρη γυμνάζουσαν licet intelligi queat: tamen, forte mea culpa, mihi non placet. Ponerem potius Κάρη.

31, 8.

nipotens furiis figens mortalia corda
 in tuo animorum exercitio Bellona virago
 insipiens, tedarum expers Gorgonitruccida,
 in Furia infandum, sapientia sola bonorum,
 in is et foemina Belliparens, indostrua toto,
 in autumnna atque excetra ferox fanatica, honesta,
 in rix Titani Pelegrensis ecuria, volgi
 in nota, in malae noxae Auerrunca Feretria virgo.
 in lucu, noctu supremo in tempore quoque
 in nue adoranti, et pacem largire beatam,
 in temporibus faustis, satiatemque atque salutem
 in esia et artiparens multum votita Camilla.

32. *Diuae Victoriae suffimen, Manna.*

obsecro te Victoria pos gratissima rerum,
 in Endo procinctu cernentia quae agmina ferro
 in rixam luis alterutris ex partibus pugnae
 in bello cernens, ut quis palmarium adeptus
 in s tu cunque fauens praestas dulcissima vota,
 in nia nam moderare, et grandis adorea belli
 in ta ex te pendet, laetis vitulantibus augens.
 in ire huc sis venias cupienti, Dia Dearum,
 in super praeclaro iungens operi agmina laudum.

33. *Apollini suffimen, Manna.*

obsecro te Iuturne precor Tituicida Luperce
 in O memnita verende, salutifer, altor honorum,

O fi-

16. et 17 om. Thr. 17 Γλαυκῶπ Af. Voss. XXXII, 1. πρ-
 οση Voss. 3. ἀλγενο. Af. Voss. PAI. 9. ἔργοις κλειοις Voss.
 XXXIII, 1. ἀλθε Thr. 2. ἦτε Voss.

8. V. Fr .29. Φυγὸλεκτηρε pro- bat: Vid. v. g. ad Aeneid. 2, 226.
 tiam H. Steph. Nos velimus, hos hymnos fami-
 10. Cf. H. 8, 4. liares esse hominibus, qui imagines
 11. De draconis cum sapien- deorum ex monumentis declarant.
 de gnatione, de draconibus in 31, 16. lunge ἐπίδες, ut 9, 29.
 u Minervae, hic multa dicere Cf. etiam 25, 11: et cum toto
 , si quis commentarios scri- Hymno Fr. 29.

- Χρυσολύρη, σπέρμια, ἀρότριά, πύθια, τιτάν,
 Γρύνια, καὶ Σμινθεῦ, πυθοκτόνε, δελφικὴ μάντι,
 5 Ἄγρια, Φωσφόρε, δαῖμον, ἐράσμια, κυδίμε κῆρε
 Μισσαγέτα, χοροποιέ, ἐκηβόλε, τοξοβέλεμνε,
 Βάκχια καὶ διδυμεῦ, ἐκάεργε, λοξία, ἀγνέ
 Δήλι ἀνάξ, πανδερεκὲς ἔχων Φαεσίμβροτον ὄμμα,
 Χρυσόκομα, καθαρὰς Φήμας χρησμέσ τ' ἀνάφαινω
 10 Κλυθί με εὐχομένε λαῶν ὑπερ εὐφρονη θυμῷ.
 Τόνδε σὺ γὰρ λείσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
 Γαῖάν τ' ὀλβιόμοιρον, ὑπερθέ τε καὶ δι ἀμολγῆ
 Νυκτὸς ἐν ἡσυχίασιν, ὑπ' ἀσεροόμματον ὄρφην,
 ῥίζας νέρθε δέδορκας, ἔχασ δέ τε πείρατα κόσμου
 15 Παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευταίη τ' ἐσὶ μέγισσα,
 Παντοθαλής· σὺ δὲ πάντα πόλον κηθάει πολυκρέκτα
 Ἀρμόσεις, ὅτε μὲν νεότης ἐπὶ τέρματ' αἰώνων,

Ἄλλο

5. om. Thr. 7. Βράγχιε Thr. λοξίαν Voff. II. λείσε-
 σαι Af. Voff. Thr.

33, 7. Non contemnenda lectio Thryllit. Βράγχιε. Est enim notius illud Branchi oraculum, quam ut nostri lectores aliud quam admoneri debeant.

33, 14. Et distinctione adiuvit h. l. Cl. Lennep. ad Col. p. 133 quod et a nobis factum: et coniecit pro δέδορκας δέδορκας, quod reponere ex Thryllit. libro eo minus dubitavi. Ceterum illud ῥίζας νέρθε δέδορκας non dubito ad illam reuolutionem planetarum pertinere, de qua vel primus Orpheus docuit.

33, 17. Antiquissima est musico- rum et astronomicorum elementorum comparatio et coniunctio, ab Orpheo et Pythagora ad Platonem deriuata, et ab hoc tractata varie, v. g. de Rep. 7 vbi inter alia p. 487, Astronomiam et Musicam ἀδελφαὶς ἀδελφῶν ἐπισήμας appellat. Porro de Hypate, s. summa, et ima s. νύκτι, Nete, locus classicus est Ni-

comachi Platonici Harm. 1 p. 1 Ἀπὸ τῆς Κρονικῆς (Saturni) κινήμα-
 τος, ἀνωτάτη ὄντας ἀφ' ἡμῶν, ὁ βα-
 ρύτατος ἐν τῇ διαπασῶν Φθόγγῳ
 ὑπάτη ἐκλήθη· ὑπάτων γὰρ τὸ ἀνώ-
 ταιον. ἀπὸ δὲ τῆς σεληνικῆς, κα-
 τατάτη πάντων, καὶ περιγεστίη
 καμμένη, νεότης, καὶ γὰρ νεῖκτον τ
 κατώτατον. Sed antiquior sin-
 dubio et quasi archetypa est appel-
 latio sumta ex antiqua triangula
 Lyra, cuius exemplum est etiam
 in Herculanensibus antiquitatibus
 s. picturis nuper erutis, vbi summa
 chorda, mento canentis proxim
 longissima est, atque adeo soni gra-
 uissimi. Ceterum comparat Nico-
 machus l. c. etiam intermedios in-
 ter Saturnum et Lunam planetas
 cum chordis totidem. Hic ver-
 tres tempestates anni ita cum Mu-
 sica ratione comparantur, uti Hy-
 pate hiemem signet, aestatem Net
 pro intermediis vero ponatur δι-
 κστη

O fidicen, Consiue parens, Titane Segeste,
 Soriculate pater, Vaticane excetricida,
 Lucifer, agrestis, rex mustule, nobilis, pubes,
 Praesul, Casinobenique sagittifer, arcitenensque,
 Brume pater, collimatorque, obstate, gemelle
 Delie rex, qui illustrem aciem huc partiris et illuc,
 Auricome integra praecepta atque oracula fatans,
 Pro populo orantem me coelitus vise parumper:
 Nam sursum aspicias immoderata haec aequora coeli,
 Et supera terras et noctem subter opacam
 Nocte silente sub umbrae signitentibus flammis,
 Radices statuisti infra tibiue extrema mundi
 Et tibi principium, tibi soluitur exitus omnis,
 Omnivirens, fidibus tu coelica templa canoris
 Permoderaris ad imae nunc confinia sedis,

Nunc

13. ὑπαστέρα ἄμματος αἴφνης Thr.
 kas al. V. N.

14. δέδορκας Thr. δέδο-
 16. πολυκρέκω Thr.

κόσμος δῆριος· quod quale sit, facilius assequemur, si animaduertemus, non eodem semper modo aut rigore Geometrarum sumi Musica nomina. Vt, quod dicam, melius intelligatur ab omnibus, qui vel a longinquo Musicas Musas salutarunt, cogitemus nostro nomine *des Ton* interdum significari certum soni gradum, vt C, D, reliquos, quem etiam Graeci et Romani *tonum* appellant: interdum vero νόμον, legem carminis, notis Musicis comprehensam et descriptam, vt cum dicimus, *Dies Lied gehet in dem Tone des Liedes*, Allein Gott in der Höh etc. Ita strophae Sapphicæ omnes possunt cani eodem tono s. *melodia*. Denique tonum (*einen Ton*) nominant, vt Graeci τρόπος s. *modos*, vt cum audimus de *Tono Cubiculi* (*Camerton*) quando non consueto modo intentis, sed vno tono integro, vel

etiam Textia minore remissioribus chordis canunt, in quo ipso etiam illos veterum modos Dorium, Phrygium, Lydium inesse. Iam intelligere spero etiam alios, quid mihi velim, cum aio, in hoc carmine tres anni tempestates comparari cum tribus tonis s. chordis earum effectricibus, quarum *Hypate*, quæ grauissimum sonum reddit, cum *Hieme*, tarda nimirum ipsa quoque; *Note* acutissima cum aestate comparetur; *Dorius* autem *modus*, in quo temperationem et moderationem omnes agnoscunt, (V. G. Plut. de Mus. p. 1136, E, τὴν δωρισί ἀρμονίαν τοῖς πολεμικοῖς ἀνδράσι καὶ σώφροσιν ἀρμόζουσιν vocat) cum *Vere*, h. e. tempore inter aestatem et hiemem interiecto, qualemcunque similitudinem habeat. Fuerint forte iidem tres toni, de quibus idem Plut. de Mus. p. 1134, A Τῶν τριῶν ὄντων, κατὰ Πολύμητον καὶ Σακα-

- Ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτὲ δώριον εἰς διάκοσμον.
 Πάντα πόλον κρίνας, κρίνεις βιοθρέμματα Φύλα,
 20 Ἀρμονίη κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν
 Μίξας χειμῶνος θέρους τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν,
 Εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρους νεάταις διακρίνας,
 Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτε ὄριον ἀνδρος.
 Ἐνθεν ἔπωνυμίαις σε βροτοὶ κλήζουσιν ἀνάκτα
 25 Πᾶνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἰέντα·
 Οὐνεκα πάντος ἔχεις κόσμῳ σφραγίδα τυπωτήν.
 Κλυθι μάκαρ, σώζων μύσας ἱκετηρίδι Φωνῇ.

34. ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

- Λητῶ κυανόπεπλε, θεὰ διδυματόκε, σεμνή,
 Κοιαντὶς μεγάθυμε, πολυκλίση βασίλεια,
 Εὐτεκνον Ζηνὸς γονίμην ὠδίνα λαχῆσα,
 Γειναμένη Φοῖβόν τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
 5 Τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῆ ἐνὶ Δήλῳ·
 Κλυθι θεὰ δέσποινα, καὶ ἴλαον ἦτορ ἔχουσα
 Βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν, τέλος ἠδὲ φέρουσα.

35. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν*.

- Κλυθι με ὦ βασίλεια, Διὸς πολυώνυμε κέρη,
 Τιτανίς, βρομία, μεγαλώνυμε, τοξότι σεμνή,
 Πασιφαῆς, δαδῆχε, θεὰ δίκτυνα, λοχέαια,

᾽Ωδί-

19. πολ. κινῶς Thr. V. N. 20. κερ. τῆν παγ. Thr. 22. διέ-
 κρίνας Thr. 23. ἀέρος Voss. 24. ἔπων - ἠν σε Thr. 25. om. Thr.

Σακάδαν, τῆ τε διαρία, καὶ Φρυγία
 καὶ Λυδία κ. τ. λ. Huic rei (quae
 tota est in Symbolis et lusibus in-
 genii) non repugnat, sed potius
 his, quae de tribus tempestatibus
 dicta sunt, plane consentit illud,
 quod de suo Hermete Aegyptii
 praedicant apud Diod. Sic. 1, 16
 Λύραν ποιῆσαι τρίχορδον, μιμησά-
 μενον τὰς κατ' ἑκαστὸν ἄρας. Τρεῖς

γὰρ αὐτὸν ὑποθέσαντα φθόγγας,
 ὅξυν μὲν ἀπὸ τῆ θέρους, βαρύν δὲ
 ἀπὸ τῆ χειμῶνος, μέσον δὲ ἀπὸ τῆ
 ἔαρος. Illius divisionis anni Ae-
 gyptii mentionem etiam fecerat 1, 11
 in tres horas, ἑαρινήν, θερινήν, χα-
 μερινήν· iidemque Τριτογένειαν, Mi-
 neruam, quae aër est, dictam vo-
 lunt ἀπὸ τῆ μεταβάλλαν αὐτὴν τῆ
 φύσει κατ' ἑκαστὸν, ἔαρος, καὶ θέρους
 καὶ

hunc ad primam iterum, nunc ad modulamina Dorii
 celum omnem varians varias animantia sacra
 temperias hominum moderans, aequalia fata
 tantundem miscens, hiemisque atque aestivis iisdem,
 discernens primis hiemem, inferioribus aestus.
 et veris grati speciem modulamine Dorii,
 unde homines te indignant cognomine vero
 auum cornigerum, ventorum sibila hiantem,
 quod magni omnis habes signacula daedala mundi,
 ut adeas here flaminibus pro supplice voto.

34. Latonae suffimen, Murra.

Latona gemellipara, trabeata, verenda
 Nerio Caeantis, multum votita modisque
 origeris, Iouio partu ditescere dulci
 omerita es, Februum Ianamque sagittipotentem
 ogenerans, hunc in Delo, eam in Ortygia alta.
 ego huc adentes praesenti numine Diae
 ut ades, et sacro sis felix pandiculari.

35. Deianae (6) suffimen, Manna.

Huc, huc o regina, Iouis celeberrima virgo
 Libera, famigera Titana sagittipotensque
 natrix, Lucina parens, manifesta Parunda (9)

Partu-

XXXIV, 2. πολυδάκρυ Voff. 3. λαβῶσα Af. Voff. XXXV, * σμύρ-
 νη Voff. 1. βουίλαο Voff. 2. Τετανης Voff. 2 et 7 om. Thr.

χαμῶνος. Add. 1, 26 et ibi Weff.
 Mentio trium tempestatum et-
 in Fr. 3, 11. apud Aesch. Prom.
 apud Phil. de Cherub. p. 126, E.
 1 ex Latinis Martia. Cap. 1 p. 20
 'e mox pueri venidentis, incessu
 io iuuenis anholi, in sine senis
 arebat occidui. Feci consilio,
 hoc loco praeter morem dia-
 um scriberem. Expiare velui

negligentiam quandam meam ad-
 missam ad Horat. Od. 4, 7, 10.

33, 20. Placet mihi lectio Thryll.
 κενός, vt statim κενόσας. Velut
 in cratere quodam miscet omnia
 Sol; sed idem discernit et distin-
 guit. Inter argumenta praecipua
 Orphica sunt κρατῆρες, de quibus
 Eschenb. Epigene p. 62 sqq.

34, 5. Cf. Spanh. ad Callim. p. 82.

P 3

35, 8.

- ᾽Ωδίνων ἐπαρωγὴ καὶ ᾽ωδίνων ἀμύητε·
 5 Λυσίζωνε, Φίλοιςρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
 Εὐδρόμε, ἰοχέαιρα, Φιλαγρότι, νυκτεροφοίτε,
 Κλεισία, εὐάντητε, λυτηρία, ἀρσενόμορφε,
 Ὀρθία, ᾠκυλόχεια, βροτῶν κερστέσφε δαῖμον,
 Ἀμβροτέρα, χθονία, θηροκτόνε, ὀλβίομοιρε·
 10 Ἡ κατέχεις ὀρέων δρυμῆς, ἐλαφιβόλε σεμνή.
 Πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν εἶσα·
 Δρυμονία, σκυλακίτι, κυδωνιάς, αἰολόμορφε.
 Ἐλθὲ θεὰ σώτειρα, Φίλη μύσησιν ἅπασιν,
 Εὐάντητος, ἄγασσα καλῆς καρπῆς ἀπὸ γαίης,
 15 Εἰρήνην τ' ἔρατήν, καλλιπλόκαμόν θ' ὑγίαιαν·
 Πέμποις δ' εἰς ὀρέων κεφαλᾷς νῆσος τε καὶ ἄλγη.

36. ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

- Τιτῆνες, γαίης τε καὶ ἔρανῃ ἀγλαὰ τέκνα,
 Ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
 Οἴκοις ταρταρίοισι μυχῶ χθονὸς ἐνναίοντες,
 Ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
 5 Εἰναλίων πτηνῶν τε, καὶ οἱ χθόνα ναιετάασιν·
 Ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ κατὰ κόσμον.
 Ὑμᾶς κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
 Εἴ τις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοις ἐπελαΐδη.

37. ΚΟΤΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

- Χαλικόκροτοι Κερῆτες, Ἀρήια τεύχε' ἔχοντες,
 Οὐραῖοι χθονιοὶ τε καὶ εἰνάλοι, πολυόλβοι,

Ζωο-

7. Κλησία Af. Voff. PAI. 8. ᾠκυλοχεια Thr. 9. om. Thr.
 10. δρυμῆς Voff. δρυμας Thr. 11. ἔχασα conl. Scriu. 12. Δρυμον.

35. 8. Cf. H. 1, 4.

85. 9. Lennep. ad Col. p. 133 putat Scaligerum legisse ἀγροτέρα, et probat: ac sine dubio *summana* respondet τῇ χθονίᾳ. Sed cum ἀμβροτέρα neque pro aberratione li-

brarii, neque pro correctione emendatoris commode haberi queat, retinendum puto, dictumque pro ἀμβροτος. ut θηλυτέρα pro θῆλυς.

35, 16. Possit alicui in mentem venire, deprecari auctorem mala omnia

Partubus adiutrix maturis partubus expert,
 Cinxia curifugax, ceritaque vertagiduca
 Noctuuolga Dea, arcitenens, venatica pernix,
 Verrunca, et Beneuenta, Calendaque masculiformis
 Porrima, Nummeria (*) atque hominum sanctissima nutrix,
 Summana, agrestis, fericida, beata, locuples,
 Quae lucos habitas, castissima, ceruitrucida,
 Regina augusta, et viri spectabilis aevo.
 Cudonis, Vortumna, Canaria, fagutalis,
 Huc venias huc Diua tuis et sospita et alma
 Praestitibus ducens terrarū pignora adulta.
 Donaue pacis amoenae polcricomanque salutem,
 Inque altos montes protela funera, morbos.

36. Titanorum suffimen, Tus.

Titani terrae et coeli illustrissima stirpes,
 Nostrorum proavi patrum, intra Tartara regna
 Aedibus horrificis terrae intestina colentes,
 Principium et semen cunctis animantibus aegris,
 Aëris et maris et terrarū frugiferarū,
 Ex vobis siquidem generatim est omnis propago,
 Vos veneror iras auerruncassere iniquas
 Si quis ab indufero nostra incubat aede Senatu.

37. Saliiorum suffimen, Tus.

Aericrepi Salii ancilia Martis habentes,
 Aëris et terrarū et maris indigetes opulenti

Terra-

Voss. 13. *μύσσειν* Voss. 16. om. Thr. XXXVI, 6. *ἰμπερίων*
 Voss. 7. *καλήσω* Voss. 8. *ἦτις* Voss.

omnia in caput mulorum, qui sacrificentur. Sed incruenta sunt Orphica sacrificia. Itaque potius conferam cum H. 18, 19 it. c. 70, 11. Montes inaccessi hominibus excipiant, vt fulmina, ita mala alia.

37, 1. Cf. H. 30. Ventos maxime hoc nomine celebrari, qui attendere volet, intelliget, tumultuosos illos quidem, verum permiscentes eosdem magnam illam *παντοπερμίαν*, vt vbique nasci possint omnia.

- Ζωογόνοι πνοιαί, κόσμῳ σωτήρες ἀγαυοί,
 Οἶτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες,
 5 Κινδύνες θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·
 Ὑμεῖς καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσι εἶδεθε,
 Ἀθάνατοι Κερήτες, Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες·
 Νωμᾶτ' Ὠκεανόν, νωμᾶθ' ἄλλα, δένδρεά θ' αὐτῶς.
 Ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἔλαφροῖς,
 10 Μαρμαίροντες ὄπλοις. πτήσσοσι δὲ θῆρες ἅπαντες
 Ὀρμώντων, θόρυβος δὲ βοή τ' εἰς ἔρανον ἦκει,
 Εἰλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλην ἀφικάνει.
 Ἐρχομένων· τότε δὴ ῥα ἀνδρα πάντα τέθληεν.
 Δαίμονες ἀθάνατοι, τροφῆες καὶ αὐτ' ὀλετήρες,
 15 Ἠνίκ' ἀν' ὀρμαίνοντα χολέμενοι ἀνδρώποισιν,
 Ὀλλύντες βίον καὶ κτήματα, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
 Πιμπλάντες· σοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
 Δένδρη δ' ὑψικάρην ἐκ ῥιζῶν ἐς χθόνα πίπτει·
 Ἠχώ δ' ἔρανια κελადεῖ ροιζήμασι φύλων.
 20 Κερήτες Κορύβαντες, ἀνάκτορες εὐδύνατοί τε,
 Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνάκτες, ὁμῆ Ζηνὸς κόροι αὐτοί·
 Πνοιαὶ ἀέναιοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροφοεῖς·
 Οἶτε καὶ ἔρανιοὶ δίδυμοὶ κλήζεσθ' ἐν ὀλύμπῳ·
 Εὐπνοοὶ, εὐδίοι, σωτήριοι, ἠδὲ προσηνεῖς,
 25 Ὠροτρόφοι, Φερέκαρποι, ἐπίπνοιοί τε ἀνάκτες.

38. ΚΟ

XXXVII, 3. ἀγαυοὶ Voff. 11. ἦκα Voff. 14. αὐτοὶ al.
 15. ὀρμαίνοντα P. χολέμενοι Voff. 16. ὀλλόντες Voff.

omnia. Hinc aperte πνοιαῖς vocat
 v. 3. cf. H. 57, 6 πνεύματα παν-
 τογένηθλα. Cf. v. 13, praef. 22 vbi
 ψυχοτρόφοι sunt. In primis huc
 facit Aristot. de Anim. 1, 5 T. 84
 ὁ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς καλαμένοις ἔπει
 λόγος Θεοῖ, τὴν ψυχὴν ἐκ τῶ ὄλα
 αἰσιέναι ἀναπνύοντων Φερομένην ὑπὸ
 τῶν ἀνέμων.

37, 4. V. ad Arg. 29. Ευχ. 20.
 Philo Bybl. ap. Euseb. Praep. Eu.

1, 10 p. 34 Διόσκροιο, ἢ Κάβαροιο,
 ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες.

37, 14. Vix puto opus esse, vt ra-
 tio reddatur mutationis circa signa,
 quae antiqui non habebant, recen-
 tiores temerè tractant. Ἀυτολετῆς
 fuerit, qui ipse sibi perniciem ad-
 fert.

37, 15. Bentl. ad Callim. H. in
 Iou. p. 460 legi vult ὀρμαίνοντα, quo
 non modo euitatur αἰ ante conso-
 nantem correptum, sed etiam con-

m tituli, genitalia semina mundi,
 Samothracen habitacula sacra colentes,
 eximitis per coerulea velificantes,
 mi sacrum mortalibus instituistis
 Salii ancilia Martis habentes,
 n quatitis, quatitis mare roboraque alta
 insultantes pedibus strepitis rutilantes
 arma tremunt animantia faecula ferarum
 or et fremitus peruolgat coerulea coeli,
 nerante pedum sonitu stant puluere nubes,
 im species viridantum verna patescit,
 genii atque Ioues et Vaeioue quando
 iniimieiter occurrunt mortalibus ira
 s victumque et opes ipsosque nocentes,
 ei magno crebescunt murinura ponto
 et quercus procumbunt aequore campi,
 im sicuti coelestis resultat imago.
 atque potes Salisubfuli induperantes
 s, Samothracii, et incluta Diuius proles
 flatus, animales, aëriiformes,
 etiam gemini per coeli templa cluetis
 s, fudi, mitesque salutiferique
 rii, Autumni, Diui, medioximi, anhelii.

38. Di-

γύλων Af. PAI. 21. Διός Af. PAI. 22. αἰθήραρι Af.
 23. κλύζειν ἐν πόντῳ Voss. 25. ἐπίνευσον Voss.

oni consulitur. Vid. ad
 Πιμπλάντες, credo, hic
 nis et infectionis significa-
 abet, vt apud Thucyd. in
 ae Atticae descriptione 2, 51
 ὅ ἐτέρῳ θερραπίαις ἀναπιμ-
 . Ventis et salubritatem
 orum contagia promoueri,
 it Thucydidi, Varroni, cet.
 De Curetum et Coryban-
 ylorumque cognatione vid.

Strabo 10 p. 326. Noster certe
 vtroque nomine vnam rem, ven-
 tos, hic intelligit. Cf. ad Eux. 20.
 37, 25. [Ἄροτρούφοι] Sic in vulg.
 edit. sed non dubito quin legendum
 sit ἐπιπνοίητε, vt modo ἐπίνευσον
 in quibusdam edit. haberi dixi pro
 eo quod aliae habent ἐπίνευσον. Sed
 et in hymno Vestae vtitur eodem
 verbo μεταβατικῶς, claudens illum
 hoc versu: "Ὀλβον ἐπιπνεύσασα κρη-
 ἠπίοχαρον ὑγείαν. H. STERN.

38. ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

- Κικλήσκω χθονὸς ἀενάε βασιλῆα μέγιστον,
 Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήιον, ἀπροσόρετον,
 Νυκτερινὸν Κόρητα, Φόβων ἀποπαύσορα δεινῶν,
 Φαντασιῶν ἐπαρωγόν, ἐρημοπλάναον Κορύβαντα.
 5 Αἰολόμορφον ἀνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορφον,
 Φοῖνιον, αἶμαχθέντα κασιγνήτων ὑπὸ δισσῶν
 Δῆεσ ὅς γνώμασιν ἐνήλλαξας δέμας ἀγνόν,
 Θηροτύπε θέμενος μορφήν δυοφερῶο δράκοντος,
 Κλυθι μάκαρ Φωνῶν, χαλεπήν δ' ἀποπέμπεο μῆνιν,
 10 Παύων φαντασίας ψυχὰς ἐκ πύκτε ἀνάγκης.

39. ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα,
 σύρακα.

- Δῆν ἠὲ παμμήτερα, θεοῖς πολυώνυμε δαῖμον,
 Σεμνή Δήμητερ, κροτρόφε, ὀλβιοδῶτι,
 Πλετροτότερα θεὰ, σαχυοτρόφε, παντοδότειρα.
 Εἰρήνη χαίρῃσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχοις,
 5 Σπερμία, σωρίτι, ἀλωαία, χλοόκαρπε,
 Ἡ ναίεις ἀγνοῖσιν Ἐλευσίνος γυάλοισιν.
 Ἴμερόεσσ', ἐρατῆ, θνητῶν θρέπτερα προπάντων
 Ἡ πρώτη ζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα,
 Καὶ βίον ἴμερόεντα βροτοῖς πολυόλβον ἀνεῖσα
 10 Αὐξιδαλῆς, βρομίοισι συνέσιος, ἀγλαότιμος.
 Λαμπαδόεσσ', ἀγνή, δρεπάκοις χαίρῃσα θερείοις.
 Σὺ χθονία, σὺ δὲ φαινομένη, σὺ δὲ πᾶσι προσηγῆς
 Εὐτεκεν, παιδοφίλη, σεμνή κροτρόφε κῆρα,
 Ἄεμα

XXXVIII, 2. Κύρβαντ. Voff.
 Voff. 8. Θηροτύπον Voff.

3. Νυκτερινῶν Voff. 6. δισσῶ
 10. ἐκπληκτον Voff.

38, 6. Hinc colligas Corybantās tres fuisse, quorum vnus duos fratres interfecerit. Quaerere vltra, modo non lubet, quemadmodum nec, quae statim sequuntur, an aliunde quoque declarari possint,

nescio. Videant, quibus lubet, an aliquid huc faciat Fr. 8, 8.

38, 10. Aliquoties tractauit hunc versum Salmasius ad Solinum, p. 238, b D. 764, a F. 766, a F. et *πηκτὴν ἀνάγκην* ad necessitatem et vim magicam

. *Diui Inui* ⁽²²⁾ *Lucumonis* ⁽¹⁵⁾ *suffimen, Tus.*

duperatorem magnum telluris adoro
 Inuisumque Inuum, felicemque atque Quirinum
 sturnum Lucumonem, obicem laruatilis umbrae,
 riculi auxilium: desertaque concelebrantem.
 ubum, item geminum Volturnum multiuolumque
 guineum, atque vtriusque cruentum vulnere fratris,
 mine qui Cereris mutasti corpus amoenum,
 rificae excetrae insinuans serpentina membra,
 ta lubens audi creperosque auerte timores,
 ens obscoenas species crucias animorum.

39. *Cereris matris Eleusiniensis suffimen,*
Sturaca.

Ima Ceres mater Diuum, celeberrima Dia
 Rumia sancta Pales, copis largissima victi
 onia dans fruges, et opes, Pomona, Segesta
 ntum concelebrans pacem, agricolasque Labores
 nona accumula, tritutrix: frugiparensque
 ae angustae sacra Eleusinis dominaris.
 iucunda, benigna, hominum placidissima nutrix
 ae prior agricolas iuncti sub plaustra triones
 cebris mitem edulcans mortalibus victum.
 ui adolescens Brumorumque sodalis, honora
 cia taedigerens, messorum falcibus gaudens,
 llumo tu, tuque illustris, tuque omnibus ridens,
 letaria, amans natae, Dea Rumia nutrix

Quae

XXXIX, 3. *εαχυροτροχη κινδύταρα* Voss. 5. *αλωει* Voss.
 10. *βρομίου* Af. Voss. PAI.

m refert, de qua Romani *de-
 udi* verbo vti solent. Talis est
 Horatiana *clavis adamantinis*
is omnia necessitas.

9, 1. *Θεά πολυώ.* coniicit Len-
 ad Col. p. 134.

39, 3. Apud Diod. Sic. 1, 12
*Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ, κλει-
 τοδότερα.*

39, 5. Conf. ad h. v. 33, 3. 28, 13.
 57, 65. It. Iust. M. Cohort. p. 82:
*Μῆτιν ἄσπε, θεά, Δημήτερος ἀγλαο-
 κάρκα.* 40.

- Ἄρμα δρακοντέοισιν ὑπαζεύξασα χαλινῶς,
 15 Ἐγκυκλίους δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐάζβασα.
 Μενογενῆς, πολύτεκνε θεᾷ, πολυπότνια θνητοῖς,
 Ἦς πολλαὶ μορφαί, πολυάνθεμοι, ἱεροθαλάμεις,
 Ἐλθέ μάκαιρ' ἀγνή, καρποῖς βρίθβασα θερείοις,
 Εἰρήνην καταγύβασα καὶ εὐνομίην ἔρατεινήν,
 20 Καὶ πλεῖτον πολυόλβον, ὁμῆ δ' ὑγίαιαν ἀνασσάν.

40. ΜΗΤΡΟΣ Ἀνταίας θυμίαμα, ἀρώματα.

- Α**νταία βασίλεια, θεᾷ, πολυάνυμε μήτηρ
 Ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
 Ἥ ποτε μασεύσασα πολυπλάγκτω ἐν ἀνίῃ,
 ἠησείαν κατέπαυσας Ἐλευσίνος γυάλοισιν,
 5 Ἦλθές τ' εἰς αἶδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνησαν,
 Δύσαγνος παῖδ' ἀγνὸν ὀδηγητῆρα λαχῶσα,
 Μηνυτῆρ' ἀγίων λέκτρων χθονίῃ Διὸς ἀγνῆ,
 Εὐβελον τέξασα θεὸν θνητῆς ἀπ' ἀνάγκης.
 Ἀλλὰ θεᾷ λίτομά σε πολυκλίση βασίλεια
 10 Ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐιέρῳ σέο μύσῃ.

41. ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, σύρακα.

- Θ**εσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
 Σπέρμα πολύμνηςον πολυσπικμων Εὐβελῆος,
 Ἀγνήν εὐιέρων τε Μίσην ἀβρήτητον ἀνασσάν,
 Ἀρρένα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἰακχόν.

Εἴτ'

18. βρύσασα Voff. 19. ἐρατεινῶς Voff. 20. ἄπασαν Voff.
 XL, 3. Ἦν ποτε Voff. πολυπλάγκτω Af. PAI. 4. Ἐλ. ἐν γυά-
 λοισι Voff. P. 5. ελθετ — αἶδην — Voff.

40. Μητέρα Ἀνταίαν si non satis indicaret poeta esse Cererem, quae et pro matre deorum saepe accipitur, docere posset Apollonius Rhodius. Quam enim 1, 1125 Μητέρα Δαδυμέτην vocauerat, et ἰναβτιν Φρυγίας, et 1139 Ῥαῖην, eam 1141 Ἀνταίαν δαίμονα dicit, vbi hono-

rem illius et miracula canit. Schol. εὐλιτάντητον interpretatur et εὐάντητον, quod posterius ipse hic noster firmat v. 10. Add. Hesych.

40, 6. Δύσαγνος propter luctum, puto.

40, 8. Εὐβελον declaramus in Ind. Hic an Bacchus est? Inter vina

rae biuges auriga iugans ad frena colubras
 infractu circaneo ouas tua an sola sancta
 uigena, et forda, atque hominum augustissima cura,
 tui sunt omnigena et quoi frugiparentia volta,
 go huc spicigerente grauescens munere adesdum,
 lducens pacem et legum concordia iura,
 rtileque vber opum, et pollentia dona salutis.

40. *Empandae* (5) *matris suffimen, Aromata.*

Omnipotens Empanda parens, celeberrima Dia
 Mater Coeligenumque Deum, et mortalium hominum,
 raе olim errans desiderio perfixa nitenti
 lata es in Eleusinis ieiunia valle
 rua obiens Proserpinae omnipotentis Auerna,
 a ducem offendens purum non pura puellum,
 rranthem inferni connubia Diiouis sancti,
 raе Consum paris iccta humani vulnere amoris
 : multum votita precor sanctissima mater.
 ce tuo aduentare fauentem dia Camillo.

41. *Ambiguae bigeneris suffimen, Sturaca.*

ccinctum ferula te legifer incalo Brume
 Aeternum magni numen memorabile Consi,
 ra facer, bigener, Regina indicta, virago,
 is eadem, mulierque bimembris, libera, bruma,

Siue

6. λαβῆσα Af. Voff. 7. Μινητῆρ' Voff. 8. ἕπ' ἀν. Voff.
 recte! 9. πολυλίση Voff. XLI, 3. ἀγνην τ' εὐ — με-
 σσην Voff.

quidem consultare barbarorum
 , etiam maiorum nostrorum.
 illud *Ἰνγητῆς ἕπ' ἀνάγκης* indi-
 humano semine conceptum etc.
εὐβαλῆος filium mox H. 41, a
 Bacchum. De illa *πολυουρυμίσq*
 hica semper tenendum, non
 um inconstantiam poeticarum

imaginum et *φαντασιῶν* esse: sed
 indicare vnum illud in natura re-
 rum, quod *χέσσει* tantum mutuis
 et relationibus volebant distingui.
 De *Μίσσης* nomine nihil habebam,
 nisi quod somniabam aliquid de illa
ἐναντιοτροπῇ Heraclitica, de illo
 bello omnium patre. Sed poeta
 nihil

- 5 Εἴτ' ἐν Ἐλευσίνοσ τέρπη νῆῶ θυόεντι,
 Εἶτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μουσιπολεύεισ,
 Ἡ Κύπρω τέρπη σὺν εὐσεφάνῳ Κυθερείῃ,
 Ἡ καὶ πυροφόροισ πεδίοισ ἐπαγάλλεσσι ἀγνοῖσ,
 Σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἰσιδί σεμνῇ,
 10 Αἰγύπτω παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναισ;
 Εὐμένεσ' ἔλθοισ ἀγαθοῖσ τελέεσ' ἐπ' ἀέθλοισ.

42. ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα*.

- Ὠραὶ θυγατέρες Θέμιδοσ καὶ Ζηνόσ ἀνακτοσ,
 Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολυούλβε,
 Εἰαριναί, λειμωνιάδεσ, πολυάνθεμοι, ἀγναί,
 Παντόχροοι, πολυόσμοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖσ,
 5 Ὠραὶ αἰεθαλέεσ, περικυκλάδεσ, ἠδυπρόσωποι
 Πέπλευσ ἐννύμενασ ὄρσοερεῖσ ἀνθῶν πολυτέρπτων,
 Περσεφόνῃ συμπαῖκτορεσ, ἠνίκα Μοῖρασ ταύτην
 Καὶ Χάριτεσ κυκλίοισ χοροῖσ πρὸσ Φῶσ ἀνάγωσι,
 Ζηνὶ χαριζόμενασ καὶ μητέρι καρποδοτεΐρῃ,
 10 Ἐλθετ' ἐπ' εὐφήμεσ τελεταῖσ ἁσίουσ νεομύθεσ,
 Εὐκάρπεσ κειρῶν γενέσεισ ἐπάγωσασ ἀμεμφῶσ.

43. ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, σύρακα.

- Κικλήσκα κέρην Καδμηίδα παμβασιλείαν,
 Εὐειδῆ Σεμέλην, ἔρατοπλόκαμον, βαδύκολπον,
 Μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύθεσ πολυγηθεῖσ,
 Ἡ μεγάλασ ὠδίνασ ἐλάσσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
 5 Ἀθανάτοιο τεκῆσα Διοῖσ βεβλαῖσ Κρονίοιο

Τιμαῖσ

6. μυση. Voff. 9. Σὺν σοὶ Af. Voff. PAI. 11. ἐπ' ἐθλοσ
 Voff. XLII, * αἰρώ. Voff, 6. ἐνημένῃ Voff, ὄρο-

nihil tale suggerit: potius Nympham facit hilarem. etc.

41, 11. Etiam hic *ἐπιτελέσα* iungam, bonis laboribus finem bonum et perfectionem addens.

42, 2. Eadem nomina Horarum apud Hes. Theog. 902 vbi etiam sunt Themidis filiae, *αἱ τ' ἔργ' αἰραίεσι καταδητοῖσι βροτοῖσιν*. Cf. Apollod. 1, 3, 1. Videntur signare illam pulchritudinem, quae est ex matu-

Sive in Eleusinis templo laetaris odoro,
 Siue etiam in Frugia cum matre arcana agis sacra,
 Siue etiam in Cupro degis cum Murtia amoena,
 Vel si frugiferis persultas pabula campis,
 Cornigera cum matre tua Deus Iside sancta,
 Cumque assis famulabus ad alma fluenta Melonis
 Adsis diua fauens ob rerum praemia sancta.

42. *Temperiarum suffimen, Aromata.*

Temperiae Iouis et Iuritis sancta propages,
 Aurea lex et fas et pax ditissima rerum,
 Vernae gramineae, puraeque et multiuidentes,
 Omnicolores suauehalantes spiritu amoeno,
 Temperiae virides vortentes et speciosae
 Pallas indutae fertis pubentibus aptas,
 Congerrae Proserpinae vbi eam solemnibus Parcae
 Staticulis luci reuocant et Gratiae ouantes
 Diuouis imperiis, et Matris opiconsuuae,
 Huc mites ad sacra pia instaurata venite,
 Ducentes foecunda propagmina tempestatum.

43. *Semelae suffimen, Sturacem.*

Elicio pusam prognatam principe Cadmo
 Formosam Semelam, cincinam vestifluamque
 Et matrem Bruni laetabilis, et ferulati.
 Fulmine quae sacro foetum exterraneum abegit
 Aeternis Iouis consultis enixa puella.

Quam

σῆς Ask. πολυθρόνων Af. quod malim. 8. κάρτετ P.
 XLIII, 3. Διονύσσε Voss. PAI. 5. Ἀθανάτα Voss. P.

maturitate et tempestiuitate cuius-
 que rei. De Dice add. H. 61.

42, 7. Cf. 28, 9. et vid. Apollod.
 L. c.

42, 11. Illud ἀμαρτωῆς valde pla-
 cet: excludit μεμψιμοιρίαν rusti-

corum, quod difficile est, ut quam-
 uis anido colono rura sua pareant.

43, 4. Ἐλάσσατο non passiva
 simpliciter significatione ponitur.
 Mulier porterrita et conuulsa ipsa
 tamen

Τιμὰς τευξάμενη παρ' αὐτῆς Περσεφόνειης
 Ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνά τριετηρίδας ὥρας,
 Ἦνίκα σὲ Βάκχε γονίμην ὠδίνα τελῶσιν,
 Εὐίερόν τε τράπεζάν ἰδὲ μυσήριά θ' αἰγνά.

10 Νῦν σε θεὰ λίτομαι, κέρη Καδμηΐς ἀνασσα,
 Πρηῆνοον καλέων κίε μύσαισιν ὑπάρχειν.

44. ΤΜΝΟΣ Διονύσθ * βασσαρέως τριε- τηρικῆ.

Ἐλθὲ μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
 Βάσσαρε, καὶ Βακχεῦ, πολυάνυμε, παντοδυναΐα,
 Ὅς ξίφειν χαίρεις, ἰδ' αἵμασι, μανιάσι θ' αἰγναῖς.

Εὐάζων κατ' Ὀλυμπον, ἐρίβρομε, μανικὲ Βάκχε,
 5 Θυρσαχθῆς, βαρύμηνι τετιμῆνε πᾶσι θεοῖσι
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ὅσαι χθόνας ναιετάουσιν
 Ἐλθὲ μάκαρ σκιρτητᾶ, φέρων πολὺ γῆδος ἅπασι.

45. ΔΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μόνυαν.

Δικνίτην Διόνυσον ἐπ' εὐχαῖς ταῖςδε κικλήσκω,
 Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποδημένον, εὐφρονα Βάκχον
 Νυμφῶν ἔρνος ἔρασὸν εὐσεφάνε τ' Ἀφροδίτης,
 Ὅς ποτ' ἀνά δρυμὲς κεχορευμένα βήματα πάλλει,

5 Σὺν νύμφαις, χαρίεσσιν ἐλαυνόμενος μανίησι.
 Καὶ βελαῖσι Διὸς πρὸς τ' αὐτὴν Περσεφόνειαν

Ἄχθεις

9. ἢ δὲ ΑΙ. Ρ. XLIV, * Διονύσθ Voff. 1. διόνυσε Voff. Ρ.
 ταυρομέτωπεν Ρ. 3. ξίφει ΑΙ. ξίφεισσι Voff. 5. θυρσαχ. ΑΙ.
 Voff. ΡΑΙ. XLV, 1. Διόνυσον Voff. ΡΑΙ. 2. Νύσιον ΑΙ. Θρ.

tamen cum abigere a se et amoliri
 malum studuit, partum expulit.

43, 6. Παρ' αἰγνῆς legendum
 sulphuratur Pierfonus Verif. p. 36 vt
 Η. 40, 5. Et sic etiam 45, 6. Ce-
 terum hoc videtur indicare poeta,
 εὐφρονα hunc honorem haberi ab
 in periosa alioquin Proserpina, vt
 illam e regno suo dimittat ad trie-
 tica Bacchi sacra obeunda, in

quibus τελῶσι, h. e. inter cerimo-
 nias illas occultas referunt, et vt
 fabulam quandam ludunt natales
 Bacchi. Talem τελετὴν pulchre et
 copiose describit in Alexandro suo
 Pseudomanti Lucianus.

44, 4. Εὐάζων] Etsi μανικὲ pri-
 mam debet potius habere corre-
 ptam, (sicut in proximo sequente
 hymno — ἐλαυνόμενος μανίησιν) in-
 fra

Quam dignata graui est florens Proserpina honore
 Inter mortales trima ad comitia festi
 Quando tui Brumi referunt genitabile germen
 Anclabram sacram, et rerum haud arcana profunda.
 Te Dea patritia obtestor fata principe Cadmo
 Flaminibus leni, et praesenti numine adesse.

44. *Carmen Bassarii patris Brumi (22)
 triennalis.*

Liber ted oro fate fulmine, corniger adsis
 Bassare, Brume pater, celebrer Deus induperator,
 Quem oblectant enses, pilenta, sacraeque ministrae,
 In coelo vitulans, insane crepicrepe Brume,
 Instinctor furiose, supremis numen honorum,
 Terraïque sacrae mortalibus inducolonis
 Adsis gaudia laeta ferens, salisubfule Die.

45. *Velabri patris suffimen, Manna.*

Velabrum veneror votorum hoc munere patrem,
 Mustidum et inuestem, florenti pectore Brumum
 Crinitae Veneris, numenque illustre virarum
 Qui numero lucos virides pede perfultanti,
 Peruolgas cum vesanis vesanus virabus
 Quin et consilio Iouis ad Proserpinam alumnus

Actus

3. ἔρον Af. ἔρατόν Thr.
 Thr. μανικισσι Voff.

4. πάλαι Thr.

5. χαρίσασθ

fra tamen iterum sic ponitur : vbi
 pro Βάκχου legitur Βακχῦ, primo
 versu hymni Trieterici, Κικλήσκω
 σε μάκαρ πολυώνυμε μανικὲ βακχῦ.
 Η. ΣΤΕΡΗ.

44, 5. Ουρσαχθῆς graui metuen-
 de thyrso etc. Hor. Od. 2, 29.

45. De λικνίτη epitheto V. Spanh.
 ad Call. in Iou. 48 et Cer. 137
 Squire ad Plut. de Iside p. 88 sq.

Verbo est illud λίκνον, vnde λικνί-
 της Bacchus, mystica uannus lac-
 chi, Virgiliana, purgationis ani-
 marum symbolum. Verba Plutar-
 chi, Αἱ Θουιάδες ἐγέρασι τὸν λικνί-
 την, forte ad hunc Orphicum vel
 similem Hymnum pertinent.

45, 6. Etiam hic legi vult Pietso-
 nus πρὸς ἀγαθὴν Περσεφόνηαν, vt
 43, 6. Mirum tamen fuerit, si in
 Q
 epi-

Ἄχθεις ἔξετράφης, φόβος ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Εὐφρων ἐλθὲ μάκαρ, κεχαρισμένα δ' ἱερά δέξαι.

46. ΒΑΚΧΟΥ περικιονίς θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω Βάκχον περικιόνιον, μεθυώτην,
 Καδμείοισι δόμοις ὡς ἐλισσόμενος περὶ πάντα,
 Ἔσησε κρατερῶς βρασμὸς γαίης ἀποπέμψας
 Ἦνικα πυρφόρος αὐγὴ ἐνίκησε χθόνα πάσαν,
 5 Πηρσηῆρος εἰοίσοις ὃ δ' ἀνέδραμε δεσμός ἀπάντων.
 Ἐλθὲ μάκαρ Βακχευτὰ γεγηθυίας πραπίδεσσι.

47. ΣΑΒΑΖΙΟΥ* θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλυθι πάτερ Κρόνυ υἱὲ σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
 Ὃς Βάκχον διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
 Μηρῶ ἐγκατέρειψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
 Τρωῶλον ἐς ἠγάθειον παρ' Ἴππαν καλλιπάρηον.
 5 Ἀλλὰ μάκαρ Φρυγίης μεδέων, βασιλεύτατε πάντων,
 Εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυσιπόλοισιν.

48. ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, σύρακα.

Ιππαν κικλήσκω Βάκχου τροφόν, εὐάδα κέρην,
 Μυσιπόλον τελεταῖσιν ἀγαλλομένην Σάββα ἀγνῆ,
 Νυκτε-

7. φίλος ἀθαν. Thr.
 Voff. PAI.

XLVI, * ΒΑΚΧΟΥ om. Af.
 4. ἐνίκησε Scriuer. ad Scal. 5. εἰσις Voff.

epitheto ita solemniter diuersis locis peccare potuerunt librarii.

45, 7. An φόβος hic est terror, non DI iniectus a Baccho, sed quem iniecerit DI per Bacchum, πρόμαχον suum, gigantibus, ubi retorsit Rhoeum Ionis Unguibus horribilique mala Hor. Od. 2, 19, 23.

46. De περικιονία appellatione, ex fabula Bacchi de columnis Cadmeae arcis vite circumdata munitis, vid.

Eurip. Phoeniss. 654 ibique V. Schol. et Valcken. Nescio quam bene Spencerus de LL. Ebr. p. 667. huc referat idolum ἱππ Amosi 5, 26.

46, 4. Pro ἐνίκησεν cogitabam aliquando forte melius legi ἐκίνησεν cum terrae motum hic vel ipse Hymnus signare videatur. Sed etiam νικᾶν, superare, vincere, hic commode locum habent.

46, 5.

Actus creuisti, tremor immortalibus Diuis,
Sis felix, et maeste fwas hoc munere sacro.

46. *Columellae seu Telamonis (3) patris suffimen, Aromata.*

Elicio Brutum Columellam vitifatorem,
Aedibus Cadmaeis qui circum perque vagatus
Subiit onus constanter, terrae incendia placans,
Cum vaga inundarent flammarum flumina terram,
Turbinibus calidis hic cuncta ruentia fulsit,
Huc adsis mentis tidenti Brume lepore.

47. *Sabi patris suffimen, Aromata.*

Die Sabe omnipotens, audi Saturnia proles,
Qui Brumum streperum insubulum inseruisti
In femore, vt qui possidea maturus adiret
In Timolum sanctum vbi habebat equiria polcra.
Quare o Rex Frugias procerum coeli induperator,
Mitis ades, antistibus solatia praestans.

48. *Diuae Equiriae suffimen, Sturacem.*

Te Brumi assa obtestor Equiria, Dia Camilla
Quae Sangi celebras elementa arcana Sabini, et
Flam-

XLVII, * ΣΑΒΑΣΙΟΥΤ Ασκ. 2. διονυσιον Af. Voff. 3. ερι-
Φωτην Voff. 3. εγκατεραινα. 4. καλλιμαρκον Voff. 5. κων-
των Voff. XLVIII, 2. σαβον Voff.

46, 5. Bacchus circumiens ar-
cem, vite a se producta illam de-
tinxit et contra incendium ac rui-
nam munit.

47, 1. Bacchi barbarum nomen,
vti volunt Graeci Grammatici. De
Saba Arabiae potest aliquis cogi-
tare, de Sabaoth, cum exercitum
per Orientem duxerit Bacchus etc.
Σαβον et Σαβασιον modo vocis

productione differre credibile est.
Plut. Symp: 4, 5 p. 671, F Σαβασε
ητοι νυν ετι πολλοι τας βαρχες κα-
λασι, ητοι ταυτην αφιασι την φω-
την, οταν οργιαζοσι τω θεω.

47, 2. De εραφιωτη appellatione
vid. Hesych. et ibi viri docti. Verbo,
δια το εραφωτη εν μερω Διός,
*. τ. λ.

48, 1. Vid. Fragm. 43 ex Proclo.
Q 2 48, 6.

Νυκτερίοισι χοροῖσι, πυριβρεμέτοις ἰάχοισι.
 Κλυθὶ με εὐχομένε, χθονία μήτηρ βασιλεία,
 5 Εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης ἕρος ἀγνόν,
 Ἦ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖτι θόασμα
 Ἐρχεο πρὸς τελεταῖς ἱερῶ γηθῆσα προσώπω.

49. ΛΥΣΙΟΥ ληναῖε ὕμνος.

Κλυθὶ μάκαρ Διὸς υἱ', ἐπιλήνιε Βάκχε, διμάτωρ,
 Σπέρμα πολὺμνητον, πολυάνυμε, λύσειε δαῖμον.
 Κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὖιε Βάκχε,
 Εὐτραφῆ, εὐκαρπε, πολυγηθεῖα καρπὸν ἀέζων,
 5 Ῥοχθίζων, ληναῖε, μεγαθενές, αἰολόμορφε
 Παισιπόνος θνητοῖσι φανείς, ἄκος, ἱερὸν ἄνθος,
 Χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐπάφιε, καλλιέθειρε,
 Λύσειε, θυρσομανῆ, βρόμι', εὖιε, πᾶσιν εὐφρων
 Οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἢ δ' ἀθανάτων ἐπιφαύσκων
 10 Νῦν σε καλῶ μύσαισι μολῆν ἠδὲν, φερέκαρπον.

50. ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο,
 Ὑδροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
 Κρυψίδρομοι, Βάκχοιο τροφοί, χθονία, πολυγηθεῖς,
 Καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἀγναί,
 5 Ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμένα, ἠερόφοιτοι.
 Πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοείμονες, ἔχουσαι κῆφαί

Φαινό-

XLIX, 3. Κλυθίγ. Voff. F. κλυθ. 5. ἀγλαομορφε Voff.
 6. ἄκος om. Voff. 8. θυρσομανῆ Voff. 9. ὡς ἔθελε Voff.

48, 6. Possit quidem aliquis θύα-
 μα hic suspicari legendum, et ad
 sacrificiorum honorem referre. Ve-
 rum θόασμα ad illos furiosos per
 montes cursus pertinet, de quibus
 etiam est apud Plut. de aud. poët.
 Vid. Hesych. V. θοάζα, et quae ibi
 VV. DD.

49. Λύσειον vt H. 41, 4 s. λύσειον

verius est, videntur dixisse non
 tantum ex fabula, quod soluit vin-
 cula suis Bacchis a Pentheo iniecta,
 qua de re Eurip. Bacch. 443 sq. et
 497 vbi minanti Pentheo, ἀρκαῖσι
 δ' ἔνδοσ σῶμα σὸν φυλάττομεν, re-
 spondet Bacchus Λύσει μ' ὁ δαίμων
 αὐτός, ὅταν ἐγὼ θείλω κ. τ. λ. Ap
 λύσειος etiam physice cum ληναίω
 con-

Flammicrepos coetus et sacra trinoctia Brumi,
Obtestor ted alma parens Summana virago,
Concelebras seu ludorum iuga sancta Timoli,
Accessis ad sacra benigno lumine volti.

49. *Liberi Praeliganei carmen.*

Huc Iouis ô proles praeclarie Brume bimeter,
Sanguen honoratum celebris sanctissime Liber,
Arcanum germen Diuorum, iubile Brume
Augens frugiferentia, adultaque pignora terrae,
Torcule magnanime atque asper Vortunne, Liburne
Mustula mortalis faecli, medicina facer flos
Cura hominum iucunda, Tages, cincinnicapille,
Liber cerite, omnium amicule, iubile, Brume,
Quis tu cunque faues hominum appare sue Deorum,
Nobis frugiferum et iucundum te volo adesse.

50. *Diuarum Virarum (10) suffrenen, Aromata.*

Numina clara Virae, Oceani praestantis propago,
Quae liquidas colitis sub terrae anfractibus aedes,
Assae, furtinagae, Brumi, laetaeque penates,
Consiuae, florum, errantes obstita viarum
Antricolae, specuum ciues, atque aëriuolgae,
Fontanae, erroneae, rorantes, alipedesque,

Vifae

10. ἡδαν Voss.
κεχαρισμε. Voss.

L. 3. Κρυφιδωμοι V. N.

5. Ανδροχ. Voss.

6. ἰχνησαι Af.

coniunctus est? nam in ληνῶ, *torculari*, soluitur et liberatur Bacchus a vinculis illis succi crassieris et pelliculae, quae impediunt vim inebriandi.

49, 5. Ποχθίζων ad ebriorum clamores et *rullus* a deo referendam puto. Videtur in utroque verbo *ὀνομασποισίν* quaedam esse.

49, 7. Ἐπιφρον vt vocatur etiam 51, 9 declaramus ad Fr. 16 pr.

49, 8. Non est probabile *ὑποσημνή* solum accusandi casu tot vocatiuis interpositum. Itaque legam potius *ὑποσημανής*.

50, 3. Casaub. de Satyr. L. I p. 35 Κρυφιδωμοι emendat, cum respectu ad antra Nympharum, a quibus

Q 3

et

- Φαινόμενα, ἀφανείς, αὐλωνιάδες, πολύανθοι·
 Σὺν Πανὶ σκιρτῶσα ἀν' ἔρεα, εὐάσειρα,
 Πετρόρυτοι, λιγυραὶ, κορυνίτιδες, ὑλονόμοι τε·
 10 Παρθένοι εὐάδεις, λευχείμονες, εὐπνοοὶ αἰράαι,
 Αἰπολικαὶ, νόμια, θηρσὶν Φίλα, ἀγλαόκαρποι,
 Κρυμοχαρεῖς, ἀπαλαί, παλυθρέμμονες· αὐξίτροφοὶ τε
 Κῆραι ἀμαδρυάδες, φιλοπαύγμονες, ὑγροκέλευθοι,
 Νύσια, μανικαὶ, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς,
 15 Σὺν Βάκχῳ Διοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσα·
 Ἐλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
 Νᾶμα χέου ὑγιεινὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

51. ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ Θυμίαμα, ἀρώματα.

- Κ**ιλήσκω σε μάκαρ πολυώνυμε μανικὲ, Βακχεῦ,
 Ταυρόκερως, ληναῖε, πυρισπόρε, νύσιε, λυσσεῦ,
 Μητροτρεφὴς, λιχνίτα, πυριπόλε, καὶ τελετάρχα·
 Νυκτέρ, εὐβλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα·
 5 Ὀργιον ἀρρήτον, τριφυῆς, κρύφιον Διὸς ἔρνος·
 Πρωτογόν' ἠρικεπαλε, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱέ·
 Ὠμάδιε, σκηπτέχε, χορομανὲς, ἀγέτα κόμων·
 Βακχεύων ἀγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς·
 Ῥηξίχθων, πυριφειγγές, ἐπάφιε, κῆρε διμάτρωε,
 10 Οὐρεσιφοῖτα ἔρως, νεβριδοσόλε, ἀμφιέτρωε,
 Παιάν χρυσευγχής, ὑποκόλπιε, βροτρυόκοσμε,

Βάσις

9. πετρόρυτοι Af. Voss. 10. ευπνοοι Voss. 11. θυρσοι Voss.
 12. Δρυμοχ. V. N. 14. Νύσιαι Af. Voss. PAI. παιωνίδες PAI.
 17. αὐξίτροφοισιν ὥραις P. LI, 2. πυρισπόλε Voss. νύσιε Af.

et ἀντροχαρεῖς et χθόνια μακ ἀρ-
 pellantur.

50, 9. Non miror *subitus* aut
clavis armatas esse nymphas, κο-
 ρυνίτιδας, cum ut fortes in exer-
 citu Bacchi milites se gerere soleant.

50, 11. Θηρσὶν patet esse ab eo,
 qui versum per τ ἰσθαλευσικόν ful-
 cire vellet. Sed non erat illo opus
 in caesura.

50, 12. Δρυμοχαρεῖς eleganti con-
 iectura suspicatur Heringa Obsf. c. 11
 p. 89. Sed neque vulgatum non
 rectum esse puto; antra, rivi, ne-
 mora nymphaeum possessiones, ex-
 petuntur ad captandum frigus.

50, 14. Nomen Νύσιας, an Νυ-
 σαῖας; a Baccho suo trahunt.

51. De τριετηρικῷ vid. ad 52, 3.

51, 5.

Visae atque inuisae, fertis Valloniae amictae,
 Montibus cum Fauno in summis Saliae fatuantes
 Petreiae, scaebrae, Sylvanae flexaninaeque
 Populae, odorae, albatae, halantes suauibus auris
 Oipiliae, Caprotinaeque volupque ferarum,
 Succineae, tenerae, nutrices, augmina rerum
 Pusae querquetulae, ludicrae, caeruleiulgae,
 Nyseae, fatuae, Meditrinae, Veris amicae,
 Cum Cerere et Brumo mortalibus optimae adeste,
 Hucce dicis causa aduenientes numine amico
 Mitibus temperiis futantes sana fluenta.

51. *Triennalis patris suffimen, Aromata.*

Huc adfis Liber Lucumo celeberrime Die,
 Torcale, Taurifrons, fate fulmine, Nysie, Faune,
 Matris alumne, sacrum pater, igniuome et Velabre,
 Consentis, nocturne, geriferule, et tutulate
 Arcane atque indichte iouis stirps Virtrius idem
 Primigena atque Deum pater et stirps **
 Baiule sceptrigerens Saliorumque histrio praesul
 Foemineo stimulans diuina triennia coetu,
 Terricrepe atque Tages, Lucetius, pulle bimeter,
 Solemnis, cornute lugantine hinuliuestis,
 Insinue, Iturne, racemifer, atque Quiriti,

Virgi-

Voss. PAI. 3. Μητροφυής coni. Lennep. ad Col. p. 135. ex
 H. 47, 1. 4. Νυκτέρι Ἄλ. μετριφ. Voss. 6. V.N. 7. χορομα-
 νής Voss. 10. κέρως V. N. ἀμφιεταρα Voss. 11. βοτρυσκοσμαι Voss.

51, 5. Cur τριφυής Bacchus, in-
 dicitum ad 29, 2.

51, 6. De Ἡρικωπαίω plus satis
 dictum ad H. 5, 4.

51, 7. Ὠμάδιος forte, quod thy-
 rum solet gestare humero, et saepe
 suspensum inde cānthus.

51, 9. Πηξίχθων cum de terra
 producit fontes vini, mellis etc.

51, 9. Ἐπάφιον declarauimus ad
 Fr. 16. pr. Etiam ὑποκόπιος v. 11
 inde declarari potest.

51, 10. Pro ἔρωσ, κέρως legit Scali-
 ger, vertitque cornute. Sed ut
 est vterque Deus πολύμορφος, ita
 nihil promouet Bacchum etiam
 Amoris nomine venire. Post vinum
 pulchriores quam ante videntur
 puellae.

Q 4.

52, 5

Βάσσαρε, κισσοχαρής, πολυπάρθενε, καὶ διάκοσμε,
Ἐλθὲ μάκαρ μύτασι βρύων κεχαρημένος αἰεΐ.

52. ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα, πάντα πλὴν * λιβάνου.

Αμφιετῆ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
Ἐγρόμενον κέρας ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν.
Ὅς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
Κοιμίζει τριετῆρα χρόνον, Βακχίον ἄγνον.
5 Αὐτὸς δ' ἠνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρη,
Εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν εὐζῶνοισι τιθήναις,
Εὐάζων κινῶν τε χορὰς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις.
Ἄλλὰ μάκαρ χλοοκάρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε,
Βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν γαυόωντι προσώπω,
10 Εὐιέροις καρποῖσι τελεσιγόνοισι βρυάζων.

53. ΣΙΛΗΝΟΥ, σατύρου, Βακχῶν θυμία- μα, μάνναν.

Κλυθὶ με ὦ πολύσεμνε τροφὲ, Βάκχοιο τιθηνέ,
Σιληνῶν ὄχ' ἄρισε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρείσιν ὥραις,
Ἄγνοτερῆς, γεραῖος, θιάσῃ νομίῃς τελετάρχα.
5 Εὐασῆς, Φιλάγρυπνε, νεάζων οἷσι Σιληνοῖς
Ναῖσι καὶ Βάκχοις ἠγόμενε κίττοφόροισιν
Δεῦρ' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν Σατύροις ἅμα πᾶσι

Θηρο-

12. om. Voff. 13. κεκαρισμένον Voff.
Voff. 1. Διόνυσον Af. Voff. PAI.

LII, * ἡλ λιβ.
2. εὐπλοκάμοις Voff.

52, 5. Quid si trieterica sacra pri-
mum instituta, quod tertio anno,
quo furculus depositus est, trice-
simo mense, videtur perfecta vitis,
cuius cultum Orpheus docuit, ple-
num fructum ostendere. Apud Pro-
serpinam esse est latere, ἢ ἄδη
esse, ut dicebat Heraclitus. His
trietericis non repugnant ἀμφιετῆ,

annua, qualia etiam Lanæa, Dio-
nyfia etc. Ceterum ἐγείρη ex Vof-
siano in contextum poetæ assumpti,
quod manifesto priores septem ver-
sus tertia persona Bacchum cele-
brant.

53. De hac Societate Sileni, Sa-
tyri, Baccharum v. Casaub. de
Sat. L. 1 p. 78 sq.

Virgini studiose ederarum Vinule Liber,
Flaminibus faueas, gratissime floribus augens.

52. *Anniuersarii suffimen, omnia praeter
tus.*

Elicio prece te solemnis Tellumo⁽³⁾ Liber
Cum teneris blande simul expergite virabus,
Qui numero sopitus ad atria Liberae Auernae
Furi consopis augusta triennia sacri
Atque idem simulacis festa triennia rursus
Dulce cies cum cinctutis nutricibus carmen,
Vagitu vegetans coetus vortentibus annis
Ergo hoc frugiuirens, here, corniger, optime frugi,
Pandiculare sacrum visas, sed lumine laeto
Percoquibus sacris, aeternis frugibus inactus.

53. *Sylviani, Incubi, Brumarum suffimen,
Manna.*

Audi me Brumi bone nutricator et altor,
Inque stas facris non vltima cura Deorum,
Magnaque cura hominum celeberrime Sylvianorum,
Hircipile et sacrae pompae praeful honeste
Peruigil atque tuis iuuenescens, iubile, Faunis
Brumarum cinctarum edersis, praetorque virarum,
Semiferis fociis simul ad pandicularia sacra

Huc

PAL. 5. *ἰγάρη* Voff. *ἰγάρως* al. ❧ LIII, 2. *τετιμένωι* Voff. 4. V. N.
γεραρός Voff. *τελετάρχη* Voff. P. 6. *Νάοισι* Voff. 7. *κατιρωίς* Voff.

53, 4. *Ἄγνωταλῆς, γεραρός* ingeniose Pierfo. Verif. p. 42. et puto etiam vere. *Ἄγνωταλῆς* epitheton Themidos Arg. 547. *Γεραρός* est in Voff. Sed iam Casaub. de Sat. l. c. *ἄγνωταρῆς* quidem plane vitiosum putat, et legendum *ἄγνωταλῆς*, vel *ἄγνωταλῆς*, vel *ἄγνωμελῆς*, vt *αἰγομελῆς* de Pane 10, 5.

Pro *γεραρός* autem *γεραρός* vel *γεραός*.

53, 5. Casaub. l. c. legi vult, *νεάζουσ' αἰσι Σιληνοῖς* vt Satyrorum sit descriptio, *νεάζοντες Σιληνοί*, iuuenes Sileni. Sed D' Oruill. Vanno Crit. p. 373 et Pierf. Verif. p. 43 substitui volunt, *σὺν εὐζώνοισι τεθῆναις*, vt H. 29 extr. et 52. 6.

Q 5

54.

- Θηροτύποις, εὐασμα διδὲς Βακχεῖον ἀνακτος,
 Σὺν Βάκχαις ληναῖα τελεσφόρα σεμνὰ προπέμπων,
 10 Ὅργια νυκτιφαῆ τελεταῖς ἀγῶνις ἀναφαινῶν,
 Εὐάζων, Φιλόθυρσε, γαληνιῶν Διάσοισιν.

54. ΕΙΣ ἈΦροδίτην ὕμνος.

- Ὀὐρανία πολύμνε Φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 Ποντογενῆς, γενέτεραι θεά, Φιλοπάννουχε σεμνή,
 Νυκτερία, Ζεύκτηρα, δολοπλόκε, μήτερ ἀνάγκης·
 Πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐσίν, ὑπεξεύξασο δὲ κόσμον·
 5 Καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γεννᾶς δὲ τὰ πάντα,
 Ὅσα τ' ἐν ἔρανῳ ἐσὶ καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπω,
 Ἐν πόντῳ τε, βυθῶ τε· σεμνή Βάκχοιο πάρεδρε,
 Τερπομένη θαλάισσι, γαμοσόλε, μήτερ ἐρώτων·
 Παιδοῖ λειτροχαρῆς, κρυφία, χαριδῶτι,*
 10 Φαινομένη τ' ἀφανῆς, ἐρατοπλόκαμ εὐπατέρεια,
 Νυμφιδία, σὺν δαυτὶ, θεῶν σκηπτῆρχε, λύκαινα·
 Γεννοδότεραι, φίλανδρε, ποθεινοτάτη βιοδῶτι·
 Ἡ Ζεύξασα βροτῆς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,
 Καὶ θεῶν πολὺ Φῦλον ἐρωτομανῶν ἀπὸ φίλτρων·
 15 Ἐρχεο κυπρογενὲς θεῖον γένος· εἴτ' ἐν ὀλύμπῳ
 Εἴ σὺ θεὰ βασίλειαι καλῶ γήθησα προσώπῳ,
 Εἴτε καὶ εὐλιβάνη Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις,
 Εἴτε σὺ γ' ἐν πεδίοισι σὺν ἄρμασι χρυσεοτεύκτοις

Αἰγύ-

LIV, 1, πολύμνε sph, Stob.

5. γεννας Voss.

9. Φαρι-

54. Habetur hic Hymnus ap. Stobaeum Serm. 61 p. 389, 22 vs-que ad v. 19 vbi Gesnerus ponit signum etc. vt ostendat illum se non esse integrum; sed plane nihil varietatis, praeter manifestum sphalma, obseruo. Habet etiam Maittaire Miscella. carm. p. 154, qui et ipse nihil dedit varietatis. Annotationibus suis potius antiquarias Scaligeri voces explicare studet.

54, 5. Τρισσῶν μοιρῶν nomine tres orbis partes intelligit Stobaei interpres C. Gesnerus, Sed fato ipso potentiorum esse Venerem nonnunquam, dicit poeta: ὑπεξεύξασο, non suo fato propter Venerem multa fiunt etc.

54, 9. Lacunam notat etiam Gesnerus. Facile est versum coniectura explere. Sed imitemur veterum editorum modestiam. Ob

id

Huc ades, expergefaciens vitulamina alumni
 Cum brumabus tuis comitans bene rite patrata,
 Haec nocturna sacra, allucens comitija sancta
 Iubile thyrsiferens coetu florente ferescens.

54. *Diuae Veneris Voluptiae carmen.*

Coeligena, illustris, ridens, arguta Venustas,
 Spumigena ô genitrix pernoctatrix veneranda,
 Coniugula et nocturna et vis cata mater amicae;
 Omnia nam ex te, tu inuexisti foedera mundi
 Et triam iura tenes, mortarum cuncta genisque
 Immodis coeli et terrarum frugiferae
 Et falsi mundi, praefes sanctissima Brumi,
 Concelebrans epulas, ô pronuba, mater amorum,
 Suada et stratiuola arcana et falis conciliatrix,
 Visa, inuisa, comas pulcherrima, patrima Dia
 Sponsalis coniuga Deum, Maieſta, Luperca,
 Prolifica et vituna, Viroſa, Lubentia mater,
 Quaeue arctas homines compagibus illecebrarum,
 Et genus omne animantum aeterno vulnere amoris,
 Adſis caprigenum ſanguen, ſiue atria Coeli
 Dia premis, ridens regina micante labello,
 Turiferae Surias ſeu luſtras templa beata,
 Siue in aequoribus campi ſplendentibus bigis

Pro-

ἀδρι, ſph, Maitt. 10. F. ἀφαις τε, 11. εὐκταρχε Voff.
 17. σφίς P.

id ipſum, quod multa hic ſupple-
 menta facile poni poſſunt, non eſt
 emendationi, h. e. coniecturae pro-
 babilis, quid auctor dederit, locus.

54, 10. Non multum tribuo con-
 iecturae ἀφαις τε. Poſteſt enim
 more ſuo poeta in ἐξυμωίῳ luſiſſe,
 Venus etiam cum eſt manifeſtis
 ſignis prodita, deliteſcere cupit in-
 terdum. Neſciunt aliquando ho-
 mines, ſe amare.

54, 11. Epitheton Veneris ſcit
 εὐκταρχε, Deū, coniuſtrix, Cl. Her.
 Obſ. c. 11 p. 88. Facilius crede-
 rem, ſi Venus eſſet ſecundariis de
 DIs, vt Aeolus ille, cui dat Iuno
 epulis accumbere Diuum, vel Her-
 cules etc. Amat generatim con-
 iugia Venus. Λύκταρχε forte ho-
 neſtum et blandum nomen anti-
 quarum meretricularum, a Venere
 haec ductum.

54, 19:

- Αἰγύπτῳ κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λατρά,
 20 Ἡ καὶ κυανέοις ὄχθοις ἐπὶ πόντιον οἶδμα
 Τερπομένη χαίρεις θνητῶν, κυκλῆασι χορεύεις,
 Ἡ Νύμφαις τέρπη κυανώπισιν ἐν χθονὶ δία,
 Θῆνας ἐπ' ἀγγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἀρματι κέφω.
 Εἴτ' ἐν Κύπρῳ, ἀνάσσα, τροφῶ σέο· ἔνθα καλαὶ σε
 25 Παρθένοι ἀδμήται νύμφαι τ' ἀνά πάντ' ἐνιαυτὸν
 Ἵμνεσι, σε μάκαιρα, καὶ ἀμβροτὸν ἀγνὸν Ἀδωνί.
 Ἐλθὲ μάκαιρα θεὰ καλὴ ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα
 Ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἀγίοισι λόγοισιν.

55. ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Κλυθὶ με εὐχομένε πολυώνυμε δαῖμον ἄρισε,
 Ἀβρακόμη, Φιλέρημε, βρύων ὠδαῖσι ποθεναῖς,
 Εὐβηλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀριδίηλε.
 Κέρη, καὶ κόρη· σὺ πᾶσιν θάλλος αἰὲν Ἀδωνί,
 5 Σβεννύμενε λάμπων τέ καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὠραῖς
 Αὐξιδαλῆς, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
 Ἀγλαόμορφε, κυναγεσίοις χαίρων, βαθυχαῖτα·
 Ἰμερόντες, Κύπριδος γλυκερὸν θάλλος, ἔρνος ἔρωτος
 Φερσεφόνης ἔρασιπλοκάμου λέκτροισι λοχευθεῖς·
 10 Ὅς ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ τάρταρον ἠερόντα,
 Ἡδὲ πάλιν πρὸς ὄλυμπον ἀγεις δέμας ἀριόκαρπον
 Ἐλθὲ μάκαιρα μύσαισι φέρον καρπὸς ἀπὸ γαίης.

56. EP.

20. κυανέοις Voff. F. ὄχθισσ'. 23. ἀρματι Voff. Hinc Θί-
 νεσ' ἐπ' ἀγγιαλοῖς — ἄλμ. Ruhnck. ep. 2 p. 88. 26. ἄγνος Voff.

54, 19. Aegypti insignis ferti-
 litas, mulierum amabilitas, prae-
 ceptis maturitas, vis Nilo (cuius
 sunt λατρά) tributa secundandi et-
 iam animantes.

54, 22. Δία hic proprium anti-
 quum Naxi insulae esse non dubito,
 in qua cum Baccho oblectari hic
 dicatur Venerem. Vid. Apoll. 4, 425
 ubi Charites, Veneris comites, pe-
 plum texuere Baccho. Seruauit ibi

Scholiasta. Fragm. Callim. n. 163
 Bentl.

54, 23. Θῆνας ἐπ' Non dubium
 mihi est quin Θῆνας occupet locum
 nominis alicuius fluiui in Genitiuo
 Casu positi, et cum ἀγγιαλοῖς iuncti.
 H. STEPH.

54, 23. Inter felicissimas ingenii
 Ruhnkeniani coniecturas refero,
 quam in Var. Lect. posui. Si mo-
 dus syllabae secundae pateretur,
 aut

Propter habens augusta Melonis flumina opimi,
 Vel si littoribus pullis prope inarmora ponti
 Coelituum gaudes Diua exsultantibus turbis,
 Aut etiam tremulis pufis in granine terrae
 Littoreos ad puluinos cum praepete curru,
 Siue in Cupro, matre tua, vbi rite nouellae
 Te puerae innuptae et nuptae formosa quotannis
 Concelebrant regina atque indigetem Dauī Adonem,
 Huc adsis compos spectandi, Diua leporis,
 Nam pura te mente colo precibusque pudicis.

55. *Adonidis suffimen, Aromata.*

Te vario obtestor sub nomine Die Camille,
 Mollicomans, et vasticola, atque leporibus augens
 Confe Deus Volturæ alimentum nobile rerum,
 Pusa puer, cunctis viridescens semper Adonis,
 Occase et rediue stas vortentibus annis,
 Semper adulte bicornis, amabilis, lacrumiculte,
 Polcher, venatu gaudens, permifficapille,
 Vinule, corculum, amoenae Diuae, germen amoris,
 Quem bona polchricomans Proserpina Dia pariuit,
 Omnimodis qui nunc habitat per tartara furua,
 Te rursus coelo reddens, tempestaque membra,
 Huc sis flaminibus deducens germina terrae.

56. *Mer-*

27. *Ἐὼ μάλ'* Voss. Chiv. LV, 1. *πολυώνυμα* Voss.
 4. *πᾶσι* Voss. 7. *κυναγεσίαις* Voss. 9. *λοχουταῖς* P.

aut migrare illum soleret noster, placeret, *Θείνας* vrgens, impellens nymphas: vt currum suum impellens Venus eo ipso incitet ad cursum velut verberibus quibusdam Nymphas comites. Systoles certe exempla non molliora laudant Grammatici.

55. Adonis sub vtroque genere celebratur, *κέρη κη* κῆρος. Non est opus apud Orphea de sexu vtro-

que Deorum disputare, aut de illo Romanorum, *si Deus si Dea es* etc. Vim Lunae hic praesertim designari, plura indicant.

55, 2. Non valde puto opus est emendatione Ruhnken. Ep. 2, p. 88 pro *ῥῥαῖσι ἄραισι* reponentis. Alia ratio est loci ad quem prouocat H. 25, 3. *Ῥῥαῖ* possunt ad cultum Adonidis referri seminarum illum lugentium etc. Nec tamen non pro-

56. ΕΡΜΟΥ ΧΘΟΝΙΣ ΘΥΜΙΑΜΑ, ΕΥΡΑΝΑ.

- Κωκυτῆ ναίων ἀνυπόσροφον οἶμον ἀνάγκης,
 Ὃς ψυχᾶς θνητῶν κατὰ γαίης ὑπὸ νερτερὰ γαίης.
 Ἐρμῆ Βάκχε χοροῖο Διωνύσοιο γένεθλον,
 Καὶ Παφίης κρησὶ ἐλικοβλεφάρεσ Ἀφροδίτης,
 5 Ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
 Αἰνομόροισι ψυχᾶς πομπὸς κατὰ γαίαν ὑπάρχων
 Ἄς κατὰ γαίης, ὅπῃ μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται,
 Εὐιέρω θάβδω θέλγων ὑπνοδατιδί πάντα,
 Καὶ πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις. σοὶ γὰρ ἔδωκε
 10 Τιμὴν Περσεφάνεια θεᾶ, κατὰ τάρταρον εὐρὺν
 Ψυχᾶς αεναοῖσι θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
 Ἄλλὰ μάκαρ πέμπουσ μύσαις τέλος ἔδδλὸν ἐπ' ἔργοις.

57. ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΜΙΑΜΑ, ΑἲΡΩΜΑΤΑ.

- Κικλήσκω μέγαν ἀγνὸν ἐράσμιον ἠδὺν Ἐρωτα,
 Τοξαλικῆ, πτερόεντα, πυρίδρομον, εὐδρόμον ὄρμη,
 Συμπάιζοντα θεοῖσι ἠδὲ θνητοῖσι ἀνθρώποισι.
 Εὐπάλαμον, διφυῆ, πάντων κληῖδας ἔχοντα,
 5 Αἰθέρος ἐρανίς, πόντος, χθονός, ἠδ' ὅσα θνητοῖσι
 Πνεύματα παντογένεθλα θεᾶ βόσκει χλόναρπος,
 Ἦδ' ὅσα τάρταρος εὐρὺς ἔχει πόντος θ' αἰλίδεπος
 Μῆνος γὰρ τέτων πάντων οἴκηκα κρατύνεις.
 Ἄλλὰ μάκαρ καθαρᾶσι γνώμαισι μύσαισι συνέρχε,
 10 Φαῦλος δ' ἐκτοπίεις θ' ὄρμας ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπέμπε.

58. ΜΟΙ-

LVI, 3. Βακχεχοροῖο V. N. διωνύσοιο Af. Voff. PA. διωνύσοιο
 I. 7. ὑπνώοντα Af. P. ὑπνοδατιδα Voff. ὑπνοδατιδ πάντα

probabile puto etiam ἄρμας, si referatur ad Lunae phases, a quibus illi prisca etiam tempestates, fertilitatemque ducebant, ad quas phases referendi videntur v. 5 it. 10.

56, 3. If. Casaub. de poet. Sat.

p. 59 sq. suspicatur, vna voce composita dixisse poetam βακχεχοροῖο, vt βακχεβάκχος. Hoc etiam pertinet ad H. 74, 1. Vix dubito, quin recte. Ita βακχέντης βόμιος vocatur Fr. 3, 13: et βακχέναν dicitur H. 51, 8.

56. *Mercurii Tellumonis (2) Summani suffimen, Sturacem.*

Qui colis Amfanctum et viam inexorabilem Auerni,
 Pallentesque animas sub tristia tartara mittis,
 Tellumo, lasciuu patris Liberi alumna propago,
 Atque Venustatis Diuaī, Murtiae amenae
 Qui per Larundae sacra sacra sancta vagaris
 Aegrorum Lemurum sub terra accensae viator,
 Ducem cum stetit illa dies qua Morta profata est,
 Sagminea rude Die soporifer omnia mulcens
 Lumina item fallace natantia morte resignans,
 Hoc tibi nam Larunda dedit praetura in Auerna
 Manibus aeternis mortalium iter comitari,
 Flaminibus tandem da faustum in rebus laborem.

57. *Cupidinis suffimen, Aromata.*

Magne voco te purime, amabilis, blande Cupido
 Arcitenens, ales puer igniuage, impete, velox
 Ludens cum Diuis et cum mortalibus saeculis,
 Cautae gemelle puer, qui cunctorum aedituus es
 Coeli atque Coui, et terrae, et Maris omnigena, et qua
 Nutricatur alens spirantia frugiparens Ops.
 Quaeque et Auernus ager genit, et mare marmore flauo,
 Nam cunctorum horum solus moderaris gubernas.
 Sacrificis adsis ô pura mente ministris
 Auertens illegitimae Cuppedinis aestus.

58. *Mor-*

A. I. 11. *ἐνάοις* Voss. LVII, 8. *ὄημα* Af. Voss. qui
 etiam transponit *τὴν οὐρανὸν πάντων*.

57. Habet etiam Stobaeus Ser. 61
 p. 395, 32 sine vlla varietate.

57. 9. Malit *ἄπειρα* pro *σύνερα*
 Lennep. ad Col. p. 136, vt est 47, 6.
 Equidem vtrumque rectum esse
 puto.

57, 6. *Πνεύματα παντογένηθλα*
 H. 37 *Κρητῶν* puto declarata esse.
 Vt hic *θεὰ χλοοκαρπος*, ita H. 83, 6
Ἔσπε χλοομορφος.

57, 10. Epithetis Amoris addere
 possis Orphicum carmen laudatum
 Proclo in Tim. 3 p. 165, 28 et 267, 28
Παι

58. ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Μ**οῖρα ἀπειρέσιοι, νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
 Κλυτὲ μὲ εὐχομένεσ πολυώνυμοι, αἶτ' ἐπὶ λίμνῃ
 Οὐρανίας, (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θέρμης
 ῥήγνυται ἐν σκιερῶ λιπαρῶ μυχῶ, εὐλίθω ἀντρω)
- 5 **Ν**αῖσσαι, πεπότηθε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
 Ἐνθεν ἐπὶ βρότεον δοκιμον γένος ἐλπιδὶ κῆφον
 Στείχετε, πορφυρέοισι καλυψάμενα ὀδόνησι
 Μορσίμω ἐν πεδίῳ, ὅθι πάγγεον ἄρμα διώκει
 Δόξα, δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἠδὲ μεριμνῶν,
- 10 **Κ**αὶ νόμον ἀγυγίεσ καὶ ἀπείρονος εὐνόμῃ ἀρχῆς.
 Μοῖρα γὰρ ἐν βίῳτῳ καθορᾷ μόνον, ἐδέ τις ἄλλοσ
 Ἀθανάτων, αἱ ἔχουσι κάρη νιφόντοσ ὀλύμπεσ,
 Καὶ Διὸσ ὄμμα τέλειον· ἐπεὶ γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
 Μοῖρά τε καὶ Διὸσ οἶδε νόοσ διαπαντόσ ἀπάντα.
- 15 **Ἄ**λλὰ μοι νυκτέριοι μαλακόφρονεσ ἠπιόθυμοι,
 Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ' εὐπατέρεισαι,
 Ἄεριοι, ἀφανῆσ, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖσ.

Παντο-

LVIII, 2. Κλυθε Voss.
 8. αρμασικα Voss.

3. Σεμῆσ Αλ. νυχίασ om. Voss.

Ποιμαίνων· κραπίδουσιν ἀνόμματον,
 αἰκῖν ἔρωτα.

58, 3. Videtur Scaliger legisse
 μυχίας ὑπὸ κρήνης· et μυχίας
 ipse etiam probat: θέρμης au-
 tem retinendum putat. Ego quae
 fit illa λίμνη ἄρανια, et quae hic
 de illa praedicantur, non intelligo,
 somnare tamen aliquid de Ga-
 laxia l. via lactea mihi videor. Quid
 si pluvias nocturnas inde deriuavit?
 Saxum antrum ibi collocare poe-
 tae difficilium non est, quam totum
 solum aeneum. Sed neque asse-
 uerare ausim, cur Parcis s. Fatls
 eandem sedem tribuerit; sedem
 beatarum mentium ibi constitutam
 video a Pythagora, vt monui ex

Cicerone et Porphyrio in digressione
 de Infulis beatorum Prael. 2 de
 nauigatt. extra coll. Herc. §. 1. Ani-
 inarum cum μοῖραισ necessitudinem
 facile esset declarare. Galaxias,
 nubi similis, euanescit h. e. non
 videtur, vbi primum turbari caelum
 incipit.

58, 6. Δοκιμον γένος libenter in-
 terpretarer opinabile, ad fuscipien-
 das opiniones etiam vanas de fato
 et rebus futuris pronum: idem est
 ἐλπιδὶ κῆφον, spe facile attollitur etc.

58, 8. Πάγγεον ἄρμα vniuersum
 genus humanum signat. Hoc,
 tamquam vni currui, vni naut
 impositum, opinio regit etc.

58, 12. Ἀθανάτων] Post ὀλύμπεσ
 ponent-

58. *Mortarum Carmentum, (12) seu Parcarum
suffimen, Aromata.*

Mortae infinitae nigrantis noctis propages,
 Vos precor ô celebres, quae sub coeleste palude,
 Qua canus liquor induferi de fonte lauacri
 Labitur aeterni specuis sub punice opaco
 Ciues peruolgatis alumna animantia terrae,
 Inde loci ad ventosum hominum saeculum leue, hians spes
 Pergitis, carbais obstantes lumina velis
 Fatali in campo, vt bigas leuis aurigatur,
 Gloria iustitiae ad metas speique et curarum
 Et legem Casci, magni, laudabilis regni,
 Tantum Morta est vitae prima, haud alis vllus
 Diuum, qui pedibus pullant coenacula coeli
 Et Ionis Cortumio (17) est, etenim quae cuncta manent nos
 Tantum Morta, Iouisque aeterni Daedala mens scit,
 Nocturnae, mitissima pectora, numina amica,
 Atropeque et Lachesi, et Clotona ô patrimae adesse
 Aëriæ inuisae tetricae irrequietae Diuae,

Omnia

10. ἄργυρον — ἔννομον Voss. *τίτρας* Chiv.

11. ἀλλοῦ Voss.

16. εὐπα-

ponenda potius hypostigme : quia haec verba, καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον, ad verbum καὶ θορᾶ referuntur sumptum ἀπὸ τῆς κοινῆς. H. STEPH.

58, 15. Νυκτερίας dici puto Parcas, ob futurorum obscuritatem, sorte etiam, quod somniis aperiri fata et innotescere non nunquam contingat. Caeterum illud Ἀλλὰ μοι νυκτ. vt oi ante consonantem corripitur, fecit, vt hic versus inter eos sit, de quibus emendandis laborabat Bentl. ad Call. in Iou. 87, quod in H. 37, 15 etiam facere Virum summum, diximus. Hic volebat legi Ἀλλὰ μοι εὐκταΐαι, quod H. 59, 6 est Gratiarum epitheton : vel Ἀλλὰ νυ νυκτερίας. Lennepio

ad Coluth. p. 3 placebat Ἀλλὰ ἄμοι. Caeterum cum pluscuia aliata sint ex omni poetarum genere exempla correptarum ante consonantem etiam diphthongorum finalium ai et oi, quae emendare singula quidem possit aliquis vel minus Bentleio ingeniosus, sed quae emendare velle omnia insolentiae pene sit ; et quorum quaedam ne ab acutis quidem viris sic facile sanari potuerunt : tutius videtur, nihil mutare contra librorum consensum. Vid. querela contra Francium Iensii p. 20, et Lectt. Lucian. 2, 6 p. 167 sq. et vt ceteros taceam, Schrader. ad Musaeum Animadu. p. 304 sqq.

58, 17. Ἀέριος etiam vocantur Furiae

Παντοδότεραι, ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκη.
 Μοῖρα, ἀκῆσατ' ἐμῶν ὀσίων λειβῶν τε καὶ εὐχῶν,
 20 Ἐρχόμεναι μύσαις λυσιπήμονες εὐφροني βελῆ·
 [Μοιραίων τέλος ἔλθ' αἰοιδῆ, ἦν ὕφαν' Ὀρφεύς.]

59. ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, σύρακα.

Κλυτέ μοι ᾧ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
 Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπιδε,
 Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολυούλβε,
 Χαερμοσύνης γενέτεραι, ἐράσμιαι, εὐφρόσυν' ἀγναί,
 5 Αἰολόμορφοι, αἰεθαλέες, θνητοῖσι ποθειναί,
 Εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἡμερέεσσαί
 Ἐλθοῖτ' ὀλβοδοτέραι, αἰεὶ μύσαισι προσηνεῖς.

60. ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος.

Νέμεσι, κλήζω σε θεὰ βασίλεια μεγίστη,
 Πανδερκῆς, ἑσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων·
 Αἰδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρεσσα δικαίοις,
 Ἀλάσσοσα λόγον πολυποίκιλον, ἄσατον αἰεὶ,
 5 Ἦν πάντες δεδαῖασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.
 Σὴ γὰρ αἰεὶ γνώμη πάντων πέλει, εἰδὲ σε λήθεις
 Ψυχὴ ὑπερφρονέσσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὄρμῃ.
 Πάντ' ἑσορᾶς, καὶ πάντ' ἐπακῆεις, πάντα βραβεύεις·
 Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαια θνητῶν, παννυπέρτατε δαῖμον.

Ἐλθε

18. Πανδότερα Voff. 21. Ἰλαβ' ΑΙ. Ἰλ' αἰοιδῆ Voff. PAL
 LIX, 2. εὐνομίης V. N. 7. Ἐλθοῖτ' ΑΙ. ὀλβιοδοτέραι

Furiae H. 68, 9: ἀφανῆς ἐπιζηγη-
 ναίον est. Multa apud poetas et-
 iam Latinos, v. g. Virg. Aen. 1, 415
Obscuro gradientes aëre sepsit.
 Disputavi pluribus in prael. de ani-
 mab. Hippocr. in Comm. Soc. Gott.
 T. 1 §. 2 et 8.

58, 21. Versus sine dubio suppo-

fititius, ab homine confictus, qui
 forte codicem cum haberet muti-
 lum, ea ratione tegere vellet vi-
 tium illud, et indicare, hunc tantum,
 hanc αἰοιδῆν Parcarum, quam texue-
 rit Orpheus, esse vitium illius
 Hymnorum. Sed, puto, legi vo-
 luit Ἰλαβ'. τῆλας Ἰλαβε, finem,
 locum ultimum, occupavit. Damna-
 uit.

Omnia item mortalibus quae datis omnia, fertis.
O mea, Mortae, audite lubenter liba precesque,
Nubila tergentes mordacibus pectora curis.

59. *Gratiarum seu Venustarum suffimen,
Sturacem.*

Adfitis celebres illustres Gratiæ honoræ
Progenies Iouis alma, Paludæque Egeriæ,
Maiesta et Flora, et vitula augustissima Virgo
Laetitiæ matres lepidae puræ vitulantes
Vulturnæ semper virideis, mortalibus gratæ,
Votitæ puerae, Vortunnae, Coesiae amoenæ
Assiduæ ventate volentes fausta Camillis.

60. *Diuæ Nemesis Graecanicae (24) carmen, (La-
tine) Vortricordia.*

Te voco, te Nemesis Victrix Dea, magna Camilla
Omnituens, hominum scrutans mortalia corda.
Aeterna et veneranda, coleus sola aurea iura,
Quae varios mutas humani pectoris fluctus,
Quam agnoscunt iuste haerentes compagibus omnes:
Nam nosti interiora animorum, haud te lateat mens
Detrectans rationis iugum cuppedine iniqua.
Cuncta tueris, cuncta audis, cuncta admoderaris,
In te stant mortalia iura, potissima Dia

Adfis

Voss. LX, 5. *Dedisti* conl. Pierf. Verif. p. 44. 8. *Spa-*
ritus P.

tit inficetum carmen Lennep. ad
Col. p. 137.

59. Gratiarum hunc hymnum
utiliter conferri cum Pausa. Boeot.
c. 35, monuit Cl. Heringa Obs.
c. 11 p. 85.

59. 2. *Εὐπρόμους* legendum mo-
nit Schrader. ad Mus. p. 188. pro-
bante Heringa l. c. ex Pausa. l. c.
et Burm. ad Anthol. p. 55. a.

60. 4. Qui variam rationem muta-
tat, ne amplius sit varia, ille con-
sistere in regula sua cogit.

60. 5. Blanditur cottiectura Pier-
soni: sed meminerimus, hanc in-
primis esse magnam praerogatiuam
veri et iusti, quod tandem vincit,
et assentiri sibi etiam reluctantes
cogit.

R 2

61. 1.

- 10 Ἐλθε μάκαιρ' ἀγνή μύσαις ἐπιτάρροθος αἰεὶ·
 Δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύσσα πανεχθρῆς
 Γνώμας, ἔχ' ὁσίας, πανυπέρφρονας, ἀλιτροτάτας.

61. ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

- Ομμα Δίκης μέλπω παλιδερκέος, ἀγλαομόρφε,
 Ἡ καὶ Ζηνὸς ἀνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,
 Οὐρανόθεν καθορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλωγ,
 Τοῖς ἀδίκοις τιμωρὸς, ἐπιβρίθουσα δίκαια,
 5 Ἐξ ἰσότητος ἀληθείας συνάγασ' ἀνομοῖα.
 Πάντα γάρ, ὅσσα κακοῖς γνώμας θνητοῖσιν ὀχεῖται
 Δύσκριτα, βελομένοισι τὸ πλεόν βελαῖς ἀδίκοισι,
 Μὲν ἐπεμβαίνουσα δίκην ἀδίκοις ἐπεγείρεις,
 Ἐχθρὰ τῶν ἀδίκων, εὐφρων δὲ σύνεσσι δικαίοισι.
 10 Ἀλλὰ θεὰ μὸλ' ἐπὶ γνώμας ἑδραῖσι δικαία,
 Ὡς ἂν αἰεὶ βιωτῆς τὸ πεπρωμένον ἡμαρ ἐπέλθοι.

62. ΔΙΚΑΙΟΣΤΗΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

- Ω θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολυόλβε, ποθεινή,
 Ἐξ ἰσότητος αἰεὶ θνητοῖς χαίρουσα δικαίοισι,
 Πάντιμε, ὀλβίομοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχῆς,
 Ἡ καθαραῖς γνώμας αἰεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
 5 Ἀθραυστος τὸ συνειδές· αἰεὶ θραύεις γὰρ ἅπαντας,
 Ὅσοι μὴ τὸ σὸν ἤλθον ὑπὸ ζυγόν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶ

Πλά-

11. πανουσα Voff.

4. ἐπιτριθ. Voff.

LXI, 1. πανδερκέος Af. Voff. V. N.

5. ἰσοτ. καὶ ἀληθ. Voff. συναγασαν ὁμοῖα

61, 1. Δίκην inter Horas retulit H. 42, 2. Valde pulchrum illius epitheton *πανδερκέος*, quo utitur noster etiam H. 60, 2: et quam facile est in literis maiusculis N mutari in AI. Itaque merito probavit etiam Pierse. Verif. p. 44. Et tamen *παλιδερκέος* etiam habet, qua parte tueri se possit. Est enim hic praecipue sermo de iustitia vltice

f. vindicatiua. Haec vel maxime est *παλιδερκέος*, respicit ad ea, quae acta sunt. Itaque certe non mutauit lectionem omnium editorum. neque damno versionem Gesneri apud Stobaeum *retro videns*.

61, 2 et 3. Hos duo versus, tanquam Orphei, laudat Demosth. contra Aristogit. p. 492, A.

61, 4.

Adfis praestitibus puri sacri auxiliatrix,
Da placidas rationis opes, cohibens inimica,
Consilia insidiantia, iniqua, superba, nefasta.

61. *Diuae Iustitiae suffimen, Tus.*

Iustitiae obtestor pulchrae omnituentis ocellum,
Ad Ioui Dictatori sedet quae illustre tribunal,
Coelitus endotuens mores mortalium hominum,
Atque vltrix plectens humana nefantia facta,
Ex aequo veri coniungens disparile omne.
Nam quaecunque viris sententia pessima suavit,
Consiliis diris infanda volentibus quaeque
Sola iugum imponens iniustis iura ministris,
Iniustorum hostis, Sanatum mitis amica,
Verum adsis semper fausto Dea numine iusta,
Vitali ut veniat finis, quam Morta profata est.

62. *Diuae Aequitatis suffimen, Tus.*

O bona cura hominum locuples iustissima virgo,
Semper amans homines aequalia iura colentes,
O Veneranda, beata Dia, ô Iuritis (¹⁸) honora
Puris iudiciis dispensans optima iura,
Nec mentem labefacta, etenim cunctos labefactas
Qui tua non subiere boni iuga, sed magis ipsa

Indo-

Voss. 7. *τοπλίον* Af. 8. *ἐπι ἐργαίς* Voss. 10. *Ἰου*
μολα Voss. LXII, 6. *τὸν* Af. Voss.

61, 4. *Ἐπιβριθισσῶν* videtur imaginem habere Dicae bilancem tenentis, et pondus ac gravitatem addentis illi lanci, in qua sunt iusta. V. 62, 7.

61, 5. Antiquissima notio iusti *ἰότης Παρ, Αἰκῆν*. Cf. H. 62, 2.

61, 6. *Ὁχᾶται* q. d. inuehantur: et *μοχτὸ πλίον* est ipsum illud iniu-

stitiae genus, quo plus sibi arrogant *πλεονέκται*. V. 62, 10. *Δύσκριτα* sunt, credo, male vel prae iudicata.

61, 11. Post mortem redit illa naturalis aequalitas et paritas, cuius memoriam refricari subinde ab ipsa Dica, poeta petit.

62. Habetur hic hymnus totus apud Stob. 9 p. 100.

62, 5. Cf. v. 12.

R 3

62, 7.

Πλάσιγγι βριαραῖσι παρεγκλίναντες ἀπλήσως
 Ἀσασίασε, Φίλη πάντων, Φιλόκωμ', ἐρατεινή,
 Εἰρήνη χαίρεσα, βίον ζηλῶσα βέβαιον.

- 10 Αἶε γὰρ τὸ πλεόν συγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις.
 Ἐν σοὶ γὰρ σοφίης ἀρετῆς τέλος ὄλλον ἰκάνεις.
 Κλυθι θεᾷ, κακίην θνητῶν θραύουσα δικαίως,
 Ὡς ἂν ἰσορροπιασιν αἰεὶ βίος ἑδλὸς ἔδειοι
 Θνητῶν ἀνθρώπων, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδασι,
 Καὶ ζῶων πάντων, ὅπῃ ἐν κόλποισι τιθηνῆ
 Γαῖα θεᾷ μήτηρ καὶ πάντιος εἰνάλιος Ζεὺς.

63. ΤΜΝΟΣ Νόμα.

- Ἀθανάτων καλέω καὶ θνητῶν ἀγνὸν ἀνακτα,
 Οὐράμιον Νόμον, ἀπροθέτην, σφραγίδα δικαιοῦσα
 Πόντε τ' εἰνάλιε καὶ γῆς, φύσεως τὸ βέβαιον
 Ἀκλιῆ, ἀσασίασον, αἰεὶ τηρῆντα νόμοισιν,
 5 Οἷσιν ἀνώθε φέρων μέγαυ ἔρανον αὐτὸς ὀδεύεις,
 Καὶ φθόνον εἰ δικαίον ῥοίζε τρόπον αὐτὸς ἐλαύνεις
 Ὅς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἑδλὸν ἐγείρεις.
 Αὐτὸς γὰρ μένεσ ζῶων οἴκηα κρατύνεις,
 Γνώμας ὀρθοτάταισι συνῶν, ἀδιάρροφος αἰεὶ
 10 Ὀλύγγιος, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν
 Ταῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων κακότητα βαρῆσαι.
 Ἄλλὰ μάκαρ πάντικε, Φερόλβιε, πᾶσι παθεινῆ,
 Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε φέριζε.

64. ΑΡΕΟΣ

7, Μάσιζε Scriu. ad Scallg. παρεγκλίναντες Voff. 11. ἑδλὸν
 V. N. 13. ὀδους Voff. LXIII, 4. ταρῆτα Voff.

62, 7. Πλάσιγγας hic intelligo
 extrema iugi in curru, quae de-
 bent aequabiliter procedere; nec
 tamen non etiam ad libram re-
 picere potuit poeta, qui plures
 non nunquam metaphoras miscet.
 V. 61, 4.

62, 8. Φιλόκωμος etiam est In-
 sititia, locum habet in mensa, in
 hilari comissione. Quoties *δαυτός*
ἑδης est apud Homerum mentio?
 quoties cyathis sibi admittuntur
 potum antiqui?

62, 10. Cf. 61, 7.

63, 11.

Indomiti horrifico declinant vberè flagri,
 Concors omnibus aequa, venusta, dicacula, amica,
 Munia pacis amans, certae cupidissima vitae
 Nam plus deteriusque odisti, et diligis aequum,
 In te habet virtus, in te sapientia finem,
 Adfis Dia hominum frangens audacia facta,
 Ut semper iustam aequa ferant vestigia vitam
 Omnium, qui terrae vescuntur munere opimo,
 Atque animantum alium quaeque educat omniparenti
 Alma sinu tellus, et quae maris aequoreus Dis.

63. *Legis carmen.*

Coeligenum atque hominum genium te Diua voco Lex
 Coelestem astrificem, rerum commuae sigillum,
 Terrai aequorei salis, naturaeque statumen.
 Concors et constans seruans bene legibus aptum,
 Quis tu is componens coeli immortalia iura
 Et quatis sublestat inuidiam vortiginis ritu,
 Qui bona das vitae mortalibus munia obire.
 Sola etepim moderare animantum cuncta gubernas,
 Consiliis cernens obseruantissima rectis
 Casca experta comes, iustis innoxia semper
 Iniustosque labefaciens ingentibus noxis.
 Sed veneranda opulentifer omnium amoena voluptas,
 Fac tu nos memores aspirans nomen amicum.

64. *Ma-*

5. *αὐτὰ* ad. Voss. 8. *εἰς* Af. Voss. PAL. 10. *οὐγγ.*
πικλυν. Voss. 12. *παντιμεροβλῆς* Voss.

62, 11. Pro ἔλακ, quod per Di-
 plasmum excusari potest, vt ἔλ-
 λον τέλος sit plena perfectio, ἰδλόν
 reponi vult Lennep. ad Coluth.
 p. 137, vt 63, 7. Sed quid si pro
 ἀρετῆς legas ἀρετή; Sapiencia cum
 iustitia coniuncta finis et summus
 gradus virtutis est.

62, 12. *Θραύσσα*, vt v. 5.
 63, 3. Vide num ita legi pos-
 sit, — *Φύσσει τὸ βέβαιον Ἀκλῆσις*
ἀστυάσειν εἰς τῆσάντα νόμοισιν.
 H. STEPH.
 63, 6. De media in *δίκασιν* cor-
 repta vid. ad Arg. 163.
 R 4 64, 3.

64. ΑΡΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Αβήκτ', ὀβριμόθυμε, μεγαθενές, ἄλκιμε δαῖμον,
 Ὀπλοχαρής, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε, τειχεσιπλήτῃα
 Ἄρες ἀνάξ', δολόδαπε, φόνοις πεπαλαυγμένος αἰεὶ,
 Αἵματι ἀνδροφόνω χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτῆ,
 5 Ὃς ποθέεις ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμβροτον·
 Στῆσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνεσ πόνον ἀλγεσίθυμον·
 Εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κώμης τε λυαίης,
 Ἀλλάξας αἰκὴν ὄπλων εἰς ἔργα τὰ Διῆς,
 Εἰρήνην ποθέων κρητόφον, ὀλβιοδάτιν.

65. ΗΦΑΙΣΤΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ηφαιστ' ὀβριμόθυμε, μεγαθενές, ἀκάματον πῦρ,
 Λαμπρόμενε φλογίαις αὔραις, φαισίμβροτε δαῖμον,
 Φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε, τεχνοδίαιτε,
 Ἐργαστῆρ, κόσμοιο μέρος, σοιχεῖον ἀμεμφές,
 5 Παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίαιτε,
 Αἰθῆρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, Φῶς ἀμίαντον·
 Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
 Πάντα δὲ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα πάντα·
 Σώματά τε θνητῶν οἰκῆς πολυόλβε, κραταιέ·
 10 Κλυθὶ μάκαρ, κλήζω πρὸς εὐιέρους ἐπὶ λοιβαῖς,
 Αἰεὶ ὅπως χαίρῃσιν ἐπ' ἔργοις ἡμερος ἔλθοις.
 Παῦσον λυσσῶσαν μανίαν πυρὸς ἀκαμάτιο,
 Καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἡμετέροισιν.

66. ΑΣΚΛΗ-

LXIV, 1. δαίμων Voff. 3. πεπαλαυγμένος Voff. 4. Αἵματι
 Voff. 6. λυσῶσαν Voff. 7. Λυαίη coniec. Lennep. ad Col.
 p. 138. 8. ἀλκην Voff. PAI. LXV, 2. om. Thr. φλο-

64. 3 Pro δολόδαπε malit Pierfo.
 Verif. p. 45 ὀπλόδαπε, quod quin
 admodum conueniat Marti, non
 potest dubitari. Sed quid si δολό-
 δαπος est Mars, quatenus vanis, in-
 terdum etiam fallacibus terroribus

hosti nocet. Πολεμόκλονος v. 4
 idem quod ὀπλόδαπος significat.

65. 2. Pro αὔραις Lennep. ad
 Col. p. 137 reponit ἀνγῆς coniectura
 probabili et illo ingenio digna. Sed
 quo

64. *Mauortis suffimen, Tus.*

Magnanime, impauide, inuicte atque asperrime Mauors,
 Indomite, armipotens, parricida, impetimure,
 Marspiter, ô crepericrepe, tabo et sanguine stillans,
 Sanguinis humani sitiens bellicrepe, torue
 Ensisibus atque inamoena colens certamina runis,
 Siste duellum, et cordolios requiesce tumultus,
 Inque Venustatis diuae, et Brumi otia dia,
 Et munus Cereale duelli confer amorem,
 Semper pacem optans, victum et recope vigentem.

65. *Volcani suffimen, Libanomanna.*

Volcane omnipotens, fortissime, flammaque perpes
 Ignitis florens auris, Lucetius dius,
 Lucerius, Viriate, Nero, aeternae artipotensque
 Ferrifaber, purumque elementum, portio mundi,
 Omniuore, omnidomans superans omnia, omnia lustrans,
 Sol et Luna couum, stellae fons purimus ignis,
 Membra haec Volcani mortalibus ignea lucent
 Omnis inducolis gentesque vrbesque domosque,
 Artubus insinuans mortalibus, alme, beate,
 Sis felix atque haec nostra ad libamina cede,
 Vt placidus venias operum bonus auxiliator
 Atque implacatae extinxis incendia flammae,
 Fomitis in nobis seruans genitabile lumen.

66. *Aescu-*

γλαυκός Voss. *αὐγαῖς* V. N. 3. *κρητεροχαρῆς* Voss. 5. *πανδύτης*
 Thr. 10. *κλήζω σε πρὸς* V. N.

quo minus mutare aliquid audeam,
 vel solum illud Virgilianum *Aura*
refu/sit Aen. 6, 204 me impedit,
 quod ille haud dubie e Graeco fonte
 hausit.

65. 4. *Στοιχᾶων* itaque nostro et-

iam pro elemento, vno de quatuor
 dictum videmus.

65, 10. Lennep. ad Col. p. 138
 legit *κλήζω σε πρὸς κ. τ. λ.* Recte
 sane, *προσκληζω σε ἐπὶ λοιδαῖς.*

R 5

66.

66. ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ Θυμίαμα, μάνναν.

Ιητήρ πάντων Ἀσκληπιέ, δέσποτα Παιάν,
 Θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νέσων,
 Ἠπιόδωρε, κραταίε, μόλοις κατὰ γων ὑγίαιαν,
 Καί παυων νέσων χαλεπὰς κῆρας θανάτοιο,
 5 Αὐξιδάλῃς κόρη, ἀπαλεξίκακ', ὀλβίομοιρε,
 Φοίβε Ἀπόλλωνος κρατερόν θάλλος ἀγλαότιμον,
 Ἐχθρὲ νόσων, ὑγίαιαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῆ,
 Ἐλθέ μάκαιρ σωτῆρ, βιοτῆς τέλος ἐδλὸν ὀπάζων.

67. ΤΓΕΙΑΣ Θυμίαμα, μάνναν.

Ιμερέεσσ', ἐρατῆ, πολυθάλμιε, παμβασίλεια,
 Κλυθι μάκαιρ ὑγίαια Φερόλβιε, μήτερ ἀπάντων.
 Ἐκ σέο γάρ νεσοί μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσι,
 Πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθῆς εἴνεκα σέο,
 5 Καί τέχνηαι βρείθουσι. ποθεῖ δέ σε κόσμος ἀνάσσα,
 Μῆνος δὲ συγέει σ' αἰδῆς ψυχοφθόρος αἰεὶ
 Εὐθαλῆς, εὐκταιστάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
 Σὲ γάρ ἄτερ πάντ' ἐσὶν ἀνωφελῆ ἀνθρώποισιν.
 Οὔτε γάρ ὀλβοδότης Πλᾶτος γλυκερὸς θαλίησιν,
 10 Οὔτε γέρον πολύμοχθος ἄτερ σέο γίνεται ἀνήρ.
 Πάντων γάρ κρατέεις μένη, καὶ πᾶσιν ἀνάσσεις.
 Ἄλλὰ θεὰ μόλε μυσιπόλοισ ἐπιτάρροθος αἰεὶ,
 Ῥυομένη νέσων χαλεπῶν κακώποτμον ἀνίην.

68. ΕΥ-

LXVI, 1. Ῥοτῆ Voff. 5. ἀπαλεξ. Voff.

66. Est hymnus in Aesculapium
 a Cassellano marmore a nobis edi-
 tus et explicatus in Comm. Soc.
 Gott. T. 2 p. 283 sqq. quam prae-
 lectionem forte aliquis non inutili-
 ter cum hoc hymno Orphico con-
 tulerit. Habetur etiam in Mait-
 tairil Collectan. p. 146.

66, 5. Laborare sensum et me-
 trum ait Lenuer. ad Coluth. p. 139
 et emendat, Αὐξιδ. κ. πᾶσιν ἀλέξ.
 Facilior medicina fuerit, si post
 κόρη inferas καί, quod saepe fa-
 cere noster solet. Ἀπαλεξάν de-
 pellere est Δ. Ω, 371 Ἄλλὰ καί
 ἔδλων Σὺ ἀπαλεξήσασαι. Hoc, puto,
 pluris

66. *Aesculapii suffimen, Manna.*

Cunctorum Aesculapi Iuturne salutifer, alme
 Morborum omnigenum mulcens contagia iniqua,
 Mulciber excellens, ades huc comitatus salute
 Mortiferae cohibens incendia pestilitatis,
 Vesticipes, Verrunce, rei largitor opimae
 Februi (?) Apollineris viridans et honora propago,
 Morbi perduellis coniuxque salutis amoenae,
 Huc ô sospes ades acui dans prospera fata.

67. *Diuae Saluti Meditrinae suffimen, Manna*

O foecunda salus et amabilis omnibus regnans,
 Huc adsis Meditrina opulentifer, omniparensque
 Pestilitas ex te omnis abit mortalibus aegris,
 Cuncta lepore tuo viridant vitulantia tecta
 Daedalaque ars; te Mundus cupit percussus tua vi,
 Tantum odit te dis vitali pessima finis
 O capiunda, vegea solamen amabile rerum,
 Te sine nulla seni vsurpanda in fine senectae
 Gratia; sola omnes captas, sola omnibus regnas,
 Sed tu blanda tuis praesto adsis diua Camillis
 Auertens pestes morborumque agmina amara.

68. *Ma-*LXVII, 3. *Εκ σοθεν* Voss.7. *Ασθαλας* Voss. P.

plaris nobis esse debet, quam glossa
 Hesychiana ἀκαλεξίαιαν, ἀθροί-
 στρον.

66, 7. Σύνθετον idem hic esse
 debet, quod alias σύνθετον vel κέρ-
 οδρον nisi incestus etiam fuit
 Aesculapius.

67. Etiam Hygeae hymnum Ari-

phronis ex marmore Castellano de-
 dimus l. c. qui pluscula habet, quae
 videri possunt hinc mutuo sumta.
 Dedit et Maittair. p. 146.

67, 1. Πολυδαίμιος aptum prae-
 fertim Hygeae epitheton, a δάμιος.
 Quot morbi fouendo s. fomentis cu-
 rantur?

68, 1.

68. ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Κλυτε θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάστειρα,
 Τισιφόνη τε καὶ Ἀθηκτώ, καὶ δῖα Μέγαιρα·
 Νυκτέρια, μύχια, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσα
 Ἄντρα ἐν ἠερόεντι, παρὰ Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ·
 5 Οὐχ ὀσίαις βελᾶσι βροτῶν πεποτημένααι αἰεὶ
 Λυσσήρεις, ἀγέρωχοι, ἐπαυάζουσα ἀνάγκαις,
 Θηρόπεπλοι, τιμωροὶ, ἐριθενέες, βαρυαλγείς,
 Ἄιδεω χθονία φοβερά, κόραυ αἰολόμορφοι.
 Ἠέρια, ἀφανείς, ἀκύνδρομοί θ' ὥστε νόημα.
 10 Οὔτε γὰρ ἡελίς ταχιναὶ φλόγες, ἔτε σελήνης,
 Καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμῃ θρασύτητος,
 Εὐχαρι, ἔτε βίβ' λιπαρᾶς περικαλλέος ἠβης,
 Ὑμῶν χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βίοτιο.
 Ἄλλ' αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα φῦλα
 15 Ὅμμα Δίκης ἐφορεῖτε, δικασπόλοι αἰὲν ἔξουσα.
 Ἄλλὰ θεαὶ Μοῖρα ὀφιοπλόκαμοι πολύμορφοι,
 Πραῦνοον μετάθεδε βίβ' μαλακόφρονα δόξαν.
 [Ἄλλὰ μάκαιρ' ἀγνή μύσαις ἱερὸν Φάος αὐξοίς]

69. ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Κλυτέ μὲ Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι εὐφρονη βελῆ,
 Ἄγναυ θυγατέρες μεγάλοιο Διὸς χθονίοιο,
 Φερσεφόνης τ' ἐρατῆς κέρης καλλιπλοκαμοιο,
 Ἡ πάντων καθορᾶ βίοτον θνητῶν ἀσεβέντων·
 5 Τῶν ἀδίκων τιμωροὶ ἐφρονηκῦια ἀνάγκη,
 Κύανόχρωτοι ἀνασσαί, ἀπασφράπτουσα ἀπ' ὄσσων

Δεσην

LXVIII, 1. Κλυθε Voss. εὐράστ. editi. ευμεν. Voss. V. N. 3. μύχια Voss. 4. ἄντραν Af. P. 6. ἀπανγαζ. Voss. An ἐπαναζα-

68, 1. Nescio an aliquis docuerit, quae sint εὐάστειρα. Docuerat iam Dan. Heinf. ad Sil. 1, 101 et euantes Massylas, legendum, εὐάστειρα, cuius exempla et coniugata dabit Index.

68, 5. Non simpliciter λυσσήρεις,

rabiosae, h. e. furiae, sunt Eumenides, sed consilii nefandis etc.

68, 6. Eumenides dicuntur ἐπαναζουσα ἀνάγκαις, gaudere necessitatibus h. e. fatali illa lege, qua peccatis hominum puniendis ipsae quae adstrictae sunt. V. 69, 8. it. 85, 15. Possis

68. *Manarum* (22) *Dirarum suffimen, Aromata.*

Vos calo vociferae Diuae, horrendae fatuantes
 Alestona et Tisiphona et veneranda Megaera,
 Noctiuagae, induferae, summana silenta colentes,
 Ad vada sanguinei Amsancti atque obnubila templa
 Vndique ventantes humana piacula propter,
 Vesanae atque petulcae, flagrorum agmine ouantes
 Angitiae, vltrices, rigidaeque, atque hispidiuestes,
 Terribiles, Orci gnatae, Vortumnifigurae,
 Aëriæ inuisae, leuiores praepete mente,
 Nam neque vel citimi Solis Lunaeque labores,
 Nec virtus sapientipotens, nec amoena venustas
 Artificum, aetatis nitidae nec adulta iuuentas,
 Inuitis vobis agitarint gaudia laeta.
 Semper at in terris hominum mortalia saecula
 Iustitia regitis reddentes aurea iura,
 Sed Diuae Mortae serpenticomae Volturnae,
 Vos placatum animum meliori reddite menti.

69. *Manarum* (22) *Tenirarum* (2) *suffimen, Aromata.*

Consentes Manae celebrabile numen habentes,
 Huc castae indufero prognatae Diouae pufae,
 Pufae Tartareae Iunonis alumna propages,
 Humanae quae censet iniqua piacula gentis,
 Vltrices scelerum, excubiis vigiles inhiantes,
 Attricutes, scintillantes graue fulgur ocellis

Sacros

σαυ H. Steph. 9. Ἡδίσαι ἀκνδρομοι vs Voss. ἀκνδρομοι vs Af.
 Voss. ἀκ--ρῆς P. 10. φῆτες Voss. 18. addit Voss.

Possis etiam huc accommodare le-
 sionem ἡπαιγύζιδαυ, illucescere,
 h. e. ostendere se, et repraesentare.

68, 9. Vid. ad 58, 17. ἀκνδρομοι,
 abiecta 3° vult Bentl. nempe ne os
 finalis ante consonantem corripia-

tur. Et hic quidem fauent illi et-
 iam MSS. Sed vid. tamen disputata
 ad H. 58, 15.

68, 18. Inculcatus imperite a
 quocunque versus, aut vndecun-
 que huc translatus.

69, 5. Conf. dicta ad 68, 6.

69, 9.

Δεινήν, αὐτανυγῆ, Φάεος σαρκοφθόρον αἶγλην
 Ἰδίῳι, Φοβερῶπες, ἀπόστροφοι, αυτοκράτειρα,
 Λυσιμελεῖς δίστρο βλοσυρονύχια, πολύποτοι,
 10 Νυκτέρια κῆρα, ὀφιοπλόκαμοι, Φοβερῶπες,
 Ἵμας πικλήσκω γνώμαις ὀσίαισι πελάζειν.

70. ΜΗΛΙΝΟΗΣ* θυμίαμα, ἀρώματα.

Μηλινόην καλέω νύμφην χθονίαν κροκόπεπλον,
 Ἦν παρὰ Κωκυτῆ προχαῖς ἐλοχεύσατο σεμνή
 Φερσεφώνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο.
 Ἦι ψευθεῖς Πλάτων ἐμίγη δολίαις ἀπάταισι,
 5 Θυμῶ Φερσεφώνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροῖην.
 Ἦ θητῆς μάνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
 Ἄλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανῆσα.
 Ἄλοτε μὲν προφανῆς, ποτὲ δὲ σκοτῶεσσα, νυχταυγῆς,
 Ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
 10 Ἄλλὰ θεὰ λίτομά σε, καταχθονίων βασιλεια,
 Ψυχῆς ἐκπέμπειν οἶτρον ἐπὶ τέρματα γαίης,
 Εὐμενὲς εὐίτρον μύσαις φαίνεσα πρόσωπον.

71. ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δεῦρο Τύχη, καλέω σ' ἀγαθὴν κεράντειραν ἐπ' εὐχῶν,
 Μελιχίαν ἐνοδῆτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
 Ἄρτεμιν ἠγεμόνην, μεγαλόθυμον, Εὐβελῆος

Ἄμμα

LXIX, 7. ἀντανυγῆ Etch. Vid. N. ad H. 6, 5. 9. πολύποτοι Voff.
 LXX, * ΣΗΛΙΝ. Voff. θυμ. ἀρωμ. om. Voff. 1. Σηλ. Voff.
 4. Πλάτων editi. ἀπάταις Af. σπαντες Voff. 7. ἐκπροφαίνε-

69, 9. Melius, credo, est cum Lennepio ad Col. p. 139 legere βλοσυραί, μύχια. Potest tamen composita dictione hoc significari, τὸ βλοσυρὸν esse ab eo, quod sint eadem νύχια.

70, 4. Πλάτων h. e. Πλάτωνα legendum necessario. Plutonein

mentitis Iupiter cum Proserpina, Patris concubitum refugiente, rem habuit, unde nata Melinoë, quam hinc intelligo bicolor monstrum fuisse, candidum et nigrum: ἔσπασε χροῖην colorem traxit duplicem, a Plutone surium, lucidum a Ioue. Nec hodie a magica vanitate, et spectro-

Sacros carnificisque micantes luminis ignes,
 Reginae aeternae, postuetae, terriculaeque,
 Tortores stimulo fatorum iura tenentes,
 Nocturnae pufae, voltuosae, criuicolubres,
 Vos veneror, vo: mente pia aduentassere amicas.

70. *Diuae Larundae Mostellariae suffimen,
 Aromata.*

Te veneror luminana Lumuria virgo paluda,
 Quam prope Auernales fluxus veneranda pariuit
 Arcano commissa Ioui Proserpina amore,
 Et qui concubuit Dis fraude, cupidinis aestu
 Caluitus traxitque bimembrem matris colorem.
 Quae genus humanum furiat larualibus umbris
 Omnifera specie commutans horrida volta,
 Nunc clara apparens, nunc fuscans nocte figuram
 Occursu horrifero peruolgans noctis opaca,
 Sed sub te placo, Regina nigrantis Auerni,
 Montiuagos stimulos protela ad extima terrae,
 Flaminibus facii ostentans placabile numen.

71. *Fortis Fortunae suffimen, Tus.*

Huc sis Fors Fortuna sacris regina voco te
 Mansuetam, Triuiam, rei praediuitis ergo,
 Et Deianam antistitam opaci sanguine Consi

Pro-

omnes, praet. Voss.

LXXI, 1. *ἀγαθόν* Voss. 2. *Μα-*

λιχίαν Voss. *εὐβελούς* Voss.

spectrorum fabulis abesse solet albi
 et nigri coloris frequens mentio,
 alternatioque.

70, 7. Nimis carmini repugnat
ἐκπροφαίνεσθαι, nimis conuenit *ἐκ-*
προφανῆσθαι Vossianum, vt hoc ex-
 cludere a contextu carminis non
 potuerim.

71, 3. Cf. omnino, quae 'damus
 Fr. 34 ex Proclo, *Εὐρίστω Ὀρφείῳ*
καὶ τῆν Τύχην Ἄρτεμιν προσαγο-
ρεύοντα κ. τ. λ. et add. Io. Diac.
 ad Hesiodi *Θεογ.* Alleg. p. 268, 2
 extr. itemque Selden. ad marmora
 Oxon. p. 129 primae edit. ex Her-
 mete in Carpo Aphor. 78, et Vet-
 tie

- Αίματος ἐγγεγαῶσαν ἀπρόσμαχον εὐχος ἔχουσαν,
 5 Τυμβιδίαν, πολύπλαγκτον, αἰοίδιμον ἀνθρώποισιν.
 Ἐν σοὶ γὰρ βίοςτος θνητῶν παμποικιλός ἐστί
 Οἷς μὲν γὰρ τεύχεις κτεάνων πλήθος πολυόλβον,
 Οἷς δὲ κακὴν πενήν, θυμῷ χόλον ὀρμαίνουσα.
 Ἄλλὰ θεὰ λίτομά σε μολεῖν βίῳ ευμενέουσα,
 10 Ὀλβοῖσιν πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

72. ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

- Δαίμονα κικλήσκω μεγαλανηγήτορα Φρικτὸν,
 Μελίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν,
 Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον ἀλάστορα, παμβασίληα
 Πλατεδότην, ὅποταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,
 5 Ἐμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχθων.
 Ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς κληῖδες ὄχθονται.
 Τοιγάρ τοι μάκαρ ἀγνὲ πολύσπερα κῆδ' ἐλάσσας,
 Ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἀπασαν,
 Ἐνδοξον βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐδλὸν ὀπάζοις.

73. ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα, αἰρώματα.

- Λευκοθέαν καλέω Καδμηίδα δαίμονα σεμνήν,
 Εὐδύνατον, θρέπτεραν εὐσεφάνη Διονύση.
 Κλυθὶ θεὰ πόντοιο βαθυτέρη μεδέουσα,
 Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτερα μεγίστη.
 5 Ἐν σοὶ γὰρ νῆων πελαγοδρόμος ἄσατος ὀρμή,
 Μῆνη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μῆρον εἰν ἀλί λυσις,
 Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθοις.

Ἄλλὰ

6. Ἐστί ἐν σοὶ γὰρ Voff. 10. κτεάτεσσιν Af. LXXII, 1. με-
 γανηγήτορα Voff. V. N. 2. Μαλιχιον Voff. 4. οἶκον εἰδελθῶ

tio Valente, cuius magnum locum profert ex MSS. Id. de Dis Syris 1, 1 p. 86 sq. Macrob. Sat. 1, 19 extr. Luna Τύχη. Nempe Dianam esse et hanc meminerimus. An huc referimus, quod Homerus Dianae telis mortes subitas mulierum, ut virorum Phoebo, assignat? Vid.

Id. T, 59 et ibi Eustath. it. Φ, 484 et Od. Γ, 280.

71, 3. Εὐβελέη plerumque Plutonem esse, Index noster docet. Nempe de Diana Stygia, de Fortuna in ἄδη latente, de qua consulantur Manes, sermo est.

72, 4

Progenitam, aeternumque inuicta laude cluentem,
 Atque Libentinam, perbitentem omnibus cautam,
 Daedala namque in te opulentia constat hominum,
 Namque aliis copum das rerum pleraque abunde
 Paupertatem aliis, irarum percita fastu,
 Verum ô Diua domi te obsecro Fauoniam adesse
 Gliscentem re cope, rei praediuitis ergo.

72. *Genii suffimen, Tus.*

Magnanimum Genium calo praectorem venerandum
 Manfuetumque Iouem, auctorem genitabilis aurae,
 Diiouem vbique vagantem, et Vaeiouem imperitantem,
 Qui largiris opes vt inisti tecta cachinnans,
 Et contra humanae exstinguis qui commoda vitae,
 Laetitiae, moeroris Patulcius, Clusius idem es.
 Quare Sange pater curarum femina pellens
 Insidiantia vitae in terra frugiferenti
 Da precor aequanimò vitam concludere fine.

73. *Diuae Albunae suffimen, Aromata.*

Albuneam elicio prognatam principe Cadmo
 Magnam, quae Brumum⁽²³⁾ est obstetricata nefrendem
 Huc ades ô quae salsa tenes et coerulea templa
 Fluctibus exultans, nautarum sospita Iuno,
 Nam te respiciunt puppis per coeca pericla,
 Vna laborantes solaris in aequore volgum,
 Quis tu subueniens ades in discrimine sospes.

Ergo

Voss. 5. Εμπικλον Voss. 6. Εν γαρ σοι Voss. LXXIII, 2. Διο-
 νισσα Voss. PAL. 3. Βαδυσπερνοι μεδασα Voss. 5. σελαγοδρ. Voss.

72, 1. Μεγαλανηγήτορα, credo, nemo vel probabit vel declarabit. Ipta certe huic loco est coniectura annepii ad Col. p. 140 μέγαν ηδ' ηγήτορα. Sed neque non dare potuit beta μεγάλην ηγήτορα.

72, 3. Virorum genium Iouem,

Iunonem mulierum esse, esse etiam malum genium, vt niger ille Brutus ap. Plutarchum, nemo ignorat; Orphicum esse commentum, hinc discimus.

73, 2. Leucothea s. Iuno amita Bacchi, quidni Φριεραρα;

S

74, I

Ἄλλὰ θεὰ δέσποινα, μόλοις ἐπαρωγὸς ἔῃσαι
 Νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὐφροσι βελῆ,
 Μύσαις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον ἔρον ἄγασα.

74. ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μανναν.

Σύντροφε Βάκχε χοροῖο Διώνυσε πολυγηθῆς,
 Ὃς ναίεις πόντοιο βυθῆς βαθυκύμονας ἀγνῆς,
 Κικλήσκω σε Παλαῖμον ἐπ' εὐιέροις τελεταῖσιν
 Ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέω γήθοντα προσώπω,
 5 Καὶ σώξεν μύσας κατὰ τε χθόνα καὶ κατὰ πόντον.
 Ποντοπλάνοισ γὰρ αἰεὶ ναυσὶν χειμῶνος ἐναργῆς
 Φαινόμενος σωτῆρ μῆνος θνητοῖς ἀναφαινή,
 ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

75. ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐργυδέποιο θυγατρεις,
 Μῆσαι Πιερίδες μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι,
 Θνητοῖς οἷς κε παρήτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
 Πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶσαι ἀμεμπτον
 5 Θρέπτειρα ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότεια,
 Καὶ νῦν εὐδυνατοιο καθηγήτεια ἀνασσα,
 Αἱ τελεταῖς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυσιπολεύτες,
 Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε, Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε
 10 Καλλιόπη σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνατῇ θεᾷ ἀγνή.
 Ἄλλὰ μόλοιτε θεαὶ μύσαις πολυποίκιλοι ἀγναί,
 Εὐκλειαν ζῆλόν τ' ἔρατόν πολύμνον ἄγασαι.

76. ΜΝΗΜΟΣΤΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνην καλέω, Ζηνὸς σύλεκτρον, ἀνασσαν,
 Ἡ Μῆσας τέκνωσ' ἱεραῖς, ὀσίας, λιγυφῶνας,
 Ἐκτά

20. εν ποντων αυσιδ. Voff.

LXXIV, 1. χοροῖς Voff. δι-

νύσσε Af. Voff. PAI.

7. Μῆνος φαινόμενος σωτηρ με θνητοῖς

74. 1. Conf. 56, 3.

76. Conf. Fr. 28, 16.

Ergo salutaris praefens vrgentibus adsis
 Rebus, veliuolas obseruans candida puppes,
 Atque tuis largire Fauonia flabra ministris.

74. *Portumni suffimen, Manna.*

Qui luxisti vna cum Brumo ⁽²³⁾ lacte nouellum
 Quique colis liquidos et ouantes turbine campos,
 O Portumne, lubenter ad haec te liba vocamus
 Fronte reidentem et ridenti lumine volti
 Seruanteinque tuos, terraque marique ministros.
 Namque vagis ratibus sub tempestate sonora
 Sospes ades, et te cupidis mortalibus offers
 Auertens saeuas iras per coerulea ponti.

75. *Diuarum Camoenarum suffimen, Tus.*

Mammuriae ⁽¹¹⁾ atque Iouis streperi prognata propages,
 Illustres celebresque Nouensilesque ⁽¹³⁾ Camoenae,
 Et quouis quemcunque fouetis amabile volgus
 Artitas omnes virtutes progengerantes
 Nutrices animi, directae mentis amussis,
 Atque magistrae animi moderantes recta gubernae,
 Quaeque sacris homines imbutos instituitis
 Flora, Cluacina, et Vitula, et Casmena virago,
 Coeliaque, et Tripuda, et Carmenta ⁽¹²⁾ et diua Venustas,
 Oscina flexanima et mater maiestaque princeps.
 Ergo Deae huc age praestitibus ventate fauentes
 Vobiscum decus omnipotens et adoream agentes.

76. *Diuae Mammuriae ⁽¹¹⁾ suffimen, Tus.*

Mammuriam elicio Iouis omnipotentis maritam
 Quaeque pius est dulciloquasque enixa Camoenas,
 Pesti-

Φαυνη Voff.

7. ἀνάδ. Voff.

LXXV, 1. Δουαρτρεας Af.

9. κραινα τε Voff.

6. Κηϋ νῦν Af.

- Ἐκτὸς ἔσσα κακῆς μνήμης βλαψίφρονος αἰεὶ,
 Πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχᾷσι σύνοικον,
 5 Εὐδύνατον, κρατερόν, θνητῶν αὐξέουσα λογισμόν,
 Ἡδυτάτη, Φιλάγρυπνος, ὑπομνήσκουσα δὲ πάντα,
 Ὡν ἂν ἕκαστος αἰεὶ ζέροισι γνώμην κατὰθῆται.
 Οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πάσιν.
 Ἄλλὰ μάκαιρα θεὰ μύσαις μνήμην ἐπέγειρε
 10 Εὐίερε τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶν ἀπόπεμπε.

77. ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν*.

- Κ**λυθὶ θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα,
 Ἦως λαμπροφαῆς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,
 Ἀγγελίεια θεῶ Τιτᾶνος ἀγνῆ μεγάληοιο,
 Ἡ νυκτὸς ζοφερὴν τε κελαινοχρῶτα πορέειν
 5 Ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης
 Ἔργων ἠγήτειρα, βίβ προπόλε θνητοῖσιν
 Ἡ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· ἐδέ τις ἐσίν,
 Ὅς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καθυπέρτερον ἔσαν,
 Ἠνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσεΐσης,
 10 Πᾶς δὲ βροτὸς γήθει, πᾶν ἔρπετόν, ἄλλὰ τε Φῦλα
 Τετραπόδων, πτηνῶν τε καὶ εἰναλίων πολυεθνῶν
 Πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι πορίζεις.
 Ἄλλὰ μάκαιρ ἀγνή μύσαις ἱερόν Φάος αὐξοῖς.

78. ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

- Ο**ὐρανόπαιδ' ἀγνήν καλέω Θέμιν εὐπατέριαν,
 Γαίης τὸ βλάστημα νέον, καλυκώπιδα κέρην,
 Ἡ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήιον ἀγνόν
 Δελφικῶ ἐν κευθμῶνι, θεμιτεύουσα θεοῖσι,
 5 Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅθι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν
 Ἡ καὶ Φοῖβον ἀνακτα θεμισσοῦνας ἐδίδαξε.
 Πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβᾶσμιε, νυκτιπόλευτε
 Πρῶτη γὰρ τελετὰς ἀγίας θνητοῖς ἀνέφηνας,
 Βακχιακὰς ἀνά νύκτας ἐπευάζουσα ἀνακτα

Ἐκ

LXXVI, 7. ἕκαστο PAI. LXXVII, * λίβανον Af. 3. ἄγανκ Voff. 6. πρό-
 πολε PAI. θνητοὶ Voff. 13. ἕξοις Voff. LXXVIII, 2. νέην Voff. 4. ἐν

Pestifera versata caducae obliuia mentis
 Continuans mentes animarum foedere sacro
 Reginae omniparae rationis amica, fouens viui
 Peruigil, irrequies, memoranter cuncta ministrans,
 Quorum quisque simul in pectore ruminat artem,
 Nec quid praeteriens instigans lumina mentis,
 Praestitibus inmemores mentes dat dia Moneta
 Sacraati castus pellens obliuia ab illis.

77. *Diuae Matutae suffimen, Manna.*

Cade Dea aurigans candens mortalibus lumen,
 Clara pudoricolor, mundo Matuta resurgens,
 Aurea magnanimi Titani nuntia Solis,
 Horriferae quae itiner anfractaque noctis opaca
 Diua tuo reuocas initu sub viscera terrae,
 Dux operum vitae, mortalibus Dia ministra
 Quaque hominum gaudent aegerrima saecula, nec vllus
 Quem fugisse tuos fas sit polcerrima voltus,
 Quando genis exterres otium amabile somni,
 Tunc gaudete homines, serpentes cetera saecula
 Quadrupedum et volucrum et stabulantum in fluctibus falsis,
 Namque omnem excultum donas mortalibus victum
 Sed tu dia antistibus sacrum iubar auge.

78. *Diuae Iuritis suffimen, Tus.*

Coeligena huc Iuritis (¹⁸) ades patriua virago,
 Mustea (¹⁴) progenies telluris, Caesia dia,
 Vaticinas quae prima aperis mortalibus sortes
 Delphorum Diis pro cortina oracula fatans
 Puticulis vbi Puteolis regina cluebas,
 Et Februo (?) fandi donasti pectus habere
 Augusta speciosa verendaque noctuolga.
 Prima etenim ritus hominum genus edocuisti
 Nocturnis sacris Brumum fanatica ouando

Ex

λαμῶνι δεμυσευσα Voss. 6. Η Φοῖβον ἄν. Voss. 7. πάντιμ Af.
 8. ἀνεθῆκας Voss. 9. Βαρχικῆς Voss. ἐπενοῦσα Voss.

- 10 Ἐκ σέο γὰρ τιμὰ μακάρων μυσηρία θ' ἀγνά.
Ἄλλὰ μάκαιρ' ἔλθοις κεχαρημένη εὐφροσι βελῆ
Εὐίερες ἐπὶ μυσιπόλως τελεταῖς σέο κρη.

79. ΒΟΡΕΟΥ Συμιάμα, λίβανον.

- Χ**ειμερίοις αὐρασι δονῶν βαδὺν ἥερα κόσμη,
Κρυμοπαγῆς Βορέα, χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρακῆς,
Λυέ τε παννέφελον εἴσιν ἥερος ὑγροκελεύθε,
Ἰκμάσι ριπίζων νοτερές ὀμβρηγενές ὕδωρ,
5 Δίθρια πάντα τιθεῖς, θαλερόματον αἰθέρα τεύχων.

80. ΖΕΦΥΡΟΥ Συμιάμα, λίβανον.

- Α**ῦρα ποντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἥεροφῶται,
Ἠδύπνοοι, ψιδυραί, καμάττε ἀνάπαυσιν ἔχουσαι
Εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημένοι ὄρμοις,
Σύρσου ναυσὶ τρυφερόν πόρον, ἥερα κῆφον,
5 Ἐλθοίτ' εὐμενέσου ἐπιπνεῖσαι ἀμεμφεῖς,
Ἠέριαι, ἀφανεῖς, κηφόπτεροι, αἰερόμορφοι.

81. ΝΟΤΟΥ Συμιάμα, λίβανον.

- Λ**αιψηρόν πήδημα δι' ἥερος ὑγροπόρευτον,
Ὠκείαις πτερύγεσσι δονόμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐλθοῖς σὺν νεφέλαις νοτίαις ὀμβροιο γενάρχα.
Τῆτο γὰρ ἐκ Διός ἐσι σέθεν γέρας ἥερόφωταν,
5 Ὀμβροτόκως νεφέλας ἐξ ἥερος εἰς χθόνα πέμπων.
Τοιγὰρ τοι λιτόμεδα, μάκαιρ, ἱεροῖς χαριέντος
Πέμπειν καρποτρόφως ὀμβρες ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

82. ΩΚΕΑΝΟΥ Συμιάμα, ἀρώματα.

- Ω**κεανὸν καλέω, πατέρ' ἄφθιτον, αἰὲν ἔοντα,
Ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Ὅς περικυμαίνεις γαίης περιτέρμονος κύκλον

11. κεχωρημένη Voff. LXXIX, 4. ῥω. κρ. νοτερές ὀμβρη-
γενές Af. Voff. LXXX, 1. ζήφιρ. Voff. 2. Ἠδύπνοοι Voff.
ψιδυραί Voff. 3. Εἰαριναί Voff. 5. ευμενεσσυ Voff. 6. κερμορ-

79, 4. Facile dederim Cl. Pier-
fano Verif. p. 45, vt legatur νοτερές
referaturque ad ἰκμάσιν.

82, 2. Cf. Fr. 18.

82, 3. Antiquissima sententia, de
qui

Ex te enim castusque Deum cultusque verendi.
 Huc adsis, huc Diua fauenti numine blanda
 Ad diuina tui veneranda silentia sacri.

79. *Aquilonis suffimen, Tus.*

Horriferis flabris contorquens aequora coeli
 Huc Aquilo glacialis, relinquens ninguida Thracae,
 Solue Coui subices nigrantes nubibus totis
 Flamine discutiens praegnantes imbribus nubes,
 Omnia suda ferens, tergens freta vitrea Coeli.

80. *Fauonii suffimen, Tus.*

Coeliuaga vndigena flabella, Fauoniae aurae,
 O leuisquine animae solamen mite laborum,
 Vernae gramineae portuum cupidissima cura
 Nauibus sternentes itiner molle aëra blandum,
 Obsecro vos placido spirantes flamine adeste
 Aëriae inuisae, leuipennes, aëriiformes.

81. *Austri suffimen, Tus.*

Praecipites aurae tranantes aëris caulas
 Vndique pennipedes, vortigine praepete ouantes,
 Cedite nimborum matres cum ingentibus nimbis.
 Nam Iouis has vobis finiuit in aëre partes.
 Coelitus imbriparas nubes permittere ad ima.
 Vos precor inferio hoc maclans libamine Diuae,
 Terrae matri frugiparentes elicere imbres.

82. *Oceani suffimen, Aromata.*

Te veneror pater Oceane immortalis origo
 Naturaeque Deum aeterne, et mortalium hominum,
 Qui circumdus anfracta ambarualia terrae,

Vnde

Φοι Voff. LXXXI, 2. ω και Voff. 3. Ελθεις συ νοτιων
 νεφελαις Voff. 5. πεπει Voff. 6. λιτομεθα Voff. ιεροσι --
 χιροντα Voff.

qua in Prael. 1 de navigationibus
 vet. §. 1.

83. 3. Ignis purgat, quae pur-
 gari et expiari alia nulla ratione
 S 4 pos.

- Ἐξ ἔπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 5 Καὶ χθόνιοι γαίης πηγόρξυται ἱκμάδες ἀγνά.
 Κλυθὶ μάκαρ πολυόλβε, θεῶν ἀγνισμα μέγισον,
 Τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλε, ὑγροκέλυθε
 Ἐλθοῖς εὐμενέων μύσαις κεχαρισμένος αἰεῖ.

83. ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Ἐστία εὐδυνάτοιο Κρόνῃ θυγάτερ βασιλεια,
 Ἡ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀεναίοιο μεγίστη,
 Τῆσδε σὺ ἐν τελεταῖς ὅσις μύσαις ἀναδείξαις,
 Θεῖσα ἀειθαλέας, πολυόλβης, εὐφρονας, ἀγνῆς,
 5 Οἴκε θεῶν μακάρων, θνητῶν σήρηγμα κραταῖον.
 Αἰδῖε, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,
 Μειδιόωσα, μάκαρα, τάδ' ἱερά δέξο προθύμως,
 Ὀλβον ἐπιπνέῖσθα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν.

84. ΥΠΝΟΥ θυμίαμα, μετὰ μήκωνος.

- Υπνε, ἀναξ μακάρων πάντων θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
 Καὶ πάντων ζῶων, ὅποσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
 Πάντων γὰρ κρατέεις μῆνος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ
 Σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδησι.
 5 Λυσιμέριμνε, κόπων ἠδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
 Καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων.
 Καὶ θανάτῃ μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων
 Αὐτοκασίγητος γὰρ ἔφους Λήθης θανάτῃ τε.
 Ἀλλὰ μάκαρ λίτομαί σε κεκραμένον ἠδὺν ἱκάνειν,
 10 Σώζοντ' εὐμενέως μύσαις θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

85. ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Κικλήσκω σε μάκαρ τανυσίπτερε ἔλε ὄνειρε,
 Ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμοῦδ' ἐμέγιστε.
 Ἦου

LXXXII, 6. πολυόρβε Af. θῶν Voff. LXXXIII, 5. Οἴκη
 omnes. LXXXIV, 4. ἀχαλκευτησι πεδασει Voff.

possunt. Notum hoc ex libris et
 iam nostris. Itaque faces et flam-
 mae iasantur etiam ad speciem etc.
 83, 5. Οἴκε contra libros omnes
 reponere, res ipsa me coëgit. Vid.
 D'Oruill. ad Charito. p. 773.
 83, 8. Nonne videtur poeta et-
 iam hic ipsam naturam rerum περι-
 οποιῶν

Vnde genus fluuiorum, vnde et sale marmore halio
 Atque aliud in terra scatebrarum ignobile volgus.
 Te Februum iustrale vocamus Coeligenarum,
 Finis telluris, margo amplae fornicis mundi,
 Huc placidus venias sacrae gratissime turbae.

83. *Vestae suffimen, Aromata.*

Incluta Vesta senis Saturni casta propago
 Quae nimis irrequietis habes meditullia flammae,
 Hosce tibi puros praestes ad sacra ministros,
 Florentes, dites, castosque et pectore puro.
 Huc ades ô Diuum constans fulmenta hominumque
 Multipotens aeterna et amabilis, atque opiformis,
 Ridens atque beata faue placidissima sacris
 Fauista bona inspirans et amoenae dona salutis.

84. *Somni suffimen, cum papauere.*

Somme pater diuum omnigenum vnicus atque hominum rex
 Et quaecunq; fouet tellus animantia saecula,
 Omnibus vnus enim regnas atque omnibus adstas,
 Corporaque insidiator inermi compede vincis,
 Curarum domitor, requies praeblanda laborum,
 Moerores omnes aegro de pectore tergens
 Qui mortis curas abigis animasque reseruas.
 Nam vere mortis germanus es atque veterani.
 Sed sub te placo miti aduentare fauore
 Seruantem placidi nos sacrum ritum obeuntes.

85. *Somnii suffimen, Aromata.*

Obscuro te princeps celerem pernicipibus alis
 Nuncius incerti, verax Carmentus hominum,
 Nam

5. εχων ηδαιον Voss.
 Voss.

9. ικωνεν Voss.

10. Σωζου

αποκοειν; Terra mater adspirat
 nobis per vapores illos semper sur-
 gentes, aëra quo viuimus, incre-
 menta plantarum etc.

84. Compara, qui gustare poe-
 ticam suauitatem potes, nostrum
 Argon. 1002, et ex Latinis Sen. Herc.
 fur. 1065. Ad v. 7 conf. hic 86, 3 sqq.

S 5

85. 5.

- Ἦσυχία γὰρ ὕπνε γλυκερῆ σιγηλὸς ἐπελθὼν
 Πρὸσφωῶν ψυχᾷς θνητῶν, νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
 5 Καὶ γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ' ὕπνεσ ὑποπέμπεις,
 Σιγῶν σιγῶσαις ψυχᾷς μέλλοντα προφωῶν,
 Οἷσιν ἐπ' εὐσεβίησι θεῶν νόος ἐδθλὸς ὀδεύει,
 Ὡς ἂν αἰεὶ τὸ καλὸν μᾶλλον γνώμησι προληφθῆν,
 Τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων προχαρέντων,
 10 Τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς ἐνίσπη,
 Εὐχολαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων.
 Εὐσεβέσιν γὰρ αἰεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστι,
 Τοῖς δὲ κακοῖς ἔδδεν φαίνει μέλλεσαν ἀνάγκην.
 Ὅψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
 15 Ὅφρα ἂν εὖρωνται λύσιν ἀλγεος ἐρχομένοιο.
 Ἀλλὰ μάκαρ λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
 Ὡς ἂν αἰεὶ γνώμας ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζης,
 Μηδὲν ἐπ' ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαίνων.

86. ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

- Κλυθί μευ, ὅς πάντων θνητῶν οἴκη κρατύνευς,
 Πᾶσι διδὲς χρόνον ἀγνόν, ὅσων πόρρωθεν ὑπάραχαι.
 Σὸς γὰρ ὕπνεος ψυχὴν θραύεις καὶ σώματος ὀλκόν,
 Ἦνίῃ ἂν ἐκλύης φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
 5 Τὸν μακρὸν ζωῶσι φέρων αἰώνιον ὕπνον.
 Κοινὸς μὲν πάντων, ἀδίκος δ' ἐνίοισιν ὑπάραχων,
 Ἐν ταχυτήτι βίβ παύων νεοήλικας αἰκάς.
 Ἐν σοὶ γὰρ μένω πάντων τὸ κριθὲν τελεῖται.
 Οὔτε γὰρ εὐχαῖς σὸν πείθει μένος ἔτε λιταῖσιν.
 10 Ἀλλὰ μάκαρ μακροῖσι χρόνοις ζωῆς γε πελάζειν
 Αἰτῆμαί, θυσίαις καὶ εὐχολαῖς λιτανεύων,
 Ὡς ἂν εἰο γέρας ἐδθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ γῆρας.

LXXXV, 3. σιγηλὸς Voff. 6. πρὸσφωῶν Voff. προφωῶν
 PAI. προφαίνων coni. Lennep. ad Col. p. 140. vt hic v. 18 et
 7, 20. 8. μᾶλλον Lennep. l. c. pulchre. γνώμασι Voff.

85, 5. Hinc Iouis cum Maia h. e.
 nocte deliberatio. Vid. Fr. 10.

85, 13. De illa ἀνάγκη poenarum
 dictum ad 68, 6. Ceterum hic ἔδδεν
 et

Nam repens tacitus per amica silentia somni,
 Insinuansque animis hominum cis intima mentis,
 Et scita ad somnos legas decreta deorum
 Significans tacitis animabus futura,
 Cum quis rite colens diuos in pectore puro,
 Semper vt anticipans spem blandam mente sagaci
 Vitam hominum illecebris proleptes gaudia hiantum,
 Vtque homines animum requiescant tristibus curis
 Suppliciiisque deos et sacro munere placent.
 Namque piis semper stat dulcior excita finis
 Tantum celauit venientia fata nefastos
 Somnigena species, certissima nuntia damni,
 Ne qua foret noxae venientis cognita finis.
 Clinia sed te sancte precor promonstra Deorum,
 Notificos semperque offendens pectora pura
 Nunquam prodigiis acclarans omnia iniqua.

86. *Mortis suffimen, Manna.*

Huc adsis quae hominum moliris cuncta gubernas,
 Tantum producens aevi, quantum eminus distas.
 Namque tuo exstinguis corpus animamque sopore,
 Quando perumpis naturae viuida claustra,
 Coeca hominum signans aeterno lumina somno,
 Omnibus communis, aliis iniuria partim
 Florentes stinguens aetates funere acerbo,
 Omnia nam concreta in te sola absoluiuntur,
 Nam neque supplicii, neque votis pectora frangis.
 Quare ô sancta veni longo post tempore vitae,
 Quod te suppliciiis et votis obtestamur
 Vt felicem habeant homines claramque senectam.

10. αὐτὸς Θεὸς ἐν Voss. 14. ἀνπροεσσα Voss. 16. μνημι-
 τα quidam ap. Henr. Stephanum, quod ipse non probat.
 LXXXVI, 8. ταλευραγ Voss.

et v. 13 μηδὲν pro simplici negatione ligi post καθε posse τις· sed ma-
 gis placet Scaligerana ratio, καθε
 86, 9. Putabam aliquando, intel-
 ligi post καθε· media voce.

IOS. IVSTI SCALIGERI
 A N N O T A T I O N E S
 I N
 I N I T I A O R P H E I,

quarum numeri sunt versibus ipsius Latinis interpositi.

Hic liber non proprie sunt ὕμνοι, sed τελευταί, nam in Hymnis natalia, gesta et eiusmodi narrantur: hic vero tantum inuocationes Deorum, quibus utebantur in mysteriis, qui sacris cuiuspiam Dei initiarentur; sunt etiam ad depellenda adiecti. Quae omnia tamen fiunt cognominibus mysticis. Sed Graeci in hoc prorsus sunt Latine quidem *initia* inscribi potest, ut respondeat Graeco verbo τελευταί; sed quia totum cognominibus Deorum constat, melius inscribitur *Indigitamenta*. Veteres enim Latini, quos Graeci vocant ὕμνους, ipsi nominant *Affamenta*, quae scilicet separatim in aliquem Deum canuntur, in quibus gesta et virtutes eius Dei celebrarunt, ut alibi fusius diximus. At *indigitamenta* vocarunt, in quibus Deorum cognomina varia essent. Eorum Graeci duo genera fecerunt. nam κλητὲς ὕμνους vocarunt auxiliarium et fauentium Deorum, ἀποτροπαιεῖς autem nocentium, quae vocat Virgilius *faeva numina*, quorum primum ex vetere lingua Latina *Calatorium carmen*; alterum *aueruncale* vocare possumus. Quare, ut dixi, quia omnia Latine reddere volumus, tametsi titulus Graecae inscriptioni ὕμνοι non respondet, tamen *indigitamenta* inscripsimus; dictum autem *indigitare* pro *indicare*, hoc est, vocare. Nam *citatum plebem* dicebant, quae illicitum vocata esset. Sic apud Varronem de lingua Latina, *quod incitatum antiquum oppidum exigebant*. legendum potius, *inducitatum*: quod est non Varronis, sed cuiusdam veteris poetae ἀκροῖλοντον. Et *citare* notum quid sit in forensibus et iudicialibus causis, et *citatum instrumentum* nuncupatum. Ergo *indicare*, quod erat *incitare*, et *indigitare* idem; ut *subcitare* et *subagitare* in Casina Plauti: ut *inicere* in Varrone pro *inigere*. Tanta est cognatio inter C et G. sic *ingens* ex *incens*, quod scilicet censi non potest nec aestimari. Sic apud Varronem citante Nonio, *quia ad amissim diu gens non erat*. Lege *Duigens*, quod est *Duicensus* apud Festum, ut vetus Glossarium Sancti Germani.

(2) *Tenirae* sunt Deae, quas Festus ait a *Tenuira* ita vocatas. Ita Furias nominauimus. Sed veteres puto dixisse *Tesniras* ut *Cesnas*, et *Pesnas* et pleraque eiusmodi. Itaque *Tesnirae* erunt τεσνίρααι, quae homines puniunt.

(3) *Te-*

(3) *Telamo* seu *Tellumo* idem est. Quos Graeci ἄτλαντας παρὰ τὸ τλήνω vocarunt, eos Latini *Telamones*. Sed vt τελαμών Graecum est idem ipsum παρὰ τὸ τλήν; et *Tellamo* apud Varronem citante Augustino, quamuis ex Tellure deductum quasi χθόνιος θεός, tamen et ipse eandem originem habet: Nam et *Tellus* ipsa siue *Tellumo* παρὰ τὸ τλήν, vel vt vetustissimi Graeci τελάω, vnde *tello* Latinorum, quod posteris dictum tollo E in O. vt *Elera*, *olera*: *hemonem*, *homonem*, etc. et geminata consonante. nam veteres non geminabant consonantes; quin et ipsum Graecorum antiquum τελάω peregrinum est; est enim vt infinita alia ex Syriaca Lingua: nam in ea *Tal* est τλήν; pro ἔρα Syriacō *era*, Arabes et Hebraei *Erd*, quo nomine omnes pene ita vocant.

(4) *Ambarualis Neptunus* quod ambiat arua.

(5) *Empanda* pro Cerere Varro apud Augustinum et Festus.

(6) *Dis* ex Graeco δῆς pro ζεύς. vnde patrius casus δῆός. Vnde *Diionis* apud Varron. postea D periiit, vt *Dianus*, *Ianus* vnde *Diana* mansit παρὰ τὸ δῆον. Nos in *Ioue* vt etiam in multis aliis communem opinionem secuti sumus a *Iuuando*.

(7) *Februus* est a Graeco Φεβιάζαν, Φοίβερος. Ita igitur Phœbum vertimus.

(8) *Nerienes*, Mauortis cognomen, Sabinum vocabulum παρὰ τὸ νεῦρα, aliquando videtur significare Deam comitem Martis. Itaque putamus nihil esse, quam νηρέα vel νερέη *Nerienne Galathea*.

(9) *Parunda*. Varro apud Augustinum, Graeci εἰληθύναν vocant παρὰ τὴν ἔλευσιν, quod facile accedat iuuantibus puerperis, vel quod facile viam det partui, hoc ad verbum effet Latinus *Venilia*, quae est a veniendo, vt ait Varro. sed alia est Dea: nos non respicimus potestates eorum numinum, sed nomina tantum. Inuocabant et *Nummeriam Deam*, vt ait Varro de liberis educandis, quod *numere* pro ταχέως, itaque τὴν ὠκύτοκον *Nummeriam* vertimus.

(10) *Virae* sunt nymphae vt alibi ex Festo diximus, quasi χλωρίδες. *Querquetulae* δρυάδες.

(11) *Mammuria* est μνημοσύνη. *Mammurius Veturius*, seu *Mammuria Veturia* vide Varronem.

(12) *Carmentus* est vetus *Menuria*, vt vult Varro.

(13) *Nouensiles Camoenae*. Dii *Nouensiles*, vel, *Nouensides*, sunt nouem dii vna sedentes: a quo nomen habent apud Sabinos. Quinam sint illi, vide diuersas opiniones, quas ex veteribus scriptoribus adducit eruditissimus auctor *Arnobius*. *Nouensiles Camoenae* nihil aliud sunt quam ἑνέα μῦσαι.

(14) *Mustea Venus*. Vide Varronem.

(15) *Lucumones* apud Festum videntur esse Genii infestantes loca, ad quae veniunt, quod proprium est *Larium*. Sed alibi diximus *Lucumones* nihil aliud esse quam τυκάνας.

(16) *Grundulii* et *Grundules* *Larium* cognomentum omnibus impositum: vide *Cassii Hemionis* locum apud *Diomedem*.

(17) *Cor-*

(17) *Cortumio* est visus intimus. Cortumio Iuris dicimus
 ἰψὸν ἀλμός.

(18) *Iuritis* ἢ *Θέμις*. Gellius, quamquam apud Gellium legi pot-
 erat *Quiritis*; id est, λογχᾶτις θεά. Lycophroni.

(19) *Fasta Dea*. Θέμις, Fas Θέμις. Nam Fasti duae quibus
 Θέμις fieri.

(20) *Mulciberi*. Ita μαλιχίης θεᾶς vertimus. Nam mulciber a
 mulcendo, sed id cognomen praecipue Vulcano attributum, quia igni
 sic quod igni domitum est Homerus vocat μαλισσόμενον; et alibi dicit
 πυρὶ μαλισσόμενον.

(21) *Moneta* est πρόνοια a monendo dicta.

(22) *Manii Genii* ἀγαθοὶ δαίμονες, *Inui κακοί*, nam Inuus ὁ ἰφθαλ-
 μος Seruio.

(23) *Brumus* est βρόμιος, et *Brumalia* eius festa, et bruma αἴ-
 χειμερινή τροπή, quia circiter id temporis incidēbant Bacchanalia.

(24) *Graeca Nemefis*. Graecam vocamus, quia non habet nomen
 Latinum, vt ait Plinius, tamen nihil aliud est *Nemefis* quam *Vorticor-*
dia. Sed et *Venus Vorticordia* celebratur Romanis.

(25) *Moesius* et *Maius* idem, id est, ὁ μέζων ὁ παλαιός. Vide
 coniectanea nostra in Varronem.

(26) *Paluda* est ἑλευσίηνος.

Corpore Tartarino prognata Paluda virago:

Sed in Probo legitur *palude*: vt intelligatur et *Minerua* nata ex *Palude*.

ΡΦΕΩΣ ΛΙΘΙΚΑ

ΟΡΡΗΕΙ

DE

ΑΡΙΔΙΒΥΣ

LIBER

INTERPRETATIONEM

VTCVNQVE

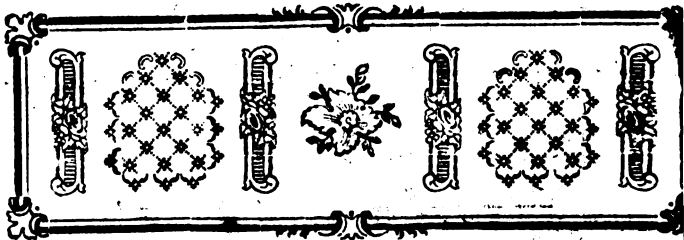
ACCURAVIT ET EMENDAVIT

MATTH. GESNERVS.

Λ Ι Θ Ο Ι

ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 18.	ΜΑΓΝΗΤΙΣ 10.
ΑΧΑΤΗΣ 4. 16. 17.	ΝΕΤΡΙΤΗΣ 19.
ΒΑΡΒΑΡΟΣ ΕΝ ΑΓΡΟΙΣ 6.	ΟΠΑΛΛΙΟΣ 9.
ΓΑΓΑΤΗΣ 12.	ΟΣΤΡΙΤΗΣ 11.
ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 2.	ΟΦΙΤΗΣ V. ad 11 pt.
ΙΑΣΠΙΣ 7.	ΠΕΤΡΑΚΗΣ 3.
ΚΕΡΑΣ ΕΛΛΦΟΤ 5.	ΣΚΟΡΠΙΟΣ 13.
ΚΟΡΤΦΩΔΗΣ 14.	ΤΟΠΑΖΟΣ 8.
ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ 15.	ΧΑΒΑΖΙΟΣ 20.
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ 1.	

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΠΟΙΗΜΑ
 ΟΡΦΕΩΣ
 ΠΕΡΙ (1) ΛΙΘΩΝ
 ΤΠΘΕΣΙΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ. (2)

Θεοδάμαντι τῷ Πριάμῃ συνήντησέν Ὀρφεὺς μετὰ τῶν ἑταίρων τινῶν πρὸς Δυσίαν Ἥλις, ἣν ἔτελε κατ' ἔτος, εἰς ὄρος ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νενομί

(1) Λιθῶν nomine laudant passim Proclus, Stobaeus, Tzetzes. Gemmas porro, *Θυμιάματα* et *ἀρώματα* sacrificiis adhibita, fuisse partem mysteriorum, indicauimus ad Arg. 310: itaque non mirum est libellum hunc delituisse ad ea fere tempora, quibus mysteria, a Christianis detecta et vulgata, mysteria esse desierunt. Etiam hoc in limine libelli obseruasse profuerit, ut solis, lunaeque admirabiles effectus et phaenomena dederunt occasionem suspicandi credendique deinde similia de ceteris corporibus caelestibus: sic magnetis, crystalli, sorte et electri, qualitates, facilitatem certe praebuerunt persuadendi imperitis illarum quaedam miracula.

(2) Quisquis fuerit hic Demetrius Moschus vel Moschi, Grammaticus, haec, quam dedit, h-

belli *ἐπιόδου* s. argumentum utile subsidium est intelligendae illius oeconomiae. Lectores noui huius monendi sunt, ut meminerint Theodamantem enarrare Orpheum virtutes gemmarum tum ceterarum praesertim contra noxam serpentum, ut subinde respiciat ad casum et periculum Orphei iuuenis a serpente, quem hac ipsa remedium commemoracione confirmare contra metum horum animalium vellet.

Caeterum ipsum argumentum de gemmis, earum nominibus, coloribus, patriis, usu, plane non attingimus, ne quidem quatenus et Theophrasto, Plinio et reliquis hoc argumentum tractatum Philologiae opem expertum est, et forte adhuc desiderat. Ut Poetam tractamus scriptorem / sicut nobis videtur, in hoc

IN SEQVENS POEMA
 ORPHEI
 DE LAPIDIBVS
 ARGVMENTVM
 DEMETRII MOSCHI.

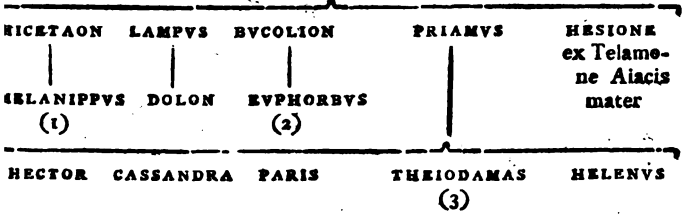
Theodamanti, Priami filio, obuiam venit Orpheus, cum familiaribus aliquibus ad sacrificium, quod singulis annis Soli peragebat, in montem adscendens

hoc argumento vel maxime poetam, et nostros iuvenes ad poeticae praesertim descriptionis, et velut picturae, laudem excitare et iuare conamur.

Sed et hoc poeticum est in hoc libello, quod arte quadam intextur multum de historia, nomina-

tim pluscula de familia Laomedontis, et regum Troiae, dissentientia ex aliqua parte ab Homero. Ea ne turbare, lectores possint, in tabella Genealogica et subiectis illi annotationibus rem declaravi, ad quam respicere iubeo, si quis in personis illis haereat.

LAOMEDON

(1) Melanippus La. 11, 93 *ἀνελπίδης* Theodamantis: Hectors et Dolonis D. O., 554. Add. Od. O., 576.

Priamo filium dat Melanippum Apollod. 3, 11, 5.

(2) Euphorbus (quem Homerus sem-

νομισμένης ταύτης ἑτησίᾳ θυσίᾳς τὴν αἰτίαν ἀφηγέεται λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτὸν παῖδα ὄντα ποτὲ ἀναμεθρηνα κινδυνεύοντα, καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ περ πλησίον ἱερὸν τῆ Ἥλις. ὑφ' ἧ καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατήρ περιεποιήσατο τῆς τῆ παιδὸς σωτηρίας κατ' ἔτος ἤγειν Ἥλιῳ θυμῶτα μετασάντος δὲ ἐκείνῃ τῶν ἐντεῦθεν, αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀντι τῆ πατρὸς τῆς τοιαύτης θυσίᾳς καθίσταται διάδοχος· ἢ νῦν ἀφοσιούμενος ἀνεσι, συμπαραλαβὼν καὶ Θεοδοάμαντα· ἔτος δὲ καθ' ὁδὸν τῶ ποιητῆ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ χηρῆσως διεξέρχεται, αἵτινες αὐτῶν χηρῆσιμοι πρὸς τῶν θυόντων κρατῆμενοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐχῶν ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰσβολὰς τῶν δήξεων θεραπείας ὄθεν οἶμα καὶ Νικανδρὸς ὁ Κολοφώνιος ὑπερον ὀρημηθεὶ συνέγραψε τὰ θρησκα. Ἰσεὸν δὲ, ὡς δύο τινὰ προοίμια τῆ παρόντος προτίθεται ποιήματος· ἐν μὲν τῶ πρώτῳ αὐτὴν τε τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἀπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τὴς πάλαι τῶν ἡρώων, κατ' αὐτὴν γενομένης ἐνδόξης, καὶ ἰσοθέης νομιθέντας, ὧν καὶ μητέρα τὴν ἀρετὴν προσείρηκεν· ἐν ταυτῶ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρὸς τὴς τὴν ἀρετὴν διακόντας καὶ τέτοις αἰε φιλαπεχθημόνως ἐπικειμένων. ἐν θὰ τέρῳ δὲ ὁ πρὸς αὐτὸν καὶ Θεοδοάμαντα γίνεται διὰ λόγος.

ΟΡΦΕΩΣ

semper Panthoi et Phrontidis facit filium) Βακκίδης nostro est L. 11, 119. Tzet. 13, 574 Εὐφορβὸς ἀραιότατος ἦν τις τῆ Τρώων γένεσ Τίος Πάνθω καὶ Φροντίδος, (sic scrib. non Φρόντιδος docet paru. schol. ad l. c.)

ὡς Ὀμηρὸς μοι λέγει (Il. P, 40 Ὀρφεὺς δὲ (λέγει) Βακκίανος, καὶ τῆς Ἀβαρβαρήτης. De eadem idem 1, 228 Ὀρφεὺς δ' Ἀβαρβαρή δὲ καὶ Βακκίδην λέγει. Abarbari igitur aut durgum mulierum me

dens, eique instituti annui sacrificii causam explicat, dicens: sibi, cum adhuc puer esset, maximum aliquando periculum imminuisse a dracone quodam, et parum abfuisse quin ab eo interfectus fuerit; se autem confugisse ad haud longe inde distantem aram Solis. Cuius ope, cum liberatum se pater intellexisset, singulis annis ob filium servatum Soli sacra ad illam aram fecit. Cum autem pater eius ex hac vita migrasset, ipse Orpheus patri in peragendo hoc sacro succedit; quod et nunc soluturus, in montem ascendit, abducens secum Theodamantem. Hic vero in itinere de viribus lapidum eorumque usu sermonem facit, quorum quidam sacra facientibus, si illos secum habeant, hoc conferunt, ut votis fruantur, quidam vero contra venenosos morsus medelam afferunt. Vnde, arbitror, etiam Nicander Colophonius motus, postea Theriaca composuit. Sciendum autem, duo proemia auctorem praemisisse huic poemati. In primo quidem virtutem ipsam et omnem sapientiam carmine celebrat, et antiquos Heroes propter illam in pretio habitos, Diisque aequales aestimatos fuisse dicit, quorum etiam matrem Virtutem vocat. In eodemque graue inuehit in vulgus, quod invidia prosequatur eos, qui virtutem sectantur, et hostiliter in eos affectum sit. In secundo vero describuntur colloquia, quae sibi cum Theodamante intercesserunt.

ORPHEI

men, aut una eademque Euphorbi
it Theodamantis mater etc. Rursus
Il. Z, 21 de Aesepo et Pedafo, *ἄς*
τοτε ἑνὸς Νηΐς Ἀβαρβαρέη τέκ-
ταύμοι Βακχίωσι, Βακχίωσι δ' ἦν
ἰὸς ἀγαυῆ Λαομέδοντος κ. τ. λ.

(3) Theodamas vel Theiodamas
L. 20, 14, Abarbareae F. L. 11, 117.
Fratr Hektoris L. 18, 46 et 55: et
Cassandrae L. 29, 7. Dolonem *ἑ-*
ράποντα suum vocat L. 18, 54. De
hoc etiam Il. K, 390 sqq.

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν *

- Δ** ἄρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι
 Κεκλόμενος Μαιῆς ἐριένιος ἦλθε κομίζων
 Τίος, ὅπως ἂν ἔχωμεν οἰζύος ἀτρεκὲς ἄλκαρ.
 Γηθόσυνοι δὲ χυνοθε βροτοί. πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
 5 Οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισιν.
 Νηπιτύοισι δ' ὄνειαρ ἀκήρατον ἔθελμις εὐρεῖν.
 Τῶ δ' αὐτῶ καὶ πρόθεν ἀγαλλόμενος ἐπὶ δῶρα
 Ἵά τε Λητοίδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
 Ἴξεν ἄγων ἐς ὄλυμπον ἀγάννιφον, ἠδὲ σαόφρων
 10 Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα.
 Ἄλτο δὲ καὶ Κρονίδης ταναόν ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,
 Σευάμενος πρὸς ὄλυμπον, ἐπεὶ μάθεν ἀμβροτα δῶρα.
 Ἀλλ' ἦτοι κένεος μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἶκοι
 Χαίροντας δέξαντο, θεηγενέων ὄχ' ἀρίστες.
 15 Ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόρραπις ὄλβον
 Ζωειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος.
 Ὅν δὲ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγει
 Ἐς πολυήρατον ἀντρον ἐκελθέμεν Ἑρμείαο,

Ἔνθ'

* Hoc lemma om. Ald. et Iunta.

A D P R O O E M I V M.

2. Hic versus citatur a Tzetze ad Lycophr. 219 Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λιδικῶν, sed ex memoria, nec sine mutatione et corruptione, Δἄρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖς ὀπάσσαι κακλόμιμος μαιῆς ἐριένιος ἦλθε κομίζων τίος. ὅπερ μιν ἔχωμεν οἰζύος ἄλκαρ ἀνήης.

10. Λαοσσόος est plerumque aut

semper apud Homerum epitheton Mineruae et Martis, in quantum in bella commouent populos. Sed puto huic loco magis conuenire alteram significationem *seruator populorum* etc. Sic etiam mox v. 58.

17. Ὅν δὲ κεν] Tzetzes hunc versum et quatuor proxime sequen-

ORPHEI DE LAPIDIBVS

PROOEMIUM

Donum malorum depulsoris Iouis hominibus afferre
Iussus Maiæ filius valde utilis aduenit, apportans illud,
Ut haberemus contra aerumnas exploratum auxiliū.

Laeti hoc recipite mortales. Prudentes alloquor,
Quorum animus est integer, et immortalibus obtemperat:
Infans vero auxiliū integrum reperiri non potest.

Hoc autem ipso, et olim delectatus dono,
Filiū, Latonæ filius, homines sanantem, ad Deos
Perduxit in Olympum niuosum, et prudens
Pallas Minerua populorum seruatorem Herculem: (non,
Transiit verò etiam Saturnius extensum super Aethera Chi-
Irruens in Olympum, eo quod didicit diuina medendi munera.

Et sane eos pulchræ vndique Iouis aedes
Gaudentes exceperunt, optimam Deorum sobolem.
Nos vero in terris iubet Mercurius, bonis
Viuere laetos, inexpertes malitiæ.

Quem vero hominum prudentem animus impellit
In valde delectabile antrum Mercurii ingredi,

Vbi

3. ἀνάχωμεν editi.

tes citat, legens *ἰσθλάδιμεν*: docens etiam a poeta hic libros vocari *antrum Mercurii*. H. STEPH.

17. Hanc etiam de antro Mercurii narrationem in suas areolas deriuauit Tzetzes Chil. 2, 859 itemque 12, 610, utroque loco Orpheo ἢ Λαδικοῖς adscribens: posteriori loco addit, *Τὰς βιβλας ἀντρον Ἐρ-*

μῆ κατονομάζων ἄντρον. Tās βιβλας autem Tzetzes vniuersim pro studiis literarum ac sapientiae nominare solet. Idem hic ἀντρον ἐπήρατον intelligi, de quo est Argon. 108, mihi vix dubium est: nec illud, hoc esse antrum Corycium, a quo Mercurius ipse est Corycius H. 22, 8. v. v. GBSN.

T 4

28.

- Ἐνθ' ὄγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὄμιλον,
 20 Αἰψά κεν ἀμφοτέρησιν ὀνείατε πολλὰ κομίζων
 Οἴκαδ' ἀποσεῖχοι, προφυγῶν πολύδακρυον ὄξυν.
 Οὐδέ εἴ νῆσος ἀκικίς ἐνὶ μεγάροισι δαμαίσσει,
 Οὐδ' ὄγε δυσμενέων ποδ' ὑποτρέσσαις μένος αἰνόν.
 Ἄψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐριγηθέα νίκην.
 25 Οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι
 Ἄντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνεσιν,
 Οὐδ' εἰ χάλκεος γυῖα καὶ ἀγναμπτον δένος αἰθήρ.
 Ἄντιπυρς σεφάνοιο πόδα κομίσας ἐριδαίνοι.
 Ναί μιν καὶ θήρεσιν ὀρεσκάοισι λέοντά.
 30 Δεινόν, καὶ λαοῖσιν ἑοικότα δαίμονι τεύξαι.
 Καὶ οἱ καὶ βασιλεῦσι διατρεφέεσσιν ὀπάσσω
 Ἴεῖα καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράποισι τίεσθαι.
 Τὸν δὲ καὶ ἠΐθεοι τερενόχροες ἡμερτήσιν
 Αἰὲν ἐφορμήσασι περιπτύσσειν παλάμησι.
 35 Καὶ μαλακῆ χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰὲν ἐρύσσει
 Ἄλθηκτον κῆρη, ἐπιημένη Φιλότητος.
 Εὐχομένεσ τε πρὸς ἑατ' ἀφίξετοσ αἰὲν ἑόντων
 Εὐχῆ· καὶ πόντοισ κυκαμένεσ ἐκ ἀλεγιζῶν,
 Βήσεται ἐπὶ τραφερῆν ἀκυμάντοισι πόδεσσι.
 40 Τὸν καὶ ληϊστῆρεσ ἀνδράρσιοι οἶον ἑόντα
 Φεύξονται· καὶ δμῶεσ, οἴομενοι πατέρ' ἕνασ.
 Τίεσσι, καὶ οἶκον εἴς σέρεξασιν ἀνακτοσ.
 Ἴδμεναί αἶνε θελήσι, δαήσεται, ὅσασά τε φῶτεσ
 Κρυπτάδια σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανῶνοντασ.
 45 Ὅσασά τε κεκλήγασιν μετὰ φρεσὶν ἠεροφῶϊτοσ,
 Ἀνδράποισ ἀφρασαν ἰακχαζόντεσ αἰοιδήν,

Οἰωνοί,

28. F. κομίσας. 29. Ναί μὴν conl. H. Steph. 31. Βασιλέασσι A.

28. Κομίσας non habet casum rei, quam adferat aduerfarius. Κομίσας legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28 κονισσαμένῳ positum est. Κομίζων hoc, vt ἱερῆη, sumtum a lustantibus in puluere, pulueremque adeo suo motu excitantibus.

30. Verbo τεύξω nihil pronuttit

de se aliud, quam se verum dicere, qui sibi obsecutus in antrum Mercurii ingrediatur, eum ista comoda impetraturum. Sic praestandi verbo Romani vtuntur. Eadem ratio τῶ ὀπάσσω.

45. Ὅσασά τε } Pro μετὰ φρεσὶν Tzetzes habet μετὰ σφίσι, quod magis

Vbi ille omnis generis bonorum copiam deposuit;
 Statim ambabus manibus innumera reportans munera
 Domum discedat, effugiens lacrimabiles aerumnas,
 Hunc neque morbus vehemens domi conficiet,
 Neque inimicorum metuens grauem impetum
 Domum redibit, exutus laeta victoria,
 Neque contra ipsum athletam luctantem in ludis
 Viribus quemquam animus stimulabit insurgere,
 Neque si abentorum membrorum et inflexibilis roboris vir
 Contra ipsum, coronae desiderio pugnans certet, (esset,
 Profecto ipsum et feris montanis leonem
 Timendum, et populis daemone similem praestabo.
 Et ipsum tam regibus a Ioue educatis,
 Quam aliis hominibus facile faciam venerabilem,
 Illum etiam inuenes teneri, cum desiderio
 Semper certabunt amplecti manibus.
 Et mollis aureum ad lectum sollicitabit
 Assidue puella, amorem illius desiderans,
 Cumque preces fuderit, ad aures deferentur immortalium
 Eius vota. Et turbulentum pontum despiciens,
 Incedet per continentem inoffensis pedibus.
 Illum etiam praedones implacabiles, vel solum iter facientem,
 Fugient, et famuli, tanquam patrem suum
 Colent, domumque sui diligent domini.
 Scire si desiderabit, sciet quaecunque homines
 Occulta in mentibus suis machinantur,
 Et quaecunque clangent non sine ratione aëriugae,
 Hominibus occultam resonantes vocem,

Aues,

39. τραφ. χθόν' ἀνν. Dorv. ad Chariton. p. 260. 45. εφίση Tzet.

magis placet; at *φρεσίν* ex superiore versu pro *εφίσην* irreplisse puto.

H. STEPH.

48. Ποιζώντας καὶ χαμαιῆδες χαμ.] Hunc versum valde deprauatum esse animaduvertebam, sed qui emendari posset non videbam; donec

tandem in Tzetis locum incidit, qui germanam huius loci lectionem nobis profert. Est autem huiusmodi, Ποιζόν τε σῆσαι χαμαιῆδες χαμένονα δράκοντος. Quam certe lectionem diuinatione assequi, non minus fortasse Oedipi fuisset,

H. STEPH.

- Οἰωνοί, μεγάλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποφῆται.
 Ῥαῖζόν τε σῆσαι χαίρα καὶ ἔρχομένοιο δράκοντος
 Εἶσαται, ἢ δ' ὄφρων ἰὸν σβέσαι ἐρπυσήρων.
 50 Δώσω οἱ καὶ φῶτα ῥοπή πῖπτοντα σελήνης
 Ῥύσαδαι, καὶ νῆσον ἀταρτηρήν ἐλέφαντος.
 Καὶ ψυχὴν ἐλάσσω τεθνεότος, τάκεν ἐρεμνῆ
 Ἐξ αἶδος προμολῶσα ποτιχρίμπτοιτο ἑκάσῳ.
 Ἄλλα ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἐρμεία.
 55 Δατῖνα κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέοντα,
 Ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα πρήσσοσαι ἑκάσῳ
 Τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὄστ' ἀφίκηται
 Τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λάοσσός Ἄργεφόντης
 Ἀνθρώποισιν ἔρινε, μελιγλώσσοιο κελεύσας
 60 Φθόγγον ἀπὸ σῆθεσφιν αἰοιδῆ γηρύσαδαι.
 Ἄλλ' ἔ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγίζεν
 Ἰμερος, αἶψα δὲ πρέσβυν δαημοσύνην ἀτίθειν
 Μητέρα δ' ἡρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε κλύοντες
 Προτροπαῖδην φεύγασιν, ἀοσοπηῆρα δὲ μόχθων
 65 Μόχθον ἀοσοπηῆρα βίε μάλα πεφρίκασιν.
 Οὐδέ σφι κρείων ἐνὶ δώμασιν ὄλβος ὀμιλεῖ,
 Οὐδέ τις οἶδε θεοῖς ὀππιζέμεν ἀθανάτοισι
 Ἐκ δ' οἴγε πτολίων τε καὶ ἀνδρῶν ἤλασσαν ἐδλήν
 (Ἄ δειλοί) σοφίην, ἐριένιον ὑβρίζοντες.
 70 [Ὡλετο δὲ προτέροις πεποννημένος ἡμιθεοῖσιν
 Ἔργον δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθῆς αὐτίκα πᾶσιν
 Δῶκεν,

48. Ῥαῖζῶντες καὶ χα. ante Eschenb. V. N.

49. ἰὼν Tzetz.

48. Nescio unde Eschenbachius habeat lectionem, quam dedi. Ego autorem hic sequor Tzetz. Chil. 2, 861, qui recitat sine alia varietate hic versus 43 - 49. et addit; Οὐτῶς Ὀρφεὺς ἠμίτατο ἕκασον θεορραπειαν. GESN.

51. Eloquentissime et poetica pictura horribilem morbum describit Arctaeus Chron. 2, 13.

57. Simplicissimum est, Τάων fumere pro τᾶτων, et intelligere ἴτακα.

62. [Ἰμερος] Hic versus non stat, nec tamen quomodo restitui possit, perspicere queo, nisi forte in unam vocem conflaretur πρεσβυδαημοσύνην; sed ita scripsisse poetam, credere durum est. H. STERN.

62. Laborat versus. Tolerabilior erit, si legas, αἶψα πρέσβυν δὲ δαημοσύνην ἀτίθειν, cum plura prolata sint talium positionum correctarum exempla, quamquam et ipsa exceptione non maiora. Laudat

Aues, magni Iouis veloces vates;
 Impetumque cohibere humum petentis draconis
 Nouerit, et serpentum exstinguere venenum reptilium.
 Dabo ipsi, et hominem momento cadentem lunae
 Sanare, et pestilentem elephanticum morbum.
 Et animam abigere mortui, si quando nigro
 Ex erebo egressa, appropinquet cuiquam.
 Alia praeterea innumera dona prudentis Mercurii,
 Apportata, in antro iacent,
 Diuina, certa, et quae propere singula peragunt
 Horum. Semideus est et beatus, quicumque ad ea perueniet.
 Quae ut ego annunciem hominibus, sospitator populorum
 Argicida incitauit, dulcisoni iubens
 Cantoris vocem e praecordiis modulari:
 Verum nulla prorsus hominibus prudentiam curandi
 Est cupido, sed statim venerandam scientiam contemnunt.
 Matrem vero Heroum, Virtutem, vel e longinquo audientes,
 Citato cursu fugiunt. Auxiliatoremque laborum,
 Laborem auxiliatorem vitae, valde exhorrent,
 Neque ipsis meliores domi dinitiae sunt,
 Neque quisquam illorum scit Deos respicere immortales.
 Illi vero tam ex vrbibus quam hominibus, expulerunt bonam
 (Ah miseri) sapientiam, Mercurium contumeliose spernentes.
 Periit vero, qui olim cum semideis versatus est.
 Laborem vero, difficilis (*ea re*) et exosus, statim omnibus

Com.

54. Ἄλλαι τ' ἀπ. AI. πολυμένη. Iunt. 60. γηθήσ. AI.
 64. μόχθον coni. H. Steph. 65. Μόχθων AI.

dat versum, ut hic est, Stob. Ser. 4
 p. 52, 12: versum vero 63 Tzet. ad
 Hesiod. p. 49, a. GRSN.

70. Locus difficilis. Loquitur in
 hoc Prooemio sine dubio Orpheus:
 et tamen a 70-74 fatum illius et
 mors in tertia persona deploratur.
 Igitur aut inculcatos esse carmini
 hos quatuor versus praeter senten-
 tiam auctoris dicemus: aut aucto-
 rem ipsum, ab affectu abreptum,
 hic paullam personam Orphei de-

posuisse, sumfisse illam auctori et
 discipuli: aut denique, ne voluisse
 quidem serio pro Orphei carmini-
 bus haberi haec λθικαί, Onoma-
 critum, vel si quis alius auctor est.
 Orphei nomen non auctorem singu-
 lorum verborum, sed hoc indicare,
 esse hic propositam ipsam discipli-
 nam ac mentem adeo Orphei: quo
 sumto non ineptum fuerit, hanc
 querelam s. lamentationem hic in-
 terpositam esse. Sed fere est, ut
 pri-

- Δῶκεν, ἐπαυμίην λαοὶ τεύξεσι μάγοιο.
 Καὶ κεν ὁ μὲν κονίαισιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀπενθήσῃ
 Λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος Φῶς ἐκτεταάνυσσῃ.]
- 75 Οἱ δ' ἱκελοὶ θήρασιν, αἰδῆρες, οἱ δ' ἀδίδακτοι,
 Χήτες δαιμονίσι νοήματος, ἔθ' ὑπ' ἀρωγῆν
 Θεσπεσίην φυγέτην φασσίμβροτον ἐκ κακότητος,
 Οὔτε τι θεσκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμάζοιντο,
 Ἴσαδ' ἀλλὰ σφιν νεφέλη πρραπίδεσσι κελαινῇ
- 80 Ἀμφιπεριπλαθεῖσα, βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα
 Εἰς ἀρετῆς λειμώνα πολυσέφανόν τε μεγαίρει.
 Ἄλλ' ἐμ' ὑπὶ χνῶμα κερμίλια παιδομένοισι
 Ἄφνεῖ χρυσοῖο πολὺ προφερέετρα δείξειν.
 Φῶτα δὲ δίξηται ταλακαρδίον, ὅς κεν ἐκάσθῃ
- 85 Ἐμμεμαῶς περῶτο μενοινήσει τε κάμοι τε,
 Ὅς τε διδάσκηται, καὶ ὅς εἰδότας ἔξερεῖνοι.
 Οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοισι
 Εὐρύσπασ Κρονίδης ἐθέλει δόμεν' ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 Ἐς δύσιν αἰνὰ πονῶντες ἀν' αἰθέρα λαμπετώσασιν
- 90 Ἥλιον φαέδοντα ἐφ' ἄρματι πᾶλοι ἄγασσι.

Η ΥΠΟ-

75. ἡδ' Stob.

77. F. Φασσίμβροτα.

85. μενοινήσει Stob.

primam opinionem veri simillio-
 rem. Nam ipsi versus, nisi mi-
 fere et insanabiliter corrupti sunt,
 male conciliati, et indigni reliquo
 carmine sunt; quod pluribus iam
 persequi non lubet. Interim sen-
 tentiam illorum videre mihi videor,
 quae iam qualicumque interpreta-
 tione expressa est. Πανομήμων esse
 etiam eum, qui multum in aliquo
 opere, cum certis hominibus, ver-
 satus sit, suspicor, non scio. Πρε-
 κέως ἡμῶν potuisse dicere no-
 strum etiam vna modo aetate, ge-
 neratione vna se antiquiores, nihil
 dubito. Orpheum a suis ciuibus
 Ciconibus esse, nominatim a mu-
 liberibus discerptum, caput cum lyra
 in Hæbro nataffe, fabula nota est.
 Magi appellationem apud Graecos
 mature infamiae aliquid habuisse,

contemptos a Philosophis, Socrate,
 Platone, ceteris, Orphicos suis cum
 τελεσθεῖς et mysteriis, satis constat.
 Sed haec omnia iam ad hanc Par-
 enthesin sanandam explicandam-
 que adhibere, nisi hariolari velim
 sciens, mihi difficilium. Interea
 quorundam lectorum causa mone-
 bimus, primum pro Magiae etiam
 auctore haberi Orpheam. Vir Aegy-
 ptius apud Pausa. El. 2 l. 6, 20 ad
 fi. ἔνωσ καὶ τὸν Θρακῆν Ὀρφέα μα-
 γεῦσασ δαμών. Plin. 30 pr. Orpheam
 putarem e propinquo primum in-
 tulisse ad vicina usque (egerat de
 Thessalis matribus) superstitionem
 et Medicinae profectum, si non
 expertus sedes eius, tota Thraçe,
 Magices fuisset. Deinde satis anti-
 quam fuisse artis huius infamiam,
 intelligi ex Diod. Sic. 5. 55 vbi de
 Tel-

Commendavit; cognomen vero homines dabunt ei Magi.
 Et ille quidem in pulvere ense, abscisso capite, nemine lugente,
 Tristi morte, diuinus vir, extensus iacet:
 Hi vero similes feris, ignorantes atque indocti
 Mentis indigentia diuinæ, neque ad auxilium
 Diuinum confugiunt Apollinis, præ malitia,
 Neque diuinum aliquod opus, admiratione dignum
 Norunt; sed nubes præcordiis ipsorum, atra
 Undique circumposita, progredi floridum
 Virtutis in pratum fertigerumque inuidet.
 Ast ego me polliceor thesaurum obtemperantibus
 Diuite auro longe præstantiorem indicaturum.
 Requirit autem virum laboriosum, qui singula
 Promptus experiatur, aveatque laboretque,
 Et qui docendum se præbeat et a scientibus sciscitetur.
 Non enim absque labore finem dictis et factis
 Altisonans Iupiter dare vult; sed etiam ipsi
 Ad occasum anhelantes per aethera splendidum
 Solem in curru lucentem equi perducunt.

ARGV.

μενοινήσας coni. H. Steph. F. μενοινήσαι. 89. ἀναπνῦντες Stob.

Telchīnibus Rhodi incolis, λέγονται δὲ ἔτσι καὶ γόατες γεγενῆσθαι, καὶ παράγειν ὅτε βάλαντο νέθη τε καὶ ἕμβρος — Ταῦτα δὲ καὶ δάκρυ καὶ τὰς Μάγας ποῖαν ἰσορῶσιν. ἀδαιτταν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορφὰς καὶ ἀνά ΦΘΟΝΕΡΟΥΣ (malignos, maleficos) in doctrina artium. Add. Apul. apol. p. 291 Elmenh. Denique esse tamen in honore illud nomen Aristot. Metaph. 13, 4 p. m. 1434, E, Φερειῦδης καὶ ἑτεροῖτινες τὸ γενῆσθαι πρῶτον ἄριστον τῆς ἐπιστῆς, καὶ οἱ Μάγοι, καὶ τῶν ὑστέρων σοφῶν, οἷον Ἐμπειδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγόρου κ. τ. λ. Talis ille Gobryas in Axiocho Platónico c. 19, 20.

75-81. Habentur apud Stobaeum Ser. 4 p. 52, 17.

77. Hic quidem aperte Dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupide nimis negasse Clarckium ab

Homero fieri, pulchre iam monuit Vir Summus Ernestus, qui ad D. A. 566 et hoc loco Orphico et Homeri ipsius pluribus prolatis ostendit, omnino etiam Duali vsos esse, vbi de pluribus ageretur.

Φασιμβρότα puto verum esse, nomen Apollinis perpetuum. Sic mox ὕκ. 39 et 74.

82-86. Sunt apud Stobae. Ser. 3 p. 38, 6. it. Ser. 29 p. 200, 17.

88. Ipse Apollo non sine labore magno suorum equorum diem adducit ac reducit.

89. Ἐς δύσιν] In vulg. edit. ἀναπνῦντες. hanc autem restitutionem αἰνὰ ποῦντες, Fr. Porto debemus, viro nouæ quidem Graeciae alumno, sed doctrina vel antiquis Athenis digna praedito.

M. STEPH.

AD

Η ΤΠΟΘΕΣΙΣ*

- Μᾶλλον ἐγὼ πινυτοῖο παρσίφασιν ἀνέρος εὐρῶν
 Τέρψομαι, ἢ περ χρυσὸν ἀπάντων κοίρανον ἀνδρῶν.
 Ἡελίω γὰρ ἄγων ἱερήιον ἀντεβόλησα.
 Ἀγρόθεν ἄστυδ' ἰόντι περίφρονι Θειοδάμαντι·
- 5 Καὶ μιν ἐλὼν χερὶ χεῖρα προσηύδαυ ὧδ' ἐπέεσσι·
 ἢ Ἐς πόλιν (εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχουσιν ἀνάγκαι)
 ἢ Ῥηιδίως, ὧ ἑτάϊρε, καὶ αὐριον ἔσσεθ' ἰκέσθαι·
 ἢ Νῦν δέ σε μοι ζεῖχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς
 ἢ Ὄρσεν ὑπαντιᾶσαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπένευσον
- 10 ἢ Ἐσπεσθαι. θυτῆαι ἱεροπρεπέες τελύθουσιν,
 ἢ Ἄς ἀγαθοὶ ῥέξουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ
 ἢ Ἀθανάτων, εὐτ' ἂν σφι χορὸς ἀνάγωτιν ἄριστοι.
 ἢ Ἄξω δ' εἰ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν· εἰσορᾶας γὰρ
 ἢ Ἡμετέρων με κίοντα πρὸς ἀγρῶν ἀκράρειαν.
- 15 ἢ Ἐνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτὲ μένος ἀνελθεῖν
 ἢ Λαιψηρῶ πέρδικε μετασπόμενος προφυγόντε·
 ἢ Οἱ δ' ἦτοι εἰως μὲν ἀκῶων ἔνομ' ἕκαστος
 ἢ Ἰσαίμενος μίμνεσκεν, ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσθαι,
 ἢ Πρὶν μάρψαι χεῖρεσσιν, ἀλυσκιάζων προφύγεσκεν.
- 20 ἢ Αὐτὰρ ἐγὼ σπεσθῆ κεν ἐπὶ σῶμα κάππεσον ἐλθῶν·
 ἢ Ἀψ δ' αὐθις γαίηθεν ἀναίξας ἐδίωκον.
 ἢ Ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφῆνδε μετασπόμενος κίον ἄκρην,
 ἢ Οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὄξεϊαν ὄρῶντες

Αἰγῶν

1. παρσίφασιν sphal. Esch. 10. Ἐσπεδε Iunt. 14. ἀγρῶν

AD ΤΠΟΘΕΣΙΝ.

* Ἐπιθέσις non tam argumen-
 tum hoc in loco significat, s. sum-
 mam carminis, quam occasionem,
 quam breuiter declaratam dedit
 Demetrius Moschus.

sumtus, Ἀλλὰ θεοί, σοφίης ἱε-
 λαμπίδος ἡγεμονῆς, cum non ha-
 bent hodie libri. Potest vitium esse
 in ipsa Stobaei allegatione in mar-
 gine posita.

1 et 2. Sunt etiam apud Sto-
 baeum Ser. 3 p 38. 12. Sed qui
 subiicitur, tanquam ex eodem
 Prooemio (sic certe ibi vocatur)

15. Cum non sit in omnium ma-
 nibus Tzetis opus, non ingratum
 quibusdam lectoribus fecero, si hic
 ponam versiculos, quibus in com-
 pen-

Argumentum.

gis quidem prudentis viri colloquium nactus
 Delectarer, quam aurum, omnium rectorem hominum,
 nim rem sacram peractorus incidi (tem,
 euntem ex agro in urbem prudentem Theodaman-
 um, apprehensa manu, his verbis affatus sum:
 em, (nisi grauis vrget necessitas)
 , o amice, et cras erit peruenire:
 vero te mihi, pergenti ad epulum, Deus ipse
 ere mouit: itaque prompte annue
 : secuturum. Sacrificia diuina peragentur,
 boni viri celebrant. Laetitia vero afficitur cor
 talium Deorum, quando quidem ipsis choros ducunt
 ongam te deducam in viam. Vides enim (boni.
 n me in agrorum nostrorum montem;
 um iuuenis essem, ausus sum aliquando solus ascendere
 um par perdicum persequens, quae mihi aufugerant.
 vero utraque cum audiisset nomen suum;
 , et vocem agnoui; cum vero me extendissem ad ca-
 am manu prehendere eam possem, aufugit. (ptandum
 o prae studio in os procido,
 ue e vestigio surgens, illas persequutus sum.
 squam in summum montis verticem perueni,
 c improvise sonum acutum edentes,

Iacu-

Iunt. 18. *ὄραζόμενον δὲ δαυρίους* Fr. Portus ap. H. Steph.
ὄραζοντες Al. *ὄραζοντες* Esch.

ille misit longiorem huius
 narrationem. Sunt au-
 4, 279 Ὀρφεύς ὁ τῆς Με-
 ρ, πατὴρ δὲ τῷ Οἰάγρῳ,
 ν μεράκιον, ὄρνις θηρασίαι
 ἦλθεν ὡς πρὸς ἀπώ-
 ἐρ ἦν δράκων μέγας. Ὡς
 ἰς ἀφῶρα μὲν πρὸς θῆραν
 ἰων, Ὁ δράκων ὄρμα κατ'
 ἰας συχναὶ θλίβων. Ἐθά-

des τάτη κίνεσ δὲ δραμόντες βοῆ
 τάτη, καὶ συμβαλόντες τῷ θηρῷ,
 ἀπόνταναι ἐκείνον, Τὸν δ' Ὀρφέα
 ῥύονται σοργῆ πῆ πρὸς ἐκείνον
 ὡσερ αὐτὸς ἐν λαθικοῖς Ὀρφεύς
 κα γράφα τάτο. Idem Chil. 8,
 hist. 157 Μέντωπην Thamyridis F.
 appellat, et addit, Ἀλληγοῦντες δὲ
 φασὶ παῖδα τῆς Καλλιόπης. — Restat
 forte Tzetzes. Videmus obiter,
 Meni-

- ἢ Λιγανέης ἔσσονται θωότερον ἢ Βελέμνε,
 25 ἢ Ὑψικόμον ποτὶ Φηγόν, ἐπεσσύμενον προιδόντες
 ἢ Λινὸν ὄφιν, πετάσαντα γένυν πλείω θανάτοιο.
 ἢ Τὸν δ' ἐγὼ ἐγχερίμφθεις ὑπεναντίον αἰζήαντα
 ἢ Οὐκ ἴδον, ὄφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων ἀλάληντο,
 ἢ Πρὶν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὴν
 30 ἢ Ἐφρασαμένη, ἦδη τε δέμας μεμαῶτα φυλάττω.
 ἢ Ἐνθ' εἴτις σπεύδοντα παλίσυτον εἰσενόησεν,
 ἢ Οὔτε με περδίκεσσιν ἀελοπόδεσσιν ἐπέδωκε,
 ἢ Οὔτε με νηπιόχοισιν ὄισατο ποσσὶ φέρεσθαι.
 ἢ Κέκλετο γάρ μοι δέμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι,
 35 ἢ Καὶ πνοιὴν ἀνέμω. παρὰ γάρ ποσσὶν κακὸν ἦεν.
 ἢ Πολλάκι δ' εἰματὸς ἀκρον ἐπιψαύεσθην αἰκασιῶς
 ἢ Καὶ κεν ὑπὲρ μοῖραν με πελώριος ἀμφέχανεν θῆς,
 ἢ Εἰ μή μοι νόος ὤρτο θοῶς ἐπὶ βωμόν ὄρεσθαι,
 ἢ Τὸν βῆ παλαιότεροι Φαιεσιμβρότω ἰδρύσαντο.
 40 ἢ Τῷ δ' αὖ ἐπι τρύφος αὖτον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο
 ἢ Σχίξῃς, ἦντε μαρνανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλειπεν πῦρ
 ἢ Τὴν ἐγὼ ἀρπάξας ὀλοῶ κατένωπα θρασύκοντος
 ἢ Ἐσρέφθην. μαίμησε δ' ὄρεσκῶς μένος αἰὼν,
 ἢ Μαρνασθε μεμαῶτα ἰδῶν. εἴλυτο δὲ πυκνῶς,
 45 ἢ Ἰναμπτων εὐκύκλωσ ταναῖν ῥάχιν' αὐτὰρ ἐπ' ἄλλω
 ἢ Ἄλλω, ἔπειτα δ' ἐπ' ἄλλω ἐλισσομένεβ τροχὸς ἦεν.
 ἢ Ἢδ' ἐτι καὶ βωμῶ ὑπερ αὐχένωσ ἤεσταζεν,
 ἢ Συρίζων βόσωντος ἐμῆς πολὺ μῆζον αὐτῆς.
 ἢ Καὶ τύπτων ἀρρήκτων ὄρεσκῶοιο κάρηνον,
 50 ἢ Ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκπυρρον ἔζον ἀακιν'
 ἢ Οὐ γὰρ μόρσιμος ἦα δαφοινῷ θηρὶ δαίμηναι.
 ἢ Τένεκεν αἰπολοίοισιν ἀπόπροθι βοσκομένοισι
 ἢ Ἐσπομένω δύο πατρός ἐμῶ κίνε κελύγοντα
 ἢ Ἰνόγτες ἐπέδραμέτην' μάλα γάρ σφισι μέλιχος
 ἔσκειν.

ἢ Χ' ὦ

30. λαφύξαι conl. Bernar. ad Synel. de Febril. p. 78.

Menipum hic vocari matrem Orphei. Vnde hoc didicerit Tzetzes, an alia sit memoria, Orpheus alius, hic disputare nihil attinet. Notat Orphe-

Iaculo citius aut telo euolarunt,
 Altam quandam et frondosam ad fagum, proruentem videntes
 Horrendum serpentem, pandentem inaxillam plenam mortis.
 Quem ego, appropinquans, ex aduerso defilientem
 Non vidi, oculi enim mei, aibus intenti, errarunt,
 Antequam erigentis sese ex humo ceruicem grauem
 Aduertissem, et insidiari iam paratum.
 Vnde si quis me fugientem retro vidisset,
 Neque me perdices veloces pedibus sequi,
 Neque me puerilibus putasset pedibus ferri.
 Iussit enim me timor velocem aquilam imitari,
 Et flatum venti. Ante pedes enim pernicies erat.
 Saepe etiam vestis extremitates lingua attigit,
 Et praeter fatum me deuorasset ingens bestia,
 Nisi me animus incitasset, celeriter ad aram confugere,
 Quam veteres Phoebos exstruxerunt.
 In qua fragmentum aridum oleagini relictum fuerat
 Trunci, quod deficiens vorax reliquerat ignis.
 Quod ego arripiens, fatalem directe me aduersus draconem
 Conuertit. Accensus vero est montani monstri furor grauis,
 Postquam pugnam me meditantem vidit, et in arcum se con-
 uoluit,
 Flectens in multas spiras prolixam spinam: ac super alium
 Alius, tum rursus alius se voluentis circulus erat.
 Denique et super aram ceruicem eleuauit,
 Et exsibilans, clamantis mei vocem longe superauit.
 Ego vero caput durum montanae bestiae percussi,
 Inque ipso fregi titionem, ramum infirmum:
 Non enim mihi fatale erat, a cruenta fera confici.
 Ideo, qui greges procul inde pascentes
 Sequebantur, duo patris mei canes, clamantem
 Agnoscentes, accurrerunt, valde enim ipsis mitis eram.

Et

42. μαινῆσε δ' ἀρεσκίων ΑΙ. 49. τύπτον ΑΙ.

Orpheus, ut nunc illo utimur, illo vel de illo traditur, est Oeagri
 quantum in his carminibus vel ab et Calliopae filius.

V

79-

- 55 "Χ' ὦ μὲν ἄρ' ἔσσυτο τοῖν, ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρέσασαι
 " Πρωτροπάδην, ὡς τις τε Διὸς γαμφώνυχα Φεύγων
 " Διέτον ἐν πυκινῶσι λαοὶ θάμνοισι λαγῶς,
 " Τῶ ἴκελος, μήλοισι μιγείς, ὀλοῖ ὑπὸ θηρῶς
 " Ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνιπτύξας ἐρίφοισι.
- 60 " Ὄφρα μὲν ἐν ἀκάκητα πατήρ ἐμέθεν ζώεσκεν,
 " Διὸς μόχον ἀγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμύντορα βωμόν,
 " Τίνων Ἡελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἐοῖο·
 " Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόχον
 " Εἰαρινόν, θαλέθοντα νεήνιδος ἔθρατι μητρὸς,
- 65 " Ἐρχομαι εἰς ἀκρόρειαν ἄγων χορὸν ἠδὺν ἐταίρων·
 " Σὺν δὲ σφιν καὶ τῷδε δρακοντοφονῶ κύνε Βήτην
 " Αὐτομάτω. γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμόν ἀνακτος
 " Τερπωλῆ, χλοερόν τε πέδον, μαλαϊκά τ' ἐπι ποῖαι·
 " Καὶ λασία πτελέησιν ὑπο σκιῇ. ἀγχι δ' ἄρ' αὐτῶν
- 70 " Ὑδὼρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης
 " Δευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται ἔκελον ὠδῆ·
 " Ἴσμεν· ἔτοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
 " Ὡς ἐφάμην. ὁ δὲ μ' ὠδε προσηύδα δαιμόνιος Φαῖς,
 " Ἀλλὰ σε μὲν κρείων φαεσίμβροτος ἔξ ἀλεγεινῆς
- 75 " Αἰὲν ἄγοι κακότητος, ἀδακρυτοῖό τε πέμπτοι
 " Ὀλβη πρὸς μέγα δῶμα, Φιλοφροσύνης ἔνεκα σφῆς·
 " Οὐδὲ μὲν ἔδὲ σ' ἐγὼ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω·
 " Ἀλλ' ἐπεὶ ἐν ἄζων ἱερήιον εἰσαναβαίνεις,
 " Ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεὸς, ἐγγυαλίξω.

Ι. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ.

Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάξεο χερσὶ
 Λαῶν, ἀπόρροϊαν περιφεγγέος ἀμβρότης ἀγλης·
 Διθέρι δ' ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἀφθιτον ἦτορ.
 Τὸν κ' εἶπερ μετὰ χεῖρας ἔχων περὶ νηὸν ἴκηαι,

Οὗτις

57. F. λάθοι.

61. Αστὶ Ιουντ.

79. Nescio cur imperfectum hoc carmen dicat H. Steph.

1. Quod Crystalli commendatio

primum in hoc libello locum obtinet, illud forte spectavit auctor, puritatem mentis et candorem atque

Et in ipsos draco irruit. Ego vero per campum profugiens
 Citato cursu; quemadmodum Iouis vncunguem fugiens
 Aquilam, in densis lateat fruticetis lepus,
 Tali similis, ouibus immixtus, a conspectu perniciosae bestiae
 Latui, medios inter, membris contractis, hoedos.
 Quam diu itaque pater meus incolumis vixit,
 Semper vitulum adduxit ad meam vindicem aram,
 Soluens Soli praemium pro vita seruata filii sui.
 Ego vero a grege pinguem vitulum agens
 Vernum, crescentem sub iuuencae vberis matris,
 Venio in verticem, adducens suauem amicorum chorum.
 Cum his etiam duo canes, draconis iugulatores, ascendunt
 Sponte sua. Dulcis vero circa aram Regis
 Amoenitas, virescens campus, et molles adsunt herbae,
 Et densa sub vlnis umbra, iuxta vero illas
 Aqua perennis, cauae ad fundum petrae
 Limpida scaturiens, sonum fluendo edit similem cantus.
 Eamus, non fas est Deorum conuiuium renuere.
 Sic locutus sum. Ille vero me sic alloquutus est diuinus vir:
 At Phoebus te propitius ex omni molesto
 Semper liberet malo, ac lacrimis carentium te mittat
 Diuitiarum in magnam domum, humanitatis tuae causa.
 Sed neque ego te expertem patiar in vicem praemii.
*Et quoniam rem sacram peracturus ascendis,
 Vt te orantem audiat Deus, tibi tradam.*

1. *Crystallus.*

Crystallum splendentem ac pellucidum accipe manibus
 Lapidem, radium lucidi diuini splendoris,
 Quo aethere maxime delectatur Deorum immortalium cor.
 Quem si in manibus gestans ad fanum accesseris,
 Nullus

65. ἀκρυσ. ΑΙ. 71. ἀναβλύζων Esch.

que castitatem, quarum rerum nem, qui Deos adeunt, habere de-
 passim Symbolum faciunt crystal- beant.
 lan, primam esse, cuius ratio-

- 5 Οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχολῆσι.
 Κέκλυθι δ' ὄφρα μάθοις μένος ἀργεννοῖο λίθοιο·
 Εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῖο θέλεις πυρὸς ἐς φλόγας ὄρσαι,
 Κέκλωμαι αὐαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεινῆι·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἠελίοιο καταντίον αὐγάζοντος
- 10 Αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
 Ἢ δ' ὅτε καρφαλέης τε θίγη καὶ πίονος ὕλης,
 Καπνὸν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολ-
 λήν.
- Ἵρσει· τὴν δ' ἄρα Φασὶ παλαιγονίης ἱερὸν πῦρ.
 Τάων ἐχ' ἐτέρας μάλλον φλογὸς ἔλπομ' ἔγωγε
- 15 Ἀθανάτοισ' ἔτω κεχαρισμένοι μηρία κείειν.
 Πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τῆτο φίλος μέγα θαῦμα πιφαύσκω·
 Αὐτὸν ὅτις πέλεται φλογὸς αἴτιος, αἶπε μάλ' ὦκα
 Ἐκ πυρὸς ἀρπάξαις, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάασαι,
 Ἄμφι δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεῖς κάμνοντα σαώσει.

2. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ*.

- Δεύτερον εὐχομένω τοι ἀρηγόνα λαῶν ὀπάσσω,
 Θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνίπλεον, ἥντε μαζὸν
 Πρωτοτόκῃ νύμφῃς ἢ μηκάδος ἐθατοῖσσι·
 Τὸν ἄρα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτιν ἀδάμαντα
- 5 Κλέϊον, ὅτι γνάμπτε μακάρων νόον, ὄφρα θυηλαῖς
 Ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεάειν·
 Ἢ δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, ἔνεκεν αἰεὶ
 Μεμνηῶσαι κακότητος οἰζυρῆς ἀπερέυκε
 Θνητῆς ἀθανάτης τε· νόον δ' ἐριένιον εἶαι
- 10 Θέλγεις, ἐποτρύνων ἀγαυὰ Φρῆσὶ βεβλεύεσθαι.

Ἄλλοι

6. μάθοις γε ΑΙ. 7. F. ἐξ ΦΛ. V. N. 8. ἀβαλίων ΑΙ.
 10. οὐλόγην ΑΙ. 12. οὐλίγον ΑΙ. 14. F. τοῖνον ἐχ.

1, 7. Mihi videbatur ἐς hic locum habere non posse: tum in maiusculis antiquorum literis Σ et Ξ ita vicinae, vt lapsus nimis hic facilis fit.

1, 13. Παλαιγονίη, Dea antiqua,

quin Vesta fit, dubitare non potest, cui in mentem veniant *Cannae penetralia Vestae* Aen. 5, 741, cui primum immolare coeperunt, Porphyr. *περὶ ἀποχῆς* 2 p. 125 ἄρξιντα πρῶτον ἀφ' Ἐσίας τοῖς ἑρανοῖς θεοῖς

Nullus Deorum vota tua renuet.

Audi igitur, ut discas vires splendentis lapidis:

Quod si placet absque viuaci igne flammam excitare,
Iubes aridas eum super faces deponere.

Tum vero ille, sole ab opposita parte irradiante,
Statim supra faces tenuem radium explicabit:

Qui quum primum siccam et pinguem attigerit materiam,
Fumum, deinde ignem exiguum, denique vero flammam
magnam

Excitabit. Hanc ergo dicunt esse Antiquae Deae sacrum ignem.

Itaque non alia magis flamma spero ego

Immortalibus tam grata femora vrere.

Praeterea et hoc amicus miraculum magnum tibi narro:

Ipsum, qui flammae causa est, quum primum

Ex igne rapueris, frigidus tactu est,

Et renibus appositus, dolorem leniet.

2. Galatites.

Tibi secundum praebeo lapidem, qui orantibus prodest,

Diuino lacte plenum, instar mammae

Primum enixae puellae, vel vaccae vberosae.

Quem veteres anacteten adamantem

Appellarunt, eo quod Deorum animum flectat, ut sacrificiis

Honorati, velint mortalium misereri.

Quem et Lethaeum nominarunt, quoniam semper

Meminisse mali aerumnosi prohibet

Mortales immortalesque, animumque, ut propitius sit

Mulcet, incitans iucunda animo concipere.

Alii

17. F. Αὐτός. 18. ἀρωγός ΑΙ. II, * ΓΑΛΑΤΙΤΗΣ
ΑΙ. 2. Θεωρα. ΑΙ. 4. F. ἀνακτήτην V.N.

Ἰοῖς θύαν. Huius extinctum casu
ignem caelitus accendi solitum ope
scaphii, h. e. speculi concaui, nar-
rat Plutarchus in Romulo p. 66.

2, 4. Ἀνακτήτην legi vult Salmas.
ad Soli. p. 97, a D. et illam ἀνάκτην

a carminibus explicat p. 264, a A.
it. 768, b, CD. Mihi valde placet
legere ἀνακτήτην, conciliatorem,
ex ea significatione, qua suauissi-
me Xenophonteus Cyrus 1, 3 ἵνα
καὶ γὰρ ἀνακτήσομαι σε. Respondent
pul-

- Ἄλλοι δ' ἐσκήψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
 Κικλήσκην πέτρην, ὅθιοι τοι τρίψαντι γάλακτος
 Ἐκπρορέει λευκοῖο πανεῖκελος ἐνόσθεν ἰχώρ.
 Πῆρα δέ τοι καὶ τῆδε παρέσσεταί αἴκε θέλησθα.
- 15 Οὐθῶτα γὰρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδῃαι,
 Πῶς ἔρξεις φίλε τέκνον; ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσι,
 Οὓς ποτὲ θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἰκέτευες;
 Τοῖσι παρασαῖης τετλήοσι, οἳ δ' ἐνὶ σηκῶ
 Ἄμφι σε λεπταλέοι γοερὸν περιμυκήσονται,
- 20 Τῶν μὲν ἀκηχεμέναις ἐπιτέλλεο μητέρας αἰὲν
 Λέειν πηγῶν κυανοχετέων ἐν δίνησι,
 Στήσας δ' ἠελίε κατεναντίον ἀντέλλοντος,
 Ἄγνιζειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος περὶ πάσας,
 Ἄλμην δ' ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφιτα λεπτά λίθοιο
- 25 Χευάμενος, διὰ πῶῦ καὶ αἰγῶν ἔρχε ὄμιλον,
 Ῥαίνων καρποφόρον λάσιον κάτα νῶτον ἐκάσσης
 Θαλλῶ τὰ δ' ἄρα πᾶσαι ἰαινόμενα περὶ σηκῆς,
 Ἐξαπίνης μετὰ τέκνα φερεγλαγέες τελέθουσι·
 Οἳ δ' ἄρ' ὑπὲρ μαζοῖσι κορεσσάμενοι γαλαθῆνοι
- 30 Σκιρτηθῶν ἑξαῦτις ἀναμνήσονται ἀγέρωχοι.
 Σὺν δὲ μελικρητέοιο μετὰ γλυκεροῖο μιγέντας
 Ὄρνυε πινέμενα νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
 Μασοῖσιν μεθύοντα παρ' εὐναίοισι κομίζου.
 Ἄμφι δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀεργάζουσα τιθήνη
- 35 Λᾶαν, ἐρητύσει κακομήτιος ὅσσε Μεγάλης.
 Καὶ δέ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται
 Ἐν χερὶ λᾶαν ἔχοντα, καὶ ἄπλετα Φῦλ' ἀνθρώπων.
 Ἀθάνατοι δὲ μάλιστα νόε καταδύμια σείου
 Πάντα τελευτήσουσιν, ἐπαράων αἰόντες.

3. ΠΕ-

12. τρίψαντο ΑΙ. 13. παντε. ΑΙ. 25. ἔρχε ὄμ. ΑΙ. 29. Εἰ

pulchre, quae iam copiose de hoc lapide praedicat.

2, 16. Suauissime alludit Theodamas ad illam fugam Orphei pueri, Hypoth. 58 sq. 2, 21.

Alii vero praeceperunt, consultius esse Galactidem
 Appellare petram, quod ex eo, si quis conterat,
 Profluat lacti similis albo internus succus.
 Huius, si velis, experimentum tibi in promptu erit.
 Quum enim ouium vbera imminuta videbis,
 Quid ages, care puer? quando hoedis tuis,
 Ad quos, feram vt horrendam effugeres, aliquando supplex
 Adstiteris laborantibus, illi autem in stabulo (confugisti,
 Circa te macilenti genebundum quid balauerint:
 Tum vero illorum aegrotantes iube matres
 Lauare in fontium fuscis (antiquos) canales habentium vndis,
 Constituensque e regione solis emergentis,
 Primum singulas ordine accedens lustrabis,
 Et falsuginem in cratere cum tenui puluere galactitae
 Fundens, per ouium et caprarum transi gregem,
 Conspergens supra dorsum fertile et villosum singulas
 Ramo. Vegetiores omnes in stabulis
 Statim foetibus suis lac copiose praebebunt,
 Illi vero sub mammis lacte satiati
 Subsultuum statim recordabuntur feroculi,
 Mulso vero dulci immistum galactiten
 Offer ad bibendum iuenculae, vt paruulum filium
 Mammis inebriatum ad cubile ferat,
 Et si nutrix collo pueri appendat
 Lapidem, arcebit male cogitantis oculos Megaerae.
 Quin etiam te Reges honorati venerabuntur,
 Si manu gestaueris hunc lapidem, et innumerae gentes.
 Dii vero maxime, quaecunq; accepta erunt animo tuo,
 Omnia perficient, vota tua exaudientes.

g. P^o

δ' ἄρ' ἰμερμαζῶσι. Bern. ad Synes. de Febrib. pag. 40. F. ἰκθ
 μαζ. 32. κολίμν ΑΙ. 36. στ βυσιδ. ΑΙ.

2, 21. Sanabilis erit hic versus, ckiana etiam correptis Syllabis pro-
 fi ex disciplina metricorum Clar- nuncios *κυννοχτῶν*.

3. ΠΕΤΡΑΚΗΣ.

Χρῆ δὲ καὶ εὐπέταλον πετράκεια λαῶν ἔχοντας
 Ἀρᾶσαι παρὰ βωμὸν ἐναερομένης ἑκατόμβης.

4. ΑΧΑΤΗΣ.

- * **Κ**αὶ δένδροφύτοιο φέροις τρύφος ἐν χερὶ πέτρης,
 Μᾶλλον καὶ τέρποιτο θεῶν νόος αἰὲν ἔόντων.
 Δένδρεα γὰρ μάλα πολλαὶ κατόψευαι, ὡς ἐνὶ κήπων
 Ἀνθεμόεντι, κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομώοντα,
 5 Τῆνεκά οἱ καὶ Φῶτες ἀχάτη δεινρήντι
 Θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτης,
 Ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοραίασαι.
 Τόνδε τεοῖσι βόεσσιν ἀναχίζεσθαι ἄρβυραν
 Ἀμφὶ κέραα δὺω βαλέειν, ἢ καρτερόν ἀμφὶς
 10 Ὡμον ἀροτρεύοντος ἀτειρέος ἀγροιατῆ
 Καὶ κεν ἀπ' ἑρανόθεν σαχυροπλόκαμος Δημήτηρ
 Μεσὸν ἴοι φερέκαρπον ἐς αὐλακα κόλπον ἔχουσα.

5. ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ.

- Σ**κέπτειο, καὶ θητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
 Ἀθανάτοισι κέρασ' ποτὶ γὰρ νόος ἑρανοίωνων
 Μειδιάει, φύσιος πολυδαυδάει ἔργον ἰδόντων,
 Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. φύει γε μὲν ἐ ποτὶ κόρη
 5 Πέτρη, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερῆ τε γε πέτρη.
 Οὐδέ κεν ἂν γνοίης κέρασ' ἀτρεκέσ' ἢ λίθος ἐσὶ,
 Πρὶν κέ μιν ἀμφαφῶων εὖροις νημερτέα λαῶν.
 Αἰεὶ τοι θῆσαι λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
 Εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔοις. εἰ γάρ μιν ἐλαίω
 20 Τριβόμενον τρίβοις κροτάφει πάντ' ἡμάτα σῆο,
 Αἰ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τῶν τρίχεις ἀνθήσασι.

Πρω-

IV, 1. Αἰκν, vel Ἦν δὲ γε conl. Portus ap. Steph.

3, 1. Εὐπέταλον non a virore qui in πέταλα h. e. laminas fa-
 foliorum dici puto, sed fissilem, cile diuidatur, vnde interdum
 cultri

3. *Petraces.*

Oportet laminosum Petracem lapidem habentes,
Precari ad aram, dum caeduntur hecatombae.

4. *Achates.*

Si manu gestaueris fragmentum lapidis Dendrachatis,
Deorum immortalium valde animus delectabitur.
In quo arbores multas conspicias, velut in horto
Florente, densis ramis frondente,
Idcirco ei homines Achatis arborescentis
Cognomen imposuerunt, quoniam partim similis est Achati,
Partim vero speciem praebet hirtae siluae.
Illum si bobus tuis proscindentibus terram
Circa gemina cornua imposueris, vel circa robustum
Humerum arantis duri agricolae,
Tunc coelitus, spicis coronata Ceres
Plenum sinum habens in sulcum frugiferum ibit.

5. *De cornu cerui.*

Aduerte, et cum mirandum habueris cornu cerui,
Accede ad Deos immortales: mens enim coelestium
Exhilaratur, quum varium naturae opus vident
Ex capite cerui. Producit quidem nunquam tempus capitis
Petram, sed tamen duro lapidi aliquid simile.
Neque dignoscere possis, cornu verum sit, an lapis:
Nisi prius contrectans, inuenias verum esse lapidem.
Semper tibi hirsutam excrescere faciet in capite lanuginem,
Etsi caluus fueris. Si enim cum oleo
Contriueris, eoque singulis diebus tempora inunxeris,
Tunc in caluaria tua pili recentes efflorescent.

Vxo-

3. κατίστου ΑΙ. 9. κέρα ΑΙ. V, 4. F. ἕπουσι κόρη Πέτραν.

cultri, sacrificales praesertim, qua- *ταμβών.* Vid. Plinium 12, 25.
re hic adhibetur *ἐναερόμετρον ἐνα-*

V 5

6. T

Πρωτόγαμον δ' αἰζὴς ἀγων ἐς δέμνια κέρην,
 Τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιο
 Λαῶν· ὁ δ' ἀβρήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν ἀμ' ἀμφω
 15 Ὑσατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἡμάτα πάντα καθέξεις.

6. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ*,

[τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων]**.

Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο
 Ὑιῆι κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
 Βάρβαρον ἀγγέλω, συριηγενέος κελαδειῆς
 Ὑδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισι·
 5 Ὅς τοι φυταλιῆς ἔνεκεν ῥέξαντι θυηλαῖς,
 Κλήμασιν αὐτίκα σέο φερεσαφύλοισιν ἀλωαῖς
 Ἀμφιέσας, πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.

7. Ι Α Σ Π Ι Σ.

Καὶ γλαφυρὸν κομίσας ἐαρόχροον αἶκεν ἴασπιν
 Ἰερά ῥέζει τις, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
 Καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσσουσιν ἀέρας,
 Ἡδὲ καὶ αὐχμηρῆσιν ἀγοὶ πολὺν ὄμβρον ἀέρας,
 5 Αὐχμῆς δ' ἐκ πεδῖε ροθίων ἀπόεργε χάλαζαν
 Ἡμετέρες, καὶ κῆρας, ὅσασιν εὐχόωσιν ἐπ' ἀγρῆς.
 Καὶ σε γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμῶν,
 Ἡύτε περ κρύσαλλος, ἀνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις·
 Ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κείταί μένος· ὅπποτε δὴ πῦρ
 Νηδῶν

VI, * Hoc lemma om. AI.

** V. N.

i. dicit Iunt.

VII, i. κερῶχ. V. N.

6. Τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων, quod tanquam lemmatis pars carmini praepositum est, glossa est τῶν ἀγραύλων, e margine exteriori in medium spacium improuide asumpta.

6, i. Bacchus Cereris in inueniēda et tradenda agricultura adiutor. V. Spanh. ad H. Cer. v. 71.

7, i. Salm. ad Soli. p. 143, aB

κεράχροον, firmatque coniecturam ex Dionysii Perieg. v. 724 qui κερῶσσαν vocat. Ipse tamen ἀερόχροον magis probare videtur: quod lectum puto Eschenbachium.

7, 4. Delerī vult hunc versiculum, vt inertem ac παντολόγον Ruhnck. Epist. 1 p. 28. Sed multum negotii sibi facefferit, qui παντολογίας hoc genus ex antiquifimis

Vxorem iuuenis primum nubentem ducens in lectum puellam,
Delectationis amatoriae testem hupe secum habeat
Lapidem : hic eos indissolubili concórdia ambos
Ad extremam senectutem perque omnes dies continebit.

6. De barbaro lapide.

Pastori vero taurorum agresium, Iouis Aegiochi
Filio hedera induto, iucundum esse lapidem
Barbarum dico, Syri resonantis
Euphratis in aquis madefactum diuinis:
Is, si vitium caussa rem sacram feceris,
Palmitibus vis abundantibus tuam statim vineam
Cingens, efficiet vt multum vini haurire possis.

7. Iaspis.

Iaspidem politum atque aëri coloris si quis gestauerit,
Rem sacram facturus, Deorum exhilaratur cor,
Et hi sicca arua nubibus satiabunt.
Et inducet aridae multum imbrem terrae.
Tu vero siccitatem et ruentem impetu grandinem ab agro arce
Nostro, et pestium quaecunque inuadunt agros.
Nam te immortalium diligit animus, atque in aris
Haud secus ac crystallus, sine igne, flammam emittis.
Inque te contraria vis latet, ac quando ignis

Ven-

5. Ἀρχης — χάβαζαν ΑΙ. χάβαζαν etiam seruatum a Steph.
V. Not. 9. μὴ πῦρ ΑΙ.

fimis quibusque Romanis, Graecis, Orientalibus expungere velit. Deinde illud πορτοκοί v. 3 ad Deos refertur, ἄγος v. 4 ad Iaspidem.

7, 5. Non dubito, quin dederit poeta Ἀρχαίς δ' ἐκ πεδία, ἰόθειόν τ' ἀπόργε χάλαζαν. Poeta, vt solet, conuertit se ad gemmam ipsam: Χάβαζα, nihili nomen, festina-

tionem tantum praeteruisum et relictum in Stephaniana. Vnde χάλαζαν acceperit Eschenbachius, non dixerim. Sed quid sibi vult interpretatio huius versus ab illo data vel retenta: *Tu vero et siccitatis et pluuiosarum grandinum ex agro auerrunces Nostro, etc.*

7, 8. Vid. 1, 7.

7, 10.

- 10 Νηδὺν ἀμφίεση, ἔνιδε πλείοιο λέβητος,
 Ψυχρὸν ἐπεγομένοιο προσμίμνει ἔνδοθεν ὕδαρ.
 Εἰ δέ τις ἐν ψυχρῆσι λίποι κονίησι λέβητα,
 Παφλάζει κρατεροῖο κυκωμένεσ ἔνδοθι χαλκῆ.

8. Τ Ο Π Α Ζ Ο Σ.

Ἐθλοὶ δ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι
 Κλείοντα θνητοῖσι θηπολίησι τόπαζοι.

9. Ο Π Α Λ Λ Ι Ο Σ.

- Φημι δέ τοι τέρεκεν καὶ ὀπάλλιον ἐρανίωναισ
 Λυγαῖον, ἰμερτῆ τέρενα χροῖα παιδὸσ ἔχοντα.
 Καὶ ἐ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀσσητῆρα τετύχθαι,
 Καὶ πίτυοσ δάκρυσι λιθόμενον ὄψιανοῖο,
 5 Καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καὶ Φολίδεσσιν
 Ἀργυφέσιν λεπιδωτὸν ἀποσίλβοντα κελεύω.
 Αὐτίκα γάρ δώσσοσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
 Ἐσσομένων λυγρῶν τε καὶ εἴσεα ἀσσε θέληθα.
 Καὶ νεύρων ἀλεγεινὰ πάθη λεπιδωτὸσ ἀμύνει.
 10 Δοιῶ δ' ἠελίεσ χρυσότεριχε λάε πέλοντα,
 Ἄμφω θεσπεσίω· θάμβοσ δέ τοι ἔσσετ' ἰδόντι.
 Ἄμφοτέροισ ἀκτῖνεσ ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν,
 Ὁρθαί,

10. Edit. ἐν δὲ V. N.

IX, 4. λιθε μένοσ ὑψικόμοιο conī.

7, 10. Quid sibi velit hic ἐνὶ δὲ, nemo temere dixerit. Sine fraude fuerit, nulla mutata litera dedisse *ἔνιδε*, ecce! Quinque locis ab Aemilio Porto in Lexico Dorico adductis *ἔνιδε* nihil aliud videtur esse quam Imperatīvus verbi ἐνείδω. Deceperit Portum, quod ἐνὶ etiam solum, forte apocopatū, est ecce.

9. Non de solo Opallio hic agi, sed alias quoque laudari gemmas, apparet. Eadem ratio est 10, 32.

9, 2. Plin. 37, 5 f. 22 *Paederota*

propter eximiam gratiam vocantur plerique Opallum.

9, 4. Πίτυοσ δάκρυσι λιθόμενον intelligam succinum, et porro ὄψιανόν illam s. lapidem s. gemmam, de qua est locus Arria. Periplo Maris Erythr. mox ab initio p. 3 Geogr. Hudf. de insulis Aethiopiae, et alius ex auctore inedito de lapidibus, quem citat Salmaf. ad Soli. p. 64, a F. Ὁψιανὸσ λίθοσ — ὅσ καὶ πίσσα καλῶνται διὰ τὸ προστριβόμενον αὐτὸν ἐσμήν πορῶν πίσασι. Vterque scri-

Ventrem cingit ecce pleni lebetis,
 Frigida aqua intus manet, licet vrgeatur igne.
 Si quis vero vel in frigidis cineribus relinquat lebetem,
 Bullit robusto aestyante intus ahenō.

8. Topazius.

Boni etiam ad eadem haec hyalini coloris esse
 Dicuntur mortalibus sacra facientibus Topazi.

9. Opallius.

Dico vero tibi, delectare etiam Opallium coelestes,
 Splendidum, amabilis pueri teneram cutem habentem.
 Illumque et oculorum medicum esse,
 Et pini lacrimis lapidescentem Opsiani gemmam,
 Et myrrham bene olentem misceri, et squamis
 Albicantibus resplendescentem Lepidoton iubeo.
 Statim vero dabunt oracula bonorumque
 Futurorum et malorum, et scies quae desideras.
 Etiam neruorum molestos dolores Lepidotus arcet.
 Duae vero Solis auricomae gemmae sunt,
 Ambae diuinae, stupebis vero quando eas videris.
 Ambabus veri radii infiti sunt

Recti,

Bernard. ad Tho. Mag. p. 198, b. 6. Ἀργυρίσσιον ΑΙ. 7. γὰρ
 τοι ΑΙ. 8. F. ἄσσε' ἰθὶ ληθια.

scriptor ex arenis profundis ait
 orui. Igitur non emendandus est
 locus, quod placuit Cl. Bernardo
 ad Thomam M. p. 198, b, sed in-
 terpretandus vt ostendi.

9, 6. Plin. 37, 5 f. 62 Squamas
 piscium varias coloribus imitatur.

9, 8. Quid sit ἄσσε ἰθὶ ληθια non
 temere quis dixerit. "Ασσε" (ἄσσεα)
 ἰθὶ ληθια est Ιλ. Α, 554.

9, 10. Sermo est de gemmis suc-
 cini firmitudinem habentibus: quid
 si radios et stridorem electricum in-

telligit? Illam exaggerationem poe-
 tae facilius ignoscet, qui quorun-
 dam virorum doctorum enthu-
 siasmos in electricis Phaenomenis
 enarrandis non ignorauerit. Quid
 quidem ῥοιζος φωτός v. 19 queat
 significare aliud, non video. Et quod
 v. 10 Solis gemmas dicit, quod
 electro proprium, cuius ipsum no-
 men ab Sole deriuatum (v. Plin.
 37, 2) fabulam a Phaethonte duci,
 notum est. Si h. l. considerassem,
 cum scriberem praelectionem de
 ele-

- Ὁρθαί, λαμπετώσωσι· ἰδεῖν γε μὲν οἷον ἔθειρας,
 Εἶδος δὲ σφι λίθων ἄλλο. τὸ μὲν τε νοήσεις
 15 Κρύσαλλον κενεήν· ὁ δὲ χρυσολίθω δέμας ἀντην
 Εἶκελος εἰσίδεειν· εἰ δ' ἐκ ἔχεν ἐδ' οὐκ ἔθειρας,
 Χρυσόλιθος κεν ἔην· ἀτὰρ ἐδῶλ' ἠμὶ τετύχθαι.
 Ἐν γάρ σφιν μέγα δὴ τι Φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
 Ἥλιος, ροῖζον ἐρικυδέος αὐτίκα Φωτός,
 20 Σεμνοτέρως τ' ἰδέειν· καὶ τοι σέβας ἔσσηται αὐτῶν.
 Αἴψα γάρ ἡρώων σφιν ἐπέερχεται εἶδος ἀγαυόν,
 Οἶτε θεῶ μέγα δῶρον ἐπισαμένως Φορέεσι·
 Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνὴϊ μείλισσασθαι.

10. ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

- Μ**αγνητίν δ' ἔξοχ' ἐφίλησεν θέρσιος Ἄρης·
 Οὐνεκεν, ὅππότε κεν πελάσοι πολιόιο σιδήρε,
 Ἦυτε παρθενικὴ γλαγόφρονι χερσὶν ἔλῃσα
 Ἠΐθεον ζέρονω προσπτύσσεται ἡμερόεντι,
 5 Ὡς ἢ γ' ἀρπάζεσσα ποτὶ σφέτερον δέμας αἰεὶ,
 Καὶ πάλιν ἐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστὰ σίδηρον.
 Ἦ τοι μὲν μιν Φασὶ καὶ ἠελίοιο πέλεσθαι
 Ἀμφίπολον κέρης, ὅτε κεν θέλγητρες παλῦνοι·
 Καὶ μιν ὑπέρθυμός γε τεκεκτόνος Λιῆται
 10 Κύδηνεν κέρη πολυμήχανος. αὐτὰρ ἔγωγε
 Σῆς ἀλόχε κέλομαί σε δαήμεναί, εἰ ἔθεν ἀγνόν

Ἄν.

14. F. λίθων ἐς'. 16. ἴκελος ΑΙ. 17. τετύχθαι Iunt.

electro in Comm. Soc. Gott. T. 3, maiorí de sono illo eléctrico cum fiducia dicturus eram, et de ipfis scintillis, radiis, capillamentis electricis, nec meram halucinationem adpellassem p. 112.

9, 21. De sculptura facili harum gemmarum intelligo. Videmus hodieque plena beatiorum Musea talibus artificis. De statua ex electro Augusto posita Olympiae, Pau-

sa. Eliac. pr. f. 5, 12 vid. prael. cit p. 112.

9, 23. Quid sibi hic versus h. l. velit, non expeditum est docere. Breue et interpreti commodum, accusare corruptionis, absurditatis, suppositionis, quae non assequare. Sed interdum tamen et δύσκολα καλέ. Videamus, an non τὸ ἐνὴς sit idem quod ἐνήσα Ιλ, P, 670, vbi paruus Schol. exponit προφότηα. Dein-

Recti, splendentes, qui velut comae apparent:
 Species vero lapidum diuersa. Hunc quidem diceres
 Crystallum cauam, ille vero Chrysolithi speciem
 Refert. Et nisi etiam hic haberet crines,
 Chrysolithus erat. Ambos vero bonos esse dico.
 Illis enim magnum spiritum indidit vitae auctor
 Sol, et fridorem splendidae lucis
 Et formae maiestatem, licet ex se venerabiles sint.
 Celeriter enim heroum species veneranda illis accedit.
 Et hi Dei magnum munus scienter ferunt.
 Pariter et Audacia et Placiditate Deos conciliare sibi verum est.

10. *Magnes.*

Magnetem vero maxime amat bellicosus Mars:
 Quoniam, si quando appropinquauerit cano ferro,
 Haud secus ac virgo vlnis amplectens, lacteo
 Iuuenem pectori apprimat cupido,
 Ita hic lapis rapit ad suum corpus semper,
 Et nunquam rursus dimittere vult, bellicosum ferrum.
 Hunc quidem ferunt fuisse Solis
 Filiae famulum, cum demulcentia medicamina misceret,
 Atque illum magnanimi Aeëtae gnata interfectrix liberorum
 In deliciis habuit puella audax. Ast ego (suorum
 Coniugem tuam iubeo te explorare, an castum

Ab

23. καλίσ. ΑΙ. X, 9. F. ὑπερθύμους.

Deinde infinitum *μαλίσσεσαι* im-
 peratiuo modo accipiam, et totum
 locum ita explicem, Audendo pa-
 riter ac concedendo, fiducia atque
 obsequio DI aequae placantur: vt
 non modo gemmae durae et saxa
 imagines Deorum et heroum reci-
 piant, sed etiam, et facilius qui-
 dem, molles.

10. Citans h. l. Tzetzes 4, 403
 Ἦσπερ (Μαγνήτιδος) ἐν λιθικοῖς
 ἔγραψε τὰς δυνάμεις.

10, 1. *Μαγνήτις*] Non stat hic
 versus; staret autem ita legendo,
ἔξοχα μαγνήτιν φίλησεν θέρσιος ἄρης.
 neque tamen affirmare ausim ita
 scriptum a poeta fuisse.

H. STEPH.

10, 6. Hanc formam accusatiui
 in α similibus exemplis probauit
 Casaub. Lefft. Theocritt. c. 10. vid.
 Argon. 1448.

- Ἄνδρὸς ἀπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ δῶμα φυλάσσοι.
 Ἐς γὰρ μιν κομίσας ὑπὸ δέμνια, κατ'θεο λάθρη,
 Χείλεσιν αἰείδων θελξίμβροτον ἀτρέμας ᾠδήν·
- 15 Ἡ δὲ κατακνώσθησα καὶ ἠδέϊ περ μάλ' ἐν ὕπνω,
 Ἄμφι σε χεῖρ' ὀρέγασα ποτιπτύσσειν μενεαίνει·
 Εἰ δέ ἐμαχλοσύνησιν ἐλαύνει δι' Ἄφροδίτη,
 Ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσῶσα.
 Καὶ δοιῶ μάγνησαν ἀδελφειῶ Φορεόντων,
- 20 θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
 Καὶ λαῖς ἀγορήνδε συναγρομένους ὀπί καλῆ
 Θέλξεις, ἐν σήθεσσι ἀγων μελιθόδα πειθῶ.
 Καὶ τοι πολλὰ κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
 Θέσκελα, τοῖο λίθοιο, τί πλέον ἐρασιῶνων
- 25 Φθέγγομαι, ὧν αἴψα καὶ ὑψόθι περ μάλ' ἔόντων
 Ἦτορ ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ὄφρα κε σῆο
 Ὡκα μάλ', ὥστε τοκῆες, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσι.
 Ἄλλ' ἦτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτικά πειρηθῆναι
 Πάντα μάλ', ὅσα ἀγόρευσα, παρέσσεται, εἰ κ' ἐπὶ βωμῶν
- 30 Ἐλθωμεν. καὶ γὰρ μοι ἐπισπόμενός μοι ὄγ' ἀνήρ
 Ὡμοισι κρατεροῖσιν ἰὼν φέροι αἰόλον ὕλην.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον ἄμμι λέλειπται,
 Σῆο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος,
 Μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφρων μὴ δεέμεν ἰός.
- 35 Τρίψαι γὰρ λεπτήν ὀφιήτιδα κέκλεο πέτρην,
 Ἦν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἔλθη ὄδῳσι,
 Καὶ μιν ἐφ' ἔλκει πάσσε· καὶ ἀτρεκέες ἔσσετ' ὄνειρα.

I I. ΟΣΤΡΙ-

12. σῶμα V. N.

13. κατ'θεο sph. Esch.

21. ὀπί κερῆ ΑΙ.

10, 12. Elegans sine dubio con-
 lectura Pierfoni Verif. p. 147. Sed
 illa optime σῶμα custodiet mulier,
 quae cupidos iuvenes, ne in δῶμα
 quidem admittit.

10, 24. Θέσκελα] Post Θεσκελα
 non debuit poni interpunctio. Quum
 autem imperfectus sit hic versus,
 nihil ad illum explendum commo-
 dius reperio quam si post τί adda-
 mus κερ, vt sit τί κερ πλέον. sed

non placet Φθέγγομαι, idque in
 futurum Φθέξομαι mutandum
 esse crediderim. Hic enim est (nō
 fallor) totius huius loci sensus, *Et*
quum alia multa lapidis huius mi-
racula recensere tibi possim, quid
ultra coelestes progrediar? quorum
licet altissimas sedes incolentium, hic
lapis mentem flectit et allicit, ita
vt primo quoque tempore desideria
tuo satisfaciant, non secus ac si pa-
rentes

Ab alieno viro lectum et corpus feruet:
 Tunc enim lapidem ferens tecum sub stragulis clam depone,
 Cantillans intra labia demulcentem homines cantilenam.
 Illa vero suavi licet somno stertens
 Circa te manus extendens, amplecti conabitur.
 Quod si vero illam incontinentiis vrget diua Venus,
 Ex alto in terram exporrecta decidet.
 Cum etiam duo magnetem fratres secum ferant
 Ram immensae contentionis effugere cupientes.
 Atque etiam populum ad forum congregatum pulchra ora
 Demulcebis, in pectore versans mellitam suadam. (tione
 Et licet tibi alia multa possim recensere
 Miracula huius lapidis, quid ultra coelestes
 Dicam? quorum celeriter, licet altissimas sedes incolentium,
 Mentem flectit et allicit, ita ut tuo
 Quam primum, ac si parentes tui essent, desiderio satisfaciant.
 At certe horum quidem statim periculum facere
 Omnium, quae dixi, poterimus, si ad aram
 Peruenerimus. Etenim vir iste, qui me sequitur,
 In robustis humeris mihi fert variam harum rerum materiam.
 Nunc vero, quoniam nobis adhuc multum viae reliquum est,
 Tuumque cor turbat adhuc ingens species draconis,
 Disce etiam prolixorum serpentum non extimescere spicula.
 Iube paruum Ophiten lapidem in puluerem comminui,
 Si quando validis serpentis veniat aliquis dentibus punctus,
 Et illum in vulnus insperge, et praesens erit remedium.

11. *Ostri-*

23. καταλύξω ΑΙ. 24. F. τή πλέον. 31. F. φέρει. 33. μεγα δᾶμα V. N.

entes tui essent. Sed illa verba
 (ἰ ης) πλέον ἔρασιώνων φέρωμαι,
 ateor me ad verbum non vertere,
 quod quum ad verbum sonent:
 quid amplius vel ulterius coelesti-
 us dicam, hoc tamen significant,
 si commemorauero, quanta sit eius
 apud ipsos etiam deos autoritas,
 vel quantum eius erga deos robur)
 addendum ne quicquam fuerit?

H. STEPH.

10, 30. Ἐλθωμεν] Pronominis
 μοι geminatio in hoc versu orta est
 ex alia quapiam deprauatione mihi
 occulta, cuius nec proxime sequens
 versus expers esse videtur.

H. STEPH.

10, 33. Ingenio Pierisoni Verif.
 p. 50 et haec digna coniectura, et
 est δᾶμα cum hac relatione v. 49.
 Sed eam hic tanto minus admiserim,
 quod δᾶμα, notior vox, non

X

ita

II. ΟΣΤΡΙΤΗΣ.

Νῦν δὲ καὶ ὄστρητον οἴνω λίθον ἐντρίψαντας,
Ἀκρήτω κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον εἰδώς.

Ο Φ Ι Τ Η Σ.

- Ἄυτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης,
Ἡ ῥά ποτ' εἶναετῆ λάβην ἀμενηνόν ἔδηκας
5 Ῥίμφα Φιλοκτῆταιο, Μαχαονίης ὑπὸ τέχνης.
Οὐ μὲν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ
Νῆσον ὑπεκφεύξασθαι ἀταρτηρῆν, ποθέων περ'
Ἄλλ' οὐ' ἀλεξικάκιοιο μαδῶν παρὰ πατρός ἀρωγῆν
Λᾶαν, ὅτις κε πύδοιτο, βαλὼν ἐπὶ Φάρμακα μηρῶ,
10 Σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο Φονῆα.
Τόν ῥα μεθ' ὑσμίνην ἦκειν ποσὶν ἀτρεμέεσσιν,
Πριαμίδης πάρος αὐτὸς ἀποδνήσκων περ' ἀπίσει.
Ἐκτανε δ' ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἦρος,
Κεκλομένε Δαναοῖς Ἐλένε Τροίηνδε κομίσσασθαι
15 Λοιγὸν ἀδελφείῳ μισαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
Τῷ γάρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντος
Δῶκε, σιδηρίτιν νημερτέα· τόν ῥα βροτοῖσιν
Ἦνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἀψυχον ὀφέστην,
Λυγρὸν, ὑποτρηχύν, σιβαρὸν, μελανόχροα, πικρὸν.

Ἄμφ

XI, 2. ἀκρήτων edit. 3. Αυτοκασιγνήτην edit. 4. ἀναετ' ἔλαβην AI.

Ita inter imperitos librariorum elidi potuit ab rariore *δέργμα*, quam conuersim. Respicit nempe ad ipsam Hypothesin carminis: Orphea perterritum ab illo dracone, a quo diuinitus liberatus est, firmare vult aduersus similes euentus et pericula.

II. Lemma ὄστρητης non pertinet nisi ad v. 1 et 2, in quo ἀκρήτω, vino, legendum esse, non potest dubitari. Post v. 2 interposui nouum lemma ὀφίτης, ipso totidem pene verbis iubente poeta. Quid enim potest aliud velle sibi illud ὁμώνυμ' ad ἐχίδναν relatum, si conferas praefertim v. 18 et 119,

vbi totidem literis ὀφίτης nomen est et obserues, apud Tzetzem, diligenti-
gentissimum τῶν λαδικῶν lektorum ad Lycophr. 911 haec esse: Φιλοκτῆτης κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχαόνος ἰάταρ τῆ Ὀφίτιδι πέτρα. Ceterum ex hoc ipso carmine discimus planissime, σιδηρίτιν vel σιδηρίτην v. 18. 46. 78 esse eundem quod ὀφίτης. Nec eundem esse Ὀράτην dubito v. 113, licet illud etiam suspicari subiret, forte ex scribentis errore demum Ὀράτη esse ortum. Quam facile confundi entu potuere Φ et Ρ. Sed antiquum oporteat esse errorem, si recte habes

II. *Ostrites.*

Nunc vero et Ostriten lapidem in vino contritum
Puro iubeo bibi, dolores eum lenire sciens.

O P H I T E S.

Germane et cognominis lapis candentis viperæ,
Qui aliquando nouenne vulnus innocuum reddidisti
Facile Philoctetæ, Machaonia arte.

Non enim amplius Poentius sperabat
Morbum perniciosum se effugere, licet ex animo optasset.
Verum hic a medico patre edoctus auxiliatricem
Geminam, (quod quis vnquam audiat?) applicito femori hoc
Concitauit in Troianos Alexandri interfectorem. (remedio
Quem quidem in pugnam venisse firmis pedibus,
Priamides, prius ipse ab illo moriturus, credere non potuit.
Occidit vero perfidum Paridem Poentius heros,
Heleno iubente Danais, vt Troiam adducerent
Funestum fratris sui occisorem ex Lemno.

Illi enim Phoebus Apollo lapidem vocalem habendum
Sideriten verum dedit, quem hominibus
Aliis placuit vocare anima carentem Ophiten,
Funestum, subasperum, durum, nigrum, spissum.

Circa

8. *καρὸς* Ald. 12. *καρὰ πίσα* Al. 17. *Δῶκε σιδη.* Al.

habeat illud [Plin. 37, 10 l. 65 *Orit-
tis et a quibusdam sideritis vocatur.*
Equidem iam deprecatus sum sub-
tiliorem talium disputationem, cum
praesertim hic non in ipsa natura
rerum, sed in fabulis magicis ver-
setur auctor. Nos poetam et na-
turae picturam venamur praecipue.
Reliquorum [si quid vltro se offerat,
non aspernamur.

11, 3. *Αὐτοκασιγνήτην*] Fortasse
inter hunc versum et proxime prae-
cedentem aliquid deest. nam cum
ὁμώνυμ' pro *ὁμώνυμο* videtur le-
gendum *αὐτοκασιγνήτη*. H. STERN.

11, 9. *Δῶκε*] Melius fortasse lege-

retur ὁ *τίς κε πύθοιτε*, includendo
etiam parenthesi haec verba.

H. STERN.

11, 10. Philoctetes interfecit Pa-
rin, Apollod. 3, 6 p. 212. Parthen.
Erot. c. 4 p. 350.

11, 14. Similia Conon 34 p. 274-
Tzet. ad Lycophr. 911 *Ἐλένη* --
αὐτομαλῆσαντος τοῖς Ἑλλήσι, καὶ
ἂ φησὶ Ὀρφεὺς τε καὶ Τρυφιδώδωρος.
Et ad 1048 *Ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς*
καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυκύλα ζῶντα
παρασάγα τὸν Μαχάονα, ἰάμενον
τὸν Φιλοκτήτην. Cf. ad v. 45.

11, 17. Credo vtrumque rectum
σιδηρίτην genere feminino, et alte-
rum

X 2

- 20 Ἄμφι δὲ μιν κύκλω περί τ' ἀμφί τε πάντοθεν ἴνες
 Εἴκελοι ζυτίδεσσι ἐπιγράβδην τανύοντα.
 Ἦματα μὲν τρεῖς ἐφ' ἑπτὰ βίην Ἐλένοιο πέπυσμα
 Θηλυτέρης τε λέχος Φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρὰ,
 Καὶ σεμνὸν ἀδιάντων ἐδώδης ἐμψύχοιο.
- 25 Ἀεγῶ δ' ἐπὶ πέτρον ἐχέφρονα πίδακι λέων,
 Φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἄτε βρέφος, ἀλδήσασασι,
 Καὶ θεὸν ὡς ἐπ' ἀρῆσιν ἀρεσσαμενος θυέεσσι,
 Λῶαν ὑπερμενέεσσιν αἰοδαῖς ἐμπνοον ἔρδεν.
 Ἐν καθαρῶ δὲ Φαίος μεγάρω λύχνοισιν ἀνάπτων,
- 30 Χερσὶν εἰς αὐτίταλλε, θεοδέα πέτρον αἰείρας,
 Μητέρι νήπιον υἱὸν ἑοικῶς δὴ κατεχέσθη.
 Καὶ σὺ δ' ἐπὶν ἐθέλης ὅπα δαιμονίην ἐπακῆσαμ,
 Ὡδ' ἔρδεν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῆσι δαείης.
 Ὅπποτε γάρ μιν πάγχυ κάμης ἐνὶ χείρεσι πάλλων
- 35 Ἐξαπίνης ὄρη νεογιλῆ παιδὸς αὐτῆν,
 Μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγῶτος ἀμφὶ γάλακτι.
 Χρῆ δὲ σε τετλήοτι νόω αἰνέμεν αἰεὶ,
 Μὴ πως ἠπεδανοῖο λυθεῖς ὑπὸ δείματος ἔξω
 Ἐκ χερῶν ἑδάσδε βαλῶν, χόλον αἶνον ὀρίνη
- 40 Ἀθανάτων. τόλμα δὲ θεοπροπίνην ἐρεεῖνε
 Πάντα γὰρ ἐξερεῖ νημερτέα. καὶ μιν ἔπειτα
 Πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λέσης γε, πελάσσας,
 Δέρκεο· θεοπεσίως γὰρ ἀποψύχοντα νοήσεις.
 Ὡδε μὲν Ἀτρείδῃσιν αἰλώσιμον ἔφρασε πάτρην
- 45 Λαομεδοντιάδης Φοιβήτορι λαῖϊ πιθήσας.
 Σοὶ δ' ἔτι καὶ θένος ἄλλο σιδηρίταιο πιφαύσκω·
 Ἐρπετῶ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικε.

Στ

21. ἴκελοι ΑΙ. 22. F. τρεῖς 25. πόδασι ΑΙ. 26. ἀλδίσ. ΑΙ.
 34. F. πάγχυ. 35. F. ὄρησα. 36. Φαίης edit. 37. κηδε-

rum σιδηρίτην v. 46 et 75 vt nempe
 ὁ λίθος et ἡ λίθος. Nam discrimen
 illud inter τὴν λίθον gemmam,
 et τὸν λίθον lapidem vulgarem,
 certe ex hoc ipso libello perpetuum
 non esse conuincitur, vt ecce in
 hoc ipso loco, λίθον ἀυδήματα etc.

11, 36. Vnde fit in versu
 Eschenbachiana Nutricis in fi
 non habeo dicere. Sed nihil d
 bitauit pro Φαίης reponere Μαι
 Literae initiales versuum praes
 ceteras corruptioni obnoxiae.

11,

Circa ipsum vero circulo ab omni parte vndique fibrae
 Rugis similes, insculptae extenduntur.
 Tres supra septem quidem dies Helenum audiui
 Feminae lectum refugisse et communia balnea,
 Ac religiose purum ab esu animalium.
 Perenni vero in fonte lapidem animatum lauans,
 Vestibus in mollibus, tanquam infantem, fouit,
 Et tanquam Deum, votis placatum, et
 Lapidem praepotentibus tandem hymnis spirantem reddidit.
 In casta vero domo lumen lychnis accendens,
 Suis manibus curauit diuinum lapidem gestans,
 Matri paruulum filium tenenti similis.
 Et tu, quandoquidem vocem Deorum vis audire,
 Sic facias, vt miraculum animo tuo intelligas;
 Quando enim valde laboraueris illum manibus iactare et com-
 Subito edet vocem recens nati infantis, (mouere,
 Nutricis in sinu plorando lac efflagitantis.
 Oportet vero te constanti animo curare eum semper,
 Ne forte infirma timore solutus,
 E manibus in terram abiiciens, iram difficilem excites
 Immortalium. Tum aude de vaticiniis eum interrogare.
 Omnia enim exponet tibi vera. Eumque postea
 Propius ad oculos admouens, quando laueris,
 Intuere: diuinitus enim exspirantem intelliges.
 Sic etiam Atridis expugnatam fore patriam indicauit
 Laomedontiades, terribili gemmae fidem habens.
 Tibi vero et alias vires Sideritis recensebo:
 Serpenti ille quidem trepido similis est,

Tuo

νήμεν Bern. ad Thomam Mag. pag. 177, a. 39. ὄρῳς Iunt.
 42, λύσσι AI.

11, 37. In *πυρροῖς* penultima li-
 center producta ob consonantem
 asperiores: sic mox 14, 8 prior
 in *ὄρῳς* producitur.

11, 45. Laomedontiades Helenus
 est, proditor ille patriae, de quo
 modo ad v. 14.

11, 46. Semper in hoc carmine
 ob oculos illud habendum, a Theo-
 damante agi cum Orpheo occasione
 terroris a serpente incussi.

11, 47. Corripienda inter scan-
 dendum vox, ἑρπῆς.

X 3

11, 49.

- Σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μείζον ἀκοίμητον
 Δεῖμα Φιλοκτίτης, μεμνήμενος ἀνὲν ἐχθρῆς.
- 50 Τένεκα Παλαμήδαο σαόφρονος ἔποτε νόσφι
 Ἦθελεν εὐχεσθαι, γενέμενος, ὄφρα τιν' εἴποι
 Θαλπωρὴν, εἴπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
 Ἔρχηται, πῶς κεν πολίων γένος ἐκπροφύγησι.
 Τῷ δ' ὄγε Λητοῖδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
- 55 Κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.
 Εὐτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορευέειν
 Μαντσοῦνας, μέγαν ὄρκον ἐκέλετο πρῶτον ὁμόσσαι,
 Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνδρώποισι·
 Τένεκει ἀτρεκέως μάλα τοι ἔρέω τὰ ἕκαστα.
- 60 Φράζεο νῦν Ἥρωσ ἑκατηβόλε μῦθον ἐμεῖο.
 „Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαῦτοισι βροτοῖσι
 „Τίκτει καὶ κακότηκα καὶ ἀλγεος ἀλκαρ ἑκάσῃ·
 „Γαῖα μὲν ἔρπετα τίκτει, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρω-
 γήν·
 „Ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
- 65 „Κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον, ὅσσα δύνανται
 „Ρίζαι, τόσσα λίθοι, μέγα μὲν θένος ἔπλετο ρίζης,
 „Ἀλλὰ λίθος πολὺ μείζον· ἐπεὶ μένος ἀφθιτον αἰεὶ
 „Γεινομένῳ μήτηρ καὶ ἀγῆραον ἐγγυάλιξεν·
 „Ἡ δὲ καταθνήσκει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα,
- 70 „Καὶ τόσον αὐτῆς καρπὸς, ἐφ' ὅππῃσον ἔμπνοός ἐστιν
 „Ἦν δέ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς;
 „Ἐν μὲν δὴ βοτάναις ἦρι λυγρῶν τε καὶ ἐδλῶν
 „Δῆεις, ἐν δὲ λίθοις αἴτην ἔρεϊά κεν ευροῖς,
 „Ἦτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι.“ Ἀλλὰ σύ γ' ἤρωσ,
- 75 Λαῖι σιδηρίτῃ πεφυλαγμένος, ἔρπετα πάντα
 Θαρσαλέως, εἰ καὶ τοι ὀμιλαδὸν ἀντίῳσιν,
 Ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαινῆς ἐκ ἀλεγιζῶν

Λαίβης.

11, 49. Haec infra v. 107. lucem accipient.

11, 53. Πολὺς etiam ferri color

Lap. 10. 2.

11, 56. Hinc Palamedes loquitur,

et v. 60 vt tanto veracior fiat oratio, ipsius Apollinis orationem directe refert á 60-74.

11, 66. Ρίζαι, ρίζομαῖν, ρίζομαῖν a radicibus ad omne genus et partes

Tuo vero habuit animum longe maiorem et implacabilem
 Timorem Philoctetes, memor semper viperæ, (mentis
 Quamobrem etiam sine prudente Palamede nunquam
 Voluit preces fundere, supplicans, ut aliquod sibi indicaret
 Fomentum, quo, si quando terram matrem venans
 Peragraret, canum serpentum genus fugare posset.
 Illi vero hic, Latonæ filium Phoebum testem suorum verbo-
 Vocans, dixit ea, quæ tibi nunc enarrabo: (cum
 Cum puerum me adhuc docuit intonsus Phoebus eloqui
 Vaticinia, magnum iusiurandum iussit primum iurare,
 Nunquam me dicturum falsum sermonem hominibus.
 Quamobrem vere tibi dico singula.
 Nunc referas quæso, ô Heros longe iaculans, sermonem
 „ Ipsa terra nigra miseris hominibus (meum.
 „ Parit et mala, et simul vniuscuiusque mali remedium:
 „ Terra quidem reptilia peperit, peperit vero etiam aduersus ea
 „ Ex terra vero omne genus lapidum, in quibus (remedia.
 „ Immensum robur et varium insitum est. Quantacunque præ-
 stare possunt (bus,
 „ Radices, tanta etiam lapides. Magna quidem vis inest radici-
 „ Sed lapidibus multo maior, quandoquidem incorruptas vires
 „ Nascenti lapidi mater, et nunquam senescentes præbuit:
 „ Radix vero moritur, exiguum admodum in tempus virens,
 „ Et tandiu fructus ex ea haberi potest, quamdiu vitam habet.
 „ Si vero expirauerit, quænam amplius spes a mortua?
 „ Verno quidem herbas alias damnosas, alias viles
 „ Inuenies, in lapidibus vero ægre perniciem aliquam reperies.
 „ Iam vero quot plantæ, tot etiam lapides sunt.“ Tu vero
 Lapide Siderite armatus, per reptilia omnia (heros,
 Audacter, quamuis cateruatim tibi occurrant,
 Media transi, nigram non extimescens.

Mor-

partes medicamentosarum planta-
 tarum refertur. *Ριζοτομικὰ* vete-
 rum, sunt hodierna botanice. No-
 tum est, etiam septentrionalium
 populorum nomina, quibus medi-

cos et medicinam signant, Artzt,
 Artzney, ab iis deriuari solere,
 quæ radicem significant.

II, 74. Hic, abrupta oratione
 Phoebi et Palamedis adeo, Theo-
 damas

X 4

- Λάβης. ἔ γάρ ἐτι σφι θέμις μεμνηῖσθαι ὀδόντων,
 Οὐδ' εἴ κεν σείχοντες ἐνιχρίμπτοινο πόδεσσι.
- 80 Οὐδὲ γὰρ ἐδὲ μένειν περ' ἐτι προφανέντα δύνανται,
 Ἄλλὰ μετὰ σφίσι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ' ὁμοῖα
 Ἔσσουνται. τὰ δὲ καὶ περ' ἐναντίον αἰῶξαντα,
 Ἄψ' ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζειν μενεαίνει
 Καὶ σφίσιν ἐξαπίνης ῥόδος ἴσαται, ἐδὲ τι πρόσσω
- 85 Νήχεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πέλας περιμήκει δειρήν
 Γλωσσησιν μεμάασι περισαίνειν, σκύλακες ὡς.
 Πολλάκι καὶ κατέδαρθε δαφοινῶν ἀγχι δρακόντων
 Ἀμφὶ κυνηγεσίησι μένων ἐν τάρφεσιν Ἴδης
 Θηρητῆρ' Εὐφῶρβος, ἀρωγῇ τῆδε πεποιθῶς.
- 90 Δῶκα γὰρ ἀντομένω λίθον ἱερόν· ἐδὲ ποτ' αὐτῶ
 Ἐκ μάλα περ' πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη.
 Τέρπετο δ' Εὐφῶρβω περικαλλεῖ φέρτατος ἀνδρῶν
 Αἰχμητῆ Μελάνιππος, ἀνεψιὸς ἑδῆλος ἐμεῖο,
 Εἶδος ἀμώμητος, καὶ εἶδει κάρτος ἀρείων,
- 95 Αἰζήθ' ποδέων, δερικλυτῆ, εὐπλοκάμοιο.
 Τένεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλώμενος, ἔ ποτε νόσφι
 Ἔδθενεν Εὐφῶρβοιο φέρειν Ἰκετάονος υἱός·
 Ἄλλ' αἰεὶ λασιόισιν ἐν ἔρρεσιν ἀντιθέοιο
 Καυχχαλῶν κέρροιο μετ' ἵχνια σὺν τε κύνεσσιν
- 100 Ἔσπετο σὺν θ' ἐτάροις, ἔδελέν τε μιν οἶος ἔπεδαι.
 Ἦμεν κέν μιν πολλὰ πατήρ μενεαίνεν ἐρύσσειν,
 Ἀχαλῶων ἐόν υἱὰ φίλον θῆρρασι μάχεσθαι.
 Καὶ Πριάμοιο βίη μιν ἐρήτυεν· ἐδ' ὄγε θυμῶ
 Πείθετο. τίς κ' ἐθέλεσκε τότε Εὐφῶρβοιο λιπέσθαι;
- 105 Ρεῖά γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος,
 Νέρθεν ὑπὸ κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰὸν ἐλάσσαις·
 Τὸν μὲν ἔτ' ὦ ὀλοΐτερος ἔ λάθεν, ἔνεκ' ἔμελλεν
 Αὐθι λελείψεσθαι. τὸ ῥά μιν καὶ μάλλον ἔτειρεν.

Οἰκτεῖ-

79. F. σείχοντες.

94. καρπὸς ΑΙ.

damas firmare pergit contra serpentium metum Orphea.

11, 79. Multo sane σείχοντα viatorem vel venatorem hic cogitare

facilius est, quam serpentem. Ta-
 ceo leges Grammaticas, contra quas
 sunt in promptu σοφαί Φάρμακα.

11, 93. Quae hinc de Euphorbo
 et

Mortem. non enim illis fas amplius erit recordari dentium,
Non, si vel maxime incedentis implicentur pedibus.
Sed neque manere amplius poterunt, quando apparuerint:
Verum tremor ea occupabit agitatique similia
In cursum incitantur. Quaedam licet in te irruere velint,
Propere retro cedere cupient.
Et eorum confestim tumultus reprimetur, neque ulterius
Procedet, sed extendentia appropinquando longam ceruicem
Linguis parata erunt adulari, haud fecus ac catuli.
Saepe dormiuit caedis auidos iuxta dracones
In venatione persistens in densitatibus Idae
Venator Euphorbus, hoc fretus auxilio.
Dedi vero ei supplicanti lapidem sacrum. Neque vnquam ipsi
Ex magno numero vel vnaus occurrere ausus est.
Delectabatur vero Euphorbo formoso pariter ac bellicoso
Menalippus, consobrinus meus bonus, (optimus vir
Specie emendatissimus, et forma valde excellens,
Iuuenem amans, hasta inclutum, et eleganter comatum.
Quamobrem etiam cum in venationem erumperet, nun-
Euphorbo durare Icetaonis filius: (quam sine
Sed semper hirsutis in iugis diuino
Se oblectans puero, ferarum vestigia cum canibus
Et sodalibus sequebatur, cupiuitque solus illum sequi.
Sane quidem illum pater saepe studuit retrahere,
Dolens, filium suum dilectum cum feris pugnare:
Et Priami potentia eum retinuit. Neque vero hic animo
Persuasus est. Quis enim tunc Euphorbum relinquere potuif-
Facile tamen illum inuitum ater retraxit hydrus, (set?
Sub tibia letale spiculum imprimens. (causam
Ille vero eo esse perniciosus non ignorauit, quod hanc ob
Rursus ab Euphorbo esset relinquendus, id quod adhuc magis
eum afflixit. **Ego**

96. *αὐτὸς ἴσχυρος.*107. F. *αὐτ.*

et Melanippe dicuntur, ea lucem acci-
 piunt ex Tabella genealogica, quam
 in principio huius libelli posuimus.

11, 108. Metuebat, ne post no-

uum vulnus immedicabile relinque-
 retur a sociis et amicis, vt prius
 ob vulnus ex sagitta Herculis desti-
 tutus fuerat.

X 5

11, 113.

- Οἰκτεῖρων δ' ὀρέγοντα χεῖρας ποτὶ γένοατ' ἔμετο,
 110 Αὐτῆ τῆδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
 Λεπταλέην ἀχην ἐπιπασσέμεν ἔλκει λυγρῶ
 Καὶ ῥα μάλ' αὐτίκα Φῶτα κραταιή κάλλιπε νῆσας.
 Τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνος τίκτεν ὀρέτην,
 Ὅστε καὶ ἑταμένοις ἄκος ἠρώεσσι κομίζει,
 115 Καὶ ζείρησι γυναῖξί τεκῆν φίλα τέκνα δίδωσι.
 Ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεὸς ἔρδειν ἀγορεύω.
 Ὡς καὶ ἐμῆς ποτε μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπάκυσσας,
 Ἄνδρῶν εὖ μάλα νῆσον ἐπισαμένης ἀκέσσαδάμ,
 Βεκολίδης Εὐφορβος ἀγαυῆ Φάσκεν ὀφίτη
 120 Φάρμακα, μὴ μῆνον ὄφρων κατένωπα δύνασθαι,
 Ἄλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν Φάος, ἠδὲ βαρεῖαν
 Ἐκ κεφαλῆς ἔλκειν ὀδύνην. ἠδὲ τιν' ἀνδρῶν
 Οὐάσι δηθύνοντα καθήρας ἄπασεν αἴψα
 Καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐρήκοον ἔμμεν' αἰοῖης.
 125 Ἦδὴ καὶ τινὰ Φῶτα, χόλω χρυστῆς Ἀφροδίτης
 Ἔργα πρὸς ἡμερόεντας γάμων ἀμενηνὸν ἔοντα,
 Μεμνηθῆναι φιλοτήτος ἀκεσσάμενος προΐαλλεν.
 Ἐν πυρὶ δ' εἰ κε βάλοις μιν, ὀδοδὴν ἔρπετὰ τοῖο
 Φεύζεται, ἔδ' ἔτι πω μενέει χερδόν, ἔδ' ἐνὶ χεῖρῃ.

12. Γ Α Γ Α Τ Η Σ.

- Φεύγει καὶ κνίσσησι γαργάτην ὀρνευμένησι
 Τείροντα θνητὸς ἐχεπευκέϊ πάντα αὐτμῆ.
 Χροῖῃ δ' ἀδάλοισι, πλατὺς, εἰ μέγας ἔλπετ' ἰδέσθαι
 Καρφαλέῃ δ' ἴκελον πεύκη φλόγα δ' ἴαν ὀρίνει.
 5 Ἄλλ' ὀλοὸν ποτὶ ῥῖνας ἀγει μένος· ἔδ' ὄγε Φῶτας
 Λήσεται, ἂν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἀπὸ νῆσον ἐρύξαι.
 Γνάμψαι γὰρ σφέας αἴψα χαμαὶ προσηνέας ἔλκων
 Οἱ δ' ἀρ' ἀπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι ἀφρισμοῖο
 Στρω-

118. ὀδοδὴν ΑΙ.

XII, 3. F. ἔπλετ' Steph.

11, 113. Ὀρέτην hunc esse σιδη-
 ρήτην, manifeste patet ex v. 75.
 Vid. No. ad lemma huius capituli.

12, 1. Φεύγει κνίσσησι, vt versu
 vlt. ἐλαύνω κνίσσησιν.

Ego vero misertus eius, extendentis manus ad gentia mea,
 Iussi lapidis huius ipsius contriti
 Exiguam lanuginem inspergere vulneri graui.
 Et statim reliquit virum vehemens morbus.
 Talem terra peperit hominibus auxiliatorem montanum,
 Qui et vulneratis heroibus remedium affert,
 Et steriles mulieres parere caros liberque facit.
 Varia enim mortalibus Deos praestare dico. (ctus,
 Quemadmodum etiam aliquando a matre mea Abarbarea edo-
 (Quae in depellendis morbis hominum valde erat perita)
 Bucolides Euphorbus, admirabilis dixit Ophitae
 Pharmaca non solum aduersus serpentes valere,
 Sed et oculis lumen afferre, grauemque
 Capiti dolorem detrahere. Et certe virum quendam
 Auribus tardum sanans, reddidit statim
 Etiam exilis vocis acute audientem.
 Tum etiam virum quendam, ira aureae Veneris
 Ad opera desiderabilia nuptiarum imbecillum,
 Recordari amoris fecit, sanumque a se dimisit.
 In ignem si conieceris eum, odorem eius reptilia (latibulis.
 Fugient, et nusquam fere persistere poterunt, nec in ipsis suis

12. Gagates.

Fugiant etiam (reptilia) Gagatem propter nidorem illius
 Vexantia mortales omnes pestilenti afflatu. (surgentem
 Colore igneo, planus, non magnus apparet.
 Taedae aridae instar flammam diuinam excitat:
 Sed ad nares exitiosum virus agit; neque hic viros
 Ignorabit, quibus sacrum morbum depellere volueris.
 Confestim enim eos incuruabit, praecipites humi trahens.
 Hi vero sua spuma inquinati

Verfant

6. *μαθίλας ΑΙ. ἑλβύξαι* Salm. ad Soli. p. 178, b E.

12, 4. De hoc versu vid. Salmas. ad Soli. p. 178, b E.

finire nullo modo potest: nec, puto, sententiam quisquam tolerabilem exculpsit. Ἀφροῖς, spuma, proprium

12, 8. Ἀφροῖς ὀφιοῦ hexametrum

- Στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν.
 10 Τοῖσι δὲ χωρομένη φρένα τέρπεται, ὅππότε ἴδησι
 Πήματα παύχοντας κεραὴ πόδας ὠκέα Μῆνη.
 Θηλυτέρη δ' εἶ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα
 Καπνόν, ὑπὸ σπλάγχθοισιν αἰσσοῦντα δέχηται,
 Ἄθροός ἐνδοθεν ὠκα μέλας καταλείβεται ἰχώρ,
 15 Ὅστε γυναῖκῃ νεότη μίμνων ἐνὶ γαστρὶ
 Κέκλεισαι. τότε δ' αὐτὸν ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
 Δερκόμενοι γάννυνται, ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα
 Νηδύος. ἐκ γὰρ νῆσον ἀπειρεσίην ἀλεείνεις.
 Ἄλλά τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτην θέσκελα ῥέζειν
 20 Οἶδα· σὲ δὲ κνίσσῃσιν ἐλαύνων ἔρπεται τέρψει.

13. ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

Σκορπίε, σεῖο δὲ λαῶν ὁμώνυμον ἔμμενοι ἤρωσ
 Ἀγλαὸς Ὠρίων ἐκ ἔκλυεν ἢ γὰρ οἴω
 Πικρῆσιν τότε γυῖα πεπαρμένους ἀμφ' ὀδύνησι,
 Μαῖλλον σφωϊτέρων κεν ἐκείνα θελεσκέμεν ἄζρων.

14. ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ.*

Οὐδ' ὄγε κορσιόεντα λίθον κλύει, ἔνεκα μιχθῶϊς
 Δριμέος ἐν σκοροδόιο καρήατι, τοξευτῆρα
 Ἠπεδανῶν ὠκισα βελέμων σκορπίον εἶργει.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κόρση μάλ' εἰκότα Φημί βροστέη
 5 Παιεῖν, ὄξυτάτῳ τετριμμένον ἀμμιγα βαικχω,
 Ἀμφι-

16. Κέκληται ΑΙ. 17. θόλον ed. V.N. XIII, 3. F. πεπαρμένον.

primum Epilepticorum symptoma et signum etc. Verbo venia dignus esse mihi videor, cum lectionem librorum omnium h. e. paucorum immutavi.

12, 10. Malefica hic Diana, venatrix, sagittatrix, gaudet supplicis a se immisiss. Epilepticorum

paroxysmi a Luna h. e. Diana pendere, olim existimati.

12, 12. Illud ἀμφιβεβῶσα pulchre declaratur ex Ιλ. Α, 37 vbi ἀμφιβέβηκας est ex gestu v. g. patris sumtum, qui puerum vti tutum praestet, inter diuarcata genua recipit.

12, 17. Emendatio pulchra et vera

Versant se hinc et inde volutantes in terra.
 His vero, irata, animo delectatur, quando videt
 Damna patientes, cornuta, pedibus celeris luna.
 Femina vero, si quando medicum eius excipiens
 Fumum, sub visceribus exsurgentem receperit,
 Confestim ex internis partibus nigra sanies destillabit,
 Quae in infimo ventre mulierum restans
 Includitur. Tunc vero illam ab afflatu lapidis
 Tam facile impuri feces ventris ebullire adspicientes,
 Gaudent, infinitum enim simul morbum effugit mulier.
 Praeter haec alia multa gagatem miracula efficere
 Noui, te vero fumo reptilia fugans, delectabit.

13. Scorpius.

Scorpiae, cognominem tibi lapidem esse, heros
 Celebris Orion non audiuerat. Certe enim arbitror
 Tum cum amaris membra doloribus correptus esset, (fuisse.
 Illum potius, quam sua astra, appetiturum illa (*munera tua*)

14. Coryphodes.

Neque hic de crinito lapide quidquam audiuit, mixtum
 Acris alii capite iaculatorem
 Amarorum telorum scorpionum celerrime arcere.
 Hunc quidem ego capiti humano admodum similem dico.
 Sedareque, acerrimo tritum cum vino,

Mini-

XIV, * ΚΟΡΙΦΩΔΗ ΑΙ. 3. Περσικανών Bernard. ad Pallad.
 de Febr. p. 70. pulchre!

vera proposita a Bernardq V. C. ad
 Synes. de Febr. p. 127. Docere
 potest Foessiana Hippocratis Deco-
 nomia, τὴν θολερὴν esse proprie atra-
 mentum sepiae, θολερὰ autem dici
 imprimis de imi ventris humoribus
 et fecibus turbidis, nigricantibus.
 Ipsa adeo θολερὰ ἐπιμήνια sunt apud
 Hippocratem. Res mihi videbatur

manifesta adeo, vt recipere in con-
 textum Orphei eam, siue coniectura
 est, siue e MS. emendatio, non
 dubitarim.

14, 3. Certa emendatio Cl. Ber-
 nardi. Verbum vtrumque Home-
 ricum. Sed ἡπεθανός imbecillis,
 quod hic plane contrarium, πενε-
 θανός mortifer.

14, 8.

- Ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος ἰόν.
 Μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν βόδοεντι ἐλαίῳ,
 Βάψας ἐκ πυρὸς ὀπὸν, ἐναυχενίαις ὀδύνασι
 Ἄλκαρ ἄγει. μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κεραδαίς,
 10 Ὑδατος αἰτηρὴν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ὕλην,
 Ἥ τε καταϊγδὴν ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
 Δευομένη, φέρεσ' ὄγκον ἀεκέα βιβῶνεσσι.

15. ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ.

- Ἰδι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήια κέντρα δύνασθαι
 Καὶ Περσηίδαο μένος μέγα κεραλίοιο,
 Ἡδὲ παλαμναίην ἀνεμῶλιον ἀσπίδα θείναι.
 Τῆδα δὲ μοι πάντων περιώσιον, ὅσσα φύονται,
 5 Φοῖβος ἀκερεκόμης φύσιν ἔμμεναι, ἐξ ἑτέροιο
 Μυθεῖτ' εἰς ἕτερον σρωφώμενος εἶδος· ὅ τις τοι
 Ψεῦδος κεν Φαίη, τὸδ' ἐτήτυμον αἴψα τετύχθαι.
 Χλωρὴ γὰρ βοτάνη πρῶτον φύει· εἰδ' ἐνὶ γαίῃ,
 (Ἦν γε φυτῶν ἴσμεν σερρῆν τροφὸν) ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 10 Ἀτρυγέτω, ἵνα φύκι, ἵνα βρύα γίνετ' ἐλαφρά.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἔλθῃσι μαραινομένη ποτὶ γῆρας,
 Ἦτοι μὲν οἱ φύλλα περιφθινύθουσιν ἀφ' ἀλμῆς·
 Αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσιν ὑποφλοίσβοιο θαλάσσης
 Νήχεται, ὄφρα κύματ' ἀποπτύσοι ἀγυιολόνδε.
 15 Ἐνθα δ' αἶψ' ἐξαπίνης μιν ἀναπνεύσασαν ὑπ' αἴθρησιν,
 Βάζουσ', οἵπερ ἴδοντο, κρατυνομένην ὀράσασθαι.
 Δηρὸν δ' εἰ μετέπειτα πάγῳ περιπαχνωθεῖσα
 Πετρῶται, καὶ χερσὶν ἐνιχυριμφθέντα τεῖσι
 Ἀμφαφάεις λίθον, ὃ πρὶν ἔχων ὕγρον δέμας ἦεν.

ΣΧῆ

3. Κάψας ΑΙ. XV, 2. Καίπερ σήιδας ΑΙ. 6. F. σρωφω-
 μένα. σρωφώμενον coni. Steph. 7. ἄρα τετ. ΑΙ.

14, 8. In ὀπὸν primam produci propter asperitatem consonantis, iam dictum ad 11, 37. Sed quid sibi vult Βάψας ἐκ, vel ἐκβάπτω? An ὅτις ἐκ πυρὸς est succus feruens, ut est de igne vel ex igni ablatum?

Sed forte melior est altera lectio κάψας, sumens, glutuens. Mihi N. L. cum nec quis ὄπὸς hic ex lapide paretur, videam.

15, 2. Cur Περσηίδαο nomen habeat, facile ex fabula intelligitur, quam

Ministrum nigrae mortis aspidis spiculum.
Modice vero si quis miscuerit rosaceo oleo;
Inungens se feruente hoc succo, colli doloribus
Remedium affert. Et immixtus dulci melli,
Aquae nociuam materiam per ventrem dissipat,
Quae cum impetu ad inferiora ventris virum
Delata, tumorem affert indecentem inguinibus.

15. *Coralium.*

Scias vero aculeos scorpionum obtundere posse
Etiam Perseidis magnam vim Coralii,
Atque mortiferam aspidem vanam reddere.
Huius enim, ex omnibus quae nascuntur, nobilissimam
Naturam esse, Phoebus intonsus, dum ex alia
In aliam commutetur speciem, mihi dixit, quod quidem quis
Falsum dixerit, sed tamen verum esse.
Viridis enim herba primum nascitur; neque vero in terra,
(Quam quidem plantarum nouimus firmam esse nutricem) sed
Sterili, vbi algae, vbi musci leues. (in ponto
Sed postquam marcescens peruenerit ad senectutem,
Tunc quidem folia eius corrumpuntur a mari;
Ipsa vero in profunditatibus fluctuantis maris
Natat, donec fluctus eam exspuant in littus.
Inde repente eam, spirantem ab aethere,
Dicunt, qui viderunt, induratum apparere.
Haud multo vero post, velut glacie superinducta
Lapidescit, et manibus admotum tuis
Contrectas, lapidem, qui antea molle habebat corpus.

Figur.

14. F. ὄφρα ἐκύμα. 16. ὄπερ Iunt. 17. π - - Ἰδα ΑΙ.
 18. ἐνοκρίδεντα ΑΙ. 19. F. ἦες.

quam graphice noster narrat v. 31 sq.
 15, 6. Necessarium videtur lege-
 re ἔρωφωμένα, si qua est poetae
 etiam Grammatica necessitas.

15, 15. Audaci metaphora loqui-
 tur de curalio iam e marinis vndis

emergente, tanquam de animali,
 quod eo ipso quo nascitur momen-
 to, irruente in nares ac pulmones
 aëre, respirare incipit.

15, 19. Ὁ πρὸν ἔχων ἦες h. e.
 ἔχες. Videtur illa Paraphrasis
 con-

- 20 Σχῆμα μὲν ἔν βοτάνης ἔτι οἱ μένει, οἷον ἔην περ,
 Οἳ τε κλάδοι, ὅσα τέ σφιν ἀκρόδρυα προσπεφύασι,
 Ἡ τέ οἱ ἐβλάσθησε καὶ ἐτράφη εἰν αἰλί ρίζα·
 Φλοιός θ' ὅσπερ ἔην, Φλοιός κεν λαϊνός ἐσι.
 Τερπωλή δ' ἰδία θεωμένε ἐς φρένα σεῖο.
- 25 Βῆσεται· ἐγὼ δ' ἐκ οἴδ' ὅ, τι μοι θέλγητιρον ἰδόντι
 Αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· ἐδὲ δύνανται
 Ὅσσε κορεθῆναι θεωμένε, ἀλλὰ γε θάμβος
 Σεύετ' ἐνὶ φρένασιν οἰομένε τέραι εἶναι·
 Καὶ οἱ πισεύων περ, εὐλόπ' αὖ μιν εἶναι ἔπισον.
- 30 Ἀλλὰ τε Γοργεῖην μὲν ἐτώσιον ἀνθρώποισι
 Σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· ἐδ' ἄρα Περσεὺς
 Ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέραι ἠγήσασθαι.
 Γοργόνα γὰρ Περσίδα δρακοντοέθειραν ἀκείει
 Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
- 35 Παρθένον ἀργαλέην ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
 Ἀνθρώπων, οἷσιν κεν ἐπ' ἀνδροφόνω βάλεν ὅσσε·
 Οἳ μιν δέμα πέλωρον ἀνάχεται ἀδρήσαντες
 Αἴση λαίνεοι τεθνηϊότες ἐσήκασιν.
 Τὴν δ' ἔτ' εὐρύστερος ἐναντίον Ἀτρυτώνη
- 40 Δέρκεσθαι μενέαιεν, ἀδείμαντός περ ἔσσα,
 Χρυσαιόρω Περσῆι φονευομένην περ ἰδέσθαι,
 Οὔτε κασιγνήτω κέκλετο κρατερόφρονι φωτί·
 Ἀλλὰ δόλω θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα κέρης,
 Ἦκα μάλ' ἐξόπιθεν γαμφώνυχον εἰ προιδέσθης
- 45 Ἀμφιβαλῶν ἀρπην κυληνίδα λευκανήσι.
 Τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὄπωπῆ,
 Καὶ συγερεῖ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαινόν
 Πολλοῖς αἰσιμον ἔπλετ' ἐναῖρομένης ὑπὸ νεκρῆς.
 Ἀλλὰ τότε ἀγριαλόνδε φόνω πεπαλαυγμένος ἦρος
- 50 Ἐλθὼν, εἰσάκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσσης,

Θερ-

23. Ἡ οὗτ' ΑΙ. 24. δῆλον ΑΙ F. ἠδῶν. 25. Βῆσεται, ἐγὼ ΑΙ.
 27. ἔσσαμ Iunt. F. θημένε. 31. οὐδ' ἄρα Iunt. 37. ἀχέστον

continuationem aliquam notare, diu tandum est. Necessitatem etiam
 habebas. quandam significat v. 67.

15, 32. Πέλεται ἠγήσασθαι, γη-

15, 41 et 42. Transponendos cen-
 set,

Figura quidem herbae permanet ipsi, quae ante fuit,
 Tum etiam rami, et quicunque ipsi adnati fuerant fructibus,
 Et quae illi germinavit et nutrita est in mari radix,
 Cortexque qualis erat, talis etiam est cortex lapideus.
 Delectatio vero pertentans animum tuum videntis
 Occupabit. Ego vero nescio quae illecebrae, quoties adspicio,
 Semper in pectus meum descendant. Neque possunt
 Oculi satiari spectantis; sed tamen stupor
 Quatit mentem arbitrantis portentum quoddam esse.
 Et licet ipsi credam, tamen fidem habere dubito.
 Gorgonis quidem vanum (mendax) hominibus
 Horribile adspectu caput fuisse fama est: at minime Perseus
 Celer volatu, falsum monstrum putandus est.
 Gorgonem enim Persidem, draconibus crinitam, audis
 Atlantis extremis sub praecipitiis interfectam fuisse,
 Virginem superatu difficilem et infernalis adspectus, Fatum ni-
 Hominibus, in quoscunque truculentos iecit oculos, (grum
 Qui illam ut portentum monstruosum et insupportabile adsp.
 Fato lapidei mortui constiterant. (cientes,
 Illam vero neque robusta Minerua coram
 Adspicere ausa est, impauda licet,
 Neque suo Perseo, aurato ense insigni, interfectam ut adspice-
 Patri suo, iniunxit, magnanimo viro: (ret,
 Sed dolo serpentinam abstulit ceruicem puellae,
 Subtiliter a tergo incuruam non aduertentis
 Iniiciens falcem mercurialem faucibus.
 Huius etiam, quamuis mortuae, adspectus perniciosus erat,
 Et horribilis Plutonis nigram in domum descendere
 Multis fatale fuit, ab occisa et mortua.
 Ast tunc ad littus, caede pollutus heros
 Accedens, donec piaculum in mari abluisset,

Cali-

Bernard. ad Synes. de Febr. p. 164. ἀδρτο. AI. 38. λαίνοι AI.
 44. ἐξοπίδα AI. 46. ἐλάθροισ sph. Esch. 47. μολῆν AI.

et, et 42 ponendum ante 41, sunt plura in his carminibus im-
 puerfo. Verif. p. 151. Et fuerit sic peditiora, quae ipse auctor non
 acilior constructionis ratio. Sed refugit.

Y

15, 70.

- Θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι καὶ τρομέουσαν
 Γοργεῖν κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάναισι.
 Ὄφρα δ' ὄγ' ἐν δίνησιν ἀνεψύχεσκε θαλάσσης,
 Στεγῶν ἐκ τ' ὀλοοῖο πόνου δολιχῆς τε κελεύθε,
 55 Τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
 Αἵματος, οἳ ἔρα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράατι θάμνοισι.
 Ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν αἴψα θοαὶ πόντοιο θύγατραι
 Λύθρον ἐπεσύμεναι θάμνοισι περιπήγνυον ὄφρα
 Πήγνυον ὥστε σε πάγχυ λίθου σερρήν ὀϊσαδαί.
 60 Οὐδὲ τ' ἔην ὀϊσαδαί, ἐπεὶ σερρὴ λίθος ἦεν.
 Ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐλομένης πάμπαν βοτάνης ἐκ ὄλεσεν εἶδος.
 Τὴν μὲν ἄρα χρονίην ἐξ αἵματος ἔχεν ἐρυθρὴν.
 Ἀμφασίη δ' ἦρωα λάβε θρασύν, ὡς ἐνόησε
 65 Ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἴψα κίεσσα
 Διογενῆς πολύμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάτρη.
 Θῆκε δ' ἀδελφεῖς κλέος ἀφθιτον, ὡς κε πέλοιτο
 Αἰεὶ κεραλίαι προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
 Ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη,
 70 Φῦλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς φύσιν ἰόντα.
 Ἦν δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἶ μιν ἔχοι τις,
 Ἦ περὰ αἶλα δῖαν εὐσσέλμω ἐνὶ νηί.
 Καὶ γὰρ Ἐνυαλίῳ θοὸν δόρυ μαινομένοιο,
 Καὶ χεῖλον ἀνδροφόνου φεύγειν ἀπὸ ληϊσῆρων,
 75 Καὶ πολὺν Νηηῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι
 Ἐδλὴ κεραλίῳ βίῃ θνητοῖσιν ὀπίσσει.
 Γλαυκὴν δ' ἐγρεκῦδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαι
 Σφωιτέρων καμάτων ἐπαμύνορα κικλήσκουσιν.
 Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάδαλα, καὶ κατὰ δεσμοί,
 Ἄρα

52. χλορ. sph. Esch. 59. παγχυλίθου Α. 63. F. χρυσήν. 64. λάβεθρα

15, 70. Etiam de h. l. bene meritus Cl. Bernardus ad Synes. de Febrib. p. 95. Φύσιν hic solum locum habere; φύσιν esse nihili, vel sine libro potest ex contextu orationis intelligi.

15, 77. Nunc rationem reddi virium, quae tribuuntur curatio. Inuocant, qui hoc lapide utuntur, Mineruam, quae illum monimentum suae de Gorgone victoriae esse voluit. Tale etiam est quod v. 96 dicitur

Calidum adhuc ex tumultu caput et tremens
 Gorgonium deposuit super virides herbas.
 Dum vero in gurgitibus maris se refrigerat,
 Egressus ex periculoso labore et longa via:
 Interea purpureo humectati saturabantur
 Sanguine, qui substrati iacebant capiti, frutices.
 Circa vero eas, confestim celeres ponti filiae
 Horae accurrentes, cruorem firmiter compegerunt,
 Et ita compegerunt, vt solidum lapidem existimares.
 Neque vero opus erat existimare, siquidem solidus lapis erat.
 Perdidit vero ex planta viridem colorem. Sed nihilominus
 Omnino pereuntis plantae non perdidit speciem. (tamen,
 Colorem quidem ex sanguine habuit rubrum.
 Stupor vero heroem cepit intrepidum, postquam conspexit
 Ex improviso magnum miraculum, quod etiam statim accu-
 Ioue prognata, prudens admirata est Minerua, (rens
 Immortalemque fratris gloriam fecit, vt necesse sit
 Corallo, semper priorem naturam mutare.
 Facultatemque ipsi indidit immensam praedatrix Minerua
 Homines seruandi, miseram fugam ingredientes,
 Quam longam ingressus viam, si illud secum habuerit,
 Aut ingressus sit mare diuum bene compacta in nauis.
 Etenim Martis celere hastam furentis,
 Et homicidiale iram effugere praedonum,
 Et canum Nerea turbulentum euitare,
 Egregia Coralii vis hominibus dare potest.
 Glaucam vero, turbas excitantem, intrepidam Tritogeniam
 Suorum laborum adiutricem inuocant.
 Venena vero quotquot reperiuntur perniciofa et defixiones,
 Dirae-

σύν. 68. κοραλ. Esch. 69. ἀγία ΑΙ. 70. Φύξιν V.N. 77. Γλαυκὴν ΑΙ.

dicitur de Ioue filium suum Per-
 sea honorantē.

15, 79. Καταίδεσμοι nescio qui,
 vincula, quibus impediti homines
 non possint vel maritalibus officiis

fungi, (das Nestel-Knüpfen) vel
 quo velint pergere, nec hodie in
 obliuionem superstitionum venere.
 Defixiones, credo, commode hic
 reddi possunt. Contrarium est
 soluere.

Υ 2

15, 81:

- 80 Ἀρά τ' ἀγνάμπτουσι ἐρινύσι πάγχυ μέλυσαι,
 Εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον ἐκ ἐνόησεν
 Ἄνηρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ' ἐπαοιδᾶς
 Σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέθουσι,
 Πάντων ἀντίλυτρον δῆεις κρατερώτατον εἶναι.
- 85 Κόψας δὲ σπείρον ξανθῆ Δημήτερι μίσγων
 Καὶ τοι λοίγον ἅπαντα τῆς ἀπάνερθεν ἀρέρης,
 Αὐχμῆς τ' ἐξελάσει σαχύων γλαύγος ἐκπίνοντας
 Ἀτηρῆν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμοις
 Ἀγρῶ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον, ἐξακέσασθαι.
- 90 Βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάξει,
 Εὐλαῖς τε, κάμπας τε, καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην,
 Ἦτε κατ' ἕρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρῆ,
 Ἀμφὶ περὶ σαχύεσσι περισυνέχουσα κἀθηται.
 Ἐκ τε μυῶν ἀγέλας, ἐκ τ' ἀκρίδος ἀπλετον ἔθνος
- 95 Ῥάσει. καὶ Κρονίδαο παρᾶϊσσοσι κεραυνοί,
 Παιδὸς εἴς κλέος ἔτοι ἐτώσιον ἀζομένοιο.
 Κεῖνο πολὺ πρῶτισον ἀνερχομένοισι περάτηθεν
 Κεράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης.
 Τύνη δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνε πινέμεν αἰεὶ
- 100 Μέμνεο, πευκεδανῆ ἕνεκ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπον.

16. ΑΧΑΤΗΣ.

Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτε Βρομίοιο,
 Μορφήν παντοῖην ἐπιειμένον, ἐδῆλον ἀχάτην.
 Πολλὰ μὲν ἐν βρέα γ' ἐσὶν ἀχάτε χρωμάτων ἰδέσθαι
 Ἐν γὰρ οἱ δῆεις ὀρώων ὑάλωπιν ἰασπιν,

Σάρ-

80. μύσος ΑΙ. F. κεύθων. 83. F. τελέουσι. 84. ἀντίλυτρον ΑΙ
 δῆεις ΑΙ. 89. τραῦμα Esch. 91. ἰθερῆν ΑΙ. 92. κατερ.

15, 81. Nescio an commode dicatur aliquis occultare quod se habere nesciat. Nempe κεύθων passivè sumitur, vt Sophocl. Aiac. Flagell. 641 ἔδη κεύθων mortuus. V. Schol. ad eum locum. Est etiam in Oedipo Tyr. 977. Ξανθὸν κεύθα κίττω δὴ γῆς.

15, 97. Primo legendum putò ἀνερχόμενος, vt ad Mercurium referatur, commeantem semper inter superos atque inferos. Fabulae, monstra, sacra omnia occulta, sunt pars inferorum. Sextus Aeneidos fati hoc docet. Quibus aut vnde ἀνερχόμενος Curalium attulerit Mercurius,

Diraeque, quae inflexilibus furiis penitus curae sunt,
 Vel si piaculum occultum, domus perniciem, non nouit
 Vir, vel quascunque noxas in se mutuo et incantationes
 Perniciosi homines, sibi inuicem inuidentes, peragunt:
 Omnium horum remedium praesentissimum esse inuenies.
 Comminutum fere flauae Cereri miscens.
 Et omnem tibi pestem ex aruis tuis
 Squaloresque expellet, spicarum succum exhaurientes,
 Noxiamque grandinem, infinitis telis
 Agro vulnus inferentem insanabile.
 Voracium insuper bestiarum omnium genus dissipat,
 Vermes erucasque: et aetheream robiginem,
 Quae coelitus delapsa, ad fructus, rubra,
 Et vndiquaque circa spicas angens illas sedet.
 Muriumque agmina, locustarumque innumeram gentem
 Profligabit. Et Iouis praeteribunt fulmina,
 Filii sui gloriam non inanem honorantis.
 Illud longe excellentissimum, rediens ab inferis
 Hominibus coralium attulit Argicida.
 Tu vero cum mero bibere semper
 Memento, contra perniciosos serpentes, vt iam dixi.

16. *Achates.*

Et multiformem bibe cum mero vino
 Varias formas induentem pulchrum Achatem.
 Facile enim perquam multi colores in eo apparent.
 In illo enim inuenies adspiciens vitreae perspicuitatis laspidem,
 Sar-

Steph. et Eschenb. 97. F. ἀνερχόμενος. XVI, 1. ἀκρή-
 τος βρόμος AI.

rius, non temere aliquis docuerit.
 Illud *περάτηθεν* ad traiectum flu-
 uiorum infernalium pertinet: vel
 maiori cum latitudine ad illa spa-
 tia, quae lucem et *ἄδην*, conditio-
 nem eorum, quae in sensus nostros
 incurrunt, et quae latent, distin-
 guunt. Vnde *insulas* mortui inha-

bitant: de quibus est in Praelectio-
 ne nostra secunda dictum.

16, 4. Pro *δῆας* malim vbique
δῆους legere: illud tamen ita fre-
 quens esse video, vt tanto minus
 aliquid audeam.

- 5 Σάρδιά θ' αἵματόεντα, καὶ ἀγγλῆντα μάραυθον.
 Ἐν δ' ὄγε μιλτοπάρηος' ἀτάρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῶ
 Δῆεις, καὶ χροῖν ἑαροτρεφέος μήλοιο.
 Ἄλ' οἷος πάντων προφερέεστος, εἰμὲ μιν εὖροις
 Εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν αἵμαιμακέτοιο λέοντος'
- 10 Τῶ καὶ μιν προτέροισι λεοντοσέρην ἑνομήνηναι
 Ἦνδανεν ἡμιθέοισι. κατὰσικτος σπιλάδεσσι
 Πυρσαῖσιν, λευκαῖς τε, μελανομέναις, χλοεραιῖς τε.
 Τὸν δ' εἰ σκορπίην ὀλοφυρόμενός τις ἀκωκὴν
 Ἐλθοι, ἀεργάζειν περὶ ἔλκει κέκλεο λυγρῶ,
- 15 Ἦ μιν ἐπιπάσσειν ἀπὸ γὰρ μινύθουσι ἀνία.
 Ἰμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεται ἀνέρα θείναι.
 Καὶ θέλξεις μύθοισι βροτῆς· καὶ πάντα κομίζων,
 Ἄσπ' αὖ κεν αἰτήσεται, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
 Καὶ γέσσω κάμνοντα σαωθῆναι θέμις ἐστίν,
- 20 Ὃς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χείρεσσι κατὰχοι·
 Δίξεθ' ἔτοι τὸν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο.
 Ἄλλ' αὖ νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, ἔνεκεν αὐτῶ
 Ῥῆξε λίνον Κλωθῶ, τῶδ' ἔρχεται ὕσατόν ἡμαρ.

17. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ.

- Οὐδὲ πυριφλεγέθων ἑτερήμερος ἀνδρα θαμίζων
 Ἦ κρυερὰ μάραπτων πυρετὸς παρ' αἴθην θείησι,
 Ἦ ἐτεταρταῖς πῆμα βραδύ, μήποτε λήγειν
 Βελομένης, ἀλλ' αἰέν, ὅπη πελάσσει, μενέσσης.
- 5 Τὸν σὺ γ' ἴησαομαι δι' ἀμύμονος αὐτίκ' ἀχάετ.
 Οὗτις γὰρ προτέρων πολὺ φέρτερος, αἴψα δὲ σῆμα
 Ἐξε.

6. F. Ἐνθ' ὄγε.
 δριμύκτος V. N.

8. Ἄλ' ἴτος V. N.
 13. σπιλορπίην AI.

9. αἵμαιμαχ. AI.
 22. F. ἡνίκα.

16, 6. De eo vix dubito, a poeta esse Ἐνθ' ὄγε, hoc loco, hac sui parte etc.

16, 7. Χροῖν μῆλοιο ἑαροτρεφέος pallide rubentem intelligit: vnde Salmaf. ad Soli. p. 102, bB μῆλινον ῥοῦμα recte videtur a malis maturis pallide rubentibus derivare,

16, 8. Salmaf. ad Soli. p. 85 a D vtitur lectione, quam in V. L. posui, non indicato auctore, ne facta quidem alterius lectionis mentione, ac deinde ostendit, pugnare hoc cum Plin. 7, 10 f. 54 *Leoninas pelli similes Achatae habere potentiam*

Sardamque sanguinei coloris, et fulgentem sinaragdum.
 Illic est miniatus, sed etiam aes in eo
 Reperies, et verni pomi colorem.
 Sed omnium vtilissimus est, si quidem repperis,
 Colorem habentem fuluum indomiti leonis.
 Ideoque illum Leontoserem appellare, antiquis
 Placuit semideis. Distinctus punctis
 Rutilus, alisque, nigrescentibus, viridibusque.
 Huac vero, si scorpium dolens quis aculeum
 Venerit, alligari iube vulnere exitioso,
 Aut inspergi. Minuuntur enim dolores.
 Desiderabilem mulieribus poterit virum reddere.
 Verbisque homines demulcebis, et omnia auferens,
 Quaecunque petes, hilaris domum redibis.
 Et morbo laborantem seruari fas est,
 Qui eum manibus suis tenebit:
 Neque denegabit *Achates* operam dare, ut ille viuat.
 Sed tute in animo tuo nosti, quando ipsi
 Filium abruperit *Clotho*, tunc vltimam ei venisse diem.

17. *De eodem.*

Neque aestuans alternis diebus rediens
 Horrenda febris virum correptum ad inferos mittet,
 Aut quartanae exitium molestum, nunquam cessare
 Volentis, sed semper, quocunque iueris, tecum permanentis.
 Hanc tu sanabis statim optimo *Achate*. (signum
 Nullus enim inter priores multo est melior. Confestim vero
 Dicam,

XVII, 1. *Ei de coni. Steph. Imperator Ald. 4. ἀδὰ ἐν
 ὄπῃ ΑΙ.*

tiam contra serpentes dicuntur.
 Vtrum rectius sit, disputare meum
 non est: illud modo monendum
 censui, fuisse videri penes Salma-
 fium exemplar a nostris diuersum.

16, 10. Idem Salm. p. 95, a F ad
 declarationem nominis *λεοντοσίρη*

observat, in V. Gl. *αἰψίς, σερπί.*

18. Praescriptio illa, quae adhuc
 obtinuit, vix ad primum versum
 potest accommodari. Agit mani-
 festo carmen de Haematite, cuius
 nec nomen abest v. 21: Ergo mu-
 tauit lemma.

Ἐξερῶ, τὰ περ ὅπλα βίην δέικνυσι λίθοιο·
 Ἐν γάρ μιν κρεάεσσι βαλῶν μέσον ἐψομένοισι,
 Τυτθὸν ἀνααχέδαμ, τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντας.

18. ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ. *

Ὅ μὲν τοι καὶ τόνδ᾽ γε ἔρπεται φημι δύνασθαι·
 Ἄλλ' ἕτερον δάσω χατέοντί τοι ἰητήρα
 Οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῆσι.
 Εὔτε γὰρ αἰγλήεν σφέτερον δέμας εὐρύστερος
 5 Οὐρανός, ὠμησῆρος ὑπαὶ παλάμησι Κρόνιοι
 Δηωθεῖς, εἰλυσσεν ἀπειρεσίην ἑπὶ γαῖαν,
 Αἰθέρος ἐκ δίνης πεσέειν ἑδάσδε μενοινῶν,
 *Ὄφρα κε πάντ' αἰώηλα, πολύτριχον ἀμφιπετάσσας
 Νῶτον ἔον, τεύξῃ, θῆν δ' Οὐρανῷ ἀσερέοντος
 10 Θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος ἕρανον εἰσέτι ναιή·
 Δὴ τότε ἀμβροσίοιο κατειβόμενα φερόντο
 Αἵματος ἀτειλήθεν ἐπὶ τραφερῆν ῥαδάμιγγες,
 Τὰς ἔ μόνσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κίσσας
 Σώματος ὀκλυδαί· μενέμεν δ' ἐριβώλακι μοῖρα
 15 Ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόν αἶμα κέλοντο.
 Μείνε μὲν ἔν, αὔον δὲ περίγληνοι θεῶσαν ἵπποι
 Ἥελιβ, καὶ κεν τις ἐπιψαύων, ἐρίσει
 Λαῖαν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχει δὲ μιν αἶμα πεπηγός,
 Ἐν γὰρ θῆ χρώς αὐτὸς ἐτήτυμος αἱματός ἐσιν,
 20 Ἐν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμαθεῖς ἀτρεκέες αἶμα
 Γίνετα· αἱματοεῖς δὲ καὶ ἔνομα λαῶας ἔτ' ἀνδρῶν
 Ἐκ προτέρων κέκλητα. ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικε,
 Φάρμακ' ἔχει· νημερτὲς ἀπόρροϊάν μιν αἰοῖδαι
 Οὐρανήν καλέεσιν ἐς ἀνδρῶπας ἀφικέδαμ.

Ὅ

8. μέση ΑΙ. XVIII, * ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΤΤΟΥ, Ed. 1. F. πρὸς

18, 7. Copiosius narrat Diod. intelligam ad verbum *tergus pilosum*, h. e. inuolucrum nigrum, quo inuoluere omnia Caelus voluerit.

18, 8. Πολύτριχον νῶτον Caelli Τρίχων esse nigrum, observat Schol.

Dicam, quod statim vim indicabit lapidis:
 Si enim eum in carnes, dum coquuntur, inieceris,
 Paululum expecta, omnes intus carnes dissoluentur.

18. Haematites.

Hunc quidem non aio aduersus reptilia aliquid posse,
 Sed alium tibi indigenti medicum dabo
 Coelitus genitum. Tu vero animum aduerte.
 Quum enim splendens suum corpus, latus
 Coelus, manibus crudelis Saturni
 Laceratus, deuolueret in immensam terram,
 E vorticibus aetheris in solum terrae decidere cupiens,
 Vt omnia tenebricosa, circumiecto nigro
 Suo tergo, redderet; diu vero stellati Coeli
 Animum cum cruciasset Saturnus, caelum rursus habitaret
 Tunc ambrosii destillantes ferebantur (Coelus:
 Sanguinis ex cicatrice in terram guttae,
 Quas non fatale erat ab immortali profectas
 Corpore, perire. Permanere vero in glebosa (cae.
 Terra progenitoris Deorum saluum sanguinem iusserunt Par-
 Permanfit igitur. Aridum vero fecerunt eum lucidi equi
 Solis. Et si quis manibus attrectet, contendat
 Lapidem se habere in manibus: habet vero illum (pro illo)
 sanguinem concretum.

In eo enim color ipse verus sanguinis est,
 Atque in aqua facillime subactus, verus sanguis
 Fit. Et sanguineus lapis iam inde a maioribus
 Hodienum nomine appellatur. Potentissima vero, vt conuenit,
 Remedia in se continet. Vere rivulum illum vates
 Coelestem dicunt ad homines delatum esse.

Non

ἑρπετά. ἐφ' ἑρω. coni. Steph. 6. ἔλυξεν ΑΙ. 9. μὴν ΑΙδ. F. δὴν.

Schol. Eurip. Phoeniss. v. 329 τρι-
 χων ἰνδύματα, δυσόρθημα, σκό-
 τια, μέλανα. Sed ibi de lectione
 poetae ambigitur, vt docet doctiss.

Valckenaerius. Utamur potius loco
 Apocalypseos nostrae 6, 12 καὶ ὁ ἥλιος
 ἐγένετο μέλαις, ὡς σάπκος τρίχινος.

- 25 Οὐ γὰρ οὐ γ' ἔτε νέην ἐδέλει θνητοῖσιν οἰζὺν
 Ἐρχεσθαι προτὶ ὄσσε, παλαιότερην τ' ἀπερύκει,
 Μυγνύμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος· κεράσας τε
 Ἰχῶρι σφετέρῳ, γλυκερῷ μέλιτι δὲ διαίνας,
 Ἐκ βλεφάρων ἀπὸ πᾶσαν ἄγει νόσον. ἀχαλαία γὰρ
- 30 Εἴργεσθαι θνητὸς ὄρααν ἐρατεινὰ πρόσωπα
 Πρεσβυτάτε μακάρων εὐροβιλοβλεφάρε βασιλῆος.
 Καὶ γλήναισι τῆῃσιν, ὀμιλήσας κυλίκεσσιν,
 Ἄνδρός τ' αἰδοίων ἄκος ἔσσεται, ὅς κε πῆγσι.
 Καὶ μιν ἐγὼν Αἰάντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον,
- 35 Ἐντεσι θηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος
 Ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζεν.
 Καὶ κεν Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἀντίον, αὐτῷ
 Κῦδος Ἀθηναίη περσέπτολις ἐγγυάλιξεν·
 Ἄλλ' ἔοι μοῖρ' ἔσκε παραιφαιμένοιο πιθέσθαι.
- 40 Τῆνεκα θεσπέσιόν μοι ἀδέρειξεν ὄνεαυρ,
 Λάζετο δ' ἐλοὸν ἄορ. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἴσαν
 Ἄξεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ὀλιθηροῖο γενέθλην
 Ἐρπετῶ αἱματόεντα δαεῖς λίθον, αἶεν ἐταῖρος
 Πινόμεναι νύμφαις ἐνὶ νηιάδεσσι κέλευε.
- 45 Καὶ μὲν ἐγὼ λαμψερὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωναι
 Αὐτοκασσιγνήτῳ μεμαῶς Φίλον Ἐκτορι θεῖναι,
 Πρόφρων ὡπάσα λαῶν ὀλύμπιον αἰτήσαντι·
 Αὐτὰρ οὐ γ' ἐξαπίνης Τρώων προπάρουθεν ἀπάντων
 Ἐκτορι πατρί τ' ἐμῷ κεχαρισμένος ἐπλεθ' ἐταῖρος.
- 50 Τοῖο δ' ἔκητί μ' ἐκείνος ἀμοιβασθὸν ἀρέσασθαι

Ἴεμε.

37. γλάγεος ΑΙ. 39. F. παραιφαιμένοιο Steph.

18, 27. Participia *κεράσας*, et statim *διαίνας*, tum v. 32 *ὀμιλήσας* videntur media quadam significatione dici, *admiscens se*, idque eo facilius in mentem venire poetae potuit, quo solemnus ipsi est vitam et actionem suis lapillis tribuere.

18, 31. Quid pulchri sit in *εὐροβίλοις βλεφάρους*, pineae nucis similitudinem habentibus, equidem

non intelligo: nisi quod forte decent antiquissimum deorum, et male a filio habitum, adductissimum, non in arcum modo, sed in acutam hyperbolam, supercilium. Non magis pulchritudinem temere aliquis laudet in turbidis et velut procellofis supercilliis. Sed talia tamen sunt in antiquis personis, quas Terentianis fabulis adpictas inde

suae

Non enim ille neque novos permittit dolores
 In oculos hominum irruere, veteresque depellit.
 Immixtus albo lacti, et confusus
 Cum sero illius, dulci vero melle dilutus
 Ex palpebris omnem pellit morbum. Molestae enim fert
 Arceri homines a conspectu amabilitum vultuum
 Maximi natu immortalium, palpebras distortas habentis Regis.
 Et pupillis tuis, poculis immixtus,
 Viriliumque medicina erit, si quis eum biberit.
 Illumque ego Aiaci bellicoso multum commendavi,
 Ad armis contendendum cum pulchro Achille
 Conanti, victoriae adiutorem manibus ut secum ferret.
 Ac tolerantem contra Vlyssē ipsi
 Gloriam bellicosa Minerua dederat:
 Sed fata eius non concedebant ut adinonentem audiret,
 Ideoque diuinum meum spreuit auxilium,
 Et ensē perniciosum arripuit. Tu vero tuam fortem
 Melius venerare, contraque nigram sobolem lubrici
 Serpentis, sanguineum edoctus lapidem, semper amicos
 Bibere tuos cum Nymphis Naiadibus (aqua) iube.
 Atqui ego velocem meum seruum Dolonem
 Fratri meo Hectori conciliare cogitans,
 Lubens donavi lapidem coelestem petenti.
 Ille veto derepente prae omnibus Troianis
 Hectoris et Patris gratiosus factus est sodalis.
 Huius causa mihi ille vicissim gratificari,

Deside-

40. F. 300. πρὸς μὲν 29. ἴδου μὲν vel τὸ δ' ἐμὲ con. Steph.

suae editioni intexuit Daceria, et
 de quibus peculiarem librum dedit
 Bergerus. Certe Simonis, Chre-
 metis, Sannionis, personas intuens
 videor mihi εὐροβιδεσθαι. Or-
 pheī Caelum videre et ridere posse.
 Tales sunt etiam personae Bacchi-
 cae in Marmor. Taurinens. P. I.
 p. 83.

18, 34. Meminerimus Theoda-

manta esse, qui loquens intro-
 ducitur.

18, 40. Non difficile est versum
 claudicantem, ut posui in V. L.,
 vel alio modo, reponere. Sed,
 quid dederit poeta quaerimus, non
 quid potuerit, debueritne adeo.

18, 45. Inspice, qui dubitas, ta-
 bellam genealogicam, ad princ.
 huius libelli,

18. 89.

- Ἴεμενος, λιπαραῖον ἐπίκλησιν παρὰ πατρός
 Ὡπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὃν ποτ' ἄρ' αὐτὸς
 Ἐλθὼν Ἰλιόθεν κρατερόν μετὰ Μέμνονα κῆρυξ,
 Σήματ' ἐμεῖο παρόντος ἀνευρών, Ἀσσυρήθεν
 55 Χρυσῆ τιμήντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσε,
 Μυρία κῆθι μάγοισι πορῶν πολυῖδομοσι δῶρα.
 Εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην τά κε λέξω.
 Πρῶτα μὲν ἔν σπεύδοντας ἀναιμάκτων ἐπὶ Βωμῶν,
 (Οὐ γὰρ ἄγεσθ' ἀναιμάκτων ἐπὶ Βωμῶν)
 60 Ἥλιον εὐρύσπα κλήξεν ὕμνοισιν ἄνωγα,
 Καὶ χθόνα πύεραιν, πάντων τροφὸν ἐδαστόεσσαν.
 Δεύτερον αὐτ' αἰθωνὸς ὑπὲρ λίθον Ἡφαίσιοιο
 Τήκεν τόγγ' ἰδίη ταναῖς θέλγοντα δράκοντας
 Ὀδμῆ, τὴν ἄρα κῆνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες,
 65 Σπερχόμενοι ποτὶ βωμόν, ἀολλέες ἐκπρομολόντες
 Χηραμόθεν, ὀρόωντα ἐφερπύζοντες αὐτμήν.
 Αὐτὰρ ἔπειτα λίνιο νεοπλυτα Φάερα κῆροι
 Ἐσάμενοι τρεῖς (ὄξυ φέρων ἀμφηκες ἕκαστος
 Ἄορ) ἀναρπάξεν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλισσα
 70 Κνίσσης ἰμεῖρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύεσκε.
 Τῆ δὲ διαμελεῖσι δαΐζειν ἐννεὰ μοῖρας·
 Τρεῖς μὲν κικλήσκων πανδερχέος ἡελίοιο,
 Τρεῖς δ' ἐτέρας γαίης ἐριβώλης λαοβοτείρης,
 Τρεῖς δὲ θεοπροπίης, πολυῖδομος, ἀψαυσοιο·
 75 Τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένους αἵματοέσσας
 Δεξιάδω, καὶ δῶρον ἐλαῖνον Ἀτρυτωνῆς.
 Ἦδὲ μέθυ βρομίοιο καλεσσιχόρου καταχεύειν,
 Ἐν δ' ἄλας ἀργεννῆς βαλέειν θεράποντας ἐδωδῆς·
 Ἐν δὲ σφιν καὶ δριμὺν ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα
 80 Μίξαι χρυσοχίτωνα, μελαγχροῖην, ἐρίτιμον·
 Ἐν δὲ καὶ ὅσα περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μίγνεται
 Ἴμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος ἀνδρώποισι.
 Ὅφρα δ' ἐπὶ τρίποδος κρέα γαστέρι δάμνατ' ἔοντα,
 Τόφρα δὲ κικλήσκων μακάρων ἀρρήτην ἕκασον

Οὐνο-

55. κόμισσι AI. Esch. 60. κληίξεν AI. 63. Τήκεν, ἡδέη AI.

18, 80. An haec sit descriptio malogranati, viderint consulti.

Desiderans Liparæum nomine, a patre
 Diuite acceptum mihi donauit, quem quidem ille
 Ilio profectus fortem ad Memnonem legatus
 Virtutes eius, me praesente, expertus, ex Assyria,
 Pretioso auro meliorem, huc secum attulit,
 Infinita illic Magis doctis elargiens dona.
 Sed accipe rem omnem. Expertus loquor.
 Primum quidem accelerantes ad aras incruentas
 (Non enim fas est victimam immolare animale)
 Solem late splendentem celebrare carminibus iussi
 Et terram latam, omnium nutricem mammatam.
 Tum vero aestuantem in Vulcanum lapidem hunc
 Coniicere et liquefacere, proprio extensos demulcentem
 Odore. Hunc illi adspicientes adscendentem (dracones
 Festinantes ad aram, confertim erumpentes
 Ex suis latibulis, adreptantes adspectant vaporem.
 Sed postea pueri, nouis vestibibus lineis
 Amicti tres (acutum ferentes singuli ancipitem
 Ensem) capiunt serpentem variegatum, qui maxime
 Odore delectatus, proxime ad ignem se circumagebat.
 Hunc vero membratim in nouem partes diuidebant:
 Tres quidem assignabant Soli omnia videnti,
 Tres alias terrae glebosae nutrici,
 Tres vero vatidicae, multisciae, intactae (*virginis Mineruae*)
 Has vero lebes e testa fabricatus cruentas
 Recipiat, cum munere Tritoniae oliua.
 Tum vinum Bacchi ad choreas concitantis infunde,
 Candidosque sales iniicere ministros cibi,
 Iisdemque acrem et peregrinum coccum, iubeo
 Misceri auro tunicatum, nigricantem, pretiosum:
 Et quaecunque alia, inter se permixta,
 Appetitum excitant cibi hominibus.
 Postquam vero in ventre tripodis carnes coquuntur,
 Tunc vero innocare arcana singula Deorum

Nomi-

73. ἰριβόλα ΑΙ.
Iunt.

83. "Οφρ' ἡδ' ἐπὶ ΑΙδ. Iunt. τριπ. σφία

- 85 Οὐνομα. τέρονται γὰρ, ἐπὴν κέ τις ἐν τελετῇσι
 Μυσικὸν αἰεδήσιν ἐπώνυμον ἔραυνίωνων.
 Ἀραῶσαι δὲ Μέγαυραν ἀπόπροθι παφλάζοντας
 Σευέμενοι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τὲς γὰ
 Πνεῦμα διίπετες ἔνδον ἄγειν ἱεραὶς ἐπὶ μοίρας.
- 90 Ὅπποτε δ' ἐλθομένοισιν ἐπὶ κρεάτεσσιν ἴκωνται,
 Δαίνυσαι τὸτ' ἔπειτα κορέννυσαί τε μεμαῶτας
 Αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· (τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτει)
 Καί σφιν ἐπισπεῖσαι λευκὸν γάλα, καὶ μέθυ ἡδύ,
 Καὶ λίπα τ', ἢδ' ἔρατόν τε μελίσσης ἀνδριμον εἶδαρ.
- 95 Καὶ σέψαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόροιο
 Παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης. μηδὲ κορέσσης
 Σφωϊτέροις πέπλοις ἐλέειν οἰκόνδε κίοντας·
 Μηδὲ μετασρωφᾶσαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ νόσφι τραύπηθε
 Ἀλλ' αἰεὶ προτέρην εἰς ἀτραπὸν ὅσσε φέροντες,
- 100 Ἐρχεσθ' ἐς μέγαρον. μηδὲ προτιμυθῆσαιδαι,
 Εἰ καὶ τις ζύμβληται ὀδίτης, ἔστ' ἀν ἰκέσαι
 Ἐς δόμον. ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλαὶς ἀθανάτοισιν
 Ἐξαῦτις βέζοντας, ἀρώματα ποικίλα καίειν.
 Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσσεται, ὅσα τε
 κἔφοι
- 105 Ὅρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσαμεν· ὅσα τε θῆρες
 Ὠμησαὶ τετράπεζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρεύονται.

19. ΝΕΥΡΙΤΙΣ.

Ἐνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ βακχικὰ νευρίταο
 Δῶρα λίθη, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τὸν περ ἔχοντες
 Ἀνθρώποι θυέων τε καὶ ἀράων αἰεσιν
 Οὐρανόσιν. γυμνῶ δὲ βράχιν ποδὶ πευκεδανοῖο
 5 Εἰ κέν τις θλίψας ὄφιός, διὰ σάρκαος ἀκάνθη

Δηῶσι

89. ἄ/α ΑΙ. 94. λίπαι' ἔρατόν ΑΙ. 96. F. κορέσσης. 100. F. πο-

18, 85. Docet rationem Hymno-
 rum s. τελετῶν, quas nihil prope
 aliud habere, nisi nominum enar-
 rationem, videmus.

18, 96. Quid sibi κορέσσης hic
 velit, non intelligo. Iam dixerat
 v. 92, τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτει·
 nihil debet de hoc sacro auferti,
 edimium

Nomina. Delectantur enim quando quis in sacrificiis
 Mysticum cecinerit cognomen coelestium.
 Et precari iubeo ut Megaeram, a feruente
 Tripode, malorum machinatricem depellant: in eosque
 Diuinum spiritum immittant super sacras carnes.
 Quando vero super carnes coctas venerint,
 Epulari tunc satiarique cupide
 Illic ex ipso tripode, (reliquias vero terra occultet)
 Ad haec libare iubeo Diis album lac et merum dulce,
 Et pinguedinem, et amabiles apium odoratas dapes.
 Et coronare corollis ex ramis frugiferae
 Oleae Mineruae sacrae decerptis, nexis. Neque vero impertiar
 Vestimentis suis eos inuoluere quidquam domum redeuntes,
 Sed nec respiciatis, licet a via deflectatis:
 Sed semper in viam, quae ante vos est, oculos conicientes,
 Pergite domum. Neque alloquimini,
 Si quis viator occurrat, donec perueniatis
 Domum. Ibi tunc postea sacra Diis
 Rursus facientes, aromata varia vrite.
 Haec ego postquam ita perfeci, quaecunque futura sunt, et
 quaecunque leues
 Aues clamant, intelligo. Et quaecunque ferae
 Crudeles quadrupedes inter se rugiunt.

19. *Neuritis.*

Inde noui ego etiam Bacchica neuritis
 Dona lapidis, Bromio grata. Quem habentis
 Hominis et sacrificia et preces exaudiunt
 Coelestes. Nudo vero pede, dorsum letalis
 Si quis presserit serpentis, et ille carnes eius aculeo

Laese-

τιμωθῆς. XIX, 1. βαρχίδα ΑΙ. 3. θύετε ΑΙ. 4. γάχην ΑΙ.

domum portari, seruari in alterum
 diem. Verbo, legendum puto,
 μηδὲ ποθέσσης, Ne impertias cui-
 quam domum ferendum quidquam.

Totus apparatus hoc loquitur, ab
 hoc sacrificio nihil esse quasi eli-
 minandum.

Δηώσσι σφετέρας, ὀδυνήφατος ἔσσεται αὐτῶ.
 Νευρίτις. ἔρδει δ' ἀλόχῳ πόσιν ἡμερόεντα
 Ἐνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνω
 Καρτερά Φάρμακα σείο βροτοσσόε Δέσπελα πέτρη,
 10 Τῆς ὄνομα χροίη τε πέλει χλοεροῖο πράσσιο.

20. ΧΑΒΑΖΙΟΣ.

Ἐνθεν καὶ σέο διε χαβάζιε πειρηθῆναι
 Ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σεῦ μένος εὖρον ἄριστον.
 Ἄμφω γάρ, καὶ νῆσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
 Καὶ μοι σκορπίοθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
 5 Λητοῖδῃ, σέο μέχρις ἐμῆ Ποιάντιος ἦρας
 Ἐσσύμενος τάδε πάντα ἀμήχανα Φησὶ πιφάσκων.
 Αὐτοκαστηγνήτην κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
 Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκρόντεσσιν ἀπαντα
 Θεσπίζειν Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέουσαν.
 10 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόθεν ἀπώμοσα καρτερόν ὄρκον,
 Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι
 Καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἔκασα,
 Ἡμετέροισι ἦρας ἐκατηβόλε πείθεο μύθοις.
 Ὡς αἶψ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός,
 15 Ἀτρέεσθ' ἑρῶποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.
 Νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρωρειαν ἴσσι
 Τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπερήνουν.
 7. πόσιν sph. Esch. XX, 8. ἄπισα Iac. Mewick. ad Tryphiod.

19, 8. Ἐνθεν καὶ κατένωπα] For-
 tasse haec de alio lapide dicuntur,
 et imperfecta sunt. Sic paulo ante,
 ΕΝΘΕΝ ἔγνω, et statim post
 ΕΝΘΕΝ καὶ σέο &c. Η. ΣΤΕΡΗ.

19, 10. De gemma χρυσοπέσσοι
 certe ita loqui potuit poeta.

20, 4. ἦρα φέρων Homericā for-
 mula (vt IL. Σ, 132 est χαρίζεσθαι).

Quis autem bono medico est χάρ-
 μίστερος;

20, 5. Hic quasi peroratio est
 opusculi, qua fidem dictis studet
 facere ex Theodamantis persona
 poeta. Philoctetes, ait, sero tan-
 dem ad credendum his viribus la-
 pidum a me inductus est. Cassan-
 dras

æferit, dolores eius mitigabit
 Jeuritis. Facitque coniugi maritum desiderabilem.
 nde etiam contra nigram aspidem, noni,
 Valida esse remedia, homines seruans diuine lapis,
 cui nomén colorque est viridis porri.

20. Chabazius.

[nde etiam te, diuine Chabazie, tentare
 In animum induxi, tuamque vim expertus sum optimam.
 rariter enim et morbum refrigeras igneum,
 Et mihi a Scorpio icto, remedium affers.
 atonae Fili, haec tua omnia ad me vsque
 oecantius heros audacter ait se impossibilia dixisse.
 iorori meae iratus Apollo
 lassandrae, iussit eam audientibus incredibilia
 vaticinari Troianis, vera licet scientem.
 Ast et ego prius iuravi magnum iusiurandum,
 falsum numquam me verbum dicturum hominibus:
 gitur postquam singula admodum vere enarraui,
 Nostris, Heros longe iaculans, verbis placatus esto!
 Et ita loquutus est Priami diuini carus filius,
 Gratiam referens intrepidi Herculis famulo,
 Nobis vero herbosum ad verticem euntibus,
 Asperam admodum viam fabulae leniuerunt.

v. 408 p. 63 apud Bernard. ad Synes. de Febr. p. 120. Ipse
 vult ἄφωνα. 9. Θεωρίζαν ΑΙ.

lrae vaticinia ipse irrita Apollo fe-
 cit, et ἀπίστω at ego iuratus ve-
 rum dixi. Et nunc nostris sermo-
 nibus (ambigue, μύθοις) tu idem
 Apollo obsecutus, vires quas ego
 praedicaui, praesta lapidibus, mihi
 autem fidem concilia.

20, 14. Nunc Orpheus sermonem

Theiodamantis et argumentum li-
 belli finitum, more aliorum dialo-
 gorum declarat.

20, 15. Personam veluti facit
 aram, famulam Herculis (qui idem
 Sol est) vt Lap. ὑπ. 61 ἀμύντορα
 βωμῶν dixerat. Sic Lap. 18, 78
 ἄλλες θεοποιήσας ἰδούης.

Z

ΟΡΦΕΩΣ

410. 100. 11

(0.1)

ΟΡΦΕΩΣ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

ORPHEI
FRAGMENTA
POETICA

POST HENR. STEPHANVM VNDIQVE
COLLECTA ET ILLVSTRATA

▲

IO. MATTHIA GESNERO.

Ο Ρ Φ Ε Ω Σ

Α Π Ο Σ Π Α Σ Μ Α Τ Ι Α

I.

Iulianus Martyr in παραινετικῷ λόγῳ· Ὁρφεύς, ὁ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν, ὡς ἂν ἔποι τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγονώς, οἷα πρὸς τὸν υἱὸν Μωσαῖον, καὶ τὰς λοιπὰς ἀκροατὰς ὑπερον περὶ τῶ μόνου Θεῷ κηρύττει λέγων, ἀναγκαῖον ὑπομνήσαι ὑμᾶς. Ἐφη δὲ ἔτως.

Φθέγγομαι οἷς θεῖμις ἐσί· θύρας δ' ἐπίθεθε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶ· σὺ δ' ἄκθε, φαεσφόρε ἔγγονε μήνης.

Μωσαῖ· ἐξερέω γὰρ ἀληθεῖα, μηδέ σε τὰ πρὶν
Ἐν σήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρση.

5 Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας τέτρω προσέδρευε,
Ἰθύωνν κραδίης νοερὸν κύτος, εὐ τ' ἐπίβαινε
Ἀτραπιτῆ, μένον δ' ἐσῶρα κόσμοιο ἀνακτα.

Εἰς ἔς', αὐτογενής, ἐνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκτα
Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περιγίγνεται· ἐδέ τις αὐτὸν

10 Εἰσορᾶα θνητῶν· αὐτὸς δὲ γε πάντα ὄραται.
Οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῦ κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
Καὶ πόλεμον κρυόντα, καὶ ἄλγεα δακρυόντα.
Οὐδέ τις ἔδ' ἕτερος χωρὶς μεγάλου βασιλῆος.

- Αὐτὸν δ' ἔχ' ὄρω· περὶ γὰρ νέφος ἐσήρικται.
 15 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνητὰ κόρα εἰσὶν ἐν ὄσσοι
 Ἀθηνεὺς δ' ἰδέειν Δία τὸν πάντων μεδέοντα.
 Οὗτος γὰρ χάλκειον ἐς ἔρανον ἐσήρικται
 Χρυσέω εἰνὶ θρόνῳ, γαίης δ' ἐπι ποσσὶ βέβηκε,
 Χεῖρά τε δεξιτερὴν ἐπὶ τέρατος ὠκεανοῖο
 20 Πάντοθεν ἐκτέτακεν· περὶ γὰρ τρέμει ἔρεα μακρὰ
 Καὶ ποταμοὶ, πολιῆς τε βάρδος χαροποῖο θα
 λάσσης.

Summus hunc locum ex Iustini Martyris Cohortat. edit. Ro. Stephani p. 18, Hutchini p. 77, et contulimus cum libro de Monarchia Steph. p. 166, et Hutchini p. 156, vbi a versu inde tertio repetitur: tum cum Clem. Alex. Cohort. p. 63 Pott. cum Eusebio Praep. 13, 12 Ro Steph. p. 389: cum Cyrillo contra Iul. p. 26 et aliis, quatenus aliqui horum versuum habent. Et Eusebii quidem locum certa ratione totum mox exhibebimus, et sub hoc exemplo ostendemus, quomodo versus sint veteres scriptores in Orphei dictis referendis. Vid. ad Fr. 6, 11 Hic illud monemus, etiam Clementi hanc velut *καλυπδῶν πολυθεότητος* videri, p. 64 pr. *Χρόνῳ τέ ποτε συνήκε περιπλανημένος. Ἄλλὰ σὺ μὴ μέλλων, βροτὲ ποικιλόμητι, βράδυνε· Ἄλλὰ καλίμπλαγκτι εὐρέψας, θεὸν ἰλάσσοιο.* Similia Theophilus Antioch. 3, 2. Monarchiam diuinam et *πολυθεότητα* Orphicam atque Platonicam, non repugnare, nescio, an quis hodie dubitet.

1. *Βέβηλοι Πάντες* Steph. et plerique. Sed *βεβήλοις* quidam MS apud Clementem, it. apud Tatianum Or. ad Graecos p. 34 ed. Oxon. et Theodorit. Ser. 1 p. 19, 31. Et sensus ipse *βεβήλοις* postulat. *Ἐπιτίθενται θύρας*, valuis obiectis sibi arcanum procurant, profanos excludunt, qui intra opertum Dei sunt, non ipsi profani. Ceterum illud *πάντες ἄνθρωποι* vel *ὁμῶς* sponte consecutum est, cum semel admissum esset *βέβηλοι*. *Βέβηλοι* etiam legit haud dubie, quisquis inculcauit versum, et totum locum constituit vt est apud Eusebium.

2. *Ἐγγονε* hic dedit Ro. Stephanus, et illius exemplo reliqui. Se idem in Eusebio *ἔγγονε* et est perpetua fere vtriusque appellationis, ob seruata viris doctis, confusio. Ceterum hic placuit *ἔγγονε* propter locum Platonis de rep. 2 p. 424. D vbi post mentionem *Μισσοῦ καὶ Ὀρφικῆ* addit, *σελήνης τε καὶ μισσῶν ἔγγόνων, ὡς Φασιν.* Sic omnes. De Lu nae filii nuper pluscula dedi ad Claudia. 24, 288.

3. Hinc omnia vsque ad vers. 21 dedit Iustinus etiam de Monarchia Ro. Steph. p. 166 et Hutchin. p. 156 sine mutatione.

4. Hesiodica imitatio Scuto Herc. 331 *Εὐτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερὴ αἰῶνος ἀμέτρησε.* Sed *γλυκερὴ αἰών* vita naturalis est, *φίλη αἰών* carnis nis Orphici vita beata mystarum.

5. Refert hunc versum cum duobus sequentibus Clem. Strom. p. 723 ita vt noui versus initium adiungat *Ἀθάνατον.*

6. Pro Ἰϋνῶν, Εὐϋῶν Clem. et Eusebius.

7. Κόσμιω τυπωτὴν Ἀθάναντον· παλαιὸς δὲ λόγος παρὶ τῆδε Φαίανα, et reliqua, quae mox damus, adiungit hic Eusebius.

8. Clemens Alex. Strom. 5 p. 692 extr. Ὁρφεὺς ὁ Θεολόγος — αἰῶν, Εἰς ἐπ' αὐτοτελῆς, ἐνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται, ἢ πέφυκεν· (γράφεται γὰρ καὶ ἕτως) ἐπιφέρει· Οὐδὲ τις αὐτὸν Εἰσορᾷα θνητῶν, αὐτὸς δὲ γε πάντας ὁρᾷται· σαφέστερον δ' ἐπιλέγει· Αὐτὸν δ' ἔχ' ὁρώ, et quae sequuntur v. 14 et 15, pro nostro autem v. 16 habet hunc, Μικρᾷ, ἐπὶ τάρκεσσι καὶ ὅσα ἐμπεφύασιν. Pro αὐτογενῆς, αὐτοτελῆς etiam Eusebius v. 10. Sed Theodor. Ser. 2 p. 25 ext. Εἰς ἐπ' αὐτογενῆς· αὐτὴ δ' ὑπο πάντα τελεῖται.

9. Pro περιγίγνεται, περιπίσσειται obit, circuit, Clemens, Eusebius, Theodoritus.

10. Ὁρᾷται, videt, vt Od. O, 61 Ὁφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, h. e. εἰδῶντο vt ait Schol. Sed Eusebius v. 12 Εἰσ. ψυχῶν θνητῶν, νῦν δ' ἀσπράτται, mente videtur. Haec et alia plura non a scribarum errore sunt, sed ab his, qui emendare vellent.

11. Pro δίδωσι, Φυτεύει Clemens Stro. 5 p. 723. Ἐξ ἀγαθῶν vel hoc indicare potest, ea quae bona videntur hominibus, aliorum verti a Deo: vel post felicitatem incommoda diuinitus immitti. Ceterum mutata plane sententia Euseb. 13 Αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν ἐκ ἐπιπέλας, de quo statim videbimus.

13. Χαῖρὶς μεγάλῳ ἀνακτος est in Iustini libro de Monarchia.

14-16. Vid. dicta ad v. 8.

17. Clem. Strom. 5 p. 723 et Theodor. Ser. 2, 26 Αὐτὸς δ' αὖ μέγα κῆρτις ἐπ' ἀρανὸν ἐσήμεται. Euseb. 29 Αὐτὸς δὲ κ. τ. λ.

18. Γαίην δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκεν Clem. Euf. Theod. quod significaret, sub pedibus Iouis terra progreditur: sententia, a qua non alienum fuisse Orphea, aliunde probabile est. Sed Iustini lectio conuenit forte melius ad nostrorum librorum mentem, qui scamillum Dei terram faciunt, qui adeo pedibus terrae inscendit, in terra ponit vestigia. Et tamen Clemens ait, propositum fuisse Orptheo παραφράξεν illud Esaiæ dictum de terra υποποδίῳ Iehouae.

19. Clemens bis citat hunc versum Strom. 5. Nempe p. 725, 13 sic, Χαῖρὰ τε δεξ. παρὶ τέρμασιν ἀπεινοῖο Ἐπτέτακεν, ὁρίων δὲ τρίμα βύσις ἐνδοδι θυμῷ (Theod. θυμῷ). Sed paulo post p. 727, 14 X. δεξ. ἐπὶ τέρματος ἀκ. Πάνταθεν ἐκτ. γαίην δ' ὑπὸ (MS. ἐπὶ) ποσσὶ βέβηκεν. Videtur Clemens duplex exemplum Orphici carminis habuisse: memoria nunc vnus, nunc alterius lectionem illi subiecisse. Cf. ad fr. 2, 32.

II.

Eusebius Praepar. 13, 12 ponit ista ἐκ τῶν Ἀριστοβέλῃ βασιλεῖ Πτολεμαίῳ προσπεφωνημένων.

„Φθέγγομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσε βέβηλοι (1)

Φεύγοντες δικαίων θεσμῶς θεῖοιο τεθέντος

Z 4

„Πᾶ-

- „Πᾶσιν ὄμβ. σὺ δ' ἄκβε Φαεσφόρῃ ἐγγονε μίνης (2)
 „Μησαῖ· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδέ σε τὰ πρὶν
 5 „Ἐν σήθεσσι Φανέντα, Φίλις αἰῶνος ἀμέρση,
 „Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τῆτῳ προσέδρευε,
 „Ἰθύων κραδίης νοερὸν κύτος· εὐ δ' ἐπίβαινε
 „Ἀτραπιτῆ, μῆνον δ' ἐσόρα κόσμοιο τυπωτὴν
 Ἀθάνατον. παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τῆδε φαίνει.
 10 „Εἰς ἐς' αὐτοτελής, αὐτῆ δ' ὑπο πάντα τελεί-
 ται, (8)
 „Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περιπίσεται· εἰδέ τις αὐτὸν
 „Εἰσοράα ψυχῶν θνητῶν, νῶ δ' εἰσοραῖται.
 „Αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν ἐκ ἐπιτέλλει (11)
 Ἀνθρώποις· αὐτῷ δὲ χάρις καὶ μῖσος ὀπιθεῖ,
 15 Καὶ πόλεμος ἢ λοιμὸς· ἰδ' ἄλγεα δακρυούεντα. (12)
 Οὐδέ τις ἐστ' ἕτερος. σὺ δὲ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσῃς,
 Αἶ κεν ἴδῃς αὐτὸν πρὶν δὴ ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν,
 Τέκνον ἐμὸν, δείξω σοι, ὀπηνίκα δέρκομαι αὐτῆ
 Ἰχθια, καὶ χεῖρα σιβαρὴν κρατεροῖο θεοῖο.
 20 „Αὐτὸν δ' ἐχόρῳ· περὶ γὰρ νέφος ἐσήρικται (14)
 Λοιπὸν ἐμοί, σαῖσιν δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν.
 Οὐ γὰρ κεν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραινοντα,
 Εἰ μὴ μενογενῆς τις ἀπορῥῶξ Φύλα ἀνωθεν
 Χαλδαίων· ἴδρις γὰρ ἔην ἄσροιο πορείης,
 25 Καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει
 Κυκλοτερές γ' ἐν ἴσω κατὰ σφέτερον κνώδακα.
 Πνεύματα δ' ἠνιοχεῖ περὶ τ' ἠέρα ἢ περὶ χεῦμα
 Νάματος· ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφιγενίτη.
 „Αὐτὸς δὲ μέγαν αὖθις ἐπ' ἕρανον ἐσήρικται (17)
 30 „Χρυσέω εἰνὶ θρόνῳ. γαῖη δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκε.
 „Χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν ὠκεανοῖο
 „Ἐκτέτακεν. ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἐνδοθι θυμῶ,
 Οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μένος. Ἐσι δὲ πάντως
 Αὐτὸς

- Αὐτὸς ἐπὶ θράνιος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
 35 Ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μέσσον ἠδὲ τελευτήν,
 Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑλογενῆς διέταξεν,
 Ἐκ θεούθεν γνώμαισι λαβὼν κατὰ δίπλακα θεσμόν.
 Ἄλλως ἢ θεμιτὸν δὲ λέγειν τρομέω δὲ γε γυῖα
 Ἐν νόῳ. ἔξ ὑπάτε κραινει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.
 40 Ὡ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοισι πελάζεις, γλώσσην
 Εὖ μάλ' ἐπικρατέων, σέρνοισι δὲ ἐνθεο Φήμην.

De Aristobulo illo non habeo quod addam obseruatis a Fabric. B. G. 3, 11 in Catalogo Peripateticorum, et Wolfio B. Ebr. h. v. f. T. 3 p. 215. Dubitabam, an non ipsius quoque Eusebii fraus hic intercesserit, nec dum plane illum liberare ausifim. Sed illud tamen ex annotatione nostra quoque apparebit, Clementi iam Alexandrino laudata esse ea, quae maxime suspecta sunt, vt v. 23 sq. Illud quidem conferenti vtrumque locum apparebit, quae Iustinus protulit, ea facilius ad antiqua Orphicorum carmina referri posse. Studiosorum causa verbis huius carminis apposui numeros praecedentis, vt conferri leuiore opera possint.

2. Hic versus, si quis alius, inculcatus mihi videtur vel a Iudaeo vel a Christiano homine. Pro *δικαίων*, magis placet *δικίων* h. e. *δικῶν*, quod dedit H. Stephanus in Poësi philof. p. 78. Sed tanto minus aliquid mutuo, quod hic scriptor etiam v. 9 in *παλαιός* penultimam corripit. V. ad Arg. 163. Grammaticae verba sic ordinanda, *βέβηλοι Φεῖγοντος θεσμοὺς δικῶν δίκαι νόμους πᾶσι τεθέντος. Πᾶσαν ἑμᾶ* dederat primus auctor versuum: interpolator ad suam rem accommodauit voces diuisas aliter.

11. *Περαιόσεται* hic ea significatione ponitur vt alias *διήκων* a Philosophis de omnipraesentia diuina, quam vocant Theologi.

13. *Ἐπιτέλλω*, credo, cum respectu ad sidera dici, quae mala et bona dum denunciant et ostendunt, videntur inferre. Sed quid Auctor sibi velit, cum quod hoc versu negare videtur, affirmat proximo, non dixerim, nisi quod sublata erit cum se ipso et cum Iustini carmine pugna, si omisso *ἐκ* legamus, *Ἐπιτέλλω κακὸν ἐπιτέλλω* posteriore syllabam in *κακὸν* producente vel caesura, vel liquida litera.

18. *Ὀπηνίκα* non modo temporis conditionem hic videtur indicare, sed etiam modum et causam adeo, *quandoquidem*.

20. Videtur comparare se cum aliis ita, Nubes mihi circa Deum firmata est, quo minus illum videre possim: sed vulgo hominum decem inuolucra obstant. Quod *εἶπεν* pro *ἰσᾶσεν* intransitiua significatione ponitur, in hoc genere non valde requirendum. Nec durum esset mutare in *εἶπεν* h. e. *ἔρησαν*, aoristo secundo.

23. *Μονογενῆς* hic praerogatiuam Abrahami significare, credo, debuit: Vid. Fabric. Cod. Apocr. V. T. T. 1 p. 368. vbi et de Astrologia Abrahami omnia. Forte fictori huius versus simul obuertatus est ὁ *μονογενῆς*

νογενῆς de sinu patris, qui solus vidit Deum et hominibus manifestavit. Caeterum hos versus a 23 ad 27 habet etiam Clem. Stro. 5 p. 723.

24. Astrum hic intelligi primum, Solem, vix est dubium. Sed constructio versus proximi aliquantum impedita, ita puto ordinanda, ἰδρῆς ἔην, ὡς τὸ τῆς σφαίρης κίνημα, ἐν ἰσῷ κυκλοτερῆς, ποιητέλλες αἰμφι τὴν χθόνα.

27. Illud ipsum κίνημα, ille motus caeli circa terram etiam ventos regit, et ignem caelestem fulgurum profert, quem ἰφίγενητον forte Orphica iam sapientia appellavit, vi quadam excussum nubibus, lignis attritis, filicibus.

32. Θυμὸν, et iram diuinam, ποῆσις Orientis, et ipsa pene natura, nisi edocta a philosophia melius, tribuit motibus procellosis in aëre. Cf. Fr. 3, 5. Ceterum θυμῷ Roberti Stephani et Theodor. Ser. 2 p. 26, 10 malui, quam θυμῷ Clementis et H. Stephani.

35. Facile est fulcire versus, si pro μέσον legas μέσσατον· et sic est apud Clementem: sed Theod. μέσον. Apud Eusebium, qui haec repetit p. 401 Ro. Steph. ad fi. ita, ἄμα καὶ μέσον ἠδὲ τελευτήν.

36. Acui particulam ὡς, aperta de causa. Τὸν ὑλογητὴν esse Adamum, ex informi glæba formatum, diceres: nisi legis duarum tabularum mentio nimis aperte signaret Moysen, qui in ὕλη illa s. filua papyri stirpium, in eo, quod ἔλας alias vocatur, expositus fuerat, de quo Sibyll. 3 p. 366 ὄν παρ' ἔλας βασιλίσσ' εὐρῶσ' ἐκόμισε. Δίπλακα Homericam vocem Δ. Γ, 126 et Ψ, 253 pulchre huc non tam transtulit, quam in domicilium suum reuocavit, quisquis versiculi auctor est.

38. Eusebius, vbi haec repetit p. 401 extr. Ἄλλ' εἰ μὲν θεμετόν σε λέγαν. Ἄλλως εἰ θεμετόν σε λ. est apud Clementem. Illa silentii commendatio Orphica est. In vniuersum illud sentire mihi videor, etiam quae hic inculcata et affuta suspicio est, esse tamen, quantum res pattebatur, verbis Orphicorum antiquorum consarcinata et contexta. Male quidem cohaerere mihi v. 38 et 39 videntur.

III.

Clem. Alex. Stroin. 5 p. 724, 11 ex quo repetit Euseb. Praep. 13, 13. Ro. Steph. p. 401 sq.

Αἰθέρος ἠδ' αἰθερὸν πόντε γαίης τε τύραννε,
 Ὃς βρονταῖς σείεις βριαρὸν δόμον ἐλύμπιοι·
 Δαίμονες ὃν φρίσσει, θεῶν δὲ δέδοικεν ὄμιλος·
 Ὡς μοῖραν πείθονται, ἀμείλικτοί περ ἔβουλα.
 5 Ἄφθιτε μητροπάτωρ, εἰ θυμῷ πάντα δονεῖται
 Ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις,
 Πρῆσι ἄρσι χίζων πλατὺν αἰθέρα. σὴ μὲν ἐν ἄστροις
 Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἔφημοσύναισι τρέχουσα.

Σῶ

Σὼ δὲ θρόνω πυρόεντι παρεσᾶσιν πολύμοχοι
 10 Ἄγγελοι οἷσι μέμιλε βροτοῖς ὡς πάντα τελέτῃται.
 Σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἀνδρῶσι πορφυρέοισι,
 Σὸς χειμῶν ψ χροῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαισιν,
 Σᾶς ποτε βακχευτῆς βρόμιος διένειμεν ὀπώρας.
 Ἔῖτα ἐπιφέρει ῥητῶς παντοκράτορα ὀνομάζων τὸν
 Θεόν

Ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθάνατοισιν.
 15 Ἐλθὲ μέγιστε θεῶν πάντων κρατερῆ σὺν ἀνάγκῃ,
 Φρικτὸς, αἰτήτῃτος, μέγας, ἄφθιτος, ὃν σέφει
 αἰθήρ.

1. Τύραννος Clem. ed. Potteri. Sed malui sequi Eusebium Steph. quia videtur Hymnus esse, quo alloqui solent Deum.

2. Etiam hic malui sequi Eusebium, quam quod est apud Clem. Βροτῶς δὲ σᾶς.

5. De θυμῷ dictum ad Fr. 2, 32.

8. Τρεχάστας MS. apud Clem. male.

11. Tres modo tempestates enumerat, recte: vid. ad H. 33, 17. Sed in hoc discedit ab aliis, quod omissa aestate autumnum ponit, quem alii inter aestatem et hiemem solent diuidere. V. quae disputata sunt ad H. l. c.

13. Ἄς, quod hic legebatur, in Σᾶς mutare non dubitavi. Quanta fit spiritus asperi cum sibilo affinitas, docent, vt alia taceam, ἕξ, ἔπτα, ὕπτε, sex, septem, super. Vidit, et rationem reddidit ad Eusebium Vigerius. Βακχευτῆς quoque et Βρομῆς, quae sunt apud Clementem, ex Eusebio mutavi. Διένειμεν, Aoristus, vim sui nominis hic exserit, distribuere solet.

14. Non est necesse, vt hoc Iudaicum putemus, et ad ἀνεκφώνητον nomen referamus. Nota est lingua Deorum Homericæ. Munus τῶν προφητῶν et θεολόγων Orphei vel maxime, nomina a DIS accepta tradere hominibus.

IV.

Macrob. Satur. 1, 18.

Solem Liberum esse manifeste pronunciauit Orpheus hoc versu.

Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπὶ κλήσιν καλέεσιν.

Et

Et is quidem versus absolutior: ille vero eiusdem vatis operosior,

Εἰς Ζεὺς, εἰς Ἄϊδος, εἰς Ἥλιος, εἰς Διόνυσος.

Hunc laudans Iustinus M. addit et istum Coh. p. 78, 1
Hutchini,

Εἰς θεὸς ἐν πάντεσσι, τί σοι δίχα ταῦτ' ἀγορεύω.

Plura de hoc vel Orphico versu vel oraculo congeffit nuper Pē. Burmanus Secundus V. C. Anthol. To. 1 p. 629, repetiitque inter alia gemmae Basilidianae inscriptionem, ΕΙΣ. ΖΕΥΣ. ΣΑΡΑΠΙΣ. ΑΓΙΟΝΟΝΟΜΑ. ΣΑΒΑΩ. ΦΩΣ. ΑΝΑΤΟΛΗ. ΧΘΩΝ.

V.

*Ορκοι Orphici

Iusti. M. Coh. p. 78, 23 et Cyrill. contra Iulia. 1 p. 23.

Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, θεῶ μεγάλε σοφῆ ἔργον,
Αὐδὴν ὀρκίζω σε πατρός, τὴν φθέγγατο πρῶτον,
Ἦνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς σιηρίζατο βελαῖς.

Hanc αὐδὴν Iustinus interpretatur λόγον. Ἐνταῦθα, ait, τὸν λόγον αὐδὴν διὰ τὸ ποιητικὸν ὀνομάζει μέτρον ὅτι δὲ τῆθ' ἔτως ἔχει, δῆλον ἀπὸ τῆ μικρῶ πρῶτον, τῆ μέτρον συγχωρῆντος αὐτῶ, λόγον αὐτὸν ὀνομάζειν ἔφη γάρ

Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τέττω προσέδρευε.

Vid. fr. 2, 6.

Theo Smyrnaeus περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὰς χρῆσιμων εἰς τὴν τῆ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν p. 164. (edit. Petau. 1644, 4) refert Ὀρφικὰς ὀρκους hocce:

5 Ναὶ μὴν ἀθανάτων γεννήτορας αἰὲν ἑόντας,
Πῦρ καὶ ὕδωρ, γαῖαν τε καὶ ἔρανον ἠδὲ σελήνην
Ἥελιόν τε, φανήτα μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν

et confert relatum ab Euandro ἐν Αἰγυπτιακῇ 5ῆ-
λη γραφῇ.

ΒΑΣΙ-

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΡΕΑΣ
 ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΟΣΙΡΙΣ
 ΘΕΟΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΩ.
 ΗΛΙΩ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ. ΚΑΙ ΓΗ. ΚΑΙ ΝΥΚΤΙ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ.
 ΚΑΙ ΠΑΤΡΙ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝΩΝ.
 ΕΡΩ ΤΕ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΒΙΟΤ
 ΣΤΗΝΤΑΞΕΩΣ.

Hermeti Trismegisto hunc ὄρκον, vel adiurationem et preces, tribuit Io. Malela Chronogr. p. 30 : sed solutis pene versibus: Ὀρκίζω σε, ἔρανε, Θεῶ μεγάλε σοφὸν ἔργον, ἴλαος ἔσο. Ὀρκίζω σε, Φωνὴ πατρός, ἣν ἐφθέγγετο πρώτην, ἥνικα κόσμον ἅπαντα ἐσηρίξατο βελῆ. Quae Orpheo rescribenda, et ita restituenda censet Bentleius, Οὐρανὸν Ὀρκίζω σε, Θεῶ μεγάλε σοφὸν ἔργον. Ὀρκίζω σ' αὐδὴν πατρός, ἣν ἐφθέγγετο πρώτον, Ἦνικα κόσμον ἅπαντα ἐῷ σηρίξατο βελῆ.

VI.

Proclus in Platonis Timaeum 2 p. 95, 34.

Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἡεροιίδες.

Deinde v. 42 ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὄνομα αὐτῶ προσήνεγκεν — ὁ γὰρ παρ' αὐτῶ Ζεὺς, ὁ πρὸ τῶν τριῶν Κρονιδῶν, ἐτός ἐσιν ὁ τῶν ὄλων δημιεργός. Μετὰ γὰρ τὴν κατάποσιν τῆ Φάνητος αἰ ἰδέαι τῶν πάντων ἐν αὐτῶ πεφῆνασιν, ὡς φησιν ὁ Θεολόγος,

Τένεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντός ἐτύχθη
 Αἰθέρος εὐρείης ἠδ' ἔρανε αἰγλαὸν ὕψος,
 Πόντος δ' ἀτρυγέτε, γαίης δ' ἐρικυδέος εὖρη,
 Ὀκεανὸς τε μέγας, καὶ νεῖατα τάρταρα γαίης,
 5 Καὶ ποταμοὶ, καὶ πόντος ἀπείριτος, ἅλλα τε πάντα.
 Πάντες δ' αἰθάνατοι μάκαρες θεοὶ ἠδὲ θείαιναί,
 Ὅσσα δ' ἐην γεγαῶτα, καὶ ὕσερον ὀππὸς ἔμελλεν,
 Ἐγγένητο. Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σύρρα πεφύκει.

Pergit Proclus v. 49 Τῶν δὲ ιδεῶν πλήρης ὢν, διὰ τέτων ἐν ἑαυτῶ τὰ ὅλα περιείληφε, ὡς καὶ τῆτο ἐνδεικνύμενος ὁ Θεολόγος ἐπήγαγε.

Ζεὺς

Ζεὺς πρῶτος γένητο, Ζεὺς ὕσατος ἀρχικέραυτος,
 10 Ζεὺς κεφαλὴ, Ζεὺς μέσσα. Διὸς δ' ἐκ πάντα τέ-
 τυκται.

Ζεὺς ἄρσην γένητο, Ζεὺς ἄμβροτος ἐπλετο νύμφη.

Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ ἔρανος ἀσερόεντος.

Ζεὺς πνοὴ πάντων, Ζεὺς ἀκαμάτω πυρὸς ὀσμῆ.

Ζεὺς πόντος ῥίζα, Ζεὺς ἥλιος ἠδὲ σελήνη.

15 Ζεὺς βασιλεὺς, Ζεὺς αὐτὸς ἀπάντων ἀρχιγέ-
 νεσθιος.

Ἐν κράτος, εἰς δαίμων γένητο, μέγας ἀρχὸς
 ἀπάντων.

Ἐν δὲ δέμας βασιλείον, ἐν ᾧ τὰδε πάντα κυκλεῖται

Πῦρ, ἢ ὕδωρ, ἢ γαῖα, ἢ αἰθήρ νύξ τε ἢ ἡμαρ.

Καὶ Μῆτις, πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πο-
 λυτερπής.

20 Πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῳ τὰδε σώματι κεῖται.

Τῷ δὲ τοι κεφαλὴν μὲν ἰδεῖν, καὶ καλά πρόσωπα,

Οὐρανὸς αἰγλήεις, ὃν χρύσεια ἀμφὶς ἔθειρα

Ἄσρων μαρμαρέων περικαλλέες ἠερέθονται,

Ταῦρεα δ' ἀμφοτέρωδε δύο χύσεια κέρατα

25 Ἀντολίη τε δύσις τε, θεῶν ὁδοὶ ἔρακιώνων.

Ὀμματα δ' ἠελίος τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη.

Νῆς δὲ οἱ ἀψευδῆς, βασιλῆϊος, ἀφθιτος αἰθήρ.

Ὡι δὲ πάντα κλύει καὶ φράζεται, ἐδὲ τις ἐσὶν

Ἀυδὴ ἐδ' ἐνοπή, ἐδ' αὐκτυπος, ἐδὲ μὲν ὄσσα,

30 Ἡ λήθει Διὸς ἕας ὑπερμενέος Κρονίωνος.

Ὡδε μὲν ἀθανάτην κεφαλὴν ἔχεν ἠδὲ νόημα.

Σῶμα δὲ οἱ περιφευγῆς, ἀπείριτον, ἀσυφελικτον,

Ἄτρομον, ὀβριμογυιον, ὑπερμενῆς, ὧδε τέτυκτο.

Ὡμοι μὲν καὶ σέρνα, καὶ εὐρέα νῶτα θεοῖο

35 Ἄηρ εὐρυβίης, πτέρυγες δὲ οἱ ἐξεφύοντο

Τῆς ἐπὶ πάντα ποταῖ· ἱερὴ δὲ οἱ ἐπλετο νηδὺς

Γαῖα

Γαῖά τε παμμήτηρ, ὄρέων τ' αἰπηνὰ κάρηνα,
 Μέσση δὲ ζώνη βαρυηχέος οἶσμα θαλάσσης
 Καὶ πόντε· πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἔνδοσι ρίζαι,
 40 Τάρταρα δ' εὐρώεντα ἢ ἔχματα πείρατα γαίης.
 Πάντα δ' ἀποκρύψας, αὐθις φάος ἐς πολυγηθῆς
 Μέλλεν ἀπὸ κραδῆς προφέρειν πάλι, θεσκελά
 ῥέζων.

In hunc locum contulimus, non tantum quae Proclus habet, quem velut fundum posuimus: sed etiam attexuimus, ex Eusebio, et Alexandrino Clemente, quae ad eundem locum pertinere iudicauit etiam Henr. Steph. Poes. philof. p. 81, atque Eschenbachius Epig. p. 68 sqq. Vtrum hic sint, quae Christianorum ingeniis debeantur, haud dixerim. Ad rem quidem suam illos verba Orphicorum, inuitis illis, traxisse apparet: quale quid nempe Proclum etiam facere, mihi non est dubium. Sed illud modo mihi pensum sumsi, vt, quantum possim, vel Orphēt vel Orphicorum carmina colligam, et quam sententiam habeant, sine studio partium declarem. Ceterum non male ita coniuaxisse H. Stephanum Eschenbachiumque haec carmina, non inde modo colligo, quod mihi etiam nondum consultis illis sic videbatur: sed maxime ob hanc causam, quod Io. Stobaeus eadem fere ratione vsus est, cuius locum e MS. publicatum in Miscellaneis Britannorum et Belgar. Obseruat. Vol. 7 p. 190 emendatiorem dedit doctissimus Heringa Obsl. c. 11 p. 95 sq. Indicabitur autem hic, vnde quidque sumtum sit eorum, quae Proclo adiecta sunt, et si quae alia varietas non nimis minuta, ac nullius plane momenti, incidet. In principio mutauit interpunctionem, et *ἡρωεσδῆς* dedi, vt ad *σπέος* conueniat, pro *ἡρωεσδῆς*. Porro Phaneta illum Orphicum, omnium rerum principia, certe notiones, continentem, deuorauit ille, quem *δημιουργόν*, opificem et architectum vniuersi, itemque *Ζῆνα*, *Δία*, *Ιουην*, appellat, atque hinc ideas omnium rerum intra se habuit.

7. "*Ὅπως ἔμελλεν* in *ἐκπόσ'* recte mutauit H. Stephanus. Eschenbachius, qui non Proclum typis expressum habuit, sed MS. Augustanum, pro *Ὅπως* dedit *ὅσσα ἔμελλεν γίνεσθαι* κ. τ. λ.

8. Hunc versum ita scribit Steuchus de perenni Philof. 7, 10 et illum, vt suspicor, secutus Eschenbachius Epig. p. 70, *Γίνεσθαι· Ζηνὸς δ' ἰνὸ γαστέρι σερὰ πεφύκα*. Ac primum verbum forte ita fuit in Codice Steuchi et Augustano: editum enim a Grynaeo *Ἐγένετο*, quod nos mutare ausi sumus, suadente sententia, et postulante metro, in *Ἐγγένετο*. Alterum *σερὰ* ex ingenio substituit Eschenbachius pro *σὺρραπεφύκα*, quod in Augustano inuenerat: et *σερὰ* dederat etiam Steuchus, cuius versione Eschenbachius vsus est. In edito est *σὺρρῶν πεφύκα*. Etiam hic veram lectionem vidit siue libro adiutus, siue suo *σοχασμῶ*, Stephanus: siue vidit locum alterum Procli, quem damus ad v. 20. Sed quid sibi vult vox monstrosa? Nihil vero habet monstri, verum tmesin Homericam praepositionis interposita *ρα* enclitica. Emendemus, nisi iam occupatum est, Hesychium, *Σὺρρα*, *ἄμοσεν* *ἀς τὸ αὐτό*. Legendum vel ex hoc ipso

ipso loco, ἑμόςε. Nam σύζυγα πεφύκει est συμπεφύκα vel συνεπεφύκα sive h. e. conseruit, ἑμόςε vel εἰς τὸ αὐτὸ ἐπεφύκει.

9. Hic quidem locus sine dubio antiquus est, et Orphicus. Ab 9-15 laudatur tot verbis, nisi quod 11 et 12 transpositi sunt, ab Aristotele, antiquo certe auctore libelli de Mundo ad finem, cum pulchre declarasset illam propositionem Εἰς δὲ ἢν πολυώνυμός ἐστιν, addit, διὸ καὶ ἐν ποῖς Ὀρφικοῖς ἔκαστως λέγεται, Ζεὺς πρῶτος γένητο κ. τ. λ. Et 6 versibus subiicit statim duo, qui nobis hic sunt 41 et 42. Qui autem Latini versus his respondentes leguntur in libello Apuleii de Mundo, hos non ab Apuleio esse, sed a recentiori editore, docetur apud Cl. Burm. ad Anthol. 1, 5 p. 2. Memorabilis praesertim est locus Plutarchi de Orac. def. p. 436, D Δύο πάσης γενέσεως αἰτίας ἔχοντες, οἱ μὲν σφόδρα παλαιοὶ θεολόγοι καὶ ποιηταὶ (horum pater sine dubio Orpheus) τῇ κράττη μὲν τὸν ἢν προσέχεν εἶλοντο, τὰτο δὲ τὸ κοινὸν ἐπιφθγγόμενοι πάσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχὴ Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλοντο· ταῖς δὲ ἀναγκασίας καὶ φυσικαῖς ἐκ ἐπιπροσῆσαν αἰτίας· οἱ δὲ νεώτεροι τέτων καὶ φυσικοὶ προσαγορευόμενοι τὲναντίον ἑκάοις τῆς καλῆς καὶ δέας ἀποπληθύντες ἀρχῆς, ἐν σώμασι καὶ πάθεσι σωματίων κ. τ. λ. Totus ille locus consideratu dignissimus: sed nos eatenus tantum illo utimur, ut ostendamus, Physicis illis a Thalete et Pherecyde antiquis vetustiores Plutarcho iudice, qui hic falli non potuit, esse versus, quos tractamus Orphicos: quos τὰ Ὀρφείως vocat Eusebius Praep. 3, 9 et refert a 9-42. Versum 9 et 10 etiam simpliciter Orpheo tribuit Tzet. prolegom. Lycophr. vbi ἀργικέρανος scribitur non minus quam apud Eusebium, et Proclum. Cumque variari videam etiam apud Aristotelem, pene est ut ἀργικέρανον praeferam, quo candor ille et lux fulminis designatur; et quis non nouit ἀργῆτα κεραυτὸν Il. Θ, 133?

10. Hic versus paullo aliter laudatur a Plutarcho, ut modo vidimus: apud Proclum vero Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. Ζεὺς ἀρχὴ, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκτο. Nec mirum, in his carminibus multum varietatis inesse, quae a tam remotis inde temporibus in ore potius quam in scriptis hominum essent.

11. Ob duplicem sexum διφυνῶς vocari Deos, monui ad Argon. 14. Pro ἄμβροτος, ἄφθιτος est apud Eusebium. Ceterum hic versus, itemque 13 et 14 absunt apud hunc pariter et Proclum, atque in solidum debentur libro de mundo et Stobaeo MS.

15. Pro ἀρχιγένεθλος apud Aristotelem ἀρχικέρανος ex v. 9 repetitum temere.

16. Apud Clem. Alex. Strom. 5 p. 726, 14 est μέγας ἑρμῶς αἰθέρον, Ἐν δὲ τὰ πάντα τέτυκτο, ἐν ᾧ τ. κ. κ. Procl. in Tim. 3 p. 174, 1 Δαίμων καὶ ὁ Δημιουργὸς ἀνόμασται παρ' Ὀρφείως, ἐν οἷς φησιν, Ἐν κρείττος, εἰς δαίμων ἐγένετο μέγας ἀρχὸς ἀπὸ πάντων, quae emendare licet, μέγας ἀρχὸς ἐγέντ' ἀπὸ πάντων.

17 et 18. Etiam tanquam Orphei citantur a Stobaeo Ecl. Phys. 1, 13 pr. p. 25 nisi quod vitiose editum Ἐν δαίμας.

19. Quae hinc sequuntur, sunt ex Eusebio Praep. 3, 9, nisi quod hunc versum habet etiam Proclus in Tim. 2 p. 102, 40 et lib. 3 p. 156, 2: Videtur autem masculino genere posuisse Μῆτιν, quae alias Dea est, non modo Platoni, qui Pori matrem facit eius, qui ex Penia Amorem pro-

progeneravit, Sympos. p. 328, A; sed, quod magis huc pertinet, Hefiodes, qui primam Iouis uxorem facit, quam ex se grauidam Minerva coniux deuoravit etc. Vid. Theog. 886; atque ipsis adeo Orphicis, Minerva, Ἀθηνα, eadem, si credimus Eschenbachio Epig. p. 49. Mihi quidem non contigit in testem antiquum huius rei incidere. Nam Hefychiana συνουμία, σύνεσις, βελή, τέχνη, γνώμη, δόλος, ἀπάτη, καὶ ἢ θεός, potest ad Hefiodeam Platoniceamque Metin referri. Sed Μῆτιν non minus quam Φάνητα et Ἡμοκαπίον esse masculina Dei nomina apud Orphicos, ex MSS. Damascii et Procli locis apparet, quos laudauit Bentleius in epistola ad Millium de Ioanne Malela p. 2 sq. vbi inter alia felici emendatione restituit versum, Μῆτιν σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτὸν Ἡμοκαπίον. Et p. 4 ex Procli MS. Ἄβρὸς Ἐρας. καὶ Μῆτις ἀτάδαλος. Cf. Fr. 8, 1. Locum e Proclo in Timaeum, citatum Eschenbachio Epig. p. 55 Μῆτις τε κίλομαι καὶ κέρδεις, nondum obseruauit.

20. Procl. in Tim. 2 p. 94, 16 Orpheo tribuit hunc versum Πάντα γὰρ ἐν Ζητὸς μεγάλῃ ταῖς δώματι κῆται, καὶ, Ζητὸς δ' ἐνὶ γαστρὶ συζῆ-
καφύκα. Leg. μεγάλῃ σώματι. De altero vid. hic v. 8.

21. Eodem pertinet Procl. in Tim. 1 p. 50, 2 Ὀρφεὺς τῶν δυνάμεων τᾶξιν ἰθακινύμενος, Τῦδ' ἦτοι κεφαλὴ μὲν, φησὶν, Οὐρανὸς αἰγλήηεις, Ὀμματα δ' ἡλιός τε καὶ ἀντιώσσα σελήνη. Itaque hic rescribam, τῆ δὴ τοι κεφαλὴ μὲν, ἰδὲ, κ. κ. π. vel sola interpunctione mutata, κεφαλὴ μὲν, ἰδὲν καὶ κ. π. et pulchri adspexu vultus. Vigerius ad Eusebium conicit ἰδὲν sed sic sequi deberet Οὐρανὸν etc. Ceterum similis plane Orphico Ioui est Sarapis, qui de se apud Macrobian. Sat. 1, 20 ita respondit Nicocreoniti,

Εἰμὶ θεὸς τοῖος δε μαθᾶν, οἶον κ' ἐγὼ εἶπω·
Οὐράνιος κόσμος κεφαλὴ, γαστήρ δὲ θάλασσα,
Γαῖα δὲ μοι πόδες αἰεὶ, τὰ δ' ἔατ' ἐν αἰθέρι κῆται,
Ὀμμά τε τηλαυγὲς λαμπρὸν φάος ἡλίου.

26. Ἀντιώσσα Lunae epitheton respectu Solis: quam non videmus, nisi quatenus Soli opposita et velut obuia, radios illius ad nos reflectit, vt aiunt philosophi, refert, reiicit. Nescio vnde sit apud Cl. Heringam ἀνταυγῆσαι, nam Stobaei locus refert ἀντιώσσα.

27. Νᾶς — ἀψευδῆς apud Proclum in Tim. 3 p. 164, 29 tum Eusebium et Stobaeum ll. cc. legitur sine varietate. Interea non sine veri similitudine Heringa dedit Οὐς ἀψευδῆς, βασιλήιον quod suadere videtur v. 30, et laudatum ad v. 21 Sarapidis oraculum, τὰ δ' ἔατ' ἐν αἰθέρι κῆται. Mutare tamen nolui tres voces, in quibus libri consentiunt: cum etiam νᾶς huc pulchre conuenire, quin vnice conuenire videatur h. e. intelligendi facultas. Etenim ὁ νᾶς etiam audit, videt: solus νᾶς est, non εἶς, qui φράζονται, intelligit, cogitat. Νᾶς vocari potest βασιλήιος, qui etiam in homine sit τὸ ἡγεμονικόν. Illa deinde tam verbose inculcata αὐδῆ, ἐνοπή, κτύπος, ὅσα ad εἶας referuntur. His verbis poterat vti Clarckius ad naturam spatii sui declarandam, quatenus illud sensorium quoddam Dei dici posse putauit. Qui hic νᾶς est, ille v. 31 νόημα vocatur.

28. Pro κλύει, κυκλᾷ est apud Eusebium.

29. Οὐτ' ἐνοπή, ἔτε κτύπος, ἔτε μὲν ὅσα, Euseb. Αὐδῆ, ἔτ' ἐνοπή, ἔτε κτύπος εἰδὲν, Οὐ μένος λήθη Stobaeus MS. Vnde fecit Heringa,

ἂδὲ κρύψας, ἢ μένος ἂδδν, Ὁ λήθῃα. Scilicet non adhibuit Vir doctus locum Procli.

30. Ἡ λήθῃα legendum, pro Ἡλύθῃα, quod est apud Proclum, iam viderat H. Stephanus. Pro ἕως apud Eusebium legitur *ῥῆσ*. Vigerius suspicabatur ἔτα. Nempe sententiam vidit: ἕως praeferat Criticus, etiam si absque Proclo et Stobaeo esset.

31. Ἐχῃ Heringa. Bene, puto: sed nec alterum damnem. Stobaeus MS. pro ἡδὲ νόημα habet ἡδ' ἐν σημα Σῆμα δὲ οἱ π. τ. λ. Vnde effinxit Heringa, ἡδ' ἐπίσημον. Σῆμα δὲ οἱ. Scilicet Eusebium non contulit Vir eruditus, solo vsus praestanti ingenio.

32. Partem horum versuum ita refert Proclus in Tim. 3 p. 153, 3 Ταῦτα ἐν ὁ θεολόγος αἰδῶς (elementa omnium rerum πρώτως, et per causam suam esse in opifice mundi) περὶ τῶ δημιουργῶ φησι, Σῆμα δὲ οἱ περιφεγγῆς (sic ille pro Eusebiano περιφ. recte, puto) ἀπώρτητο, αἰτυφέλικτον, et statim, Ὡμοι μὲν — εὐρυβίης. Et ceteris omiſſis Μέσση δὲ ζῶνη βαθυηχῆος (sic pro meliori βαρυηχ.) οἶθμα θαλάσσης. Πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἔνδοθε ῥέζων.

33. Dedi lectionem H. Stephani, nisi quod ille habet ὀμβριμόγυιον. Apud Eusebium est Ὀβριμον pro Ἄτρομον. Sed Stob. MS. Ἄτρομον ὀμβριμόγυιον, vnde ὀμβριμόγυιον fecit Cl. Heringa. Sed illud μ ante β semibarbaris librariis deberi, non dubito, in voce Homero Hesiodoque frequentata. Vid. Eustath. ad Od. A, 101 de Minerva ὀβριμοπάτη, p. 26, 21.

36. Πατῶταῖ et mox παμμήταρα editum negligentius apud Eusebium, παμμήτωρ Stob. MS. παμμήτηρ lectionem H. Steph. tuetur Δημήτηρ. Sed παμμήταρα est in Hymno Homericō 29, 1.

39. Πυμάτη — γαίης habet Proclus etiam in Tim. 3 p. 211, 2 et inde conficit in Demiurgo προῖνάρχων τὰ αἶτια.

42. Hos duo versus habet Proclus in Tim. 2 p. 99, 14 ita, Πάντα τὰδε κρύψας, αὐδῆς παλιθέσκελα ῥέζων. Vltimum sic Procl. in Tim. 2 p. 64, 3 ἔμελλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν παλιθέσκελα ἔργα. Παλι pro παλιν est etiam H. 2, 10. Apud Aristotelem l. c. ad v. 9 ita eduntur, Πάντας γὰρ κρύψας αὐτίς φ. α. π. Ἐξ ἱερῆς κραδίης ἀνεύγκυατο μέγιστα ῥέζων. Eodem modo Clem. Alex. Stro. 5 p. 722, 23 nisi quod hic est π' αὐδῆς. Rō. Stephanus in Eusebio sic vt dedimus, nisi quod παλιθέσκελα, vna voce scriptum. In Stobaeo MS. Πάντα δα . . . κρύψας αὐδῆς φῖος ἐπολύγηθε Μῆλα ἀπὸ κραδίης παλαγ θεσκελος ῥέζων. vnde Heringa, Πάντα δ' ἀποκρύψας, αὐδῆς φῖος ἐς πολυγηθῆς Μῆλα ἀπὸ κραδίης ἀνεύγκυα θεσκελα ῥέζων. Cogitet lector hic etiam, quod de magna illa varietate ad v. 9 monuimus.

VII.

Ex Macrobio Sat. 1, 18

De Phanete h. e. Sole ac Dionysō.

Τῆκων αἰθέρα θεῖον, ἀκίνητόν περ ἔόντα,
Ἐξανέφηνε θεοῖς ὄραυ κάλλισον ἰδέσθαι,

Ὄν

Ἄ Ο υ δὴ νῦν καλέεσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον,
 Εὐβελῆα τ' ἀνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀρίδηλον·
 5 Ἄλλοι δ' ἄλλο καλῶσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
 Πρῶτος δ' ἐς Φαίος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη,
 Οὐνεκα δινεῖται κατ' ἀπίερα μακρὸν Ὀλυμπον·
 Ἄλλαχθεῖς δ' ὄνομ' ἔχε, προσωνομίας τε ἕκασον
 Παντοδαπὰς κατὰ καιρὸν, ἀμειβομένοιο χρόνοιο.

Et quibusdam interiectis,

Orpheus Liberum atque Solem unum esse Deum eundemque demonstrans, de ornatu vestitueque eius in sacris Liberalibus ita scribit:

10 Ταῦτά γε πάντα τελεῖν ἱερᾶ σκευῆ πυκάσαντα,
 Σῶμα θεῶ πλαττεῖν ἐριαυγῆς Ἡελίοιο.
 Πρῶτα μὲν ἀργυφέαις ἐναλίγκιον ἀκτίνεσσι
 Πέπλον Φοινίκεον πυρὶ εἶκελον ἀμφιβαλέσθαι.
 Αὐτὰρ ὑπερθε νεβροῖο παναιόλε εὐρὺ καθᾶψαι
 15 Δέρμα πολύσικτον θηρὸς, κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 Ἄσρων δαίδαλέων μίμημα ἱερῶ τε πόλοιο.
 Εἶτα δ' ὑπερθε νεβρῆς χρύσειον ζωστῆρα βαλέσθαι,
 Παμφανόωντα, πέριξ σέρνων φορέειν μέγα σῆμα.
 Εὐθύς ὅτ' ἐκ περάτων γαίης φαέθων ἀνορέσων
 20 Χρυσείαις ἀκτίσι βάλλῃ ῥοὸν ὠκεανοῖο,
 Αὐγὴ δ' ἀσπετος ἦ, ἀνά δὲ δρόσῳ ἀμφιμιγεῖσα
 Μαρμαίρη δίνῃσιν ἐλίσσομένη κατὰ κύκλον
 Πρόθε θεῶ, ζῶνι δ' ἄρ' ὑπὸ σέρνων ἀμετρήτων
 Φαίνεται ἄρ' ὠκεανῶ κύκλος, μέγα θαυμ' ἐσιδέσθαι.

Et 1, 23

Solem esse omnia et Orpheus testatur, his verbis:

25 Κέκλυθι τηλεπόρε δίνης ἐλικαυγέα κύκλον
 Οὐρανιαίς σροφαλιγῆι περιδρομον αἰὲν ἐλίσσων,
 Ἄγλαε Ζεῦ, Διώνυσε, πάτερ πόντε, πάτερ αἴης,

Αα 2

Ἡλιε

Ἦλιε παυγενέτορ, παναίολε, χρυσεοφεγγές.

Et 1, 17 p. 195.

Apollineim πατρῶων cognominauerunt, vt auctorem progenerandarum omnium rerum — vt ait Orpheus:

Πατρὸς ἔχοντα νόον καὶ ἐπίφρονα βελήν.

1. Quis sit ille *τήκων αἰθέρα*, ex ipsa re intelligitur, nempe primus Opifex rerum et Demiurgus. Sed quid sit *τήκων τὸν αἰθέρα*, solus forte reudx ab inferis Orpheus dixerit. Metuo enim, ne, si omnia denuo conducam et componam, quae conduxit Pauli Leopardi Eschenbachiique diligentia, et ex MSS. protulit Bentleius (Epist. ad Millium sub Io. Malela p. 3) de Phanete illo Orphico, de ouo, e quo ille profiliit etc. tamen nihil ad hanc rem proficiam. Itaque contentus ero apposuisse solum hoc, quod e MS. Damascio dedit Bentleius, Οὐχὶ δὲ καὶ Ὀρφεὺς ἀπὸ τῆς Ὠᾶ παράγει καὶ τῆς Νεφέλης φαγέσης τὸν πολυτίμητον Φάνητα κ. τ. λ. *Τήκων αἰθέρα* et *ἔθισσαν νεφέλην* hic quidem videntur mihi synonyma: mirum fuerit, si hodie sic loquatur Philosophus. Sed cogitemus, quas notiones antiquum vulgus et hodiernum nomini *caeli* adiunxerit. Phaneta, *aetheris filium*, statim videbimus. Quae alioqui sunt in Orphicis carminibus, ea commodius leguntur ad Argon. 15 et ad H. 5. et mox Fr. 8.

2. Ἐξανέφηνε θεοῖς conuenit cum verbis Damascii de principiis apud Wolfium Anecd. 3 p. 209 pr. "Ο, τε γὰρ Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεὺς πρῶτων ἐποίησε τὸν Φάνητα καθορώμενον ὑπὸ τῶν θεῶν. Procl. in Tim. 2 p. 132, 25 cum dixisset nomine *χρῶς* (color) significari τὸ ὄρατόν, addit exemplum, *Θαύμαζον καθορώμενοι ἐν αἰθέρι φέγγος ἄελλτον, τοῖον* (sic leg. pro τὸ ὄν) *ἀπέτιλβε χρῶς ἀθανάτοιο Φάνητος*. Pro ὄραν reponere cogitabam Ὠρον, quod Solis apud Aegyptios, Praeceptores Orphei et discipulos, nomen esse, ipse docet Macrobr. 1, 21. Sed retinui, quod Orphicam esse hanc appellationem nondum obseruaui, et quod commode et Graece dicitur *Φάνης ὦραν κάλλιστος*. De illa pulchritudine Phanetis Procl. in Tim. 2 p. 132, 8. Διὸ καὶ πρὸς Ὀρφέα — ὁ Φάνης περικαλλέος αἰθέρος υἱὸς ὀνομάζεται, καὶ ἀβρὸς Ἔρωσ — διὸ καὶ κάλλιστος ὀνομάζεται. Aetheris igitur filius est Phanes. Ad eum refert Lactantius 1, 5, 5 verbum Orphei Πρωτόγονος Φαίδων περιμηκέος ἡέρος υἱός. Addit, *Aliud enim apertius quod diceret, non habebat*. Hunc ait esse omnium Deorum parentem, quorum causa caelum condiderit — Ἐκτίσεν ἀθανάτοισι δόμον ἀφθιτον.

3 et 4. Te ac τ' reposui pro δδ' et δ' sententia postulante, et antiquis exemplaribus. *Εὐβελίας* quos alias vocet, ostendit Index. Ἄτυ-
αυγᾶς fiderum generale epitheton H. 6, 5 v. v. Itaque etiam hic malim *αὐταυγῆ*.

10. Operosa praeceptio de ornatu et vestitu sacerdotis, remotae antiquitatis et pene Mosaicae indicium.

14. 15. Παναίολον δέρμα malim, et πολυσίκτη θηρός.

17. Ne-

17. Νεβρη̄ est pellis hinnulei, νεβρη̄, vt λουνη̄ e. i. g. a. Vfitatius νεβρῑς, νεβρη̄ puto adhuc Lexicis exfulat. Supra hinnuleam pellem a dextro humero suspensam balteus induendus est aureus. Hunc ζωτήρα fert circa ipsa praecordia, περίξ στένων. Alia est ζώνη v. 23 ὑπὸ στένων.

18. Hic habitus debet symbolum esse Solis orientis, et praecedentis eum aurorae.

23. Ἀμετρήτε malim, vt ad Oceanum referatur.

VIII.

De Phanete ac Titanibus ex Proclo et aliis. Conf.

ad Fr. 6, 19 et 7, 3.

In Tim. 2 p. 102, 37.

Πάλαι ὁ Θεολόγος ἔν γε τῷ Φάνητι τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνύμνησεν. Ἐκεῖ γὰρ ἦν τε καὶ προῖν, ὥσπερ ἔφη καὶ αὐτός,

— Βρομίος τε μέγας, καὶ Ζεὺς ὁ πανόπτης.

Et paucis interiectis habet versum, (de quo ad Fr. 6, 19)

Καὶ Μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυτερπής,
αὐτός τε ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἡρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται.

Et p. 99, 9.

Ὡς τότε πρωτογόνοιο χανὸν μένος Ἡρικεπαῖε
τῶν πάντων τε δέμας εἶχεν ἐνὶ γαστέρι κοίλῃ,
5 Μίξε δ' ἑοῖς μελέεσσι θεῶ δύνάμιν τε καὶ αἰκλήν.
Τένεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη.

Ex Athenagora apol. p. 72.

Ἄν δὲ Φάνης ἄλλην γενεὴν τεκνώσατο δεινὴν
Νηδύος ἐξ ἱερῆς, προσιδεῖν φοβερῶπὸν ἔχιδναν,
Ἦς χαῖται μὲν ἀπὸ κρατὸς καλὸν τε πρόσωπον
10 Ἦν ἐσιδεῖν, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη φοβεροῦ δράκοντος
Αὐχένος ἐξ ἄκρῃ.

Proclus in Tim. 3 p. 137, 11.

Ὁ Θεολόγος μόνον παρέρχεται* τὸν Φάνητα,

Σπέρμα φέροντα θεὸν κλυτόν. —

Οὐρανὸς μὲν γὰρ μετὰ τῆς γῆς πρόεσιν,

Ἡ δὲ πάλιν γαῖάν τε καὶ ἕρανὸν εὐρὺν ἔτικτε —

Κατὰ τὴν τρίτην γονὴν ἡ γῆ προήγαγεν (conf. v. 21)

Ἐπτὰ μὲν εὐειδέϊς κέρασ, ἐλικώπιδας, αἰγυῖας,

15 Ἐπτὰ δὲ παῖδας ἀνακτας ἐγένετο λαχνηέντας.

— Ὁ δὲ γε Φάνης μόνος τε πρόεσιν, καὶ ὁ αὐτὸς
ἀνυμνεῖται θῆλυς καὶ γενέτωρ —

Αὐτὸς ἐῆς γὰρ παιδὸς ἀφείλετο κέριμον ἀνδρος

Et ibid. p. 137, §26.

Τὰ λόγια τὸν μέγιστον τέτον θεὸν (Φάνητα) πηγὴν
πηγῶν προσαγορεύει, καὶ μόνον ἀπογεννήσασα τὰ
πάντα φησὶν.

Ἐνθεν ἄδην θρώσκει γένεσις πολυποικίλης ὕλης,

Ἐνθεν συρόμενος πρηνῆρ, ἀμυδρῶ πυρὸς ἀνδρος,

Κόσμων ἐνθρώσκων κοιλώμασι. Πάντα γὰρ ἐνθεν

20 Ἀρχεται εἰς τὸ κάτω τείνειν ἀκτῖνας αἰγυαίας.

Et L. 5 p. 295, 30 conferenda cum v. 14 sq.

Τίκτει ἡ γῆ λαθῆσα τὸν ἕρανὸν, ὡς φησὶν ὁ Θεολόγος,

Ἐπτὰ μὲν εὐειδέϊς κέρασ, ἐπτὰ δὲ παῖδας ἀνακτας.

Θυγατέρας μὲν, Θέμιν καὶ εὐφρονα Τηθύν,

Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θείαν τε μάκαιραν

Ἡ δὲ Διώνην τίκτειν, ἀριπρεπέσ εἶδος ἔχουσαν,

25 Φοῖβην τε Ρεῖνν τε, Διὸς γενέτειραν ἀνακτος

Παῖδας δὲ ἄλλας τούτῃσ,

Κοῖόν τε Κροῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταῖόν,

Καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἴαπετόν τε.

Deinde, in fine paginae, de Caelo s. Vrano, -

Ὡς

Ὡς ἐνόησ' αὐτὸς ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας,
Καὶ φύσιν ἐκνομίην·

30 Ῥίπτε βαθὺν γαίης ἐς τάρταρον·

Et statim p. 296, L

Τῶν ἄλλων Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τῷ πατρὸς ἐπι-
βελίην ἱεμένων, ὁ Ὀκεανὸς ἀπαγορεύει τε πρὸς
τὰς τῆς μητρὸς ἐπιτάξεις, καὶ ἐνδοιάζει περὶ
τῆς τάξεως.

Ἐνθ' ἔν Ὀκεανὸς μὲν ἐνὶ μεγάροισιν ἔμιμνεν,
Ὀρμαίνων, ποτέρωσε νόον τράποι, ἢ πατέρα
Ὀν γνώσῃ, τε βίης, καὶ ἀτάσθαλα λωβήσαστο
Σὺν Κρόνῳ ἠδ' ἄλλοισιν ἀδελφοῖς, οἱ πεπύθοντο
35 Μιτρὶ Φίλῃ, ἢ τὸς γε λιπῶν μένοι ἐνδον ἔκιλος.
Πολλὰ δὲ πορφύρων, μένεν ἡμέρος ἐν μεγάροισι,
Σκυζόμενος τῇ μιτρὶ κασιγνήτοισι δὲ μάλλον.

Idem in Tim. 1 p. 57 extr. de Titanibus, victos esse
ab Olympiis,

Καὶ κρατεροὶ περ ἔόντες ἀμείνονος ἀντιάσαντες,
Ἵβριος ἀντ' ὀλοῆς καὶ ἀτάσθαλῆς ὑπερόπλη.

Athenag. apol. p. 66.

40 Κέρως δ' ἔρανώνας ἐγείνατο πότνια γαῖα,
Οὓς δὲ καὶ Τιτῆνας ἐπὶ κλησὶν καλέεσθιν,
Οὔνεκα τισάδην μέγαν ἔρανον αἰσερόεντα

Procl. in Tim. 2 p. 100, 3

Οἱ Ζηνὶ βροντὴν τε πόρον, τευζάν τε κεραυνόν.
Πρῶτοι τεκτονόχειρες, οἳ Ἦφαισον καὶ Ἀθήνην
45 Δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν, ὅσ' ἔρανος ἐντὸς ἔεργει.

Procl. in Tim. L. 3 p. 184, 47

Ἐπ' αὖ δὲ πάντα μέρη κέρως (Bacchi) διεικορήσαντα,
Φησὶν ὁ θεολόγος περὶ τῶν Τιτάνων.

Id. L. I — apud Eschenb. Epig. p. 55

ΤΙΤῆΝΕΣ ΚΑΚΟΜῆΤΟΙ, ὑΠέρβιον ἦτορ ἔχοντες.

Contulimus huc Stephani exemplo pluscula de Phanete ac Titanibus: non quo cohaerere ea putemus, aut vilo modo in vnum velut co-
pusculum coire posse: qua in re frustra laborarunt Chrysippus, Proclus
Eschenbachius: sed vt hoc ipsum, si cui lubeat, eo facilius queat in-
quirere et cognoscere.

3. De famoso hoc Orphicorum Ericapaeo vid. ad Hym. 5. 4. Nempe
pro ἤρικε παῖον, rescripsi Ἥρικεπαῖα.

6. Est hoc initium eius fragmenti, quod dedimus n. 6. Vnde et-
iam hic posuimus σὺν τῷ παντί, pro inepto σὺν τῷ παρῶ.

8. De hac ἐχιδνῆ s. draconem plura Athenag. p. 65.

* Orpheus inducit in carmine suo Phaneta solum sine coniuge gene-
rantem omnia. Sed mox Οὐρανὸς μετὰ γῆς πρόειπεν, procedit ad gene-
randum: rursus ἡ γῆ προήγαγεν, Terra produxit, genuit, filias.
Et v. 16 ὁ Φάνης μόνος πρόειπεν.

17. Ἄδην θρώσκει legendum, i. copiose, affatim profilit, pro ἀδ-
θρώσκει quod hic est, aut ἄρδην θρώσκει vt habetur in eod. versu apud
Procl. in Tim. 2 p. 118, 22. Bentleyus in epistola ad Mill. sub Io. Ma-
lela p. 5 ex Damascio MS. dedit Ἐνθεν ἀποθρώσκει γένεσις πολυ-
πιδάκμη ὕλη. Πολυποίκιλον ὕλην habet ter Proclus.

21. Εὐώδες est in Proclo. Sed sine dubio praefendum quod ex
eodem dedimus v. 17. Non puto voluisse virum hic etiam versus ipsos
Orphei referre, quos reconcinnare facile alioquin fuerit: sed verba
omissis quibusdam, posuisse e memoria. Caeterum in hac genealogia
Hesiodus quaedam mutavit Theog. 134 sq. Nec per omnia conuenit
Apollod. Bibl. 1, 1, 3, qui tamen easdem septem Titanidas habet. Qui
hic est Κροῖος, apud Hesiodum Κροῖος, et apud Apollodorum Κροῖος
scribitur.

26. Κραταῖον reposui versus causa pro κρατερόν.

32 et 33. Corrupti videntur duo versus: restituantur, si legere
placeat, ἡδὲ πατέρ' ὄν Γυμνώση. Sic τέρ' produci possit propter literam
asperam et asperum, qui statim sequitur, spiritum. Γυμνῶν βίης est vi-
ribus, tanquam armis, nudare.

34. Oceanum etiam ab illa coniuratione liberat Apollod. 1, 1, 3.

IX.

Procl. in Tim. 4 p. 83, II

Luna ἀντίχθων

Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπέιρατον, ἦντε σελήνην
Ἀθάνατοι κλήζουσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην
Ἡ πόλλ' ἔρε' ἔχει, πόλλ' ἄεσα, πολλὰ μέλαθρα

Addit

Addit Eschenb. Epig. p. 164 ex eod. libro

“Οφρ’ ἐν μηνὶ τρίτῃ ὅπερ ἥλιος εἰς ἐνιαυτόν.

X.

Procl. in Tim. 2 p. 63, 49 Dei Opificis cum Nocte deliberatio.

Ὁ τῷ παντὸς ποιητῆς — πρὸς τὴν Νύκτα τῷ Θεολόγῳ πεποιήται λέγων

Μαῖα, θεῶν ὑπάτι, Νύξ ἀμβροτε, πῶς τάδε,
 Φράζε.

Πῶς δεῖ μ’ ἀθανάτων ἀρχὴν κρατερόφρονα θέσθαι;
 καὶ ἀκέραια παρ’ αὐτῆς,

Αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λάβε, τῷ δ’ ἐνὶ μέσσω
 Οὐρανῷ —

καὶ περὶ πάσης ἐξῆς ἀναδιδάσκεται τῆς κοσμοποιίας.

Πρὸς δὲ τὸν Κρόνον πάλιν, μετὰ τὰς δεσμὰς †,
 μόνον ἐκ εὐχόμενος, φησὶν

“Ορθε δ’ ἡμετέριον γενεὴν, ἀριδείκετε δαῖμον.

Similis dialogismus est apud eundem in Tim. 2 p. 96, 2

5 Πῶς δέ μοι ἐν τι τὰ πάντ’ ἔσαι, καὶ χωρὶς ἑκάστου;
 Αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λαβέ· τῷ δ’ ἐνὶ μέσσω
 Οὐρανὸν ἐν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τὰ τ’ ἔβρανός ἐσεφάνωτο.

Καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑποθεμιμένη
 δημιουργημάτων, ἐπήνεγκεν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ δεσμὸν κρατερόν ἐπὶ πᾶσι τανύσης,

10 * Σειρὴν χρυσεῖν ἐξ αἰθέρος ἀρτήσαντα.

1. Apud eundem Proclum in Tim. 4 p. 294, 16 hic versus ita finitur, Πῶς τάδε φράσεις; Ceterum quod Μαῖα hic vocatur Nox, videri potest, eam velut obstetricem intelligi rerum omnium genitarum, ut in H. 2 p. θεῶν γενέταρα καὶ ἀνδρῶν, et v. 2 γένεσις πάντων appellatur.

3. Etiam haec paullo aliter referri alias, mox videbimus v. 7.

†) Postquam in vincula Saturnum coniecerat Iupiter, qui hic Demiurgus s. Opifex mundi est, ipsius consilium, quasi suppliciter precans, sibi expetit.

5. Apparet, etiam hic consuli a Demiurgo *Noëtem*, quam forte ex hac ipsa fabula *consilii matrem* fecere iuniores; nisi potius hoc ipsum quoque hac fabula innuere voluit Orpheus, noctis silentium consilium agitandis accommodatum esse. V. ad H. 8, 8.

6. Secundum haec Aether extremum continens omnium rerum: intra hunc Caelum: in hoc denique Terra, Mare, Sidera. Vid. ad 19, 4.

10. Hunc versum adieci ex Proclo in Tim. 3 p. 146, 47. Huc etiam pertinet Procl. in Tim. L. 3 p. 173, 52 *Κριστερός μὲν γὰρ καὶ ὁ δεσμός ἐ ἀπὸ νῆ καὶ ψυχῆς, ὡς καὶ Ὁρφεύς φησιν, ἀλλὰ μαιζών ἢ τῆς χρυσῆς σαρῆς ἔντασι, καὶ μαιζόνων τοῖς πᾶσιν ἀγαθῶν κατὰ.* Aurea talis catena Homero quoque placuit Il. Θ, 19 quam irridere solet Lucianus.

XI.

Stobaeus Serm. 77 p. 455, 28.

Iustitia Dei.

Ζεὺς δ' ἐνορᾷ γονέων ὅποσοι τίσει θέμισας,
Ἴδ' ὅσοι ἐκ ἀλέγεσιν, ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες,
Καὶ τοῖς μὲν προφρων καὶ ἠπίος ἐδλά δίδωσι,
Τοῖς δὲ κακὰ φρονέων νεμεσίζεται Εὐμενίδεσσι.
5 Δεναὶ γὰρ κατὰ γαῖαν Ἐρινυῖες εἰσὶ τοκήων.

4. Duriusculus hic versus. *Εὐμενίδεσσι* (vid. H. 68 et 69) debet esse Darius instrumenti vel modi adeo, hac sententia, Iupiter malis irascitur per Furias h. e. Furiis immittendis eos punit. Iupiter poetarum ethicus iniurios in parentes liberos viciscitur, physicus ipse patrem deicit etc.

XII.

Sextus Empir. contra Math. 2, 31 et 9, 15.

Vita ante leges.

Ἦν χρόνος, ἠνίκα Φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον
Σαρκοδακῆ· κρείστων δὲ τὸν ἥττονα Φῶτα δαίριζε.

Dixit, quae debent et possunt dici, ad utrumque locum Fabricius.

XIII.

XIII.

Plato Philebo extr. p. 94, H. et Plutarch. p. 391, C.

Ἐκτη δ' ἐν γενεᾷ (Φησὶν Ὀρφεὺς) καταπαύσατε
κόσμον* αἰοιδῆς.

Proverbia instar utroque in loco poni videtur, ut post quinque ge-
ra vel gradus adeo, nihil superesse sextum indicetur. Sed an eadem
intentia posuerit auctor, non dixerim. Seuerior Neander in Theogni-
ri p. 392 med. Operis aurei, putat Orpheam hunc versum posuisse, de
bilibus illis VI millenorum annorum aetatibus, de quibus multa
daei et ex his Christiani. Vid. Fabric. Cod. Pseudepigr. V. T.
1079 sq.

* Plut. Συμὸν.

XIV.

Plato Cratylo p. 265, A vbi Orphicam et Heracliticam
Philosophiam comparat.

Λέγεις δὲ καὶ καὶ Ὀρφεὺς, ὅτι

᾽Ωκεανὸς πρῶτος καλλιρρόος ἤρξε γάμοιο,
Ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθύην ὄπυιεν.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. 1, 13 p. 25 repetit emendatius,
ut videtur,

᾽Ωκ. πρῶτιςα καλλιρρόος κ. τ. λ. et addit,

Γαῖα δὲ τοι πρῶτον μὲν ἐγένεατο ἴσον ἑαυτῇ

5 Οὐρανὸν ἀσερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτου,
Ὅς ῥ' εἶη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.

Sequuntur apud Stobaeum aliquot Iambici, quos his subnexuit et
pro Orphicis dedit Eschenbachius: quos nos quoque referemus, non
pro Orphicis quidem: videntur enim Tragici antiqui potius esse et sed
quod omniscientiam diuinam, licet formulis incommodis et parum ex-
quisitis, describunt, et quod paulo emendatiores qui legantur, digni sunt et
puto autem sic:

Ὅν ἀδὲ ᾄς λεληθεν, ἀδὲ ἐν ποιῶν,
Οὐδ' ἀν ποιήσαν, ἀδὲ ποιοιηκῆς κάλας,
Οὔτε θεός, ἀδ' ἀνθρώπος, ἔτος εἰμ' ἐγώ.
Ἄε' ὅν ἐν τις ὀνομάσσει, καὶ Δία,

Ἐγώ,

Ἐγὼ, ἔ θεῶ ἔτιν ἔργον, εἰμὶ πανταχῶ,
 Ἐνταῦθα ἔν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
 Ἐν ταῖς πόλεσσι πάσαις, ἐν ταῖς οἰκίαις
 Πάσαις, ἐν ὑμῖν πᾶσιν· ἐκ ἕντι τόπος,
 Οὐ μὴ ἔτιν ἀήρ· ὁ δὲ παρὸν ἀπανταχῶ
 Πάντ' ἐξ ἀνάγκης εἶδε πανταχῶ παρῶν.

XV.

Dio Chrysof. Corinth. p. 458.

Ἐγένετο δὲ καὶ τῶν νεῶν ἄμιλλα· καὶ Ἀργῶ ἐνίκα
 καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ ἔπλευσεν, ἀλλ' αὐτὴν ἀνέ-
 θεκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα (Corinthi) τῷ Ποσειδῶ-
 νι, καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἐπέγραψεν, ὃ λέγεται
 Ὁρφέως εἶναι·

Ἀργῶ τὸ σκάφος εἰμὶ, θεῶ δ' ἀνέθεκεν Ἰάσων,
 Ἰθμία, καὶ Νεμέοις σεψάμενον πίτυσιν.

Ultimum actum fabulae Argonauticae, et Medae furores Corin-
 thum vulgo referri a Tragicis, notum. Noster Orpheus Argon. 1361
 Iolcum reducit Iasonem et Argo. Consentit alter Sophista Aristides, qui
 in Isthmiaca, To. 1 p. 24 Iebb. tribuit Corintho aedificationem Argus
 causam coniecturae interferens, ὃ γὰρ ἡγεμῶν αὐτῆς — φαίνεται δὲ
 τε καταγόμενος αὐτὴν, καὶ δῦρο ὀρμισσάμενος· ponit vt certum, appu-
 lisse Iasonem Corinthi, et nauem ibi subduxisse.

2. Σεψάμενον media voce et ad σκάφος relatum hoc indicare vi-
 detur, nauem a se ipsa, h. e. a suis vectoribus, coronatam esse: et so-
 let sic Pindarus de sacrorum certaminum victoribus.

XVI.

Clemens Alex. Cohort. p. 17 extr. et hinc Euseb. Praepar. 2, 3.
 Baubo Cererem exhilarat.

Παραθήσομαι δέ σοι αὐτὰ τῆ Ὁρφέως τὰ ἔπη, ἢ
 ἔχης μάρτυρα τῆς ἀναουχυντίας τὸν μουσαγωγόν.
 Ὡς εἰπῶσα πέπλος ἀνεσύρατο, δαΐξέ τε πάντα
 Σώματος ἐδὲ πρόποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἰακχος,
 Χεῖρά δ' ἐν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβῆς ὑπὸ κόλπες.
 Ἡ δ' ἐπεὶ ἐν εἶδησε θεῶ, μείδησ' ἐνὶ θυμῶ,
 5 Δέξατο δ' αἰόλον ἄγχος, ἐν ᾧ κυκεῶν ἐνέκειτο.

Arno-

Arnobius aduersus gentes L. 5 p. 175.

Ipfos in medio ponemus versus, quos Calliopes filius ore edidit Graeco, et cantando per saecula generi publicauit humano.

*Sic effata, sinu vestem contraxit ab imo,
Obiecitque oculis formatas inguinibus res:
Quas caua succutiens Bacchi manu: nam puerilis
Olli vultus erat, plaudit, contrectat amice.
○ Tum Dea defigens augusti luminis orbes,
Tristitias animi paullum mollita reponit:
Inde manu poculum sumit, risuque sequenti
Perducit totum cyceonis laeta liquorem.*

Orpheo tribuunt sine dubitatione hos versus Clemens et Arnobius; Eleufiniorum sacrorum, quorum ille Myftagogus, partem faciunt. quantumuis leues sunt et turpiculi, multum tamen et forte plus satis aborarunt viri docti in illorum vel lectione vel sententia constituenda, aulus Leopardus emendatt. 6, 25, Da. Heinſius ad Clementem, Salmast. d. Soli. p. 527 sq. et Io. Corn. de Pauw ad Anacr. p. 181: quem suo iore et iure hic exagitauit Doruillius Vanni Crit. p. 397 sqq. quae potest, cui volupe est, excutere. Nobis Orphica ista ex Orphicis expliare visum est iam nuper ad Claudia. 33, 16: sed paucis, et quantum efficiat τοῖς μεμνημένοις. Ex Hymno 41 constat, λύσιον (Lyaeo cognatum nomen) et Θεσμοφόρον Διόνυσον Eleufine coli: et H. 49, 7 it. 51, 9 on λύσιον ληναῖον modo dici; sed, quod vnice huc pertinet, παυσίλυπον, Φιλάπονον, et statim ἐπάφιον, a verbo ἐφαπτομαι. Tangendo feliciter reddidit Scaliger: simplicior aliquis vocaret conuersatorem. In his versibus, vt illos proposui, Iacchus s. Bacchus, per d ipsum quod ἐπάφιος est, fit παυσίλυπος et Φιλάπονος. Potuit in illa infantia et nuditate corporum ac verborum generis humani tam absurdum, vt nobis nunc videtur merito, commentum probari, potuit religiosas in cerimonias irrepere, non minus quam φαλακρορίας illae antiquorum et ritus alii, quos nemo non rideret vel despueret, nisi religione et vsu saeculorum consecrati essent.

1. Greg. Naz. in Iulia. 1 s. Orat. 3 p. 104, 6 sic dedit Ὡς ἀπ᾽ ὧν θεὰ δούκς ἀνεσύρητο μηράς. Sed aperte iniquus est et calumniator, cum Deae tribuit factum Baubús, et cum addit, fecisse hoc Deam, ἵνα τελέσῃ τὰς ἐρασάς etc.

3. Χαρί τε μιν εἵπτασκε legunt apud Clementem et Eusebium viri docti, et interpretantur puerum Iacchum a sua matre in sinum et complexum Baubús missum: de qua re tamen nihil Arnobius: et quid ibi vult γελῶν, masculini generis Participium, quod verbo iungendum esse nemo, puto, dubitat. Hic audaciorum me fuisse fateor, quod cogitabam, a librario Iotacista eam mutationem inter dictandum fuisse inductam.

4. Μεί-

4. *Μαίδησε* bis in hoc versu vulgatum est. Sed sic nihil in Graecis respondet versui, *Tum Dea defigens augusti luminis orbes*, et quae sibi vult ignava repetitio verbi *μαίδησε*; Et iam Salmastius in Soli. p. 5 a A *ἄδησε* reposuit.

7. *Formatas inguinibus res* videtur interpres Latinus, siue est Arnobius, siue antiquior, dixisse ut exprimeret nomen *τύπον*.

8. Heinsius coniecit, *Quas caua succutiens Baubus manus*.

9. *Olli* legebatur apud Arnobium olim, quod ex MS. in *Ollis* mutavit Heraldus. *Baubo* et *Bacchi* tenuissimo discrimine distare, aptum. Casum mutavit, qui *Baubus* hic nomen esse debere, praesumpserat.

XVII.

Clemens Alex. Cohort. p. 15, 8.

Symbola quaedam mysteriorum Bacchi s. Dionysii.

Ἄ τῆς τελετῆς ποιητῆς Ὀρφεύς φησὶν ὁ Θρακίος
 Κῶνος καὶ ῥόμβος καὶ παίγνια καμπεσίγυια,
 Μῆλα τε χρύσεια καλὰ παρ' Ἑσπερίδων λιγυρῶν.
 Φῶνων.

Arnobius adu. Gentes L. 5 p. 169.

— ut occupatus puerilibus ludicris distractus ab Titanibus Liber sit — Cuius rei testimonium suis prodidit in carminibus vates Thracius, *Tabo. Speculum, turbines, volubiles rotulas, et teretibus pilas, et virginibus aurea sumpta ab Hesperidibus mala.*

Non voluit, puto, Arnobius versus Orphicos interpretari: sed fuisse videtur hanc rerum ludicarum enumerationem ex Alexandrino Clemente, qui statim post versus, quos damus, ita pergit, *Καὶ τῆς ἡμῶν τῆς τελετῆς τὰ ἀχρεῖα σύμβολα ἐν ἀχρεῖον εἰς κατάγνωνσιν παραδέδωκεν ἡμῶν, σφαῖρα, σφόβιλος, μῆλα, ῥόμβος, ἑσπετρον, κόκος.* Quae sibi singula illa symbola voluerint, quaerere hodie, credo, seruum est.

XVIII.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 738, 10.

Orphei versus ab Homero, viurpati,

Ὀρφέως ποιήσαντος,

Ὡς ἔ κύντερον ἦν καὶ ῥίγιον ἄλλο γυναικός·

Ὅμηρος ἀντικρυσ λέγει (Οδ. Α, 426)

Ὡς ἔκ ανότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.

Et p. 751, 22

Εὖροις δ' ἂν καὶ Ὅμηρον, τὸν μέγαν ποιητὴν, ἐκεί-
να τὰ ἔπη,

Ὅϊον δὲ τρέφει ἕρκος ἀνῆρ ἐριθιλὲς ἐλαίης, (Ιλ. Ρ, 53)
καὶ τὰ ἔξης, κατὰ λέξιν μετενηνοχότα παρ' Ὀρ-
φέως ἐκ τῆ Διονύσσ ἀφανισμῶ· ἐν τε τῇ Θεογονίᾳ
ἐπὶ τῆ Κρόνῳ Ὀρφεὶ πεποιήται

Κεῖτ' ἀποδοχμῶσας παχὺν αὐχένα, καδδὲ μιν
Ἦρει πανδαμάτωρ. (ὕπνος)

Ταῦτα δὲ Ὅμηρος (Οδ. Ι, 372) ἐπὶ τῆ Κύκλωπος
μετέθηκεν.

Athenag. Legat. c. 15 p. 64 Dechait.

Ὅμηρος μὲν λέγοντος (Ιλ. Ξ, 201 et 302)

Ὀκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τιθύν.

Ὅρφέως δὲ, — ὦ καὶ Ὅμηρος τὰ πολλὰ, καὶ περὶ
θεῶν μάλις ἐπέται, —

Ὀκεανός, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.

Iusti. M. Cohortat. c. 16 p. 81 extr. Hutchini.

Τῆ Ὀρφέως

5 Μῆνιν ἀείδε Θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπη

ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκόςτος, αὐτὸς

Μῆνιν ἀείδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος

γέγραφεν.

Clem. Alex. Strom. L. 5 p. 718, 30

Τιὲ Διὸς μεγάλοιο, Πάτερ Διὸς αἰγιόχοιο.

5. Quam μῆνιν Δήμητρος cecinerit Orpheus, colligitur ex locis Cle-
mentis Alex. et Arnobii, quae damus ad Argon. 17.

7. Locus Clementis corruptus, aut truncatus, aut perturbatus videtur, quod hic persequi non licet. Sed hoc apparet, voluisse efficere, in Deo esse Patrem et Filium etiam de Orphei et Homerī sententia.

XIX.

Physica quaedam et Geographumena.

Proclus in Timaeum L. I p. 29, 29.

Καὶ φύσεως κλυτὰ ἔργα μένει, ἢ ἀπείριτος αἰών.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 746, 11

Ὁρφέως ποιήσαντος

Ἔσιν ὕδωρ ψυχῇ θάνατος δ' ὑδάτεσσιν ἀμοιβή.

Ἐκ δ' ὕδατος γαίη, τὸ δ' ἐκ γαίης πάλιν ὕδωρ.

Ἐκ τῆ δὲ ψυχῆ, ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσεισα.

Ἡράκλειτος ἐκ τῶν συνιστάμενων τῆς λόγος, ὡδὲ πως γράφει, ψυχῆσι θάνατος, ὕδωρ γενέσθαι ὕδατι δὲ θάνατος, γῆν γενέσθαι ἐκ γῆς δὲ ὕδωρ γίνεται, ἐξ ὕδατος δὲ ψυχῆ.

Idem Strom. 5 p. 672 extr. e Dionysio Thrace Grammatico mentionem facit symboli τῶν θαλλῶν (ramorum) τῶν διδομένων τοῖς προσκυνῶσιν, ad-ditque,

Φησὶ γὰρ Ὁρφεὺς ὁ Θρακίος,

5 Θαλλῶν δ' ὅσα βροτοῖσιν ἐπὶ χθονὸς ἔργα μέ-
μηλεν.

Οὐδὲν ἔχει μίαν αἴσαν ἐπὶ φρεσίν, ἀλλὰ κυκλεῖται

Πάντα πέριξ· σῆναι δὲ καθ' ἓν μέρος ἔθελμις ἐσίν.

Ἄλλ' ἔχει, ὡς ἤρξαντο, δρόμιον μέρος ἴσον ἕκαστος.

οἱ θαλλοὶ ἦτοι τῆς πρώτης τροφῆς σύμβολον ὑπάρ-
χουσι κ. τ. λ.

Ibid. p. 673, 25

Βέδου τῆς Φρύγας τὸ ὕδωρ φησὶ καλεῖν, καθὸ καὶ
Ὁρφεὺς,

Καὶ

Καὶ βέδου νυμφαίων καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ.

Procl Tim. 1 p. 38, 7 Οὐ μόνοι οἱ Μαθηματικοὶ λέγουσι περὶ τῆ μη πᾶν κλίμα πρὸς ἀνθρώπων οἰκῆσιν σύμμετρον, ἀλλὰ καὶ Ὀρφεὺς ἐτῶσι διορίζων. Διῶρισε δ' ἀνθρώποις

Κο Χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἔδος, ἢ μέσος αἴζων
 Ἥελίς τρέπεται ποτινεύμενος ἔτε τι λίην
 Ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς, ἔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσιγύς.

Ad hos versus alludere videtur Sextus Emp. Pyrrh. 3, 30 Ὀνομάκρητος ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν principia rerum omnium dixit. Repetit adu. Math. 9, 361.

2. Abrupta breuitas obscurum reddit versum. Sed quod Heracliticum dogma continere dicitur, facile est illum supplere, adhibita praetertim illa etiam obseruatione, in quam frequentissime incidimus de vna voce duas velut personas sustinente, h. e. semel posita, bis intelligenda, nunc eodem intellectu, nunc diuerso. Nempe hoc dicit Orphicus versus, *Aqua mors est animae* h. e. aëri, dum in illam densatur, sed *mors etiam aquis sunt vices*, dum illae rursus in aëra extenuantur. Non immoramur hic in Heraclitico dogmate illustrando: sed monemus, his versibus firmari, quae de illo disputauimus in Comm. Acad. Scientt. Gotting. T. I. vbi de animabus Hippocratis h. e. Heracliti.

3. Versum vacillantem fulcias, si pro τὸ legas τότε.

4. Ψυχὴ ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσει significare videtur, aër omne spatium circumfusum telluri (hic enim est aether) mutat in suam naturam, vt pro aqua, vaporibus, nubibus nihil nisi aër esse videatur. Iam id, 6 αἰθήρ videtur ita poni, vt non tam elementum fluidum, quam spatium, quo continentur omnia, notet.

5. Aenigmatis instar hic locus habet. Vniuersim quidem inconstantiam illam et illum fluxum omnium rerum Heracliticum, explicari his versiculis, videtur. Sed quid proprie sibi voluerit Symbolum *Ἰαδαῖς*, siue *rami*, neque Grammaticus Dionysius, neque Clemens satis docent; multo minus quae sint *ἔργα Ἰαδαίων*. Si interpretari verbotenus locum velis, ita fuerint verba ordinanda, "Ὅσα ἔργα Ἰαδαίων βροτοῖσιν ἐπὶ χρονοῦς μέμηλεν, ἐκάνων (hoc enim pronomen supplendam est) Οὐδὲν ἔχει ραίαν αἴσαν ἐπὶ Φροσίν. Aut nihil dicit, aut *Ἰαδαῖς* intelligit ipsos homines, quatenus virent, procedunt, sed etiam arescunt, abscinduntur subito. Secundum haec fuerit talis sententia: Quaecunque curant agitantue homines, illorum nihil ne in animis quidem illorum vnam constantemque sortem vel rationem habet etc. Caeterum inter antiquissimos Orphicorum ritus fuisse *Ἰαδαλοφροίαν*, Dionysio propriam, credibile est: cuius ritus imitationem etiam Iudaeis placuisse, putat Spencerus de Legib. Ebr. ritual. 4, 5 et Lakemacherus Obseruat. 1, 2 de ritibus quibusdam Bacchicis. Dionysius et Clemens tamen, cum

διδόμενος τοῖς προσκυνῶσι θαλάσσι memorant, speciatim ramos illos olim supplicantium gestamen, intellexisse videntur.

9. De voce Βίδυ, aquam notante, plura sunt ex Didymo Grammatico apud Clem. l. c.

XX.

Proclus in Platonis Theol. 6, 8 p. 363, 20

Dice s. Iustitia.

Ὁ Ὀρφεύς — ἤδη βασιλεύοντι [τῶ ὅλων δημιουργῶν
καὶ διακοσμεῖν ἀρχομένῳ τὸ πᾶν ἔπεθαί φησι
τὴν ὅλην Δίκην

Τῷ δὲ Δίκη πολύποινος ἐφείπετο πᾶσιν ἀρωγός.

Hunc versum sic restituit Aem. Portus, cum esset πολύποινος ἐφείπετο quomodo etiam legitur in Tim. 5 p. 310, 32 "Ἐσι γὰρ ὀπαδὸς τῆ Διὸς κ. τ. λ." Ceterum hoc, puto, voluit auctor carminis, operibus diuinis omnibus adiutricem adfuisse Δίκην, Iustitiam, aequis omnia ponderibus libratem, eandem quae poenas exercet etc.

XXI.

Scholia ad Apollo. Argon. 3, 1

Musae.

Ὅτι θαλιῶν εἰσι προσάτιδες αἱ Μῆσαι, ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς δεδήλωται.

Οὐδέ τι λήγονται Μισῶν βροτοί, αἱ γὰρ ἔασιν
Κοίρανοι, αἰσιμέμηλε χορὸς, θαλία τ' ἐρατενά

Et mox, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὐρέτις ὀρχήσεως ἢ Ἐρατῶν παραδίδοται.

XXII.

Schol. Apollo. 3, 26

Ἐν τοῖς εἰς Ὀρφέα (in his quae ad Orpheum auctorem referuntur) Κρόνος [παῖς ὁ Ἐρως] γενεαλογεῖται

Αὐτὰρ Ἐρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτέκνωσε.

vid. Arg. 14.

Πῶς

Πνεύματι ponti in praedicatione substantiae, ὡς χολασκὸν ἕως αἰπῶν, et subolem ea assignare Saturno, mirabor si sit Orphicum.

XXIII.

Procl. in Plato. Polit. p. 380; 6
Species quibus se videndos praebent Dii.

Οἱ θεοὶ πολλὰς ἑαυτῶν προτείνουσι μορφαῖς, πολλὰ δὲ χήματα ἐξαλαττοντες φαίνονται — Καὶ ταῦτα καὶ ἡ θεοπαράδοτος* μυσαγωγία παραδίδωσι. Ταῦτα γὰρ φησιν ἐπιφωνήσασα,

Πῦρ ἱέλου σκιρτηδὸν ἐπ' ἕρος οἶδμα τιταῖνον,
 Ἡ καὶ πῦρ ἀτύπτωτον, ὄσεν Φάνην προθέουσαν,
 Ἡ φῶς πλησίον ἀμφιγύην ροιζαῖον ἐλιχθέν.
 Ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδεῖν φωτὸς πλέον ἀσράπτοντα,
 5 Ἡ καὶ παῖδα θοοῖς νῶτοις ἐποχόμενον ἵππεσ,
 Ἐμπυρον, ἢ χρυσῶ πεπυκασμένον, ἢ πάλι γυμνόν,
 Ἡ καὶ τοξεύοντα καὶ ἐσηῶτ' ἐπὶ νῶτοις,
 καὶ ὅσα τέτοις ἐφεξῆς τὰ λόγια προσίθουσιν, ἔτε ἀλλοίωσιν, ἔτε ποικιλίαν, ἀλλὰ τὰς μετέξουσ αὐτῶ (int. Θεῶ) διαφέρει ἐπιδεικνύοντα.

* Mihi non est dubium, quin eam intelligat Proclus, quam Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. τὴν Ὀρφικὴν μυσαγωγίαν appellat, ac de qua in Tim. 2^a p. 97, 6 οἱ ἐκ τῆς θεοπαράδοτε θεολογίας ὀρμώμενοι et p. 124, 35 ἡ θεοπαράδοτος θεολογία quam mox τὰ λόγια vocat, quae λόγια, qualicunq̄ue sint, ex eadem certe officina cum antiquis illis Orphicis videntur prodiiisse. Sententiam illorum vtcunq̄ue expressi h. m.

*Qualent ignem subsultim per fluctus aëris se extendentem,
 Aut etiam ignem informem, indeque splendorem procurrentem,
 Aut lucem prope claudum illum streperum volutam,
 Sed etiam equum adspertu luce plenum, fulgentem,
 Aut etiam puerum velocibus tergis inuehentem equi,
 Igneum, vel auro tellum, vel rursus nudum,
 Vel etiam sagittantem, et insistentem in tergis.*

2. Φάνης ἑλάμψας interpretatur Hesychius. Euripides apposite ad hanc rem Rheso v. 943 Μυστηρίων δὲ τῶν ἀπορρήτων Φάνης Ἐδάξεν Ὀρφεύς.

3. Πλάσιον, quod, quid sibi vellet, non comminiscobar, mutat in πλησίον et ροιζαῖον simili causa in φοιζαῖον. Puto autem intelligi ignem, qualis circa Vulcanum cum stridore voluitur.

5. Θεοῖς νῦτοις melius intelligebam, quam θεοῖς, et

6. Ἐμπυρον quam Ἐλκυρον. Itaque sic interea mutavi: quod in tali re sine fraude esse debere arbitrator. Sic πάλι γυμνὸν diuifis vocibus dedi, et

7. Ἐσηῶτ' pro ἔσιῶτ'. Sententiam huius loci, quem Proclus tractat, concinne exprefsit Eufath. Prooem. in Iliada p. 1, 31. vbi de fabulis poëticis ἰννοῖαν εὐγενῶν σκιαῆ ἀσὶ καὶ περιπέτειάματτα.

XXIV.

Proclus in Timaeum L. 2 p. 124, 33
Deus pater animarum.

— Γλυκερὸν δὲ τέκος Διὸς ἐξεκαλεῖτο.

Et mox, cum prouocasset ad τὴν θεοπαράδοτον
θεολογίαν,

Λέγοι γὰρ ἡ ψυχὴ περὶ τῆ Διὸς — τῆ δημιεργή-
σαντος τὸ πᾶν,

— — — Μετὰ δὲ πατρικᾶς διανοίας
Ψυχὴ ἐγὼ ναίω, θρεπτά ψυχῶσα τὰ πάντα.

Κατέθετο γὰρ

Νῆν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῶ,
5 Ἡμᾶς ἐγκατέθηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

1. Illud ἐξεκαλεῖτο forte aliquis comaret cum illa nostrorum formula, vbi Deus καλῶν, καλῶν ἐξ ἐκ ὄντων dicitur, quae iubet existere.

3. Est apud Proclum ita: θρεψήχουσα τὰ πάντα, vacillante versu, et verbo mihi ignorabili. Verba κατέθετο γὰρ sunt Procli ad lucem sententiae addita: quorum vis est etiam in ultimo versu, in quo Animae plurium numero loquuntur. Secundum hanc philosophiam ψυχῆ, Anima est, qua viuunt, spirant, aluntur τὰ ἐμφυχα. Νῆν, Mens est diuinius quiddam, quibusdam animabus superadditum, siue inditum adeo. Sed aliter id Procl. in Tim. 3 p. 208, 29 de Anima, Ψυχῆ, Μένουσα κατὰ τὰ θεότατον αὐτῆς, καὶ ὡς φησὶν Ὀρφανός, τὴν ἐκρυψῆς με-
φαλήν ἐνιδρύσασα τῷ νῆ, πρέσασσιν ἐντεῦθεν.

XXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 4, 32.

De natura, φύσει, loquens ait,

Τοιαύτη δὲ ἔσσα προελήλυθεν ἀπὸ τῆς ζωογόνου θεᾶς.

Νώτοις

Νώτοις δ' ἀμφὶ θεᾶς φύσις ἀπλετος αἰώρηται. —
 Ἄρχει δ' αὖ φύσις ἀκαμάτη κόσμων τε κ' ἔργων,
 φησὶ τὸ λόγιον,

Οὐρανὸς ὄφρα θεῆ δρόμον αἰθίου κατασύρων.

Hunc versum habet etiam, et τοῖς λογίοις tribuit in
 Tim. 5 p. 323, 17. Et ibid. p. 308 extr. de Sole

Τῶτον γὰρ ἐπέφησε τοῖς ὄλοις ὁ Δημιουργός,

Καὶ Φύλακ' αὐτὸν ἔτευξε, κέλευσέ τε πᾶσιν
 ἀνάσσειν,

ὡς φησιν Ὀρφεύς.

Orphica haec esse, non dubito. Sed quae esset illa ζωογόνος θεᾶς, mater naturae, quaerere distuli. Nisi fallor, Μητις est, de qua, vel quo, ad Fr. 6, 19 dictum.

XXVI.

Proclus in Tim. L. 5 p. 336, 7

Εἶπε περὶ τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν ὁ Ὀρφεύς,
 Κραῖνε μὲν ἔν Ζεὺς πάντα πατήρ, Βάκχος δ'
 ἐπέκραινε.

Et mox, φησὶ δὲ καὶ τὸ λόγιον,

Ταῦτα πατήρ ἐνόησε, βροτὸς δέ οἱ ἐψύχωτο.

Ex Proclo etiam adfert H. Steph. p. 107 hos duo:

Τῷ πυρὶ γὰρ βροτὸς ἐμπελάσας θεόθεν φάος ἔξει.

Et

Διθύνοντι βροτῶ κραιπνοὶ μάκαρες τελέθεισι.

XXVII.

Procl. Theol. Plat. 4, 16. p. 206.

Adraſtea.

Παρ' Ὀρφεῖ φερεῖν λέγεται (Αδρασεῖα) τὸν ἄλων*
 δημιουργόν, καὶ

Χάλκεια ῥόπτρα λαβῆσα, καὶ τύμπανον
αἰγείηκες **

ἔτως ἤχῃεν, ὡσεὶ πάντας ἐπισρέφειν εἰς αὐτὴν τὰς Θεάς.

Id. in Tim. 5 p. 323, 24.

Καὶ γὰρ ὁ Δημιουργός, ὡς ὁ Ὀρφεύς φησι, τρέφεται
μὲν ἀπὸ τῆς Ἀδρασείης, σύνεσι δὲ τῇ ἀνάγκῃ,
γενναῖ δὲ τὴν εἰμαρμένην.

* Sic leg. pro ὄλογ.

** Αἰγείηκες editum est, quod neque versum explet, neque explicari a me quidem potest. In mentem venit, si sit forte epitheton tympani de αἰγίῃ h. e. pelle caprina, in quo duae syllabae posteriores eam vim habeant, quam in illo Homericο gladii epitheto *κατύηκας*, similem productioni *ηικης* in nominibus *δημηκῆς*, *δαρημηκῆς*, *κατηρημηκῆς*, *πεδρημηκῆς*. In quibus omnibus extensionem quandam et productionem notare videtur. Sed est etiam alia coniectura, *αἰγαιηκῆς*, vt significetur tympanum ab intenta *αἰγίῃ* sonorum: vt *αἰλαιηκῆς* est quod in mari sonat, ὑψαχῆς altisonum.

XXVIII.

Io. Diac. Allegor. in Hesiod. p. 305, 2

Nomenclaturae Deorum.

Μαρτυρεῖ καὶ ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῆρι Ὀρφεύς, τὰ
δε λέγων·

ΕΡΜΗΣ δ' ἑρμηνεὺς τῶν πάντων ἄγγελός ἐστιν·
ΝΥΜΦΑΙ ὕδωρ· Πῦρ ΗΦΑΙΣΤΟΣ· σῖτος
ΔΗΜΗΤΗΡ·

Ἡ δὲ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἠδ'
Ἐνοσίχθων·

Καὶ πόλεμος μὲν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐς ἈΦΡΟΔΙΤΗ·
5 Οἶνος, τὸν Φιλέσει θεοί, θνητοί τ' ἀνθρώποι,
"Οντε βροτοῖς εὗρεν λυπῶν κηλήτορα πασῶν
Ταυρογενῆς ΔΙΟΝΥΣΟΣ, εὐφροσύνην πόρε
θνητοῖς

Ἡδίσιν, πάσῃσι τ' ἐπ' εἰλαπίνῃσι πάρεσι.

Καὶ

Καὶ ΘΕΜΙΣ, ἥπερ ἅπασι θεμιζέει τὰ δίκαια,
 10 Ἥλιος, ὃν καλέσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον,
 ΦΟΙΒΟΝ ἐκίβελέτην, μάντιν πάντων ἐκάεργον,
 Ἰητῆρα νόσων, ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ ἐνθάδε πάντα.

Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μῆσαι γεννῶνται, καὶ
 ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ Διὶς λέγεται, ἀκβε τῷ εἰρημένε
 Ὀρφέως.

ΖΕΥΣ ΔΕ ΤΕ ΠΑΝΤΩΝ ΕΣΙ ΘΕΟΣ, ΠΑΝΤΩΝ ΤΕ ΚΕΡΑΣΗΣ,
 ΠΝΕΥΜΑΣΙ ΣΥΡΙΖΩΝ, ΦΩΝΑΪΣΙ ΤΕ ΑΕΡΟΜΙΚΤΟΙΣ.

Ἡ γὰρ ἐ δὴλός ἐσι τὸν αἰθέρα καλῶν ἔτως ;

15 Ταυτὸ ἢ ἀρμονία Μουσῶν, τάτε ὄργανα πάντων
 Μνημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν, ἔτ' ἀνεφάνθη.
 Ἄλλὰ χρόνον λήθη κατεχρήσατο ἢ κατέκρυψε.
 Νῦν δὲ τέχνην τε, λόγοι τε νόμοι θ', ὅσα τ' ἔργα
 ΤΕΤΥΚΤΑΙ.

Πάντα διὰ μνήμην διασώζεται ἀνθρώποισιν.

10. Conf. Procl. in Platonis Theol. 6, 12 p. 376, 24 Καὶ αὐτὸς, ὡσπερ
 Ὀρφεὺς, τὸν ἥλιον εἰς ταυτὸν πως ἄγα τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ εἰς τὴν κοινω-
 νίαν προσβεία (alloquitur tanquam coniunctos) τῶν τῶν θεῶν. Ἐκάστος
 (Orpheus) μὲν γὰρ διακρίθησεν λόγια, καὶ διὰ πάσης ὡς ἅπαν ποιήσας.
 Caeterum similes Deorum nomenclaturas et Synonymias damus Fr. 34.
 De Sole Apolline speciatim v. 10.

13. Non dubito, quin haec fit Iouis, quem et Pana vocabant (τὸ
 πᾶν) descriptio. Vid. H. 10, 12 vbi Pan est ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κερασῆς.
 Nomen illud, cum deriuarent a κεράννυμι misceo, tempero, et κρατῆρας
 quendam fingerent naturae, deinde symbolo κορυμνῆ, quae Pani dedere
 (κεράτων, vnde κεραῖζαν) occultarunt.

14. Eodem pertinet illud συρίζω, sibilo vocare: quorsum data Pani
 σύριγξ sua, qua concordem illam rerum discordiam, illam pugnantis
 secum naturae harmoniam pingunt. Nec tamen Proclus non ingeniose
 vtrumque hoc, τὸ κεράσαι et τὸ συρίζω ad aethera refert et ventos, qui παν-
 σπερμίων illam, illum thesaurum seminum omnium miscent, et quocunque
 verius transferunt. Difficile interdum est non μυθολογῆν et ἀλληγορῆν sed
 infinitum, et fluctuans nimis, et ab instituto nostro alienum.

15. Pro πάντων vid. leg. πασῶν refertur enim ad Μουσῶν.

17. Λήθη editum in Heinsiana, quod turbat sententiam. Λήθη
 aliquamdiu oppreffit et occultauit Musicam s. eruditionem.

XXIX.

Procl. in Tim. L. 1 p. 41, 17 de Minerua.

Ἦδε γὰρ ἀθανάτων προφερεσάτη ἐσὶν ἀπαισῶν
Ἰσὸν ἐποίχεσθαι, φησὶν Ὀρφεύς.

Id. in Tim. L. 1 p. 51, 34 Mineruam e capite Iouis
nascentem facit

Ὅπλοις λαμπομένη χαλκίῳ ἀνδρὸς ἰδέσθαι.

Ibid. p. 52 pluscula de eadem, et v. 17 λέγει ἔν ὁ
Θεολόγος, ὅτι παρήγαγεν αὐτὴν ὁ Πατήρ,

Ὅφρ' αὐτῷ μεγάλων ἔργων κράντειρα γένοιτο.

Et v. 34 de eadem Minerua, ἀρετῆς δ' ἔνομα ἐδλότ
κλήζεται, φησὶν Ὀρφεύς.

De ead. in Platō. Polit. p. 377, 30.

5 Δεινὴ γὰρ Κραυίδαο νόσ κράντειρα τέτυκται.

Et p. 387 extr. Καὶ γὰρ οἱ πρώτισοι Κρηῖτες τάγε
ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηναῶν ἀνεῖνται*, καὶ πε-
ριετέφθαι λέγονται τῷ θαλάτῃ τῆς ἐλαίας, ὡς
φησὶν Ὀρφεύς.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. Ser. 3 p. 38, 13 ex Prooemio
de Gemmis laudat versum, quem ibi non inuenio:

Ἀλλὰ Θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἠγεμονῆες
Κέκλυτε.

In his Mineruam esse, non est dubium.

Cf. cum his fragmentis H. 31.

* Ἀνήνται, et mox περιετέφθαι editum erat.

XXX.

Falso adscripta Orpheo.

Gregor. Nazianz. in Iulia. s. Or. 3 p. 104, A.

Ὀρφεύς παρίτω μετὰ τῆς κιδάρας, καὶ τῆς πᾶν-
τα ἐλκυσσῆς ὤδης, ἐπιβρεμέτω Διὶ τὰ μεγάλα
καὶ

καὶ ὑπερφῶϊ τῆς θεολογίας ῥήματος καὶ ποιήματα

Ζεῦ κύδιζε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμμένε κόπρῳ,

ᾧση τὲ μιλείη, ᾧση τὲ ἵππων, ᾧση τὲ ἡμίονων ἢ ἐν-
τεῦθεν οἶμαι δεχθῆναι τὸ ζωογόγον τῷ θεῷ καὶ φε-
ρέσβιον.

Sed verius forte, certe emendatius Philostratus He-
roic. 2, 19 p. 693 pr. vbi Homerum praefert Or-
pheo, Musaeo, Pampho, Καὶ μὴν καὶ Παμφῶϊ
σοφῶς μὲν ἐνδυμηθέντος, ὅτι Ζεὺς εἶη τὸ ζωογο-
γόν, δι' ἧ ἀνίσταται ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐηθέτε-
ρον δὲ χρῆσαμένε τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλημένα
ἔπη ἐς τὸν Δία ἀσπαιτος ἔσι γὰρ τὰ τῷ Παμ-
φῶ ἔπη,

Ζεῦ κύδιζε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμμένε κόπρῳ

Μιλείη τε καὶ ἵππειη, καὶ ἡμιονείη κ. τ. λ.

Sic Geoponic. 2, 39 ex Didymo, Φέρεται καὶ Ὀρφῆως
ταῦτα ἔπη,

Δειλοὶ, πάνδειλοι, κυάμων ἀπο χεῖρας ἔχεθε,
καὶ

5 Ἴσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλᾶς τε τρεχίω.

Quos verficulos ad Empedoclem auctorem refert
Gell. 4, 12

XXXI.

Io. Tzetzes ad Hesiodi Eg. 504 p. 125, a

Τὰ δὲ ἔπη ἐκ τῶν Ὀρφῆως μετεβλήθη· φησὶ γὰρ
Ὀρφεύς·

Πολλὰ δ' ἐβρανόθεν καὶ ἐπαρτέες ἐκ νεφελῶν
Τῆμος ἐπόρυνται φηγοῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις,
Οὔρεσί τε, σκοπέλοις τε, ἢ ἀνθρώποις ἐρητύμοις
Πηγυλίδες, ἢ ἔσονται ἀμειδέες· αἱ δὲ γὰρ οὕτως

Bb 5

Τρύφ-

5 Τρύβειν καὶ Θῆρας ἐν ἔρεσιν, ἐδέ τις ἀνδρῶν
 Προβλώσκειν μεγάρων δύναται κατὰ γυῖα δα
 μαθεῖς
 Ψύχει λευγαλέω· πάχνη δ' ὑπὸ γυῖα μέμυκε.

4. Editum ἀμαθῆς. Sed ἀμαθῆς legi voluerunt Heinsius et Gravius. Hesych. ἀμαθῆς, ἀγίλαστον.

XXXII.

Io. Malela Chronographiae p. 88
 (ed. Oxon. 1691. 8)

ex Θεογονίας Orphei has illius preces refert,

᾿Ω ἀνα, Λητῆς υἱ', ἑκατηβόλε, Φοῖβε, κραταίε.
 Πανδερκῆς, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
 Ἥελιε χρυσεάσιν ἀειρόμενε πτερύγεσσι,
 Δωδεκάτην δὴ τήνδε παρὰ σεο ἔκλυον ὀμφήν,
 5 Σεῦ Φαμένε, σέ δέ γ' αὐτόν, ἐκίβόλε, μάρτυρα
 θείην.

Idem p. 91 de conditione hominum, qui brutis animalibus non sint meliores, istos de pluribus versus ponit:

Θῆρες τ' οἰωνοί τε, βροτῶν δ' αἰλιτήρια Φῦλα,
 ᾿Αχθεα γῆς, εἶδωλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδὲν
 Εἰδότες, ἔτε κακοῖο προσερχαμένοιο νοῆσαι
 Φράδμονες, ἔτ' ἀποθε μάλ' ἀποσρέψαι κα-
 κοτήτος,

10 Οὐτ' ἀγαθῶ παρεόντος ἐπισρέψαι τε καὶ ἔρξαι
 ᾿Ιδρως, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

Habetur utrumque hoc fragmentum etiam apud Ge. Cedrenum, qui se debere illud ait Timotheo Chronographo, quo Malela quoque usus est. Hunc porro sequi placuit, tum quod Cedreno antiquior est, tum quod commodius sic adhibere licebat Benteleianas observationes, quae ille suae ad Io. Millium epistolae, Chilmeadianae editioni adiectae, intexuit. Dedi igitur utrumque fragmentum, ut a Benteleio restitutum est. Locum Cedreni totum posuit Eschenbach. in Epig. p. 87 sqq.

3. Conf. Hy. 5, 2.
 6. Ἀλιτώσιαι editum erat.
 7. Μῆτε τι ἔδδλόν.
 9. Ἐπιόν.

XXXIII.

Procl. ad Euclid. Elem. 2 p. 43 post med. dum suo more Θεολογῆ de circulo, citat haec Orphei,

— — — Τὸ δ' ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον
 Ἄτρυτως ἐφορεῖτο.

Citat etiam Eschenb. Epigene p. 78 ex Procli in Platonis Parmenidem septimo, MS.

XXXIV.

Nomenclaturae quaedam et Synonymiae Deorum (cf. Fr. 28)
 Io. Diac. allegor. ad Hesiodi Theog. p. 268 med.

Εὐρίσκω, τὸν Ὀρφῆα καὶ τὴν ΤΥΧΗΝ ΑΡΤΕ-
 ΜΙΝ προσαγορεύοντα (Hymno 71, 3) ἀλλὰ καὶ
 τὴν ΣΕΛΗΝΗΝ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδῖν Ἐκάτην κλήζω, τριοδίτιν ἔρανήν.

Procl. Theol. Plato. 5, II p. 267, 43 Κατ' Ὀρφῆα τῶ
 μὲν Κρόνω συνῆσα — ΡΕΑ καλεῖται τὸν δὲ
 Δία παρὰ ἄγσσα, καὶ μετὰ Διὸς ἐμφαίνεσα τῆς
 τε ὄλης καὶ τῆς μερικῆς διακόσμης τῶν Θεῶν,
 ΔΗΜΗΤΗΡ.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326 nescio vnde.

ΡΕΙΗ τοι νοερῶν μακάρων πηγὴ τε ῥοή τε.
 Πάντων γὰρ πρώτη δυνάμει κόλποισιν ἀφράσεις
 Δεξαμένη γενεὴν ἐπὶ πᾶν προχέει τροχάεσσαν.

Procl. in Tim. 2 extr. p. 139, 9

Καὶ γὰρ ὁ Θεολόγος τὴν κόρην ΜΟΥΝΟΓΕΝΕΙ-
 ΑΝ εἶωθε προσαγορεύειν. Sic certe H. 28, 2.

1. Pro Ἰφάνη, quod nihili esse putarem, posuit Ἰφάνη, epithetae quod si minus Hecatae, certe Lunae ac Triviae convenire, nemo tam mere negauerit. Sed totus versus sic, ut conieceram, legitur in Eύχῃ v. 45.

XXXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 53, 29

Οἱ θεολόγοι — φασὶ — τὸν Ἄτλαντα ἐν τοῖς πρῶτοις
Ἐσπέραν τόποις ἰδρῦσθαι, ἀνέχοντα τὸν ἔρανον
Ἄτλας δ' ἔρανον εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπὲρ
Ἀνάγκης
Πείρασιν ἐν γαίῃς.

Idem in Parmenidem Platonis L. 4, ut dedit e MS
Eschenbach. Epig. p. 78.

Αὕτη δὲ, Ζηνὸς κ' ἐν ὄμματι, πατρὸς ἀνακτος
Ναῖσ' ἀθάνατοί τε θεοί, θνητοί τ' ἀνθρώποι,
Ὅσσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕπερ ὅσα ἐμελλεν.

XXXVI.

Voces quaedam Orphicae.

Tzetz. ad Lycophron. 83

Δρύκαρπα πᾶσαν ἀπώραν, ὡς περ φησὶν ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεὺς

Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τὰ δὲ ΔΡΥΤΟΣ ΑΚΡΑ
λέγεσθαι.

Ibid. ad 523 Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τέτων διαφορὰν, ἔτῳσι λέγων ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν,

Ἐσαμ δ' αὐτίς ἀνὴρ ἢ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἢ ΤΥΡΑΝΝΟΣ,
ἢ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὃς τῆμος ἐς ἔρανον ἴζεται αἰπύν.

Procl. in Tim. L. 5 p. 293, 21 Τὴν ἔνωσιν καὶ συμπλακὴν τῶν δυνάμεων ἀδιάαιρετον — εἰώθεσσι ΓΑΜΟΝ οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν — καθ' ἃ φησιν

Φησιν ὁ Θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ ΝΥΜΦΗΝ ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΝ τὴν ἔνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν ἕρανον κ. τ. λ.

Id. ibid. L. I. p. 35, 27 Οἱ Θεολόγοι τὴν ἡλιακὴν πρόνοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν ΔΑΚΡΥΩΝ (allegoriam fabulae Phaethontis persequitur) σημαινῶσι

ΔΑΚΡΥΑ μὲν σέθεν ἐσὶ πολυτλήτων γένος ἀνδρῶν.

In libro Θεολογόμενα ἀριθμητικὰ p. 37 fi.

Τὴν ΕΞΑΔΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον οἱ Πυθαγόρικοι κατακολαθῶντες Ὁρφεῖ.

Procl. ad Hesiodi Dies p. 168, b fi.

Ὁ μὴν ἐν αὐτῇ (τῇ ἀρχῇ primus dies mensis) παρ' Ὁρφεῖ προσαγορευεταὶ ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ ΜΟΣΧΟΣ. Ἀπλῶς μὲν γὰρ ὁ ΜΗΝ λέγεται ΒΟΥΣ κ. τ. λ. et add. si tanti est Io. Protospath. ibid. p. 182, b med.

Pollux 2, 39 de cranio,

Τὸ ἔγκοilon αὐτῆ κορυφῇ, ὃ καὶ ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ ἐν τοῖς Ὁρφικαῖς ὀνομάζεται μέτροις.

1. Hic versus habetur etiam in carmine Maximi, quod dedit Fabricius B. Gr. To. 8, vbi est 490. Idque, vt cetera in illo carmine, obseruauit Wesselingius Probab. c. 17 p. 136. Sed ibi legitur λέγονται. Verum λέγονται apud Tzetzen rectum est, et conuenit cum βάραν. Quod ibi legitur ἔρνεά τε, et λέγεται, manifestae aberrationes sunt. Non ausim antiquo illum Orpheo tribuere, sed inuenisse tamen illum puto sub hoc nomine Tzetzen, et Maximum, qui illum cum aliis suo carmini intexuerit. Caeterum hoc versu non tam δρύπαρκα nomen, quam ἀκρόδρως declarari, attendentibus apertum est.

XXXVII.

Tzetz. Chiliad. 12, 150 probaturus, Orphea fuisse Astrologum, ad libros illius prouocat.

Καὶ τῶν μὲν ἐφημερίδων Ὁρφέως ἀρχὴ τὸδε·

Πάντ' ἐδάης Μεσσαῖε θεόφραδες, εἰ δέ σ' ἀνώγει
Θυμός,

Θυμός, ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν αἰεῖσαι,
 ῥεῖά τοι ἐξερέω, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

Tῶν δωδεκαετηρίδων δὲ ἡ καταρχὴ τοιαύδε.

Δεῦρό νυν ἕατά μοι καθαρὰς ἀκοάς τε πετάσσας,
 5 Κέκλυθι τάξιν ἅπασαν, ὅσιν τεκμήρατο δαίμων
 Ἐκ δὲ μῆας νυκτὸς, ἠδ' ἐξ ἐνὸς ἡματος αὐτῶς.

XXXVIII.

Procl. in Tim. 3 p. 155, 48 ex iis, quae vocat λόγια.

Ἔργα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος
 Πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμὸν περιβριθῆ ἔρωτος,

καὶ τὴν αἰτίαν προσέθηκεν,

Ὅφρα τὰ πάντα μένει χρόνον εἰς ἀπέραντος
 ἐρώντα,

Μηδὲ πάση τὰ Πατρὸς νοερώς ὑφασμένα Φέγγει
 διὰ γὰρ τῆτον τὸν ἔρωτα πάντα ἤρμωσαι ἀλλήλοις.

5 Ὡς ἐν ἔρωτι μένη κόσμος σοιχεῖα θέοντα.

XXXIX.

Ioannes Diac. Allegor. ad Hesiodi Theog. p. 278, b med.

Ἔσιν δὲ πάντων ἀρχὴ Ζεὺς· Ζεὺς γὰρ ἔδωκε,
 Ζῶά τ' ἐγέννησεν· καὶ ΖΗΝ' αὐτὸν καλέεσι,
 Καὶ ΔΙΑ τ' ἠδ', ὅτι δὴ διὰ τῆτον ἅπαντα τέτυκται.
 Εἰς δὲ πατὴρ ἔτος πάντων, θηρῶν τε βροτῶν τε.

2. Apparet etymon indicare voluisse auctorem nominis Ζῆν vel Ζῆν, ἀπὸ τῆς ζῆν· itemque Δία dictum, quia διὰ propter illum, sint omnia. Propter posui eo sensu, quo Ciceroniana descriptio parentis est, propter quem vivit filius. Quam antiquum sit, alludere in nominibus propriis, Plato, et Moses adeo, testantur.

XI.

Plutar. Sympos. 8, 4 p. 723, E

Ὁ Φοῖνιξ μακρόβιον ἔστιν ἐν τοῖς μάλισα τῶν φυτῶν,
ὡς πρὸς καὶ τὰ Ὀρφικὰ ταῦτα μεμαρτύρηκε

— — Ζῶον δ' ἴσον ἀεροκόμοισι
Φοινίκων ἔρνεσσι.

Reisk. Animaduerff. p. 455 sulphicatur αἰβεροκόμοισι, vel
ἴσα μακροκόμοισι.

Longaevitatem aureae aetatis, vel Macrobianum Orphicorum ita
celebratam esse, non dubito.

XLI.

Ἀερολογέμενα quaedam.*

Io. Tzetzes ad Hes. Ἔργα καὶ ἡμ. p. 170, b repre-
hendens Hesiodum, ait illum scripsisse δεινῶς καὶ
συγκεχυμένως, ἔτι δὲ ψευδῶς· καὶ ἔχ' ὡς περὶ ὁ
μέγας Ὀρφεὺς διδασκαλικῶς τε καὶ τεταγμένως
πρὸς εὐκρίνειαν, καὶ τὸ πλέον τεχνικωτέρως,
καὶ ἀληθῶς. Ἐκεῖνος μὲν ἔτω φησί·

Πρῶτον μὲν πρῶτῳ ἐνὶ ἡματι φαίνεται Ἄρης.
Μῆνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται. ἰχθεὶ δ' ἔργων,
τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσις δίκερων ἀναφαίνει.
Αὐτὰρ ἐπὶν τρίτον ἡμάρ ἀπόπροθεν ἡελίοιο,

5 Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρον αἰτὶν ἀλκῆς.

Τετράδι δ' αὐξομένη πολυφευγέα λαμπάδα
τείνει,

καὶ καθ' ἑξῆς πέντε, ἕξ, μέχρι τῆς λ κ. τ. λ.

Id. ibid. p. 175, a. Ὀρφεὺς δὲ ἐκεῖνος ὁ Θράκιος ἐν
τῇ περὶ γεωργίας ἔ τὴν ἀπλῶς ἡμέραν τῆς σελή-
νης τὴν τοιαύδε λέγει λυσιτελεῖν, ἢ καὶ ἀνόνητον·
ἀλλ' ὅταν τοιαῦδε χηματιδῆ καὶ συντρέχη ζωδίοις
τε καὶ τοῖς ἀστράσι.

Et

Et p. 178, b Εἰ δὲ, ὡς Φησὶν Ὀρφεύς, τῇ ἄτῃ ἀνεῖται ἢ ἑπτακαιδέκατῃ, καὶ διὰ τῆτο τῇ τε τομῇ τῆ ὕλης ἐστὶν οἰκεία, καὶ τῇ τῆ καρπῆ γυμνώσει τὰ περικαρπίων.

Id. ad Ergy. p. 130, b Ὀρφεύς μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται δρᾶν· οἷον σελήνης τρεχέσθαι περὶ παρθένον, πάντα φυτεύειν πλὴν μόνων ἀμπέλων· μισεῖ γὰρ ἢ παρθένος τὸν ἀμπελον, διὰ τὸν πατέρα Ἰκαρίον. Διὸς ὕδροχόος (f. ὕδροχόον περιπολευοντος, μὴ πλεύσης· χαλεπὴ γὰρ τὸτ λίαν ἐστὶν ἢ θάλασσα. Τῶ αὐτῷ Διὸς ἐν ἰχθυσίν ὄντος, καλὸν γάμψαι ποιῆν, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

* Locus hic eo memorabilior, quod illa dierum electio hodie adhuc calendarios nostros foedat: licet forte nemo de ratione illa veteri et Ophica cogitet.

1. An, et cur primus vniuscuiusque mensis dies Marti assignetur nec recorder, nec quaerere volupe vel otium est. Hoc video, secundum mensis diem tribui hic Lunae, quae in Martem, primi dominus illucescat. Eadem vocatur *δικερως* bicornis, ut prima *μονόκερως* (vid. ad Fr. 36)

4. Ἀπόπροθεν ad digressum Lunae a Sole pertinet etc.

XLII.

De Saturno quaedam.

Procl. ad Hesiodi Erg. p. 44, b post pr. ὁ Ὀρφεύς τῆ ἀργυρῆ γενεῆ βασιλεύειν φησὶ τὸν Κρόνον.

Ibid. p. 39, a fi. Τὸν Κρόνον αἰεὶ μελαίνας ἔχειν τὰς ἐπὶ τῶ γενεῆς τρίχας, φησὶν Ὀρφεύς.

Et in Plato. Theol. 5, 10 pr. Καὶ ὁ τῶν Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεύς — αἰεὶ μελαίνας τὰς τῶ Κρονὸς προσώπῃ τρίχας μυθικῶς λέγει, καὶ μηδαμῶς γίνεσθαι πολιὰς. Deinde refert versus illius truncatos, de hominibus saeculi Iouis (argentei, ut modo)

— — — ὑπὸ Ζηνὶ Κρονίων

Ἄθανάτον αἰῶνα καμῆν, καθαρῶο γενεῆς

-- die

— — — διεραῖς χαίτας εὐώδεις, εἰδὲ
 [f. Γήραος] ἠπεδανοῖο μιγήμεναι ἄνθει λευκῷ.
 Ἄλλ. — — — ἐριθιλέα λάχνην.

XLIII.

Hippa

Procl. in Tim. 2 p. 124, 25.

Ἡ μὲν γάρ Ἰππα τῷ παντός ἔσα ψυχῇ, καὶ ἔτω
 κεκλημένη παρὰ τῷ θεολόγῳ — λίκιον* ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς θεμένη, καὶ δράκοντι αὐτὸ περιερέψα-
 σα τὸ κραδιαῖον, ὑποδέχεται Διόνυσον, — ὁ δὲ
 ἀπὸ τῆ μηρῶ τῷ Διὸς πρόσωπιν εἰς αὐτήν. — διὸ καὶ
 συλλαμβάνεσθαι καὶ Ἰππα λέγεται τίντοντι τῷ
 Διί. Vid. Hym. 48, 1

* Quid? si λίκιον conueniat cum Latino, aut sit ipsum Latinum *li-*
cium, panniculus fronti atque capiti, coronae instar vel diadematis
 circumpositus, et serpente pro taenia alligatus: idem κραδιαῖον, e ficul-
 neis foliis plexum.

XLIV.

Eustath. ad Dionys. Perieg. 1

Καθὰ καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἡρας Φησὶ
 λέγων,

Κύκλον ἀκαμάτε καλλιφρόε ωκεανοῖο,
 Ὃς γαῖαν δίνησι πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας.

ὡς τῷ ὠκεανῷ περιεληφότος τὴν γῆν. (cf. p. 411. l. 7.)

XLV.

Procl. in Tim. 5 p. 330, 17 de vita beata agens,

Ἦς καὶ οἱ παρ' Ὀρφεῖ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρη τα-
 λήμενοι τυχεῖν εὐχονται

— — Κύκλος δ' ἄν [vid. leg. αὖ] καὶ ἀναπνεῦσαι
 κακότητος.

C c

XLVI.

XLVI.

Tzetz. ad Lycophr. 275, ubi Poeta memorat Λειβ
θρήν δ' ὑπερθε Πιμπλείας σκοπὴν citat versum
Orphei

Νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Πιμπληϊάς ἔνεπε Μῆσα.

Et in fine Scholii addit, Ἐπέπερ Ὀρφεὺς, ἀρχὴ
καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατὰ κεῖ περὶ
τὸν Ἐλικῶνα καὶ τὸ Λειβήθριον, ἐμυθολογήθη
ὡς αἱ Μῆσαι περὶ τὰς ἐκείσε τόπους οἰκῶσι.

Idem ad v. 410 repetit versum: et pro Πιμπληϊά
habet Λειβηθριάς. Sed Chil. 7, 949 Λειβηθριάς.
Rursus Πιμπληϊάς est in cōmine Maximi v. 14
de quo Wesseling. Probab. c. 17 p. 135. Vid. ad Fi
36, 1 et Argon. 50.

XLVII.

Lactant. 1, 13, 11 Orpheus — aperte Saturnum in
terra et apud homines regnasse commemorat.

Πρώτιστος μὲν ἀναξ ἐκ ἐπιχθονίων Κρόνος ἀνδρῶν
Ἐκ δὲ Κρόνου γένητ' αὐτὸς ἀναξ μέγας εὐρύσπι
Ζεὺς.

XLVIII.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326.

Τῦνη δ' ἔσσι πατὴρ, καὶ μητέρος ἀγλαὸν εἶδος
Καὶ τεκέων τέρεν ἀνδρῶν, ἐν εἶδεσιν εἶδος ὑπάρχων
Καὶ ψυχῇ, καὶ πνεῦμα, καὶ ἀρμονίῃ, καὶ ἀριθμῶν

XLIX.

Porphyr. de antro Nymphar. p. 118 Barnesf.

Οὕτω παρὰ τῶ Ὀρφεῖ ἡ Κόρη, ἥπερ ἐστὶ πάντων
σπειρομένη ἔφθρος, ἰσχυρῶσα παραδίδοται.

Πα

Παρά τῶ Ὀρφῆ ὁ Κρόνος μέλιτι ὑπὸ Διὸς ἐνε-
δρευεται. πληθεῖς γὰρ μέλιτος μεθύει καὶ σκο-
τῆται, ὡς ἀπὸ οἴνου, καὶ ὑπνοῖ — ἔπω γὰρ
οἶνος ἦν. Φησὶ γὰρ παρ' Ὀρφῆ ἡ Νύξ τῶ Διὶ
ὑποτιθεμένη (vt consiliaria V. Fr. 10) τὸν διὰ μέ-
λιτος δόλον,

Εὗτ' ἂν δὴ μιν ἴδῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ὑψοκόμοισιν
Ἔργοισιν μεθύοντα μελισσῶν ἐριβόμβων,
Αὐτίκα μιν δῆσον.

Ὁ καὶ πάχει ὁ Κρόνος, καὶ δεθεῖς ἐκτέμνεται, ὡς
Οὐρανός.

L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octavo τῆ ἱερῆ λόγῃ.

Οὗς καλέσθαι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
Οὔνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος ἐβραῖοιο.

*Monadici versus, quorum de contexto dicere ope-
rae pretium visum non est.*

Procl. Tim. 2 p. 121 pr.

1 Ἐς' ἂν Ῥεῖη τέκοι παῖδα Κρόνω ἐν Φιλότῃτι.

Versus esset, si liceret Ῥεῖα legere: quod bonum
auctorem an habeat, dubito.

Procl. in Tim. 1 - - ap. Eschenb. Epig. p. 99

2 Ἡ δὲ πάλιν γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν εὐρὺν ἔτικτε.

Athenag. Legat. p. 79, 26

3 Ἦνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς σφρίζατο ββλαῖς.

In fragm. Esch. p. 245, 1.

4 Καὶ τὸ δίκαιουσύνης τε καὶ εὐσεβίης μέγ' ὄνειρα.

Ibid. ex Iustino M.

5 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνητῶν κόραϊ εἰσὶν ἐν ὄσσοις.

Ex Apollo. Schol. ad 3 - - Eschenb. Epig. p. 105.

6 Καὶ τότε δὴ Ἐκάτην Διὶ τέκεν εὐπατέρειαν.

Ex Procl. Tim. 1 - - Esch. Epig. p. 55.

7 Μῆτις τε κέλομαι, καὶ κέρδεσι.

8 Οἷσιν ἐπεμβεβαῶς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπ' ἴχθυ
ex Proclo MS. Benti. ad Mill. p. 4 pr. (cf. Frag. ined
p. 408. 1, 2.)

9 Κρίας, ταυρείας, ὄφις, χαροπῆ τε λέοντα
[κεφαλαῖς] fert Φάνης Orphicus Procli ap. Eschenb
Epig. p. 77.

10 Τῷ λαμπρῷ βλέπομεν, τοῖς δ' ὀμμασιν ἐδὲν ὄρωμε
Stob. Ecl. Phys. 1 p. 121 pr.

11 Τὸ γὰρ Ὠρμήθῃ δ' ἀνά κύκλον αἰθέροφατον
περὶ ταύτης εἴρηται τῷ Θεολόγῳ τῆς Θεότητος
Procl. in Tim. 3 p. 160, 40 de figura mundi sphae
rica agens.

12 Ἦδ' ἕλην πρώτις' αἰχρῶν δώτειραν ἀπάντων
pro Orphico laudat Fr. Patric. Discuss. Peripatt. 2, (1)
p. 238.

Ο Ρ Ρ Η Ε Ι

FRAGMENTA INEDITA

Hermias Commentario MS. in Platonis Phaedrum.

Οὐδένα γὰρ ἐνθουσιασμὸν ἀνευ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας συμβαίνει γίνεσθαι. Ὁραῖς πῶς ὁ Ὀρφεὺς πάσας ἐπιτηδεύσας φαίνεται, ὡς δεομένας καὶ ἐχομένας ἀδελφῶν; τελεσικώτατον μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ μαντικώτατον παρελήφαμεν, καὶ ὑπὸ τῷ Ἀπόλλωνος κινούμενον, ἐπιποιητικώτατον, ὅτι γε δι' αὐτὸ τῆτο καὶ Καλλιόπης υἱὸν γενέσθαι φαίνεται. Ἐρωτικώτατός τε ἐστίν, ὡς αὐτὸς λέγων φαίνεται πρὸς τὸν Μισσαῖον καὶ προτέγων αὐτῷ τὰ θεῶα ἀγαθαῖ, καὶ τελειῶν αὐτῶν.

Ibid.

Καὶ τρεῖς δὲ λέγονται Ὀρφεῖς παρὰ Θραξί γενέσθαι.

Ibid.

Οὐ πρῶτος δὲ ὁ Πλάτων ἠνίοχον καὶ ἵππυς παρέλαβεν, ἀλλὰ πρὸ αὐτῶ οἱ ἐνθεοὶ τῶν ποιητῶν, Ὀμηρος, Ὀρφεὺς, Παρμενίδης.

Ibid.

Αὐτῶ δὲ τῆτω πρώτῳ τῷ δεσπότη Φάνητι καὶ πτέρυγας δίδωσι Χρυσέαις πτερύγεσσι φορεμῆνος ἐνθά καὶ ἐνθά.

Ibid.

Τετραῖς δὲ ὁ Φάνης, ὡς Ὀρφεὺς φησὶ, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὀρωμένος ἐνθά καὶ ἐνθά.

Ibid.

Ὁ γάρ τοι Ὀρφεὺς περὶ τῆς νυκτὸς λέγων, Θεῶν γὰρ ἔχει Φησι (sic), καὶ μαντοσύνην δέ οἱ δῶκεν ἔχειν ἀψευδέα πάντα. Pro πάντα alio loco legitur πάντων.

Ibid.

Ἐξω γὰρ προῆλθον πρῶτοι ἀπὸ Φάνητος ἕρανος καὶ γῆ δεῖξαι τ' ἐξ ἀφανῶν φανερὸς οἴτ' εἰσὶ γενέθλην. καὶ πρῶτος καταλάμπεται ὁ ἕρανος ὑπὸ τῆς θεῖας φωτὸς τῆς Φάνητος. τὴν γὰρ νύκτα ἠνώσθαι αὐτῷ φησι πρωτόγονόν γέ μεν ὅσις ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, εἰ μὴ νύξ ἰερὴ μὲνι, οἱ δ' ἄλλοι ἐθαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἀληπτον· τοῖον ἀπέσραπται χρὸς ἀθανάτοιο Φάνητος. Binos posteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentleyus Epist. ad Millium p. 3.

Ibid.

Τριῶν γὰρ παραδεδομένων νυκτῶν παρ' Ὀρφεῖ, τῆς μὲν ἐν αὐτῷ μέσεως τῆς πρώτης, τῆς δὲ τρίτης ἔξω προελθούσης τῆς μέσης τέτων, τὴν μὲν πρώτην μαντεύει φησὶν, ὃ ἐστὶ τῆς ἐπισημῆς, τὴν δὲ μέσην αἰδοῖν καλεῖ, ὃ ἐστὶ τῆς σωφροσύνης. τὴν δὲ τρίτην ἀποτίκτει φησὶ τὴν δικαιοσύνην.

Ibid.

Ἀδράσεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθῆντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδρασα εἶναι. διὸ καὶ πρὸ τῆς ἀντρος τῆς νυκτὸς ἠχεῖν λέγεται· παλάμησι δὲ χάλκεα ῥόπτρα δῶκεν Ἀδρασεῖη. ἐν τοῖς προθύροις γὰρ τῆς ἀντρος τῆς νυκτὸς κάθηται ὁ Φάνης· ἐν μέσῳ δὲ ἡ νύξ, μαντεύουσα τοῖς θεοῖς θεσμῶς. (cf. Fr. 27.)

Proclus Commentario in Platonis Parmenidem.

Αὐτὸν τὸν Δία καὶ τὸν Διόνυσον παῖδας καὶ νέβες τῆς θεολογίας καλεῖ, καίπερ ὄντε νέω, φησὶν ὁ Ὀρφεύς.

Ibid.

Ibid.

Ὁ μὲν γὰρ Ὀρφέως μετὰ τὴν κατὰποσιν τῆ Φάνητος ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησί. ἐπειδὴ πρῶτως μὲν καὶ ἠνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τὰ πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἰτίαι. καὶ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ὁ ἕρως αὐτὸς, καὶ τὰ σοιχεῖα, καὶ ὁ ἕρως ὁ ἐνοποιὸς; καὶ πάντα ἀπλῶς ἐν γεγονότα. Ζηνωνὸς (sic) δ' ἐνὶ γασέρι σύρρα πέφυκε. *v. Benti. Ep. ad Mill. p. 3. (cf. Fr. 6, 8.)*

Ibid.

Οὐκ ἂν θαυμασώμεθα τῶν Ὀρφείως ἀκόντες ἐπῶν, ἐν οἷς φησιν ὁ θεολόγος

Αὕτη δὲ Ζηνὸς κ' ἐν ὄκμασι (sic) πατρὸς ἀνακτος
Ναῖισ' ἀθάνατοί τε θεοί, θνητοί τ' ἀνθρώποι,
Ὅσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ἕξερων ὅπως ἔμελλε.

Scr. ὀππὸς' vel sic leg. vt ante ἄσσα. (cf. Fr. 6, 7. et Fr. 35.)

Ibid.

Χρόνος δὲ ὑπὸ Ὀρφείως ὀνομάζεται, κατὰ δὴ τινα θαυμαστὴν ἀναλογίαν. γενέσεις γὰρ ὁ θεολόγος τῶν ἀγενήτων μουσικῶν παραδῆς, καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἐκφάνσεως τῶν θεῶν χρόνων συμβολικῶς ὠνόμασεν. ὅπερ γὰρ γενέσεις, ἰκεῖ καὶ χρόνος.

Proclus Comm. in Alcibiadem I.

Ὁ θεολόγος ὁ παρ' Ἑλλήσιν, ἀνόμματα ἀποκαλεῖ τὸν ἕρῳτα ἐκείνον. Παιμαίνων πραπίδεςσιν ἀνόμματος ἰκύν ἕρῳτα.

Ibid.

Καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων, εὐρῶν παρ' Ὀρφεῖ τὸν αὐτὸν τῆτον θεὸν καὶ ἕρῳτα καὶ δαίμονα μέγαν ἀποκαλεῖσθαι. ἀγαπήσεια καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆ ἕρῳτος τὸν τοιῆτον ἴμνον. περὶ μὲν γὰρ τῆ νοητῆ νῆ λέγων ὁ θεολόγος,

Σ 6 4

αἰβρός

αβρός ἔρως φησὶ, καὶ μήτις ἀτάσθαλος, καὶ πάλι,
 αἴσιν ἐπεμβεβαῶς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπίχνη· (sic duo
 MSS. cf. p. 404, 8.) περὶ δὲ τῶ νοερεῖ νῆ καὶ ἀμεθέντες, καὶ
 μήτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερπής (cf. Fr.
 8. 2.). καὶ πάλιν, ἐν κράτος, εἰς δαίμων γενέτο μέγας
 ἀρχὸς ἀπάντων. v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. 4.

Ibid.

Παρά τῶ Ὀρφεῖ λέγει περὶ τὸν ἑαυτῆ πατέρα τὸν
 Κρόνον ὁ Ζεὺς· Ὀρφεὺς δ' ἡμετέραν γενεὴν ἀριδείκτε
 δαίμων. (cf. Fr. 10, 4.)

Ibid.

Καὶ μοι δοκεῖ, καθάπερ Ὀρφεὺς ἐφίσησι τῶ βασιλεῖ
 Διονύσω τὴν μονάδα τὴν Ἀπολλωνιακὴν ἀποτρέψασαν αὐ-
 τὸν τῆς εἰς τὸ Τιτανικὸν πλῆθος προόδου, καὶ τῆς ἐξανα-
 γάσεως τῶ βασιλεῖς Κρόνου, καὶ φερεῖσαν αὐτὸν ἀχραν-
 τον ἐν τῇ ἐνώσει, τοιαῦτα δὴ καὶ ὁ Σωκράτης δαίμων πε-
 ριάγειν μὲν αὐτὸν εἰς τὴν νοεράν περιωπὴν, ἐπέχεειν δὲ τῶ
 πρὸς τῆς πολλὰς συνουσιῶν.

Ibid.

Πάρεδρος ὁ νόμος τῶ Διὸς, ὡς φησὶν ὁ Ὀρφεύς.

Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I.

Ἄλλὰ μὴν καὶ ὑλῶοι λέγονται, οἱ τήνδε τὴν ὕλην ἐξ-
 ἀπτοντες τῆς τῶν ἑραλίων, καὶ διὰ τῆς φερεῖντες αὐ-
 τήν, καὶ μὴ συγχωρεῖντες ῥευσὴν ἔσαν, παντὴ φθείρε-
 δαι. φησὶ γάρ καὶ ὁ Ὀρφεύς· Ἰλῆς ἑραλίας καὶ ἀσε-
 ρίης καὶ ἀβύσσου.

Olympiodorus Comm. in Phaedonem.

Καὶ ἔστι τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοιοῦτον παρὰ τῶ Ὀρ-
 φεῖ. τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται. πρώτη μὲν, ἡ
 τῆ

τῷ Οὐρανῷ, ἣν ὁ Κρόνος διεδέξατο, ἐκτεμῶν τὰ αἰδοῖα τῷ πατρός. μετὰ δὲ τὸν Κρόνον, ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσεν κατὰ ταρταρώσας τὸν πατέρα. εἶτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὃν φασὶ κατ' ἐπιβελὴν τῆς Ἥρας τὴν περὶ αὐτὸν Τιταῖνας σπαράττειν, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτῷ ἀπογεύεσθαι. καὶ τέττες ὀργιδαίς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν ἀτμῶν τῶν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν, ὕλης γενομένης γενέσθαι τὴν ἀνθρώπων.

Ibid.

Διόπερ καὶ παρωδῆ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅσις δ' ἡμῶν αἰτέλεσος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ἄδῃ.

Ibid.

Καὶ ὅτι τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὸς ἐξ ἀλλήλων, κατασκευάζει ἡ λέξις, ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἀπὸ Ὀρφέως φημι λέγοντος· Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες καὶ υἱέες ἐν μεγάροισιν ἠδ' ἄλοχοι σεμναὶ κεδναὶ τε θυγατρές. πανταχῶ γὰρ ὁ Πλάτων παρωδῆ τὰ Ὀρφέως.

Ibid.

Ὁ Διόνυσος λύσεώς ἐστιν αἴτιος. διὸ καὶ λυσεὺς ὁ θεός. καὶ Ὀρφεὺς φησὶν·

— Ἀνθρώποι δὲ τελήεσσας ἑκατόμβας

Πέμπουσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτησιν*

Ὀργια ἐκτελέεσσι, λύσιν προγόνων ἀθεμίσιων

Μαιόμενοι· σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, ἕς κ' ἐθέλησθα

Λύσεις ἐκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρονος οἴσεθ

* — πῶσιν alter MS.

Ibid.

Ἐπιπέδον ὁ λόγος, Ὁρφεὺς τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἀγαν τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς σώματος ἀνάγων, καὶ τῆτο κύκλω πολλάκις.

Ibid.

Ἐπιπέδον οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὁρφέως παράδοσιν, τοῖς ὑπογείοις ἀναλογῆσι δ. σοιχείοις τε καὶ κέντροις, κατὰ δύο ἀντιθέσεις. ὁ μὲν γὰρ Πυριφλεγέθων, τῷ πυρὶ καὶ τῇ ἀνατολῇ, ὁ δὲ Κωκυτός, τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει, ὁ δὲ Ἀχέρων, αἴερι τε καὶ μεσημβρία. τῆτες μὲν Ὁρφεὺς ἔτω διέταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὠκεανόν, τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἀρκτῷ προσοικειῶ.

Olympiodorus Comm. in Philebum.

— ἐν δὲ γε τῷ φανερῷ ὁ νῆς βασιλεύει· διὸ καὶ Ὁρφεὺς φησὶ· νῆς δὲ αἶα ψευδῆς βασιλῆϊός.

Ibid.

— ἔτε (μνήμη) ἡ θεὸς αὐτῇ, ἀφ' ἧς πᾶσα ἡ ιδιότης ἐπιγίνεται, εἴτε ἡ παρὰ τῷ Ὁρφεῖ Μνημῶ, εἴτε καὶ ἄλλη τις ἕσα τυγχάνει.

Ibid.

Καὶ μὴν ἐν τοῖς Ὁρφεοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ὧν, τὰς τρεῖς ἐκφανῆσαι μονάδας φησίν.

Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν, MS. in Bibl. Reg.

Χεῖρες ἀπὸ τῆς χερίσεως, ὡσανεὶ χερίσεις ἔσαι, ἡ χεῖρα. ἑδεμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὁρφεὺς· Χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρεν πολυεργὸς Ἀθήνη.

Etymo-

Etymologicum MS. Bibl. Regiae:

Μίνθη, ἣν τινες ἡδύσμον καλεῖσιν. ἔστι δὲ καλάμινθος ἄγριον ἡδύσμον, ὅπερ λυπημένη ἡ Δημήτηρ ἰδῶσα ἐμίγησε καὶ ἄκαρπον ἐποίησε. Ὀρφεύς· Τὸ πρῖνον μέγα ἔνδρον ἐπὶ χθονὶ καὶ φερέκαρπον. Locus est inutilis.

Scholiasies MS. in Dionysium Perieges. v. 1.

Καὶ Ὀρφεύς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Κέρης Φησὶν· Κύκλον γ' αἰναλον καλλιρρόον ὠκεανοῖο, γαῖαν δῖνησι περὶ νιν ἔχει χιμφίελισσε. Hoc fragmentum aliter legitur apud Euthathium l. c. (cf. Fr. 44.)

Scholiasies MS. in Aphthonii Progymnasmata.

Ὀρφεύς ὁ παῖς Οἰάγρου περὶ Φησὶν ἐν λόγοις·

Ἐν θήρεσσι λέοντες ὄρειλεχέες χαμαιεῦναι
Γίνονται, δάφναι δ' ἐν δένδρεσιν ἠυκόμοισι.

Orphei Argonautica collata cum Cod. Regio 2763.

<p> vl. 13 <i>ὄς ἔλοχ.) ὡς ἔλοχ.</i>
 16 <i>καλέσει) κικλήσκαι</i>
 24 <i>Μήχη καὶ) Μήλη τε καὶ</i>
 43 <i>ἔσον) ἔσ' ἐν</i>
 61 <i>περιώσει) In margine hoc Scholium: πλεον, περισσῶς τῶν ἄλλων, παραλήπτου δὲ καὶ ἀντὶ τῆ μάτην, ὡς (Ὀμηρος· Οὔτε σε νεκρῶν περιώσιον ἔτε κελύω. καὶ ἄλλῃ Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ἀργιοφάντης. v. Anthol. IV. p. 509. ed. Brod. unde sumtus hic versus. Sed utroque loco legendum ἀργιοφάντης.</i>
 68 <i>ἦνυσσε) ἦνυσε</i>
 74 <i>πολυήρωτον) glossa interlinear. πολύευκτον</i>
 96 <i>ἐπιήρανος) glossa interlin. σύνοδος</i>
 121 <i>Θεσπεσιῶν) Θεσπιῶν</i>
 Ibid. <i>Τελμισσοῦ) Τελμισσοῦ</i>
 133 <i>Ἐρυτον) Εὔρυτον</i>
 Ibid. <i>Ἐχιόνα) Ἐγχιόνα</i>
 134 <i>Μερετοῦ) Μενέτω</i>
 137 <i>ἀντεπόρησε) gloss. interlin. ἦλθεν.</i>
 162 <i>Περσεῖην) Τερρσίην</i>
 164 <i>Βοιβηίδα) Φοιβηίδα</i>
 184 <i>Αἴγιν) Αἴγιν'</i>
 Ibid. <i>ἄλιστραφῆος) ἄλισεφῆος</i>
 187 <i>Φερίτιας) Φερήτιας</i>
 191 <i>Σύγχοστος) glossa interlin. γαττιάζων.</i>
 193 <i>Αἰθήπιοι) Ἄσωποῖο</i>
 202 <i>ἄκελον) ἕκελον</i>
 204 <i>Θεράπιας) glossa interlin. αἰγιαλῆς</i>
 213 <i>Καὶ μὴν) Ναὶ μὴν</i>
 223 <i>ἐλάσσα) ἐλάσαι</i>
 226 <i>Ἀογενῆς ἐρῦθνης παροήδης Sic MS.</i> </p> | <p> vl. 266 <i>ἀνέρθη δὲ) δὲ abest a MS.</i>
 271 <i>Φρέν) Φρένας</i>
 273 <i>ἐπάρτια) ἐπ' ἄρτιω</i>
 286 <i>μῆνον) μῆνοι</i>
 294 <i>ἦδη) ἦδε</i>
 296 <i>ἐπισσαμένουςιν) ἐπ' ἐσσομένουςιν</i>
 318 <i>Βύρη καὶ) Βύρη τε</i>
 338 <i>χρυσεατάραςας) χρυσεατάρας</i>
 445 <i>Φρέν) Φρένας</i>
 458 <i>Πισσαίη) Πισσαίη</i>
 465 <i>ἄβροητα δὲ βροτοῖσιν Sic MS.</i>
 468 <i>ἐκῆτος) ἐπασας</i>
 475 <i>ἕμερον) ἦμερον</i>
 481 <i>μόχθα) μόχθας</i>
 485 <i>Ἀβαρνιαδάς) Ἀβορνιαδάς</i>
 531 <i>πράηκα) οἱ ηκα</i>
 548 <i>ἔκτανε) ἔκτανε</i>
 567 <i>πλακίεσσιν) πλακίεσσα</i>
 570 <i>κατεκαίαζον) κατεκίαζον</i>
 635 <i>κναμὸς) κνάμος</i>
 641 <i>ἐξήκετο) ἐξίκετο</i>
 653 <i>καλέσσα) καλέσοι</i>
 656 <i>ἐπερασσασαμιν) ἐπεράσσομα</i>
 696 <i>δινῆθη) δινεῦντο</i>
 734 <i>αἰλὺς) αἰλὺς</i>
 739 <i>Τιββαίρηνα) Στυβαίρηνα</i>
 759 <i>ἐπρίον) ἐπρίων</i>
 778 <i>συνδῆνον) συνδῆνον</i>
 785 <i>ἄλκετο) ἄλετο</i>
 789 <i>μέγα) μέγα</i>
 791 <i>θνώδεος) θνώδεος</i>
 834 <i>ἐδέ τοι) ἐδέ τι</i>
 843 <i>ἀποφθίσαν) ἀποφθίσαν</i>
 861 <i>νώτω) νώτων</i>
 893 <i>ὄργων) ὄργων</i>
 902 <i>τελετάς) τελεταῖς</i>
 904 <i>Κυθηρίασιν) Τηβίωσιν</i>
 908 <i>ἐπιπνίσκα) ἐπιπνίσκα</i>
 909 <i>πυμάτων) πυμάτω</i>
 914 <i>κύπαρον) κύπαρον</i>
 935 <i>ἦμὲν) ἦ μὲν</i> </p> |
|---|--|

- vī. 952 ἦησα) ἦησα
 962 μῖξ δ' ἰμαῖς) δ' αὐ μίξαι
 965 ῥήξασα) ῥήξαι
 966 Ἀληκτώ) Ἀληκτώ
 977 ἔφω) ἔφω
 1000 χέλους) χέλους
 1001 πέμπων) πέμπων
 1004 Κυτῆϊδα) Κυτῆϊδα
 1016 κῶας) κῶα
 1040 σκοπερῆ) σκοπερῆ
 1048 Ποιάνθη) Ποιάνθη
 Ibid. ἕθα δὲ) ἐνθάδε
 1050 Σαρράγγας) Σαρράγγης
 1052 ἔλασιόμα) ἔλασιόμα
 1058 πρῶτ' ἰσφακίανουμιν) πρῶ-
 τας ἰσφακίανουμιν
 1060 πα) Γυμναίης) τε καὶ Γυ-
 μναίης
 1123 ἐπισιπιάστω) ἐπισιπιάστω
 1129 χρυσορόας) χρυσορόας
 1130 ὕδος προρέων) ὕδος προρέων

- vī. 1132 τε καρπός) Abest τε
 1159 Οὐπεν). Ἡ πα)
 1163 ἀργεννῆς) ἀργεννῆς
 1167 ἔξειδ') ἔξειδ'
 1173 αἰνολεχῆ) αἰνολέχων
 1180 θύελλα) θύελλαν
 1184 ὀπόδ') ἔ πόδ'
 1196 τέρηματα) τέρηματα
 1202 ἀνέτραχε) ἀνέτραψε
 1224 τίνα σοι) τί νύ σοι
 1225 ἴκεθε) ἰκῆθε
 1233 λύγρω) λύγρω
 1239 λυσάμενοι) λυσάμενοι
 1242 Διωνύσοι) Διωνύσοιο
 1244 δ' ἀντολίαισιν) γὰρ πε-
 λαισιν
 1247 ἰκόμεθ') ἴχομεθ'
 1248 Πιλύβαιον) Πιλύβαιον
 1260 ἐκδυτο) ἐκδυτο
 1267 ἀκκας) ἀκκας
 1361 ἀπορρίψεδω) ἀπορρίψεδω

Orphei Hymni collati cum Codd. Reg. 2763 et 2765.

(*Paginae sunt ex edit. Eschenbachii.*)

- p. 94 MS. A. τῆ αὐτῆ πρὸς Με-
 σαῖον. εὐτυχῶς χρῶ ἱταῖρε.
 96 l. 9 σινευακτῆρας) σινευακτῆ-
 ρας A.
 — l. 20 κλήξω) κλήξω A.
 — l. 23 Περίσιαν Φιλήρημον ἀγαλ-
 λωμένη ἰλαφοῖσιν,
 Νυκτερίαν σκυλακίτιν etc. Sic
 MS. A.
 100 l. 1 ὑμνοδόταρα) ὑμνοδότα-
 ρα A.
 — l. 8 νικασγῆς) νικασγῆς A.
 — l. 18 μύση) μύση A.
 102 l. 8 κατινόςμω) κατὰ πό-
 σμω A.
 — l. 17 κυκλόντας) κλιόντας A.
 — l. 18 πυρόντας) πυρόντας A.
 104 l. 9 καλῶν) καλῶς B.
 — lb. ζαμενῆς) δυσμενῆς A. B.
 — l. 13 αἰολόδακτε) αἰολόδακτε A.

- p. 104 l. 14 χροῖνα σῆρας) χροῖνα κα-
 τας A. χροῖνα πειρῶν B.
 — l. 20 σύν) Abest ab A. B.
 106 l. 1 ἄστροισι) ἄστροισι A.
 — l. 3 χαροδῶτι) χαροδίτι A.
 — l. 9 Ἐγρανία) Οὐράνια A. B.
 — l. 11 τετιμένω) τετιμένω A.
 — l. 14 ἄψοφον) ἄψοφον A.
 — l. 27 πολύκτιτι, πότνια) πο-
 λύκτιτι ποττία A. B.
 108 l. 10 * κόσμω) νόμω, κό-
 σμω A. B.
 — l. 16 ἔκαυλε) ἔκαυλε A.
 — l. 18 σύσχορε) σύσχορε A.
 110 l. vlt. γέννα) γέννας A.
 112 l. 6 ἄμμα) ἄμμα B.
 — l. 7 MSS. A et B interferunt
 hunc versum: Μῆτρες Ζηνοῖς
 ἄνακτες, ἀλυμαῖα, αἰγιό-
 χαι.

- p. 114 l. 3 ἐνημεμένη) ἐνημένη A.
 — l. 6 μὲν διαρῶν) μὲν μῦτερ
 A. μὲν μερῶν B.
 — l. 24 Πλάτωνα) Τυφῶνα A.
 116 l. 8 ὀκρατεῖς) ὄκρατεῖς A.
 118 l. 2 πτησσασι) πτησσεσιν A.
 — l. 9 MSS A et B interse-
 runt: Εἰρήην τε θεὸν πα-
 ρότροφον, ἀγλαότιμον.
 — l. 17 ἀτραπία) αἰτραπία A.
 — l. 19 νεφιλῶν) νεφῶν A.
 120 l. 25 Τριτώνων) Τριτώνων A.
 122 l. 1 ὑδροδόμοι) ὑδροδομοὶ A.
 — l. 13 ἐν) Abest ab A.
 124 l. 10 Ἰσία) Ἐσία A.
 — l. 24 Κωρυνιώτα) Schol. mar-
 ginal. ἀπὸ τῆ Κωρυκικῆ ἀν-
 τρα ἐν Περουσιῶ ἐν ᾧ αἱ μῦ-
 σαι ἐτιμῶντο.
 126 l. 13 προῆσι) προῆσι A. B.
 — l. 17 Περσεφύνα) Περσεφό-
 νη A.
 — l. penult. Ὀρμάδιον) Ὀρμά-
 διον A.
 — Ibid. βοτρυφόρον) βοτρυφό-
 ρον
 128 l. 1 ἀρήκτοις) ἀρήκτοις B.
 — l. 2 ἐπίνευσον ἐνηης) ἐπίνευ-
 σον ἀμενηνῆς A. ἐπίνευσον
 ἀμενῆς B.
 — l. 18 οἰσρῶσα) οἰσρῶσα A.
 — l. 20 Φυγόλακτε) Φυγόλα-
 κτρε A.
 132 l. 15 λαχῶσα) λαβῶσα A. B.
 — l. penult. Κλεισία) Κλησία A.
 136 l. 5 ὀρμαίνωνται) ὀρμαίνον-
 ται A.
 — l. 9 Φύλων) γύλων A.
 — l. 11 Ζηρός) Δίσι A.
 — l. ult. ἐκ κήκτα) ἐκπλήκτα A. B.
 138 l. 20 βροῖθτα) βροῖσσα A.
 — l. penult. γυάλοισιν) ἐν γυά-
 λοισιν
 140 l. 1 λαχῶσα) λαβῶσα A. B.
 — l. 3 θνητῆς) θνητοῖς A.
 — l. 15 σὺν σῆ) σὺν σοι A.
 — l. 24 δροσρῆς) δροσρῆς A.
- p. 140 l. 24 πολυθήρτων) πολυθῆ-
 ρτων A. B.
 142 l. 21 θυρακχθῆς) θυρακ-
 χθῆς A.
 — l. penult. Νύσιον) Νύσιον
 144 l. 6 βόικχε) Abest a MS. A.
 — l. 14 σαβασία) σαβασία A.
 146 l. 22 κορυνιώτης) κορυνιώτης
 A. B.
 — l. penult. Νύσια) Νύσια A.
 148 l. 2 ἀξίτροφοισιν) ἀξίτρο-
 φοισιν A.
 150 l. 6. γερανός) γερανός A. B.
 — l. 18 ἐπερῶς) ἐπερῶς A.
 152 l. 14 καλ' ἐπήρ.) καλ' ἐπήρ.
 A. B.
 154 l. 2 ἀνυπότροφον) ἀνυπότρο-
 φον A.
 — l. 9 ὑπνοδάτω) ὑπνοδάτω A.
 156 l. 9 μοοσίμω) μοοσίμω A.
 — l. 22 ἔλαβ') ἔλαβ' A. B.
 158 l. 12 πάντα) καὶ πάντα A.
 — l. 18 παλιδερκίος) πανδερκίος A.
 160 l. 8 τὸ σου) τὸν σου A.
 — l. penult. οἴκα) οἴκα A.
 162 l. 2 νομίμοις) νομίμοις A.
 — l. 13 αἰκῆν) αἰκῆν A.
 — l. 25 ἐπὶ λουβῆς) ἐπιλουβῆς A.
 — l. 26 ὄπαι) ὄπαι A.
 164 l. 4 ὑγίαιαν) καὶ ὑγίαιαν A.
 — l. 17 εὐθαλῆς) ἀεθαλῆς A.
 — l. penult. εὐρῶσα) εὐρῶσα
 A.
 166 l. 1 ἔχουσαι) ἔχουσαι
 — l. 7 ἀνυδρομοὶ θ') θ' abest a
 MS. A.
 172 l. 22 In MS. A. desunt ψυ-
 χαῖσι σίνουικον εὐδύνατον,
 κρητερόν; θνητῶν.
 174 l. 6 ἀγνῆ) ἀγνῆ A.
 176 l. 8 MS. A sic: Ὑπῶσαν ἐκ-
 μάσι νοταραῖς ὀμβροῖσιν
 ὕδωρ.
 176 l. penult. ἱεροῖς χαρίεντα) ἱε-
 ροῖσι χαρίεντα. A. B.
 180 l. 23 πάντων) πάντως B.
 — l. 26 ἐκλύης) ἐκλύης A.

Orpheus de Lapidibus collatus cum MS. Reg.

2764.

(Paginae sunt ex edit. Eschenbachii.)

- p. 186 l. 10 γράφεται) γίνεται
 — l. 14 Scholion MS. ἦλθε κομίζων ὁ τῆς Μαιῆς υἱὸς Ἑρμῆς ὄντων τῶ ἀλεξικακῶ Διὸς κελύων μοι τέτο ὄντων τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως ἔχωμεν ὠφέλη δὲ ἔχωσιν ἑπῆιν βοήθα ἐν τοῖς ἐπιγυρομένοις ἡμῖν χαλεποῖς ἀσφαλῆ.
- 188 l. penult. τραφερῶν) A prima manu, πῶα φερῶν
- 190 l. 8 φοῖζόν τε ἐπῆσαι) φοιζόντες καὶ χαμαί
- l. 12 Schol. καὶ τὰ δαιμόνια διώκων, ἃ τῶι πλησιάζουσιν. ταῦτα δὲ ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων ἔπει.
- l. 22 πρέσβυν) πρέσβαν
- l. vlt. πεπονημένους) πεπονημένον
- 192 l. 2 Schol. Τάτω δὲ οἱ λαοὶ τῶν ἰδιωτῶν ὀνόματα μάλα ἀποδιδόασιν, ὡς μάλλον αὐτῶν ἀποτρεπόμενοι.
- l. 4 Schol. ὁ ἐστὶ κολλάκις τῆς τοῦτες οἱ ἰδιωτῶν ἢ ἀγνοίας καὶ φθῶν ἀποκτάνουσι.
- l. 12 ἐα) ἐμέθεν
- l. 14 δίζηται) δαίζηται
- l. 19 αἰνὰ πεινῶντες) ἀναπνῶντες
- l. vlt. εἰχοντι) εἰχοντα
- Ibid. Schol. Τοῦτο καὶ τὸ Δημοδίου ἐν Ὀλυμπιακοῖς προοίμιον. ἀντὶ ποδῶν ἂν ἢ ἄνδρες Ἀθηναῖοι χρημάτων ἡμᾶς ἐλέειμι νομίζω ἢ φαιρονόμενοι, τὸ μῦθον εὐνοῖσαν τῇ πόλει περὶ ἧν νυνὲς σκοπῶτε. σύγκρισις γὰρ ἀγαθῆς βελῆς καὶ χρημάτων πάνταυθα κακῶ.
- 194 l. 10 δοκῶσαι) δοκῶσαι
- l. 14 κίον) ἴον
- p. 194 l. 26 Schol. ὁ γὰρ φόβος μὴ ἠνύκαζε καὶ ἀετὸν καὶ πρῶτον ἀνέμα γινάσκει, κατέσι, ταχύτατον.
- 196 l. 8 Schol. πολλὰς κύκλας καὶ σποκὰς περιεσφόμενος ἐποίησιν.
- 198 l. vlt. κηφάσκω) κηφάσκω
- 200 l. 20 Schol. Καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσεῖ· ὄντων τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τέτο δίδωμι.
- 202 l. 2 θαλῶν) θαλάσσιον
- l. 14 πετρούκης) Abest a MS.
- l. 20 κατόψεται) κατόψεται
- 204 l. 13 Schol. Τῶν αὐτῶν μίση σὺν ἐλαίῳ, καὶ τάτω τὸ βρέγμα ἀλειφόμενος τριχῶς ἐπαναφύσκει.
- l. 15 Schol. Νέος δὲ παρθέον ἢ γυναῖκα ἄγην, τέτον ἢ φέροιστο πρῶτον αὐτῇ συγγεγόμενος, αἴτιος αὐτοῖς ὁμοιοῖας ἔσται.
- l. 21 Schol. Τῷ Διονύτῳ κισσοχίταν ἤγην κισσοφῶν τῷ Διὸς υἱῷ, τῷ αἰγιόχε ἀγγέλω ἢ τοῖς προλέγων τὸν λίδον εὐάρετον ἄνθρωπον. βίβραρον δὲ ὅτι ἐν Συρίᾳ παρὰ τὰ βρέγματα τῶν ποταμῶν ἐνοίσεται. διὸ καὶ φησὶ τοῖς ζαθέου αὐτὸν ὕδασι βρεχόμενον.
- 206 l. 6 Schol. ῥόδιον κυρίως τὸ κύμα.
- l. 10 δὴ πῦρ) μὴ πῦρ
- l. 17 θυπολίησι) θυπολίησι
- l. 22 πίττι) πίττω
- l. 23 μίσγων) σμίσγων
- l. 24 ἀποσίλβοντα) ἀποσάχοντα
- l. 25 γὰρ δώσει) γὰρ τοι δώσει.

- p. 208 l. 24 Schol. ἢ τὰ τέσσα φε-
νύσασα τὰ ἑαυτῆς.
- 210 l. 9 καταλέξαι) καταλέξω
- 214 l. 4 ὀρίνη) ὀρίνης
- l. 7 λύσης γε) λύσησι
- 216 l. 14 εἶχοντες) εἶχοντες
- 218 l. 10 μῆν) μῆν
- l. 14 οἰκτέρων) οἰκτέρω
- l. 27 ἔλακ) ἔλακ
- 220 l. 11 Λήσεται) ὦν κ' ἐθέλοις)
Λίσσονθ' ὦν καθέλοις
- l. 20 γυναικίη) γυναικίης
- l. 21 κέκλωται) κέκληται
- 222 l. 4 Schol. καὶ ὁ αὐτὸς Ἰβρίων
περὶ τῶ λίθου ἤκασον ὡς ὠφε-
λᾶ τὰς σκορπιωθήκτες.
- [— l. 10 Schol. ὁ αὐτὸς τὰς ἐν
αὐχένι ἐδίνας παύσα μυχθᾶς
ἐσοδαίω καὶ ὀπῶ.
- l. 11 βάψας) κάψας
- l. 23 αἶψα) ἄρα
- 224 l. 6 ἐνιχωροφθέντα) ἐνωρε-
θέντα
- l. 12 δ' ἰδία) δῆδια
- l. 16 σείετ' ἐνι) σείηται
- l. 16 οἰόμενον) οἰόμενον
- l. 21 Περσίδα) Περσηίδα
- 226 l. 4 ὀλέθροις) ὀλέθριος
- l. 11 ὄγ' ἐν δίγησι) ὄ γε δίγησι
- l. vlt. περιία) περιίαν
- 228 l. 17 ταῦμα) τραῦμα
- l. 21. περιωνέχουσα) περιμύ-
χουσα
- p. 230 l. 2 ἀκρήτα βρομίω) ἀκρή-
τοις βρομίω
- l. 23 Schol. Ἐτο δὴλονότι πα-
ρα σεαυτῆ νοῆς ἀπέ, πρῶ-
τον αὐτῷ θανάθ κίντας ἀπ-
θανάται. (Sic)
- 232 l. 5 μέσον) μέσον
- l. 13 ἄλυσσον) ἔλξεν
- l. 16 τεύξη, θῆν δ') τεύξα,
μηδ'
- l. 17 ναίη) ναίη
- 234 l. 3 Schol. Οὔτε νίαν οἰζῦν
ἤγαν ταλασπερίαν καὶ ἀβρο-
σίαν ἀφίησι τοῖς ἀνθρώποις
ἐπελθῆν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς.
καὶ τὴν καλαίαν ἀποκαλίω
ὁ τοῦτοσ λίθου.
- l. 6 ἰχώρι. τῷ εἶον ἀφροῦ. αἰ-
μοὶ δὲ ἀντιτῶ πτυέλα λαμ-
βάειδα.
- l. 22 Γυέμνοι) Πινέμνοι
- 236 l. 8 κληζαν ὕμνοισιν) κλη-
ζαν ὕμνοισι
- l. 11 τήκαν τόν γ' ἰδίη) τή-
καν ἠδέη, omisso τόν γ'
- l. 20 κικλήσκαι) ἐπικικλήσκαι
- 238 l. 2 ἀβρήτον) ἀβρήκτος
- l. 7 ἄγαν) ἄγα
- l. 9 τε) Abest a MS.
- l. 12 ἠδ' ἐρατόν τε) ἐρατόν
αὐτε
- l. 25 βακχικά) βακχίδα
- l. penult. θύτων τε) θύωτα.

IO. MATTHI. GESNERVS
DE PHOENICVM
NAVIGATIONIBVS
EXTRA
COLUMNAS HERCVLIS.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS
CHICAGO, ILLINOIS
1963

IO. MATTH. GESNERI

DE

PHOENICVM EXTRA COLUMNAS

HERCVLIS

NAVIGATIONIBVS

PRAELECTIO I

HABITA V. DEC. CIDIƆCCLV.*

um de electo apud vos commentarer, Sodales, meministis, in illam me disputationem incidere, qui factum sit, ut res notae Homero Herodotoque, electrum et *κασσίτερον* s. stannum, eaeque patriae, posteriori se aetate velut subducerent, et in obliuionem venirent? eiusque rei causam coniectam esse in calamitatem Phoenicum, nominatim Sidoniorum, qui soli extra Herculis columnas dextro flexu nauigare ausi, non tantum ad Cassiteridas insulas Britannorum, sed ad Aesthiorum quoque Glessariam s. Electrida peruenerint: atque ut soli illud vestigal, reditum illum, haberent, diligenter, etiam monstris forte mendaciis, itineris rationem texerint. Quare non mirum fuisse, quod cum interitu illius reipublicae, etiam nauigationis istius memoria interciderit, ignota manserit mercium patria, donec nouum suum velut

Dd 2

saecu-

*) Vid. Comment. Soc. Scient. Gotting. To. III p. 67 seq.

saeculum, nouam sortem ἢ. μοῖραν vtrāque res nacta, ex suo ἄδη denuo emerfit. Ab illo inde-tempore AA. facpius quam alias et studiosius tum de fidē Herodoti, quando illa ab iunioribus destituitur, tum praesertim de nauigationibus Phoenicum, Argonautarumque extra columnas Herculis et cogitauit et quaesiuit: praeter cetera illud, *An simpliciter fabulosum sit, e Ponto Euxino vel Maeotide palude adeo peruenisse Argonautas in Oceanum Germanicum? circumnauigatam a Phoenicibus Africam?* Quid maxime mihi probabile videatur, sine ambage vltiori declarabo. Neque vereor, vt apud vos AA. aut si alii ista cognoscent viri eruditi, fraudi mihi sit haec disputatio, obiiciaturque illud, quod in euagantem nimis libere commentatione in dicitur (Aristid. Aegypt. T. 2 p. 354 pr.) Ἐξω ἑηλῶν καὶ Γαδεύρων ὁ νῆς. Hic neque vobis iniucundum, spero, fuerit, extra columnas dextrorsum pariter et sinistrorsum mecum euagari.

§ I

Antiquissimi scriptores ambiri terram omnem Oceano tradidere.

Iam primum illud satis constat inter eos, qui antiquos scriptores paullo norunt familiarius, esse illam communem his, qui rerum originibus fuisse propiores, sententiam, vt dicant, terras omnes ambiri Oceano. Tractauit hunc locum Bochartus (Canaan 1, 36 p. 707) quo minus opus est, nos ei hic immorari. Vnum modo alterumque ab illo praetermissum iuuat adiacere, vt illud, quod Strabo, demonstraturus in ipso operis ingressu ἀρχηγέτην εἶναι τῆς γεωγραφικῆς ἐμπειρίας, ducem et auctorem primum esse Geographicae peritiae, Homerum, pluribus poetae locis conficit, dictam ipsi fuisse tellurem, vti reuera sit, Oceano circumfluam (ὠκεανῶ περικλυσον, ὡς περ ἐστὶν). In Orphicis Hymnis, quorum certe materia priscam illam et primam, de qua nobis constet, aetatem refert,

fert, (10, 15) vocatur Ὠκεανός τε περίξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἔλίσσων, quod pulchre Scaliger fecit *Et terram Oceanus lustrans anfractibus salis*. Porro Oceanus (82, 3) celebratur, Ὁς περικυμάει γαῖης περιτέρμονα κύκλον, qui fluctibus circumi 'circa' agit orbem suum terrae finitorem. Sic enim paullo disertius explicēs hanc versum, quam factum est Scaligeri carmine; *Qui circumfluis anfracta ambrosualia iactat.* Istam poetarum doctrinam fictam simpliciter esse, nec fundamentum habere et quasi solum in ipsa rerum naturae, qua tum nota erat, historia, vix potest in mentem venire, nisi ei, qui parum illos prius Graecorum doctores, parum historiam antiquissimam noverit. Et Pomponius Mela non sine causa (3, 5 fin.) Physicos et Homerum iungit, *quā uniuersum orbem mari circumfusum esse* dixerint. Quid apertius loco Aristotelis, vel quisquis auctor est libri de mundo (c. 3), vbi dicit, vulgus distribuisse orbem nostrum in continentes et insulas, cum ignoret totam habitabilem vnam esse insulam, ὅτι καὶ ἡ σίμπασα μία νῆσός ἐστι, ὡσεὶ τῆς Ἀτλαντικῆς καλεμένης θαλάσσης περιρρόμενη. Cum de Africae extremis praesertim quaeratur, ponimus hic statim Herodoti locum, quo deinde etiam utemur (4, 42) Λιβύη μὲν, inquit, δηλοῖ ἐωυτὴν ἔσσα περιρρότος, πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίαν οὐρίζει, indicat Africa et manifesto de se declarat, se esse circumfluam, praeterquam qua parte Asiae contermina est. Loquitur vt de re, quae sensu ipso et experientia adeo cognita sit, cognosci ab unoquoque possit. Quantum sit huic dicto patris historiarum tribuendum, vt pateat, videamus, AA. quomodo de simili re, sed de qua minus ipsi constabat, paullo post loquatur (c. 45). Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς ἕδαμῶν Φανερῇ ἐστὶ γνωσκομένη, ἔτε τὰ πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα, ἔτε τὰ πρὸς βορρην, εἰ περιρρότος ἐστὶ. Negat a quoquam manifesto exploratum esse, vtrum Europa vel ad orientem vel ad septentriones circumflua sit. Quanta sit Herodoti modestia, quam circumspecta fides, apparebit, si quis animaduertat, quam contra asseuerate poster

de re non magis comperta, sed sibi forte minus quam
 priscis illis cognita, pronunciauerint. Aristides, ut eum
 adellemus, qui post peragratum victoriis Graecis et Ro-
 manis orbem terrarum, Antoninorum aëro scripsit, dum
 quatuor illos sinus commemorat, quibus Oceanus in me-
 dias terras irrumperere tum adhuc putabatur, de Caspio s.
 Hyrcano mari non aliter, quam de mediterraneo mari,
 Arabicoque et Persico sinibus loquitur (Aegypt. T. 2 p. 354
 Iebb.) Nempe Strabonis fiducia, qui non minus asseue-
 rate ea de re narrat (l. 2 p. 83, 25). Redimus ad Herodo-
 tum. Simili ille modestia de eadem re, de extremis Eu-
 ropae ad septentriones et ad orientem solem, unde tamen
 stannum et electrum venire nouerat, loquitur (3, 115)
 Οὐτε δὲ ἐδενὸς αὐτόπτεω γενομένης ἐ δυνάμει ἀκῆσαι,
 τῆτα μελετῶν, ὅπως θαλάσσοι ἐσι τὰ ἐπέκεινα Εὐρώπης.
 ἐξ ἐχάτης δ' ὧν ὁ κασαίτερος ἡμῖν Φαιτῶν, καὶ τὸ ἤλεκτρον.
 Negat ex oculato telle se, licet hoc agentem, audire posse,
 quomodo mare sit ultra Europam, ex qua ultima et stan-
 num nobis veniat et electrum. Haec, nisi egregie fallor,
 indicant, quae asseuerate adeo de Africa extrema dicit, ea
 certa fide illum habuisse cognita, non tantum ex illa ge-
 nerali poetarum opinione collecta. Ipse, Strabo, cuius
 tempore, ut videbimus, pene interciderat circumnavigatae
 Africae memoria, tamen (lib. 2 p. 89, 22) Indiae termi-
 nos assignat τὴν τε ἐῶαν θαλάτταν, τὴν τε νοτίαν, τῆς
 Ἀτλαντικῆς, mare eoum s. orientale, et australe, par-
 tem maris Atlantici. Nempe ellipticam puto dictionem
 Strabonis, ita supplendam, τὴν τε νοτίαν (θαλάτταν,
 μέρος ἕσσαν) τῆς Ἀτλαντικῆς. Ne miremur, Atlantici
 maris partem vocari illud mare, quod Indiam terminat,
 cogitemus contra, Pindarum (Pyth. 4, 447) Argonautas et-
 iam in Rubro mari fuisse dicere. Nempe aequè late pa-
 tebant haec nomina: utroque interdum signabant totum
 Oceanum a meridie et ab occidente complexum terras. Ita-
 que synonyma, ut solet, iungit Pindarus, ἐν τ' ὠκεανῷ
 πελάγεσσι, πάντῳ δ' ἐρυθρῷ. Si Atlantici maris parti
 est

operis principio narrationem, quam ille Perfarum fide proponit, Phoenicum maiores a mari inde Rubro venisse ad mediterraneum mare, ut quae narrationi Mosaicae repugnet, quae *αὐτόχθονας* Palaestinae faciat: illa forte pugna componi potest. Vere dixit Moses, quae de Canaane et posteris illius commemoravit. Forte ab his etiam Israeliticae migrationis tempore coloni ad meridionalia Asiae litora venerint. Sed haec nihil impediunt, quo minus navigationis illi auctores Phoenices, illi Sidonis conditores, a Rubro mari venerint. Plane ut Mosi credimus, priores colonos ex Asia accepisse Graeciam: neque tamen fidem negamus Graecis scriptoribus, qui propriae Graeciae h. e. Europaeae colonos esse Graecos in Asia, vno ore testantur. Quid si non nugacem auctorem secutus Stephanus Byzantinus, de Azoto scripsit, *ταύτην ἔκτισεν εἰς τῶν ἐπικρατούντων ἀπ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης Φυγάδων; Ἐπικρατούντες* quidem proprie dicuntur, qui redeunt in locum, vnde venerant. Orientalem fuisse hominem, illa etymologia indicat, qua nomen urbis ab *Ἄζα* deducit, *ἄζαν* autem *ιν*, capram interpretatur. Schol. min. ad Od. Δ, 81 Sidonios, quos poeta medio loco inter Aethiopas et Erambos memorat, interpretantur, *τὲς παρὰ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅθεν μετακίσαν οἱ Φοίνικες*. Haec forte ex eodem fonte sunt, vnde apud Hesychium est *Σιδόνοι Φοίνικες καὶ δι τὴν ἐρυθρὰν οἰκόντες θαλάσσαν*. Sequitur in laudatis scholiis, *Ἐρεμβῆς, τὲς τραυλοδύτας — οἱ δὲ τὲς Ἰνδῶν κ. τ. λ.* De Sidoniis ad mare rubrum h. e. Indicum vid. Reland. Diss. de mari Rubro. p. 100. Phoenices nomine *ἑα* se fatentur esse *πυβῆς*, rufos, russeos: rubri maris accolas, ab Esauo, Edomo, Rufo illo dictos, licet Bocharto displiceat, probabile est, nec poenitet hoc fateri, cum videam sic arbitrari etiam Fourmontium (Reflexions critiques 2, 3 p. 139) non poenitendum remotissimae antiquitatis arbitrum, et Newtonum Chronol. ad A. 1048 p. 12 coll. A. 1045 p. 13. Quid si ipsum Sidonis vel Sindonis nomen patriam illorum notat *Sind*, quod nomen esse, quo fluvium suum, Indum, hodie

hodie vocant Indi, credendum est Relando p. 78. Σίνδοι Hefychio Ἐθνος Ἰνδικόν. Quod litera *s* excidit, non mirantur, qui *Sindonem* Graecorum et Latinorum, cum Ἰνδο conuenire, et ad *Indos* forte et ipsam referendam esse, cogitant. Cum Iacobus testamentum illud suum Propheticum faceret, iam nobilem navigationibus fuisse Europaeam Sidonem, constat ex Gen. 49, 13. Nec impedit, aut conuellit illam conjecturam diuersitas primae literae. Norunt, qui ista tractant, quam facilis sit sibilantium permutatio, et orientis non aliam literam Graecos quam Σ frequentius permutare. Caeterum Tyriorum et Sidoniorum originem a Phoenicibus longe a mediterraneo mari remotis accessit etiam Iustinus ex Trogo (18, 3) *Tyriorum gens condita a Phoenicibus fuit, qui terras motu vexati relicto patrias solo Assyrium stagnum primo (lacum Tiberiadis?) mox mari proximum litus incoluerunt, condita ibi urbs, quam a piscium ubertate Sidona appellarunt. Post multos deinde annos Tyron condiderunt.* Fidem itaque habeo non Herodoto modo, (in ipso exordio historiarum) sed et doctis Persarum viris, qui Herodoto percunctanti dixerunt, Phoenices a Rubro inde mari ad hoc Graecorum et mediterraneum mare delatos, regionem, quam prodente Herodoto tenebant, habitationibus occupasse, statimque longis navigationibus dare coepisse operam, cum Assyriorum Aegyptiorumque merces ad alias regiones transferrent. Fidei causa ponamus Graeca, Περσέων οἱ λόγιοι Φοινικὰς Φασί — ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλεομένης θαλάσσης ἀπικαμένους ἐπὶ τήνδε τὴν θάλασσαν, καὶ οἰκήσαντας τῆτον τὸν χῶρον, τὰν καὶ νῦν οἰκέουσιν, αὐτίκα ναυτιλίῃσι μακρῆσιν ἐπιπέδαι, ἀπαγινέοντας δὲ Φορτία Αἰγύπτια τε καὶ Ἀσσύρια, τῇ ἄλλῃ χῶρα ἔσαπικνέεσθαι. Antiquos quidem Phoenicas mari rubro nauigasse, adiunctis etiam Salomonis ciuibus, tanto facilius libris nostris credere par est: et illud simul cogitare, quod, cum nec ante ignotum esset, plane peculiari dissertatione (inter Miscellaneas secunda) probatum dedit Hadr. Relandus, Rubri s. Erythraei maris appellationem non esse

ad Sinus Arabici angustias adstringendam; sed adeo illam late patere, ut vniuersum Meridionalem oceanum (quum Atlanticum adeo) complectatur. Tanta profecto vis est coloniarum Phoeniciarum, ut eas omnes ex illa Palaestinae lacinia, quae peculiariter Phoenice vocatur, egressas, certe colonos omnes ibi natos alitosque esse pene ultra fidem sit. Nec scio, an soli circa Tyrum et Sidonem Phoenices intelligendi sint, cum Persarum regis copias navales Phoenicibus vel constitisse solis, vel certe eos maximum in his momentum habuisse, nartet Herodotus (3. 19). His enim bellum gerere contra suos colonos Carthaginienses recusantibus; οἱ λοιποὶ ἐν ἀξιώμαχοι ἐγίνοντο, reliqui Cambysis focii navales non digni erant, quibus bellum tale committeretur. Addit causam, Καὶ πᾶς ἐν Φοινίκων ἤρτητο στρατός. Hoc non significat, quod est in Gronouiana interpretatione, *ex illis nauticus omnis constabat exercitus, verum, ex illis pendebat omnis exercitus.* Adiuncta demum Phoenicia classe, satis firmus censeretur exercitus Cambysae; quem huius classis opera traiecturus erat scilicet. Cum ergo summa navalis rei penes illos esset, ausi sum egredi maris interni ad Occidentem terminos, et ultra columnas illas Herculis enauigare, et vrbes condere, quod Strabo (l. 1 p. 33 med.) paullo post Troicas res factum memorat. Ponamus et hic verba, Θρούλληται, (s. τεθρούλληται) ἡ Φοινίκων ναυτιλία, οἱ καὶ τὰ ἔξω τῶν Ἡρακλείων σηλῶν ἐπῆλθον, καὶ πόλεις ἐκτίσαν κακῆς, καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Λιβύας παραλίας, μικρὸν τῶν Τρωικῶν ὕπερον. Illam porro extra columnas navigationem licet in duas partes distinguere, eam, quae anfractu dextro in Septentrionem tendens, et alteram, quae sinistrorsum Africae oras persequabatur. Ac de hac quidem deinde. Phoenicum expeditiones et collocatas in litore Hispaniae colonias asseuerate memorat Strabo (3 p. 103 seq.) et persecutus est, ne alios commemoremus, post Bernardum Adretum (in opere eruditissimo *Varias Antiquitates de Espanna, Africa y otras provincias* Antu. 1614. 4) summus Bôchartus, qui alteram

Alteram Geographiae S. partem, Canaanis nomine appellatam impendit Phoenicibus; priorem autem illius librum illorum coloniis, et nuper Floreus in Hispania sacra (*Espanna sagrada*) quo minus nos hic in ea re immorari opus est. Sed ultra progressos ad extrema Hispaniae, flexoque ad orientem cursu stannum petiisse ex Britannorum insulis, electrum autem s. succinum a Borussiae hodiernae litoribus, in nostra de electro veterum commentatione (§. 8) satis, puto, probabili ratione (inventas enim demonstrationes nemo, puto, in tali re quaerit) ostensum est.

§ 3

Argonautarum reditus, in Orphico carmine hinc explicatur.

Iam inuat eandem rem ex reditu Argonautarum, ut ille in Orphico carmine descriptus est, confirmare, eademque illius carminis auctorem, quisquis est, in isto reditu non simpliciter ac monstrose mendacem fuisse; sed quae fieri per rerum, qua tum cognitae erant, naturam potuerint, siue ex traditione antiqua facta sunt, venusto carmine et multum probabilitatis habente, admixtis tamen fabulis s. mythis, exposuisse. Statim in rem praesentem veniamus, h. e. ipsum carmen consideremus, quatenus reditum Argonautarum ex Ponto post Maeotidem quoque paludem lustratam describit. Primum vero hoc observemus, Phoenicum etiam partes in hac fabula esse. Vidit hoc olim Bochartus (*Chae. 2, II p. 820*) et cum vestigia linguae persecutus est, tum illud non neglexit monere, quod maxime ad rem nostram pertinet, Ancaeum illum, qui post Tiphyn Argonautarum gubernavit, Phoenicis, quem Agenoris filium faciunt, nepotem memorari. (Vid. Catalogus Argonautarum Burmannianus). Neque credibilior sit navigatio, si gubernatorem habeat ex ea gente, penes quam fero solam, certe praeter ceteras omnes, erat illius artis gloria. Et tamen ne hunc quidem facit tam portentosi conatus auctorem:

storem: sed ira Deorum et nemesis ob interfectum Medea scelere Absyrtum, iactari fingit illos (v. 1033 seq.) per littora Ponti Euxini et paludis Maeotidos. Tot autem populos nominat, suisque epithetis distinguit, ut appareat quod etiam Herodotum legentes observant, longe plurimum antiquissimis Graecorum innotuisse de populis ad occidentem et septentrionem Ponti et Maeoticæ paludis, qui tum præfere Scytharum nomine comprehendebantur, quantumvis genere et moribus diversi, nunc vero Russorum imperii pars sunt, eosque populos tam cultiores habitos longè quam postea, siue quod re ipsa ita esset, siue quod alii populi cum his comparati non meliores aut quibusdam rebus etiam magis feri viderentur. Ut quod Maeotas *αἰβροχίτωνας* appellat (v. 1038) molliter et delicate tunicatos Persequi vero Argonautarum omnem velle illum errorem aut populos, qui memorantur, sedes assignare suas, plane fuerit hominis intemperanter abutentis ingenio, literis otio²), in tanta rerum obscuritate et interrupta per migrationes populorum, linguarumque mutationes tam longo temporis interuallo, mutationibusque vel hominum manu vel per eluiones et terræ motus illatis historia, in linguarum, quibus forte illi populi vsi sunt, ignorantia, in defectu monumentorum aliorum, in corruptione denique carmi-

2. Transferas huc merito illud lepidum Eratosthenis apud Strabonem 1 p. 16, 40 *Τὸν ἂν εὐραῖν τινα, πῆ Ὀδυσσεὺς πεκλάνηται, ὅτ' ἂν εὐροὶ τὸν σκυτὰ τὸν εὐβραΐφιντα τὸν τῶν ἀνέμων ἄσκον.*

3. Si enim Onomacrito et Pifistrati temporibus etiam attribuamus hoc carmen, tamen intercesserint sexcenti minimum anni oportet inter Argonautarum expeditionem et hoc poema.

4. De præcipuo consilio carminis, Orphicam totam scenam, *τελαϊκῆς*, mysteria, commendandi, alias agimus.

5. Valde probabilem memorat Diodorus Siculus 4, 56, sensisse illos, occupata esse nauibus Colchicis Ponti ostia.

6. V. 1036. *Ὅστι κατευθὺ Πόντου ἐπ' ἰχθυόεντα, διὰ νόμον Φασίδος εὐρὺ Ἰκεθ', ἀμπλακίη δ' ἰσορροῦμεθα ποσσὸν ὀπίσω λίθ' ἀναπλάστοντα.* Illud *ὀπίσω* et *ἀναπλάστοντα* significat, non versus Propontidem et meridiem, sed versus Septentriones et Maeotin Argonautas partim in litore, partim in fluminibus in Pontum se exonerantibus nauigasse. Hoc de fluminibus indicat illud v. 1042 *Μεσσαῖτοι πεδίον.*

inis ipsius Orphici, quod locis quibusdam aperte videtur esse infanabiliter. Ipse, nisi fallor ego, poeta ⁽³⁾ habuit notitiam locorum eam, qua nixus posset prode ab omni parte iter Argonautis assignare: sed cum teneret, nempe quosdam ex Ponto vel palude adeo remote versus aestivum occidentem progressos, tandem innum delatos, atque inde per Herculis columnas atque in mare redisse in Graeciam, vnde fuerant profecti.

deinde velut fundum narrationis exornavit intextis fabulisque, seu fabulis malis, gentium et locorum de quibus vndecunque aliquid acceperat: adscitum ministerio et miraculo navis, cuius carina loquax didica illos moneret, quae interdum animalis innotus ederet *αὐτομάτως*, vel quibus opus esset, navibus ad perdendos vectores suos videretur rueret (vt v. 1077. 1164) ab his omni opera impediens.

Ceterum in his tenebris et turbis hoc tamen mihi videri attendenti liquido apparebat, et spero sic visum esse caeteris, reditus Argonautarum rationem ab auctore Orphici carminis hanc describi. Cum a Phasidos proxima in Graeciam via per litora Colchidos, Ponti, Argoniae, Bithyniae ad Propontida duceret, illi quae de causa ⁵⁾ dextro flexu septentrionem ⁶⁾ versus nauigauerunt

An ipso quoque Phaside ad hoc Sic quidem videtur. Non continentem plane Maeotidi septentrionalem Oceanum, ista persuasio obtinuit non iam de mari Caspio. Vid. v. 57 et 6, 13. Sed iungit phasidis Sarangen, partem ipsum Araxis illius, quem hodierno respondere, pulcherrime amicus, dum viueret, he. Sigefr. Bayerus Com. cad. Petrop. Tom. 1 p. 394. Tanais est potius, cutio hic omitti non debuit. continentes faciebant ma-

gnos in ea regione fluvios antiqui, quod laudatus modo Bayerus ostendit. Non habebat ille ad manum, cum ista scriberet, haec Argonautica Orphica: alioquin quod volebat, facile confecturus erat verbis illis v. 747.

Ἐνθάδ' Ἀράξει ρεύμα μεγαβρα-
μὲν ποταμοῦ,
Ἐξ ἰσθμῶν δὲ Φάσις, Τάναις
τε ἕσσιν.

Apparet, illum Thermodoonta, Phasin et Tanain facere brachia s. ostia vnus Araxis. Phasidis fluenta a septentrionibus deducit etiam Vitruuius 8, 2 p. 155.

uigarunt ad oras, quas habitant Cercetae (v. 1044) et populi Caucaſo 7) vicini, ſicque uenerunt (v. 1057) ad Maeotas, Gelonos, Sauromatas, Arimaſpos: et per inſanos errores, in quibus etiam Boſporum 8) Cimmericum uidere et Scythas ſagittiferos, et Tauros homicidas, (v. 1073) qui triſtia ſacra h. e. humanas uictimas offerunt Munychiae ſ. Dianae, et Nomadas, Caſpiosque et Macroborum (v. 1105) gentem beatam ac portentose longaeuam, aliasque gentes, quas ordinare hodie non licet, perueniunt tandem (v. 1079) ad Oceanum, quem Cronion Pontum uocant, Hyperboreum item et mortuum mare, homines. In hac uia et errore interdum exeunt nauis (v. 1093) et funibus deligatam a prora ipſi currentes in litore trahunt. Ponamus ipſos verſus:

Πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μῆρινθα βαλόντας,
 Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχαῖς δῶκαν ἐλέσθαι
 Ἡρώων (vid. leg. Ἡρωσιν) τοὶ δ' αἴψα δι' ἀργιαλοῦ θέοντες
 Σῦρον ἐπεργόμενοι, σὺν δ' ἔσπετο ποντοπόρος νῆς.

Add.

7) V. 1046. Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, πρῶν ῥ. πρῶν non ſimpliciter uerticem montis notat; ſed extremum, quod procurrit et quaſi promuntorium. Sic etiam Heſiod. Scut. Herculis v. 437 poſitum eſſe hoc nomen, attendenti apparebit.

8) De hoc ponemus quaedam uerba carminis a v. inde 1054 aliquanto emendatius et explicatius, quam factum in Eſchenbachianis exemplaribus: Δισσαῖς δ' ἐν τριμόροις βοῶς πόρον ἐξικόμεθα, Λίμνης ὄντε (ſic leg. pro ὄντε) μεσηγύ, βοελάσπος ἔ (ſic leg. pro ἔ) ποταπταν Ταύρω ἐφιζόμενος βριαρῶ πόρον ἔχουσι λίμνης. Primo fateor, illud me τριμόροις, quid ſibi uelit, non intelligere, niſi quod aut temporis nomen in eo latere ſuſpicor, aut manus ſynonymum, ut ſit ſimilis ῥῆσι illi, quae habetur v. 1085 Ἡ δ' ἔθορον δισσαῖσι βησαρῆν καλάμησι, Proſiliit nauis utriſ-

que manibus noſtris ac remigio utriusque uiam ſibi faciens. Itaque ſic locum interpretari licet: Utriusque uero manus remigio ad uos traiectum (Boſporum) peruenimus, qui eſt inter Paludem (Maeotin et Pontum) boum abactor ubi olim Titan, tauro inſidens robuſto, traiectum fidit Paludis. Apparet, rationem reddi nominis Boſporas. Titan fidit, ſ. ſiſſo iſthmo interieſſo aperuit tranſitum Paludi, ut deſluere in Pontum poſſet. Sed quis eſt hic Titan, βοελάσπος. Poſſit aliquis cogitare Herculem, qui Titan uocatur a ſcriptore Orphico, Hymno in ipſum p. 110, 1, qui idem fretum Gaditanum aperuiſſe praedicatur, qui Geryoni boues abduxit ex Erythia. Quid ſi Erythia et illa et haec quae hic memoratur, v. 1046, colonia Phoenicia eſt, idque etiam nomine Iao (vid. ante § 2 diſta) indicat? Hoc forte

dd. v. 117. 126. De portata humeris Argonautarum nauis
 10x (§ 4) aliquid dicetur. Ceterum non licet, vt fassus
 modo sum, ordinare viam, nomina reddere gentibus,
 uuiis, lacubus, quae nec peruenerunt forte vera ad poe-
 un, et si etiam vera aliquando fuerunt, situm forte et
 continentiam olim aetas aboleuit. Expertus hoc est in
 cythicis laudatus ante Bayerus, et tentare potest, cui vo-
 ape est, in omni fere parte Geographiae. Fabulas se
 exere, satis indicat poeta, cum praeter Macrobios illos,
 nonstrose felices, in via ista memorat etiam (v. 1140)
 Ἀργηῆτες αἶδαο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων, *Comuelli ne-
 tias inferorum portas et populum somniorum.* Ex fabu-
 osis illis versus septentrionem regionibus (in quibus Scan-
 lin uia ⁹) debet fuisse, si ita nauigatum est) paludibusque
 andem utcunq̄e emerfi, praeteruehuntur Hiberniani
 v. 1179: Παρ' δ' αἶρα νῆσον ἀμειβεν ἰερνίδα ¹⁰). Hinc a
 procella correpti iactantur, neque quisquam illorum per XII
 dies

orte non male: sed Herculem in-
 elligere Τινῶνα βακλόπον vix li-
 et, cum ipse inter Argonautas
 10s fuerit (vid. v. 116) Itaque
 probabilius est, Titana hic memo-
 ratum esse Apollinem. Hunc Ti-
 ana indigkat Hymnus Orphicus
 p. 130, 3. Hic, id est, sol siue
 Mithras βακλόπος dictus in sacris
 Mithriacis apud Porphy. de antro
 nymphar. p. 119 Barnes. et abactor
 boum a Firmico de err. profa. re-
 lig. p. 413 Gron. ad quem defend-
 endum contra Barthii accusatio-
 nem ad Stat. Theb. 1 extr. prolaturus
 adhibere poterat hunc Or-
 phici scriptoris locum Phil. a Turre
 Monum. vlt. Antii p. 165. Est enim
 hic manifeste Τινῶν βακλόπος in
 scripto multum antiquiore. Mer-
 curium βακλόπον excellentia qua-
 dam esse constat, et Titanem a
 materno genere licet facere: sed
 Apollini tamen Titani nomen ma-
 gis proprium.

9) Sed nauigatio illa multo po-
 tuit esse facilior, quam nunc est, si
 fidem habeamus, h. e. si argumen-
 tis moueamur, quae afferunt viri
 docti, nominatim Cl. Dalinus Hi-
 stor. Suec. c. 1 praesertim § 5 pro
 decrementis marium illius regio-
 nis: vnde efficitur, Argonautarum
 tempore non fuisse tot ibi scopulos,
 freta, lacunas; sed perpetuum ma-
 ris et continentem Oceanum, et
 portuosa forte litora. Cf. Andr.
 Celsii *Anmerk. von Verminderung
 des Wassers in der Ostsee im 5 Th.
 der Abhandlungen der Schw. Acad.
 der W. n. 5.* Hic inter alia § 30
 p. 36, ante bis mille annos, cum
 Pytheas Massiliensis haec loca in-
 uiseret, aquam XLV. vlnis altio-
 rem in Suecia fuisse.

10) Hanc esse Hiberniam et soni
 affinitas suadet, et situs atque fa-
 bulosae licet nauigationis ratio.
 Hanc Aristid. Aegyptia. T. 2 p. 355
 post

dies ubi essent intelligit, donec Lynceus e longinquo Cereris insulam conspicit, vnde rapta est olim a Plutone flores legens Proserpina. (v. 1190) Haec extra columnas Herculis est, (longe diuersa a Sicilia, cuius deinde fit mentio) Atlanticae forte Platonis pars, quae certe hic ab illo collocata est, Ptolemaei ἀπρόσιτος inter Fortunatas prima, nubibus inuoluta, inaccessa, importuosa, quo nulla nauis appellere humana potest. Itaque hinc auertit nauem Aeneas, (v. 1205) ad Circes domum et Lycaeam terram, insulam, (v. 1226) ibi exsurgunt, nec inhumaniter tractantur a Circe; sed mox discedere iubentur, et a vento atque fluctu ad ostium Ternesii (v. 1240) veniunt, appelluntque ad columnas Herculis, ἀνά τόμα Τερνησοῖο ἰκόμεθα σήλαισι δ' ἐπέλασμεν Ἡρακλεῆος.

Ternesus ille, siue *Tartessus* ¹¹⁾ forte fuit in antiquis libris, si non tota illa ora priscam faciem penitus perdidit, Baetis debet esse, a cuius deinde ostio facilis ad Herculis columnas appulsus est. Pernoctant ad Bacchi promuntorium ¹²⁾, Ἀρκαις ἀμφ' ἱεραῖσι Διωνύσοιο ἀνακτος: veniunt deinde in Sardoum mare, ad sinus Latinorum, insulasque Aufonias, Tyrrhenaque litora, Trinacriam, Aetnam, Charybdin, Sirenum Insulam, Corcyram, sinum Ambracium, Cretam, Maleam etc. vt appareat, auctorem carminis in his, quae vulgo nota tum erant, ordinem seruasse, vnde colligas, in aliis etiam eandem legem secutum, vt, quae tum exstarent notitiae, earum rationem haberet. Summa haec est: Argonautae, a Phoenicibus edocti, vel ducibus illis vsi, ex Ponto, qua Bosporum contingit et paludem Maeotida, fluminibus primo aduersis, deinde secundis (vt sit aduerso Borysthene tractam nauim transferrent in Vistulam) perueniunt ad septentrionale mare: hinc post longos variosque labores et difficultates lectis Hiberniae

post med. τὴν μεγάλην νῆσον τὴν ἀντιπέραν Ἰβήρων vocat: in eamque sua aetate nauigatum quotidie a Gadibus, narrat.

11) Quam fluctuant nomina Geographica huius etiam terrarum anguli antiqua, notum est. Vid. Cellar. p. 124.

iae litoribus, ad Hispaniae oram occidentalem et columnas Herculis. Nec solum personatum Orphea fuisse huius navigationis auctorem, docet illustris locus Diodori Siculi, quem adscribere totum non poenitet de libro 4, 56 p. 300 pr.

καταλειπόμενα τῆς περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίας προδήσομεν. Οὐκ ὀλίγοι γὰρ τῶν τε ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ τῶν μεταγενεστέρων (ὡν ἐστὶ καὶ Τίμαιος) Φασὶ, ἔς Ἀργοναυτὰς, μετὰ τὴν τῆ δέρατος ἀρπασγὴν, πυνθαμένους, ὑπ' Αἰήτε προκατελιῆσθαι ναυσὶ τὸ σῶμα τῆ πόντος, πράξιν ἐπιτελεσάσθαι παραδόξον καὶ μνήμης ἀξίαν. Ἰναπλευσάντας γὰρ αὐτὲς διὰ τῆ Ταναΐδος ποταμῆ ἐπὶ αἰσ πηγῆς, καὶ κατὰ τόπον τινὰ τὴν ναῦν διεκλύσαντας, καὶ ἑτέρεθ πάλιν ποταμῆ, τὴν ἑυσὶν ἔχοντας εἰς τὸν Ἰκεανὸν, καταπλευσάσθαι πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπὸ δὲ τῶν ἕρκτων ἐπὶ τὴν θύσιν κομιθῆναι, τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ ὑωνύμων, καὶ πλησίον γενομένους Γαδείρων, εἰς τὴν καθ' ἑμᾶς θάλασσαν εἰσπλευσάσθαι. Addit deinde ἀποδείξεις, demonstrationes, quas ferant, harum rerum plures, a nominum quorundam similitudine et traditionibus antiquis. Haec refert et in medio relinquit: certe nullo verbo rellit. Scymnum antiquum historicum eadem tradidisse, nox videbimus. Illud quidem videre mihi videor, antiquiorem esse sententiam illam, quae per Herculis columnas reducit Argonautas, ideo, quia verior, et eo tempore tradita, cum Phoenicum navigationes et fabulae essent recentiores.

§ 4

Apollonius breviori via domum reducit Argonautas.

At Apollonius moderatior videri vult, et cum magis magisque obsoleuisset illa memoria, elegit viam ille quidem

12) Vtrum hoc sit promuntorium, qui nunc legunt litora Hispaniae, quod *sacrum* simpliciter vocatur, eos prius ad illud, quam ad Baetis ostia venire.

Ee

dem mirificam et ipse, sed multo tamen breuiorem
 uti tum res erat probabiliorem. Ponamus etiam
 non quod valde ad rem nostram pertineat, sed ut
 intelligatur certe, ex antiquissima traditione Argonautas
 qua via venerant in Colchida, sed per ignoratas ante
 diem vias atque ambages in Ionium mare rediisse. In
 fugam ex Colchide reditumque in patriam parantibus
 Argonautis recordantibusque praedictum sibi a Phineo (2,
 diuersa via reditum, Argus, Tiphys successor (4,
 aliam dicit esse navigationem, quam Aegyptii sacrum
 ostenderint: illos enim dicere (272) aliquem regum
 rum obiisse armis omnem Asiam et Europam, et super
 monumenta (280 *γραπτὸς κέρβιας* scriptas vel pictas
 lumellas) in quibus omnes vel viae vel termini notati
 maris et continentis, — esse porro fluium, super
 cornu Oceani, nauigabilem, Istrum nomine — qui (3
 Thracum et Scytharum ingressus fines bifariam scindit
 et alias aquas huc (in Ponto Euxino res agitur) versus
 Ionium (h. e. Graecum, Hellespontum, deinde Aegeum
 mittat; alias autem per profundum sinum Siculo mari
 minentem (mare Adriaticum) qui Graecorum terrae
 iaceat, vbi Achelous exit. Hunc ergo Istrum petunt
 Ioniani Argonautae: hac via perueniunt in sinum
 Aetium, qui *Κρονία ἄλς Saturnium mare* hic (v. 327)
 vocatur, quod afluat Italiam, regna Saturno quondam
 regna, quod pulchre etiam in veteribus scholiis¹³⁾ adnotatum
 Praeueniunt illos eodem, per aliud in Ponto ostium
 ingressi persequentes Medeam Colchi. Ibi in Adriaticum
 mun interficitur dolo Absyrtus. Sed reliqua ad nostram
 disputationem non pertinent, neque tota adeo Apollonis
 narratio, nisi ad hoc, ut intelligamus, partem hanc
 narrationis de Argonautis, ut ita dicamus, essentialis
 quae ad ipsum velut corpus illius pertineret, illos non
 He

13) *Κρονίαν ἄλα τὸν Ἀδριανὸν Ὠκεανὸν*,
ἐνταῦθα γὰρ τὸν Κρόνον περὶ τὴν
πέλαγος. Longe diuersus est Κρόνος

ille oceanus, qui item Hyperboreus et mortuus, de quo
 ante vidimus ex Orph. 1079.

esprontum et Aegeum mare, sed per admirabiles ambas Thessaliam suam redisse. Placet ad hoc ostendendum adscribere, licet paullo longior sit, locum antiqui pretis Apollonii ad 4, 283 Οὐδεὶς δὲ ἰσορεῖ διὰ τέτρα Ἰστρο sermo est) τῆς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς ἰμετέραν θάλασσαν, ἐξω Τιμαγίτη, ὃ ἠκαλέθησεν Ἰλιώνιος· ὃ μὲν γὰρ Σκύμνος αὐτῆς διὰ Ταναΐδος πεπλευκέναι εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν ἕραν ἐληλυθέναι· καὶ παρεμβολεύεται, ὡς ἄρα ἐλεῖ ἐπὶ τὴν ἠπειρον οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ σαυρωτήρων ἐκόν τὴν Ἀργῶ, μέχρι ἔ ἐπὶ θάλασσαν παρεγένοντο. Ἰσδος δὲ Φησι διὰ Φάσιδος αὐτῆς πεπλευκέναι. Ἐκαὶ δὲ ἐλέγχων αὐτὸν ἰσορεῖ, μὴ ἐκιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φάσιν, ἐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν πλεῖν, καθ' ὃν καὶ πρότερον· ὡς Σοφοκλῆς ὕδασι ἰσορεῖ, καὶ Καλλιμάχος, ὃθεν καὶ τῶν Σκυτῆς μὲν εἰς τὸν Ἀδριαὴν πεπλευκότες μὴ εὐρεῖν τῆς ἰναύτας κ.τ.λ. Secundum haec igitur in via Argonia, quam descripsimus, assignanda Timageten secutus Apollonius. Scymnus per Tanain in Oceanum illos delatus, et hinc in mediterraneum, (quae Orphica etiam fuerit nauigatio) et illud per excursum memorauit, in continentem delatos hastis s. vectibus impositam in portasse, donec ad aquam peruenissent: Hesiodus hasin nauigasse illos ait: Hecataeus illum refellens ait in mare (septentrionale) exonerari Phasin, ac de quoque negauit, sed redisse, qua via venerant, idem Sophocles et Callimachus dixere¹⁴), inde esse, quod Itharum, qui in Adriam nauigarint, Argonautas non erint. Itaque secundum hos tamen Scythae (quod hic Colchos etiam venire apparet) per Istrum veniunt in Adriam. Nauigationem porro illam Argonautarum ex Ponto per Istrum in Adriam non simpliciter da-

E e 2

mna-

Eandem fuisse Homeri sententiam caue colligas ex Od. M, 70, reditu ab Aeeete petras peloponnesias transisse dicitur Argo:

nam illae Homeri πλαγκταὶ non sunt Ponticae Symplegades, verum inter Italiam Siciliamque.

mare audeat ipse Strabo (1 p. 31 extr.) τὰ δὲ ἐκ ἀπίθης
 ἐδ' ἀπίθως λέγοντες. Quamquam deinde (p. 39,
 communem antiquorum errorem vocat, qui putarint
 cognominem Istro fluuium, et ab illo velut scissum,
 in Adriam influat, a quo Istrorum gens (hod. Histria)
 men acceperit, per quem Iason e Colchis redierit. I
 dorus Siculus, qui illum Orphicum reditum, vt modo
 dimus, non refellit, bene rationem, de qua nunc agin
 ἐκ ἀνεξελέγκτων (sine refutatione) praetermittendam
 ait, et ostendit, Istri illius Adriatici fontes non vltra
 stadia a mari abesse. Ceterum nauis Argonautarum
 ineris portatae mentio etiam apud Pindarum Pyth. 4, 4
 persona Medae Δώδεκα δὲ πρότερον ἀμέρας ἔξ ὠκε
 (de mediterraneo mari) φέρομεν νότων ὑπὲρ γαίης
 μων εἰνάλιον δόρυ. Quod ita explicat scholion vetus ad
 Eis τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες οἱ Ἀργοναῦται ἔφερον διὰ
 βύης ἐπ' ὠμων τὴν Ἀργῶ, εἶτα καθῆκαν εἰς τὴν θαλά
 σαν. Sed late enarrat et exornat Apollo. 4, 1375 seq.
 non minus, quam Orphicorum auctor v. 1344 Syrtica
 las difficultates refert ad reditum, cum procella reiice
 tur e sinu Ambracio. Sed Herodotus 4, 179 illud co
 gisse ait, antequam soluerent versus Colchida, cum li
 oraculi Delphici consulendi causa circa Maleam vehere
 Illud vndique apparet, de fabulis Argonautarum forte i
 non satis inter se consentientibus, vno fortius menti
 aliis, diuersa arripuisse scriptores diuersos, manente
 tum illa velut substantia, vel essentia, in qua consent
 vniuersi. Sic diuersa est fabula Pisandri apud Zosim
 5, 29, vbi aduerso Istri ostio euectam quousque potuit
 deinde machinis inpositam Argo dicuntur via quadring
 torum stadiorum ex Istro in mare ad Thessalorum li
 traduxisse. Illud quidem videtur ipsum quoque in fu

15) Hoc nomen Homericum Ἰλ.
 K, 153 varie interpretantur. Conf.
 viri docti ad Thucyd. 2, 4, p. 100, 76
 Duk. de συρακίῳ. Hic esse hastilia,

perticas, vestes, quarum ope
 tari onus possit, apparet.

16) Hic diuersus memor
 Diodorus Sic. 4, 41 quinqu

fabulae Argonauticae fuisse, portatam interdum humeris machinisue promotam nauim. Ac sane antiquos moeputanti non plane absurdum debet videri, promotam hinc, vel quod ex Scymno repetentem Apollonii liastem modo vidimus, portatam ἐπὶ σαυρωτήρων¹⁵⁾ nauim. Quantum ad alia exempla antiquorum Graecorum, Thucydide non vtor sciens. Quas enim ille met (3, 15. 3, 81 et 4, 8) translatas per Isthmum naues, ὄλκοι, machinae forte operosae, et aliae praeter res manus adhibitae: quamquam quis coegerit poeillas memorare, si forte etiam Argonautae sint visi? notius tamen, et ad rem nostram accommodatius est, abonem audiamus (2 p. 341 extr. seq.) Memorat illa inia Maeotidos paludis ac Bospori Achaeos et Henio: hos pro Argonautarum posteris haberi narrat: tum illis esse refert leues, viginti ad triginta hominum es, quas καμάρας vocent. Harum nunc classes fa, vt pergit, quibus vel naues aliorum vel litoru infenue ἀναθέμενοι τοῖς ὤμοις τὰς καμάρας ἀναθέ- ἐπὶ τὰς δρυμὲς. — καταφέρουσι δὲ πάλιν, ὅταν ἢ τῆ πλεῖν. τὸ δὲ αὐτὸ ποιῶσι καὶ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ λ. Habemus posteros Argonautarum, qui, prout est, suam nauim humeris portant et deducunt. Si

At haec sunt nauiculae (non dissimiles forte eorum um, quibus vtuntur tali ratione Americani hodie) visumnum triginta hominum capaces; Argonautae

At ego non magis numerum¹⁶⁾ Argonautarum, iam modo nauim¹⁷⁾ defendo, quam loquacem cariet et portenta caetera. Illud modo quaeritur, Sitne absurdum, homines aliquot Graecos, a Phoenicistructos, per varias aerumnas ex palude Maeotide, o Borysthene translata humeris an plaustris, cylindris,

E e 3

rotis,

refert, quem numerum ha-
um Val. Flaccus: in Or-
funt LII, apud Apollo-
IV.

17) Eustath. Parech. ad Dionys.
687 ἰσορᾶ Χάραξ τὰς Ἀργοναύτας
ἔ μὴ νηῖ, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις
ἀσπλευσάμ τὸν Εὐζανον κ. τ. λ.

roti, nauī vna, aut pluribus peruenisse tandem ad flumen cuius secundo agmine in Oceanum, quem hodie Orientem vocamus, in litora Germaniae septentrionalia delata sint. Nam historicum quiddam, et veluti corpus subesse Argonauticis non minus quam Troianis fabulis, sapientissimi homines senserunt, qua de re deinde aliquid dicetur.

§ 5

Sinistra circa Africam nauigatio, vel illi contraria in Erythraeo mari ad columnas nec ipsa improbabilis est.

Ista quidem satis expedita forte videbuntur. Sed ne maioris operae est, alteram circa extremum australe promuntorium nauigationem, et fidem ea de re Herodotus defendere. Otium hic nobis praestiturus erat Pe. Dani Huetius, si in publicam lucem prolatum esset opus, quod a se scriptum ait in Commentario de rebus suis (p. 143) de nauigationibus Salomonis: inceptum modo fatetur alio loco (Hist. du Commerce et de la Nauigation pr.) sed extra dubitationem ibi a se constitutum ait, Caput Bonae Spei Salomonis aetate cognitum esse, saepeque frequentatum et superatum ab eo inde tempore et aliquandiu per a Phoenicibus. Suspiciari aliquis posset, *νεαυινον* fuisse promissum, quod forte Bocharti praeceptoris et amici areae pluteis confusus dederit: sed senex, non tentatum a se tale opus, sed perfectum, scripsit. Porro non ausus est ipse Bochartus, circumnauigatam esse Africam, defendere: nihil, quod mihi constet, de hoc argumento scriptum reliquit Huetius. Nos quosdam per gradus incedamus, et quantum eius fieri poterit caute, ne vel temere fingamus, credamusue, quod nusquam est, vel fidem bonis viris, optimo certe viro Herodoto, sine causa idoneam negemus. Ac primo illud est ab laudato nobis aliquoties qui nunquam satis laudari potest, Bocharto productis idoneis ex antiquitate testibus extra dubitationem positum, la-

is et litus occidentale Africae a freto inde, bonam partem, coloniis Phoenicum fuisse occupatum, quas hic referre nihil attinet. Satis potest esse hic laudasse Strabonem (l. 1 p. 33, 23. it. l. 3 p. 103 seq.) Deinde hic meminimus eorum, quae in ipso ingressu huius disputationis dicta sunt de toto orbe terrarum ex antiquissimorum sententia circumfluo. Addamus hic de Africa ipsa primo Homeri, Geographorum etiam principis, sententiam. Hic (Od. A, 23) Aethiopas (homines ad austrum remotos a Graecis eisdemque Atlantici maris aecolas) ita describit extremos hominum, qui bifariam divisi sunt, alii versus occidentem solem habitantes, alii versus orientem: Οἱ διχθαῖ δαδαίαται, ἔχαστοι ἀνδρῶν, Οἱ μὲν δυσσομένεσ ὑπερίονοσ, οἱ δ' ἀνιόντοσ. Grammaticorum de hoc loco disputationes, a Strabone (lib. 1 p. 21) memoratae nihil habent melius, quam notum fuisse Homero latus utrumque Africae, etiam qua valde in meridiem vergit. Addit Strabo (p. 22, 33) quod vehementer ad totam disputationem nostram pertinet, Πάντεσ οἱ παραπλεύσαντεσ τῷ ὠκεανῷ τὴν Λιβύην, οἷτε ἀπὸ τῆσ ἐρυθρῆσ καὶ οἱ ἀπὸ τῶν σελῶν, μέχρι ποσθ' προελθόντεσ, εἶτα ἀνέσρεψαν, ὑπὸ πολλῶν ἀτοπιῶν κωλύμενοί ὡσε καὶ πῖσιν κατέλιπον τοῖσ πολλοῖσ, ὡσ τὸ μεταξὺ διεργοῖτο ἰσθμῷ. Καὶ μὴν σύρρεσ ἡ πᾶσα Ἀτλαντική θάλασσα, καὶ μάλιστ ἡ κατὰ μεσημβρίαν. ἅπαντεσ δὲ ἔτοί τὰ τελευταῖα χωρία, ἐφ' ἃ πλέοντεσ ἦλθον, Λιβυοπικὰ προσηγόρευσαν κ. τ. λ. Qui litora Africae in Oceano legerunt tum a rubro mari, tum a columnis inde profecti, si aliquousque prouecti cum essent, incommodis pluitibus impediti cursum relegerunt: itaque fidem fecerunt valgo, isthmum inter utrumque litus intercedere (qui impediatur, quo minus circumnavigari Africa, et ab orientali eius litore transiri ad occidentale possit, vel contra) Atqui confluit et continuum est mare omne Atlanticum, et maxime quod est ad meridiem. Ceterum hi omnes, qui utramque ad oram nauigarunt, extremas regiones, ad quas peruenere, Aethiopias dixerunt: ea nempe ratione,

qua Celtas et Scythas et Indos vocabant, qui ad occidentem et septentrionem et orientem, incogniti sibi inhabitarent. Recte igitur secundum haec Aethiopiariam habitare dixerit Homerus ad orientem et ad occidentem. Haec Strabo. Est et alius locus Homeri (Od. de Menelai erroribus, ad quem explicandum ad Grammatici apud eundem Strabonem (l. 1 p. 16 p. περίπλεν τὸν διὰ Γαδέρων μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, mentionem ex Nilo per mediterraneum et Gades finitimum usque ad Indiam, cui octo annos assignet Poeta: et Strabo illum περίπλεν esse ἀδύνατον, quamquam nec illo putat ad defendendum poetam. Antiquos auctores, credo, Aristides (in Aegyptia. To. 2 p. 354 post Ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, inquit, Διβίην καὶ Ἀγυρὴν χερσόνησον περιεῖ. Ad ipsas historias, et quae factae ab historicis dicuntur, veniendum est. Hic antiquitatis fidei causa, humanae etiam, qua historiarum contra veritas, primae debentur libris Hebraeorum sacris, tuerunt certe Salomonis et Tyriorum naues (de 1 Reg. 10 v. 22 et 2 Par. 9, 21) intra tres annos circumvel soluere e Rubri maris portu, et superata Africa adire, vel cursum retro legentes e Tyro nauigare in Idumeae. Repetiit non pari successu nauigatio Iosaphatus, de quo ipsa verba ponemus (2 Par. 26. Societatem iniit cum Achazia Iosaphatus יוסף מלך יהודה. Si Tartessus, de quo non valde dubitant post Bochartum mines eruditi, et tu securos nos facis, Michaelis, Clarissime; si Etzjongeber est in intimo sinu Arabico: planius est sententia huius loci, paratam a duobus

18) De Hannone breuiter Plin. 2, 67 *Hanno, Carthaginiensis potentia flore, circumuectus a Gadibus ad finem Arabias, navigationem eam prodidit scripto.* Derisus passim Hannonis periplus propter *νεμετολογίας*, vid. Dodwelli Diff.

§ 10. Sed nescio, an hoc periplus circumnauigatam Africam, quam riserit, Qui hodie existat Periplus, quemque verum et antiquiorem ipso Homero iudicat Vossius ad Melam 3, 9 p. 594. Illud conuenit, quod Melam

classē, quae Tartessum iret: naues eas porro aedificatas in portu Etziongeber? Ex quo illud consequens est, ut ea classis vel per Neronis fossam intrare Nilum, et per hunc mare internum debuerit (qua de re magna dubitandi vel negandi potius causa est Herod. 2, 158) vel circumnavigare Africam. Superest, ut aliquis tui similis, sed ubi est tui similis? relinquatur ergo, ut tu, qui nuper suis ex latibulis produxisti Troglodytas, et Ophiram vindicasti felici Arabiae, Idumaeae suae Phoenices, scrupulum remoueas, e loco 1 Reg. 22, 49 exorientem, qui parallelus illi, in quo versamur, videtur, ubi parasse dicitur Iosaphatus *אניורו חרשיש ללכרו אניורו*, naues Tharsis ituras Ophiram. An dicemus, illas obiter in itu, vel in reditu, dum litora legunt Arabiae, Ophiram adisse? Haec tu, Vir Cl, si videtur, constitues. Proxime memorandi erant Hannonis illius antiqui et Scylacis commentarii, si, qui hodie exstant sub his nominibus libelli, illorum hominum essent, quorum mentionem faciunt antiqui; certe eam navigationem describerent, de qua nobis sermo est¹⁹⁾. Verum cum alia omnia Dodwellianae disputationes, quin perfunctoria quoque ipsorum opusculorum inspectio doceat: videndum est, ecquid fidei hic mereatur Herodotus, et quos ille auctores habuit¹⁹⁾.

§ 6.

Herodoti narratio proponitur et examinatur.

Ante vero quam ipsius narrationem audiamus, illud cogitandum est, qui aequi iudices volunt esse, quod vulgo fabularum non minus quam historiae pater audit, hoc non

E e 5

esse

Hanno Carthaginensis exploratum missus a suis, cum per Oceani ostium exisset, magnam partem eius circumuallus, non se mare, sed conuolutum defecisse memoratum retulerat. Meminerimus etiam hic, si qua etiam detecta sint hac na-

igatione, interesse sua putasse Poenos, ne in vulgus ea exirent.

19) Nondum videre mihi contingit librum, *Antiguedad maritima de la Republica de Cartago con et Perigla de su General Hannon*, tra-

esse a vanitate quadam ipsius viri, sed potius ab exacta historicae rationis, quam ille veram putabat, quamque nemo iure reprehendat, obseruatione. Propositum viro fuit, non modo, quae gentes tum orbem terrarum habebant, inspicere coram, et quid cognouisset in notitiam suorum cinium et posterorum perferre, sed praeterea cum fide memorare, quid vnaquaeque gens, hoc est, quid viri sapientes, sacerdotes praesertim vniuscuiusque gentis, suis de originibus et rebus sibi retulissent: qua in re diligenter sibi cauere solet, ne pro compertis tradere videatur, quae aliena fide refert, ne ipse credere, quae sint incredibilia. Qua quidem cautione illud perfecit, vti, si quid cum asseueratione dicat, fides ei tanto minus negari debeat temere. Sed passim defenditur et merito suo Herodotus hodie. Narrationem ipsam videamus, et vtrum aliquid indignum fide habeat? In breui totius terrarum orbis descriptione, et comparatione magnarum trium illius partium, Africae, Asiae, Europae (4, 42) ponit illud, quod supra iam citauimus (§ 1) et quam vim habeat, declarauimus; *Λιβύη δὲ τοῦ ἐωυτὴν ἔβασα περίρρυτος*. Addit, hanc illius conditionem primam, quos ipse norit, demonstrasse Neconem Aegypti regem. Diserte, asseuerate ait, *Νεκὼ τῷ Αἰγύπτου βασιλέως πρῶτος τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, καταδέξαντος*. Subiiciamus etiam quae sequuntur, cum valde ad rem nostram pertineant, *ὅς ἐπεὶ τε τὴν διώρυχα ἐπαύσατο ὀρύσσων, τὴν ἐκ τῷ Νείλῳ ἔχουσαν εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον, ἀπέπεμψε Φοίνικας ἀνδρας πλοίοισι, ἐντελάμενος εἰς τὸ ὀπίσω δὲ Ἡρακλείων σιλήων ἐκπλέειν²⁰⁾ ἕως εἰς τὴν βορρῆην θάλασσαν καὶ ἔτω εἰς Αἴγυπτον ἀπικνέεσθαι*. Relicta fossa, (conf. Herod. 2, 158) quam a Nilo ad Arabicum sinum ducere coeperat, misit homines (piscium instar, quos magna in veneratione habent, mari aduetos, nautas velut a natura, verbo) Phoenices nauibus; (emensuros scilicet sinum

traducido del Griego à illustrado por de Pedro Rodriguez Campo manes etc. Madrid 1756, 8. pag. 300,

de quo refertur Mem. de Trev. Aout 1757 p. 403 seq.

20) Displicebat aliquando hoc ver-

sinum Arabicum, quantus est, dextrum litas legentes Africae) iubens, retro (non qua venerant, per sinum Arabicum sed circumnavigata scilicet tota Africa) per columnas Herculeas enavigare ad mare vsque boreale (h. e. mediterraneum qua a septentrione Aegyptum alluit) et sic in Aegyptum reuerti. Quid igitur Phoenices? Faciunt scilicet, quod rex iubet, cuius tum in ditione erant: soluentes e rubro mari proprie dicto, nauigant oceanum meridionalem. Cum auctumnus incideret, appulsis nauibus sementem faciunt iis locis Libyae, vbi cum maxime versarentur, et ibi exspectant messem, qua facta, cum frumentis nauigarunt. Transactis ita duobus annis, tertio anno flexu circa Herculeas columnas facto in Aegyptum redeunt. Hoc enim volunt Graeca: Ὁρμηθέντες ὧν οἱ Φοίνικες ἐκ τῆς ἐρυθρῆς θαλάσσης, ἔπλεον τὴν νοτιὴν θάλασσαν. ὅπως δὲ γένοιτο φθινόπωρον, προχόντες ἀν σπείρεσκον τὴν γῆν, ἵνα ἐκάστοτε τῆς Λιβύης πλέοντες γένοιετο, καὶ μένεσκον τὸν ἀμητόν. Θερίσαντες δ' ἀν τὸν σῖτον ἔπλεον ὥσε δύο ἐτέων διεξελθόντων, τρίτῳ ἔτει κάμψαντες Ἡρακλήϊας σῆλας ἀπίκοντο ἐς Αἴγυπτον. Sequitur nunc apud Herodotum illud, quod eo magis ad fidem illi conciliandam facit, quo minus ipsi Sphaericae doctrinae, quam vocamus, rationes fuisse cognitatas, apparet, quibus illud, quod referebant Phoenices, plane congruit. Sic nempe pergit Pater historiae Graecae, καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν ἐπισηά, ἄλλω δὲ δὴ τέω, ὡς περιπλώοντες τὴν Λιβύην, τὸν ἥλιον ἔχον ἐς τὰ δεξιά. Dixerunt, inquit, illi nautae, quae mihi credibilia non videntur; sed forte alii cuiquam videantur, se in ipso anfractu Libyae solem habuisse dextrum. Si imbutus fuisset elementis Sphaericae Herodotus, hoc ipsum habiturus erat argumentum verae narrationis, cum in zona temperata australi occidentem respicientibus sol necessario dexter esse debeat, vt nobis necessario sinister est. Haec fingi

verbum, quod habent libri omnes, cum *ἐπισηά* requirere, sententia videretur. Sed forte Herodotus illam a columnis nauigationum vt

nouae expeditionis initium cogitauit, quod illo verbo commode exprimitur.

finigi profecto tum non poterant. Facilius erat terrae motum diurnum pariter atque annum circa solem coniectura adsequi, quam diuinare, inum Africae promuntorium esse ultra zonam torridam. Quae de Periscis, Heteroscis, Amphiscis, Ascis denique disputarunt Geographi, nec Herodoto cognita erant, nedum his, a quibus de illa Phoenicum navigatione cognouerat. Poterat ille in Elephantine vrbe, quo se progressum memorat (2, 29) ipso solstitii die solem dextrum h. e. umbram versus meridiem proiectam aliquantum videre. Sed vitandi forte aestus causa brumae tempus ad eam excursionem delegerat. Nec de illo Syenae miraculo, umbra carentis et habentis puteum vndique illustratum, solstitii confecti die, (de quo Strabo l. 17 p. 562, 20 et Plin. 2, 73) obseruatum erat prodente Herodoto, quod ille memorare nunquam erat intermissurus, qui nempe nec Thaletis, viri genere²¹⁾ Phoenicis inuentorum quidquam inaudisset, praeter illam praedictam ab ipso eclipsin²²⁾. Sic est, AA. olim fuit coelum, et tota rerum natura: sed certis modo temporibus atque locis existunt curiosi obseruatores et ratiocinatores boni causarum atque effectuum. Maneat hoc, quod fidem Phoenicum suspectam facit Herodoto, illud ipsum nobis eam confirmat. Neque illa vel dubitatio vel suspicio mouit Herodotum, ut totam rem in dubium vocaret. Sic enim asseuerate claudit illam narrationem, Οὕτω μὲν αὐτῆ (Λιβύῃ) ἐγνώσθη πρῶτον.

Plane confirmat haec altera narratio, quam a Carthaginensibus acceptam repetit (1, 43) quamque in pauciora verba contractam hic referemus: Setaspes de Achaemenidarum gente poenae causa iussus fuerat a Xerxe contrariis illi,

21) Sic Herod. 1, 170 τὸ ἀνέκω-
 δου γένος ἔόντος Πολυβίου. in quo frustra illum malignitatis postulat malignus ipse in Herodotum Plutarchus.

22) Plura forte sciremus hodie

de hoc genere obseruationum, si ad nos peruenisset liber Polybii περὶ τῆς περὶ τὸν ἰσημερινὸν οἰκήσεως, de quo Fabr. B. G. 3, 30, 8 p. 763. In hoc libro illud fuisse videtur, quod reprehendit Posidonius apud Strabon.

illi, quam modo vidimus, navigatione, ex Aegypto portu maris mediterranei circumuectus omnem Africanam, in Arabicum sinum redire. Ille euectus ultra columnas et Syloëntis promuntorium, difficultatibus deinde deterritus retroëgit cursum, redit ad Xerxem, mentitur nauim non ultra progredi potuisse, τὸ πλοῖον τὸ πρόσω ἔδυνατόν ἐστι εἶναι προβαίνειν. Xerxes, qui intelligeret, illum non dicere vera, in crucem agit hominem, veteremque ab illo poenam exigit. Sic interpretor verba, ἔοι συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, obscuriufcula ob negantis particulae transpositionem; quae ita cohaerent, συγγινώσκων οἱ, ἔ λέγειν ἀληθέα. Mitis alioquin ingenii rex non videtur saeuiturius fuisse in amitae suae filium, cui illius rogatu sub magni et memorabilis facinoris conditione, poenam suprae per vim virginis nobilissimae, remiserat. Sed nempe cognouerat Xerxes de illo Phoenicum sub Necone Periplo; ignauum hominem, qui plus auderet in libidine, quam in facinore honesto et memorabili; poenae iustae reddendum decreuit. Sapientiae antiquae pars, magna potentium hominum peccata expiare difficilibus ausis, sed vtilibus et honestis. Nos iam hoc agamus. Sciebat Xerxes, circumnavigari posse Africanam anfractu e columnis Herculis sinistro, quia circumnavigata erat flexu dextro e rubro mari, atque ideo sibi imponi a Setaepe non patitur.

§ 7

Refelluntur obiectiones.

Sed imponit nobis Herodotus: parum aberat, quin ita putarem; deceptum quidem certe virum credebam, qui vide-

bon. l. 2 p. 67, το τὴν ὑπὸ τῆ ἰσημεριῶ εἴκησιν ὑψηλοτάτην. Quid si ille iam obseruauit, quod ratione collegit de figura telluris Newtonus, confirmarunt terrarum coelique mensores nuperi. Fidem in talibus

Polybii augent, quae de suis ipse peregrinationibus refert l. 3 p. 251, D vbi memorat suam πλοῖον τὴν κατὰ Λιβύην καὶ κατ' Ἰβηρίαν, ἐπι δὲ Γαλατίαν καὶ τὴν ἔξωθεν ταύταις ταῖς χώραις συγκύρσασαι θάλατταν.

viderem, tam constanter a Strabone praefexim magna parte libri secundi refelli Eudoxi Cyziceni et Ephori, et Pythae adeo atque Euemerii Bergaei Periplos, et de rebus illis narrationes: idemque fieri passim ab aliis: atque cum explicari nihil viderem a Geographis vltra Atlantem, summum vltra illud Hesperion ceras, quod cum capite h. e. promuntorio viridj comparant: igitur nec mouebant valde, quae Plinius tradit (2, 67) praeter illud, quod de Hannone paullo ante retulimus, *In Arabico sinu res gerente C. Casare Augusti filio, signa nauium ex Hispaniensibus naufragiis feruntur agnita.* — Praeterea Nepos Cornelius auctor est, Eudoxum quendam sua aetate, cum Lathurum regem fugeret, Arabico sinu egressum Gades usque peruestum: multoque ante eum Caelius Antipater, vidisse se qui nauigasset ex Hispania in Aethiopiam commercii gratia. Illud de Eudoxo copiose narrat Strabo l. 2 p. 67 ex Posidonio. Eadem aut similia Mela habet (3, 9) in quem dum obseruationes scribit Vossius, simpliciter fabulis adnumerat, quidquid de circumnauigato Capite Bonae Spei apud antiquos legitur. Et meministi, Hollmanne, Vir Clarissime, cum vno aut altero abhinc anno in hoc ipso loco in illam quaestionem incideremus, te adferre Herodotum, me Strabone et omni Geographorum choro laudato, in dubium vocare fidem non Herodoti quidem, sed quos ille auctores habuisset. Verum enim vero, cum, quod in ingressu huius commentarii dicebam, illa de Electro disputatio hoc me docuisset aperte, nauigationes Phoenicum in septentrionem Homericis temporibus frequentes, postea vero intermissas fuisse: ea ipsa re admonitus cogitare coepi, hoc forte totum de nauigationibus veterum patere latius, et posse tum Argonautarum fabulam, hoc est, illius quasi fundum, tum Herodoteas de circumnauigata Africa narrationes, aliquid et lucis et firmamenti ex eadem obseruatione accipere. Quo igitur argumento constat falsam esse Herodoteam narrationem? Tria fere esse video, quae obiiciantur: certe, quae ego non diu est, cum illi solebam

bam opponere, posteriorum historicorum et fide dignorum de ea re silentium, rei ipsius difficultatem, vanitatem et mentiendi libidinem Phoenicibus praeter ceteros obiectam. Primo igitur non est, aiunt, vero simile, intermissam esse navigationem, si coepta esset; perisse notitiam rei, non adhibitam esse a Geographis, ne rationem quidem eius in tabulis habitam. Legit Herodotum Strabo non minus quam nos hodie: sesqui mille annis Herodoto et rebus ab eo narratis fuit quam nos, propior. Ergo et de scriptore, et de rebus melius iudicare, quam nos hodie, potuit. Sed quid iudicavit? nihil, quod meminerim contra fidem Herodoti. Verum, cum suo tempore et diu ante, nemo illas Africae partes fide dignus homo inspexisset, descripsisset; non putavit hanc esse operis sui materiam: tacuit, ignota esse, silentio indicavit: probaturus et defensorus fidem Herodoti haud cunctanter, si experimenta post facta illi innotuissent, nedum, si nunc videret reduces quotidie ab illo Periplo gentium plurimum nautas. Si iam idonea possit ratio reddi intermissae navigationis, abolitaeque pene illius memoriae, quid est, cur fidem negemus viro alias veraci, cui debemus, quae scimus de antiquis factis, pene omnia? cuius haec ipsa narratio cum rerum natura, et his quae manibus hodie tenentur, plane convenit. Eam vero rationem iam tertio abhinc anno (1753. 3 Febr. Comm. To. 3 p. 89) cum de electro apud vos A.A. disputarem, reddidisse mihi videor. Eadem, breuiter repetam, Phoenices, de quibus hic nobis sermo est, a septentrionibus attulere *καασίτερον* s. stannum et electrum, res qua aetate ipsi florebant, notas, post, cum nauigare illi desissent, paulatim ex usu et memoria adeo hominum abolitas, donec Romanorum expeditionibus paulatim reuocarentur. Nauigatio illa, de qua nunc agimus, Neconis iussu suscepta est sub ipsum finem florentis Phoenicum conditionis, nec frequentata forte, quod non responderet lucrum impediae temporis atque laborum: post interitum deinde potentiae illius, et regna exorta mercatoriae

toriae reipublicae inimica, omnino atque penitus intermissa est: ut magis mirandum sit, seruatam illam veterem et vnicam forte ab Herodoto rei memoriam, quam aliam illius mentionem omnem intercidisse. Quod est de difficultate talis navigationis, non ego illam negauerim. Agnouit Xerxes, esse illam tantam, ut non iniuste ea extremum supplicium, crux, redimatur: Setaesper tantam putauit, ut redire cum periculo capitis sui domum mallet, quam illam conari absolueré. Fecit, ut modo dicebam, ipsa difficultas, ut experimentum sub Necone factum non vellent lucri sui causa Phoenices repetere: homines, qui per maria omnia, periculaque quaerere diuitias non dubitabant. Sed quidquam eam navigationem habere, quod rerum naturae repugnet, atque ideo credi non possit, nemo, qui pensi quid dicat, habeat, affirmauerit. Illi interlitus legendum quotidiani appulsus et exscensiones, illa tempora itineri impensa, illa durities hominum, illa in victu simplicitas, illi labores remigandi, quos nemo neque dux neque focius recusaret, illa nugarum h. e. otiosorum corporum absentia, et quidquid in tali re considerandum est; in eo conueniunt omnia, ut absurdum aut repugnans quidquam non facilius hic, quam in scirpo nodum inuenias. Itaque Strabonem audiuius nihil hic *αδύνατον*, nihil quod fieri non possit, inuenientem. Obiectam Phoenicibus mentiendi libidinem, non est, quod negemus: *Φοινικικὸν ψεῦσμα* in prouerbio fuisse, Aristidae (Aegyptia. To. 2 p. 356 pr.) facile credimus. Inuitantur peregrinatores ad strenue mentiendum a studio vulgi paradoxa audire cupientis. Aristoteles (apud Athenaeum 1, 6) memorat, qui *δημηγορῶντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβωσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι, καὶ πρὸς τὰς ἐκ τῆ Φάσιδος ἢ Βερυθίνης καταπλέοντας*, qui fabularum audiendarum studio totos dies in populo versentur, audiendorum potentorum causa ab his, qui a Phaside vel Borysthene redeunt. Habuisse Phoenices causas mentiendi eaque ipsa ratione arcendi suis a praesepibus aemulos, vltro agnoscimus.

nus. Itaque facile credimus Straboni 3, p. 117 vulgatam
 ludio a Phoenicibus famam de columnis Herculis sui s.
 Gyrii et sine terrarum, ultra quem nihil sit, διαβοηθῆναι
 ταιρεσκειύασαν, ὡς τῆτ' εἶναι καὶ γῆς καὶ θαλάττης τὸ
 τέρας. Nec valde mihi dubium est, illam de Atlantica
 Platonis (in Timaeo p. 525, c. it. Critia p. 559, d) fabulam
 Phoenicibus primum excogitatam, qui ita vellent a na-
 vigationibus extra columnas absterrere alios. Submersae
 iunt, aiebant, felices, de quibus audistis, terrae, lutum
 nadidum et palus immeabilis est extra columnas etc. Νῦν
 ἔπορον, καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τῆκεῖ πέλαγος, πηλῆ
 καταβραχέος (malim καταβρεχέος) ἐμποδῶν ὄντος. Non
 dubitat Appianus Ibericor. s. rerum Hispanicarum principio,
 frequentes fuisse Phoenicum in occidentalia ac borealia
 beriae litora navigationes, colonias in iis constitutas plu-
 res; cum idem neget Romanos aut parentes Romanis po-
 pulos illum oceanum nauigasse aut nauigare, nisi quod
 iestu maris adiuvante in Britanniam (e Gallia) traiciant.
 Redimus ad nautarum, qui iidem mercatores, mendacia.
 Quis hodie μυσηριοκερυψίας mercatorum non valde anti-
 quas de rebus, quae inter nos iam vulgares sunt, de sper-
 mate ceti, de coccinella, de sego, de Thea ipsa ne di-
 cam, ignorat? Mentiantur igitur Phoenices: an ideo ni-
 hil plane veri ab vlllo Phoenice potuit exspectari? An
 Aegyptii etiam et Persae, a quibus res Phoenicum accepit
 Herodotus, nihil veri potuere dicere? An ideo, quod in
 Mandeuillii et aliis id genus itinerariis monstrosa quaedam
 narrantur, quod antiqui Graeculi, quorum commenta re-
 fert Plinius, multa de portentosis populorum quorundam
 formis mentiti sunt, fidem omnem iis abnegamus eorum
 etiam, quae fieri posse, quae ita se habere, hodie plena
 fide nouimus? Quod de dissensionibus historicorum sapien-
 ter monet Strabo, quo libenter in hac disputatione vtimur,
 illud vel maxime ad fabulas historiis admixtas transferen-
 dum est (lib. 1 p. 13 extr.) Οὐτ' εἰ μὴ συμφωνῶσιν οἱ τὴν
 ἰστορίαν τῶν τόπων διαδιδόντες, εὐθὺς ἐκβαλλῶν δὲ τὴν
 Ff σύμπα-

σύμπασαν ἰστορίαν, ἀλλ' ἔθ' ὅτε καὶ πισθεῖται τὸ καθόλου μᾶλλον ἔστιν κ. τ. λ. Non, si parum consentiunt, si falli quaedam admiscunt, qui notitiam locorum tradidere, sitim eiicere omnem historiam oportet: sed est, vbi tantum magis firmare fidem vniuersae rei dicet. Quantae sunt dissensiones in relationibus de mari Caspio, et illius delineationibus? quantae de continentia vel Oceani vel terrarum circa axem borealem? An ideo omnis fabulosa peregrinatorum ac nautarum historia?

§ 8

Fabula de Argonautis fundum tamen habet historicum.

Quin licet hoc ipsum per vestram A. A. sapientiam atque animi aequitatem ad fabulas quoque poetarum applicare, ad res Troicas, et quod proxime ad hanc ipsam dissertationem pertinet, ad Argonautas. Nisi fundum habuisset historicum Ilias, nunquam gentes non nimis aetate Homeri remotae illum arbitrum suarum de finibus controuersiarum, testem sui generis, cognitorem iuris suadisciuissent. Argonautarum expeditionem non totam esse confictam, vel vestigia historica apud Strabonem (lib. 1 p. 31) ne de Apollonio Rhodio dicam, qui venari hoc genus obseruationes historicas videtur, satis declarant. Et quam ipsa Argonautici carminis, quod Orphei nomen habet, et librorum Apollonii dissensio comparisonem ad historiam et Geographiam habeat; paullo ante indicatum est. Neque vero illud in iudicio antiquissimae historiae et geographiae mythicae non diligenter tenendum est, quod ipsum quoque praeclare animaduersum ab eodem Strabone (l. 1, p. 41, 31) melius non nunquam esse causam conuicere in mutationes locorum, quam in ignorantiam scriptorum vel mendacia, βέλτιον αἰτιᾶσθαι μεταβολὴν, ἢ ἀγνοίαν ἢ κατὰ ψευσίαν τῶν τόπων κατὰ το μῦθῶδες. Cui praecepto fidem faciunt tot mutationes insignes orbis habitabilis, quae ibi commemorantur, et quarum plures ab eo

ide tempore similes accidisse partim nouimus, partim
 necessariis colligimus, partim signis quibusdam su-
 mur merito. Verissimum historia teste, quod pulchre
 uat Aristot. Meteorol. 1, 14, 1 Οὐκ αἰεὶ οἱ αὐτοὶ τόποι
 γῆς ἔτ' ἐνυγροὶ εἰσιν, ἔτε ξηροὶ, ἀλλὰ μεταβάλλ-
 κατὰ τὰς τῶν ποταμῶν γενέσεις, καὶ τὰς ἀπο-
 εἰς, διὸ καὶ τὰ περὶ τὴν ἠπειρον μεταβάλλει καὶ τὴν
 κτταν. καὶ ἔκ αἰεὶ τὰ μὲν γῆ τὰ δὲ θάλαττα δια-
 πάντα τὸν χρόνον ἀλλὰ γίνεται θάλαττα μὲν ὑπὸ
 εἰς, ἔνθα δὲ νῦν θάλαττα, πάλιν ἐνταῦθα γῆ κ. τ. λ.
 on vestrum A A. hic in mentem veniunt illa, quae
 a Cl. Dalino disputantur de sua Suecia, cuius bonam
 in multo, quam alii ciues sui, recentiore facit, aquis-
 ualutim decrescentibus emerfam, vt non diu ante
 li nati aetatem habitari coepisse videatur. Illud qui-
 videtur confectum, ancoras et nauium fragmenta
 longissime a mari intuenta indicare, quondam ibi
 atum esse. Videtis A A. quam late hic locus pateat:
 altera admonitio quanti momenti sit, quam Polybii
 efferemus, non quo magis vera sit sententia, quam
 omnes atque amicus Scipionis Africani dixit, sed vt
 sapientiam viri videamus, et quantum ita circum-
 historico tribuendum sit? Dicit autem (3, 58 p. m.
 tr.) difficilem esse locorum et regionum externatum
 imi διὰ τὸ τὰς μὲν ἐκβαρβαρῶσαι, τὰς δὲ ἐρήμους
 τόπους. Ergo Polybio prodente regiones erant cultae
 humanitate et literis, tum prolapsae vel relapsae in
 iem, erant regiones copiosae olim, nunc suis ab in-
 lesertae. Hoc quale sit, facile intelligit, si quis nunc
 in Graeciam, vel Africam et Aegyptum, vel Palae-
 adeo, comparet cum his, quae in libris de anti-
 arum conditione habemus. Sed quid, si etiam lo-
 hominumque, quos Phoenices adiere vel Argonau-
 liuerfa longe fuit conditio ab ea, quae fuit florente
 Graecia? Quis hodiernam Alexandream agnoscit in
 rabonis (l. 2 p. 81, 7) Τῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐμπόρων
 Ff 2 56105

ὁλόος ἤδη πλεόντων διὰ τῆ Νείλου καὶ τῆ Ἀραβίαι κόλῳ
 μέχρι τῆς Ἰνδικῆς. Classem dicit nauium mercatoriarum
 ex Alexandria per Nilum et sinum Arabicum comen-
 in Indiam: tum addit, se comperisse praesentem cum
 Gallo Aegypti Praefide, centum et viginti naues e Ma-
 horimo s. portu Muris in sinu Arabico, soluere in India
 cum prius Ptolemaeorum aetate nauigare et merce Indiae
 implere naues pauci auderent. Sic Plinius 2, 67, *A Gal-
 bus, inquit, columnisque Herculis, Hispaniae et Galie
 rum circuitu totus hodie nauigatur occidentis.* At Appi-
 anus, qui vix saeculo serius scripsit, idem, vt paullo an-
 iam indicauimus, negat in principio Ibericor. (p. 423 To-
 τὸν ἑσπέριον καὶ τὸν βόρειον ὠκεανὸν ἔ περιῶσιν. Et mo-
 ἔτε Ῥωμαῖοι ἔτε τὰ ἔθνη τὰ ὑπὸ Ῥωμαίοις περιῶνται τῶ
 τῆ ὠκεανῶ. Ista forte Traiano imperante scripta. A-
 tonini Philosophi tempore Aristides (Aegypt. T. 2 p. 355)
 quotidie nauigari ait extra columnas: nominatim men-
 nem facit τῶν εἰς τὴν μεγάλην νῆσον περιαιμένων τὴν Ἰ-
 τιπέρας Ἰβήρων, quam Hiberniam esse apparet, addit
 στρατεύματα τε εἰς αὐτὴν ἐκάστοτε παντοῖα διαβαίνον-
 ἀναχωρεῖ τοῖς καθήκονσι χρόνοις, καὶ ἄρχοντες καὶ ἄλλοι
 τὰ μύριοι διαβαίνουσιν ἐκάστοτε. Exercitus hominum,
 in illam variorum transire et redire statis temporibus,
 gistratus et priuatos innumerabiles (sic μύριοι hic videntur
 intelligi) semper traicere. De temporibus quisque sci-
 vera loqui potuerunt Plinius, Appianus, Aristides. Sum-
 ma esto et finis, suscipi peragique potuerunt a Phoeni-
 bus, ab Argonautis, quae saeculis interiectis, mutatis lo-
 cis atque hominibus fieri potuisse difficile creditu est.

D E

METERVM NAVIGATIONIBVS

E X T R A

C O L U M N A S H E R C V L I S

P R A E L E C T I O I I

H A B I T A V I I M A I . C I D I D C C L V I I .

Videmur A. A. satis apud æquos quidem et intelligentes iudices, quales nobis in hoc coetu contigisse gaudemus, quod nobis propositum erat, confesse, nauigata esse olim oceani litora, a rubro inde mari ad Germaniam extremam naues ambulasse. Hoc verum agebamus, subinde incidimus in quaedam argumenta coniuncta huic nostro, ut ad illud vel confirmandum vel illustrandum certe vim habere nonnullam viderentur. Atque alia quidem superiori praelectioni intexuimus. Alia corollaria quaedam disputationis nostrae placuit nunc proponere, cum praesertim per se ipsa aliquid non iniucundae considerationis habeant, quae detinere uti me, sic forte alios etiam cum aliqua voluptate possit. Non sunt noua, quae adferam, ex libris desumpta illis, qui omnibus patent; sed hoc nescio, an sit animaduersum, quam ea vim ad nostram disputationem habeant. Tria autem velut corollaria dabimus, quibus firmari videtur posse fides illarum navigationum de quibus diximus: primo in veteri *de beatorum insulis* fabula esse aliquid, quod ad illas navigationes referatur, ostendemus, deinde adhibebimus eodem consilio *Hyperboreos*. Volebam etiam peculiare caput constituere de fide Pythae Massiliensis praesertim, tum aliorum, qui in hoc argumento vel laudantur testes, vel re-

felluntur a posterioribus. Sed video id longius esse, si velim progredi qua licet, quam ut pars huius fieri disputationis possit. Et de Pythea prouocare forte licebit simpliciter ad eruditam Bougainvillei *) dissertationem, qui fidem illius; credo, expediuit; credo, inquam; diligentius enim ponderare omnia nondum licuit. Hoc ergo argumento vel omisso vel dilato, in praesens ab *historia praedonum Francorum*, aliquid praesidii his quae nuper disputata sunt, arcessemus.

*) V. Memoires de literat. de l'Acad. des Inscriptt. To. 19 p. 143. Hic modo breuiter rationem reddam, cur nondum audeam simpliciter et velut compromisso ad V. C. prouocare. Argumentum, quo is vtitur p. 148 ad constituendam Pytheae aetatem, eiusmodi est. Pytheas primus obseruauit, habitari adhuc terram circa gradum latitudinis LXVII. Iam vero Aristoteles (Meteorol. 2, 5) ait esse gentes, quibus nunquam occidat corona Ariadnes; at hi debent esse constituti in hoc gradu. Ergo prodidit ante Aristotelem Pytheas. Nihil dicam aliud, (neque enim hic longe digrediendi locus est) nisi hoc vnum: Non dicit Aristoteles, quod dicere illum vult vir doctus. Lo-

quitur de terminis zonae temperatae, his ipsis verbis, quae solae coronae mentionem habent: *Φέρονται δὲ καὶ ὁ εὐρανος κατὰ τῆτον τὸν τόπον. Φαίνεται γὰρ ὑπὲρ κεφαλῆς γινόμενος ἡμῶν, ὅταν ᾖ κατὰ τὴν μεσημβριονόν.* Citra tropicum cancri, intra zonam temperatam esse coronae borealis fidus, constat: iam vero hoc fidus vertici nostro cum in meridiano est, imminere, constat ipsam quoque: ergo quibus hoc euenit, illi sunt adhuc in zona temperata. Conferant haec, vel potius totum locum Aristotelis, quibus videtur, cum oratione viri docti. Equidem argumenta, quibus fides Pytheae defenditur, clariora esse opto ac certiora. Agamus ergo, quod proposuimus.

I De Insulis beatorum¹⁾.

De perenni animorum humanorum natura, producta certe ultra haec viuendi spatia duratione, et diuersa bonorum malorumque sorte, tantus est populorum omnium consensus, ut illam opinionem vel inter eas, quas *κοινὰς νῆας* vocare solemus, referendam, vel ab antiquissima ditione generis nostri auctoribus impertita, deriuandam ille credas²⁾.

§ I

Sed cum in hac velut summa conueniant, Superfunt pori animae, et eo quidem loco et conditione, ut bene fit, male malis: de cetero sunt tot fere sententiarum diuortia, quot enarrare non minimi laboris fuerit. Aegyptiorum antiquissima doctrina, respicientibusque illam ritibus et loquendi formulis, cum trans flumina et riuos transuehi mortuos, quos id meruisse iudicatum sit, feliciorum vitam docerent, egit vit magnus, quem ego facio nostro vniuersim, peculiariter vero mihi Collegam in sefforio munere, et in Societate Regia sodalem grate vehementer soleo, Io. Dauid. Michaelis in Epimetro praeclarum Lowthi opus De poesi sacra Hebraeorum I p. 194 sqq.) ita ut originem totius de Insulis Beatorum fabulae ex illis velut incunabulis eruat. Quod si non uult plane ad liquidum perducere, (quid enim in tali plane liquidum est?) hoc tamen perfecit, quod maius, ut aliquot poetarum sacrorum locis lucem ex isto

Ff 4

Aegy-

De hoc pariter capite et quae yperboreis deinde disputabunt illud in vniuersum semper coe aequos lectores optamus, est apud Diod. Siculum (4. 44) *Καθόλου τὰς παλαιὰς μύθους ἑλλην ἔτα συμπεφωνημένην ἰσοῦσαν συμβέβηκεν*. Voluerunt i illi, sub inuolucris quibus-

dam latere ut philosophiam, sic historiam: quam recte uoluerint, ad nostram rem iam nihil attinet: uoluerunt certe, eaque in re ingenio quisque sua indulserunt,

2) Sententiam ea de re dixi in Memoria Axelii Wilh. Comitis Wachtmeister A. S. LV hic mortui.

Aegyptiorum more et persuasione insignem intulerit. Orphicis carminibus neque Elysi, neque Insularum Beatorum nomen inueniri puto. Sed *Μακρόβιος* (Argo 1106 sqq.) ita describuntur, vt facile credam, illam imaginem ad conditionem beatorum manium pertinere. Popularis Romanorum sententia, ab antiquissimis, vt videtur longa traditione accepta, beatas animas in coelo collocat et nominatim in lacteo illo circulo s. galaxia, vbi Africani suo cum patre et auo loquentem ponit Cicero. Hausta videtur a Pythagoricis antiquis magnae Graeciae colonis. Ipse Pythagoras (ap. Porphy. de antro Nymph. p. 121 Barnes.) *συναγέσθαι*, inquit, *ταῖς ψυχαῖς εἰς τὸν γαλαξίαν κ. τ. λ.* Plutarchi Syllas a Saturni sacerdotibus edoctus, (in libello de facie in orbe Lunae ad finem) utrorumque et bonorum et malorum animis locum in Luna assignat: Homerus et Virgilius inferos quosdam sub terra comminiscuntur, discretas bonorum malorumque sedes. Ceterum ita inter se differunt et dissentiunt, qui supra terram vel eminentem e mari regionem certam assignant beatis, vt appareat, voluisse quosdam certe illorum *γεωργεσθῆν*, et felicem aliquam telluris partem, remotam alias a cognitione hominum, ita describere. Vid. Tzetz. ad Lycophr. 1204, et Eustath. ad Odyss. Δ, 563. Non est huius loci, totum hoc persequi, et ostendere, qui in Aegypto (praeter ea, quae iam dicta sunt, Dio. Chryl. Troic. p. 188, C.) qui ultra Aegyptum ad Oasin (Herodot. 3, 26) qui Thebis Boeoticis (Lycophr. 1204 add. Tzetz. ad 1194) qui in Messenia (vide Lakemach. Obs. P. II, 3) posuerint sedes illas et insulas beatorum, qui Cretam (vid. Meurs. Creta 1, 5) hoc nomine laudarint, quique locauerint ad Indos (Dio Chrylost. Or. 35 p. 434 seq.) Fabulas similes, de insula quadam beata dabit Diod. Sic. 2, 55 sq. alias idem 3, 127. Talis est Meropis Aeliani V. H. 3, 18, vbi vid. Perizo. no. 7. Cur illa ante *Borysthenem Achillea*, s. Leuce dicta, sit etiam Macaron insula, vid. Plin. 4, 13 s. 27 conf. Eustath. ad Dionys. 545. Nos in praesens de his

his modo videamus, qui iis posuere locis, de quibus cogitare non poterant, nisi notitia, fama certe, earum navigationum, de quibus hic agimus, ad eos peruenisset.

§ 2

Hic egressis cogitatione Herculis columnas statim quidem occurrit Atlantica illa Platonis, de qua ante dicebamus (Prael. I § 7) sed quam ille beatorum sedem non facit. Verum reliquiae illius videri possunt illae Fortunatae Insulae, quas τῶν μακάρων νήσους appellat Strabo (I p. 2, 20) quasque ab Homero ait respici Odyss. Δ, 563. Repetit et disertius explicat alias (l. 3 p. 104 pr.) ubi memorat poetas μακάρων τινὰς νήσους κατονομάζοντας, αἷς καὶ νῦν δεικνυμένας ἴσμεν, ἃ πολὺ ἄποθεν τῶν ἀκρῶν τῆς Μαυρεσίας, τῶν ἀντικειμένων τοῖς Γαδείροις. Τῆς δὲ Φοίνικας λέγω μινυτάς. καὶ τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Λιβύης τὴν ἀρίστην ἔτοι κατέχον πρὸ τῆς ἡλικίας τῆς Ὀμήρου κ. τ. λ. Non multum remotas ait ab extremis Mauritaniae partibus, quae Gadibus ex aduerso iacent: earumque Homero Phoenicas fuisse indices, qui Hispaniae pariter atque Africae optimam partem ante Homeri aetatem obtinuerint. Reliqua harum insularum vel μυθολογούμενα vel γεωγραφούμενα nihil ad hanc disputationem. Videant, quorum interest, Vossium ad Melam (3, 10, 12). Illud apparet, ante Homerum et Graecos nauigatum esse mare Atlanticum.

Eiusdem generis est, et eandem vim habet illa Diodori Siculi insula, navigatione aliquot dierum versus occidentem a Libya remota, fertilissima, pulcherrima, a Phoenicibus tempestate eo delatis detecta, quam sibi Carthaginenses seruauerint perfugium rebus suis forte perditis, ideoque excluderint colonos alios. Cum illius narratione (L. 5, 19 et 20) confert merito Cl. Wesselingius similem fabulam ex mirabilibus auditionibus, quae Aristoteli tribuuntur. (p. m. 1157, B.)

Atlanticas insulas duas decies mille stadiis ab Africa distantes describit Plutarchus Sertorio (p. m. 571 sq.) in quibus rebus afflictis conferre se voluerit Sertorius, quae ob felicitatem soli et coeli Beatorum appellarentur, addit ὡς μέχρι τῶν βαρβάρων διῆχθαι πίσιν ἰχυράν, αὐτόθι τὴν Ἡλύσιον εἶναι πεδίον, καὶ τὴν τῶν εὐδαμόνων οἴκησιν, ἣν Ὀμηρος ὕμνησεν, ad barbaros usque penetrasse firmam fidem, esse ibi Elysium campum, cantatamque Homero beatorum habitationem. Ac ne putemus, Graeculam recentiorum fabulam esse, refert ex Sallustio eadem Acro ad Horat. Epod. 16, 41, qui mirum est, nisi ad hoc ipsum Sertorii consilium ibi respexit. Philostratus de vita Apollo. 5, 3, cum ait, Φασὶ δὲ καὶ τὰς τῶν μακάρων νῆας ὄρεζεσθαι τῷ Λιβυκῷ τέρματι, indicat, sibi nihil certi constare, qui tamen Oceanum Gallicum a se visum, paulo ante (c. 2) affirmet.

§ 3

Quae protulimus adhuc, ea ad egressum e columnis Herculis cum aliquo ad sinistram flexu pertinent. Sed dextrum etiam anfractum ad occidentale litus Hispaniae non ignotum fuisse praescis illis, simili ratione intelligitur. Promittit Proteus Homericus (Od. Δ, 563) Menelao:

Ἄλλὰ σ' ἐς Ἡλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης

Ἄφθάνατοι πέμψουσιν —

Τῇ μὲν ῥήϊξιν βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,

Οὐ νιφετὸς, ἔτ' αἶρ' χειμῶν πολὺς, ἔτε πᾶτ' ὄμβρος,

Ἄλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντος αἴτης

Ἄνεμος ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Elysium campum, quo mittent Menelaum propter Helenam uxorem D.I, ponit ad *extremos fines terrarum*: hic facilli-

3) Placet his sequi Ioannis Tzetzae narrationem sumtam, ut videtur, e Procopii Gothlic. 4, 20. altera Isaacii nomen praefereus hic

obscura certe, si non corrupta est, quod hic quaerere non lubet: ut nec illud, quod Ioannes ad v. 173 dicit, auctore, quem vage modo

per

nus victus hominibus est: hic rarae niues, nunquam a hiems, aut imber; sed *semper* emittit Oceanus ars Zephyri flatus recreandis hominibus. De hoc loco trabo 3 p. 103, 44 Ὁ ποιητὴς τὰς τοσαύτας στρατιάς Phoenicum in Hispaniae litora occidentalia expeditionis dixerat) ἐπὶ τὰ ἑκατὰ τῆς Ἰβηρίας ἰσραηλῶν, πυνθιμῆος τε καὶ πλετόν καὶ τὰς ἄλλας ἀρεταίς, (αἱ γὰρ ἰκεσ ἔδηλυν τῆτο) ἐνταῦθα τὸν τῶν εὐσεβῶν ἐπλασεον, καὶ τὸ Ἠλύσιον πεδῖον. Didicisse ait Homerum Phoenicum expeditiones, audisse diuitias et virtutes omnis ipsis narrantibus, et hinc fingendi occasionem esse. Persequitur ista scriptor, si quis alius diligens et solus, et addit inter alia (p. 1104, 14) suspicari fas esse, aequitatem illis hominibus, regibus certe, et in his anthonio Tartessi tributam esse ob felicitatem: ὑπολοιοι τις ἂν, ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακροχρόνιας ἀσθῆναι τὸς ἐνθάδε ἀνθρώπους. Inuenimus, nisi gie fallor, in his locis deinde etiam Hyperboreos. lubet Elysios campos, ac beatorum insulas ultra periri, non quo valde ad rem nostram pertineant, quae rsunt; sed ne quid curiositati vestrae AA aut lectorum disse videamur. Nempe Isaacus Tzetzes (ad Lycophr.) et Ioannes Tzetzes ad Hesiodum (ἔργων 171) quoque loco beatorum insulae simpliciter memorantur, et ipsum Homeri locum, de quo Strabonis sententiam ininus, ad Britanniam pertinere volunt, et firmandae s sententiae causa miram referunt aliunde historiam 3). ificatoribus quibusdam, in litore Oceani Britanniae opo habitantibus, qui tributū loco manus habeant tradi animas defunctorum in Britanniam. Vtitur hac narone, et aliis argumentis ad vindicandam Britanniae suae iam Jos. Barneſius (ad Euripidis Helenam v. 1692) eadem

res designat, Caesarem, cum rizeni Euro-flante eo traiecissetatum pulchritudine regio- ἀρετῆς τῆ λῆν περιπέθε-

αὐτῶ τῆς χώρας, ibi voluisse sedem ponere, κατοικήσαι: inuitum vero expulsus esse ab incolis.

dem nempe ratione, vt (ad Odyss. Ω, π) Homeri λευκαῖδα πέτραν, et ἡελίοιο πύλας, et δῆμον ὀνειρώων in patria sua inuenit. Illud, credo, veri ex dissidentibus inter se narrationibus relinquitur, diu ante Homerum nauigatum esse Oceanum, cum fabulae id genus fundum certe aliquem, quo nitantur, historicum soleant habere. Similem esse fabulae de Hyperboreis rationem, iam demonstrabimus.

II De Hyperboreis.

Volebam initio paucis defungi, ac de Hyperboreis, Pindari praecipue, illa modo huc adferre, quae si fidem non faciant, suspicionem certe moueant non leuem, quaedam illorum non simpliciter conficta, sed e nautarum, qui Oceani litora, Hispaniae oram occidentalem praecingentia, nauigarant, sermonibus primum accepta. Sed cum quaerendi subiret voluntas, si plura forte deprehenderem, quam quae se vltro obtulerant, eius rei vestigia: factum est, vt qui vrceus insitui coepisset, exiret amphora, vt omnia pene, quae de Hyperboreis relata sunt, dum considerarem, luberet eadem ita disponere, vt iustae de nomine et populo tam peruagato disputationis locum tueri posset, quae vel plura haberet, vel ordinatiora, vel certiora, h. e. magis idoneis auctoribus probata, illis, quae adhuc a summo Viro Ez. Spanhemio, ad Callim. H. in Del. 281 p. 489 sq. tum a Gedoino in Commentt. Acad. Inscriptt. To. X. p. 176 sqq. et Banerio ibid. p. 198 sqq. more cuiusque suo collecta et prolata sunt.

§ I

Nominis consideratio.

Iam vt inde incipiamus, nomen ipsum consideratione dignum est. Quid sibi vult illa Hyperboreorum appellatio, quae iam Herodoto admirabilis, h. e. absurda, nisi

nisi fallor, visa est. Is enim (4, 32) prooemium suae de Hyperboreis, primitias nescio quas in Delon mittentibus, narrationi hoc facit, Ὑπερβορέων δὲ περὶ ἀνθρώπων ἔτε τι σκῦθαι λέγουσι, ἔτε τινες ἄλλοι τῶν ταύτη οἰκημένων, εἰ μὴ ἄρα Ἴσσηδόνες. ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, εἰ δ' ἔτοι λέγουσι εἰδέν. Hoc, puto, dicit de hominibus Hyperboreis (qui tamen secundum Deliam illam fabulam Scytharum vicini, per hos versus Graeciam legatos illos sacros Delon mittunt) neque Scythae quidquam dicunt, neque alii hic habitantium praeter Issedonas verum, ut ego puto, ne hi quidem quidquam (intellige, ut solet, *probabile* aut fide dignum quidquam) dicunt: deinde longiusculam de illa legatione vel *θεωρία* relationem claudit, ut neget se quidquam, de Abaride Hyperboreo, cum sagitta sua terrarum orbem obeunte, velle dicere, et, εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβορεοὶ ἀνθρώποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι. Illudit, credo, toti commento: negat magis probabile esse, habitare quosdam ultra boream, arcton, cardinem septentrionalem, quam ultra aiterum mundi cardinem notum. In quo illud non indignum obseruatu est, fuisse, si non prius, certe septingentis amplius annis post, qui *ὑπερνότις* appellatione, quam ridet Herodotus, serio vteretur. Dionysius quidem Periegetes (v. 151) duo promuntoria Ponti Euxini inter se opposita describens, *ὑπερνότιν* Carambin facit, *βορειότερον* Criumetopon. Scilicet putauit Dionysius, illud *ὑπὲρ* non esse vrgendum hoc modo, ut aliquid esset ipso borea magis septentrionale, magis adeo frigidum, aut magis noto meridionale, calidiusque: sed simpliciter notare relationem illam ad plagam. Ac sane septentrionem illis frequenter assignari, mox videbimus: et quam vim τῇ ὑπὲρ tribuerit nominatum Pindarus, deinde declarabimus (§ 8). Diodorus Siculus (2, 47) nomen deriuat ἀπὸ τῆς πορρωτέρω κείσθαι τῆς βορέας πνοῆς. Pausaniae (Eliac, 1 l. 5, 7) dicuntur οἱ ὑπὲρ τὸν ἀνεμὸν οἰκῆσαι τὸν βορέαν.

§ 2

Non fuit certae et definitae gentis unum et constans nomen.

Nunc illud monemus, quod considerandis conferendisque inter se locis omnibus, quae adhuc nobis oblatae sunt, videmur plane intelligere: non fuisse gentem aliquam certam atque unam, quae hoc nomine suo, ut Getae, ut Colchi, ut Thraeces, ab aliis distinguerentur. Fatur Herodotus, cuius modo locum protulimus, sibi ignotam esse, diligenter requirenti, eam gentem: historia de huius gentis rebus gestis nusquam vlla memoratur. Strabo (7 p. 204, 16) Διὰ τὴν ἄγνοιαν, inquit, τῶν τόπων τέτων (de Getis agit) οἱ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη καὶ τὰς Ὑπερβορέους μύθοποιόντες, λόγῳ ἠξίωται. Propter ignorantiam locorum homines, ait, dignatos esse fabulas de Ripaeis montibus et Hyperboreis, quarum rationem haberent. Non habet hoc nomen pater geographiae et historiae, Homerus. Nam quod ex Hymno in Bacchum mox laudabimus, argumentum potius praebet, non esse illum Hymnum Homeri. Herodoti locum ponemus totum, (4, 32) Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένον. De his nihil hodie superest: ἐστὶ δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοισι, εἰ δὴ τὰ ὄντι γὰρ Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε. Dubium ergo, an Homero aliquid de Hyperboreis innotuerit: siquidem in his, quae haud dubie illius sunt, nullum eorum vestigium est, ubi autem id nomen habetur, ea dubia fide patri poeseos assignantur. Quid fuerit ab Hesiodo proditum, nescimus. Fabula ipsa, quatenus per ceteros poetas, historicos, geographos sparsa superest, tam multa habet, vel cohaerentia male, vel plane pugnantia, ut nihil in ea vel locis, vel temporibus, vel alio caractere ita

con-

4) Imaginabantur quidam speculum, polo vicinam, e qua erumperet aquilo. Sic certe Plin. 7, 2 f. 2. *luxta eos, qui sunt ad septentrionem*

versi, haud procul ab ipso aquilonis exortu, speculum eius disse, quem locum Gesclithron (γῆς κλειθρον, terrae claustrum) appellant,

pro-

constans ac definitum sit, vt illam tanquam substantiam aliquam et fundum quasi reliquorum attributorum assumere possis, cui reliqua adstructa vel adfecta videantur. Quod enim de Hecataeo memorat Schol. Apollon. 2, 677 Ἐκαταῖος μέχρι τῆ αὐτῆ χρόνῃ εἶναι φησὶ τὸ τῶν ὑπερβορέων ἔθνος, ἐστὶ δὲ βιβλία αὐτῶ ἐπιγραφόμενα περὶ τῶν ὑπερβορέων, hoc parum valet ad fidem historiae in tanta magnis nominibus vel libros, vel librorum titulos, vel locos ubi iucundi licentia. Erit vero deinde § 5 de Hecataei Hyperboreis videndi opportunitas. Aliam igitur viam huius disputationis placuit ingredi, et enarrare ordine quodam, quibus aliis narrationibus velut adhaerescant et admisceantur Hyperborei, dum eo perueniamus, vt illud ipsum explicetur, quod in ea videatur esse maxime historicum.

§ 3

Hyperborei cum Argonautis exstitisse videntur.

Antiquissimum Graecorum facinus, in quo celebratissimo elaborarunt posteri, Argonautarum illa expeditio, aut reperisse videtur Hyperboreos, aut certe vulgasse. Apud Diodorum Siculum (4, 51 p. 294, 16 it. 46) Medea dissimulata forma sua, Peliam deceptura, fingit se adesse ἐξ ὑπερβορέων. Hyperboreos in sua expeditione adierunt Argonautae; sed eos iam duplici in genere: alios versus extremum septentrionem, et ultra origines⁴⁾ velut boreae venti, habitantes vel vagantes. Hos memorant Orphica Illa Argonautica v. 1075 et 1080. Nempe in illo carmine ex vetustiore traditione (vid. Diss. 1) veniunt Argonautae per extremum, qui notus erat, septentrionem in Germanicum Oceanum. Sed Apollonius breviori via (Diss. I § 4) illos Istro aduerso ad sinum Adriaticum et Eridani ostia

produntur Arimaspi, quos Hyperboreorum sodales mox videbimus. Idem Plin. 4, 12 s. 26 Gelida aquilonis conceptacula cum Ripaeis

montibus coniunxerat, et pone eos montes utraque Aquilonem locauerat gentem felicem Hyperboreos.

δῖλια deducit. Itaque consequens erat, ut in hac viā poneret Hyperboreos, quos abesse sua a fabula nollet. Manifesto autem illos ad Eridani ripas collocat, et de electro, post narratam Heliadum Phaëthonta fratrem Iugentium fabulam, addit, aliam quoque esse narrationem accolarum, quos Celtas appellat. 4, 611

— Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάζειν ἔθεντο,
 Ὡς αἶψ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοῖδαο
 Ἐμφέρεται δίναις, αἶτε μύρια χεῦε πάροιθεν
 Ἥμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
 Οὐρανόθεν ἀγγλήεντα λιπῶν κ. τ. λ.

Apollinem cum coelo relicto ad sacram Hyperboreorum gentem venisset: hic multa millia lacrimarum (Aesculapii a Ioue fulminati causa) fudisse. Nec illud alias inauditum. Memorat Scholiastes Apollonii (ad 2, 677) Posidonio auctore, Hyperboreos οἰκῶν περὶ τὰς Ἄλπεις τῆς Ἰταλίας, habitare ad Italiae Alpes. Quin illos Romae victores Gallos Heraclides Ponticus non multum ab illis temporibus remotus, si Plutarcho fides (in Camillo p. 140 A) Hyperboreos dixit. Non mirum est, incertas esse Hyperboreorum sedes, cum nec certas ipse Boreas habeat. Thrax est ille raptor Orithyiae Boreas, e Thracia spirat Aegei maris et Graeciae tyrannus. Hymnus Orphicus (79) in Boream, Κρυμοπαγῆς βορέα, χιονωδέος ἔλθ' ἀπὸ Θράκης, Hic *Aquilo glaciali* relinquens ninguida Thrace, ut conuertit Scaliger. Hic rapta Athenis Orithyia (apud Ouid. Met. 6, 709)

*Non prius aërii cursus suppressit habenas,
 Quam Ciconum tenuit populos, sua moenia, raptor.*

Cicones Thraciae populum, urbem illorum Ismarum, docent Geographi. Si ergo Boreae domus est in Thracia, Hyperborei qui esse possint Eridani Italici accolae, apparet. Sed nec dissimulandum est, non deesse, qui Orithyiam multo abreptam longius diceret. Sophocles (apud Strabo. 7 p. 204, 13) latam esse canit

Ἦπτε

Ἵπὲρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἑχάτα χθονός,
 Νυκτός τε πηγᾶς, ἔρσεν ἑ ἀναπτυχᾶς,
 Φοίβη τε παλαιὸν κῆπον.

uper mare vniuersum, ad vltima terrae, ad fontes noctis, ad coeli aperturas, et *veterem Phoebi hortum*, cum illusione quadam, credo, ad illam Phoebi cum Hyperboeis societatem, de qua deinde dicemus (§ 7). Hic illud diiciemus, ne Thraciae quidem nomen non fluctuare, sic Strabo (L. 7 p. 204, 30) Getas pro Thracibus a Graecis habitos, memorat.

§ 4

Quam vagum esset Hyperboreorum nomen.

Quo minus mirandum, tam licenter vagatum Hyperboreorum nomen esse. Quo potius teste vitamur quam eodem Strabone? Hic igitur (L. II p. 349, 50) post mentionem veterum Graecorum (οἱ παλαιοί, dixerat, τῶν Ἑλλήνων) οἱ δὲ ἔτι παλαιότεροι, inquit, τὰς ὑπὲρ τῆς Εὐξείνης καὶ Ἰσθμικῆς Ἀδρίας κατοικῶντας Ἵπερβορέους ἔλεγον, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀριμασπές. Promiscue vsos vult Hyperboreorum et Sauromatarum et Arimasporum nominibus in his, qui supra Euxinum, Istrumque et Adriam habitarent. Auctor Hymni in Bacchum (inter Homericos 6, 29) Tyrrhenum praedonem Baccho minantem ita introducit:

* Ἡ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὄγε Κύπρον,

* Ἡ ἐς Ἵπερβορέους, ἢ ἑκάστω —

Aegyptum et Cyprum ad Austrum terminos suae navigationis indicat, ad septentrionem vero vel Hyperboreos, vel ultra hos. Est ergo aliquid in rerum natura etiam ultra Hyperboreos. Eadem ratione Pindarus (Isthm. 6, 34) dum ait, καὶ πέραν Νείλοιο παγαῖν, ultra Nili fontes, καὶ δι' Ἵπερβορέους, lineam ab intimo meridie ad ipsum

Gg

extré-

extremum septentrionem duxisse videtur. Sic quatuor plagas signat Callimachus (in Delum 280): Choros enim ducunt Apollini vrbes,

Αἴθε πρὸς ἠοίην, καὶ δ' ἑσπερον, αἰτ' ἀναὶ μέσσην
Κλήρες ἐσήσαντο, καὶ εἰ καὶ ὑπερθε Βορρην
Οἰκία θινὸς ἔχουσι —

Vltimos nominat, qui super boreum litus, ad Hyperboreum ergo mare, domus habent, de quorum in Delum legationibus deinde pergit canere. Eadem ratione Hyperboreum Oceanum Geographus Marciannus appellat (p. 56 pr. et 57 fin. Hudson.). Sic Hyperboreos et Indos sibi opponit tanquam extremos Lucianus (Hermot. c. 27 To. 1 p. 767, 48). Haec res forte mouit Theophilum Sigefridum Bayerum, vt (in Comm. Acad. Petrop. T. 3 p. 345 it. T. 1 p. 401) Hyperboreos coniceret esse colonias Graecorum in ora Ponti septentrionali, et hoc praesertim referret ad eos, quorum in Delon legationes commemorantur, assentiente Cl. Wesselingio (ad Diod. Sic. 2, 47. n. 14): quae vt ingeniosa est sententia, et aliquid forte veri habet, ita illam cum reliquis, quae in hac ipsa disputatione veraputo, conciliare nondum possum. Viderit lector.

§ 5

Hyperborei tamen populus ob clima suum beatus.

Geographi Latini, vno pene ore hoc nomen ipsi velut cardini septentrionum adscribunt, (vt Mela, 3, 5 pr. vt Plin. 4, 12 s. 26, et 6, 13 s. 14, vt Soli. 16) iidem tamen felicitatis etiam alicuius, et felicitatis ab eo climate non expectandae, ac pendentis inde longaeuitatis portentosae, velut charactera adiiciunt. Res est nota: ne hic plane absit, ponamus modo verba antiquioris, *Melae, Hyperborei super aquilonem Rhipaeosque montes sub ipso siderum cardine iacent: ubi sol non quoti-*
die

, ut nobis, sed primum verno aequinoctio exortus, animalium demum occidit, et ideo sex mensibus dies, et totalis nox usque continua est. Terra augusta, aprica, se fertilis. Cultores iustissimi, et diutius quam ulli talium et beatus viuunt. Quippe festo semper otio, non bella mouere, non iurgia: sacris operati maxime Apollinis, de quibus deinde videbimus. Habitant lucosque, et ubi eos viuendi satietas magis quam taedium, hilares, redimite fertis se ipsi in pelagus ex certa ruraecipites dant. Id eis funus eximium est. Sunt in hac descriptione, a qua non multum aliae Plinii et Solini abent, γεωγραφόμενα quaedam s. γεωμετρέμενα ex thesi illa, habitare homines sub polo: alia, ut videtur a mercatoribus et nautis conficta, qui mercium suarum commendandarum causa talia mentirentur. Ceterum illam longaeuæ felicitatis fabulam pertinet, quod

Strabonem (p. 15, 489 post med.) Onesicritus aut, suos etiam Indis Hyperboreos, Περὶ τῶν χιλιε-
Υπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πενδά-
μῃ ἄλλοις μυθολογοῖς. Quam simpliciter felicitatis
non esse videtur Aelchylo (Choëphor. 371) Κρείσσονα
ἢ Μεγάλῃς τε τύχῃς καὶ ὑπερβορέϊς Μείζονα.
Septentrionales illos pertinet, quod est apud Alexandri
Clementem (Strom. I p. 359, 28 Pott.) Τῶς Ὑπερβο-
Ελλάνικος ὑπὲρ τὰ Ῥιπάρια ὄρη οἰκεῖν ἰσορεῖ. διδάσκει
ἔ αὐτῶς δικαιοσύνην, μὴ κρεωφαγεῖν, ἀλλ' ἀκροδρῦσις
ένεσ. Τῶς ἐξήκονταετῆς ἔτοι ἔξω πυλῶν ἀγοντες
ἰζεσιν. Obseruemus tamen iungi ea, quae ad bar-

1, qua vulgo notus erat, septentrionem vix perti-
abstinere carnibus, solis arborum fructibus vesci:
autem sexagenarios educere extra portas dicuntur et
cere, an alias de Hyperboreis illis iustis et felicibus
retur, non memini. Differt quibusdam partibus a re-
Diodori Siculi (2, 47) narratio, quam ille se ab He-
dicit summis, sed in hoc tamen conuenit, quod τὰ

περὶ τῶν Ὑπερβορέων μυθολογούμενα vocat, et Hecataeus suum in numero τῶν τὰς ἀρχαίας μυθολογίας ἀναγεγραφότων ponit. Insulam porro illis habitandam assignat Sicilia non minorem Hecataeus, ἐν τοῖς ἀντιπέραντῃ Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν ὠκεανόν: Britanniam signari putat: sed non respondent cetera. Esse illam ait εὐγενὴ καὶ πᾶμφορον, ἔτι δὲ εὐκрасία διαφέρουσαν, duplices in anno ferentem fructus: quod cum illa certe facie Britanniae, quae fuit, cum Graecis Romanisque innotuisse earum constat, et cum climatis portione non conuenit. Sed quatenus Celtas etiam Hispaniae tribuunt veteres, illa Britanniae extrema, vbi Hesperidum horti sunt et Atlas, illa appellatione possunt signari: aut, si vrgeas insulae appellationem, vna alteraque earum, quae peculiariter Fortunata vocantur. Haec de sede Hyperboreorum vaga illa quidem et valde incerta. Iam de illorum cum Apolline necessitudine dicamus.

§ 6

Hyperborei Apollinis peculium.

Quae passim de Apolline ab Hyperboreis culta sunt apud Poetas, iam statim ordinanda, eorum vel primam originem, vel physiologiam adeo quandam, vberiores certe, quam alias inuenias, declarationem habet ex Hecataeo et aliis Diodorus Siculus (2, 47): *Μυθολογῶσιν, ἰσχυρίζονται, ἐν αὐτῇ (in descripta modo insula) τὴν Λητώην γενέσθαι. διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα μάρισα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι.* Esse illos quosdam velut sacerdotes Apollinis, eo quod hunc Deum quotidie perpetuo cantu celebrent. Esse in insula sacrum Apollinis *τέμενος μεγαλοπρεπές*, et aedem, *ναὸν ἀξιόλογον*, donariis multis ornata, forma rotunda, *σφαιροειδῆ τῷ σχήματι.* Vrbes esse sacras huius Dei, eiusque incolarum plerosque *καθάρκτας*, perpetuo psallere, hymnosque cantare Deo, qui

us actiones illius ornent. Habere suam sibi propriam
 quandam dialectum Hyperboreos : Graecis in primis an-
 tiqua necessitudine quadam coniunctos esse, *πρὸς τὰς Ἑλ-
 ληνὰς οἰκειότατα διακεῖσθαι*, maxime autem Athenien-
 sibus atque Deliis. Fabulantur Graecorum quosdam ad
 Hyperboreos peruenisse, donariaque reliquisse magui pre-
 mii, Graecis inscripta literis. Deinde de Abaride. Aiunt
 porro (vt intelligamus *μῦθον* narrari), Lunam ex hac in-
 sula conspici omnino parum a tellure distantem, et in qua
 terreni quidam colles manifeste appareant. Dicitur vero
 etiam, sic pergit Diodorus, Deum interiectis vndeuisenis
 annis venire in insulam, *δι' ἐτῶν ἑνεακαίδεκα καταντῶν
 εἰς τὴν νῆσον*. Cui hic non statim illa Graecorum a Me-
 tone et Phaino Enneadecaëteris in mentem veniat? non
 potest fieri profecto, vt non, qui primus huius partis fa-
 bulae auctor est, eam in mente habuerit. Res dubio omni
 carebit, si pergamus ad reliqua. De his enim nouende-
 cim annis addit, *ἐν οἷς καὶ αἱ τῶν ἄστρων ἀποκαταστάσεις
 ἐπὶ τέλος ἄγονται. καὶ διὰ τῆτο τὸν ἑνεακαίδεκαετη
 χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζουσι*. Iam,
 si ipsum Diodorum (12, 36) sequamur, ille nouendecim
 annorum cyclus, Enneadecaëteris illa a Metone producta
 est Apseude Archonte, Olymp. 86, circa tempora adeo
 postrema Herodoti, de qua Diodorus, pro vulgi nempe
 opinione et vsu Graecorum ciuili, dicit, intra eam astra
 ad eandem comparationem redire : *ἀποκατάστασι* etiam
 hic vocat, et magnum s. Metonis annum. Ergo haec pars
 fabulae aut recentior est Metone et Herodoto, aut, quod
 fere est vt malim, diu ante Metonem obseruatum est, Lu-
 nae solisque cursum intra illos XIX annos ad idem velut
 principium commune redire. Tanto hoc est probabilius,
 cum ille annus non sit ita longus, vt obseruationem fugere
 diu potuerit. Et animaduersum iam a Theophrasto, (de
 signis aquarum et ventorum principio) a Phaino accepisse
 suum annum Metonem. Cum igitur manifesto hic Astro-
 nomi sunt Hyperborei et sic cognati Apollini, astrorum

principi; quidni eodem referamus templi rotunditatem sphaericae figurae coeli et terrae symbolum, et obseruatu Lunae montes, quam ἀντίχθονα et habitabilem esse, Orphicum Pythagoricumque dogma est. Superest illud apud Diodorum, quod non tantum citharis suorum Hyperboreorum colitur, sed etiam, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην in illo anfractu enneadecaëteridum, qua venit ad Hyperboreos, praesens ipse Deus sua felicitate laetus psallit, κθαρίζεται, et saltat pernox, χορεύει συνεχῶς τὰς νύκτας ἀπὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς ἕως πλειάδος ἀνατολῆς, a verno aequinoctio ad Pleiadis ortum, quod Hesiodus (ἔργ. 383) messis initium facit, messem autem illius climatis in nostrum Maium incidere, constat. Si quis cogitet caelestem Musicam Pythagoreorum, et magnum illud Apollinis heptachordum⁵⁾, si quis illam Pythagorae cum Abaride Hyperboreo amicitiam, facile videbit, etiam in hac parte fabulae esse aliquod φιλοσοφούμενον. Sed quod etiam per noctes saltat, illud forte eo pertinet, quod apud Hyperboreos, in quantum polo subiecti sunt, sol ab aequinoctio inde verno non occidit. Puto autem, A. A. esse apud Diodorum hic aliquid vel ipsius festinatione et attentionis remissione peccatum, (quod fit in vocabulis contrariis etiam facilius) vel a librario, recurrentibus iisdem vocibus, omissum. Quisquis est fabulae auctor, hoc voluit, saltare noctibus Apollinem ab aequinoctio verno ad autumnale, siue ab ortu Pleiadum vsque ad occasum, quod παχυλάς et poetice loquentibus idem esse apparet ex Virg. Ge. 4. 232. cf. Seruius hic et 4. 100, et ad vtrumque locum la Cerda. Sic doctissimus Pontedera in tabula antiquissima anni solaris Graeci (Antiquitt. Latinarum Graecarumque enarrat. Tab. XII. p. 247) Vergiliarum ortum matutinum ponit Nonis Maiis, et occasum matutinum IV Id. Nou. Haec posui non immemor eorum, quae de illo interuallo XL ali-

quot

5) Macrob. Sat. 1, 19 *Lyra Apollinis chordarum septem tot caelestium sphaerarum motus praestat intelligi, quibus solem moderatorem naturam constituit.*

ot dierum inter ortum et occasum Pleiadum habentur
 ud Hesiodum Op. 283 et Varr. R. R. 1, 28, 2 et quae ad
 unque locum disputantur. Neque vero hoc negaue-
 1, si cui id magis placeat, ipsum Diodorum de illo
 siodeo intervallo cogitasse, et illud male huc transtu-
 e. Antiquam valde hanc de comineatu illo Apollinis
 ulam esse, apparet ex Apollo. Rhodio, (2, 677), ubi ver-
 ribus in meridiano Ponti Euxini litore Argonautis
 τῆς υἱὸς ἀνερχόμενος Λυκίηθεν Τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα θῆ-
 ὑπερβορέων ἀνθρώπων Ἐξεφάνη, in reditu e Lycia
 ad Hyperboreos illis apparuit Apollo. Porro Hyper-
 eorum regionem *veterem Apollinis hortum* appellari a
 hocle, vidimus (§. 3).

§ 7

Origo huius necessitudinis.

Origo mythologica vel genealogica adeo necessitudi-
 Hyperboreorum cum Apolline videtur indicata a Phe-
 co Heracleote. Hic scriptor non valde notus cum sit,
 um, quae de illo adhuc obseruauimus, ad hoc argu-
 tum apprime conueniant, ea hic breuiter subiiciemus.
 icholiastes igitur Pindari (ad Ol. Γ, 28) τῆς Ὑπερβο-
 τῆ Τριτανικῆ γένεος Φερένικος Φησὶν εἶναι, γράφων

Ἄμφι δ' Ὑπερβορέων, οἳτ' ἔχματα ναιετάουσι
 Ἰαῶ ὑπ' Ἀπέλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο,
 ἔς μὲν ἄρα προτέρων ἐξ αἵματος ὑμνήσουσι
 ἢ dubito quin legendum sit ὑμνέουσι)

ἰτήνων βλασόντας ὑπὸ δρόμον (leg. δρόμον) αἰθρήντα
 ἰάσσαθα Βορέαο γέναν (sic leg. pro γῆν) Ἐριμασπὸν
 ἄνακτα.

uitur poeta de Hyperboreis, qui extrema orbis terra-
 habitant ad templum Apollinis, bellorum expertes,

quos canunt ex veterum sanguine Titanum germinasse sub serena domo Boreae terram inhabitare: Arimasum illis fuisse regem. Primos duo versus laudat etiam lo Tzetzes (Cbili. 7, 144 v. 677) simpliciter Pherenicum appellans: ab Athenaeo (Deipnos. 3, 5 p. 78, B.) dicitur Φερένικος ὁ ἐποποιὸς, Ἡρακλεώτης τὸ γένος, in quo loco ipso quoque Titanum mentio est, ut forte opus suum Τίτανικά inscripserit. Iam vero Titanis nomine etiam Apollinem venire, superiore dissertatione ostensum §. 3' s. a Argon. 1055, quod in hac re tanto minus dubitationis habet, cum in Titanibus etiam proprie dictis Hyperion h. e. Sol, Phoebus Apollo, fuerit. Apud Tzetzem l. c. etiam hoc video, citari ibi ex Simmiae Apolline, h. e. libro illius nominis, hos versus:

Τηλυγετῶν δ' ἰαφνειὸν ὑπερβορέων ἀνάδημον,
Τοῖς δὴ καὶ τότε ἀναξήρωσ παρεδαίσατο Περσεύς·

per diuitem longinquorum Hyperboreorum populum, apud quos etiam Perseus Heros epulatus est. Ad hanc Apollinis et Hyperboreorum societatem pertinet etiam locus Cic. de N. D. (3 c. 29) ubi Apollo tertius memoratur *Ioue tertio natus et Latona, quem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse*. Pausanias in Phocicis (l. 10, 5) laudat Boeonem indigenam mulierem, h. e. Delphicam. Haec Βοιωτὴ ἐπιχωρία γυνὴ ποιήσασα ὕμνον Δελφοῖς, ἔφη, κατασκευάσασθαι τὸ μαντεῖον τῷ Θεῷ τὰς ἀφικομένους ἐξ Ἑπερβορέων τὰς τε ἄλλας καὶ Ὀλλῆνας. Olenem conditorem oraculi Delphici facit Boeo, et alios Hyperboreos, quorum etiam nomina plura fuisse in illo Hymno refert Pausanias, V. G. πᾶδες Ἑπερβορέων Πάγασος καὶ δῖος Ἀγυιεύς. Graeci haec sunt nomina, alterum etiam Apollinis in vicis (ἀγυιᾶς) culti epitheton. Etiam Ilithyia ex Hyperboreis venit, si Pausaniam audimus (Att. l. 1, 18), qui post mentionem templi Ilithyiae s. Lucinae addit: ἦν ἐλθῆσαν ἐξ Ἑπερβορέων ἐς Δῆλον γενέσθαι Βοηθὸν ταῖς Λητῆς ὠδίσι. Τὰς δὲ ἄλλας παρ' αὐτῶν φασὶ τῇ Εἰλειθυίᾳ Δῆλιοι, καὶ ὕμνον αἰδοῦσθαι

ἄδουσι Ὀλῆνος, Venisse ait Ilithyiam ad partum Latonae iuuandum in Delo: diuersam ergo ponit a Diana, quae cum Apolline tum nata est: diuersam etiam a Iunone, cuius tum iris vexabatur Latona, nomen Ilithyiae ab Hyperboreis allatum etc. hic enim modo Hyperboreorum cum Apolline necessitudinem persequimur. Ad hanc etiam illud pertinet, quod apud Diodorum (3, 59 p. 228, 86) aiunt quidam, Τὸν Ἀπόλλωνα τῆς Κυβέλης ἐραωθέντα συμπλανηθῆναι ταύτῃ μέχρι τῶν Ὑπερβορέων, Cybelen dum amore illius captus sequitur, cum illa ad Hyperboreos vsque oberrasse. Addamus et hoc, ipsum carum Apollini caput dici posse Orphea, sacrorum Eleusiniolorum conditorem Hyperboreum, Thracem nempe, et ita praeterea Pythagorae, Apollini inter homines ἐπιδήμῳντι, et Pythagoreis coniunctum, vt his passim Orphica adscribantur. Haec forte sunt τὰ ἐκ τῶν Ὑπερβορέων, quae ab Atheniensibus recepta memorat Chrysostomus (in Epist. ad Tit. hom. 3 Tom. XI opp. p. 744, E. Montfaucon.). Sed non lubet euagari longius. Abaridem quidem, amicum Pythagorae, hic praetermittere non licet, quem Scytham fere vocant, qui eius mentionem faciunt, sed nempe Scythae etiam sunt Hyperborei, quod vel ex eo patet, quod Alexandrinus Clemens (Protrept. p. 25 Pott.) ὀνομασίας illas, de quibus mox dicetur, illis tribuit: Hyperboreum quidem diserte appellat Plato in Charmide (p. 237, E), Scythem vero ex Hyperboreis, Apollinis, qui ibi colitur (τῷ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος) sacerdotem Iamblichus (c. 19 l. 90 sq.). Hic ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποστρέφων (malim ἀναστρέφων) εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἀγεωθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ ἀποδῆται εἰς τὸ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερὸν, rediens domum e Graecia, vt corrogatum aurum in templum Dei apud Hyperboreos reponeret, obiter in Italia cum esset, videretque Pythagoram, illum agnoscit suum esse Apollinem. Poenitet fabulosi huius Agyrtae Herodotum (4, 36), cuius verbis videtur vox vna temere addita, quam hic inclusi: Τὸν περὶ Ἀβαίριος λόγον τῷ λεγομένῳ εἶναι Ὑπερβορέω, ἔ λέγω, [λέγων] ὡς τὸν οὐ-

ζὸν περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ἔδεν σιτεύμενος. Sed quid Apollini Delo sua carius? vbi vero frequentius Hyperboreorum nomen eodem Herodoto teste (qui frustra illos apud Scythas requisiverat) auditum, quam apud Delios? Parcimus illam annuam Hyperboreorum in Delum legationem ex Herodoto (4, 33-35) et Callimacho praefertim (H. in D. l. 283-306) aliisque persequi, de qua πάντα περὶ πάντων dedit ad Callimachium Spanhemius, et per eam occasionem, quidquid fere usquam est de Hyperboreis relatum, congeffit. Ad consilium nostrum modo pertinet iter, quod huic sacrae legationi assignatur, Callimacho consentiente, ab Herodoto. Sed hinc capimus disputationis, propter quam omnem, nec illum perfunctorium de Hyperboreis quaerendi laborem sustinuimus, exordium.

§ 8

Hyperborei in Hispaniae Libyaeue litore occidentali.

Cum dixisset Herodotus (4, 32) nihil Scythas eorumque vicinos memorare de Hyperboreis: addit, eo plura de iis narrare Delios, dicentes: ἱερά (Graece enim ponemus, quae maxime ad rem pertinent) ἐξ Ὑπερβορέων φερόμενα ἀπικνέεσθαι ἐς Σκύθας, ἀπὸ δὲ Σκυθῶν ἤδη δεκομένους αἰεὶ τῆς πλησιοχώρου ἐκάστους κομίζειν αὐτὰ τὸ πρὸς ἐσπέρας ἐκασάτω ἐπὶ τὸν Ἄδριον. ἐνδεῦτεν δὲ πρὸς μεσαμβρίην προπεμπόμενα πρῶτους Ἑλλήνων Δωδωναίους δέκεσθαι. ἀπὸ τῆτων δὲ καταβάνειν ἐπὶ τὸν Μηλιέα κόλπον, καὶ διαπορεύεσθαι ἐς Εὐβοίαν κ. τ. λ. Dicebant igitur Herodoti aetate Delii sacra illa, quaecumque fuerint, ab Hyperboreis ad Scythas peruenire, ab his accepta vicinos quosque portare longissime versus occidentem ad Adriam, i. finem Adria-

6) Προπεμπόμενα significat comitatum aliquem et publicam deductionem, qualis in Germania su-

perest, praesertim in insignibus imperii ad locum coronandi Imperatoris Francofurto et Aquisgrano deduco-

Adriaticum; hinc versus meridiem deducta ⁶⁾ primos Graecorum excipere Dodonaeos, ab his ea ad Maliacum sinum descendere, traici in Euboëam, perque vrbes illius ad extremam illarum versus Orientem Carystum, a Carystiiis in Tenum insulam deferri, ab his denique in Delum. Haec via, ita designata accurate, ostendit, nisi fallor, Hyperboreos illos Delios et Apollinares, non venisse, certe directo itinere non venisse a septentrionibus Graeciae, e Scythia. Vidisse videntur hanc repugnantiam illi Praesenses (Atticae populus est, ne quis de Praesensibus ad Argolicum sinum cogitet) apud Pausaniam (Att. l. I, 31), qui ea de causa aliud iter illi pompae s. legationi assignarunt. Secundum hos enim ab Hyperboreis per Arimaspos et Issedonas, ad Scythas perueniebant, ab his Sinopen, et hinc per Graecos in Praesense templum Apollinis, vnde Athenienses in Delum deferebant. Antiquior est et fontibus suis propior Herodotea Callimachoque consentiens narratio, quae in Adriam ducit Hyperboreos, per quem redisse Argonautas canit Apollonius. Recordemur hic A. A. quod modo de Abaride observauimus, illum e Graecia cum rediret in patriam suam, obiter Italianam inuisisse et Pythagoram. Cogitemus et illud, quod apud Halicarnassensem Dionysium (L. I p. m. 34 sq.) narratur, Latinum suscepisse Herculem ex Hyperborea puella, quam obsidem a patre acceptam secum duceret, ἐκ τινος Ὑπερβορέας κόρης, ἣν πατὴρ εἰς ὀμηρίαν δόντος ἐπήγετο. Reliqua de hac puella, Palantho, qui desideret, adire poterit Salmatio ad Solinum (p. 10, b F) disputata ex Scaligero ad Festum (V. Palatium). Nunc seriem modo obseruemus fabulae apud Dionysium. Graeciam suam Hercules repetiturus e Argos, cum Hyperborea sua venit in Italianam, grauidam ex se facit, nuptum dat Fauno, apud quem illa conceptum

e:

ducendis, et praesidio tuto atque honorifico *conducendis*: hoc enim, puto, verbo vtuntur, cum nostrum *Gleit* vel *Gleis* exprimere volunt:

sicut etiam *saluum conductum* vocant, qui sorte iustius, monente etiam Cl. Wachtero nostro, *discessus saluus* diceretur.

ex Hercule Latinum peperit. Qui ista vel excogitarunt vel retulerunt sacrorum ad Delium Apollinem legatorum, Abaridis, Herculis, itinera, illi non expertes sensus communis nugatores fuere; sed qui locorum certe et regionum peritiam haberent eam, ut scirent, qui a Ponto Euxino Delum peterent, vel e Graecia ad Scythas iter pararent, his non esse Italia neque Adriatico mari opus. Quid igitur? Sunt Hyperborei, nisi me fallit animus, etiam in Oceani s. externi maris litore Occidentali: hoc volo, adeo late patuit, adeo fluctuauit nomen Hyperboreorum, cum homines longe remotos, felices tamen eosdem et Diis caros, regionis non satis notae incolae signaret, ut etiam de illis, quos Occidentalis Oceanus alluit, vel Africanis vel Iberis adhiberetur. Hoc ita se habere, iam Pindari vno alioque loco demonstrabimus. Incipiamus a fabula antiquiore. Tractans (Pyth. I, 46 sqq.) locum de felicitate hominum suis circumscripta terminis, quos egredi ac transire nemini liceat, *Ναῦσι τ' ἔτε περὸς ἰῶν ἂν εὐροῖς ἐς Ἵπερβόρειον ἀγῶνα θαυμαστὴν ὁδόν.* Ponit Hyperboreos ultra finem orbis terrarum, qui tum cognitus esset, ultra columnas Herculis, Neque nauibus, inquit, neque pedibus incedens admirabilem illam ad Hyperboreorum illos ludos (ad perpetuam quae apud illos celebratur festiuamque hilaritatem) viam inuenias. Deinde arripit occasionem ornandi oden suam descriptione gentis et actorum Persei: *Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδάϊσατο λαγέτας, δώματ' εἰσελθὼν, κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαίς θεῶν βέζοντας.* Apud Hyperboreos olim Perseus epulatus est, cum illos inueniret solemnes asinorum Hecatombas facientes Apollini. De his asinorum hecatombis non repetam alio tempore in hac Societate a me prolata (Comm. To. 2 p. 33 sq.). Vnum addam locum, in quem postea incidi, Antonini Liberalis, qui (c. 20) Boeo et Simmia (eodem puto, cuius paullo ante e Tzetze locum dedimus) auctoribus narrat fabulam Clinis cuiusdam Babylonii, qui cum in templo Hyperborei Apollinis vidisset *ἱερουργημένας* illi *θυσίας τῶν ὄνων,*

ὄγων, voluit ipse in vrbe sua, Babylone, eadem ratione sacrificare Deo, statuitque asinorum hecatomben ad altare: Sed cum interminatus esset illi Apollo, ne faceret, dicens, sacrificium asinorum sibi illud solum placere, quod apud Hyperboreos fieret, destitit: persistentibus autem in conatu filiis, asini ab Apolline in furorem concitati etc. longior enim est, et nihil huc pertinet, fabula reliqua. Iam illud cogitemus, magno consensu negare cum Herodoto (4, 28 et 129) Aristotelem, et ceteros, (quos videre licet ap. Plin. 8, 43 f. 68) esse asinum septentrionalium regionum, Scythiae et ultra incolam, quod etiam hodie ita se habere Sueci confirmant: non solent autem ita mentiri boni poëtae, qualis Pindarus, Callimachus, et quos illi auctores habent, Delphinum vt siluis appingant, fluctibus aprum. Quam ferax vero nobilium asinorum sit extremus Africae et Hispaniae Occidens, notum est. Memorat, vt vno exemplo vtar, Plinius (8, 43 f. 68) *afinas in Celtiberia singulas quadringentena millia nummum enixas*. Columella meus, Gaditanus qui esset, vidit, quae scribit (7, 1, 2): *Huius animalis tam exiguae tutelae plurima et necessaria opera supra portionem respondent, cum et facilem terram, qualis in Baetica totaque Libye fit, leuibus aratris praescindat, et non nimio pondere vehicula trahat*. Sed non soli asini apud Hyperboreos Persei Pindaricos sunt, quos ad septentrionem frustra quaeras, verum dat illis poëta etiam laureas coronas (v. 61 *Δάφνας χρυσέας κόμας ἀναιδήσαντες*) quae nusquam pulchriores quam in illis partibus: et cum hac apud beatam gentem commemoratione proxime (v. 72) coniungit Gorgonum et Medusae capitis abscissae fabulam, cuius theatrum esse ad Atlantem et Libyam et Oceanum Atlanticum, Apollodorus (Bibl. 2, 4, 2 p. 85) et alii docent: nominatim, quos laudat scholiastes ad hunc ipsum locum (v. 72) *ἐπὶ τῶν περὶ τῶν τῆς Λιβύης ἃ ἐστὶν πρὸς δύσιν*. Nec lauros tantum habent Pindarici Hyperborei; oleas ita habent, vt ea arbor inde in Graeciam et

Pisas

Pifas translata fit 7). Pindarus in Originibus Olympiorum solemnium describendis (Ol. Γ, 55) oleam, de qua coronabantur ea tempestate victores, allatam dicit ab Hercule ex Hyperboreis. Sed propius considerandus est totus ille locus, non tantum propter hanc causam, in qua versamur, sed quod saepius in hoc poeta fieri obseruo, vt primum intuenti vel nihil dicere, vel alia omnia dicere, et plane nugari videatur, quam rem strenue adiuuant quidam interpretes; accuratius vero consideratus vel acutos, vel veros certe sensus, et constantis hominis phantasias habeat. Age, quas hic offerat, videamus. Oleam, ait (v. 25) Ἴστρο ἀπὸ σκιερῶν παρυγῶν ἔνεικεν, ab umbrosis Istri fontibus attulit, idque vt sibi liceret, persuasit Hyperboreorum populo, famulo cultorique Apollinis. Haec qui obiter legunt, qui cogitant exeuntia Istria in Pontum Euxinum ostia, possunt hic septentrionales cogitare Hyperboreos: oleam quidem ad totum, quam longus est, Istri decursum sua sponte non nasci, satis constat: quae res euertere videtur argumentum nostrum, quo mitiori Hispaniae Africaeque, vbi vicinae sunt, atque occidentem spectant, plagae transcribere Hyperboreos conamur. Sed illis tantum videri potest, qui non meminerunt veteris de Istro opinionis, quam satis fuerit ex Herodoto (2, 33) apponere. Diserte ille Ἴστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρρηνῆς πόλεως, ῥέει μέσσην χίζων τὴν Εὐρώπην. Οἱ δὲ Κελτοὶ εἰσὶ ἔξω τῶν ἠρακληϊῶν σηλέων, ὁμοῖοι δὲ Κυνησίοισι, οἱ ἔχοντες πρὸς δυσμέων οἰκέσσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατοικημένων. Istri origines ponit apud Celtas (vtrum nomen propriorum Celtarum h. e. Gallorum, vt fit, extendit? an de illorum coloniis inaudiit?) et Pyrrhenae ciuitatem (Pyrenacis hanc montibus cognatam et affinem, soni suadere similitudo videtur)

7) Possis ad totam hanc disputationem contra Hyperboreos soli septentrioni assignatos accommoda-

re illos Tzetis versiculos (Chil. 7, 144 v. 710):

tur) porro Istrum flumine suo totam secare dicit Eupani. Celtas illos ponit extra columnas Herculis, fines illis dat Cynethios, qui omnium Europae insularum extremi ad Occidentem habitant. Constat sibi ter historiae, cum (4, 49) repetit, *Ῥέει γὰρ, ἰνὸν καὶ πᾶσις Εὐρώπης ὁ Ἴστρος, ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, ὁρμαίνει πρὸς ἡλῆς δυσμέων μετὰ Κύνητας* (iidem sine bibio, quod Stephano Byzantino etiam sic videtur, qui *ἰνήσιοι*) οἰκέσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Meminerimus hic iam illius opinionis, qua brachium Istri exonerari putant veteres in Adriam, (Prael. I, 4) et eo facilius leuimus, Pindaricos Hyperboreos non esse ad frigidam septentrionem quaerendos. Sed videamus cetera aetate. Impulit (v. 45) Herculem animus, ut in *Istriam* (quam nunc Hispaniam intelligimus) cum Eusthei imperio insignem aureis cornibus ceruam perqueretur: in quo venatu Appollodoro teste (Bibl. 2, 3) si cursu solo vincere et viam capere vellet, annum regnum consumpsit. Hanc igitur persequens (v. 55) *ἐν μεθέπων, ἰδε κακείναν χθόνα πνοιᾶς ὀπίθεν βοῶν ψυχρῆ*, vidit illam terram post boream, ubi nihil amplius licet boreae: quo videtur interpretari illud *ἔρ*, ut sit regio Hyperboreorum, *supra* ultraque viam priorum nocentium elata ac remota, eo situ, ut ad in pertinere boreas non possit. *Τόθι δένδρεα θαύματα σαθεῖς, τῶν νιν γλυκὺς ἴμερος ἔχεν κ. τ. λ.* Hic quam consistens admiratus est arbores, quas cupiit Olympiaco studio suo serere ad vinbram et honorem tantium. Per has poeticas ambages cecinit Thebanus, quod paucis verbis indicat Pausanias (Eliac. I, s. 5, 7 tr.) λέγουσιν Ἠλείων οἱ τὰ ἀρχαῖότατα μνημονεύοντες — *μειδῆναι ἐκ τῆς Ὑπερβορέων γῆς τὸν κότινον ὑπὸ τῷ Ἡρακλέος*

Ὑπερβορέοις τόποις δὲ καὶ τοῖς
ψυχροῖς ὁ Τζέτζης
Μεγάλως ἰσχυρίζεται μὴ γίνε-
σθαι τοιαῦτα

Ἐν γῇ τῇ Αἰθιοπικῇ δὲ, Ἰνδία
καὶ Αἰγύπτῳ
Καὶ τοῖς ὁμοιωτέροις δὲ, φύ-
σας φησὶ τοιαύτας.

κλέος εἰς Ἑλλήνας. Antiquissima igitur apud Eleos memoria cum Herodoti narratione haecenus consentit, appor-
tatam ab Hercule ex Hyperboreis oleam, ex iisdem, nisi fallor, regionibus, unde etiam Hesperides attulit s. citros, qua de re videre licet Salmasium ad Solinum p. 760, b. Reuoocemus, si videtur, huc etiam, quae supra (§ 5) de Hecataei regionibus Celticae oppositis dicta sunt. Com-
meatum aliquem inter extremam Hispaniam et loca ultra Pontum olim credidisse oportet, qui mentionem faciunt apud Strabonem (8 p. 42, 13) Ἰβήρων τῶν ἑσπερίων εἰς τὰς ὑπὲρ τὸν Πόντον καὶ τῆς Κολχίδος τόπους μετακισμέ-
νων. Tractauit hunc locum Iac. Perizonius (Aegyptt. Origg. c. 24 p. 470 sqq.) et probabili admodum ratione ostendit, traductam a Nebucadnezare coloniam Iberorum Hispani-
corum ab Herculis inde columnis in Asiam. Fuit quidem posterior aliquot saeculis Nebucadnezar Herculis et Argo-
nautarum temporibus. At ea temporis intercapedo argu-
mentationem nostram non infirmit: nam illud cere relin-
quitur, quod vnum hic spectamus, non debere ἀδύνατον putari talem commeatum, ne improbabilem quidem videri, si quis diuersam adeo ab hodierna et orbis terrarum faci-
ciem, et gentium viuendi agendique rationem in consilio habeat. Ceterum in tantis Geographiae antiquissimae tenebris, quas studiose aliis obiecisse videntur, qui soli fere nauigabant mercatores Phoenicii, eo minus mirandum est, fluctuare fabulas. Illud quidem manet, extra columnas Herculis in extremo Occidente vel Libyae vel Iberiae, vel vtriusque adeo, nauigatum Oceanum³⁾, allatos inde in Graeciam, ne de aliis dicamus, fructus mitiores: Hyperbo-
reos autem dictos notione obscura et parum definita regio-
num remotissimarum et felicitum incolas, a quorum praedica-

3) Hunc ipsum Occidentalem Oceanum, hoc ipsum Atlanticum mare intellexisse videtur doctissimus poeta Claudianus, (3. Cons.

Honorii 7, 54) de Theodosio comite, Imperatoris Theodosii patre canens, *Ille sones Maurus, nec falso nomine Pileas*

licatione suas merces commendarunt mercatores, religionem suis sacris quaerere sacerdotes Delii et Olympii, auctoritatem portentis suis quidam Pythagorei.

III De praedonibus Francis.

Imperator Probus inter alias barbaras Germaniae nationes Francos iam ante imperium deuicerat, Francici inle cognomen meritis (Zosim. 1, 68. Vopiscus c. 11). Romanum quidam sedes ab illo petierant atque impetrauerant in Thracia et locis Ponto Euxino vicinis. Reliqua iam ipsis Zosimi verbis dicemus in fine libri primi, Καὶ Φραγκῶν γῶν βασιλεῖ προσελθόντων, καὶ τυχόντων οἰκήσεως, μοῖρᾶ τίς ἀποσᾶσα, πλοίων εὐπορήσασα τὴν Ἑλλάδα συνεγόραξεν ἅπασαν. καὶ Σικελία προχῆσα καὶ τῇ Συρακοσίῳν προσμίξασα πολὺν κατὰ ταύτην εἰσγάσασα φόνον. ἤδη δὲ καὶ Λιβύη προσορμιθεῖσα, καὶ ἀποκρηδεῖσα, δυνάμει ἐκ Καρχηδόνας ἐπενεχθεῖσης οἷα τε γέγονεν ἀπαθῆς ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Iam eandem historiam referat Eumenius (Paneg. Constantii s. 4, 18, 3) *Recurſabat in animos illa sub Diuo Probo et paucorum ex Francis captiuorum* (h. e. in sedes alias victoris arbitrio translatorum, ut Iudaei fuisse dicuntur in captiuitate Babylonica) *incredibilis audacia, qui a Ponto usque, correptis nauibus, Graeciam Asiamque populati, neque impune* (sine poena ac damno eorum quos inuaderent) *ipsas postremo naualibus nobiles ceperant Syracusas, et immenso itinere perueſti Oceanum, qua terras irrupit, intrauerant.* Qui nihil vellem praetermittere, quod ad memorabilem historiam pertineret, inspexi etiam Vopisci Probum. Ille rem ipsam, sed sine nomine Francorum, breuiter indicare videtur c. 18:

Facta

Edomuit, Scotumque vago mucrone secutus

Frygis Hyperboreas remis audacibus undas.

Ex Mauritania classe si petiit Britanniam, praeternauiat illos Hispaniae Hyperboreos.

Hh

*Facta pace cum Persis ad Thracias rediit, et C millia Ba-
starnarum in solo Romano constituit, qui omnes fidem ser-
uauerunt. Sed cum et ex aliis gentibus plerosque pariter
transtulisset, id est, ex Gepidis, Gautunnis, et Vandalis
(vtrum in his Franci etiam comprehendi potuerint, quae-
rere modo non possum) illi omnes fidem fregerunt, et oc-
cupato bellis tyrannicis Probo, per totum pene orbem pu-
dibus et nauigando vagati sunt, nec parum molestiae Ro-
manae gloriae intulerunt. Quos quidem ille diuersis vici-
bus variisque victoriis oppressit, paucis cum gloria domum
reduntibus, quod Probi euassissent manus. His inter
collatis, apparet, Francos illos de Ponto post traiectum to-
tum quam longum est internum mare, dextro flexu, le-
ctis Hispaniae Galliaeque, tum Belgicae litoribus, in pa-
triam suam Germaniam maritimam (qua Oceanus terra
irrupit) redisse, quam illis Leibnitiis inter Rhenum et Al-
bim assignauit. Hanc vero antiquam illorum patriam in-
telligendam esse, vel hoc satis indicat, quod reditus in
Pontum ipsos Probi potestati non exemisset, sed subiēcisset.
Habemus nauigationem valde similem Argonauticae illi
tumultuarie illam quidem et temerario ausu susceptam, exitu
tamen pro tam longo per Oceanum cursu insperato.
Neque enim praesidorum plus habuere Franci, quam illi
Minyae, quin aliquanto forte minus, intermissis diu illis
mercatoriis antiquorum nauigationibus. Breuissima forte
responsio quibusdam videbitur, etiam hoc de Francis con-
fictum vel nimis auctum esse. Sed eadem omnem lice-
bit historiam vna plaga euertere, spongia vna delere. Hoc
vero tanto fuerit audacius, inportuniusque, quod haec
non prima fuit Germanorum maritima expeditio. Iam
sub Gallieno, si Eutropio credimus (9, 6), *Germani vsque
in Hispanias penetrauerunt et Tarraconem ciuitatem no-
bilem expugnarunt.* Orofio (7, 22) teste, *Germani vlti-
riores* (ab Italia remotiores quam Rhaeti et Alamauni)
abrafra potiuntur Hispania. Eodem respiciens (7, 41) *Ir-
rupta**

aptae sunt Hispaniae — sustinere a barbaris — quod iam sub Gallieno Imperatore per annos prope duodecim Germanis evertentibus exceperet. Ne dubitemus Francos visse hos Germanos, facit Nazarius (Paneg. 9, 17). Franci ipsi, inquit, praeter ceteros truces, quorum vis cum ad ella efferuesceret, ultra ipsum Oceanum (suum in mare aeternum per columnas Herculis) aestu furoris euecta, Hispaniarum etiam oras armis infestas habebat. Nempe suis inde Germanici maris litoribus totam Belgicam Gallicamque oram, totam deinde Hispaniam a tribus oris circumuecti Tarraconem venerunt. Quo minus muto, quod nodo dicebam, Francos praedones in antiquam patriam uam, quae tum erat maritima Germaniae inferioris, redisse, postquam vidi Io. Riuium in historia nauali media lib. 2 p. 94) illum locum aliter accepisse: Columnis egressi, inquit, omnia in auerso Africae et Hispaniae litore foedum non modum depraedabantur, spoliisque onusti nemine interuallante in Pontum ad suos redierunt. Estne vero probabile, eos vel tuto relegere cursum priorem per totum aeternum mare potuisse, vel praeteruectos post Hispaniam Galliamque ostia Rheni et Albis, interiectamque inter ea patriam suam, per antiquas Argonautarum ambages in regionem, cui poenae causa, aut certe, ut obseruari custodiri que possent, assignati fuerant, redisse? Ut fit, primus hic error peperit longe maiorem. Post verba, quae modo dedimus, addit statim Riuus: Cum his Carausius tot coeli regionibus disiunctis societatem et foedus iniit. Itaque Franci (horum enim iam, non Getarum aut Scytharum nomen in ore hominum esse coeperat) ne foederato suo deessent, cum pari qua prius classe egressi (ex Ponto scilicet, superatoque quam longum est interno mari) ad fretum Gaditanum veniunt, id unum agentes, ut Carausio iungerentur. Mirificam deinde historiam narrat, et Constantium cum Francis, quibus in Oceano extra fretum Gaditanum occurrit, classe facit congregari, eosque internecino

*praelio sic deleri, nunquam et deinceps Francorum nomen in regione Pontica, unde tum veniebant, auditum fuerit. Bene est, quod mox interfecit illos Ponticos Francos orbis terrarum graues bonus Riuus, sed poterat illos non reducere in Pontum, quod breuius erat, et fidei eorum, qui proximi his temporibus fuere, Eumenii, Aur. Victoris Eutropii et aliorum conuenientius. Non inauditum nec insolitum adeo fuisse saeculo quarto exeunte, e Germania fluminis Rheno praesertim soluentes praeter Belgicam, Galliam, Hispaniam, superatis columnis Herculis legere hinc Hispaniae litora, hinc Africae, apparet etiam ex loco Claudiani B. Gildon. 372: *Germania cuncta feratur Nauibus, et socia comitentur classe Sicambri: Pallida translatum iam sentiat Africa Rhenum.**

I N D E X

Α

- Α**βαντιάσαι 147
 'Αβαντιάδης 139
 'Αβχντος 185
 ζαρβαρέης L. 11, 117. V. N.
 ζερνιάδας 485. Vid. Steph.
 Byzant. et ad eum. Holste-
 nius.
 λάπτως H. 63, 10
 ροκόμη H. 55, 2
 ρος 225
 ροχίτωνας 1058
 ζύδα 483
 ιθών L. π. 19
 κλειτή 1316
 κλειτοῖς 1368
 κλείτας 69. 397
 κλόμενοι H. 23, 4
 κλουένην H. 48, 2
 κλόμενον H. 5, 2
 κλόμενος L. π. 7
 κλυα νυκτός H. 8, 9
 κνά L. 2, 10
 άννιφον L. π. 9
 άνόφρον H. 1, 3
 απαζέμεν 386 Homericum.
 άρρος 45
 άγαυαῖς 475:
 άγγελος H. 27, 1. 85, 2
 άγγελεία H. 77, 3
 άγγελοι πολύμοχοι F. 3, 10
 άγγελον έραυνώνων, Mercurium
 E. 22
 άγγελος πάντων 'Ερμῆς F. 28, 1
 άγέλας μυῶν L. 15, 94.
 'Αγελείη L. 15, 69
 άγέληθεν L. υ. 63
 (έκ δ') άγεν 1078. V. N.
 άγεννές L. 18, 78
 άγέρωχοι H. 68, 6. L. 2, 30
 άγερώχων 1044
 άγεσκειν L. υ. 61
 άγέτη κώμων H. 51, 7
 'Αγηγορίδω 678
 άγήραον L. 11, 68.
 άγήραος 646
 άγητάς άπτινας F. 8, 20
 'Αγκάϊον 196.
 'Αγκάϊος 205. 1084. 1090. 1142.
 1178. 1271
 'Αγκάϊω 577. 725
 άγκαλίδεσσι 384. 442
 άγκεια 431
 H h 3

ἄγιη

- ἀγκη 79
 ἀγκυλομήσα Η. 12, 9
 ἀγκύρας 495
 ἀγκῶνα 752. 1127. v. Apoll. 2, 369. Ἀγκῶνα et κνήμην pu-
 to ad flexum aliquem mon-
 tium valliumque referri,
 qui cum genu vel cubito
 conferri possit.
 ἀγλαὰ 160. ἀγλαὰ Ζεῦ F. 7, 27
 ἀγλαίητε Η. 59, 3
 ἀγλαόκαρποι Η. 50, 11. F. 18, 7
 ἀγλαόμορφε Η. 13, 4. 28, 9. 55,
 7. 78, 7.
 ἀγλαομόρφη Η. 61, 1
 ἀγλαὸν 128. 202. Η. 4, 5
 ἀγλαότιμη Η. 17, 17. 31, 11. 33, 2
 ἀγλαότιμοι Η. 59, 1
 ἀγλαότιμον Η. 11, 8. 66, 6
 ἀγλαότιμος Η. 39, 10
 ἀγλαόφημοι Η. 30, 4. 75, 2
 ἀγνὰ Η. 82, 5
 ἀγνῶϊς μαινᾶσι Η. 44, 3. Neme-
 pe ἀγνὸς vel ἀγνὸς ad ipsam
 naturae diuinæ puritatem
 et simplicitatem refertur,
 vnde omnium, dearum ta-
 men in primis, apud Or-
 phea epitheton est.
 ἀγνάμκτοισιν L. 15, 80
 ἄγναμκτος θένος ἀνήρ L. π. 27
 ἀγνή Η. 9, 8
 Ἀγνιάδη 540
 Ἀγνιάδην 120
 ἀγνίζειν L. 2, 23
 ἄγνισμα Η. 82, 6.
 ἀγνὸν μένος Ἡφαίστου E. 10. Igni
 purgantur omnia.
 ἀγνοπόλον 38
 ἀγνοπόλε Η. 17, 12
 ἀγνοτελῆ θέμιν 547
 ἀγνοτερῆς Η. 53, 4
 ἄγοι ἐκ κακότητος L. v. 75
 ἀγόρευσα 330. L. 10, 29
 ἀγορῆν L. 10, 21
 ἀγὸς δαίμονας caelum circum-
 agentes stellas Η. 6, 2
 ἄγασα Η. 73, 10. 77, 1
 ἄγασαι Η. 75, 12
 ἀγραύλων L. 6, 1
 ἄγρια Η. 33, 5
 ἀγριόθυμη Η. 11, 4
 ἀγριόμορφος 977. Commun-
 nomen ad genus princeps
 videtur referri, Leonem
 Porphyr. de abstin. l. 3 p
 287 med. Ἡ Ἐκάτη Ταῦροι
 κῶων, λέαινα ἀγέυσα μάλα
 ὑπακίει.
 ἄγριον Η. 29, 3
 ἀγρόθεν L. v. 4
 ἀγροῖωται 1043
 ἀγροῖώτε Η. 4, 10
 ἀγροτέρην 936. Dianae epithe-
 ton apud Aristophanem
 aliquoties. V. Schol. α
 Equit. 657
 ἀγροτέρες σῶας 505
 ἀγρῶ L. 15, 89
 ἀγρῶν L. v. 14
 ἀγνιᾶϊς 1135
 ἀγχίαλος 460
 ἀγχισεύς 222
 ἀγχόθεν 1353
 ἀγχόθι 154
 ἄγχος αἰόλον F. 16, 5
 ἄγχυρος 122. Vicinum pot-
 est significare. Sed Vid. No
 Ἀγχυσαν 960
 ἄγων L. v. 3

ἄνι L. π. 25
 ἄνος 575
 ἀήμονες 836. F. 32, 11
 ἰδάλλοις 401
 ἐκρύγιοι L. υ. 75
 ἐμαντα L. 2, 4
 ἱμας H. 3, 7, 9, 3, 11, 2, 64, 2
 ἱμαντος L. 15, 40
 ἰλφείοιο L. 11, 15
 ἰλφειῶ 1302. L. 15, 67
 ἰλφειῶ L. 10, 19
 ἰυκέα 710. Oδ. Δ, 489 ὄλετ'
 ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ.
 ἰν 767 diferte, vt nihil
 defit ad intelligentiam F.
 8, 17
 ἰν H. 17, 9. L. 17, 2
 ἰριτον 844
 ἰφάγον L. υ. 41
 ἰακρίτῳ H. 60, 7
 ἰαντον L. 11, 24
 ἰαντος 913
 ἰάσροφος H. 63, 9
 ἰδακτοι L. π. 75
 ἰκοις H. 61, 4
 ἰκος H. 86, 6
 ἰκων H. 61, 9
 ἰμήται H. 54, 25
 ἰμήτοις 930
 ἰμητος 173
 ἰρασεία custos vniuersi F. 27
 locus class.
 ἰρησείαν E. 36,
 ἰτοιο 954
 ἰδωναίην 30
 ἰωνι H. 55, 4
 ἰδωνιδος H. 55
 ἰδωνιν H. 54, 25
 ἰδωνιν ἀγνόν E. 41
 ἰθλα 575

ἀέθλοις H. 41, 11
 ἀειγνήτης 15 quae semper fuit,
 aeternae. Formatum no-
 men vt κασίγνητος.
 ἀείδωσι L. 18, 86
 ἀειθαλέας H. 83, 4
 ἀειθαλέες H. 42, 5. 59, 5
 ἀεικέα L. 14, 12
 ἀείραντες 491
 ἀείρας L. 11, 30
 ἀείρατα 411
 ἀειρομένως 845
 ἀέκασαν 1306
 ἀέλαις 123
 ἀέλαη 838
 ἀελοπόδεσσιν L. υ. 32
 ἀελοπόδων 1275
 ἀελπτον 935
 ἀέναοι 37, 22
 ἀεναίοιο H. 83, 2
 ἀεναίοις H. 56, 11
 ἀέναον L. υ. 70
 ἀεναῶ H. 25, 9
 ἀεξιτρόφοισι H. 50, 17
 ἀέριοι H. 58, 17
 ἀεροειδῆς H. 37, 22
 ἀερόμορφε H. 13, 10. 15, 1
 ἀερόμορφοι H. 80, 6
 ἀέρος H. 20, 4
 ἀεροφεγγῆ H. 19, 2
 ἀερόφοιτος 47
 ἀεραΐζειν L. 16, 14
 ἀεραΐξισα L. 2, 34
 ἀζαλέαις 967
 ἀζαλέης 328. 950
 ἀζεο L. 18, 42
 ἀζόμενοι L. 2, 6
 ἀζομένοιο L. 15, 96
 ἀήταις 496. 1345
 ἀήτης 627
 Hh 4

ἀήτ-

- ἀήττητος F. 3, 16
 ἀθανάτοιο L. 18, 13
 ἀθανάτοιςι L. π. 67
 ἀθανάτοιςιν 220
 ἀθάνατον ῥητὸν μόνον ἀθανά-
 τοίςιν F. 3, 14
 ἀθανάτω κόσμῳ H. 25, 4
 ἀθανάτων γεννήτορας 5, 5
 ἀθέριξεν L. 18, 40
 Ἀθηναίη L. π. 10. L. 18, 38
 Ἀθηναῖς H. 31
 Ἀθήνη 537
 Ἀθήνης 31
 ἄθλα H. 11, 12
 ἀθλητῆρι L. π. 25
 ἄθλοισι H. 11, 2
 ἄθλον 831
 ἀθλοφόρῳ 585
 ἄθλων 346
 ἄθραυτος H. 62, 5
 ἀθρεῖτε 375
 ἀθρήσκυτας L. 15, 37
 ἀθρήσας 1016
 ἄθρησεν 397
 ἀθρόος L. 12, 14
 Ἄθω 463
 Αἰακίδην 128
 Αἰακῶ 183
 αἶαν 485
 Αἶαντι L. 18. 34
 αἶγα 640
 αἶγανέης L. υ. 24
 αἶγδην 1278 V. N.
 αἶγειρων 951
 αἶγῆκας F. 27, 1 leg. αἶγείηκας
 vel αἶγειηκέε.
 αἶγιαλοῖς H. 54, 23
 αἶγιαλοῖσι H. 21, 4
 αἶγιαλὸν L. 15, 49
 αἶγιαλόνδε L. 15, 14
 Αἶγιν' 184
 Αἶγινης 128
 αἰγιόχοιο L. 6, 1
 αἶγλη Φωσφόρος 1244
 αἶγλῆεν L. 18, 4
 αἶγλήεντα 1196
 αἶγλήεντα σμάραγδον L. 16, 5
 αἶγλην 118. H. 18, 2. 69, 7
 αἶγλης 1120. L. 1, 2.
 αἰγομέλες H. 10, 5
 αἰγονόμοις H. 10, 8
 Αἰγυπτίων 32, 43
 Αἰγύπτῃ H. 41, 10. 54, 19
 Αἰγύπτῳ 100
 αἰγῶν L. 2, 25
 αἶδαο πύλας H. 17, 15
 αἶδαο πύλας H. 28, 4
 αἰδέσσονται L. 2, 36
 αἶδω H. 68, 8
 αἶδηλα 17. 427. ἀφανισικὰ, vt
 Il. B, 455. it. Od. X, 16;
 Sed L. 18, 8 credo ἀφανῆ,
 ἄδηλα vt apud Hesych.
 αἶδην' H. 2, 11. 40, 5.
 αἶδης H. 67, 6
 αἰδήσιμον 1335
 αἶδία H. 9, 21. 60, 3
 αἶδις H. 11, 3. 83, 6
 αἶδιοι H. 69, 8
 αἶδνω κῆρας 1027. Hesych.
 Αἶδνὸν μέλαν κρη ἀφανικ-
 κόν. Vide quae ibi VV. DD.
 αἰδοίων L. 18, 33
 αἰδομένη 1222
 αἶδος 41. L. π. 53
 αἶδρείη 1159
 αἶθριες L. π. 75
 αἶστον L. υ. 34. 57.
 αἶζῆς L. 5, 12
 αἶζῆ L. 11, 95

- αἴης πάτερ F. 7, 27
Αἴητας 768. 775. 8 8. 1213. 1298.
 1301. L. 10, 9. De genere
 illius V. N. ad 570
Αἴητω 987. 1362
Αἴητης 54. 809
αἰθαλής H. 12, 1
Αἰθαλίδην 131
αἰθαλῆς H. 7, 13
αἰθαλόεις L. 12, 3
αἰθαλόαντος H. 18, 12
αἰθαλόεστα 969
αἰθέρα H. 33, 11. 79, 5. L. π. 89
αἰθέρα δῖαν 312
αἰθέρι L. 1, 3
αἰθερόπλακτον H. 5, 1
Αἰθέρος H. 4
αἰθέρος H. 57, 5 L. 18, 7
αἰθέρος ἐν γυάλοισι H. 18, 16
Αἰθήρ H. 4, 4. 65, 6. ὃν σέφει
 αἰθήρ F. 3, 16
αἰθήρην L. 15, 15
αἰθήρια H. 79, 5
αἰθύσσα 899. Cognatum verbo
 αἰθύσσω.
αἰθωνος L. 18, 62
αἶκε L. 1, 17
αἶκην H. 64, 8 impetum, in-
 sultum.
αἶμα 80, 252. L. 18, 15. 20
αἶμασι H. 44, 3
αἶματι H. 64, 4
αἶματόεις L. 18, 21
αἶματόεντα L. 16, 5
αἶματόεντα λίθον L. 18, 43
αἶματεόσας L. 18, 75
αἶματος H. 71, 4. L. 15, 56. 63
αἶματος ἀμβροσίω L. 18, 13
αἶμαχθέντα H. 38, 6
αἶμονίς 78
αἶνὰ L. π. 19
Αἰνεΐδης 138
αἰνέμαν L. 11, 37
αἰνή 53
Αἰνήτη V. Αἰνίπη
Αἰνήος 501
Αἰνίπη 502. Leg. Αἰνήτη
αἰνόγαμος 669. 1337
αἰνόγαμος Μήδεια 865.
αἰνοδοτεῖραι 350. αἰνοδοστ. coni.
 Ruhnk.
αἰνολέτην 424
αἰνολεχῆ 1173
αἰνολεχῆς 876 Medae epi-
 theton, infauti lecti, h. e
 coniugii.
αἰνομόροις H. 56, 6
αἰνόν L. π. 23. v. 26
αἰνόποτος 1014
αἰνότρονον F. 13, 2
αἰῶντα L. v. 27. L. 11, 82
αἰολίδικτε (f. δε) H. 7, 12
αἰολόμορφος H. 3, 7. 11, 3. 14, 10.
 31, 11. 35, 12. 49, 5
αἰολόμορφος H. 59, 5. 68, 8
αἰολόμορφον H. 38, 5
αἰολόμορφος 973
αἰολον L. 10, 31
αἰόλον L. 18, 69. ἄγχος F. 16, 5
αἰόντες 434. L. 2, 39
αἴσιν L. 19, 3
αἰπεινά 79. 378. F. 6, 37
αἰπεινήν 30
αἰπολική H. 50, 11
αἰπολίτιν L. v. 52
αἰπὺν ὄλαθρον 1065
αἴσα πεπρωμένη H. 9, 26
αἴσαν L. 18, 41
αἴση 828. δαίμονος αἴση V. N.
 1193. L. 15, 38
Hh 5

Αἰσῆποιο 142. 193
 Αἴσηπος 486
 αἴσιμα 1116. H. 18, 20
 αἴσιμον L. 15, 48
 Αἴσουδα 56
 Αἴσουδῆ 95
 Αἴσουδῆ 825
 Αἴσουδῆν 944. 1358
 Αἴσουδῆς 81. 278. 611
 Αἴσονος 64. 1014
 Αἴσονος υἱὸς 1174
 αἴτσουντα L. 12, 13
 αἴτσουντο 515
 αἴτσουνται 967
 αἴτσουντο 471. cf. ἤτσωσε.
 αἰτήσεως L. 16, 18
 αἴτιος L. 1, 17
 Αἰγναίη 1250
 αἰτῶμαι H. 86, 11
 αἰφνίδιον H. 18, 9
 αἰχμητῆ L. 11, 93
 αἰώρηται F. 25, 1
 αἴψα 569. 797. 925. L. π. 20.
 62. L. 15, 7
 αἰώνιος H. 65, 3
 αἰώνιον ὕπνον H. 86, 5
 αἰῶνος E. 28. Φίλης F. 1, 4
 ἀκάκητα L. v. 60
 ἀκαλαρβείτης 1050
 ἀκαλαρβός 1185
 ἀκάμη H. 7, 3
 ἀκάμαντα H. 17, 9
 ἀκάμας H. 11, 9
 ἀκαμάτοιο H. 65, 12
 ἀκάματον H. 65, 1
 ἀκαμάτης H. 10, 14
 ἀκαμπέα 171. 997
 ἀκάνθη L. 19, 5
 ἀκασος quidam legunt 221
 ἀκάτοιο 489 de Argo nauī.

ἀκατον 1261
 ἀκάτη 627
 ἀκάχητο 1222
 ἀκειρεκόμης L. 15, 5
 ἀκέοντες 1229
 ἀκερσεκόμης L. 11, 56
 ἀκείσασθαι L. 11, 118
 ἀκείμβροτον L. π. 8
 ἀκείσματι vid. ἀκείμ.
 ἀκείσάμενος L. 11, 127
 ἀκείμασι 379 f. ἀκείμασι
 ἄκη 11
 ἀκῆν 824 plane Homericum
 ἀκῆρατα L. 18, 22. Homeri-
 cum, integra, in quae fato
 nihil licet, certe nihil dum
 licuit.
 ἀκῆρατον L. π. 6
 ἀκηχεμένας L. 2, 20
 ἀκηχέμενοι 1087
 ἄκικιν L. v. 50
 ἄκικις L. π. 22
 ἀκλινῆ H. 63, 4
 ἀκμάς H. 86, 7
 ἄκμητοι 362
 ἀκοίμητον L. 11, 48
 ἀκοινώνητε H. 9, 9
 ἄκοιτις 360
 ἀκόνιτον 920
 ἄκος H. 49, 6. L. 11, 114. 18, 33
 ἀκόντεσσιν L. 20, 8
 ἀκῶν L. v. 17
 ἀκραῆ 1148. venti surgentis,
 secundi epitheton Home-
 ricum, vt Od. B, 421 et
 Apollo. 1, 605
 ἀκραῆς 483
 ἄκραις δ' ἀμφὶ Διωνύσιοιο 1242
 ἀκρησι 1165
 ἀκρήτοιο L. 15, 99

ἄκρη-

- ἄκρητον L. 11, 2
 ἄκρητες βρομίοιο L. 16, 1
 ἄκριδος L. 15, 94
 ἄκριτον H. 17, 9
 ἄκροδρυα L. 15, 21. 18, 95
 ἄκροκόμοισι F. 40
 ἄκρωρείαν 600. L. v. 14. 65.
 L. 20, 16
 ἄκρωρείας H. 31, 4
 ἄκταις 342
 ἄκτας 110. 332
 ἄκτη 458
 ἄκτη 666
 ἄκτησιν 371. Sed ἄκτη Δήμη-
 τρος ἀλφίτη 321 donum Ce-
 reris, mola falsa, plane
 Homericum, v. g. Oδ. Ξ,
 429
 ἄκτινα L. 1, 10
 ἄκτινες L. 9, 12
 ἄκτινεσσιν 1218. F. 7, 12
 ἄκτισι H. 7, 15
 ἄκτισιν 812
 Ἄκτοριδος 136
 Ἄκτορίων, Ἄκτορίωνος 177
 ἄκυμάντοισι L. π. 39
 ἄκωκῶς L. v. 36
 ἄκωκὴν σκορπίην L. 16, 13
 ἄλα L. 15, 72
 ἀλάλητο L. v. 28
 ἀλάλητο 1256
 ἀλαπάξει L. 15, 90
 ἄλας L. 18, 78
 ἀλάσσωθαμ L. 15, 68
 ἀλάτορα H. 72, 3
 ἄλγος H. 85, 15. L. 11, 62
 ἀλγοςίδυμον H. 64, 6
 ἄλλη H. 35, 16
 ἀλγιόεσσαν H. 32, 3
 ἀλδήσασκε L. 11, 26
 ἀλέαιντο 602
 ἀλεγεινὰ L. 9, 9
 ἀλεγεινῆς L. v. 74
 ἀλεγιζέειν L. π. 61
 ἀλεγιζῶν 348. L. π. 38. L. 11, 77
 Ἄλεκτῶ 966
 ἀλεξικάκοιο L. π. 1. L. 11, 8
 Ἄλεε 148
 ἀληθείας H. 61, 5
 Ἄλεξάνδροιο L. 11, 10
 ἀλητείης 101
 Ἄλθαίη 157. 159
 ἀλίγκιοι 1218
 ἀλιδεπτε H. 16, 4
 ἀλιδεπος H. 57, 7
 ἀλίη 234
 ἀλικλύσοιο 331
 ἀλικλύσεως 204
 ἀλικροκάλης 333
 ἀλιμυρέα 67. 342. epitheton
 aquarum in mare, vel in
 mari fluentium.
 ἀλιμυρέας 735
 ἀλιμυρές 460
 ἀλίοιο 1258
 ἀλιπλάγκτοιο 1292. 1346
 ἀλιβρόθιοι H. 23, 8
 ἀλιβρόθιοιο 1286
 ἄλις ἔπλετο θυμὸς ποτῆ 232.
 404 quasi esset nomen ad-
 iectivum, satur.
 ἀλισεφέας 1206
 ἀλισεφῆς 143
 ἀλισεφέος 184. ἀλισεφέος est
 sphalma Esch. V. Pierf.
 Verif. p. 109
 ἀλιτημοσυνάων 1315. conf. ἄλι-
 τοποιόν.
 ἀλιτσησεν 642. aberravit.
 ἀλιτροσύνας 1229

ἀλιτρο-

- ἄλτροτάτας Η. 60, 12
 ἄλκαρ L. π. 3. L. 11, 62. 14, 9
 Ἄλειδην 293
 ἄλιμις Η. 12, 2. 64, 1
 Ἄλιπόοιο 1304
 Ἄλκίνοσς 1294. 1313
 Ἄλκινός 1341
 Ἄλκμηνη 117
 ἄλκυα 920
 Ἄλκωνος 142
 ἄλκασσα Η. 69, 4
 ἄλκηκτοχ L. π. 36
 Ἄλκηκτῶ Η. 68, 2
 ἄλκοδικοῖσι L. π. 52
 ἄλκοδαπῆς 285
 ἄλκοότοις Η. 70, 7
 ἄλκοότοισι Η. 85, 18
 ἄλκοτριμορφάδικτες Η. 9, 23
 ἄλμη 362
 ἄλμην L. 2, 24
 ἄλμης L. 15, 12
 ἄλμυρόν Η. 16, 6
 Ἄλόπη 132
 ἄλους ἢ ἄλωος 734
 ἀλόχοιο 42
 ἀλόχη L. 10, π
 ἀλόχη L. 19, 7
 ἄλτο 272. 786. L. π. 11
 ἄλυσκάζοντες 435
 ἄλυσκάζων L. υ. 19
 Ἄλφειοῖο 211
 ἄλφίτα L. 2, 24
 ἄλφίτε 321
 ἀλώαία Η. 39, 5
 ἀλώας L. 6, 6
 ἀλώμενος L. 11, 96
 ἀλώσιμον L. 11, 44
 ἄμα ἢ ἄκς Φέρειν ἔρο; 482 i.
 ἄμα ἢ ἄκ.
 Ἀμαδραάδες Η. 50, 13
 Ἄμαζονίδων 738
 ἀμαιμακέτοιο L. 16, 9.
 ἀμαιμακέτοισιν 175
 ἀμαμάκστον 853. E. 48. Η. 18, 11
 ἀμαιμακῆτε 23
 ἀμαλδύνειν L. 15, 1
 ἀμβλύζων 1128
 ἀμβολίην 773
 ἀμβροσίοιο ἄματος L. 18, 11
 ἀμβρόσιον 187
 ἄμβροτα I. π. 12
 ἄμβροτε Η. 29, 7. νύξ F. 10, 1
 ἀμβροτέρα Η. 35, 9
 ἄμβροτοι L. π. 56
 ἄμβροτον Η. 54, 26
 ἀμβρότε L. 1, 2
 ἀμέγαρτον 12. 1063
 ἀμείβει 909. succedit, mutat
 faciem regionis.
 ἀμείβειν 262 transire. V.
 ἀμείψαι
 ἀμείβειν 122 mutabat
 ἀμειβόμενοι 855. iter rele-
 gentes.
 ἀμειβόμενος 94
 ἀμειδέα 1073
 ἀμειδήτοιο 965
 ἀμειλικτοι μοῖρα F. 3, 4
 ἀμειλικχον F. 8, 28
 ἀμείψαι 819. transire
 ἀμειψας 906. transgressus
 ἀμεμφεῖς Η. 80, 5
 ἀμεμφῆ Η. 14, 10. 16, 10
 ἀμεμφῶς Η. 42, 11
 ἀμενηνά 914
 ἀμενηνὸν L. 11, 4. 126
 ἀμέρση αἰῶνος F. 1, 4
 ἀμέρσω ἀμοιβῆς L. υ. 77
 ἀμετάτροποι Η. 58, 17
 ἀμετρήτων F. 7, 23

- ἀμήχανα L. 20, 6
 ἀμήχανον L. 15, 89
 ἀμίαντες H. 7, 13, 12, 2
 ἀμίαντον Φῶς H. 65, 6
 ἄμμιγ' 1144. it. 565 in Var.
 Lect.
 Ἄμμιγα 335. L. 14, 5
 ἄμμιιν 1325. pro ἀπ' μιν ethoc
 pro ἀπό μιν ἀγάθων,
 ἄμμοροι 1120
 ἄμμορος 930
 ἄμνης 315
 ἀμοιβαδόν L. 18, 50
 ἀμοιβάς 1301
 ἀμοιβῆς ἀμέρω. L. υ. 77
 ἀμολγῆ H. 33, 12. Homeri-
 cum τὸ νυκτὸς ἀμολγὸν v. g.
 Il. Λ, 173
 ἄμοτον 468. Consideratis, quae
 de hac voce habent Gram-
 matici, in primis vero in-
 ductione Homerica, mihi
 liquet verum esse, quod ait
 Phaurinus, Ἀποτελευτᾶ
 δὲ ὁ νῆς τῆς λέξεως εἰς τὸ
 λαν. It. ἄμοτον, τὸ ἐντελὲς
 καὶ πληρέστατον. Homerus
 fere summam contentio-
 nem conantium vel ira-
 scientium eo nomine ad-
 uerbia-liter posito exprimit.
 Vid. Not.
 ἄμυσον δῆριον H. 64, 5
 ἄμπαυσαν 1282
 ἀμπαύσας 369
 ἀμπέλαγος 685. 1167
 ἀμπέλῃ 606
 ἀμπέχετο 199
 ἀμπλακίη 1058
 ἀμπλέξαντες 1088
 ἀμπλήσας 325
 Ἄμπρακίη 1343
 ἄμπυκι 126
 Ἄμπυκίδην 721. 946
 ἀμυδρῆ πυρὸς F. 8, 18
 ἀμύητε ὠδίνων H. 35, 4
 Ἄμυκος 657
 ἀμύμονες L. 2, 36
 ἀμύμονος 1338. L. 17, 5. 18, 33
 Ἄμυμώνης 200
 ἀμύνει L. 9, 9
 ἀμύντορα L. υ. 61
 ἄμυξιν 24
 ἀμυφάδον 474
 ἀμυφασίη L. 15, 64
 ἀμυφαφάσθαι L. 1, 18
 ἀμυφαφάεις L. 15, 19
 ἀμυφαφάων L. 5, 7
 ἀμυφ' - ἔδησαν 633
 ἀμυφέκλυθεν 271
 ἀμυφέχε 1221
 ἀμυφέχανεν L. υ. 37
 ἄμυφεχεν 1040
 ἄμυφνης L. 18, 68
 ἀμυφῆρισον 1314
 ἀμυφ' ἰμάσιν ἔδησαν 633
 ἀμυφιβαλέσθαι F. 7, 13
 ἀμυφιβαλῶν L. 15, 45
 ἀμυφιβεβῶσθαι L. 12, 12
 ἀμυφιγύην, Vulcanum F. 23, 3
 ἀμυφιελίξας F. 44
 ἀμυφελιστῶν 1198
 ἀμυφιέσας L. 6, 7
 ἀμυφιέση L. 7, 10
 ἀμυφιετῆ H. 52, 1
 ἀμυφιέτηρ H. 51, 10
 ἀμυφιδαλῆ H. 45, 2
 ἀμυφικύτελλον 577
 ἀμυφιγιῆσα 7, 21
 ἀμυφινέμοντα 1042

I N D E X

- ἀμφιπεκαρμένος L. 13, 3
 ἀμφιπεριπλασθεῖσα L. π. 80
 ἀμφιπετάσας L. 18, 8
 ἀμφιπλακῆσα 879
 ἀμφιπλεκὰς 605
 ἀμφιπολέυει 928
 ἀμφιπολεύει H. 54, 17 56, 5.
 ἀμφιπόλοισι H. 41, 10
 ἀμφίπολον L. 10, 8. 14, 6
 ἀμφιπόλων 1021
 Ἄμφιπρίτην 336
 ἀμφιφορεῦσι 399
 ἀμφιχυθέντες 566
 ἀμφιχυθέντας 316
 Ἄμφίων 214
 ἀμφοτέρῃσιν L. π. 20
 ἀμώμητοι L. π. 13 domus vni-
 dique perfectae epith.
 ἀμώμητος L. 11, 94 ad pulchri-
 tudinem refertur, vt
 ἄμωμον δέμας 194
 ἀν' - ἔβαινεν 652
 ἀν' - ἔπατο 984
 ᾧ ἄνα F. 32, 1
 ἀνά δ' ἔπατο 984
 ἀνά πρῶνα ἔβαινον 652
 ἀναβλύζων L. υ. 71
 ἀνάγκαι L. υ. 6
 ἀνάγκαις H. 1, 9. 27, 9. 54, 13.
 68, 6
 ἀνάγκη 140. 877. H. 58, 18
 ἀνάγκη H 69, 5. κρατερῇ F. 3, 15
 ἀνάγκην H. 85, 13
 ἀνάγκης H. 38, 10. 56, 1
 ἀνάγκης ἀπὸ θνητῆς H. 40, 8.
 ἀνάγκης μητερ H. 54, 3
 ἀναγνίσοισιν 1229
 ἀνάγκῃσι H. 42, 8
 ἀνάγωγῃσι L. υ. 12
 ἀναδείξαις H. 83, 3
 ἀναδύσασθαι 1255
 ἀναιδέα 931
 ἀναιδῶν H. 18, 4
 ἀναιμάκτων L. 18, 58
 ἀναίξας L. υ. 21
 ἀνακλιναντες 760
 ἀνακλινας 312
 ἀνακτίτιν L. 2, 4.
 ἀνάκτορες H. 37, 20
 ἀνάκτων H. 85, 11
 ἀναπλάκτοισιν F. 3, 8
 ἀναμνήσοντ' L. 2, 31
 ἀνάπαυλαν H. 85, 10
 ἀνάπαυμα H. 1, 10. 67, 7
 ἀναπλώσαντες 1142
 ἀνάπαυσιν H. 80, 2. 84, 5
 ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρου 1182
 ἀνάπεμπ' H. 28, 17
 ἀναπνεῦσαι κακότητος F. 45
 ἀναπνεύσασαν L. 15, 15
 ἀνάπτων L. 11, 29
 ἀνάπτυσα 1:07
 ἀνάπτυσον 1159
 ἀναρπάζειν L. 18, 69
 ἀναρπάζεσθαι 782
 ἀνάρσιοι L. π. 40
 ἄνασσα H. 69, 6. 75, 6
 ἄνασσαν E. 36. H. 18, 21. 21, 2.
 39, 20. 41, 3
 ἀνάσσειν 280
 ἀνάσσεις H. 15, 7. 67, 11
 ἄνασσειν 129
 ἀνάστων 77
 ἀνασῆσαντος L. υ. 29
 ἀνάχστον L. 15, 37
 ἀναχίζεσιν L. 4, 8
 ἀνατλήσαι 171
 Ἄναύρη 112 Nomen proprium
 fluvii docet Holst. ad Apol-
 lo. Hoelz. p. 363, 1.

I N D E X

- ἀναφαίνει 382
 ἀναφαίνῃ H. 74, 7
 ἀνα-φαίνων 100
 ἀναφαίνων H. 33, 9. 53, 10
 ἀναχωρήσει L. π. 24
 ἀναψύχεις L. 20, 3
 ἀναψύχοντες 1089
 ἀν δ' ἄρα τύμβον ἔχουσαν 568
 ἀνδάνει 280
 ἀνδέχεται 1131
 ἀνδρὸς L. 10, 12
 ἀνδροφόνῳ H. 64, 4
 ἀνδροφόνῳ L. 15, 36
 ἀνεδείξατε H. 75, 7
 ἀνέδραμς H. 46, 5
 ἀνείσα H. 39, 9
 ἀνεῖται τῇ Ἀτῆ ἡμέρᾳ F. 41 ad fi.
 ἀνέμς L. υ. 35.
 ἀνέμς 338. E. 38
 ἀνεμάλιον L. 15, 3
 ἀνέμων H. 15, 4. 33, 25
 ἀνενείκατο 75. 767. 816. 841
 ἀν-ἐπέβαλλον 956
 ἀνερόχθησε 704. resonuit, de
 tumultu aquarum. Sim-
 plex ῥόχθῃ est de eadem
 re Od. E, 402. et Od. M, 60.
 Factum ex ipso sono, vt
 ῥόγχος.
 ἀνερχομένην L. 18, 64
 ἀνερχομένοις L. 15, 97
 ἀνεσονάχησαν 1284
 ἀνεσύρατο F. 16, 1
 ἀνέτρεχε 1202
 ἀνευρῶν L. 18, 54
 ἀνεφαίνετο 891
 ἀνεφάνθη F. 28, 16
 ἀνέφηνας H. 78, 8
 ἀνεχάσσατο 270
 ἀνεψιός L. 11, 93
 ἀνεψύχασκε L. 15, 53
 ἀνηέρθη 266
 ἀνηερα H. 11, 7
 ἀνηπτον 240
 ἀνηρείψαθε 288 rapuistis, ra-
 pere instituistis. Verbum
 Homericum illustratum ab
 Alberto ad Hesych. V. ἀν-
 ερίψαντο et ἀνηρείψαντο ex
 Il. υ, 234 et Od. α, 241
 itemque Hesiodo et Apol-
 lonio.
 ἄνθεα H. 37, 13
 ἀνθεμοειδέσι H. 42, 4
 ἀνθεμόνυα L. π. 80
 ἀνθεμόνυα L. 4, 4
 ἀνθήσασι L. 5, 11
 ἄνθιμον L. 18, 94
 ἄνθος H. 33, 23. 49, 6. κήρι-
 μον F. 8, 16. χαλκήϊδον F.
 29, 3 splendor aeris po-
 liti. Sic ἄνθος μανίας Soph.
 Trach. 1017
 ἀνθῶν H. 42, 6
 ἀνίαμ H. 1, 11. L. 16, 15
 ἀνίη H. 40, 3
 ἀνίην H. 67, 13
 ἀνήσας L. 18, 10
 ἀνίκητον H. 18, 9. 19, 4
 ἀνκαλέω H. 17, 19
 ἀνομοῖα H. 61, 5
 ἀνόμοις H. 63, 11
 ἀνόμοροι 857
 ἀνόρησε 398
 ἀνορέσων F. 7, 19
 ἀντάντες 233
 ἀντήσεσθαι 1147
 Ἄνταία H. 40, 1
 ἀνταίαις H. 70, 9
 ἀνταυγείς H. 6, 5

ἀνταυ-

I N D E X

- ἀνταυγῆ H. 5, 9. 69, 7
 ἀνταύγην ἰ. Φάνητα F. 7, 4
 ἀντεβέβλησα L. υ. 3
 ἀντεβόλησα 494
 ἀντέβλουτος L. 2, 22
 ἀντεπόρησε 137 occurrit, vitro
 venit. V. N.
 ἀντην 893. L. 9, 15
 Ἀντιάντρα 187
 ἀντιάχων 817 et 826. Priori
 certe loco praepositio non
 vices significat, sed dire-
 ctionem, vt ἀντιβλέπειν etc.
 ἀντιβίην L. π. 26
 ἀντιθεοιο L. η. 98
 ἄντιπυρος L. π. 28
 ἀντίλυτρον L. ις, 84
 Ἀντιοφήμης 306
 ἀντιώσα σελήνη F. 6, 26
 ἀντιώσιν L. η. 76
 ἀντιπάλοισι H. 32, 3
 ἀντίπαλον L. 7, 9
 ἀντίσπασοι H. 20, 5
 ἀντολίαις H. 77, 5
 ἀντολίαισιν 1244
 ἀντολίας 365. 1122
 ἀντολίην 562
 ἀντολίης 1047
 ἀντολιῶν H. η. 12
 ἀντομένοις 615
 ἀντουμένω L. η. 90
 ἀντροδίατες H. 31, 3
 ἄντρον 74. 108. 1372
 ἄντρον Ἐρμείου L. π. 18
 ἀντροχαρεῖς H. 50, 5
 ἀντροχαρῆς H. 10, 12
 ἄντρον H. 58, 4. 68, 4
 ἀνυπότροφον H. 56, 1
 ἄνωγα L. 18, 60
 ἀνώγει L. π. 17
 ἄνωθεν F. 2, 23
 ἀνωφελῆ H. 67, 8
 Ἄξεινοιο 197. 783. Sic et A-
 pollo. 2, 550
 Ἄξεινον Φᾶσιν 223
 Ἄξιους 84
 ἄξιους 757
 ἄξινα 52
 ἄξων μέσος ἡελίος F. 19, 10
 ἄξων ἰεσῆιον L. υ. 78
 αἰοδαῖς L. η. 28
 αἰοδῆν L. π. 46
 αἰοδῆς L. η. 124
 αἰοδιμον H. 71, 5
 αἰοδοί L. 18, 23
 αἰοδῆ L. π. 60
 ἀσπλάγος L. 18, 65
 ἄσπ L. 18, 41. 69
 ἄσπρα 317. 978
 ἄσπρι L. π. 73
 ἀσσητηῆρα L. π. 64. 65. L. 9, 3
 ἀπαλαῖ H. 50, 12
 ἀπαλεξίκαν H. 66, 5
 ἀπαλήν 793
 ἀπάνερθεν L. 15, 86
 ἀπασράπτουσα H. 69, 6
 ἀπάταις H. 27, 5
 ἀπάταισι H. 70, 4
 ἀπάτερθε L. π. 63
 ἀπάτωρ H. 9, 10
 ἀπειθῆς 245
 ἀπειρακτον F. 9, 1
 ἀπειρεσίαις 1298
 ἀπειρεσίην L. 12, 18
 ἀπειρεσίης L. 10, 20
 ἀπειρέσιοι H. 58, 1. L. π. 54
 ἀπειρέσιον H. 10, 13. L. η. 65
 ἀπειρήτοις κακότητος L. π. 16
 ἀπείριτον 20. 99. 336. H. 33, η.
 F. 6, 32. F. 19, 1

ἀπείρι-

- πείριτος H. 11, 13
 πείρουα 1210. H. 58, 5. 68, 14
 πείρονος H. 58, 10
 πέκερσε 606
 πέκρουφθεν 458
 πενθής L. π. 73
 πενόςφισαν 674
 πέπτατο 47. 587. 1236
 περύκει L. 2, 8. 18, 26
 περύκετε H. 37, 5
 π-έρύξαμ L. 12, 6
 πεχθέα 963
 πεχθής L. π. 71
 πημαύρωσας H. 5, 6
 πηνέες 971
 πηνέος 1311
 πήνην υποζεύξαθαμ 787
 πηρήρειο 393
 Πιδάνοιο 162
 Πιδος 45
 πίσει L. 11, 12
 πίσιον L. 15, 29
 πλάτοις 928. Add. 991 no.
 πλετα L. 2, 37
 πλετον 25. 1017. L. 15, 94
 πλετος φύσις F. 25, 1
 πλήσως H. 62, 7
 πλώσασ ιςία 358 pandere
 πλώτοισι 1049
 πο, fine 572
 πο θυμόν ὄλεσσε 595
 πο νῆσον ἐρύξαμ L. 12, 6
 ποβλύει 1065
 ποδοχμήσας F. 18, 4
 ποθρίσματα 998
 ποιχομένην 1021
 ποκλείσις H. 22, 6
 Απόλων L. 11, 16. Ἰήλιος F.
 28, 10
 Ἀπόλων 186. 1296. H. 23, 12
 Ἀπόλωνος H. 33. 66, 6
 ἀπομινύθασιν L. 16, 15
 ἀκονοσήσωμεν 938
 ἀποκαυτορα H. 38, 3
 ἀπόπεμπε H. 57, 10. 76, 11
 ἀποπέμπεο H. 38, 9
 ἀποπέμψας H. 46, 3
 ἀποπλύνειε L. 15, 50.
 ἀποπλώσσι 506
 ἀποπνέυση L. 11, 71
 ἀποπροέηκε 1209
 ἀπόπροθεν F. 41, 4
 ἀπόπροθι L. v. 52. L. 18, 87
 ἀποπρολιπῆσα 261
 ἀποπτύσοι L. 15, 14
 ἀπόρσσαν 703
 ἀπορρίψασθαμ 1361
 ἀπορροϊαν L. 1, 2. 18, 23
 ἀπορρώξ F. 2, 23
 ἀπορρώσασθαμ 1318
 ἀποσείσης H. 77, 9
 ἀποσπαδάην H. 17, 13. Malim
 ἀποσπαδίην detractam.
 ἀποσείχοι L. π. 21
 ἀποσίμβοντα L. 9, 6
 ἀπόσροφοι H. 69, 8
 ἀποτροπίσις 479
 ἀπο-φεύγειν L. 15, 74
 ἀποφθιμένοισι 1137
 ἀποφθιμένε 792
 ἀποφθινύθασι H. 67, 3
 ἀποφθίσειν 843
 ἀποφθίσωσι 1172
 ἀποψύχοντα L. 11, 43
 ἀπρονόητοι F. 32, 11
 ἀπρόσμαχον H. 71. 4
 ἀπροσόρατοι 971. de Pandora
 et Hecate.

- ἀπροσόρκετον H. 38, 2. Cory-
bantis epith.
- ἀπροφανές 785
- ἀπροφάτως 621. 663. celeriter,
q. d. non praedicto, vt al-
ter cauere non possit. Sic
Apollo. 268 sq.
- ἀπώμοσα L. 20, 10
- ἀραῖ L. 15, 80
- Ἀράξυ 747. Erras f. Aras Per-
sice fluuium notat -- hinc
tot Araxae, ex Relandi
diff. de Paradiso c. 17, West,
ad Diod. Sic. 14, 29 no. 93
- Ἀραξῶν 749. Accolae Ara-
xis nescio an memorati
alias.
- ἀραῶθα L. 3, 2
- ἀράσων de lyra 380. Add. 396
- ἀράων L. 19, 3
- ἀργαλέην L. 15, 35
- ἀργαλέος L. π. 71
- Ἀργάνθη 636
- Ἀργειφόντα H. 27, 3
- Ἀργειφόντης 135. L. π. 58. L.
15, 98
- ἀργεννης fuit 226 pro ἀργεννης
- ἀργεννης 649
- ἀργεννης 226. 1163
- ἀργεννοῖο L. 1, 6
- ἀργήεσσιν 123. Epitheton κε-
ραυνῆ poëticum ap. Lucra.
Timō. pr.
- ἀργήσιν ἀέλλαις 683. Spumosas
h. e. spumam efficientes.
intelligo.
- ἀργήτα H. 18, 17
- Ἀργοναῦται Orphici recen-
sentur ab 116-227 quibus
accedunt Iason ipse et Or-
pheus, vt fiant quinqu-
ginta memorati v. 298. Ho-
rum hic damus Cataic-
gum, in quo singulis no-
minibus adscripsimus ver-
sus nostri poëtae nume-
rum. Cui, quae ibi ha-
bentur, non sufficiunt, illi
πάντα περὶ πάντων inuenie
in Catalogo Burmanniano
praefationi in Valerium
Flaccum intexto.
- Acastus 221 (Anchisteus)
- Actorion 177
- Admetus 173
- Aethalides 131
- (Alaus) Talaus 146
- Amphion 214
- Ancaeus I, 156. Ancaeus
II, 205
- (Anchisteus) Acastus 221
- Areius 146
- Asterion 161
- Asterius 214
- Augeas 212
- Butes 12. 138
- Calais 220
- Canthus 139
- Castor et Pollux 125
- Cepheus 195
- Coronus 136
- Echion 133
- Eneus 168 omissus Burm.
- Erginus 150
- Erythus 133
- Euphemus 203
- Eurydamas 164
- Hercules 116
- Hylas 225.
- Idas 178

- Idmon 185
 Iphiclus I, 137
 Iphiclus II, 158
 Iphidamas 148
 Iphitus 144
 Laodocus 146
 Lynceus 179
 Meleager 156
 Menoetius 190
 Mopsus 126
 Nauplius 200
 Oileus 191
 Palaemonius 208
 Peleus 128
 Periclymenus 21
 Phalerus 142
 Pollux 125
 Polyphemus 166
 Talauus 146 (Alaus)
 Telamon 182
 Tiphys 120
 Zetes 220
- iraeca nomina suis locis in
 Indicem relata cum sint,
 hic denuo ponere nihil ne-
 cesse fuit.
- Ἄργος 236. 265. 272. 604
 Ἄργος εὐμμελής 859
 Ἄργυροειδὲς 597. 1130.
 Ἄργυρόπεζα 383.
 Ἀργυρότοξος L. 20, 7
 Ἄργυφέαις F. 7, 12
 Ἄργυφέσιν L. 9, 6
 Ἄργῶ εὐλαλος 242 (vt λάλος
 τρόπις 707. Cf. 264. 487. 707.
 1154) 257 γομφωθεΐσαν. 360
 ἐπέγειτο ἐς πλόον. 1289 παρ-
 ἄμειψε κότμον.
 Ἄργῶασι 1155
 Ἄργῶαν 1261
- Ἄργῶας 222
 Ἄργῶή 85
 Ἄργῶης 532
 ἀργείνης 31
 ἀραιοτέροισιν 280 ἀρειότερον 289
 Ἄρες H. 64, 3
 ἀρέσασθε 552
 ἀρέσασθαι 93. 451
 ἀρεσσάμενος L. 11, 27
 ἀρέσασθαι L. 18, 50
 ἀρετὴν H. 75, 4. L. π. 63
 ἀρετῆς H. 62, 11. 68, 11. L. π. 81
 ἀρηγόνα L. 2, 1. 11, 113
 Ἄρηγονίς 127
 Ἀρήϊα 517. H. 37, 1
 Ἀρήϊον H. 29, 4. 38, 2
 Ἀρήϊος 146 Laodoci ac Talai
 frater
 ἀρηΐφατοι 512
 ἀρηΐφάτοισιν 842
 Ἄρην F. 41, 2
 ἀρηρότα 189. 273
 ἀρηρότες 529
 ἀρηρώς 209
 Ἄρης L. 10, 1. πόλεμος F. 28, 4
 ἄρησθε 288
 ἀρήσιν L. 11, 27
 ἀρήτερα 903
 Ἀρήτη 1312. 1916
 ἀριδείκτε F. 10, 3
 ἀρίδηλε H. 55, 3
 Ἀριμάδας 1061
 ἀριπρεπὲς 793. F. 8, 24
 ἀρισερέων 914
 ἀρισηῆς 563
 ἀρισηῶν 111
 ἀριφραδέως 934
 Ἀρκαδίηθε 195
 Ἀρκαδίης 196
 ἀρκεύδοιο 950

- ἄρκτυς 199
 ἀρκτώσις 513. 1067
 ἄρκυες 1043 populus ad Phasin.
 ἄρμα H. 7, 19. 13, 2. 16, 5. 26, 3
 39, 14
 ἄρμα πάγγεον H. 58, 8
 ἄρμασι H. 54, 18
 ἄρματι H. 54, 23. L. π. 90
 ἀρμόξεις H. 33, 17
 ἀρμονίαν H. 10, 6
 ἀρμονίη H. 33, 20
 ἀρνήσασθαι L. υ. 72
 ἀρνήσεται L. 1, 5
 ἀρνήσοιτο L. 16, 21
 ἀροτῆρα H. 39, 8
 ἀροτρύοντος L. 4, 10
 ἀρότρις H. 33, 3
 ἀρέρους L. 7, 4
 ἄρκραν 150. L. 4, 8
 ἀρέρας L. 7, 3
 ἀρέρης H. 62, 14. L. 15, 86
 ἀρπαγμαῖα H. 28, 14
 ἀρπάξασα L. 10, 5
 ἀρπάξις L. 1, 18
 ἀρπάξας L. υ. 42
 ἀρπαχθεῖσα 1068
 ἄρπην L. 15, 45
 ἄρρενα καὶ θῆλυν H. 41, 4
 ἄρρηκτ' H. 64, 1
 ἄρρηκτα 465
 ἄρρηκτοὶ 1140
 ἄρρηκτοῖσιν ὁμοφροσύνησιν L.
 5, 14
 ἄρρηκτον H. 18, 11. L. υ. 49
 ἄρρητ' H. 11, 4. 31, 3
 ἀρρήτοις λέκτροισι H. 29, 7
 ἀρρήτοισι H. 28, 7
 ἀρρήτον H. 5, 5. 29, 3. 41, 3.
 51, 5. L. 3, 84
 ἀρρήτης 28
 ἀρρήτης f. κτας H. 12, 4
 ἀρσενόμορφε H. 35, 7
 ἄρσην καὶ θῆλυς H. 8, 4. 31, 4
 Cf. F. 6, 11
 Ἄρσωπας 1061 ignobile m
 hi vel populi nomen, et
 Arimasporum Arimasthe-
 rumue epitheton
 Ἄρτακίη 492
 Ἄρτέμιδος 981. H. 35
 Ἄρτεμιν 900. 942. H. 34, 4
 Ἄρτεμιν ἡγεμόνην (τύχη)
 H. 71, 3 F. 34
 Ἄρτεμις H. 1, 12
 ἀρτήσαντα F. 10, 16
 ἀρτήσαντες 275
 ἀρτήσαντο 1094
 ἀρτήσας 238
 ἀρτιγένεθλον 384
 ἀρχαί H. 36, 4
 ἀρχαίς 419
 ἀρχὰς H. 24, 2
 ἀρχή H. 14, 7. 22, 4. 33, 15
 ἀρχὴ πόλεος H. 82, 7
 ἀρχὴν E. 42
 ἀρχῆς H. 58, 10
 ἀρχιγένεθλος H. 13, 7. F. 6,
 ἀρχικέραυνος Ζεὺς F. 6, 9
 ἀρχὸς ἀπάντων F. 6, 16
 ἀρωγὴ H. 11, 6
 ἀρωγῇ L. 11, 89
 ἀρωγὴν L. π. 76. L. 11, 8. 6
 ἀρωγὸς F. 20
 ἀρώματα L. 18, 103
 ἀσεβέντων H. 69, 4
 ἀσκηθεῖς 672. Vox Hom-
 rica, ἀβλαβής, ὑγιής. ἀπ-
 θεά νεσον dixit Apoll.
 692
 Ἄσκληπιέ H. 66, 1

Ἄρτι

- κληπιόῳ 176
 κληπιὸν βασιλῆα μέγαν E. 7. F. 28, 12
 λεινοὶ 466
 λασίως 114
 λειτος 362. 993. F. 7, 21
 λείδα L. 15, 3
 λείδος L. 15, 100
 λείδος κελαινής L. 14, 6. 19, 8
 λείθελα L. 9, 8
 λεία L. 16, 18
 λειυρήθεν L. 18, 54
 λειυρίων 752
 λείασι H. 62, 8
 λείασιον H. 63, 4
 λείον H. 60, 4
 λείτος H. 73, 5
 λεία πυκνά 753
 λείμφῃ 660. Domus epitheton quatenus opponitur τασμοῖς.
 λείριος 214
 λείριων 161
 λείρομματον H. 33, 13
 λείροπῆς 813
 λείροπη 1215
 λείροφειγγές H. 4, 5
 λείροφειγγής H. 2, 3
 λείρια 339
 λείρογάλοισι H. 9, 7
 λείροπαῖς H. 14, 9
 λείροπέως H. 19
 λείροπτεά H. 19, 5
 λείροπτοντα H. 19, 3. F. 23, 4
 λείρορχη H. 8, 10
 λείροδίαιτε H. 10, 5
 λείροδέτην H. 63, 2
 λείροχιτών 511. 1026
 λείρων H. 6, 1. 25, 8. L. 13, 4
 λείρι 143. 155
 λείροδ' L. v. 4
 λείροφέλικτον F. 6, 32
 λείροφέλικτος H. 11, 13
 λείροφόμελος 912
 λείροχαλάα L. 18, 29
 λείροχαλώων 694. L. 11, 102
 λείροῶποιο 183
 λείροταρβέα L. 15, 77
 λείροταρπιτόν 113. L. v. 13. L. 15, 71.
 20, 17
 λείροταρποῖς 35
 λείροταρπὸν H. 6, 7
 λείροταρπὸς 534
 λείροταρτηρήν L. π. 51. L. 11, 7
 λείροτασ H. 11, 15
 λείροτάδαλα Φάρμακα, noxia L. 15, 79. Sic F. 8, 33
 λείροτασθαλίης 414
 λείροτασθαλίησι 863
 λείροτάδαλον 53. Horum locorum inductio docet, noxae et nocendi notionem, quam etymon suadet, esse principalem.
 λείροτειρεῖς 822. H. 6, 9. 58, 17
 λείροτειρέος L. 4, 10
 λείροτειρὸς H. 3, 1
 λείροτέμμαρτον 1148
 λείροτελής H. 9, 8
 λείροτην L. 11, 73. τῇ Ἄτη ἀνεῖται ἡμέρα F. 41. ad fi.
 λείροῶπασαν 673
 λείροτηρήν L. 14, 10. 15, 88
 λείροτιμοὶ 105
 λείροτίσιον L. π. 62
 λείροτιτάλλειν 386
 λείροτιτάλλειν 777. L. 11, 30
 λείροῶπλαντικόν 1167
 λείροῶπλαντος E. 28. L. 15. 34. vid. F. 35
 λείροτλη-

- ἄτλητον H. 3, 6
 Ἄτρακητίδα λίμνην 158
 ἀτραπιτοῖο L. 10, 32
 ἀτραπιτῆ F. 1, 7
 ἀτραπὸν L. 18, 99
 ἀτραπὸς 86. 262
 Ἄτρείδῃσιν L. 11, 44
 ἀτρεκέες L. π. 56
 ἀτρεκέες L. π. 3. L. 10, 37. 18, 20
 ἀτρεκέως 46. L. 11, 59. 20, 12
 ἀτρέμας L. 10, 14
 ἀτρεμέσσιιν L. 11, 11
 ἄτρεσκ L. 20, 15
 ἄτρομε H. 9, 26
 ἄτρομον F. 6, 33
 Ἄτροπος H. 58, 16
 ἀτρυγέταιο 1031 et ἀτρυγέτω
 L. 15, 10 maris epitheton,
 de cuius significatione flu-
 ctuant Grammatici; v. g.
 Eustath. ad Il. α. 316. Aucto-
 rem carminis de Lapidibus
 accepisse, pro sterili, vnde
 vindemia fieri non potest,
 ex ipsa oppositione ap-
 paret.
 ἀτρύτω 183
 Ἄτρυτώνη L. 15, 39
 Ἄτρυτώνης L. 18, 76
 ἀτρύτως F. 33
 Ἄττιδος H. 17, 14
 Ἄττιν E. 40
 αὐαλέης 606
 αὐαλέοις 244
 αὐαλέων L. 1, 8
 αὐγάζοντες H. 6, 10. L. 1, 9
 Αὐγείας 212
 αὐγή H. 46, 4. F. 7, 21
 αὐγῆ H. 42, 4
 αὐγῆν 340
 αὐγήτειρα H. 8, 5
 αὐδάχθης H. 26, 9
 αὐδῆ H. 19, 3
 αὐδέοντα I. 11, 16
 αὐδὴν πατρὸς F. 5, 2
 αὐλακα L. 4, 12
 αὐλακι 869
 αὐλῆν 391
 αὐλιν 679 habitaculum, α-
 ftra Il. I, 232
 αὐλιον 433
 αὐλοθέντες 668 castra noctu-
 na metati, pernoctaturi.
 αὐλῶν E. 39
 Αὐλῶνας 204
 αὐλῶνας 1077
 αὐλῶνες 745
 αὐλωνιάδες H. 50, 7
 αὐλώνων 1045
 αὐξεις H. 12, 3
 αὐξισιν H. 9, 30
 αὐξητὰ H. 10, 11. 14, 8
 αὐξιθαλῆς H. 25, 3. 39, 10
 55, 6. 66, 5
 αὐξιτρόφοι H. 50, 12
 αὐξιτρόφων H. 9, 17
 αὐξοις H. 77, 13
 αὐξομένη H. 8, 4
 αὐξισσα H. 76, 5
 αὐσον L. v. 40
 αὐραι H. 80, 1
 αὐραις 338. H. 65, 2
 αὐραισι H. 79, 1
 Αὐσονίας 1247
 αὐτάρκεια H. 9, 13
 αὐταυγεῖς vid. leg. H. 6, 5
 αὐτῆν L. 11, 35
 αὐτῆς L. v. 48
 αὐτίκα 950. 968
 αὐτίς 351

- γμῆ Φλογός 1219
 γμῆ L. 12, 2
 γμῆν L. 18, 66
 γογένεθλος F. 38, 1
 γογενής F. 1, 8
 γόθι 1254
 γοκασιγνήτην L. 11, 3. 20, 7
 γοκασίγνητος H. 84, 8
 γοκασιγνήτω L. 18, 46
 γοκράτειρα H. 69, 8
 γολστῆρες H. 37, 14. Sed
 leg. αὐτ' ὄλστῆρες.
 γομάτω L. v. 67
 γοπάτωρ H. 9, 10
 γοτελῆ 422
 γοτελής F. 2, 10
 γοφόνω 873
 γοφυής H. 7, 3. 11, 9
 γως H. 37, 8
 χένα L. v. 29. L. 15, 43
 χένας L. v. 47
 χένι H. 60, 5. L. 2, 34
 χμηρῆσιν L. 7, 4
 χμης L. 7, 5
 χμης L. 15, 87
 χιμρέτιδες H. 58, 18
 χιμαρτήσαντος 641
 χανείς H. 50, 7. 58, 17. 68, 9.
 80, 6
 χανής H. 1, 7. 54, 10
 χαρ 981. 1011
 χαρ οἴμοιο L. 8. Sed vid. No.
 χάρπασεν L. 15, 43
 χάτω αἰθέρι F. 10, 3
 χελόντας L. 18, 96
 χθεγκτον 1001 indifertum,
 obfcurum, murmur ma-
 gicum.
 ρθιτα E. 21
 ρθιτς H. 9, 5. 14, 1. F. 3, 5
 ἄφθιτον H. 82, 1. L. 1, 3. F.
 3, 14. 16
 ἄφθογγος 53E
 ἄφθονον 506
 ἄφικανε 173
 ἄφικάνει H. 37, 12.
 ἄφικανον 109
 ἄφικέσθαι 833. L. 18, 24.
 ἄφικηται . L. π. 57
 ἄφίξεσθαι L. 16, 18
 ἄφίξεσθαι L. π. 37
 ἄφιξομένοις 284.
 ἄφνειῶ L. 18, 52
 ἄφνειὸν 53 adiect. 155 proprium:
 vrbis Phrygiae. V. Steph.
 Byz.
 ἄφνειῶ L. π. 83
 ἄφορμηθέντες 665. 1126
 ἄφραδέσι 1040
 ἄφραδίησι 522
 ἄφρασον L. π. 46
 ἄφρισμοῖο L. 12, 8
 ἄφρογενής E. 11
 Ἄφροδίτη 1320. H. 54, 1. L. 10,
 17. εἰρήνη F. 28, 4.
 Ἄφροδίτην 30.
 Ἄφροδίτης H. 45, 3. 56, 4. L.
 11, 125
 ἄφρὸς 457
 ἄφρῶ 363
 ἄφύκτοις 528
 ἄφύσσασθαι L. 6, 7
 ἀχαλινώτοισιν H. 54, 13
 ἀχαλκεύτοισι H. 84, 4
 ἀχάτη L. 4, 5
 ἀχάτην L. 16, 2
 ἀχάτη L. 4, 6. 17, 5
 Ἀχέρονθ' H. 17, 10
 Ἀχέρων 1129. V. Apoll. 2, 354
 sq. it. 730. 740. it. 903
 Ii 4
 ἄχθσα

ἄχθαι γῆς F. 32, 7
 ἄχθεις H. 45, 7
 Ἀχιλλῆος L. 18, 35
 Ἀχιλλεύς 412. 445
 ἀχλύα 339
 ἀχλὺς 1125
 ἄχνην L. 11, 111
 ἄχος 853
 ἄχραντος 1322
 ἄψ L. π. 24
 ἀψάμενοι 1295
 ἀψάυσοιο L. 18, 74
 ἄψα 757
 ἄψορρος 858. 1236
 ἄψοφον H. 9, 7
 Ἀψυρτίδας 1032
 Ἀψύρτοιο 1161. 1028
 Ἀψύρτω 1022
 ἄψυχον L. 11, 18
 ἄωτον 133. Vnice huc faciunt
 verba Eustathii ad Od. A,
 444 vbi οἶος ἄωτον explicat
 τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα, ἔ
 τὸ ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἀνθη-
 ρόν — οἶον τὸ ἀπὸ λίνης κάλ-
 λισον ἔργον λίνοιο λεπτόν
 ἄωτον λέγεται. Hoc igitur
 in loco tapetem ex auro
 textili, regii luxus supel-
 lectilem, accipio.

B.

Bαδίζεμεν L. π. 80.
 βάξασ' L. 15, 16
 βάθρον H. 22, 5
 βαθυδίνης H. 37, 17
 βαθύκολπον H. 43, 2
 βαθυκόλπης H. 59, 3
 βαθυκύμονας H. 74, 2

βαθυπλόκαμον F. 8, 23
 βαθύσκιον H. 17, 2
 βαθυσκόπελοι 636
 βαθυσκοπέλα 462
 βαθύσπορον H. 10, 14
 βαθύσερν' H. 25, 6
 βαθυσέρνοιο H. 16, 3
 βαθυσέρνης H. 73, 3
 βαθυχαῖτα H. 55, 7
 βαθυχαίτων 1059
 Βάκχαις H. 53, 9
 Βάκχης H. 44, 4. 49, 1. 3. 52,
 56, 3. 74, 1
 Βακχῆιον H. 29, 2. 53, 8
 Βακχεῦ H. 44, 2. 51, 1
 βακχεύεσσαι H. 23, 3
 βακχεύεσαν E. 47
 βακχευτὰ H. 10, 5. 21. 46, 6
 βακχευτῆς βρόμος F. 3, 13
 βακχεύων H. 51, 8
 βακχεχώροιο H. 56, 3 et 74,
 Βακχῆϊον H. 52, 4
 Βακχιακάς H. 78, 9
 Βάκχισ H. 33, 7
 Βακχικὰ L. 19, 1
 Βάκχοιο 427. H. 23, 11. 50, 3
 54, 7
 Βάκχοις H. 53, 6
 Βάκχον H. 45, 2. 46, 1. 47, 2.
 52, 1
 Βάκχης 28. E. 34. H. 43, 8. 48, 1
 Βάκχω 192. H. 50, 15. L. 14, 5
 Βάλεν L. 15, 36
 βάλλεο L. 18, 3
 βαλόμην L. 20, 2
 βαπτίζετο 510
 βάρβαρα 89
 βάρβαρον L. 6. 3
 βαρυαλγεῖς H. 68, 7
 βαρυβρεμέταιρα H. 9, 25
 βαρυχη

- κρυηχέϊ 1350
 κρυηχέος F. 6, 38
 κρύθυμε H. 8, 6
 κρύθυμον H. 18, 11
 κρύκτυπε H. 16, 4
 κρύμνηι H. 44, 5
 κρύμνηνι H. 19, 4
 κρύμνηνις H. 10, 12
 κσίλεια H. 8, 1. 54, 16. 70, 10
 κσίλειαν E. 48
 κσίλευς, κσίρανος, τύραννος
 differre, F. 36, 2 et 3
 κσίλευσι L. π. 31
 κσίλεύτατις H. 47, 5
 κσίλεύτερος 849
 ΑΣΙΔΕΩΣ Κρόνος καὶ βα-
 σιλίσσης Ρέας Inscr. F. 5
 κσίληα H. 19, 5. 38, 1
 κσίληα μέγαν Ἀσκληπιόν E. 37
 κσίληες L. 2, 36
 κσίσις F. 6, 39
 κσίσαρα H. 44, 2. 51, 12
 κκυβῆς F. 16, 3
 κιάψας L. 14, 8
 κέβαιον βίον H. 62, 9
 κεβάρητο 243
 κεβήλοισ F. 1, 1
 κεβολημένωι 36
 κεβολημένος 540
 κεβολημένω L. 20, 4
 κέβριθε 1133
 κεβρύκεσσιν 657
 κεβρύκων 664
 κέδν, ὕδωρ F. 19, 9
 κελέεσσι H. 18, 6
 κελέμνοισ L. 15, 88
 κελέμνη L. υ. 24
 κελέμνων L. 14, 3
 κέλος H. 18, 9. 12
 κένδις ad H. 8, 8
 κένθεα 180
 κένθεσσιν L. 15, 19
 κένθη 67
 κέρεθρα 180
 κερέθρα 965
 κερέθρων 1369
 κήματα H. 30, 1. 45, 4
 κήσαστ' L. π. 39
 κήτην L. υ. 66
 κιάται 1264
 Κισυνῶν 666
 κίη L. 15, 76
 κίην 116. L. 15, 69. 17, 7
 κίην Ἐλένοιο L. 11, 22
 κίσηαμένη 1085. Passiue et-
 iam alias poni hac forma,
 obseruatum in Lexicis
 V. N.
 κιοδῶτι H. 28, 3. 54, 12
 κιοδῶτορα H. 72, 2
 κιοθρέμμονα H. 33, 19
 κιοθρέπτειρα H. 26, 13
 κίον H. 18, 22. 37, 16. 39, 9
 κίον κέβαιον H. 62, 9
 κίον κήδν πρόφαινε H. 7, 20
 κιοτής H. 61, 11. 63, 7. 72, 9
 κίοτοιο H. 19, 6
 κίοτον ἐργάσιμον H. 77, 12
 κίοτος H. 71, 6
 κίοτα H. 12, 10. 24, 8
 κίς L. π. 65
 κιοφθορήν H. 72, 8
 Κισονή 77
 Κισονής 677
 κίω H. 28, 19. 71, 9
 κιωσέμεν L. 16, 21
 κιάσημα H. 4, 5. 11, 9. 12, 6.
 78, 2
 κλασοῖς H. 28, 13
 κλαψίφρονος H. 76, 3
 I i 5

- βλαφάρων H. 77, 9. L. 18, 29
 βλοσυρονύχια H. 69, 9
 βλύζω 597
 βοκύλια 436
 βόσσιιν L. 4, 8
 βοή H. 37, 11
 βόθροις 570
 βόθρον 949
 Βοικοντίδος 737. Leg. Δοιάν.
 Βοιβήδα 164. Vid. Burm. ad
 Val. Fl. 1., 449
 βοοκλόπος 1055
 βοός πόρον 1054
 βοόωντος L. v. 48
 Βορέα H. 79, 2
 Βορέα 216
 βόσκει H. 23, 5. 57, 6
 βοσκομένοισι L. v. 52
 βόσκων H. 10, 20
 βετάναισι L. 15, 51
 βοτάνας L. 11, 72
 βοτάνη L. 15, 8
 βοτάνης L. 15, 20. 61. 62
 βοτρυόκοσμη H. 51, 11
 βετρυφόρον H. 29, 5
 βεβώνεσσι L. 14, 12
 βεκολίδης Εὐφορβος L. 11, 119
 βεκόλω E. 52. H. 30, 7
 βελαῖς H. 43, 5. 61, 7
 βελαῖσι H. 45, 6. 68, 5
 βελεύεσθαι L. 2, 10
 βελῆ H. 58, 20. 69, 1. 73, 9.
 78, 11
 βελομένοις τὸ πλεόν H. 61, 7
 Βιονόμοι 1043. Populus ad
 Phasin.
 βῆς, ὁ μῆν F. 36 post 4
 βῆταις H. 10, 8
 Βήτης 138
 βεφάγος 136. πελυφάγος He-
 sych.
 βοῶν H. 39, 8
 βραβεύεις H. 65, 8. 62, 4
 βραβευτής H. 17, 16
 Βράγχε 150
 βρατμῆς H. 46, 3
 βρέγμα L. 5, 11
 βρέτας 607
 βρέφος L. 11, 26
 βριαραῖσι H. 62, 7
 βριαρὸν δόμον ἐλύμπιο F. 3, 1
 βριαρὸς 1298
 βριαρῶ 1056
 βρίθρα H. 39, 18
 βρίθρασι H. 57, 5
 Βριμῆς 17. 427
 βρίσαθ' 254. Urgete fenes,
 nitimini. Grauem se stu-
 det reddere, qui nititur.
 βρόμι H. 49, 8
 βρομία H. 35, 2
 Βρομίοιο L. 18, 77
 βρομίοιο ἀκρήτα L. 16, 1
 βρομίοισι H. 39, 10
 βρόμιος F. 8, 1
 Βρομίω L. 19, 2
 βρονταῖων H. 20, 3
 βρονταῖε H. 14, 9
 βρονταῖσι H. 18, 9
 βροντάς E. 39
 βροτείη L. 14, 4
 βρότεον H. 58, 6
 βροτέω 1074
 βροτοῖς 100
 βροτοῖσιν H. 44, 6
 βροτοκτένε H. 64, 2
 βροτοσσός L. 19, 9
 βρόχω 595
 βρούα L. 15, 10
 βρουάζων H. 52, 10. 72, 4
 βρουάζων θαλάσσι H. 32, 7
 βρούα

I N D E X

ὕσσα H. 25, 3
 ὕσσα ἄστροισι H. 8, 7
 ὕσσα καρποῖσι H. 28, 10
 ὕσσης H. 21, 8
 ὕων H. 51, 13. 55, 2
 ὕων ἄθλοισι H. 11, 2
 ὠτήρων L. 15, 90
 Ἰζήρας 754. Apoll. 2, 398
 Ἰταίη H. 23, 2
 Ἰθὸν H. 23, 6
 Ἰθὸν σαρκῶων 1246
 Ἰθὸς 704
 Ἰθῆ 1064. 1252
 Ἰθῆς H. 74, 2
 Ἰθῶ H. 54, 7
 ἰκταῖσι 123 et βυκτώων 1101.
 Ventorum epitheton Ho-
 mericum Od. κ. 20. Vi-
 detur ὀνομακωηθεῖν, q. d.
tuigientes.
 Ἰρση 318
 Ἰσσοῦθεν 708
 Ἰμμος 990
 Ἰμων L. 18, 58

Γ

Γαγάτην L. 12, 1. 19
 γαῖα H. 13, 9. 14, 4. 18, 13.
 25, κ. 62, 16. L. 11, 61. 63
 γάαν H. 20, 7. 37, 9. 84, 7. L. 11,
 55. L. 18, 6.
 γαῖαν L. 11, 21
 γαῖαν H. 16, κ
 γαῖαν 1364
 γαῖης H. 17, 4. L. 18, 73
 γάλα L. 18, 93
 γαλαθῆνοι L. 2, 29.
 γάλακτι L. 11, 36
 γαλακτίδα L. 2, 12

γάλακτος L. 2, 9. 12
 γαληνάς H. 31, 8
 γαληνιῶων H. 53, 11
 γαληνιῶσσα H. 21, 5
 γαλινοῖς 908
 γάμος quid Theologis F. 36
 post 3
 γαμοσόλε H. 34, 8
 γαμφώνυχα L. 11, 56
 γαμφώνυχον L. 15, 44
 γάμων L. 11, 126
 γάννυκται L. 12, 17
 γανόωντι H. 52, 9
 γάνυται L. 11
 γάρ videtur παρέλκειν 528
 γασέρι L. 18, 83
 γασέρος L. 14, 10
 γασρι L. 12, 15
 γεγαῦτα 408. L. 18, 3. F. 6, 7
 γεγένητα 222
 γέγηθας H. 1, 6
 γέγηθότες 256
 γεγηθυίας H. 46, 6
 γεναμένη H. 34, 4
 γεναμένη L. 11, 68
 γελῶων δακρυόων 445
 γελωνὸν 1059
 γενάρχα L. 12, 8. 84, 3
 γενεά H. 36, 6
 γενέθλην L. 18, 42.
 γενέθλης 252
 γενέθλου H. 36, 3
 γενειάδας 881
 γενέσεις καιρῶων H. 42, 12
 γένεσι H. 5, 3. 82, 2
 γενέτειρα H. 54, 2
 γενέτειραν H. 59, 4
 γεμέτειραν H. 2, 1
 γενετήρες H. 6, 5
 γενέτης 142

γενε-

- γενέτωρ H. 7, 4. 10, 10. πρῶ-
τος Μητις F. 6, 19
γέννα H. 12, 7
γένναν 130.
γενναῖς H. 54, 5
γεννήτορας ἀθανάτων F. 5, 5
γεννοδότειρα H. 54, 12
γένος 137. H. 54, 15
γένυν L. υ. 26
γέρα 545
γερανός, al. γεραρός H. 53, 4
γέρας H. 81, 4. 86, 12
γεράσμια 624
γερῆραι 614
γέρων H. 67, 10
γέτας 1060
γεύειν 326
γήθει H. 77, 10
γήθουτι H. 15, 10
γηθός H. 44, 7
γηθόσυνοι L. π. 4
γηθόσυνος H. 26, 14
γηθῆσα H. 48, 7. 54, 16
γήραι 103
γηραιός 157
γηραιῖν 1227
γῆρας H. 28, 19. 86, 12. L. 5, 15.
15, 11
γηρυστής 430
γηρύσει 1266
γυρούσαομαι L. π. 60
γίγαντας F. 50
γιγάντων 18, 427
γιγάντων ἰππελάτειρα H. 31, 12
γίγασιν 514
γινέμεναι L. 18, 44
γλάγθος L. 18, 27
γλάγος 315. L. 15, 87
γλαγόφρονι L. 10, 3
γλαυκῆν 336, Amphitritae e-
pith.
γλαυκώπιδα H. 21, 1
γλαυκώπιδι 490
γλαυκῶπις 692
γλαυκῶφ' H. 31, 17
γλήναισι L. 18, 32
γλυκεῖα H. 9, 15
γλυκερώτατον H. 32, 5
γλυκερώτερον H. 85, 12
γλώσσης ὄπλον H. 27, 10
γλώσσησιν L. 11, 86
γνάμπτει L. 2, 5
γνάμπτων L. υ. 45
γνάμψει L. 12, 7
γνόντες L. υ. 54
γνώεν 1211
γνώμαις H. 57, 9. 61, 6. 10.
62, 4. 63, 9. 85, 17
γνώμασιν H. 38, 7
γνώμας H. 60, 12. 85, 5
γνώμη H. 60, 6
γνώμην H. 76, 7
γνώμησι H. 85. 8
γνώση βίης F. 8, 33. i. κατα-
γνώση.
γοερὸν L. 2, 19
γουμφωθεῖσα 257 clavis con-
fixa et compacta.
γοναῖς H. 28, 7
γονίμην H. 34, 3
γονίμην ὠδῖνα H. 43, 8
γονιμάδεα H. 54, 19
γόγον 210
γόνος 670
Γοργεῖν L. 15, 30. 52
Γοργόνα L. 15, 33
γοργοφόντ' H. 31, 8
γενασάμεθα 616
γενάσωνται 941
γένεατ' L. 11, 109
γενέμενος L. 11, 51

ῥύνις H. 33, 4
 υάλοισιν Homeric a vox, con-
 caua. H. 39, 6, 40, 4
 υάλοισι αἰθέρος H. 18, 16
 υἷα L. π. 27. F. 2, 38
 υμνάζεσα H. 31, 7
 υμναῖκς 1060
 υμνάσιν H. 27, 5
 ὕμνοι 1043 nomen populi ad
 Phasin. Forte horum po-
 fteri habuere urbem, quae
 Gymnias est Xenoph.
 Αναβ. p. 838, E, aut Gy-
 mnasia Diod. Sic. 14, 12
 γυναικὸς εἰ κύντερον ἄλλο F. 18, 1
 γυναιξί L. 11, 115. 16, 16
 Γύρτωνος 143

Δ

Δαδῆχς H. 8, 3. 35, 3
 δαείης L. 11, 33
 δαείς L. 18, 43
 δαημέναι L. 10, 11
 δαῆμον H. 9, 11
 δαημοσύνην L. π. 62
 δαημοσύνησι 726
 δαῆσται L. π. 43
 ἔτι δαητὸν 974 quod nec co-
 gnoscere velis, infandum,
 δουδαλέων ἄσρων F. 7, 16
 δαιδων L. 1, 8. 10
 δαίξς F. 12, 2
 δαίξεν L. 12, 2
 δαίξεν L. 18, 71
 δαῖμον H. 1, 1. 16, 8. 22, 3. 33, 5.
 55, 1
 δαίμονα H. 72, 1. a quo εὐδαί-
 μονες et κακοδαίμονες,
 δαίμονα ἠγάθειον E. 31

δαίμονα πῆμονα θνητῶν E. 31
 δαίμονας 341
 δαίμονας ἐραυίας, ἠερίας, ἐνύ-
 δρες, χθονίας, ὑποχθονίας,
 πυριφοίτας E. 32. f
 δαίμονες H. 37, 14. F. 3, 3
 δαίμονι L. π. 30
 δαιμονίσι L. π. 76
 δαίνυσθαι L. 18, 91
 δαῖτα L. υ. 72
 δαΐφρονι L. 18, 34
 δάκρυα quid Theologis F. 36
 ad 4
 δακρυόεν 445
 δακρυόεν γελῶν 445
 δακρυόεντα ἄλγεα F. 1, 12
 δακρυότιμε H. 55, 6
 δάκρυσι L. 9, 4
 δάμαρ H. 28, 3
 δαμασθεῖς L. 18, 20
 δαμάσστατο 868
 δαμάσσει L. π. 22
 δαμῆνοι 523. L. υ. 51. L. 15, 34
 δάμνατ' L. 18, 83
 δαμνίππων 738
 Δαναοῖς L. 11, 14
 δαπανᾶς H. 12, 3
 δαπέδω H. 78, 5
 Δαρδανίην 484
 δασπλήτης 867. Est et Od. O,
 234 vbi Schol. δυσπροσπέ-
 λατος
 δάφνοι 911
 δαφοινὸν L. 16, 9
 δαφοινῶν L. 11, 87
 δεδάσι H. 60, 5
 δέδαεν 124
 δεδάηκας 46
 δέδοικεν F. 3, 3
 δεδακτότος 533. 1161. Est Ho-
 meri-

- mericum. Ιλ. Ψ. 679. Apol-
 lo. i, 1304. Hesych. inter-
 pretatur τεθνηκότος, πε-
 πτωκότος. Qui cadunt, fo-
 lent sonum dare cadendo
 etc.
- δεσφεις L. i, 19
- δειδίσσεται 55
- δείελον 1124
- δείεμεν L. 10, 34
- δειλοι, πάνδειλοι F. 30, 4
- δεῖμα 772. 775. 785. L. v. 34.
 L. 11, 49. 15, 37
- δειμαίνοντες 352
- δείματος L. 11, 38°
- δεινόβιον 64
- δεινοκάθεκτε H. 9, 6
- δεινολεχθής 904
- δείξαι 85
- δειρην L. 11, 85
- δειρης 594
- Δελφικὴ H. 33, 4
- Δελφικῶ H. 78, 4
- δελφίνες H. 23, 8
- δέμας 48. H. 28, 13. 38, 7. 55, 11.
 L. v. 30. L. 4, 7. 9, 15. 10, 5.
 15, 19. 61. 18, 4
- δέμνια L. 5, 12. 10, 13
- δένδρα H. 37, 8. L. 4, 3
- δένδρη H. 37, 18
- δενδρήεντα 431
- δενδρήεντι L. 4, 5
- δενδροφύτοιο L. 4, 1
- δεξαμένη γενεήν F. 34, 4
- δεξιῆ H. 7, 4
- δέξο H. 17, 3. 83, 7
- δέρας 888. 925
- δέργμα L. 10, 33 forte a δέρκω,
 spectaculum quod visum
 ferūt. V. N.
- δέρκεο L. 11, 43
- δέρκομαι F. 2, 18
- δερκόμενοι L. 12, 17
- δέρμ' 938
- δέρμα 199
- δεσμά κεκρατημένα H. 86, 4
- δεσμεύων H. 84, 4
- δεσμοῖσι 528
- δεσμὸς H. 46, 5
- δεσμὸς H. 12, 4
- δέσποινα H. 34, 6. 73, 8
- δέσποτα H. 66, 1
- δέσποτα κόσμος H. 7, 16
- δευομένη L. 14, 12
- δεῦρο H. 71, 1. L. 18, 55
- δέχεται L. 12, 13
- δέχουθε L. π. 4
- δέχυσσο L. 18, 57
- Δὴ τότε δὴ 1268. Forte etiam
 1262
- δέκας L. 11, 73. 15, 84. 16, 4. 7
- δηθύνοντα ἄσσι L. 11, 123
- δηθύνοντι F. 26, 4
- δητοί 565
- δηϊός 47
- δηλήεντα 921
- δηλήσεται 348
- Δήλι' H. 33, 8
- Δήλω H. 34, 5
- Δήμητερ H. 39, 2
- Δημήτερι ξανθῇ L. 15, 85
- Δημήτερος H. 17, 12. ἀγλα-
 κάρκας F. 18, 7
- Δημήτηρ L. 4, 11. σῖτος F. 28, 2
 et Ῥέα quid differant F. 34
- Δημήτρος 26. 321. 1188
- Δημιουργὸς Ζεὺς F. 6 ad 1. F. 27
- δημος ὀνείρων 1140
- δήμης H. 17, 15
- Δηοί H. 50, 15

- ἦς H. 22, 5. 38, 7
 ἦς ἔργα H. 64, 8
 ριν ἄμυσρον H. 64, 5
 ριν θῆναι L. 18, 35
 ρισαν 416
 ρισσαν 1275
 ρίσω 406
 ρόν L. 15, 17
 ρου 357
 ῥῶ H. 39, 1
 ῥοίσι L. 18, 6
 ῥοίσι L. 19, 6
 ῥ 1033
 ἐκ μεγάρων ἦλθε 874
 ρ H. 8, 1. 31, 2
 ρ H. 54, 22
 ῖα μειλίχιον H. 72, 2
 ῖα, ὅτι διὰ τέτον F. 39, 3
 ἄγεις H. 31, 4
 αινόμενοι L. 15, 55
 αινόμενον L. 6, 4
 α - κλάζων 1274
 ἀκοσμος H. 51, 12
 ἀκοσμον H. 33, 18
 ἀκρίνας H. 33, 22
 ἀκτορε H. 27, 3
 α - λαλαθῆσα 874
 αμείψαμεν 1064
 αμελίστι L. 18, 71
 αμπερές 1357
 ἄνας L. 18, 28
 ανθέα τάπητα 584 floridum
 interpretor, non valde so-
 licitus, quo sensu Nican-
 der Ther. 533 ἀσφοδέλοιο
 διανθέος mentionem fece-
 rit: hoc tamen video, quos
 nobis Asphodelos depin-
 xere Dodonaeus et Bo-
 daeus a Stapel, eos cau-
 lem habere totum floribus
 obsitum et sic διανθέα, vt
 hic tapes.
 διάνοιαν H. 60, 11
 διανοίας H. 75, 5
 - πατρικὰς F. 27, 3
 διαπρήσσοντες 1240
 διαπρήσσεσ' 628
 διαπρήσσεσα 1343
 διαρῥαισθεΐσαν 1157
 διαρῥήξας H. 18, 16
 διασώζων H. 84, 7
 διατρίψαντα L. 11, 110
 διαυγέα L. 1, 1
 διαφοινῶ L. v. 51
 διδάσκηται L. π. 86
 διδυματόκη H. 34, 1
 διδυμεῦ H. 33, 7
 δίδυμοι H. 37, 23
 διένειμεν F. 3, 13
 διέποντες H. 6, 7
 διέπτατο 592
 διέρπων H. 11, 12
 διερωῶν H. 15, 4
 διεσκεδάσεν 1278
 δίζεσθ' L. 16, 21
 δίζετο 207
 δίζηται Verbum et forma Ho-
 merica, quaerit, requirit.
 L. π. 84
 διζόμεθ' 935
 διζόμενος 1210
 δι - ἦλθε 874
 διήκτετες L. 18, 89
 δίκαυ H. 60, 9
 δικαίοις H. 60, 3. 61, 9. 62, 2
 Δικαιοσύνη H. 62, 3
 Δικαιοσύνης E. 14
 Δικαιοσύνης ὄμμα H. 7, 18
 δικαίων pen. corr. F. 2, 2
 δικα-

- Δικασπολιάς 382
 δικασπολίη 379
 δικασπόλοι H. 68, 15
 δίκερως H. 55, 6
 δικέρωτ' H. 33, 25
 δικέρωτα H. 29, 3
 Δίκη 350. H. 9, 13. 42, 2. F. 20
 Δίκην E. 25. H. 61, 8
 Δίκης H. 58, 9. 68, 15
 Δίκης ὄμμα H. 61, 1. 68, 15
 δίκτα H. 7, 16
 δίκταμον 917
 δίκτυνα H. 35, 3
 διμάτωρ H. 49, 1. 51, 9
 δίμορφον H. 29, 3
 δίναις 1031. H. 39. 15
 δίναισι H. 6, 4
 δίνουσιν H. 3, 4
 δίνας 735
 Δίνδυμον 551. 600
 δινεΐται F. 7, 7
 δινεύσκες L. 18, 70
 δινεύμασι H. 18, 10
 δινεύμασιν H. 7, 7
 δινεῦντο 979
 δινεύσα H. 9, 22
 δινεύων 992
 δινήεις H. 5, 7
 δινήεντα 789
 διγήθη 696
 δίνης L. 18, 7
 δίνησι L. 2, 21
 δίνησιν L. 15, 53. F. 7, 22
 διογενής L. 15, 66
 Διόνυσε E. 9. H. 44, 1
 Διόνυσον H. 29, 1. 45, 1. 47. 52, 1
 Διόνυσον i. Φάνητα F. 7, 13
 Διόνυσον, f. 68 H. 41, 1
 Διόνυσος οἶνος F. 28, 7
 Διονύσε H. 73, 2. Cf. Διώνυσ.
- Διός H. 19. 40, 7. 58, 14. 81,
 L. v. 56. L. π. 1. 13, 47. L. 6
 Διός χθονίοιο H. 69, 2
 Διός ὄμμα H. 58, 13
 διοτρεφέσσιν L. π. 31
 διοτρεφέος L. 20, 14
 δίπλακα θεσμόν F. 2, 37
 δισσοί βέεθρα 1048
 δισσῶν H. 38, 6
 δισώματον H. 70, 5
 διφρευτὰ H. 7, 6
 διφυῆ 14. H. 5, 1. 29, 2. 38, 5
 41, 4. 57, 4
 δίχκ Fg. 4, 3
 διώγματιν H. 2, 9
 διώκει H. 58, 8
 διώκων H. 16, 5
 διώκων μάστιγι ἄρμα H. 7, 19
 διωλύγιον 406. Hesych. διωλ.
 ἦχεν ἐπὶ πολὺ, καὶ σφοδρῶν,
 διατεταμένον.
- Διωναίη 1320
 Διώνην E. 19. F. 8, 24
 Διωνύσοιο 1242. H. 56, 3
 Διωνύσεα H. 43, 3. 74, 1
 Διωνύσος Fg. 4. F. 7, 6
 δμῶες L. π. 41
 δμωὶ 1329
 δνοφερῆ 1180
 δνοφεροῖο H. 38, 8
 διοαντίδος 737 pro βοιαν. V. N.
 διοῶ 813
 δόκεν 581 pro ἔδωκεν. V. N.
 δοκεύει 1925 observat
 δοκεύμενοι 1348
 δοκεύομεν 889 intelligimus
 δοκεῦσθαι L. v. 18
 δόκιμον H. 58, 6
 δολιχῆ 119. δολιχῆς 120
 δολιχῆν 712

I N D E X

- χῆν μήρινθα 1095
 χῶν L. 10, 34
 ἰδαπε H. 64, 3
 ν L. 12, 17. Sed leg. θόλον.
 ὄπεσσιν 129
 πλόκε H. 54, 3
 οπος 459
 ὄπων 500
 ωνα L. 18, 45
 εν L. π. 88
 μισιν H. 52, 3
 ν 102. H. 56, 5
 κῶδεος 798
 μενον H. 81, 2
 ἴταγ F. 3, 5
 ἴν H. 79, 2
 ε H. 58, 9
 εν H. 68, 17
 εν πλάτε H. 14, 11
 ἴτεσσιν 1334
 τοιο 404
 τον ἐφοπλισσάμεθα 668
 L. 15, 73
 ἴσσοι 822
 κτ' 267
 κτέασι 237
 κτέην 372
 κλυτῆ L. 11, 95
 καινα H. 31, 11
 κοντας L. 18, 63
 κουτείοσιν H. 39, 14
 κουτείων 871
 κουτοῦθειραν L. 15, 33
 κουτος H. 38, 8. L. π. 48.
 L. υ. 42. L. 10, 33
 κουτοφόνω L. υ. 66
 κόντων L. 11, 87
 πάνοις H. 39, 11
 πεσαν 1190
 δρέψατο 998
 δριμέος L. 14, 2
 δριμύν L. 18, 79
 δρομάδες H. 50, 6
 δρόμοισι H. 21, 5
 δρόμον H. 6, 13
 δροστροῖο 225
 δροστροῦς H. 42, 6
 δροσοείμονας H. 20, 6. 50, 6
 δρόσφ F. 7, 21
 δρυμά 676
 δρυμενία H. 35, 12
 δρυμῆς H. 35, 10. 45, 4
 δρυός 309
 δρυπτομένη 594
 δρυσίν 257
 δύην 93. 1063. Laborem ac mo-
 lestiam, f. quia subeunda
 est, notat.
 δύνασθαι L. 11, 120
 δύνην 535
 δυνασόμενος L. 10, 23
 δύσαγνος H. 40, 6
 δυσαινήτοις 1337 V. N.
 δύσεθ' 1257
 δίσιν L. π. 89
 δύσκριτα H. 61, 7
 δυσμενέων 872. L. π. 23
 δῶκεν L. 15, 69
 δῶμα L. υ. 76. L. 10, 12. 15, 47
 δῶμασιν L. π. 66
 δῶματος 858
 δωμήσατο 609
 δῶρα L. π. 12
 δῶριον H. 33, 18. 23
 δῶρον L. 9, 22
 δῶρω L. π. 7
 δωτῆναι L. π. 55

E

Pro Έ 1024 restituendum ὄς.

IIIo abundat, refertur enim ad κείνην ἄλλα

ἔ pro σΦᾶς Γ. αὐτὰς 803

ἑανῶ 875. 1221 Velo. Penultima utrobique correpta, quod Homero perpetuum in substantiuo esse, docet

Clark. ad Il. Γ, 385

ἑαροτραφέος L. 16, 7

ἑαρόχροδόν L. 7, 1

ἑασι 20

ἑβλάσησε L. 15, 22

ἑβραχεν 993

ἑγγένετο F. 6, 8

ἑγγονε H. 31, 1. F. 1, 2

ἑγγυάλλεν L. 11, 68. 18, 38

ἑγγυάλλω L. v. 79

ἑγεγώνει 649. 817. 826

ἑγείρει H. 63, 7

ἑγείρεις H. 56, 9. 85, 4

ἑγείροις H. 52, 5

ἑγέρηρεν 503

ἑγήθει 114

ἑγήθει 271

ἑγήθειον 1018

ἑγκατέθηνεν H. 24, 6. F. 24, 5

ἑγκατέραψας H. 47, 9

ἑγκελάδοιο 1249

ἑγκυκλία H. 2, 9

ἑγκύκλιαι 979

ἑγκυκλίαις H. 6, 4. 39, 15

ἑγρανία H. 9, 2

ἑγρεκίδοιμον L. 15, 77

ἑγρεμάχην E. 38

ἑγρεο 541

ἑγρόμενον H. 52, 2

ἑγχεσι H. 64, 5

ἑγχιμφθεῖς L. v. 27

ἑγχιμφθεῖσα 243

ἑδάη 206

ἑδάην erat 33. L. 18, 57. 19, 1

ἑδάης 33 F. 37, 1

ἑδαμάσθη 864

ἑδάμασσειν 140. 477

ἑδαμνάμεθ' 1086

ἑδύετο 1243

ἑδέχυντο 562

ἑδησαν 274. 633

ἑδητύος L. 18, 82

ἑδίδαξε H. 78, 6

ἑδίδασκειν 160

ἑδίωκον L. v. 21

ἑδνον 871

ἑδος 551. H. 54, 17

ἑδραν H. 17, 7

ἑδρανα H. 16, 9

ἑδρανον H. 18, 3. 25, 4

ἑδρην H. 22, 1

ἑδριώντας 802

ἑδυνον 517

ἑδωδῆς L. 18, 78

ἑδωδῆς ἐμψύχοιο L. 11, 24

ἑδωμήσαντο 568

ἑέλδωρ L. 10, 27

ἑέλπετο 532

ἑεργομένης 626

ἑήν 938 pro ἡμετέραν in partiam quisque suam.

ἑήσον 813 pro ἦσαν, quod et alias etiam inueniatur, scio.

ἑθάμβει 438

ἑθειραγ 1217. L. 9, 13. F. 6, 11

ἑθειρας L. 9, 16

ἑθειρεται 927 ornatur.

ἑθειλον 259

ἑθέληθα L. 9, 8

I N D E X

- εαθε H. 37, 16
 ηκαν 300
 νεα H. 65, 8
 ράσθητο 433
 ριναή H. 42, 3. 80, 3
 ρινη H. 28, 12
 ρενόν L. u. 64
 ροτερπεῖς H. 50, 14
 ἄγε 253. Homericum est
 V. N.
 ια 116 vbi Homerus εἶδον,
 ἴδον, εἰσίδον. Illud εἶδα simi-
 le τῷ εἶπα pro εἶπον. For-
 ma nescio an alias observa-
 ta, praeterquam apud τὰς ὁ.
 ιαρ L. 18, 94
 ιει L. 11, 94
 ιησε vident F. 16, 4
 ιος H. 54, 27. L. 9, 14. 21.
 11, 94. 15, 6, 62. 16, 9
 ὄτας L. τ. 86
 ὄωλα τατυγμένα F. 32, 7
 κελα 513
 κελοι 220. L. 11. 21
 κελον L. u. 71. F. 7, 13
 κελος L. 9, 16
 κυῖα 1329
 λαπίουσι 509
 λαπίνην L. u. 8
 λατιδης 652
 λατίνοις 67
 λλείδουια E. 13. H. 1, 9. 12
 λείται H. 25, 9
 λιγμοῖς H. 37, 12
 λίποδας 504
 λίσσασα H. 9, 7
 λικτο δαῖμα 785
 λυμμένε leg. εἰλημένε F. 30, 7
 λυσσεν L. 18, 6
 λυτο L. u. 44
 εἶματος L. u. 36
 εἰναετή L. 11, 4
 εἰνάλεος Ζεὺς H. 62, 16
 εἰναλία H. 9, 14
 εἰναλίαν E. 46
 εἰναλίας 1279
 εἰνάλιοι H. 37, 2
 εἰναλίους H. 16, 6
 εἰνάλιον 29
 εἰναλίος 341
 εἰναλίων H. 36, 5. 77, 11
 εἰναδίαν E. 45. F. 34, 1
 εἰνοσίγαιον 1364
 εἰνοσίφυλλον 385
 εἰραφιώτην H. 47, 2
 εἰργεσθαι L. 18, 30
 εἰρεσίην 361
 εἰρεσίης 1035
 εἰρεσίγαιον 370
 Εἰρήνη H. 42, 2
 εἰρήνη H. 28. 18. 39, 4. 62, 9
 εἰρήνην H. 13, 12. 14, 11. 22, 7.
 64, 9
 εἰρήνης ὄπλον H. 27, 1
 εἰρούσιμον 915
 Εἰς Ζεὺς, εἰς ἀδης κ. τ. λ. F. 4
 εἰσαίοντος 690
 εἰσαναβαίνεις L. u. 78
 εἰσαναβάντες 551
 εἰσαφίκανεν 153
 εἰσαφίηται H. 56, 7
 εἴσται L. 9, 8
 εἰσέβραμον erat 463. Sed leg.
 εἰσέδρακον.
 εἰσέδρακα 130
 εἰσέδρακον, pro εἰσέδρακον 801.
 vid. legendum.
 εἰσεδράκον restitutum 463
 εἰσενόησα 125. 216
 εἰσενόησεν 1186. L. u. 31
 Kk 2

εἰσπέ-

- εἰσπερήσαν 354, 466
 εἰσπέρησα 74, 905
 εἰσιδέειν L. 9, 16
 εἰσιδον 40
 εἰσόκε L. 15, 50
 εἰσοπέρησα 1372
 εἰσορά F. 1, 10
 εἰσοράς L. v. 13
 εἰσοράσθαι L. 4, 7
 εἰσοραῶται F. 2, 12
 εἰσορώντας 235
 εἶως L. v. 17
 ἐκ δ' ἄγεσθαι 1340
 ἐκ δ' ἀνέφηνε 1354
 ἐκ δ' ἔκοψαν 1034
 ἐκ δ' ἐτολεῖτο 1027
 ἐκ νεσον ἀλσείνει L. 12, 18
 ἐκ δ' ὄπλα χέοντες 1151
 ἐκ θρόνου F. 2, 37
 ἐκ πτολίων ἤλασαν L. π. 68
 ἐκ φλόγα πέμπεις L. 7, 8
 ἐκάεργε H. 33, 7. F. 28, 11,
 ἐκάτρηθεν 276, 1034
 Ἐκάτη 975
 Ἐκατηβόλε, ι. L. 20, 13
 Ἐκατηβόλε ἥρωε L. 11, 60
 Ἐκάτην E. 45. F. 34, 1
 ἐκατόμβης L. 3, 2
 ἐκατονταετήρων 1106
 ἐκβλύζοντα L. 12, 17
 ἐκγεγαῶσαν H. 71, 4
 ἐκγονα F. 1, 8
 ἐκδύνοντο 240
 ἐκδῦτο 1260
 ἐκεβελέτην Φοῖβον F. 28, 11
 ἐκεδάσθη 555
 ἐκέδασσε 268
 ἐκέκλετο 229, 356, 852
 ἐκέλσαμεν 469
 ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν 1207
 ἐκέρασσ' 250, 1273
 ἔκερσαν 697
 ἔκευθε 903
 ἔκευθεν 49
 ἐκηβόλα H. 33, 6
 ἐκηβόλος 1353
 ἔκηλος F. 8, 35
 ἔκητι L. 18, 50
 ἐκ-θάμβεον 1216
 ἐκ-θέσθαι 358
 ἔκικχεν 71, 1025.
 ἔκκλυε 1154
 ἐκκλεάδοντο 478
 ἐκ-λιπῶν 156
 ἔκλυε 264. L. 13, 2
 ἔκλυε 791
 ἐκλύης H. 86, 4
 ἐκ-λύοντ' 1341
 ἐκ-λύσασιν πυρσὸν ἔρωτος 1319
 ἐκνεύσαντες 456
 ἐκνήψηθε μύσος 1230
 ἐκνομίην φύσιν F. 8, 29
 ἐκνομον 59
 ἐκόμιζον 799
 ἐκόμισσα 869
 ἔκοψαν 1035
 ἐκπαγλε H. 10, 7
 ἐκπάγλωε 1227
 ἐκπέμπειν H. 70, 11
 ἐκπέμπων H. 10, 23
 ἐκπίνοντας L. 15, 87
 ἐκπροσδρόντα 344
 ἐκπροκαλῆμα H. 6, 1
 ἐκπρολιπόντες ὄλαθρον 699
 ἐκπρολιπῶν 48, 151
 ἐκπρομολόντες L. 18, 65
 ἐκπροπεσῆσα L. 10, 18
 ἐκπρορείει L. 2, 13
 ἐκπροφαίνεσα H. 70, 7

I N D E X

- ροφύγησι L. 11, 59
 κρίσει L. 15, 94
 ἰφθην L. υ. 59
 κδοίαις 357
 ελέσας L. 18, 104
 ἔτακεν F. 1, 20
 ετάνυσαι L. π. 74
 ισεν 143
 οπίαις H. 57, 10
 τερσι L. 18, 46. 49.
 κλῆντο 436
 λιυθεν 676
 λαίνας F. 2, 28
 λαίναςα H. 28, 13
 -χέοντες 1151
 ἰκυεν 594
 ἰης 323. L. 18, 96
 ἰνέης L. υ. 40
 ἰνον L. 18, 76
 κίω L. 5, 9. 14, 7
 ἰσαι L. π. 52
 ἰσαιπτε H. 2, 7. 7, 18
 ἰσαι 223 de navigatione
 V. N.
 ἰσαι H. 72, 7. L. υ. 63. L.
 11, 106
 ἰσαιτο H. 43, 4
 ἰτης 605
 ἰταισι 179
 ἰτατοιο 166
 ἰται H. 63, 6. L. 10, 17
 ἰτανομένοισι L. 18, 81
 ἰτανόμενος 10
 ἰτανων L. 12, 20
 ἰαφηβόλε H. 35, 10
 ἰαφοιο L. 5, 1. 4
 ἰαφρα L. 15, 12
 ἰαφρίζατα 267
 ἰαφροτάη H. 10, 17
 ἰαχ' 1349
 ἑλδομέναις 473
 ἑλδομένοισι 819
 ἑλαίρειν L. 2, 6
 ἑλέειν L. 18, 97
 ἑλειονόμε 1052
 ἑλειονόμεαις 155
 ἑλείπτο 118
 ἑλέλειπτο L. υ. 40
 Ἑλένοιο βίην L. 11, 22
 Ἑλένης L. 11, 14
 Ἑλευσινίας H. 39
 Ἑλευσῖνος H. 17, 15. 39, 6. 40, 4.
 41, 5
 ἑλέφαντος L. π. 51
 ἑλθεῖν ἐπὶ μύση H. 40, 10
 ἑλθοιτ' H. 80, 5
 ἑλικας 504
 ἑλικουγέα F. 7, 25
 ἑλίκης 743. 1102
 ἑλικοβλαφάρε H. 56, 4
 ἑλικοδράμε H. 8, 10
 ἑλικώπιδας F. 8, 14
 ἑλίκαιπον H. 5, 9
 ἑλιλαίμο 409
 ἑλισσόμενοι H. 23, 7. F. 7, 22
 ἑλισσόμενος H. 46, 2
 ἑλισσομέναις L. υ. 46
 ἑλίσσων H. 10, 15
 ἑλιχθεῖς 991
 ἑλιχθεν πῦρ F. 23, 3
 ἑλκει L. 11, 111. 16, 14
 ἑλκει L. 10, 37
 ἑλκειν L. 11, 121
 Ἑλλήσποντον 482. 492
 ἑλυσάμην 964. 1364
 ἑλξατα 256
 ἑλοχεύθη H. 26, 7
 ἑλοχεύατα H. 70, 2
 ἑλόχουσε vir, 134. 157
 ἑλόχουσεν vir 13. femina 182
 Kk 3

ἑλπει

- ἄλπετ' f. ἔπλ. L. 12, 3
 ἄλπετο L. 11, 6
 ἄλπίδι H. 58, 6
 ἄλπομ' L. 1, 14
 ἄλπόμενοι 88
 ἄλπωρή L. 11, 71.
 ἄλων L. v. 5
 ἄμβάδα 591 cothurni genus,
 sed humile, docet esse Pol-
 lux 7, 85 et vocat θράμιον
 εὐρημα, quod pulchre ad
 h. l. conuenit.
 ἄμβασίλευεν H. 78, 5
 ἄμβύθιοι 332
 ἄμέμιπτο 320
 ἄμηδόμεθ' 887
 ἄμητιον 303
 ἄμίγη H. 70, 4
 ἄμικτο 478
 ἄμιμνον 234
 ἄμιμνον 854
 ἄμπεραὸς L. π. 85
 ἄμολε 205
 ἄμπαλι H. 72, 9
 ἄμπαλιν H. 12, 3
 ἄμπεδα 305
 ἄμπεδον 345. 608. 708
 ἄμπελάσας F. 26, 3
 ἄμπεσε 1079
 ἄμπεφύασιν L. 9, 12
 ἄμπης L. 5, 5
 ἄμπνοον L. 11, 28
 ἄμπνοος L. 11, 70
 ἄμπυλίην 900
 ἄμπυρον F. 23, 6
 ἄμυθεόμην 115
 ἄμυθήσαντο 1339
 ἄμφύλοιο 1161
 ἄμψύχοιο L. 11, 24. 18, 59
 ἐν pro σύν 153. 208
 ἐναγώνια H. 27, 2
 Ἐναγώνιον H. 32, 2
 ἐναμεν 162
 ἐναυρομένης L. 3, 2. 15, 48
 ἐναλίγκιοι 514 F. 7, 12
 ἐναντίον L. 15, 39
 ἐναργής H. 74, 6
 ἐναριθμος 107
 ἐναρμόνιον H. 7, 9
 ἐναύλε 460. V. N. Homericum
 nomen quod torrentem, ὁ
 aquarum per angustum al-
 ueum decursum notat.
 Proprie quidem ipsum al-
 ueum et quasi canalem fi-
 gnificare videtur. Sic
 ἐναόλης ὑλήσαντας 637. Cum
 eodem epitheto ponitur
 Hymno Homer. in Bacch.
 f. 25, 8 et recessum angu-
 stum notat: σπιέοντας ha-
 bebimus Hy. Hom. in Ven. f.
 4, 74 et 124
 ἐναυσμα H. 4, 3. 10, 16
 ἐναυχεσίας L. 14, 8
 ἐνδαπίης 789
 ἐνδάπιος 906
 ἐνδοξον H. 72, 9
 ἐνδωκεν L. 15, 69
 ἐν-ἐδήσαμεν 1208
 ἐνεῖκασι 58
 ἐν-εἶργεσι 1121
 ἐνέκειτο F. 16, 5
 ἐνέκλετο 229. Sed leg. ἐπέκλ.
 ἐνέσπειρεν F. 38, 2
 ἐν δ' ἔπεσ' 649
 ἐνηεῖ L. 9, 23
 ἐνηής H. 29, 8
 ἐνήκα 308
 ἐνήλλαξας H. 38, 7

εμείνη H. 15, 1
 ρείσαντο 1088
 εσ H. 17, 17
 εο F. 2, 41
 ερονε H. 9, 24
 ερώσκων F. 8, 19
 ευτόν E. 18 Deum i. Solem,
 H. 54, 25
 ευτών H. 17, 5
 εησε H. 46, 4
 ρισιν H. 86, 6
 πζ̄ 860
 πλαγχθεις 643
 πλεον L. 2, 2
 πτύξας L. v. 59
 ππειν L. 11, 58. 20, 11
 ππεν 297. 559
 σπη H. 85, 10
 σπω 850
 χανεν 443
 χρίμπτοιντο L. 11, 79
 χριμφθέντα L. 15, 18
 - πόλπωσε 1181
 ιεπε 539
 ιετήσιν 105. 266. 693. 1361
 ιαίοντες H. 36, 3
 ιοσίγαιε H. 16, 4
 νοσιγαιώ 201
 ισίχθων F. 28, 3
 νύμενοι H. 42, 6
 νυχία H. 8, 3. 9, 6
 νύχιοι H. 6, 11
 οδῆτιν H. 71, 2
 όησα 40
 οπη F. 6, 29
 οπης 258
 όπλα H. 30, 1
 όπλες E. 20
 τεσι L. 18, 35
 τομα 569. 956. 1368. Vbique

de inferiis et sacris mor-
 tuorum causa factis. Ob-
 secutus Orpheus noster an-
 tiquis, a quibus Eust. ad
 Od. Λ, 23 p. 416, 49 repre-
 hensum ait poetam, quod
 Ιερήϊα dixisset τὰ ἐν ἄδα σφά-
 για ἐπὶ χοῦ νεκρῶν. Φασὶν
 οἱ παλαιοὶ ἐκ ὀρθῶς εἰρηθῆαι
 τῆτο, ἐπὶ γὰρ νεκρῶν τόμια
 Φασὶ καὶ ἔντομα. Quod me-
 dio loco epithetως dicit ἔν-
 τομα θύματα, intelligimus,
 sua natura adiectivum esse,
 et vbi solum ponitur, θύ-
 ματα subaudiri.

εντρίψαντας L. 11, 1
 έντυνε 302. 442
 έντύνειν ἴππας 787
 έντύνοντα 71
 Ένυαλίσιο L. 15, 73
 ένυάλιον 871
 ένύδρες δαίμονας E. 32
 ένώμα 812. 997
 έξ αἰλὸς ἔρξαι 1357
 έξάγγελος H. 85, 14
 έξ - άγεσθαι 1340
 έξάγοι L. v. 75
 έξαγορεύειν 1116
 έξαγορεύσω 1344
 έξακέσασθαι L. 15, 89
 έξαλάωσε 670
 έξαλεινει L. 12, 18
 έξἄλτο 1090
 έξ-ανέΦηε 1354. F. 7, 2
 έξανύοντα 113
 έξάπαΦον 1191
 έξαπίνης L. v. 23. L. 2, 28. 15,
 15. 65. 18, 48
 έξαρύοντες 1112
 K k. 4

έξας

- ἐξάς, ὀλομέλεια F. 36 post 4
 ἐξαῦτις L. 18, 103
 ἐξεγένοντο 19
 ἐξείης 232
 ἐξ-έκοψαν 1034
 ἐξελάσει L. 15, 87
 ἐξέλασον H. 11, 15
 ἐξελόχευσα genui, metaphor.
 43. ὄπα ἀπὸ σηθίων 251
 ἐξελόχευσε 127 reperit. Cf.
 ἐλόχευσε.
 ἐξενάριξεν 872
 ἐξεπέρησε post 50
 ἐξεργεῖνοι L. π. 86
 ἐξέρῃ L. 11, 41
 ἐξέρῳ F. 1, 3
 ἐξ-έρξαι 1357
 ἐξεσάωθεν 1346
 ἐξῆθ' 1167
 ἐξέσσυτο ὕπνε 784
 ἐξ-ετσεῖτο 1027
 ἐξετράφη H. 45, 7
 ἐξεφύοντο F. 6, 35
 ἐξήματο 641
 ἐξ-ήλασαν L. π. 68
 ἐξίκανε 192
 ἐξίκεν 390
 ἐξίκετο 1291
 ἐξικόμοδα 1054. 1104
 ἐξιν 389
 ἐξονόμηναν 1279
 ἐξόπιθεν L. 15, 44
 ἐξοχ' L. 10, 1
 ἐξοχα 63. 159
 ἐξοχον 252
 ἐξοχος πᾶσι 293
 ἐξυπαλύξαι L. 15, 75
 ἐξυπαλύξις 682
 ἐξώκειλαν 634
 ἔολπα L. 15, 29
 ἐπ' ἀέθλοις τελέεσα H. 41, 1
 ἐπ' εὐχαῖς κικλήσκω H. 45, 1
 ἐπ' ἰκρίου χαλασσοῦ 759
 ἐπὶ λυγρὸν ὄλεθρον φέρει 13
 ἐπαγάλλεαι H. 41, 8
 ἔπαγεν 511
 ἐπάγωσα H. 32, 9
 ἐπάγωσα H. 42, 11
 ἔπαθον Μινύαισιν ὀμῶ ἀήτη
 1345
 ἐπακίεις H. 60, 8
 ἐπακῦσαι L. 11, 32
 ἐπακῦσας L. 11, 117
 ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι 1296. ἐκ
 ἀκτῖα πῶεα Apoll. 2, 65
 quae in litore pascuntur
 Sic ἐπάκτιος βωμὸς 2, 691
 ἐπάλλεις 897
 ἐπάμειψε 420
 ἐπαμπήξαται 317
 ἐπαμύντορα L. 15, 78
 ἐπαυτεῖνας 60. 330
 ἐπαυδαῖς L. 15, 82
 ἐπαρών L. 2, 39
 ἐπαρασσάμενος L. 11, 27
 ἐπαρήγοις H. 21, 9
 ἐπαρηγόνα 88. L. 18, 36
 ἐπαρηγόνες 346
 ἐπαρτέας F. 31, 1
 ἐπαρτήσαντο 1334
 ἐπάρτια 273
 ἐπαρωγὴ H. 1, 2. 10, 7. 35, 4
 ἐπαρωγὴ ἐργασίαις H. 27, 9
 ἐπαρωγὸν H. 38, 4
 ἐπαρωγὸς H. 1, 13. 47, 6. 73, 1
 ἐπασσυτέροις L. 4, 4
 ἐπαυάζωσα H. 68, 6
 ἐπάφιε H. 49, 7. 51, 9
 ἐπαχυνώθη 690

I N D E X

- γέβαλεν L. 15, 36
 γεβήσατο 1193
 γέβριθεν 241
 γέγειρε H. 76, 9
 γεγείρεις H. 61, 8
 γεγείρωσα H. 76, 8
 γεδραμέτην L. v. 54
 γεζεύξαι H. 54, 4
 γέθηκεν 140
 κεί pro έπειτα 182. 675
 κείγατο 70. 360
 κείγομαι 105
 κειγομένη 268
 κειγομένοιο L. 7, 11
 κειγομένοισι 1238
 κειγομένους 277
 κεκέκλετο 60. 450
 κελκώσαντο 709
 κέκρανε F. 26, 1
 κελιάσθη 886. H. 36, 8
 κελθεῖν H. 40, 10
 κεμαίετο 119 inuaserat, occupa-
 rauerat. Hesych. εφήπτα-
 το, quod forte ad hunc
 ipsum locum pertinet.
 κεμβαίνουσα H. 61, 8
 κεμβάται H. 30, 3
 κεμνήσαντο 481
 κενεισάμεθ' 715. V. νέεσθαι.
 κένησαν 724
 κένοιμον 325 f. κένειμα.
 κέοικε L. 18, 22
 κεπλώομεν 750
 κέρησα 108
 κέρητην venit 139. 158. 162
 κεβρόθην 292
 κεθαί L. 11, 100
 κέσπετο 365
 κεσσομένοισι 625 et κεσσομέ-
 νοισιν 296 leg. επ' έσα.
 κέσσευθεν 975
 κεσσύμεναι L. 15, 58
 κεσσύμενον L. v. 25
 κεσφίγγαντο 275
 κέχρημεν 1248 seq. 1262
 κετείρωτο 1089
 κετέλλετο 65. 1022. 1313
 κέτελλεν L. 18, 34
 κευάζουσα H. 78, 9
 κέχρον 361
 κήϊεν 1183
 κήλυθα L. 18, 72
 κήνδανε 771
 κήνεον 291
 κήπηεν 526
 κήρανον 821
 κήρατον H. 54, 27
 κί- βαλεν 198
 κί- βελόντας 632
 κίβριθουσα H. 61, 4
 κίβρουμέουσα 264. 1154
 κίγναμπτεν L. 10, 26
 κίγναμψαυτας 1165
 κίγνάβδην L. 11, 21
 κιδέξι' 484
 κιδεύεται 1074 indiget, h. e.
 implendus est.
 κιδρομάδην 559 H. 20, 5
 κικιμένον L. 16, 2
 κικίμων 457
 κικίρανος 96
 κικίρατον 86
 κικίραρσύνουσα 1015
 κικίραται 304
 κικίραται F. 1, 1
 κικίρατον 843
 κικίραρσύνουσαι τείχος 897 et κικί-
 ράουσα 1264. Metaph.
 ut Ouid. Fast. 4, 419.
 Terra tribus scopulis vastum
 K k 3 pro-

- procurrit in aequor.* Sed ἐπισπόμενος 642. L. 10, 30
proprie 487 ἐπισσειών 439
 ἐπιϊεμένη L. π. 36 ἐπισάμνος H. 24, 4
 ἐπι-καλέω H. 71, 1 ἐπισχυμένως 386. 1152. L. 9, 22
 ἐπικέκλιται 1122. 1125 ἐπισείβοντες 1118 *vrgentes.*
 ἐπικέκλωμα E. 17 ἐπισείβωσι 941 *vrgent.*
 ἐπί-κλεσε 632 ἐπισέψαντες 625
 ἐπι-κίκλησκα H. 45, 1 ἐπισρωφῶντες 828
 ἐπίκλησιν L. 18, 51. F. 4, 1 ἐπιτάρροδον 344
 ἐπικοίρανον 292. Sed *vid. Not.* ἐπιτάρροδος H. 60, 10. 67, 15
 ἐπίκυροι 345 ἐπιτελέσσα H. 41, 11
 ἐπίκυρον 51 ἐπιτέλει F. 2, 13
 ἐπικροτέοντες 405 ἐπιτέλειο L. 2, 20
 ἐπιλήνιε H. 49, 1 ἐπιτιταίνεις H. 13, 2
 ἐπιμαίεσθαι 930 ἐπί-τυκτον 455
 ἐπιμάρτυρα L. 5, 13. 11, 54 ἐπίφασκον 10
 ἐπιμάρτυροι 349 ἐπιφάυσκιων H. 49, 9
 ἐπινήχυτα 39, 310. *Hesych.* ἐπι-Φέροι 1309
 νήχυτον, πολύ. ἐπιφρίσσοντα 1147
 ἐπιπάσσειν L. 16, 15 ἐπίφρονα 194 F. 7, 29
 ἐπιπασσέμεν L. 11, 111 ἐπι-χαλάσσειν 759
 ἐπίπεμπε H. 22, 7 ἐπίχειρες 739
 ἐπιπέυκοις H. 56, 12 ἐπιχθονίαις 38
 ἐπιπλήθισαν H. 71, 10 ἐπιχθονίαις L. 2, 6
 ἐπιπλώνοντα 1195 ἐπιψάυσκεν L. υ. 36
 ἐπιπλώσαντες 741 ἐπιψάυσων L. 18, 17
 ἐπιπλώσσειν 284 ἔπλεθ' L. 49
 ἐπιπνεύσειν H. 80, 5. 83, 8 ἔπλεθ' L. 15, 48
 ἐπίπνευσον H. 29, 8 ἔπλετο 98, 404
 ἐπιπνοοί H. 37, 25 ἐποικτείρησα 1223
 ἐπι-πόροι 639 ἐποιχθεῖσαι ἰσὸν F. 29, 2
 ἐπιπροέηκε 359 ἐποιχόμενος L. 2, 23
 ἐπιπροθέστα 1078 ἐπονεύμην 955
 ἐπισκήψαντες *f. leg.* 625 ἔπορε 188
 ἐπισκείσσειν L. 18, 92 ἐπόρευσε 164 *venit: modo non*
 ἐπίσπεο 261 *legendum sit ἐπέρησε.*
 ἐπισπέρχεται L. υ. 6 ἐπόρουνται F. 31, 2
 ἐπίσπη 677 *Homericum, vt*
 Ἰλ. B, 359 *vbi Schol. κατα-*
 λάβη.

στρέψει 8
 στρέψων L. 2, 10
 ὄψιοι 1033
 οχέμενον F. 23, 5
 ρήϋναν L. 20, 17
 τατο 984
 ταΦαεῖς H. 6, 8
 ωνυμίας H. 33, 24
 ωνυμίας μήνης F. 37, 2
 ωνυμίην L. π. 72. L. 4, 6
 ώνυμον L. 18, 86
 -ὠρσεν 475
 αννωῖς 335
 αννη 989
 αννην E. 45
 αννον 788
 ιασιπλοκάμη H. 55, 9
 ιάστμια H. 59, 4
 ιάσμιε H. 33, 5
 ιάσμιοι H. 57, 1
 ιασόν H. 45, 3
 ιατεινά L. 18, 30
 ιατεινή H. 62, 8
 ιατεινήν H. 39, 19
 ιατην H. 35, 15
 ιατοῖς 477
 ιατοπλόκαμ' H. 54, 10
 ιατοπλόκαμη H. 28, 5
 ιατοπλόκαμον H. 43, 2
 Ερατω H. 75, 9
 ὄρετις τῆς ὀρχήσεως F. 21
 ἔργα τὰ Δῆς H. 64, 8
 ἔργασίαις H. 39, 4
 ἔργασίαις ἐπαρωγῆ H. 27, 9
 ἔργάσιμον βίον H. 77, 12
 ἔργασίμη H. 68, 11
 ἔργασῆρ H. 65, 4
 Εργῖνος 150
 ἔργοις H. 24, 8. 32, 9. 65, 11.
 84, 10

ἔργον I. π. 71. 78. L. 5, 3
 ἔργων H. 17, 16. 85, 14
 ἔρδει L. 19, 7
 ἔρδειν L. 11, 116
 ἔρδεν L. 11, 28
 ἔρδων H. 84, 6
 ἐρεβεννῶν H. 21, 7
 ἐρεβώπιδα L. 15, 35
 ἐρσεινειν L. 11, 40
 ἐρσεινεις 95
 ἐρσεινων 115
 ἔρσειον 956
 ἐρειδομέναις 318
 ἐρεῖσαι 171
 ἐρείσας 319
 ἐρείσατε 254
 ἐρεμνῆς 151 sed leg. ἐρυμνῆς.
 ἐρεμνῆ L. π. 52 αἶδος.
 ἐρέταισιν 298
 ἐρετμοῖς 67. it. 298. V. L.
 ἐρετμὸς 276
 ἐρετμώσαντας 356
 Ἐρεχθῆος 217
 ἐρημοπλάναν H. 38, 4
 ἐρητύει 1250
 ἐρήτυεν L. 11, 103
 ἐρητύσει L. 2, 35
 ἐριαυγῆς F. 7, 11
 ἐριβόμβων F. 49
 ἐριβρεμέτη H. 28, 8
 ἐρίβρομη H. 44, 4
 ἐρίβρομοι H. 20, 3. 68, 1
 ἐρίβρομον H. 29, 1. 47, 2
 ἐριβώλαχι L. 18, 14
 ἐριβώλω L. 18, 73
 ἐριβώλω 129
 ἐρηγάποιο H. 75, 1
 ἐρηγηθά L. π. 24
 ἐριδαινέμεν 410
 ἐριδαῖνοι L. π. 28

ἔριδος

- ἔριδος H. 32, 6. L. 10, 20
 ἐρήκοον L. 11, 124
 ἐρήρας 1209
 ἐρήρες 834
 ἐριθύμοις F. 31, 3
 ἐρικλυτῆ 1028
 ἐρικυδέος L. 9, 19
 ἐριλαμπέος σοφίας F. 29, 6
 ἔριν λυσσῶσαν ἤσον H. 64, 6
 Ἐριννύας 350 τοκήων F. 11, 5
 Ἐριννὺν 1173
 Ἐριννὺς 167. 1160
 Ἐριννύσιν 1164. Sed vid. Not.
 L. 15, 80
 ἐρίνια H. 27, 8. Mercurii
 nomen, lucri et utilitatis
 Dei.
 ἐρίνιον L. π. 69. L. 2, 9
 ἐρίνιος L. π. 2
 ἐρίσεις L. 18, 17
 ἐριθενέες H. 68, 7
 ἐριθενέων 326
 ἐρισμάραγον H. 19, 1
 ἐρίτιμον L. 18, 80
 ἐρίφοισι L. υ. 59. L. 2, 16
 ἔριψαν 495
 Ἐρμῶνος 381
 Ἐρμεία H. 27, 1
 Ἐρμείαν E. 23
 Ἐρμείαιο 130. L. π. 54
 Ἐρμείαιο ἄντρον L. π. 18
 Ἐρμῆ H. 56, 3
 Ἐρμῆς ἐρμηνεύς F. 28, 1
 Ἐρμηνεῦ H. 27, 6
 Ἐρμιονία 1134
 Ἐρμῆ H. 27, 56
 ἐρυσίπεπλον H. 29, 5
 ἔρως 605. H. 45, 3. 51, 5. 55, 8
 ἔρξαι 1357. F. 32, 10.
 ἔρξεις L. 2, 16
 ἐρόντας 323. Nomen Homerici
 hymnis familiare.
 ἐρπετα L. 11, 63. 75. 128. 13, 2
 18, 1
 ἐρπετόν H. 77, 10
 ἔρπετῆ L. 18, 43
 ἐρπετῶ f. - πτω L. 11, 47
 ἐρπυσήρων L. π. 49
 ἔρπων L. 15, 71
 ἐρραύων 1299
 ἐρρίζωντο 708
 ἔρση 1112
 ἐρυσαινομένη H. 77, 2
 ἐρυσείας 1046
 ἐρύθην fuit 226, vbi restitutus
 ἐρύθην.
 ἐρυσθή L. 15, 92
 ἐρυσθήν L. 15, 63
 ἐρυκομένη 244
 ἐρμυνης 151. 1314
 ἐρμυνὸν 84. 762
 ἐρμυνης 462. Tutum ab situ,
 vel manu munitum.
 ἐρύξαι L. 12, 6
 ἐρύσαι 527
 ἐρυσίβην L. 15, 91
 ἐρύσσει L. π. 35
 ἐρύσσειν L. 11, 101
 Ἐρυτον 133
 ἔρχεο H. 26, 11
 ἐρωδιὸν 693
 ἔρωος H. 51, 10. παλυτερτής F.
 6, 19
 ἔρωτα 422
 Ἐρωτα H. 57, 1. F. 32
 ἐρωτομανῶν H. 54, 14
 ἔρωτος H. 55, 8
 ἐρωτατρόφη 866
 ἐρωτατρόφος 476
 ἐρώτων μητρ H. 54, 8

I N D E X

- Φλόγας ὄρασι L. 1, 7
 ε-Θρήσαντες 516
 ε-Θρήσας 784
 ε-Θρήσασσι 644
 έντα 842
 ε-Φικάνομεν 1058
 έωσε 101
 έδρακεν 839. 1220
 7 μήναντο 352
 ενεν L. 11, 97
 κήψαντο L. 2, 11
 κηψεν 776
 κομίσας L. 10, 13
 μαράγει 968. έσμαράγησε
 994
 μαράγεν 434
 οράς H. 60, 8
 ορήσας F. 2, 16
 - ὄρασι L. 1, 7
 ορώσα H. 60, 2
 πασα H. 70, 5
 πέμπασιν L. 18, 82
 περ' 757. V. N.
 ππερίδων F. 17, 2
 περίοι 1243
 περοι 668
 πεθαί L. υ. 10
 πετο L. 11, 100
 πομένω L. υ. 53
 σαάμενοι L. 18, 63
 σαάμενος 963
 σαταί H. 24, 5
 σομένων L. 9, 8
 συμένη 555
 σύμενος L. 20, 6
 συμένω L. 18, 36
 συμένως 239
 συνταί L. 11, 82
 συντο L. υ. 24
 συτο L. υ. 55
 εσαξαντο 18
 εσευτο 431. Sed vid. leg.
 εσσυτο
 εσεφάνωται 45. 1188
 εσεφάνωτο F. 10, 8
 εσηρικται H. 10, 13. F. 1, 14. 17.
 F. 2, 29
 εσηριξας θρόνον H. 17, 8
 εσησε H. 46, 3
 εσηωτ' επί νότοις F. 23, 7
 Έσία H. 83, 1
 εσρέφθην L. υ. 43
 εσύθην 1370
 εσύσερον 884
 εσφίγγοντο 529
 εσφκτιαίς 1185
 εσχισε 1056
 εταίρος L. 18, 49
 εταξε 831. H. 14, 5
 εταρος, 224 εταίρος **Herculis**
Hylas.
 ετειρεν L. 11, 108
 ετέκνωσε F. 22
 [έκ δ'] έτελείτο 1027
 ετερήμερος L. 17, 1
 ετέρπετο 613
 ετέτμετο 362
 ετέτυκτο 932
 ετευξ' 176
 ετήτυμα L. 20, 9
 ετήτυμοι L. 9, 12
 ετήτυμον 932. L. 15, 7
 ετήτυμος L. 18, 19
 έτίετο 805
 ετικτεν 131
 ετίταινε 1178
 ετλη L. 11, 91
 ετλην L. υ. 15
 ετράπετ' 554
 ετράφη L. 15, 20

ετυμη-

I N D E X

- ἐτυμηγόρον 4, 1176
 ἐτώσιον 698. L. 15, 30. 96
 εὐ ἱεραῖς H. 6, 2
 εὐαγγέλιος V. N. 601
 εὐάδα H. 48, 1
 εὐάζυσα H. 39, 15
 εὐάζων H. 44, 4. 52, 7. 53, 11
 εὐάνθηα H. 9, 11
 εὐανθῆ 589
 εὐάντη H. 2, 13
 εὐάντητε H. 1, 5. 35. 7
 εὐάντηται H. 30, 7
 εὐάντητον H. 40, 10
 εὐάντητος H. 35, 14
 εὐασμα H. 53, 8
 εὐάσειρα H. 50, 8. 63, 1
 εὐάσειρα H. 8, 3. 11
 εὐασηρα H. 29, 1
 εὐασηρας H. 30, 2
 εὐασῆς H. 53, 5
 Εὐβοίαν 1280
 Εὐβολήθεν 139
 εὐβοτος 1134
 εὐβελ' H. 17, 12. de Plutone
 29, 6. de Libero patre, qui
 idem Phanes.
 εὐβελς H. 55, 3. de Adonide.
 εὐβελς H. 51, 4 de Baccho,
 qui potest etiam intelligi
 40, 8
 Εὐβελῆα F. 7, 4 Phantem.
 Εὐβελῆος H. 28, 8 de Baccho.
 41, 2 de eodem. 71, 3 de
 Plutone: κατ' εὐφημισμὸν
 Sch. Nicandri Alex. 14.
 Quin mortuos consulere,
 euocare manes, antiquissi-
 ma superstitio. Adicio
 locum Pausa. Att. f. 1, 14.
 p. 34 Ἐπη φάεται Ὀρφείως,
- εἰδὲ πάντα Ὀρφείως, ἐ-
 δοκεῖν, ὄντα, Εὐβελῆα
 Τριπτολέμα Δυσαύλην κα-
 τέρα εἶναι. Sic igitur videtur
 de antiquissimis Eleusiniis
 nomen est.
 εὐγενάμπτας 495
 εὐδεινοῖς H. 21, 5. Idem quod
 Εὐδεινός ab Εὐδία. Vind-
 icat Doru. ad Charit. p. 19
 εὐδία H. 7, 14
 εὐδοῖ H. 37, 24
 εὐδίων H. 4, 6
 εὐδῖος 494
 εὐδόξος H. 6, 13. 32, 9
 εὐδόξω H. 32, 7
 εὐδρομε H. 7, 6. 35, 6
 εὐδρομεν H. 16, 9. 57, 2
 εὐδυνατή H. 75, 10
 εὐδυνατίω 17. H. 75, 6. 83, 1
 εὐδύνατον H. 28, 20. 32, 1. 73, 2
 76, 5
 Εὐδαίρα 502. Sed vid. Ευσώρα
 εὐεῖδεις an εὐωδαῖς F. 8, 21
 εὐεῖδῆ 160. H. 43, 2. Vid. lo-
 cus Eustathii ad 879 lau-
 datus.
 εὐεργέα 604
 εὐζάνοισι H. 29, 9. 52, 6
 εὐήνορα 833
 εὐθαλάσσι 910
 εὐθαλής 741. H. 67, 7
 εὐθυδρομοῖς H. 21, 10
 εὐθύμοισιν H. 18, 22
 εὐίς H. 49, 3. 8
 εὐίεραῖς H. 6, 2
 εὐίεροις H. 10, 22. 52, 10. 74, 1
 εὐίερον H. 41, 3. 43, 9. 70, 12
 εὐίερα H. 6, 12. 23, 11. 76, 10
 εὐίερας H. 65, 10. 78, 12

I N D E X

- ἰέρω H. 40, 10. 56, 8
 ἰῶν H. 29, 4
 καμπές 586
 καρπε H. 49, 4
 κάρπης H. 42, 11
 κλειαν H. 75, 12
 ἰιτῶσαι H. 59, 6
 ἰκταιωτάτη H. 67, 7
 ἰκτιμένους 1135
 ἰκτιμένην 1366
 ἰκύκλωσ L. u. 45
 ἰλαγέος 165
 ἰλαλον 242
 ἰλάς L. 15, 91
 ἰλιβάων H. 54, 17
 ἰλίθω H. 58, 4
 ἰμενέας E. 43
 ἰμενέοντα H. 74, 4
 ἰμενέες' H. 41, 11
 ἰμενέεσσα H. 15, 10
 ἰμενέεσαι H. 80, 5
 ἰμενέεσαν E. 52. H. 71, 9
 ἰμενές H. 63, 13
 ἰμενέων H. 82, 8
 ἰμενέως H. 84, 10
 ἰμμενίδες H. 69, 1
 ἰμμενίδεσσι F. 11, 4
 ἰμμενίδων H. 28, 6
 ἰμμήκεις 911
 ἰμμελίης 859 *hasta bene
 vtens, Hesiodum epi-
 theton.*
 ἰνάζων 1009
 ἰνάοισι L. 2, 33
 ἰνηθεῖσα 201
 ἰννήτως 507
 ἰννομίη H. 42, 2
 ἰννομίην H. 39, 19
 ἰννομίης H. 59, 2
 ἰνόμα H. 58, 10
 Εὐξείνοιο 714
 εὐξέσοισι 894
 εὐοίνισοις 601
 εὐόλβοις H. 71, 10
 εὐόλβοισιν H. 9, 29
 εὐπάλαμον H. 57, 4
 εὐπατέρεια H. 54, 10
 εὐπατέρειαι H. 58, 16
 εὐπατέρειαν H. 78, 1
 εὐπέταλον L. 3, 1
 εὐπλοκάμοιο L. 11, 95
 εὐπλοκάμοισιν H. 52, 2
 εὐπλόκαμον E. 19
 εὐπνοσι H. 20, 6. 37, 24. 50, 10.
 εὐπολέμεια 131
 εὐπολύβελε H. 29, 6
 εὐπύργοιο 145
 εὐπῶλον 59
 εὐράσειραι H. 68, 1
 εὐρεῖα H. 84, 2
 εὐρεσίτεχνος H. 31, 17
 εὐρηκας H. 5, 3. *Sed vid. N.*
 εὐρυβία 1259 *Thetidos Epi-
 theton, late potens. Vt
 εὐρυβίην Τρίωνα 337 dixit
 post Hesiodum.*
 εὐρυβίης ἀήρ F. 6, 35
 Εὐρυδάμας 164
 εὐρυμενῆς 1050
 εὐρυμενῆς 985
 εὐρύοπα L. π. 88. L. 18, 60
 εὐρύφερτος L. 15, 39. 18, 4
 εὐρυσέρις 421
 εὐσεβέσιν H. 85, 12
 Εὐσεβίης E. 14 *tanquam de
 Dea.*
 εὐσεβίησιν H. 26, 14. 85, 7
 εὐσέλμοις H. 73, 9
 εὐσέλμων 97
 εὐσκοπε H. 10, 9

εὐσσελ.

I N D E X

- εὐσελέμω L. 15, 72
 εὐσαχυν 485
 εὐσεφάνη H. 45, 3. 73, 2
 εὐσεφάνω H. 41, 7
 εὐσρέπτοισι 237
 Εὐσώρη leg. pro εὐδαρη 502 ex
 Apollo. 1, 949 et Il. Z, 8
 εὐτεκνε H. 39, 13
 εὐτεκνον H. 34, 3
 εὐτερπέα 250
 Εὐτέρπη H. 75, 8
 εὐτοκίησι H. 1, 8
 εὐτραφῆ H. 49, 4
 εὐτροχα H. 21, 2
 εὐτύκτοι; 609
 εὐύδροιο 154
 εὐφεγγής H. 28, 11
 εὐφήμοις H. 50, 16
 εὐφήμοισι H. 30, 6
 εὐφημος 203
 εὐφήμης H. 42, 10
 Εὐφόρβοιο L. 11, 97. 104
 Εὐφορβος L. 11, 89
 Εὐφορβος βυκολίδης; L. 11, 119
 Εὐφορβῶ L. 11, 92
 Εὐφρήταιο L. 6, 4
 εὐφρονα H. 45, 2
 εὐφρονας H. 83, 4
 εὐφρονας H. 6, 11
 εὐφρονι H. 73, 9. 78, 11
 εὐφροσύν' H. 59, 4. 8, 8
 εὐφροσύνας H. 68, 13
 εὐφροσύνη Noctis nomen H.
 2, 5. Lunae nomen, V. ad
 H. 8, 11
 Εὐφροσύνη H. 59, 3
 εὐφρων H. 8, 11. 27, 3. 45, 8. 61, 9
 εὐφρων H. 11, 9. 49, 8
 εὐχῶς H. 86, 9
 εὐχαρι H. 68, 12
 εὐχετάαθε 287
 εὐχή L. π. 38
 εὐχὴν E. 2
 εὐχόμεθ' 857
 εὐχομένοιο L. υ. 79
 εὐχομένη L. π. 37
 εὐχος H. 32, 5. 71, 4
 εὐχολαῖς H. 85, 11. 86, 11
 εὐχολαῖς 799
 εὐχολῆσιν 62. L. 1, 5
 εὐώδα L. 9, 5
 εὐώδεις H. 50, 10. Cf. F. 8, 21
 εὐώνυμε H. 7, 4
 ἐφ' ἡμερον ὄρσεν 475
 ἐφ' ὀκπέσον L. 11, 70
 ἔφαινεν 538
 ἐφάνθη 16
 ἐφαπλώσαντες 465. 1333
 ἐφεζόμενος 1056
 ἐφείπετο F. 20
 ἐφέλευται L. 10, 26
 ἐφεξείης 325
 ἐφερπύζοντες L. 18, 66
 ἐφέςπετο 62. 144. 272. 890
 ἐφεςηκυῖα H. 69, 5
 ἐφετμῶς, 6. H. 10, 18
 ἐφημερίων 36
 ἐφήμερον Venenum Medice
 ap. Nic. Αλαξ. 249
 ἐφήμισαν L. 2, 7
 ἐφημοσύνας 631
 ἐφημοσύναςι 236. 1293. F. 3, 1
 ἔφηνεν H. 24, 2
 ἐφήρμωσα 999
 ἐφίλησεν L. 10, 1
 ἐφόδοισι H. 70, 9
 ἐφοπλισσάμεθα δόρπον 668
 ἐφορᾶτε H. 68, 15
 ἐφορεύμεθα 1038
 ἐφορμάνωσα H. 32, 5. 73, 7
 ἐφορμήσα

I N D E X

ορμήσει L. π. 26
 ορμήσεσι L. π. 34
 ορασάμην L. υ. 30
 ὕπερθε H. 9, 25
 ὕσεν 423
 - ὤρσεν 475
 ἔπυκεί L. 12, 2. Homericum.
 ἔν πέμψω 1235 Pleonasmus, si cum Latina vel nostra lingua compares.
 εὐαν 568
 ἔφρονα L. 11, 25
 ἴδναν F. 8, 8
 ἴδνης L. 11, 49
 ἴδνης πολιῆς L. 11, 3
 εἶονα 133
 ἐλώσατο 549. f. ἐχολώσατε vt Od. Θ, 205
 ἔσα σὺν H. 25, 11
 ἔων H. 65, 13
 ἐμένοισι L. 17, 8. 18, 90
 ἔχωτο F. 26, 2

Z

Ζαθέην 29
 Ζάθειον 948
 ζενεῖς 1006
 ζενῆς 675. H. 7, 8
 ζῆ H. 7, 13. 14, 1. 17, 3. 18, 1
 ζήλαισι 868
 ζήπειρα H. 54, 3
 ζήάμενος 1193
 ζήασα H. 39, 8. 54, 13
 ζῆς ὁ κεράτης H. 10, 12
 ζῆς πόντιος εἰνάλωος H. 62, 16
 ζῆς πρῶτος cum longo attributorum catalogo F. 6, 9
 ζήφρίτιδες H. 80, 1

Ζέφυρος 483
 Ζεφύρε H. 80
 ζήλον H. 75, 12
 ζήλῆσα H. 62, 9
 Ζήνα H. 72, 3. F. 39, 2
 Ζηνὶ 117
 Ζηνὶ πανομοφάω 1296
 Ζηνός 360. H. 37, 21. 59, 2. 61, 2. 75, 1. 76, 1
 Ζηνός Κρονίοιο H. 70, 3
 Ζήτης 220
 ζοφερὴν H. 77, 4
 ζοφοειδέα H. 6, 10. 17, 8. 70, 9
 ζόφον 90
 ζυγόν 525. H. 60, 5. 62, 6
 ζωάγρια L. υ. 62
 ζῶειν L. π. 16
 ζῶεσκεν L. υ. 60
 ζωή H. 9, 27. 28, 15
 ζωῆν H. 18, 21
 ζωῆς H. 15, 5. 86, 10
 ζῶνας H. 6, 8
 ζῶοι 347
 ζωογόνοι H. 37, 3
 ζῶνη μέσση F. 6, 38. F. 7, 23
 ζῶν 172
 ζωοτάμωνων 313 f. ζωοταμών, sed μὴν non necessario positionem faciunt.
 ζωσῆρα F. 7, 17
 ζῶων H. 62, 15

H

Ηβη E. 13
 ἠβῆς H. 68, 12
 ἠγαγεν 102
 ἠγάζετο 63
 ἠγαθέην 44
 ἠγάθειον E. 31. H. 47, 4
 L1 ἠγεμόνεια

ἡγεμόνεια 907
 ἡγεμονεύειν H. 56, 11
 ἡγεμόνη H. 9, 12
 ἡγεμονῆς F. 29, 6
 ἡγεμόνην E. 50
 ἡγεμόνην Ἄρταμιν H. 71, 3
 ἡγερέθοντο III. 228
 ἡγέρθην II. 442. 560
 ἡγήτειρα H. 77, 6
 ἡδ' 660
 ἡδὴ 294 sciebat, Homericum
 vt statim Il. α, 70
 ἡδύπειαν E. 36
 ἡδύπ:οσι H. 80, 2
 ἡδυπνόοις H. 25, 7
 ἡδυπνόοισι H. 21, 3
 ἡδυπρόσωποι H. 42, 5
 ἡελίοιο L. 1, 9. 10, 7. 18, 72
 ἡέλιον L. π. 90
 ἡελίς H. 68, 10. L. 2, 22. 9, 10
 ἡελίω L. υ. 3. 62
 ἡεν 293
 ἡέρα H. 79, 1. 80, 4
 ἡερέθοντα F. 6, 23
 ἡέριχ H. 68, 9. 80, 6
 ἡερίοισιν H. 70, 6
 ἡερίκς δαίμονας E. 32
 ἡεροειδές F. 6, 1
 ἡεροειδῆ 391
 ἡερόεντα 90. H. 55, 10
 ἡερόεντι H. 68, 4
 ἡερόμηκες 922
 ἡερόπλαγκτοι H. 6. 8
 ἡέρος H. 79, 3. 81, 1
 ἡεροφοῖται H. 80, 1. L. π. 45
 ἡεροφοῖτι H. 8, 2
 ἡερέφοιτοι H. 50, 5
 ἡεροφοίτοις H. 2, 9
 ἡερόφοιτον H. 81, 4
 ἡέρταξεν L. υ. 47

ἡῤεα sedes, habitationes
 1323
 ἡῖς vt mox ἡῖον 1284. Sed E
 est epitheton Apollinis
 culatoris: nisi ob spiritus
 lenem potius ab εἶμι de
 uare, et Eanum s. Iam
 velis reddere.
 ἡῖθεοι L. π. 33
 ἡῖθεον L. 10, 4
 ἡῖον 234
 ἡῖόνωσιν 308
 ἡῖόνος 368
 ἡῖωσσε 662. Cf. αἰώσαντο
 Ἡκα L. 15, 44 clam, vt noi
 sentiat. Schol. ad Il. Γ
 155 ἡρέμα, ἡσύχως.
 ἡκ' 1015
 ἡκε 587
 ἡλασαν L. π. 68
 ἡλεκτρὶς H. 8, 6
 ἡλεύατο 174
 ἡλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθῶσ
 874. i. διῆλθε.
 ἡλίβητος 1199
 ἡλιβάτῃ, 2
 ἡλιβάτης 260. 703
 ἡλιον L. 18, 60
 ἡλιος H. 65, 6
 ἡλιτόποιον 1362
 ἡλπετο 1183
 ἡλπόμεθα 1352
 ἡλυθεν 143
 ἡμαρ H. 61, 11. 77, 1. L. 16, 25
 ἡματα H. 31, 14. L. 5, 15. 11, 2
 ἡμειψε 630. 707
 ἡμενοι 232
 ἡμέτερος pro Ἐυός, vt ἐπ
 μολπήσι παρήπαφον ἡμεί
 ρησι 702

ἡμειψέω

I N D E X

- Ψέοις 107
 Ψέοισιν L. π. 70. L. 16, 11
 Ψεος L. π. 57
 γελῆς H. 2, 8
 ιος ὅτε 118
 σσε 145
 ανεν L. 11, 18. 16, 11
 ιειὸς 168 inter Argonautas,
 ommissus aliis, nec est in
 Catalogo Bur.
 μόεσσα 367
 οχει F. 2, 27
 μόχων 749
 ιγεν 365
 ρέην 202. 806
 ρέησι 167
 ο 1177
 σα 952
 σσε 68
 α 560
 756
 δανοῖο L. 11, 38
 γγον 988
 ρόπευε 57
 ροπήα L. 11, 19
 ὀδωρε H. 66, 3
 ὀδῶτην E. 37
 ἰθυμοι H. 58, 15
 ἰχειρ' H. 28, 18
 ἰχειρον H. 83, 8
 ὠθη 622
 ὠσαντο 276 protenderunt
 ὠται 923
 σω, 6
 x H. 15, 2
 L. 20, 4
 εν 982
 εκλέεος 224
 εκλεῆος ἑγλαισι 1241
 εκλέης 637
 Ἑρακλέος μένος ἤϋ E. 13
 Ἑρακλες 11, 1
 Ἑρακλήα L. π. 10
 Ἑρακλήι 415. 581
 Ἑρακλήος 24. 116. L. 20, 15
 Ἑρακλήος μένος 655
 ἤρασσε 396. Sic ἀφάσων de
 lyra
 ἤρατο 873
 ἤρείσατο 722
 ἤρείσαντο 698
 Ἑρη 360
 Ἑρην 60
 ἤρηρεισαι 1135
 ἤρι L. 11, 72
 ἤριγένεια 365. 1183
 Ἑρικαπαῖος F. 8, 3
 ἤρικε παιὲ H. 51, 6. Sed V.N.
 ad H. 5, 4
 ἤρμόσσατο 1155
 ἤρύκακεν L. 11, 105
 ἤρωα 64. L. 15, 64
 ἤρώεσιν 86. L. 11, 74 114. 13, 1.
 15, 49. 20, 5. 13
 ἤρωος Ἑκατηβόλε L. 11. 60
 ἤρώων L. π. 63. L. 9, 21
 ἤσυχία H. 85, 3
 ἤσυχίασιν H. 33, 13
 ἤχυνεν 1325
 ἤτορ 36. 114. H. 25, 11. 27, 2.
 29, 9. 63, 13. L. π. 17. L. 1, 3.
 7, 2
 ἤϋ E. 13
 ἤϋπωλον 70
 ἤϋτε L. 2, 2
 Ἑφαις' H. 65, 1
 Ἑφάισιο H. 65, 7. L. 18, 62.
 γόνον 210
 ἤφαιτος πῦρ F. 28, 2
 Ἑφάιση μένος E. 10

ήχεται 1248
 ήχῆς H. 10, 9
 ήχῶ H. 37, 19
 ήῶ μεσάτην 647. H. 11, 11
 ήῶσι 656
 ήώρητο 1218
 ήώρητο 764
 Ηώς H. 77, 2

⊖ ἄλασσα H. 26, 8. 82, 4
 θαλάσσης H. 16, 7. L.

15, 13. 50
 θαλέθοντα λ. 4. 64
 θαλέθουσα L. 11, 69
 Θάλεια H. 59, 3. 75, 8
 θαλαρῆν E. 16
 θαλερόματον H. 79, 5
 θαλαίαισι H. 32, 7. 54, 8
 θαλίησιν H. 67, 9
 θάλλει H. 67, 4
 θαλλῆν 724
 θάλλοντα H. 18, 22
 θάλλουσα H. 28, 18
 θαλλῶ L. 2, 27
 θαλλῶν F. 19, 5. ramorum
 symbolicorum.
 θάλος H. 28, 5. 35, 11. 49, 2.
 55, 4. 8. 66, 6
 θαλπωρῆν L. 11, 52
 θάμβεον 1217
 θάμβησαν 1282
 θαμβήτειρα 971
 θάμβος L. 9, 11. 11, 81. 15, 27
 θαμίζον L. 17, 1
 θάμινάς 268
 θάμνοι L. 15, 56
 θάμνοις L. 15, 58

θάμνοισι L. 5. 57
 θανάτοιο H. 66, 4. L. 5. 26
 θανάτε H. 17, 11. 84, 7. 8
 θανάτω L. π. 74
 θαρσαλέως L. 11, 76
 θάσσουντι 579. Sed V. N.
 θαῦμα L. 1, 16. 11, 33. 15, 65
 θαυμάζοινο L. π. 78
 θεὰ βόσκει H. 57, 6
 θεηγενές 1344
 θεηγενέων L. π. 14
 θεηγόρον 539
 θεῖαν F. 8, 23
 θεῖει 1129 currit.
 θεῖησι L. 17, 2
 θεῖνε 628
 θεῖναι L. 15, 3. 16, 16. 18, 48
 θεινόμενοι 496
 θεινόμενον 170
 θεινόμενος 1031
 Θειοδάμαντι L. 5. 4
 θεῖοιο 116
 θέλγει L. 2, 10
 θέλγητρα L. 10, 8
 θέλγητρον L. 15, 25
 θέλγοντα L. 18, 63
 θέλγων H. 66, 2
 θελεσκέμεν L. 13, 4
 θέληθα L. 2, 14
 θελκτήρια H. 11, 14
 θέλξαι 942
 θέλξεις L. 10, 22. 16, 17
 θελξίμβροτον L. 10, 14
 θελξίφρονι 479
 θελχθέντες 480
 θέμεθλα H. 16. 3
 θέμενος 869
 Θέμιδος H. 42, 1
 θέμιν 658. F. 8, 22
 Θέμιν E. 23. H. 78, 1

I N D E X

- μίς L. 11, 78
 μίς L. 16, 19. F. 28, 9
 μισκύρης 737. V. Apoll.
 2, 371
 μισακ 1033
 μισεύει F. 28, 9
 μισεύεσα H. 78, 4
 μισοσύνας H. 78, 6
 οἷς L. π. 67
 οπροπίας L. 9, 7
 οπροπίνην L. 11, 40
 οπροπίνης L. 18, 74
 ὅτιμε H. 26, 1
 κδέα L. 11, 30
 κδής 915
 οφραδές F. 37, 1
 ἕς μελιχίης E. 30
 ράπνας 204. Locus Laco-
 niae. Sed 1206 et θεράπνην
 948, locum sacrum. V.
 Eschenb.
 ράποντα L. 18, 45
 ράποντας L. 18, 78
 ράποντι L. 20, 15
 ρείοις H. 39, 11. 18
 ρεος H. 33, 21
 ρρμης H. 58, 3
 ρρμάδων 734. 748. Apoll.
 2, 370
 ρσις 34
 ρσκελα L. 10, 24. 12, 19. 19, 9.
 F. 6, 42
 ρσκελον 87. L. π. 78
 ρσκέλω 263
 ρσμοδότειραν E. 25
 ρσμοῖς 550
 ρσμὸν δίπλακα F. 2, 37
 ρσμοφόρον f. -ρου H. 41, 1
 ρσμοφόρος 27
 ρσπασίειων 121
 θεσπεσίην L. π. 77
 θεσπεσίω L. 9, 11
 θεσπίζειν L. 20, 9
 θεσπίζεσιν 35
 Θεσσαλίην 59
 Θεσσαλός 81
 θεσφατα 55. 100
 θεσφατον 188
 θετίδος 395
 θετίς 383
 θεγητήρ H. 10, 9
 θεγητέν L. 5, 1
 θεθύν E. 26. H. 21, 1
 θεήκαν 273. 300 constituerunt
 θεήκε L. 15, 67
 θεήλυν καὶ ἄρρενα H. 41, 4
 θεήλυν καὶ ἄρσην H. 31, 10
 θεήλυν τε καὶ ἄρσην H. 8, 4
 θελυτέρας, 471
 θελυτέρη L. 12, 12
 θελυτέρης L. 11, 23
 θεήν L. 18, 9
 θεήρ L. υ. 37
 θεήρα 937. L. 2, 17
 θεήρας L. 11, 96
 θεήρειον L. 15, 43
 θεήρες H. 18, 14. H. 37, 10. L.
 18, 105
 θεήρεσιν L. π. 29. 75. L. 11, 102
 θεήρῃσιν 639
 θερητήρ L. 11, 89
 θερή L. υ. 51
 θεροκτόνε H. 35, 9
 θερόπεπλοι H. 68, 7
 θεροτρέφε H. 21, 6
 θεροτύποις H. 23, 5. 53, 8
 θεροτύπε H. 38, 8
 θερσίν H. 16, 8. 50, 11
 θερῶν H. 54, 14. L. 11, 52
 θετείαν 21

Σητεύων 174
 Σιάσθ H. 53, 4
 Σίγγη L. 1, 11
 Σίνα 453
 Σίνας H. 54, 23
 Σῖνες 271
 Σινός 650
 Σλίψας L. 19, 5
 Σνητῆς ἀπ' ἀνάγκης H. 40, 8
 Σνητῶν E. 31
 Σόασμα H. 48, 6
 Σοῆ 267
 Σολόν leg. pro δόλον L. 12, 17
 V. N.
 Σοὸν 242
 Σοὸς 156
 Σόρυβος H. 37, 11
 Σέριον 855
 Σέριος L. 10, 1
 Σοῶς 307. 371
 Σοώτερον L. υ. 24
 Θράκης H. 79, 2
 Σρασύτητος H. 68, 11
 Σραύει H. 86, 3
 Σραύεις H. 62, 5
 Σραύεσκον L. υ. 50
 Σραύεσ' H. 21, 4
 Σραύεσσα H. 62, 12
 Σραύσας 314
 Σρέπτειρα H. 39, 7
 Σρέπτειρα H. 75, 5
 Σρέπτειραν H. 73, 2
 Θρήκην 1370
 Σρήνης 32
 Σρόνον H. 26, 5. 39, 15. 61, 2
 Σρόνον ἐσήριξας H. 17, 8
 Σρύόν 914
 Σρώσκει F. 8, 18
 Συγατέρες H. 69, 2
 Σύγατρως L. 15, 57

Συέσσι 616. L. 11, 27.
 suffimenta maxime p
 tinet.
 Συέλλα 1180
 Συέων L. 19, 3
 Συηλάς L. 2, 5. 6, 5. 18, 101
 Συηλήν L. 18, 59
 Συηπολίην E. 1. 44
 Συηπολίης 468
 Συηπολίησι L. 8, 2
 Συμαίνει 1320
 Σύματ' 956
 Συμόν H. 18, 18. L. 10, 11
 18, 10
 Συμὸς 8, 246
 Συμῶ 479. H. 70, 5
 Θυνηθῶ 712. Sic Apollo.
 350 et 550
 Σῦνον 1367
 Συόεντι H. 41, 5
 Συρσαχθῆς H. 44, 5
 Συρσομανῆ H. 49, 8
 Συρσοτινάκτα H. 51, 4
 Συρσοφόροιο H. 43, 3
 Σύνθλα 902. 1073
 Συσία L. υ. 10
 Συσίαις H. 85, 11. 86, 11
 Συστανέεσσαν 811
 Συώδεος 954
 Σῶκοισι 454. 619

I

I α 1137
 ἰαίνεσται L. 7, 2
 ἰαινόμενοι L. 2, 27
 ἰακχάζοντες L. π. 46
 Ἰακχον H. 41, 4
 Ἰακχος F. 16, 2
 Ἰακτοῖον F. 8, 27

Ἰάσως

σονος 246. 1170
 πιν L. 7, 1
 πιν ὑάλωπιν L. 16, 4
 ἰων H. 52, 3
 ρην L. v. 23
 ρησε 995
 ροισι H. 48, 3
 restit. 73 ex 160. 214. F. 2, 15
 ρίς θεός E. 22
 ρίων 25 V. N.
 ρς 178
 ρις H. 24, 3. 70, 7
 ρσι L. 12, 3
 ρα L. 2, 15
 ρς H. 48, 5. L. 11, 88
 ρσι L. 12, 10
 ρ L. 15, 24
 ρεναι L. π. 43
 ροτύνησι 607
 ρων 185
 ρωνα 721
 ριες 1292. F. 32, 11
 ριν 725
 ρύσαντο L. v. 39
 ρ̄ 1089
 461
 ρεθ' 1038
 ρενοι 701
 ρένοις 823
 ρενος L. 18, 51
 ρτα H. 33, 25
 ρά H. 17, 3. 28, 2. 83, 7. L. 7, 2
 ρεύσας 957
 ρη νηδύς Iouis F. 6, 36
 ρήα 307
 ρήιον L. v. 3. 78
 ρίδα 1179
 ρίσιν restituendum 1164
 ροθαλλεῖς H. 39, 17
 ροῖς H. 81, 6

ἱερὸν H. 68, 4. L. 11, 90
 ἱεροπρεπέες L. v. 10
 ἱερὸς ὄρθρος 364
 ἱεροσκόπον E. 23
 ἱερότροχον H. 13, 2
 ἱερὸ πόλοιο F. 7, 16. Solet in
 Orphicis ἱερὸν dici, quid-
 quid naturae pars est.
 ἱερώτατε H. 17, 17
 ἱεῖ H. 61, 2
 ἱήε H. 33, 2
 ἱήταθαι L. 17, 5
 ἱήσων 70. 271. 1208. 1310
 ἱητήρα L. 18, 2. F. 28, 12
 ἱθун' 1083
 ἱθунев 1271
 ἱθύντειρα 350
 ἱθύντορα 120
 ἱθύντωρ 487. 1202
 ἱθύνων F. 1, 6
 ἱκάνειν H. 84, 9
 ἱκάνω 78
 ἱκελοι L. π. 75
 ἱκελον 813. L. 12, 4
 ἱκελος 138 L. v. 58
 ἱκέλης 803
 ἱκέθαι L. v. 7
 ἱκεσίς 106. *Supplicium* forte
 Iouem, vt *Hospitalem*, di-
 xeris.
 ἱκετάονος L. 11, 97
 ἱκέτας H. 8, 12
 ἱκέτευς L. 2, 17
 ἱκετηρίδα H. 2, 13. 12, 9
 ἱκετηρίδι H. 33, 27
 ἱκηαι L. 1, 4
 ἱκηάδες H. 82, 5
 ἱκηάσι H. 79, 4
 ἱκμενον 623
 ἱκόμην 99
 L1 4

ἱκρίον

- ἰκρίον 759
 ἰκτ' 1017
 ἰκτο 1180
 Ἰλαθαι 942
 Ἰλάσκοντα 900
 Ἰλασμοῖς 552
 Ἰλασμός 39
 Ἰλιόθεν L. 18, 53
 Ἰλιον 484
 Ἰλιστῆ 218
 Ἰλκ 177
 Ἰλύος 1261. Turbidum mare
 videtur significare, quale
 ibi erat.
 Ἰμᾶσιν 275. 633. 663
 Ἰμείρων L. 18, 70
 Ἰμερόεντα H. 39, 9. L. 11, 126
 Ἰμερόεντι L. 10, 4
 Ἰμερόεσσ' H. 39, 7. 67, 1
 Ἰμερόεσσα H. 59, 6
 Ἰμερον 866. L. 18, 82
 Ἰμερόνης H. 55, 8
 Ἰμερος L. π. 62
 Ἰμερτῆσιν L. π. 39
 Ἰμερτοῖσι 778
 Ἰμερτόν L. 16, 16
 Ἰμερτῆ L. 9, 2
 Ἰνκς L. 11, 20
 Ἰνώ E. 35
 Ἰξε 1010 L. π. 9
 Ἰξομα 106. 1164
 Ἰξομεν 1127 Homero frequens
 Aor. 2.
 Ἰοβόλοις H. 11, 16
 Ἰοι L. 4, 12
 Ἰομεν L. υ. 72
 Ἰόν 867. L. π. 49. L. 11, 106. 14, 6
 Ἰσλος 226
 Ἰσς L. 10, 54
 Ἰοχέαιρα H. 35, 6
 Ἰοχέαιραν H. 34, 4
 Ἰκπα, τῆ παντός ψυχῆ F. 4
 Ἰκπαν Bacchi nutricem H. 4
 4. 48, 1
 Ἰκπασίης 582
 Ἰκπελάτειρα γιγάντων H. 31, 1
 Ἰκπιε H. 16, 2
 Ἰκπόδαμον 125. 945
 Ἰκποι L. 18, 16
 Ἰκποισιν H. 17, 14
 Ἰκπότα 374. 443
 Ἰκπυς ἐντόνειν 787
 Ἰσασ' L. π. 79
 Ἰσιδι H. 41, 9
 Ἰσμεν H. 18, 19. L. 15, 9
 Ἰσον H. 33, 21
 Ἰσοπαλῆς 1012
 Ἰσοβροπίασιν H. 62, 13
 Ἰσότητι H. 62, 10
 Ἰσότητος H. 61, 5. 62, 2
 ἸσοΦαρίζειν 408
 Ἰσάμενος L. υ. 18
 Ἰσανεν 899
 Ἰσάται L. 11, 84
 Ἰσς 289
 Ἰσία H. 26, 9. f. ἔσλα.
 Ἰσόν 274. ἐποβαθαι F. 29, 2
 Ἰσοκεραῖαν 694
 Ἰχύν 25
 Ἰφθιμος 149
 Ἰφι μάχουαθαι 823
 Ἰφιγενέτε πύρρος F. 2, 28
 Ἰφιδάμας 148
 Ἰφικλος 137. 58
 Ἰφίτος 144
 Ἰχθυόεντα 1037
 Ἰχθυόεσσαν 336 Amphitriten.
 Ἰχθυεσι H. 30, 3
 Ἰχθυεσι κῆΦαι H. 50, 6
 Ἰχθια 254. L. 11, 99

ὠρ L. 2, 13. L. 12, 14
 ὠρι L. 18, 28
 ὠλικὸν 833. 1366

K

Καβείρας E. 20
 Καβείρων 27
 γγαλόων L. 11, 99
 ἰδδέ μιν ἦρει F. 18, 4
 ἀδμείοισι H. 46, 2
 ἀδμηίδα H. 43, 1. 73, 1
 ἀδμηῖς H. 43, 10
 κθάρματα 903
 κθαρμοῖς 1230
 κθαρμόν 38
 κθαρωῶν 1353
 κθάρσις H. 14, 8
 κθαψα F. 7, 14
 ἀθέλη 56
 ἀθέξει L. 5, 15
 ἀθηγήτειρα H. 75, 6
 ἀθήρας L. 11, 123
 ἀθηται L. 15, 93
 ἀθίζανον 454
 ἀθοδηγῆ H. 7, 8
 ἀθορᾶ H. 58, 11. 69, 4
 ἀθορῶσα H. 61, 3
 ἀθυπέρτερον H. 77, 8
 αἰείν L. 1, 15. 18, 103
 Καινῆος 168
 καιρῶν γενέσεις H. 42, 11
 καιρίην H. 62, 12
 καικοῖς H. 85, 13
 καικομήτιος L. 2, 35
 καικομήτοι F. 8, 47
 καικομήχανον L. 18, 88
 καικοπότμον H. 67, 13
 καικότητα H. 63, 11. L. 11, 62
 καικότητος L. π. 16. 77. L. υ. 75
 L. 2, 8

κακῶν H. 85, 10
 καῖλα 309
 Κάλαϊς 220
 καλεσσιχόρα L. 18, 77
 καλέω σ' ἐπ' εὐχαῖς H. 71, κ
 καλιῆς 437
 καλλιέθειρα H. 49, 7
 Καλλιόπεια 681
 Καλλιόπη H. 75, 10
 Καλλιόπη H. 23, 12
 Καλλιόπης 76
 καλλιπάρηον H. 47, 4
 καλλιπάρης 502
 κάλλιπε L. 11, 112
 καλλιπλοκάμοιο H. 69, 3
 καλλιπλόκαμον H. 35, 15
 καλλιβρόχ γάμοιο F. 14 1. ὠπκα-
 νοῖο F. 44
 καλλιτέκνοισι H. 22, 3
 καλλιχορον 729
 καλὸν 85, 8
 καλὸς τ' εἰς λιμένας 631
 Κάλπιος 1121
 Καλυδῶνα 156
 καλυκώπιδα H. 78, 2 de The-
 mide.
 καλυκώπιδες H. 23, 1 Nereides
 H. 59, 6 Charites. *Florum
 hiantibus calycibus vide-
 tur comparare oculos.*
 καλυψάμενα H. 58, 7
 καλυψαμένη 875
 κάλωας 253
 κάλωες 621
 κάλωσι 237
 καμάτοιο L. π. 87
 καμάττε H. 80, 2
 καμάτων L. 15, 78
 κάμης L. 11, 34
 L1 5

κάμνον-

- κέμνοντα L. 1, 19
 κέμοι L. π. 85
 κέμπας L. 15, 91
 καμπεσίγυια κείγυια F. 17, 1
 καναχεῖ 1066
 καναχηθόν 1052
 κανθόν 931
 Κάνθος 139
 κάπασον 920 quae herba effret,
 nec inuenio, nec diuinare
 possum.
 καπνόν L. 1, 12. 12, 13
 κάππασον L. υ. 20
 Καραμβιακήν 733 Apoll. 2, 361
 κάρδαμον 918
 κάρη H. 31, 7. 58, 12
 κάρηατι L. 14, 2
 κάρηβαρέων 1013
 κάρηνα 50
 κάρηνον L. υ. 49
 κάρπιμε H. 7, 12. 10, 11. 52, 8
 καρποις H. 39, 18
 καρπόν H. 49, 4. 62, 14
 καρπός L. 11, 70
 καρποτρόφοι H. 20, 1. 50, 4
 καρποτρόφος H. 81, 7
 καρπός H. 25, 10. 28, 17. 35, 14.
 55, 11
 καρποφόροιο L. 18, 95
 καρποφόρον L. 2, 26
 καρπῶ 438
 καρτερός 185
 καρτερόχειρ H. 11, 2. 65, 3
 κάρτισον 289
 κάρτος L. 11, 65
 κάρηηχέα 1000
 καρφαλέας L. 7, 3
 καρφαλέη L. 12, 4
 καρφαλέης L. 1, 11
 κασιγνήτην 1023. F. 14, 2
 κασιγνήτω L. 15, 41
 κασιγνήτων H. 38, 6
 κάσιος 1227
 Κάσκιον 1075
 Κασσάνδρην L. 20, 8
 Κάσσορα 125. 945
 Κάσορι 583
 κατάγεια H. 39, 19
 κατάγων H. 66, 3
 καταδέρημα 1148
 καταδέσμοι L. 15, 79
 κατάδηται H. 76, 7
 καταδηθήσκει L. 11, 69
 καταθύμια L. 2, 38
 καταθύμιον L. 6, 2
 καταβάτα H. 14, 6. Est Bur-
 manni peculiaris de eo
 disputatio.
 καταβάτα H. 18, 12
 καταγδην 1180. L. 14, 11. Cf.
 αἴγδην.
 κατακνώσασα L. 10, 15
 καταλείβεται L. 12, 14. 15, 26
 καταλέξαι L. 10, 23
 καταντία 415
 καταπαύσατε F. 13
 κατάποσις τῆ Φάνητος F. 6 ad 1
 κατάσκιον 376. 910
 κατάσικτος L. 16, 11
 κατασύρων F. 25, 3
 κατάχοι L. 16, 20
 καταυγάζειρα H. 8, 6
 καταφθιμένοισι 847
 καταφθίδια 720
 καταχθονίων E. 12. H. 70, 10
 κητέδαρθε L. 11, 87
 κατέδειξε H. 78, 3
 κτειβόμενα L. 18, 11
 κτειρόγοντες 530
 κτειρομένα 683

- ιτειρούσαι 242
 ιτεκαίαθον 570
 ιτέκρυψε F. 28, 17
 ιτέλεξε 681. 934
 ιτέμαρψε 1011
 ιτευαντίον L. 2, 22. 11, 91
 ιτένευσαν 351
 ιτένευσε 1308. 1329
 ιτένηραν 664
 ιτένωπα L. u. 42. L. 11, 120. 19, 8
 ιτέπαυσας H. 11, 7. 40, 4
 ιτέπυςΦνον 414
 ιτερήτυ' 1175
 ιτερήτυεν 1168
 ιτερνές 916
 ιτερύκακον 645
 ιτέχεν 1254
 ιτευθύ 1036. 1204
 ιτέφαινε 358. 636. 763
 ιατεχάση L. 11, 31
 ιατεχρήσατο F. 28, 17
 ιατρηφέες 912. V. N.
 ιατιθύνειν 124
 ιατρανόθεν L. 15, 92
 ιατόψεαι L. 4, 3
 ιαυκάσιον 1046
 ιαῦσιν H. 65, 13
 ιαχλάζοντι 1253
 ιαῖξαι 847. Od. M, 388 Τῶν
 δ' ἐγὼ-νῆα-κεραυνῶ-κεῖσασμι.
 ιαδνή H. 28, 3
 ιαδρε 950
 ιαιμήλια L. π. 82
 ιαῖντο 269
 ιαῖται 104
 ιακάσαι 389
 ιακλεισαι L. 12, 16
 ιακλειο L. 10, 35. 16, 14
 ιακλειτο L. u. 34. L. 15, 41
 ιακλήγασι L. π. 45
 ιακλήγοντα L. u. 53
 ιακληγότος L. 11, 36
 ιακλιμένοισι 499
 ιακλομα L. 1, 8
 ιακλόμενος L. π. 2
 ιακλυθι F. 7, 25
 ιακμηκόσιν 248
 ιακμηκότας 1144
 ιακμηῶσιν 437
 ιακραμένη H. 15, 6
 ιακραμένον H. 4, 6. 48, 9
 ιακρατημένα δεσμά H. 86, 4
 ιακρυφας 1060
 ιαλαδέι H. 37, 19
 ιαλαδειν L. 6, 3
 ιαλαδοδρόμον 900. Dianae epi-
 theton.
 ιαλαυνή 1130
 ιαλαυνῆν 302
 ιαλαυνῆς L. 11, 77
 ιαλαυνῆς ἀσπίδος L. 14, 6. 19, 8
 ιαλαينوχρῶτα H. 77, 4
 ιαλαρύζεται 1149. L. u. 71
 ιαλέται L. π. 15
 ιαλεύθε L. 15, 54
 ιαέλσεν 1032
 ιαέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῶ 632
 ιαενῆν L. 9, 15
 ιαενῶνας 965
 ιαενταύροισι 169
 ιαενταύρων 377. 413
 ιαέντρα L. 15, 1
 ιαέονται L. π. 55
 ιαέρα L. 4, 9
 ιαεραῆ L. 12, 11
 ιαεραῆν 640
 ιαεράμοιο L. 18, 75
 ιαέρως L. 5, 6
 ιαέρως ἐλάφοιο L. 5, 2
 ιαεράσας H. 33, 20

κερα-

- παραθεῖς L. 14, 9
 περὶ τῆς ζεύς H. 10, 12
 περὶ τῆς πάντων F. 28, 13
 περασφόρα H. 52, 8
 κέρατα ταύρα Iouis Oriens et
 Occid. F. 6, 24
 περαύνιε H. 14, 9
 περουνία H. 18
 περαυνοὶ L. 15, 95
 περαυνὸς H. 18, 5
 περδέμπορα H. 27, 6
 Κερκετικὸν 1044 Populus ad
 Phafin: memorat etiam
 Dion. v. 682
 Κέρκυραν 1291
 κερόσση H. 28, 11
 κέ τις L. 18, 85
 κεύθεα 172. H. 28, 4
 κεύθεσιν H. 50, 2. 68, 3
 κευθμῶνα 91
 κευθμῶνι H. 78, 4
 κευθμῶσιν H. 22, 6
 κεύθων L. 15, 81. f. ov.
 κεφαλαῖς H. 35, 16
 κεφαλήν H. 14, 3. 15, 31. 51
 κεφαλῆς I. 5, 4. 11, 121
 κευχαρημένη H. 78, 11
 κευχαρημένον E. 43
 κευχαρημένος H. 51, 13
 κευχαρητότα H. 17, 19
 κευχαρητότι 780. E. 52. H. 30, 7.
 50, 16
 κευχαρισμένα H. 28, 2. 45, 8. L.
 1, 15. 19, 2
 κευχαρισμένη H. 26, 14
 κευχαρισμένος H. 82, 8. L. 18, 49
 κευχαρμέναι H. 50, 5
 κευχολωμένος L. 20, 7
 κευχορευμένα H. 45, 4
 κέχυντο L. 15, 56
 κήδε' H. 72, 7
 κηδομένη 62
 κηλήθη 445
 κηλήσω 73
 κῆμος 918
 κῆπῳ L. 4, 3
 κῆρα L. 15, 35
 κῆρας H. 11, 16. 13, 13. 66, 4
 L. 7, 6
 κῆρες 1027
 κῆρυκες 1304
 κῆρυξ L. 18, 53
 Κηφεύς 195
 κηρύσσειν L. π. 58
 κίεν 1068
 κίε νηὸς 1143
 κιδάρη H. 33, 16
 κιδάρην 71
 κικλήσκων L. 2, 12. 18, 84
 κικλήσκεισιν L. 15, 78
 κικλήσκω H. 19, 1. 23, 9
 κικλήσκω ἐπ' εὐχαῖς H. 45, 1
 κικλήσκων L. 11, 55
 Κικόνεσσι 77
 Κιμμερίοισι 1118
 κινδύνας H. 37, 5
 κίνημα F. 2, 25
 κινησιφόρα H. 9, 21
 κινῶν H. 52, 7
 κίον L. v. 22
 κίοντα L. v. 14
 κίοντας L. 18, 97
 κίσσα L. 15, 65
 κίστας L. 18, 13
 Κίρκην 1214
 Κίρκης 1205
 κισσόβρυον H. 29, 4
 κισσοχαρῆς H. 51, 12
 κισσοχίτωνι L. 6, 2
 κισσοφόροισιν H. 53, 6
 κίχω 103

- ἄγξα 1000
 ἀδεῶσιν 923
 ἄδοι L. 13, 21
 ἄδοισιν L. 4, 4
 ἄδον H. 11, 15
 ἀζῆσιν L. 18, 105
 ἀζων δια ὕμνον 1274
 εἰδᾶχ' H. 1, 5
 εἰδᾶχον E. 49
 λειυήν 598 (Κλειτήν)
 λεινοῖο 161. H. 26, 4
 λειον L. 2, 5
 λείοντα L. 8, 2
 λεισία H. 35, 7
 λειτήν 130
 λειω H. 75, 8
 λέος H. 32, 6. 9. L. 15, 67. 96
 λήξειν L. 18, 60
 λήξεσθ' H. 37, 23
 λήξασιν H. 33, 24
 λήζω πρὸς H. 65, 10
 ληίδας 1369. H. 17, 4. 24, 1. 57, 4
 ληίδας H. 72, 6
 λήμασιν L. 6, 6.
 λῆξα 1002
 λῆξω E. 45
 λῆσασ 614
 λίμακα 372. 527
 κλινθῆσαι 401
 κλονέεις H. 22, 4
 κλονέοι L. 10, 33
 κλύδωνος 686
 κλύεν 59. 593
 κλύξασι 152
 κλυθι 1, 1. 13
 κλύμενος 913
 κλύοι L. v. 79
 κλύσσα H. 2, 13
 κλυτή 217
 κλυτόφημος 214
 Κλωθῶ H. 58, 16. L. 16, 23
 κναμὸς 635 V. N.
 κνήκον 959
 κνήμησ L. 11, 106
 κνημὸν 600. V. κναμὸς.
 κνίσσης L. 18, 70
 κνίσσησι L. 12, 1. 20
 κνώδακα F. 2, 26
 κνώσσοντι 537
 Κοιαντῆς H. 34, 2
 κοίλω 1256
 κοιλώμασι F. 8, 19
 κοιμίζει H. 52, 4
 κοιμίσσας 1005
 κοινὸς H. 86, 6.
 κοινωνεῖς H. 15, 6
 Κοῖον F. 8, 26
 κοίρανε H. 27, 2
 κοίρανοι Μῆσαι F. 21
 κοίρανον 297. 300. L. v. 2
 κόκκον L. 18, 79
 κόλποισιν 778. H. 15, 1. 62, 19
 κόλπον L. 4, 12
 κόλπας 745 de toto Ponto Eu-
 xino.
 κόλπας Βαυβῆς F. 16, 3
 κόλπω H. 20, 4. L. 11, 36
 κόλπωσε 1181
 Κόλχοισιν 842
 Κόλχος 96
 Κόλχων 58. 1299
 κολῶσαι βαθυσκοπέλοι 636
 κολῶνας 155
 κολῶνη 367 de Pelio monte,
 quem mox κολωνὸν vocat
 375, proprium Apollo. 2,
 652
 κολῶνη 259 f. κολωνῶ.
 κολωνὸν 575. 1271 Eustath. ad
 Il. N. p. 917, 20 Κολῶνη καὶ
 κολῶ-

I N D E X

- κολώνεια, καὶ κολωνός, τὰ
 λήγοντα μὲν εἰς ὄξυ, μὴ ἀκρι-
 βῶς δὲ ἀποξυμμένα.
- κομήτης 161
 κομίζοι L. 2, 33
 κομίζον 569
 κομίζων L. π. 20. L. 16, 17
 κομίσαντος L. π. 55
 κομίσας L. π. 28. f. vi
 κομίσας L. 10, 13
 κομίσσαι L. 11, 14
 κομίστρια H. 9, 16
 κομόωντα L. 4, 4
 κορυβίζετε H. 37, 9
 κονίαισιν L. π. 73
 κονίη H. 37, 12
 κονίη 564
 κονίησι L. 7, 12
 κονισσαμένω L. π. 25. Respon-
 det verbum Hebr. קנעקל.
 κόπρω μηλείη, ἰππείη, ἡμιονείη
 F. 30, 3
 κόπων H. 84, 5
 κόρα H. 23, 3. 68, 8. F. 1, 15
 κόρασιν H. 22, 2
 κοραλία L. 15, 68
 κόρας H. 55, 4. 66, 5. de Aescu-
 lapio, vt κέρη de Deabus
 vetulis.
 κορέννουσθαι L. 18, 91
 κορέσαντο L. 15, 55
 κορεσθήμα L. 15, 27
 κορέσκσιν L. 7, 3
 κορεσσάμενοι L. 2, 29
 κορέσσης L. 18, 96
 κόροι H. 37, 21
 κόρον H. 31, 16
 κόρση L. 14, 4
 κόρσην L. 5, 4
 κορσιέντα L. 14, 1
- Κορύβαντας E. 20
 Κορύβαντες H. 37, 20
 Κορύβαντος H. 38
 Κορυβάντων 25
 κορυνίτιδες H. 50, 9
 κορυφήνδε L. v. 22
 κορυφώδης L. 14
 Κόρωνος 136
 Κόσμε H. 3, 3
 κοσμήτειρα H. 9, 8
 κοσμήτορες H. 30, 4
 κόσμοιο H. 12, 8. 26, 5. 65, 4
 κοσμοκράτωρ H. 7, 11. 10, 11
 κόσμον H. 10, 20. 12, 4. 18, 1
 κόσμον αἰοιδῆς 250. 1273
 κόσμος H. 67, 5
 κόσμος E. 39. H. 33, 14. 26. 79, 1
 κόσμος ἀθανάτης H. 25, 4
 κόσμος δέσποτα H. 7, 16
 κόττειν 1359
 κοτέσκες 533
 κραλίοιο L. 15, 2. 76. 97
 κῆρε 76. H. 33, 5
 κέρη de Deabus, credo, omni-
 bus, nuptis etiam, vetu-
 lisque; vt de ipsa Rhea,
 H. 13, 3. 43, 10. 55, 4. 78, 12.
 L. π. 36. L. 10, 10
 κέρην 22. 43, 1. 48, 1
 κέρης L. 10, 8
 Κερῆτες H. 30, 1. 37, 1. 20
 Κέρητα H. 38, 3
 Κερήτας E. 20
 κέρμιον ἄνθος F. 8, 16
 κέρριον 1336
 κῆροι L. 18, 67
 κῆρος 228
 κροτρόφει H. 35, 8. 39, 2. 13
 κροτρόφον E, 50, H. 64, 9

I N D E X

- ροτρόφον ποθέων H. 11, 8
 Φαγ ἔχουσι H. 50, 6
 Φον H. 80, 4
 Φόπτεροι H. 80, 6
 Φω H. 54, 23
 άατι L. 5, 8. 15, 56
 αεδαινόμεν' 994
 αεδαινόμενα F. 696
 αεδίη L. π. 5
 αεδίην 314. L. 10, 33
 αἰνῆ - ἐπέκρυνε F. 26, 1
 αἰνῆ περι πάντα F. 2, 39
 αἰνῆν 53
 αἰνῆσθε 473. 1294
 αἰνόντα F. 2, 22
 αἰπνοὶ L. π. 47. F. 26, 4
 αἰπνός 648
 αἰπνῶ 1030
 αἰναῆ H. 34, 5
 αἰναῆν 1355
 αἰναῆς 1354
 αἰνειαι 911
 αἰντεῖρα H. 9, 12. 26, 2. F. 29,
 4 et 5
 αἰντεῖραν H. 71, 1
 αἰντήρα 311
 αἰσιν H. 7, 5
 αἰταιῆ H. 65, 9. F. 32, 1
 αἰταιῆ νεσθς L. 11, 112
 αἰταιὸν H. 83, 5
 αἰτεῖς H. 15, 7. 32, 6. 67, 11.
 84, 3
 αἰτέοντα H. 26, 8
 αἰτροφόρον L. 15, 42
 αἰτροφόρον αρχὴν F. 10, 2
 αἰτὶ H. 11, 11
 αἰτίση H. 9, 25
 αἰτός H. 18, 19
 αἰτός L. π. 73
 αἰτύνει H. 2, 11
 κρατύνει ὄληκα H. 63, 8
 κρατύνεις H. 57, 8. 86, 1
 κρατυνομένην L. 15, 16
 κρέα L. 18, 83
 κρεάεσσι L. 17, 8
 κρεάτεσσιν L. 18, 90
 κρεῖα 402
 κρείων L. π. 66. L. υ. 74
 κρέων H. 10, 6
 κρημνόθεν 995. V. N.
 κρημοῖσι L. 15, 34
 κρηπίς 990
 Κρήτη 1347
 κρητήρα 582
 κρητήρι L. 2, 24
 κριθὲν H. 9, 24. 86, 8
 κρίναντες 849
 κρίνας H. 33, 19
 κριῶ 861
 Κροῖον F. 8, 26
 κροάλαις 497
 κροάλησιν 184
 κροάλοισιν 1099. 1231
 κροκόπεπλον E. 46. H. 70, 1
 κρόκος 918
 Κρόνος H. 12, 5
 Κρονίδαο L. 15, 95
 Κρονίδαο συγερεῖ L. 15, 47
 Κρονίδην 343
 Κρονίδης L. π. 11, 88
 Κρόνις H. 14, 6
 Κρονίης ἀλὸς nomine Apollo.
 4, 510 Hadriaticum intelli-
 gere videtur, in quod ex-
 oneratur Eridanus.
 Κρονίοιο H. 43, 5
 Κρονίοιο Ζηνός H. 70, 3
 Κρόνιον πόντον 1079
 Κρονίωσι 117
 Κρονίωσος F. 6, 30

Κρό-

- Κρόνοιο L. 18, 5
 Κρόνον 13. 424. E. 26. V. F. 8,
 27 it. F. 42
 Κρόνος L. 18, 10. ἐτέκνωσε πνεύ-
 ματα F. 22
 κρονότεκνος H. 3, 8. Caeli epi-
 theton, quia suo motu facit
 Χρόνον, Κρόνον.
 Κρόνος H. 13, 4. 26, 12. 47, 1.
 83, 1
 ΚΡΟΝΟΥ βασιλέως Inscri-
 ptio F. 5
 κροτάφες L. 5, 10
 κροσολύρα H. 30, 3
 κρουερήν L. 15, 70
 κρουερός πυρετός L. 17, 2
 κρουμοπαγής H. 79, 2
 κρουμοχαρείς H. 50, 12
 κρούοντα πόλεμον F. 1, 12
 κρυπατία I. π. 44
 κρύσαλλον L. 1, 1. 9, 15
 κρύσαλλος L. 7, 8
 κρυφία H. 54, 9
 κρύφιον H. 5, 5. 29, 3. 51, 5
 κρυψίγονον H. 49, 3
 κρυψίδρομοι H. 50, 3
 κτεάνων H. 71, 7
 κτεάτεσσι H. 13, 12. 71, 2. 10
 κτέρρα κτερεΐζαυ 544. vt Od:
 A. 291 parentare, iusta fa-
 cere.
 κτήματα H. 37, 16
 κυαναυγείς H. 23, 8
 κυαναυγέτιν H. 22, 1
 κυαναυγής H. 2, 3
 κυανέαις 680. 1158
 κυανέοις H. 15, 1. 54, 20
 κυανόπεπλε H. 34, 1
 κυανόπεπλον H. 21, 2
 κυανότριχας 1192
 κυανοχαΐτα 1276. E. 5. H. 1
 κυανοχαΐτην 343
 κυανοχετέων L. 2, 21
 κυανόχρωος H. 3, 7
 κυανόχρωοι H. 69, 6
 κυανώπισιν H. 54, 22
 Κυβέλοις 22
 κυβερνήτειρα H. 9, 3
 κυκλίωσι H. 54, 21
 κυδαίνεσκεν 61
 κυδαίνων 239
 κύδηγεν L. 10, 10
 κυδιάνειρα H. 9, 5
 κύδιμος H. 33, 5. 47, 1
 κύδος 873. L. 18, 38
 κυδρόν 14
 Κυδωνιάς Diana a loco cultus
 H. 35, 12
 Κύζικον 522. 567
 Κύζικος 499
 Κυζίκος 593
 Κυθρείη H. 41, 7
 κυκωνών F. 16, 5
 κυκωνώνος 319. 325 Potus misti
 Conf. Ιλ. Λ, 630
 κυκλάδας H. 59, 6
 κυκλαμής 915
 κυκλάσιν H. 52, 7. 55, 5
 κυκλείται F. 6, 17
 κυκλίωσι H. 42, 8
 κυκλοέλικτα H. 7, 11
 κύκλον H. 82, 3. F. 7, 25. άκα-
 νοϊο F. 44
 κυκλοτερής H. 9, 23. F. 2, 26
 κυκλέμενον 895
 κύκλος 206. άκαανθ F. 7, 24
 Sed 323 intelligo orbes,
 quales inter σκεύη τραπε-
 ζών τὰ πρὸς τροφῆς ύπηρε-
 σίαν memorat Pollux 10, 8:
 κυκλῆται

I N D E X

ἄστα 744
 ἄω L. 11, 20
 ἄωπαρ 175
 ἄμενον L. 15, 75
 ἄμενα L. π. 38. L. 7, 13
 ἄδομενοι L. 12, 9
 ἄληνης 135
 ἄληνίδα L. 15, 45
 ἄα 1265
 ἄνευσαν H. 21, 2
 ἄσι H. 16, 8. 73, 4
 ἄτ' L. 15, 14
 ἄτα H. 21, 4
 ἄθαλής H. 16, 5
 ἄγεσίοις H. 55, 7
 ἄε L. υ. 53, 66
 ἄεσιν L. 11, 99
 ἄγεσίησι L. 11, 88
 ἄγέτι H. 35, 5
 ἄτρον F. 18, 1
 ἄειρον 914
 ἄριδος H. 21, 7. 55, 8. 64, 7
 ἄριν H. 2, 2
 ἄρις 476
 ἄρογενές H. 54, 15
 ἄπρον 30. 1280
 ἄπρω H. 41, 7. 54, 24
 ἄρβαντ' H. 38, 2
 ἄρμα 1182
 ἄσεν 398. 880
 ἄηῖσι 904
 ἄηδα 819. 1004. V. Apoll.
 2, 401 it. 1271
 ἄτος 354. κραδῆς F. 1, 6
 ἄτας 58. 763. 832. 929. 1016
 ἄκυτῆ H. 56, 1. 70, 2
 ἄμα 541. κῶμ' 555. de somno
 naturali 1011. de medicato
 somno draconis

κῶμον τριετῆ H. 52, 5
 κῶμας H. 64, 7
 κῶμων ἀγέτα H. 51, 7
 κωπήεντα 317. 978
 κωρυκιῶτα H. 27, 8. Mercurii
 epith. Corycaeus. Sed
 V. N.
 κωφὰ 1101

Λ

Λᾶαν L. 1, 2. 2, 1. 35. 37.
 3, 1. 5, 7. 14. 11, 9. 28. 13, 1.
 18, 18. 47
 Λᾶας L. 18, 21
 Λάασι 609
 λαβῶν κατὰ F. 2, 37
 λαγωγός L. υ. 57
 Λᾶε L. 9, 10
 Λάξεο L. 1, 1
 Λάξετο 727. L. 18, 41
 λαζομένεος (ποτι) 833
 Λάζοντο 1177
 λαθέσθαι 141
 Λάθρα 642
 λαθριδίη 886
 Λᾶϊ L. 11, 45. 75
 Λαίλαπαρ H. 18, 5
 Λαῖνεοι L. 15, 38
 Λαῖνος L. 15, 23
 Λαῖτμα 456. Homeric vox,
 cui respondere videtur
 "Aequor."
 Λαίφρα 759
 Λαιψηροῖς 1290
 Λαιψηροῖσι 110
 Λαιψηρόν H. 81, 1. L. 18, 45
 Λαιψηρῆς 338
 Λαιψηρῶ L. υ. 16
 Λάλος τρόπις 707
 M m

λαμ-

- λαμπάδα 327
 λαμπαδόεσσ' H. 39, 11
 λαμπετή H. 8, 9
 λαμπετόωσα L. 9, 13
 λαμπετόωσαν L. π. 89
 λαμπόμενε H. 65, 2
 λαμπομένη H. 8, 12
 λαμπροΦαής H. 77, 2
 λάμπων H. 55, 5
 λαοβοτείρης L. 18, 73
 Λαοδόκος 146
 Λαοδόχ. 134
 Λαομυδοντιάδης L. 11, 45
 λαοσσόον L. π. 10. Homeri
 scholiastae et concitato-
 rem populorum et serua-
 torem interpretantur. Puto
 Herculem potius caelum
 ascendisse, quatenus ser-
 uator est.
 λαοσσόος L. π. 58
 Λαπίθα 414
 Λαπίθαις 169
 λαρόν μέθυ dulce. Homer. 1235
 λασία σκηή L. υ. 69
 λασίης L. 4, 7
 λαοίοισιν ἔρσειν L. 11, 98
 λάσιον 199. L. 2, 26
 λασίων 75
 Λατίων 1246
 λάχες, 2
 Λάχισι H. 58, 16
 λαχνηέντας F. 8, 15
 λάχνην L. 5, 8
 λαῶν H. 33, 10
 λειβέμεν 546
 λέβης L. 18, 75
 λέβητα L. 7, 12
 λέβητος L. 7, 10
 Λειβηθριάς νει Λειβηθριάς F. 46
 Λειβήθρων 50. 1371
 λειμῶνα H. 17, 2. L. π. 81
 λειμωνιάδες H. 42, 3. 50,
 80, 3
 λειμωνιάσιν H. 28, 12
 λειμῶνος H. 17, 13
 λειπομένη H. 8, 4
 λείριον 251
 λείψανα L. 18, 92
 λείψας α λείβω 315
 λέκτρα 476
 λέκτροις H. 70, 3
 λέκτροισι H. 29, 7. 55, 9
 λεκτροχαρής H. 54, 9
 λέκτρων H. 40, 7
 λελαθῆσα 874
 λελάθεθε 1225
 λέλειπται L. 10, 32
 λελείψεσθαι L. 11, 108
 λελημένοι 635
 λελίητο 1259. V. ἐλλιαιστο 4
 Πελίων 1071
 λελογχώς 80
 λέοντα L. π. 29
 λέοντος L. 16, 9
 λεοντοσέρην L. 16, 10
 λέοντων H. 26, 3
 λεπιδάφον. L. 9, 6
 λεπιδωτός L. 9, 9
 λεπταλέην L. 11, 111
 λεπταλέοι L. 2, 19
 Λέρυς 208
 λευγαλέωφθανάτω L. π. 74. 4
 χει F. 31, 7. i. ὀλεθρίω, H
 mericum.
 λευκανήσι L. 15, 45
 Λευκοθέαν H. 73, 1
 Λευκοθέην E. 35
 λευκὸν ὕδωρ H. 58, 3
 λευκοίλενος 772

I N D E X

- τεις H. 33, 11
 χείμονες H. 50, 10
 σοι 770
 ση H. 28, 14
 σοι H. 1, 10
 ρος L. π. 35. L. 10, 12, 11, 23
 ρων H. 1, 2
 ρν 821
 ρν F. 728
 ρειν L. 17, 3
 ραιον L. 2, 7
 ρει H. 60, 6
 ρην H. 76, 11
 ρης H. 84, 8
 ρομέριμν' H. 2, 6
 ρῆρες 827. L. π. 40
 ρῆρων L. 15, 74
 ρνιάδεσσι 475
 ρνοιο L. 11, 15
 ρνον 29
 ρνω 470
 ρωία H. 53, 9
 ρωίς H. 40, 5. 51, 2
 ρεταμ L. 12, 6
 ρτοῖδη L. 20, 5
 ρτοῖδην L. 11, 54
 ρτοῖδης L. π. 8
 ρτῆς υἱῆ F. 32, 1
 ρτώ E. 19. H. 34, 1
 ρνθεά 584. Sed leg. vid.
 διανθεά
 ρανομάνναν H. 19, 21
 ρβύη 100
 γ' 594
 γείαν 417
 γνός 969 fuligo.
 γνόν 359. 1100 ἔρον. Semper
 venti epitheton apud no-
 strum. Eustath. ad Il. O. p.
 1040. Λιγύς ἀπλῶς ἐπὶ Φω-
- νῆς ὀξείας ὄθεν κρη λιγυῖς
 ἔνεμοι.
 λιγυραὶ H. 50, 9
 λιγύς 1238
 λιγύφωνον, 5
 λιγυφώνες H. 76, 2
 λιγυφώνων ἔσπερίδων F. 17, 2
 λιθάκεσσι 611. Homericum
 non minus quam λιθάδες.
 λίθοι L. 11, 66
 λίθοιο L. 1, 6. 2, 24. 11, 110.
 12, 16
 λίθοις L. 11, 73
 λίθον L. 11, 90. 15, 95
 λίθος L. 5, 6
 λιθάμενον L. 9, 4
 λίθων L. 11, 64
 λιχνίτα H. 51, 3
 λιχνίτην H. 45, 1
 Λιλύβαιον 1248
 λιμένας 631
 λιμένος 270. 358
 λιμένος μυχῶ 1303
 λιμένων 372
 λιμνακίδων 644
 λίμνη 1198
 λίμνην 158
 λίμνης ἔρανιας H. 58, 2
 λίνιοι L. 18, 67
 λίνον L. 16, 23
 λίπα L. 18, 94
 λιπαραῖον L. 18, 51
 λιπαρᾶς H. 68, 12
 λιπαροκρήδεμος 623. Homeri
 sunt λιπαρὰ κρήδεμνα Od. A,
 334 de velo Penelopes.
 Hic turritam Rheae vel
 Cybeles coronam indicat.
 Nempe etiam Od. N, 388
 M m 2 sunt

I N D E X

- sunt Τροίης λιπαρὰ κρή-
 δεμνα.
 λιπαυῆ H. 17, 2
 λιπέξ 154
 λιπέσθαι L. 11, 104
 λιπόπνοον H. 17, 9
 λισσῆς L. v. 70
 λισσοῖς 1264
 λισσομένοις E. 51
 λισσόμενος 51. 1175
 λισσομένω 83
 λίσσοντο 943
 λιταὶ 106 Preces, Deae Ho-
 mericae Il. I, 498 sq.
 λιταῖσι 616. H. 86, 9
 λιτανεύων H. 86, 11
 λιτῆς 91 γαίης, simplicis, ni-
 hil iam lapidum, metallo-
 rum etc. habentis.
 λιῖτι 875. 1221
 λίτουαι H. 4, 6. 20, 6. 40, 9.
 43, 10. 84, 9. 85, 16
 λιτόμεθα H. 81, 6
 λυκοεργέ, 7
 τὰ λόγια F. sub 8, 16
 λογισμοῖς H. 18, 22
 λογισμὸν H. 76, 5
 λόγοισιν H. 54, 28
 λοστρά L. 11, 23
 λοιβεῖς 573. H. 5, 21
 λοιβαῖσι H. 18, 20
 λοιβάς 545
 λοιβῶν H. 58, 19
 λοιγὸν L. 11, 15. 15, 86
 λοιμὸς F. 2, 15
 λοξία H. 33, 7
 λωτρά H. 54, 19
 λοχεία H. 35, 3
 λοχευθεῖς H. 55, 9
 λοχίαις ὠδίσι H. 25, 5
 λόχον 43. 228
 λόχος 111. 1298
 Λυαίς f. 8 H. 64, 7
 Λυγαεὺς 179 locus de
 classicus
 λυγρὸν 18
 λυγρῶ 103. 1233. vbi V. N.
 λυδοῖσι H. 48, 6
 λῦε H. 79, 3
 λῦει H. 32, 2
 λυθεῖς L. 11, 38
 λύθεν 626
 λύθρον L. 15, 50. 58
 λύκαινα H. 54, 11
 Λυκαῖον 1206. Nondum
 feruauit, qui hic in Hispa-
 niae ora occidentali Lae-
 caeam terram, campum
 etc. poneret
 Λύκοιο 716. Apoll. 2, 726
 Λύκος 717
 λυκτονίην 1277
 Λυκωρεῦ H. 33, 1
 λύματ' L. 15, 82
 λύματα H. 13, 13. Interdum
 ipsa mala, quibus solui et
 liberari volunt homines
 interdum corpora, quibus
 ad purgandum et expian-
 dum vsi sunt. Vtraque
 remouere a se solent etc.
 vtraque vocantur piacula
 λύοντ' ἐκ 1341
 λύσσα H. 1, 9
 λύπης H. 72, 6. 84, 6
 λυροεργέ 7 V. N
 λῦσαι τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος 1319
 λύσατε 1151
 Λύσειον H. 41, 4. V. λύσιον
 λύσεις 37 interpretationes
 Signa

signa, Prodigia, sunt in-
tar aenigmatum: haec, vt
iodi, soluenda.

is H. 49, 2. 8

ἰζών H. 1, 7

ἰζωνε H. 35, 5

ἰμαλεῖς H. 69, 9

ἰμερίωνε H. 26, 6. 35, 5. 84, 5

ἰν H. 85, 15

ἰπήμονες H. 1, 11. 58, 20

ἰσαν 908

ἰσεῦ H. 51, 2

ἰσήρεις H. 68, 6

ἰσῶπις 977

ἰσῶταν H. 65, 12

ἰσῶσαν ἔριν εἴησον H. 64, 6

ἰωσιν H. 85, 11

ἰειρα H. 9, 17. 31, 13

ἰηρία H. 35, 7

ἰηριάς H. 13, 7

ἰήριον μαρτυρίαν τιθέμεθα

H. 14, 2

ἰο 592

ἰο 1305

ἰρα καθαρμῶν 1363

ἰρνοισιν L. 11, 29

ἰβην L. 11, 4

ἰβης I. 11, 78

ἰβήσαιτο F. 8, 33

ἰτὰς 1283

M

Μάγνησαν L. 10, 19

μαγνήτην L. 10, 1

μοιο L. π. 72

μοισι L. 18, 56 in Assyria.

μοῖσι L. 2, 29

μόν L. 2, 2

μοία F. 10, 1

Μαιάδος H. 27, 1

Μαιάνδρον 152

Μαίης L. π. 2

μαίης L. 11, 36

μαίμησε L. υ. 43

μαιμώντες 415

μαιμώνωσα 880

μαινάσι θ' ἀγναῖς H. 44, 3

μαίνει θνητὰς H. 70, 6

Μαιώτας 1058

Μαιώτιδα 1062

Μαιῶτις 1052

μάκκαρα H. 1, 13

μάκκαρ H. 72, 7

μάκκαρες 332

μακάρων 426. L. 18, 31

μακροβίων 1105

μαλακνείοισιν 1352

μαλακή L. π. 35

μαλακόφρονα Η[68, 17

μαλακόφρονες H. 58, 15

μαλείης 1231

Μαλεώτιδας 1350

μανδραγόρης 917

μάνθανε E. 1. Scal. praei.

μανθαισι H. 31, 6

μανίχην H. 65, 12

μανίησι H. 45, 5

μχνικηῖ H. 50, 14

μανικὲ H. 44, 5. 51, 1

μάνναν H. 77

μαντείας 33

μαντήϊον H. 78, 3

μαντοσύνας L. 11, 57

μαντοσύνην 188

μαντοσύνητι 940

μάντι H. 11, 5. 33, 4

μαραινομένη L. 15, 11

μαρανθὲν L. υ. 41

Μαριανδύνοισι 742. Apoll. 2, 725

M m 3

μαρμαίρει

- μαρμαίρει H. 18, 15
μαρμαίρη F. 7, 22
μαρμαίροντες H. 37, 10
μαρμαρέων ἄσρων F. 6, 23
μαρμαρυγαῖς H. 6, 11
μαρμαρυγαῖσι 810
μαρναμένοις 843
μάρνασθαι L. v. 44
μάρπτεισι 1109
μάρπτω L. 17, 2
μαρτυρίαν τιθέμεσθαι λυτήριον
H. 14, 2
μάρψαι L. v. 19
μαστεύειν 1023
ματεύεσθαι H. 40, 2
μάστιγι H. 7, 19
μαστοῖσιν μεθύοντα L. 2, 31
μάχαισιν H. 32, 3
Μαχαιονίης L. 11, 5
μάχεσθαι L. 11, 102
μαχλοσύνησιν L. 10, 17
Μαῦροι f. Ταῦροι 742
μεγαβραμέτω 747
μεγάθυμος H. 34, 2
Μέγαιρα 966. H. 68, 2
Μέγαιραν L. 18, 87
μεγαίρει L. π. 81
Μεγαίρης L. 2, 35
μεγαίροντες L. 15, 83
μεγαλωνηγῆτορα H. 72, 1
μεγαλαυχῆς H. 62, 3
μεγαλήτορος 1373. H. 50, 1
μεγαλόβρομον 461
μεγαλώθυμα E. 11. H. 11, 10.
22, 3. 31, 3. 35, 2
μεγαλώθυμαι H. 59, 1. 69, 1.
75, 2
μεγαλώθυμον H. 71, 3
μεγαίραισι L. π. 22
μέγαρες L. 18, 100
μεγάρω L. 11, 29
μεγαθηνός H. 11, 1. 12, 2. 49.
64, 1. 65, 1
μεδέοντα F. 1, 16
μεδέων 135
μέδοντα 89
μεδέηκαν 1029
μεδέμεν L. 10, 6
μεθερπύζειν L. 11, 83
μέθυ 399. L. 6, 7. 18, 77, 99
μέθυ λαρόν 1235
μεθυώτην H. 46, 1
μεθύοντα μαστοῖσιν L. 2, 33
μείδησ' F. 16, 4
μειδίαισι L. 5, 3
μειδιώσα H. 83, 7
μειλίγματα 571. Placamenta
pianina, quibus DI in-
feri placantur. Od. K, 217
μειλίγματα θυμῶν sunt, offae
canibus placandi causa ob-
iectae. Magis ad nostrum
facit Aeschyli Eumenid.
107 χοῶς δ' αἰόνας, γὰρ
λια μειλίγματα.
μειλίξαντο 601
μειλίξαιτο 788
μειλιξάμενοι 936
μειλίσσεσθαι L. 9, 23
μειλιχίαις 83
μειλιχίαν H. 71, 2
μειλιχίου Δία H. 72, 2
μειλιχίαις θεῶν E. 30
μείλιχον 75
μείλιχος L. v. 54
μείωσι H. 12, 7
μελιγχροῖην L. 18, 80
μέλαιναν γενέθλην ἐρπαστέ L.
18, 42
μελαινομέναις L. 16, 12

εναυγέα 511
 ενήφατον 419
 ενηφόρω Ifide H. 41, 9
 άνιππος L. 11, 93
 ενόχροα L. 11, 19
 κς έχωρ L. 12, 14
 κς ύδρος L. 11, 105
 έαγρος 156. 160
 εάτιδος 203
 εταμ δικασπολίη iustitiae
 iudet 379
 έτην H. 84, 7
 η H. 65, 7
 ήσει 282
 βοίης 165
 γλώσσοιο L. π. 52
 γηριν 72
 γηρυν 418
 ηδῆ 615
 ηδέα III. L. 10, 22
 ηδέος 403
 κρήτοιο L. 2, 31
 ίσσης L. 18, 94
 ισορρότων 572
 ιτι L. 18, 28
 ιτος L. 14, 9
 λόντων H. 85, 2
 κσα H. 33, 15
 λπομένη H. 75, 8
 λάσι 829. L. 11, 86
 ιάωτα L. υ. 30. 44
 ιάωτας 1250. L. 18, 92
 ινεο L. 15, 100
 ινήμεθα 458
 ινημένος L. 11, 49
 ινηθαμ L. 11, 127
 ινηθαμ οδόντων L. 11, 78.
 Grauida significatione fere
 semper ponitur, vt etiam

ipsum conatum agendi
 comprehendat.

Μέμνονα L. 18, 53
 Μέμφιν 44
 Μεμφίτ' H. 33, 2
 μενεαίνει L. 10, 16, 11, 83
 μενεαίνειν L. π. 26
 μενεαίνεν L. 11, 101. 15, 40
 μενέδακος 537. 'Αθήνη, nu-
 men Rheae tumultuosae
 Deae cognatum.
 μενεί L. 11, 129
 μενεχάρμης 214
 μενίπη ead. forte quae Αβαρ-
 βαρέα L. 11, 117. v. v.
 μενοεικέα 1200
 μενοινα 281
 μενοιήσει L. π. 85
 μενοιων L. 18, 7
 Μενοίτιος 190
 μένος H. 86, 9. L. υ. 43. L. 7. 9.
 11, 67. 15, 2. 20, 2
 μένος αίνον L. π. 23
 μένος 'Ηρακλῆος 655
 μένος ηὔ 'Ηρακλέος E. 13
 μένος 'Ηφαίστη E. 10
 μένος λίθοιο L. 1, 6
 μένος ολόον L. 12, 5
 Μερετοῖο 134
 μεριμνῶν H. 58, 9
 μέρισμα H. 4, 2. 10, 16
 μερμήριζε 766
 μερόπεσσι 452
 μερόπων 63. H. 77, 7
 μεσάταις IIII
 μέσατον 534
 μεσηγύ 1045
 μεσηγύς adiect. F. 19, 12.
 μεσόδμη 1150
 μεσόκρανον F. 36 extr.

Mm 4

μέσσα

- μέσσα L. 11, 77
 μεσσατίοι 1042
 μεσσατίων 1355
 μετὰ χειρὶ 249
 μετάθεθε H. 68, 17
 μετασπόμενος L. υ. 16. 22
 μετασρωΦάθω L. 18, 98
 μετακίαθον 1138
 μετέπρεπεν 167. 804
 μετοπωρινὰ H. 28, 14
 μέτρω L. 14, 7
 μηδαμὰ F. 32, 7 nihili, nauci.
 Μήδεια 865. 987. 1014. 1337
 Μήδειαν 793. 1021. 1173. 1220
 Μηδείας 778
 Μηδείης 1028. 1305.
 μηκάδος L. 2, 3
 μήκων μέλαινα 919
 μήλα 504. χρύσεια F. 17, 2
 Μηλινόην H. 70, 1
 μήλοιο L. 16, 7
 μήλοισι L. υ. 58
 Μήλας 24
 μήλων L. 2, 15
 Μῆνα E. 40
 μήνη 511. H. 8, 2. L. 12, 11
 μήνην vocant homines, quam
 DI σελήνην F. 9, 1
 μήνης 1107. E. 4. F. 2, 1
 μήνιν 174. H. 36, 7. 38, 9. 74, 8.
 μήνιν αἶδα F. 18, 7
 μηνύματα H. 85, 16
 μηνυτήρ' H. 40, 7
 μηρία L. 1, 15
 μήρινθα 595
 μήρινθα δολιχὴν 1095
 μήρινθον 241
 μηρύσαντο 633
 μηρῶ H. 47, 3. L. 11, 9
 μήσαντο 1045. vid. leg. νήσαντο.
- μήσατο F. 9, 1
 μήσεται 1321
 μήτηρ H. 25. 1. 26, 1. 40, 1
 μήτηρ ἀνάγκης H. 54, 3
 μήτηρ ἐρώτων H. 54, 8
 μήτηρ χρόνης H. 8, 5
 μητέρα H. 20, 7. 81, 7. L. 11, 9
 μητέρα ἀθανάτων Ἀττιν L. 11, 9
 μητέρας L. 2, 20
 μήτηρ H. 13, 8. L. 11, 68
 μήτηρ χθονία H. 48, 4
 μήτι H. 31, 10
 μήτιν 194
 μήτιν ὑφαίνων 840
 μήτιον 1330
 Μῆτις F. 6, 19 et 8, 2
 μητίσατο 22
 μητροπάτωρ F. 3, 5
 μητρὸς θεῶν H. 26
 μητροτρειφῆς f. τραφῆς H. 5, 1
 μηχανόωνται L. π. 44
 Μήχης 24 an Μήλας V. N.
 μισαίφονον L. 11, 15
 μίγα 338. 789. 904
 μίγα θυγατέρεσσιν 796
 μιγαζόμενας 341
 μίγδην 740
 μιγεῖς L. υ. 58
 μιγεῖσα 117. 218
 μιγέντα L. 2, 31. 18, 81
 μιγῆναι 476
 μιγνύμενος L. 18, 27
 Μιλῆτοιο 151
 μιλτοπάργος L. 16, 6
 μίμημα F. 7, 16
 μίμνεσκεν L. υ. 18.
 μίμνεσι 87
 Μῖν in ὑμῖν mut. 1234 μιν ian-
 gendum cum praecedentē
 ὄν 729. Vid. vvv.

- ινύαις* 96. 1040. *Gentis Boeoticae vel Thessalicae nomen*, unde plerique Argonautae, qui hoc nomine apud nostrum et reliquos scriptores ob eam rationem veniunt, tanquam proprio. De origine eius V. Steph. Byz. et Hoelzl. ad Apollo. 1, 229
ινύαισι 80. 93. 441. 451. 767. 1268. 1345. 1363
ινύας 109
ινύηας 277
ινυήϊον 252
νύης λόχος 588 per appositionem dictum videtur.
νύθοντα L. 2, 15
νύθασιν L. 16, 15
νυνθάδιον L. 11, 69
ινυῶν III
ξ 962. Eiusdem significationis, cuius *μίγα*. Ἐπιμίξ Homericum.
ἴξειεν L. 14, 7
ἴσγειν L. 9, 5
ισγόμενον 169
ἴσγων 163. L. 15, 85
ἴσην H. 41, 3
ἴσης H. 41
ἴσος F. 2, 14 contr. *χάρις*
ἰτρηφόρα H. 51, 4
ἰχθεῖς L. 14, 1
ἰνήμην H. 63, 13. 76, 9
ἰνήμης H. 76, 3. eius elogium F. 28, 18 sq.
Ἰννημοσύνη F. 28, 16
Ἰννημοσύνην E. 17. H. 76, 1. F. 8, 23
Ἰννημοσύνης H. 75, 1
ἰννημοσύνησιν H. 27, 12
ἰννώεθα 553
ἰνώοντο 620
μόθρον 517. 770
μοῖρ' 140. L. 18, 39
μοῖρα H. 42, 7. 68, 16. L. 18, 14
μοῖρα ἀπειρέσιοι H. 58, 1
μοῖρα τὰδ' ἐπεκλώσαντο 709
μοῖραν H. 33, 20. L. v. 37. κατὰ μοῖραν F. 37, 2 per partes singulas.
μοῖρας L. 18, 71. 89
μοιράων H. 58, 21
μοίρης H. 16. 7. 17, 6. 56, 7
μοιρίδιοι H. 6, 6
μοιρίδιε 1285
Μοιρῶν 105. 54, 5
μόλ' H. 61, 10
μόλε H. 24, 7
μολεῖν 172. 344. 654. H. 17, 19. 49, 10
μόλετ' H. 58, 16
μόλη 768
μόλοις H. 26, 2
μόλοιτε H. 75, 11
μολόντες 887
μολπῆ 248
μυνογενές H. 31, 1
μόρον H. 73, 6
μύρσιμον 523. L. 18, 13
μύρσιμος L. v. 51
μορσίμω H. 58, 8
μορφαί H. 39, 17
μορφαῖς H. 23, 5
μορφᾶς 879. V. N.
μορφῆν H. 38, 8
μορφῆς H. 70, 7
Μοσύνοισι 740. V. Apollo. 2, 379 it. 1019
μόχρον I. v. 61. 63

. I N D E X

- μῆσχος μονόκερως** primus dies
 mensis F. 36 post 4
μενογένεια Proserpina Cereris
 H. 28, 2. F. 34 extr.
μενογενής H. 31, 1 Pallas e fo-
 lo Ioue nata H. 39, 16. F.
 2, 23
μενουχίη 1074
μενουχίης 933. V. Callim. H.
 in Dianam 259 et ibi Spanh.
 Lunae epitheton videtur,
 quae μένη νύχτιος est, cum
 plena est: vt solem a so-
 litudine quidam dictum
 volunt.
μυσαγέτα H. 33, 6
Μῦσα 75, 2
Μυσαῖος 306. E. 1. F. 1, 3
Μέσας H. 76, 2
Μέσας ἀγνάς ἐννέα E. 17
μυσοπόλοις H. 17, 18
μυσῶν ἀρμονία F. 28, 15
μοχθίζοντες 1069
μόχθον L. π. 65
μόχθων L. π. 64
 f. **μοχλίσειν** 236
Μόψον 126. 946. Maiores par-
 tes Mopsō videtur assigna-
 re, quam noster, Pind.
 Pyth. Δ, 337 sqq.
Μόψος 940
μύδροισιν 894
μυθεῖτ' L. 15, 6
μυθίζοιτο 189
μῦθαι L. 20, 17
μῦθοισι L. π. 87. L. 16, 27
μῦθον L. 11, 58. 18, 57. 20, 4E
Μυρμιδόνος 132
Μύτια 629
μύσας 1230. L. 15, 8E
- μυσαγωγία** Θεοπαράδοτος
 23 pr.
μύταις II. H. 17, 19. 22, 7. 23,
μύσαισιν H. 43, 11
μύσας H. 74, 5. 83, 3. 84, 10
μύση H. 40, 10
μυσηρία H. 43, 9. 78, 10
μύσησιν H. 35, 13
μυσικόν L. 18, 86
μυσιπαλέυεις H. 41, 6
μυσιπολεύτης H. 75, 7
μυσιπόλοις H. 24, 7. 67, 12
μυσιπόλοισιν H. 47, 6
μυσιπόλον H. 48, 2
μυσιπόλος H. 78, 12
μύσις 903
μυχάταισιν 695
μυχάτοις 750
μυχάτε 1252
μύχια H. 68, 3
μυχίοις H. 22, 6
μυχόν 745
μυχός 84
μυχῶ H. 36, 3. 58, 4
μυχῶ λιμένος 1303
μυῶν ἀγέλας L. 15, 94

N

- Ναάτας** 753
ναάεις H. 12, 8
ναετάρωντες H. 37, 4
ναετάρων H. 36, 5. 44, 6
Ναῖσι H. 53, 6
νάμα H. 50, 17
νάμασι H. 18, 4
νάματα 492
νάματος F. 2, 28
νάπαισι H. 31, 5
καρθηνοφόρον f. ρου H. 41, 1
 νασμοῖν

- σμοῖσι liquoribus H. 21, 8
 de aqua
 σμῶν 572 de melle
 κυβόλα 144
 κύπλιος 200
 υσιδρομον H. 73, 10
 υσίν H. 21, 6
 υτιλής 726
 ἕζων H. 53, 5
 ἕτοις H. 33, 22
 ἕτοισιν H. 31, 14
 ἕτη L. 12, 15
 ἕτης H. 33, 17
 ἕτοισιν L. 15, 34
 βροήν 447. νεβρῆς F. 7, 17
 Βριδοςόλε H. 51, 10
 εἰσα 359. 760. 1195. de na-
 uigatione vbiq̄ue, praeter-
 quam 771. De νόσω f. re-
 ditu in patriam Od. Δ, 88
 et 701 it. E, 19 nempe qui
 nauibus fit. Vid. V V.
 D D. ad Hesych. ἐπινείσε-
 ται, ἐπελεύσεται. In or-
 thographia syllabae primae
 fluctuant inter νει et νισ et
 νη. Vid. 724. et conf. Νόσας.
 ἡνίδος L. v. 64
 ἡατα τάρταρα F. 6, 4
 ἡατον 91
 ἡίλος 45
 ἡάθεν 1252
 ἡκρῆς L. 11, 71
 ἡκρῆν τε θάλασσαν 1080
 ἡέμεσι H. 60, 1
 ἡεσιζεται F. 11, 4
 ἡεμουται 1111
 ἡογίλα L. 11, 35
 ἡογνός L. v. 15
 ἡοήλικας H. 86, 7
 ἡέβροιο F. 7, 14
 ἡομούσας H. 42, 10
 ἡεόπλυτα L. 18, 67
 ἡέρθε H. 33, 14. L. 11, 106
 ἡέρτερα H. 2, 10. 56, 2. 77, 5.
 L. 14, 11
 ἡερτερίων 1369
 ἡευρίταο L. 19, 1
 ἡευρίτης L. 19, 7
 ἡεύρων L. 9, 9
 ἡεῦσεν 247
 ἡεῦσον H. 64, 7
 ἡεφέλαι H. 20, 1
 ἡεφέλαις H. 81, 3. L. 7, 3
 ἡεφέλας H. 81, 5
 ἡεφέλη L. π. 79
 ἡεφέλην H. 37, 12
 ἡεφέων H. 21, 7
 ἡεφροῖσι L. 1, 19
 ἡέω H. 74, 4
 ἡηδύας 961
 ἡηδυμος 536
 ἡηδύν L. 7, 10
 ἡηδύος L. 12, 18. 14, 11
 ἡηδύς ἰερῆ Iouis F. 6, 36. F. 8, 8
 ἡηῖ L. 15, 72
 ἡηιάδεσσι L. 18, 44
 ἡηλήϊος 153
 ἡημερέτα L. 5, 7. 11, 17. 41
 ἡηνεμον αἰτην 542. 1127
 ἡηόν L. 1, 4
 ἡηός 641
 ἡηός κίεν 1143
 ἡηπιάχοισιν L. v. 33
 ἡηπιον L. 11, 31
 ἡηπιτύοισι L. π. 6
 ἡηρέα 334
 ἡηρέως H. 22. 23, 1
 ἡηρηῆα L. 15, 75
 ἡηρηίδων H. 23

νήσαντο 1045 vid. leg. pro *μή-*
σαιντο.
νησίαν H. 40, 4
νηυσίν H. 73, 9
νήχεται L. 11, 85, 15, 14
νηών H. 73, 5
νικαυγείς H. 2, 14
νίκη H. 32, 7
Νίκην E. 36
νίκην L. π. 24
νίκης H. 32
νικηφόρος H. 31, 13
νιν ἔδοξε 776 sibi videbatur vi-
 dere.
νιν προ αὐτήν 936
νιφάργισιν 667
νιφόντος 1281. H. 58, 12.
νοερὸν F. 1, 6 *νοερῶς* F. 38, 4
νόημα H. 68, 9
νοήματος L. π. 76
νοήσεις L. 9, 14
νόθος 185. 208
νομάδας 1075
νόμιαι H. 50, 11
νομίμοις H. 63, 11
νομίαι H. 53, 4
νόμοισιν H. 63, 4
Νόμον H. 63. 2
νόον H. 76, 4. 85, 4. L. 2, 9
νόος H. 58, 14. 85, 7. L. υ. 38. L.
 4, 2, 5, 2. 7, 7. *πατριὸς* F.
 38, 1
νόε L. 2, 38
νοσήσωμεν 347
νόσοιο 51. *Νόσαν* et *νοσεῖν* pro-
 prie, nominatim apud
 Homerum, dici de reditu in
 patriam, dubitatione ca-
 ret. Sed de eo quaeritur,
 an etiam de alia profectio-

ne, itinere, navigatione
 a bono auctore vsurpetur?
 Iam obseruauit Phauori-
 nus, *κέται παρ' Ὀμήρου κατὰ*
ἀντὶ τῆ ἀπλῶς ἐλθεῖν. Vetus
 est Barnesius hac obserua-
 tione ad Od. O, 119 (117)
Κεῖσέ με νοσήσαντα. Clar-
 ckius ait, hic etiam lo-
 cum habere *νόσον* proprie
 dictum, qui tamen in
 reditu suo domum versus
 apud Sidoniorum regem
 diuertisse potuerit. Ar-
 gute ista dicuntur; et pos-
 sent forte etiam ad h. l. ac-
 commodari, vt Iason boni
 ominis causa *νόσον* nomen
 adhibeat, vbi de *σόλω* et
 expeditione tota sermo
 erat. Verum Barnesius ex
 Euripide suo certus erat,
 quid *νόσος* et *νοσεῖν* signifi-
 cet. In Rheseo 427 ex ipsius
 Rhesi persona dicitur, *Μέλ-*
λοντι νόσον τὸν πρὸς Ἴλιον
παραν. Hic nulla ratione
 effugies, ne *νόσος* sit ex-
 peditio, quam Rhesus e
 patria sua Threce, ad Tro-
 ianos iuuandos susceperat.
 Et in Helena, cuius fabu-
 lae scena est in Pharo Ae-
 gyptia, v. 481 narratur de
 Helena, *Ἡ Τυνδάρει παῖδι*
ἢ κατὰ Σπάρτην ποτ' ἦν -
Λακεδαιμόνος γῆς δαῦρο νο-
σήσασ' ἄπο. Haec diser-
 tius ponere non poenituit,
 tum ad dictionem poematis

tis nostri tuendam: tum ne Clarckii auctoritas, quam merito suo magnam habet, fraudi esset. Addere et hoc lubet, verbum *νέεσθαι*, vnde *νόσον* derivant Grammatici, de alio etiam quocunque itinere, nauigatione praesertim, dici: Vid. Eust. ad Il. Φ, 48 p. 1304, 27. et *νοσεῖν* latius patere, suspiceris quoque ex composito *περινοσεῖν*, itemque ex eo, quod frequenter adeo Homerus ad *νόσον* et *νοσεῖν* adiicere *οἰκόνδε*, vel *πατρίδα γαῖαν* solet. Animaduerto, Ernestum, vt solet, ita hic etiam esse meliorum partium.

ἴσον 1365
 ἴσον οἰκίω 141
 ισφίζετο 1336
 ἴσον L. 18, 29.
 ἴσων H. 66, 7
 ἴσπερς H. 79, 4
 ἴσταις H. 81, 3
 ἴσταις H. 81
 ἴστω H. 75, 6
 ἴσοι H. 67, 3
 ἴσον L. π. 51. L. 11, 7. 118. 12, 6.
 18. 20, 3
 ἴσος L. π. 22
 ἴσος κραταιῆ L. 11, 112
 ἴστω L. 16, 19
 ἴσων H. 11, 14. 66, 2. 4. 67, 13
 ἴσω L. 11, 37
 ἴκτα E. 24
 ἴκτα H. 11, 11. 70, 9

νυκτέρ' H. 51, 4
 νυκτερία H. 54, 3
 νυκτερία H. 68, 3. 69, 10
 νυκτερινόν H. 38, 3
 νυκτεριοι H. 58, 15.
 νυκτερίοισι H. 48, 3
 νύκτερον 548
 νυκτερόφοιτε H. 35, 6
 νυκτερόμοις H. 8, 2
 νυκτιπόλευτε H. 77, 7
 νυκτιφαῖ H. 53, 10
 Νυκτός H. 2
 νυκτός H. 33, 13. 58, 1. 77, 4
 νυκτός ἀγαλμα H. 8, 9
 νυκτός πέπλον H. 6, 10
 νυκτός Φίλα τέκνα H. 6, 3
 νύμφαι H. 23, 1. 50, 1. ὕδαρ
 F. 23, 2
 νύμφαις H. 52, 2. 54, 22. L. 18, 44
 νυμφευθεῖσα 126. H. 28, 14
 νυμφεύσας H. 17, 13
 νύμφη Ζεὺς F. 6, 11
 νύμφη 133
 νύμφην E. 50. H. 21, 1. 70, 1.
 L. 2, 32
 νύμφης L. 2, 3
 νυμφιδία H. 54, 11
 νυμφιδίαις 1324
 νυμφῶν 643. H. 21, 8. 45, 3
 Νύξ ἀμβροτε μαῖα F. 10, 1
 Νύσια H. 50, 14
 Νύσια H. 51, 2
 Νύσιον H. 45, 2
 νυχαυγής H. 2, 7 et 14. 70, 8
 νυχία H. 8, 6
 νυμᾶτ' H. 37, 8
 νώνυμοι 834
 νώνυμον 1160
 νῶτα H. 23, 4
 νῶτον L. 2, 26. 18, 9

Ξ

Ξανθῆ Δημήτερι L. 15, 85

Ξενίη 718

Ξενίοιο Διός 990

Ξέσσα 607

Ξεσοῖσι 1084

Ξίφασιν H. 44, 3. 64, 5

Ξύμβληται L. 18, 101. Συμβάλλεσθαι forte conuenire, in se inuicem incidere. Sic

Ξύμβλητο.

Ξυμβλητῆς 684

Ξύμβλητο 654. vt Ξύμβληται.

Ξυνήϊα 1234

Ξυνήν 93. 767

Ξυνόν 88. 163

Ξυσοῖς προκάλοισιν 1099

Ο

Ο^a pro τῆτο vel ἐκῆνο 851

ὀάροις 1324

ὀβριμόγειον F. 6, 33

ὀβριμόθυμε E. 10. H. 11, 1. 13,

6. 14, 6. 17, 1. 31, 2. 64, 1. 65, 1

ὀβριμοθύμης H. 18, 7

ὀβριμοθύμων 413

ὀβριμόν 655

ὀβριμοπάτηρ L. 15, 66

ὀγκον L. 14, 12

ὀδεύει H. 63, 5. 85, 7

ὀδεύοι H. 62, 13

ὀδεύων H. 3, 4

ὀδηγητήρα H. 40, 6

ὀδίτης L. 18, 101

ὀδμῆ L. 18, 64

ὀδοὶ Ψεῶν ortus et occasus F.

6, 25

ὀδὸν H. 56, 11

ὀδόντων L. 11, 78

ὀδῶσι L. 10, 36

ὀδύνασι L. 14, 8

ὀδύνην L. 11, 121

ὀδύνησι L. 13, 3

ὀδυνήφατον L. 11, 2

ὀδυνήφατος L. 19, 6

Ὀδυσσεύς L. 18, 37

ὀδωδῆν L. 11, 128

ὄζον L. v. 50

ὄζι 543

ὀζόνας 274. 627. 1151

ὀζόνησι H. 58, 7

οἱ particulam expletiuam esse huic scriptori, obseruat Cl. Ruhnk. Epist. Crit. p. 69. Studui vsum illius et vim adeo inuestigare penitius, et haec deprehendisse mihi videor.

I. οἱ cum redundantia quadam, reciproca tamen vel relatiua certe significatione, vt *hunc suo sibi gladio* etc. Sic 729. 247. οἱ Ἰαφόνι i. e. in ipsius gratiam. Sic plane 251. 654. Ἰλ. Π, 531 Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκεσε εὐχόμενιο. illius gratia audiuit, eo precante. 1254 Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέχευε ῥόος effugere conantem sibi, intra se seruauit. Vid. ad 531. Etiam pluraliter, pro σφι vel σφίσι. Sic refertur 682 οἱ ad πέτραις. 493 οἱ πλώσσι ipsis nauigantibus. Porro huc pertinent: 268 Καὶ οἱ ἐπειγομένην sibi instans, se vrgens Argo: huic plane similis est lectio Voss. ὄντινά οἱ κραδίη

I N D E X

- δὴ θυμός τε μνησιν*· cui simile illud Od. B, 92 νόος δέ οἱ ἄλλα μνησιν· Et 294 οἱ ἤδη, sibi, suo comodo sciebat. 269 Αἰ οἱ ὑπὸ τροπι κείντο, illi, respectu illius: vt dexter mihi ibat.
- pro δ (f. ex pronunciat. vt Boeotia) pro αὐτήν 1306. σφᾶς, αὐτὰς (vt μιν) 1349.
- Relatum ad substantivum nomen expressum vt Orientt. Sic 243 οἱ-ψαμάθω: et 265 οἱ-νη. Sic Vossiana lectio 673 Φινεῖ δέ οἱ. Est articulus nom. pl. 291 οἱ δ' ἄρα πάντες. 1275 V. N. Forte etiam 1262 οἱ πλώοντες.
- Emendandum forte quibusdam locis, vt 1328 ἄλλα' οἱ (ἦ) βελή. Hen. Stephanus tale οἱ in προ mutandum censuit duobus locis v. 587 Γεινόμενος δὲ προῆκε βάλος· Et 531 v. v.
- ἔγροιο* 76. 1373
κας 1178
ίνοντος 363
μα H. 23, 6. 54, 20. 74, 8
ἴερος F. 24, 1
ἴν L. π. 21. 18, 25
ος L. π. 3
ρῆς L. 2, 8
ροῖο 682. 935
κ 369. 531. 727
ον 1203
κα H. 57, 8. 86, 1
κα κρατύνει H. 63, 8
κας 274
κ H. 50, 2
- οἶκοι* L. π. 13
οἶκοις H. 36, 3. 8
οἶκον L. π. 42. H. 65, 8. 83, 2
οἶκῶφθόρον L. 15, 81
οἶκτείρων L. 11, 109
οἶκτρὸν H. 73, 6
Ὀίλευς 191
οἶμον H. 7, 7. 56, 1
Οἶνυς 157
οἶνοπα 97
οἶνε L. 15, 99. Elogium vini F. 28, 5
οἶνω L. 11, 1
οἶτομα 289
οἶόμενευ L. 15, 28
οἶόμενοι L. π. 41
οἶος L. 16, 8
οἶσαθαυ L. 15, 59. 60
οἶσατο L. v. 33
οἶτεύων 521
οἶσοῖς 175
οἶτρον H. 70, 11
οἶτρον Πανικόν H. 10, 23
οἶτρος 47
οἶτρα 101
οἶτρῶσα H. 31, 6
οἶτῶ 554
οἶτον 1141. 1310
οἶχομένε 593
οἶω L. 13, 2
οἶαροι L. π. 47
ὀλβιοδῶτα H. 33, 2
ὀλβιοδῶτην E. 35
ὀλβιοδῶτι H. 39, 2
ὀλβιοδῶτιν H. 64, 9
ὀλβιόθυμον H. 18, 21
ὀλβιόμοιρα H. 25, 6. 35, 9. 62, 3. 66, 5
ὀλβιόμοιρον H. 33, 12. 38, 2
ὀλβιομοίρω H. 8, 8
- ὀλβιος

- ὄλβιος L. π. 57
 ὄλβιόχειρον H. 22, 8
 ὄλβοδοτειρα H. 59, 7
 ὄλβοδότης H. 67, 9
 ὄλβοδότιν H. 26, 9
 ὄλβον H. 16, 10. 83, 8
 ὄλβος L. π. 66
 ὄλβε L. υ. 76
 ὄλέθριος L. 15, 46
 ὄλέθρε 1182
 ὄλέκει L. 14, 10
 ὄλέθρα 1157
 ὄλεσίμβροτον L. 11, 106
 ὄλσσε 595
 ὄλέτειρα H. 31, 12
 ὀλιγοδρανέων 428 Homericum.
 ὀλεθροῖο L. 18, 42
 ὀλοῖς 13
 ὀλοῖσι 928. 991
 ὀλον H. 86, 3
 ὄλον H. 62, 11
 ὄλωντες H. 37, 16
 ὀλοῖτες L. 11, 107
 ὀλολύγμασι H. 13, 5
 ὀλομέλεια, ἐξὰς F. 36 post 4
 ὀλοῖο L. 15, 54
 ὀλον μένος L. 12, 5
 ὀλος L. υ. 42
 ὀλοφυρόμενος L. 16, 13
 ὀλύμπιον L. 18, 47
 ὀλυμπον L. π. 9. H. 44, 4. 55, 11
 ὀλύμπη H. 58, 12
 ὀμάδε L. 15, 51
 ὀμάδω 112
 ὀμαλή 450
 ὀμαρτεν 509
 ὀμβρηγενᾶς H. 79, 4
 ὀμβροιο H. 81, 3
 ὀμβρον L. 7, 4
 ὀμβροτόκοι H. 20, 2
 ὀμβροτόκος H. 81, 5
 ὀμβρες H. 18, 5. 20, 7. 81, 7
 ὀμβροχαρῆς H. 25, 8
 ὀμηλικίην 1113
 ὀμηλικίης 508
 ὀμιλαδὸν 374. 802. L. 11, 76
 ὀμιλεῖ L. π. 66
 ὀμιλήσας κυλίκεσσιν L. 18, 32
 ὀμιλον 196. 1318. L. π. 19. L. 2, 2
 ὀμιλος Θεῶν F. 3, 3
 ὀμίχλην 519. H. 5, 6
 ὀμογυῖτη 1213
 ὀμόσσαι L. 11, 57
 ὀμμα H. 7, 1. 33, 8. 68, 15
 ὀμμα δικαιοσύνης H. 7, 18
 ὀμμα δίκης H. 61, 1. 68, 15
 ὀμμα πυρὸς H. 10, 17
 ὀμμα τέλειον Διὸς H. 58, 13
 ὀμματι H. 32, 8
 ὀμόκλεεν 939
 ὀμόκλεον 405
 ὀμοκλήσας 817
 ὀμοκλήσασα 539
 ὀμομήτορα F. 14, 2
 ὀμοβροθέοντες 254
 ὀμοσαν 353
 ὀμοφροσύνη 351
 ὀμοφροσύνησιν ἀρρήκτισιν L.
 5, 14
 ὀμφήν 87. 188. 999
 ὀμώνυμ' L. 11, 3
 ὀμώνυμον L. 13, 1
 ὄνειαρ 38. E. 14. L. π. 6. L. 19,
 37. 18, 40
 ὄνειάτα L. π. 20
 ὄνειρε H. 85, 1
 ὄνειρήεσσα H. 85, 14
 ὄνειρον 774
 ὄνειροπόλοισιν 35
 ὄνειροπόλον 599

I N D E X

- ἡγία* L. 16, 10
 ONTΩN πατρι Inscr. F. 5
 251. L. 11, 32
ζεν 296
ζοις H. 72, 9
ζων H. 27, 11. H. 66, 8
λιον L. 9, 1
σον H. 10, 22
σσαι L. π. 1. L. 15, 76
σσαις 3
τω L. π. 31. L. 2, 1
τρον q. d. *ὀμόπατρον* 1023
ic et Il. Λ, 257 et M, 371
L. 10, 21
ὀμένη 878
τεύων 247
εν 55 *postero tempore,*
liquando. Eust. ad Il. α,
17 p. 61, 38 ὀπίωθεν τὰ ἔσσε-
ται μέλλοντα.
1357. 1151 de funibus, vt Oδ.
346 et Φ, 390
ν γλώσσης H. 27, 10
ν εἰρήνης H. 27, 7
ν πτηνόν H. 18, 8
τεροι 16
τέροις 107
τέρων μακάρων 426
Φοροι H. 39, 4
χαρῆς H. 31, 6
χαρῆς H. 64, 2
ν H. 64, 8
εντα 178
εντες 190
L. 14, 8
ζέμεν L. π. 67
σον L. 11, 70
ν F. 14, 2. *Honestum*
atrimonii verbum Oδ. B,
6
- ὀπώπεον* 181
ὀπώπεον 1020
ὀπωπή L. 15, 46
ὀπωπότας 672
ὀπώρας F. 3, 13
ὀραται F. 1, 10 *videt.*
ὄργανα Musica F. 28, 15
ᾠ *Οργια* 31
ᾠ *Οργια νυκτιφαῖη* H. 53, 10
ᾠ *Οργιον* H. 51, 5
ὄργιοφάνται H. 30, 5
ὄργιοφάνταις H. 5, 11
ὄρεα H. 31, 5
ὄρέγυντα L. 11, 85. 109
ὄρειομανῆς H. 30, 5
ὄρειονόμης 155
ὄρείτην L. 11, 113
ὄρεξάμενος L. v. 18
ὄρεσκώοιο L. v. 49
ὄρεσσιφώοισι L. π. 29
ὄρεσσιφῶς L. v. 43
ὄρεσσιδρόμης 21
ὄρέεροι H. 30, 2
ὄρέων H. 18, 19. 35, 10. 16
ὄρέων ὄχθοι H. 14, 4
ὄρθία H. 35, 8
ὄρθοδότεια H. 75, 5
ὄρθοδέειρον H. 18, 8
ὄρθα F. 10, 4
ὄρθριον 756
ὄρθρος 364
ὄρια 149 *fines.*
ὄρινε L. π. 59
ὄρίνει L. 12, 4
ὄρίνετο 838
ὄρίνη L. 11, 39
ὄρινομένης 686
ὄρίνω 248
ὄρκια 11. 25. 304. 465

- ὀρκίζω F. 5, 1 et 2
 ὀρκον L. 11, 57. 20, 10
 ὀρκον ὑπερβάσιον 349
 ὀρμάδιον H. 29, 5
 ὀρμαίνοντες 517
 ὀρμαίνουσα H. 71, 8
 ὀρμαίνουσαν 1082
 ὀρμαίνωνται H. 37, 15
 ὀρμας H. 57, 10
 ὀρμάσειρα H. 31, 9
 ὀρμη H. 9, 19. 73, 5
 ὀρμη H. 18, 10. 57, 2. 60, 7
 ὀρμηθεῖς 1370
 ὀρμην H. 16, 9. 32, 2
 ὀρμὸν 915
 ὄρμοις 750. H. 80, 3
 ὄρμος 33
 ὀρμώντων H. 37, 11
 ὄρμηθεα L. 18, 105
 ὄρμηθων L. v. 28
 ὄρνηε L. 2, 32
 ὄρνημένησι L. 12, 1
 ὄρνημένα 1030
 ὄρσειν 689
 ὄρσε' 858
 ὄρσεαι L. v. 38
 ὄρσεας L. v. 55
 ὄρσω F. 2, 20
 ὄρπηκες 213 furculi, de filiis.
 V. σάχυν. Tale Homeri-
 cum ἔρνος. ὄρπηκος 925
 ὄρσαι L. 1, 7
 ὄρσει L. 1, 13
 ὄρση L. 11, 35
 Ὀρτυγίη H. 34, 5
 Ὀρφεύ 76
 Ὀρφεύς H. 58, 21
 Ὀρφέως 1231
 ὀρφυκίσιον 561
 ὀρφνη 119. 1040
 ὀρφνην 511. H. 33, 13
 ὀρφνινα Φάρη 963, nigra palla
 ὀρώντας f. ὀρῶντες L. v. 23
 ὀσίας H. 76, 2
 Ὀσίριδος 32
 ΟΣΙΡΙΣ Inscr. F. 5
 ὄσσα vox F. 6, 29
 ὄσσε 807. L. 2, 35. 15, 27. 36. 11
 26. 99
 ὄσσοις 181. F. 1, 15
 ὄσσων H. 69, 6
 ὄστράκεον 320
 ὄστρίτην L. 11, 1
 ὄστρω H. 69, 9
 ὄτις L. 1, 17
 ὄτραλέως 964
 ὄτας H. 18, 14
 ὄτασι δηθύνοντα L. 11, 123
 ὄτα' L. π. 37
 ὄταίοις legebatur 219. Vid.
 ὄπκατ.
 ὄδαίοιο 392
 ὄδας 439. L. 11, 39. 18, 7
 ὄδον 986
 ὄδατα L. 2, 15
 ὄδατι L. v. 64
 ὄδατοέσσαν L. 18, 61
 ὄδατοέσεως L. 2, 3
 ὄλα πλάσματα 955. V. N. v.
 de toto nomine.
 ὄλαθεν pro ἑλάθεν L. 11, 10
 ὄλε ὄνειρε H. 85, 1
 ὄλον ὄνειρον 774
 ὄλον L. 18, 41
 ὄλύμπε 462
 ὄνομ' L. v. 17
 ὄνομα L. 18, 85
 Ούρανη H. 3, 1
 ὄρανία H. 2, 8. 54, 1
 Ούρανίαν E. 41. 46

I N D E X

ἱρανίας 206
 νίας λίμνης H. 58, 2
 κνίδου L. 19, 4
 ἱρανίη H. 75, 9
 ενίην L. 18, 24
 ἄνιοι H. 37, 2
 νίας δαύμονας E. 32
 ενίονας L. 9, 1. F. 8, 40
 νιάνων E. 22. L. 10; 24. 18, 86
 ενόθεν L. 18, 3
 ενόν H. 63, 5
 νόπαι H. 26, 13
 ενόπαιδ' H. 78, 1
 νόπλαγκτοι H. 20, 1
 νός H. 13, 9. 14, 5. 18, 5
 νῆ H. 12, 6. 18, 9
 ε 261 H. 50, 8
 τιν H. 13, 5
 τι λασίοισι L. 11, 98
 τιφοῖτα H. 51, 10
 τιφοῖτιν E. 50
 : 697
 ' 359. H. 21, 10. 73, 10
 482
 λιγύς 1100
 ων 751
 ἐνοις L. 11, 114
 την L. 11, 18
 ιον 1157
 σιμον 467
 υν L. π. 49. L. 10, 34. 11, 120
 κλμοι L. υ. 28
 αλμοῖσιν L. 9, 3. 11, 121
 κλμῶν L. 11, 42
 τιδα πέτρην L. 10, 35
 L. υ. 26. L. 18, 69
 κλόκαμοι H. 68, 16. 69, 10
 ; L. 19, 5
 ε L. 11, 119. Vid. Not. ad
 l L. 11 pr.

ὄφρα L. 2, 5
 ὄφρῦσιν 469
 ὄχ' H. 53, 2. L. π. 14
 ὄχέας 78. Recte, puto, *sal-*
tus redduntur. Eust. ad Il.
 M, 121 p. 832, 13 ὄχεύς ὁ
 μοχλός. Hesych. ὄχεῖς κλει-
 θρα Κερκυραῖοι. Cum ve-
 stem s. feram notaret, qua
 ianua clauditur, potuit fa-
 cile transferri ad claustra,
 fauces, quibus transitus
 saltuum muniuntur.

ὄχεῖται H. 61, 6
 ὄχηες 983. V. ὄχέας.
 ὄχθας 211
 ὄχθῆσι 1065
 ὄχθοι ὀρέων H. 14, 4
 ὄχθοις H. 54, 20
 ὄχθας H. 31, 4
 ὄχλίζειν 236. Mouere tan-
 quam vecti. Homericum
 est et Callimachi.

ὄχοισιν H. 23, 4
 ὄχος 1198
 ὄχωνται H. 72, 6
 ὄψιανοῖο L. 9, 4
 ὄψιν H. 77, 8
 ὄψις H. 85, 14

Π

Παγασηδας 110
 παγγενέτην H. 19, 5. 72, 2
 παγγενέτωρ H. 3, 1. 11, 6. 12, 5.
 F. 7, 28
 πάγγεον ἄρμα H. 58, 8
 πάγης 577 leg. πάλης.
 παγκόσμιον H. 33, 20

I N D E X

- παγκρατῆς H. 11, 5. 27, 2
 παγκρατῖοιο 581
 πάγχι f. πάγχυ L. 11, 34
 πάγχυ L. π. 61. L. 15, 59
 πάγω L. 15, 17
 Παιᾶν 173. 1353. H. 5, 4. 7, 12.
 10, 11. 33, 1. 51, 11. 66, 1
 παύγνια καμπεσίγνια F. 17, 1
 παιδείης H. 75, 4
 παιδοΦίλη H. 39, 13
 παιδῆ H. 51, 6. V. Ἡροικαπαῖε.
 παύκτετρα H. 2, 9
 παιονίη 916
 παιωνίδας H. 50, 14
 παντῶν 1071
 παλαιγενέες L. 2, 4
 παλαιγονίης L. 1, 13
 Παλαῖμον H. 74, 3
 Παλαίμονα E. 34
 Παλαιμόνιος 208
 παλαιότερην L. 18, 26
 παλαιότεροι L. υ. 39
 παλαίφατε H. 9, 5
 Παλαμήδαο L. 11, 45
 παλάμησι 318. L. π. 34. L. 18, 5
 παλαμναίην L. 15, 3
 πάλης 577
 πάλι H. 2, 10. F. 6, 42. F. 23, 6
 παλιδερκέος H. 61, 1
 παλίνορσα L. 11, 83
 παλίσσυτον L. υ. 31
 Παλλάδα E. 38
 Παλλάδος 266
 Παλλάς H. 31, 1. L. π. 10
 πάλλει H. 45, 4
 Παλλάγην vid. Πελλ.
 πάλλων L. 11, 34
 παλύοι L. 10, 8
 παμβασίλεια H. 9, 16. 13, 6.
 15, 2. 9. 35, 11. 67, 1
 παμβασίλεια H. 43, 1
 παμβασίλεια χθόνα H. 10, 2
 17, 6
 παμβασιλῆα H. 72, 3
 πάμβελος H. 24, 4 in V. L.
 παμμακάρων H. 18, 3
 παμμέλαν 570
 παμμέλανας 957
 παμμήτειρα Rhea 545. Natura
 H. 9, 1. Ceres 39, 1
 -- γαῖα F. 6, 37
 παμποίικλος H. 71, 6
 παμφάγε H. 11, 6. 65, 5
 παμφάγον H. 18, 10
 παμφαδῆς H. 5, 5
 παμφαῖη H. 7, 14
 παμφανώοντα 779. F. 7, 18
 παμφανώωσα H. 18, 13
 παμφλέκτες H. 18, 7
 Πᾶνα H. 10, 1. 33, 25
 Πᾶνα μέγισον E. 15
 παναίολε H. 3, 7. F. 7, 28
 παναίολον 582
 παναίολε F. 7, 14
 πάνκιες 920
 παναυγῆς H. 9, 3
 πανδαμάτωρ H. 4, 3. 9, 3. 26.
 26, 12. 65, 5. ὕπνος F. 18, 4
 πανδερκέος L. 18, 72
 πανδερκῆς H. 3, 8. 7, 1. 33, 8. 60,
 2. F. 32, 2
 πανδότερα Terra H. 25, 2
 πανδώρην 972 idem significat,
 quod πανδώτερα. Hesych.
 Πανδώρα ἢ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς
 τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται.
 πανδώτερα Natura H. 9, 16
 πανεῖκλος L. 2, 13
 πανέξοχον 80

I N D E X

- νετώσιοι 1226
 νεχθεῖς H. 60, 11
 νημερίησι 1057
 νημερίοισιν 509
 νημερίων 1005
 νθειον H. 52, 9. 53, 7
 νθειον τελετήν H. 34, 7
 νι H. 50, 8
 νικόν οἶτρον H. 10, 23
 ννεφέλοισι H. 18, 4
 ννέφελον H. 79, 3
 νομφαία 658. Iouis epitheton, quatenus ubique ὀμφαῖς et oracula reddit.
 νομφαίῳ 1296. Cf. Apollo. 2, 691
 νόπτῃς Ζεὺς Fr. 8, 1
 νός H. 10, 3
 νρυτε H. 9, 23
 νσοφε H. 8, 10. 9, 16
 ντα H. 54, 4
 ντιμ' H. 13, 4. 78, 7
 ντιμε H. 62, 3. 63, 12
 ντιμοι H. 68, 1
 ντιμος H. 24, 4
 ντογένεθλ' H. 14, 7
 ντογένεθλε H. 15, 4
 ντογένεθλα H. 57, 6
 ντοδίαυτε H. 65, 9
 ντοδότειρα H. 39, 3
 ντοδότειραγ H. 58, 18
 ντοδυνάσα H. 11, 4. 44, 2
 ντοθαλής H. 33, 16
 ντοίην L. 16, 2
 ντοίων H. 26, 10
 ντοκράτειρα H. 9, 4. 28, 10
 ντοκράτωρ H. 17, 17
 ντολέτειρα H. 25, 2
 ντοτεχνές H. 9, 20
 ντοτινάκτα H. 14, 8
 παντόχροοι H. 42, 4
 παντοφυής H. 10, 10
 πάντροφς H. 9, 12. 25, 2
 πανυκέρτατε H. 3, 8. 7, 17. 9, 4
 11, 6. 60, 9. 65, 5
 πανυκέρτατον H. 18, 2
 πανυπέρφρονας H. 60, 12
 παρά f. πάρα 1197
 παραδρομάδην 856
 παραί σεο F. 32, 4
 παραίσσασσι L. 15, 95
 παραίφαστιν L. υ. 1
 παραφαμένοιο L. 18, 39
 παραφαμένος 95. 758. 769. 1091
 παρακέκλιται 743
 παρακλιδόν 557
 παράκοτιν E. 16
 παράμειβε 1026
 παραμείβετο 629
 παρχμειβόμενοι 750
 παράμειψε 1288
 παραμύθιον H. 84, 6
 παραπλώσασθαι 1269
 παραπλώσαντες 731
 παράρυσμοι H. 30, 3
 παρασάης L. 2, 18
 παρδαλέην 447
 παρεγκλίναντες H. 62, 7
 πάρεδρε H. 54, 7
 παρείας 1221
 παρεκβαίνσ' H. 76, 8
 παρελέξατο 860
 παρέσσεται L. 2, 14, 10, 29
 παρεσᾶσιν F. 3, 9
 παρέχε 720
 παρευνηθεῖς 134
 παρ-ἔφαινεν 538
 παρήπαφοι 702. Homericum,
 Il. E, 360. V, παρφαμένος.

- παρθενίην 1325. virginitatem. Sic 1336
 παρθενίης 86. 262. Θαλάσσης V. παρθενίσι. Cognatum f. Promuntorium Parthenium in Taurica Chersoneso, et oppidum in eadem apud Geographos. Vid. Cell. p. 408 et 410. An nomen a Diana Taurica?
 παρθενική L. 10, 3
 παρθενικής L. 18, 96
 Παρθενίσι 728 Simpliciter pro mari eius nominis.
 παρθενίσις 864
 Παρθένιος Paphlagoniae fl. Apoll. 2, 937 V. Sch.
 παρθένοι H. 50, 10. 54, 25
 παρθένον L. 15, 35
 Πάριν L. 11, 13
 παρκατέδημα 310
 Παρνασσίδα 2
 παρνηθός 226
 πάρος 258
 παρφαμένη 1317
 πασιφαής H. 35, 3
 πάσσε L. 10, 37
 παταγεί 1131
 παταγεῦσαι H. 20, 5
 παταγοδρόω H. 19, 3
 πάταγον H. 20, 4
 πατασσομένην H. 21, 3
 πάτρην L. 11, 44
 πάτρησιν 1228
 ΠΑΤΡΙ τῶν ὄντων Inscr. F. 5
 πατριὰς νόος F. 38, 1
 πατροκασίγνητος 832
 παῦσον H. 65, 12
 παυσίπικος H. 49, 6
 παύων H. 86, 7
 Παφίης H. 56, 4
 Παφλαγόνων 732. V. Apoll. 358
 παφλάζει L. 7, 13
 παφλάζοντι 687
 παφλάζοντος L. 18, 87
 πάχνη F. 31, 8
 παχνώθη 246. Sic Apoll. 4. 1279 vbi Schol. ἀντι τῆ ἐτέ-
 γη. ὁ τρόπος ἔληπται ἐπι-
 τῆς πάχνης. cf. 1169 vbi
 editum πυκνώθη
 παχνώθησαν 808
 πεδηθεῖς 522
 πέδησι H. 84, 4
 πεδίσις H. 41, 8
 πεδίω H. 58, 8
 πέδον L. v. 68
 πείθει H. 86, 9
 πείθεο L. 20, 13
 πείθεται L. π. 5
 πείθετο L. 11, 104
 πειθοῖ H. 54, 9
 πειθομένοισι L. π. 82
 πείθον 294
 πειθῶ H. 9, 13. L. 10, 22
 πείρα L. 2, 14
 πείρατα H. 33, 14
 πειρεσίην 162
 πειρηθεῖς 850
 πειρηθῆναι L. 10, 28. 30, 1
 πειρῶτο L. π. 85
 πείσματ' ἔκοψαν 1035
 πείσματα 358. 527. 1208. 1239
 Πεισματῆν 626
 πελάγει 88
 πελαγοδρόμος H. 73, 5
 πέλαζε L. 5, 1
 πελάζειν H. 69, 11. 86, 10
 πελάζεο F. 2, 40

- λάζης H. 85, 17
 λάσαι 85. 92
 λάσας 44
 λάσησι L. 17, 4
 λαθεῖς 815
 λάθη 195. 861
 λάσοι L. 10, 2
 λάσας ὀφθαλμῶν L. 11, 42
 λεται ἠγήσασθαι L. 15, 32
 existimandus est. V. πέ-
 λοιτο
 λίαο 221
 λίας 55
 λήνην 215. 464
 λήνης 154. Apud alios fere
 Παλ. Vid. No.
 λοιτο L. 15, 67 necessitatem
 et fatum significat. Cf.
 γέλεται.
 λῶροι 896
 λῶριος L. v. 37
 λωρον 775. 937. L. 2, 17
 πε δ' ἐπὶ κραπίδεσσιν 4
 πε ἐπ' εἰρήνην H. 22, 7
 ποίς H. 12, 10
 ποίς τέλος ἐπ' ἔργοις H. 56, 12
 ἴην H. 71, 8
 γήκοντ' 298. H. 22, 2
 αἰνομένων H. 9, 17
 αλαγμένοι 1233. L. 12, 8
 αλαγμένον 564
 αλαγμένος H. 64, 3. L. 15, 49
 αρμένος L. 10, 36
 αρμένος ἀμφ' ὀδύνησι L. 13. 3
 ηγός L. 18, 18
 ἴθοντο 305
 ἴθοντο F. 8, 34 paruerant
 λαγμένοι L. 12, 8. Sed leg.
 επαλαγ.
 λοίς L. 18, 97
 πέπλον νυκτός H. 6, 10. Φοινί-
 κρον F. 7, 13
 πέπλος 955. H. 42, 6
 πέπλω 310 V. N
 πέπλων 810
 πεπνυμένα 1116
 πεπνυμένον 294. L. π. 17
 πεποθημένα H. 80, 3
 πεποθημένον H. 45, 2
 πεποθημένω H. 32, 8
 πεπονημένος L. π. 70
 πεποτημένα H. 68, 5
 πεπόγηντο 219
 πεπόγησε H. 58, 5
 πεπόγητο 694
 πεπρωμένα 104
 πεπρωμένη ἄσα H. 9, 26
 πεπρωμένον H. 61, 11
 πέπρωτο 654
 πεπυκασμένον F. 23, 6
 πεπυμένον legebatur pro πε-
 πυ. L. π. 17
 πέπυσμα L. 11, 22
 περάα L. 15, 72
 περάαν 650
 πέρας E. 42. H. 7, 13. 22, 4
 περάσας 44
 περάτηθεν L. 15, 97
 κέρδικε L. v. 16
 κερδίκεσσιν L. v. 32
 κερῆσε 532
 κερλ-βαλῶν 541
 περιβληθεῖς H. 3, 5
 περιβρέμει 687
 περιβριθῆ F. 38, 2
 περιγίγνεται F. 1, 9
 περίγληνοι L. 18, 16
 κερίδρομε H. 10, 4
 κερίδρομον H. 7, 14. F. 7, 25
 κεριέζειν 1251
 N n 4
 κερι-

- περι-επήλυθεν* 407 occupavit
περιετείρον 876
περιετίστο 895
περιθρόνια H. 6, 4
περι-καλύπτοι F. 14, 5
περικαλλέος H. 68, 12
περικεκραμένη H. 15, 6
περικιόνιον H. 46. 1
Περικλύμενος 153
περικλυτή 131
περίκλυτον 64
περικλυτῶ 201
περικτιόνες 598
περικτιόνεσσι 382
περικτιόνων 500. 659
περικυκλάδες H. 42, 5
περικυκλόμενον 895
περικυμαίνει H. 82, 3
περιμήκεια L. 11, 85. V. *περιμύκ.*
περιμήκεια f. ea 969
περιμήκետον 899
περιμυκία 311 f. leg. *περιμήκ.*
περιμυκήσονται L. 2, 19
περιναυστάει 1062
περινίσσεται F. 2, 11
πέριξ H. 10, 15. F. 14, 2
περιπαχυνθεῖσα L. 15, 17
περιπήγνουσιν L. 15, 58
περιπτύξασα 879
περιπτύσσειν L. π. 34
περισαίνειν L. 11, 86
περισαδὸν 316. 566. 943. Est
 etiam Il. N, 551
περισροφάδην 1256
περισυδέχασα L. 15, 93
περιτέλλει F. 2, 25
περιτέρμονα H. 82, 3
περίφαντον H. 19, 1
περιφεγγέος 212. L. 1, 2
περιφεγγές F. 6, 32
περίφημον 24
περιφθινύθασιν L. 15, 12
περιφραδέως 320
περίφρωνι L. υ. 4
περίφρων 681. H. 9, 21
περιώνυμοι 147
περιώπεια 14
περιώστια 61
περιώσιον L. 15, 4
Περιώτης 485
περσέπολις L. 18, 38
Περσεύς L. 15, 31
Περσεφόνειαν H. 40, 5
Περσεφονείης H. 29, 6. 43,
Περσεφόνη H. 28, 1
Περσεφόνη H. 42, 7
Περσεφόνης H. 52, 3. 56, 5
Περσηῖ L. 15, 42
Περσηίδαο L. 15, 2
περσίαν E. 48. *Dianae ep*
theton
Περσίδα L. 15, 33
πετάσαντα L. υ. 26
πετεηνά 73
πέτηλα 400
πετράκεια L. 3, 1
πέτρη L. 5, 5. 19, 9
πετρηέσση 132
πέτρην L. 2, 12
πέτρην ὀφιήτιδα L. 10, 35
πέτρης L. υ. 70
πέτρον L. 11, 25. 30
πετρόρουσι H. 50, 9
πετρῶται L. 15, 18
πεύθαστο legit Steph. 431
πεύκαις 967
πεύκαισι 170
πευκαλίμησιν 1171
πευκεδανοῖο L. 19, 4
πευκεδανῆ L. 15, 100

ὕκη L. 12, 4
 υκήσσαν 1187
 ὕκης 328
 ὕκησιν 257
 ὕση 49
 Φρίκασιν L. π. 65
 Φρικε H. 18, 13
 Φυλαγμένος 689. L. 11, 75
 γαῖα H. 36, 4
 γαῖαι H. 50, 6
 γαῖων L. 2, 21
 γῆς H. 21, 8
 ἴγνυον L. 15, 59
 ἰγρόβουτον H. 82, 5
 ἰγυλίδες F. 31, 4 substant.
 frigora glacialia. Od. E, 476
 .est νῦξ πηγυλίδς, et Apoll.
 2, 739 αὐτμή.
 ἰθαλίων ἀήϊα 727
 ἰδημα H. 81, 1
 ἰκτιδα 411. Pro ea est Φόρ-
 μιγῆ 417 et χέλυς 430
 ἰκτίδι 6. Vid. Wolf. ad
 Sapph. fr. 32 p. 234
 ἰκτιῶ H. 38, 10
 ἰηλέα 128
 ἰηλεύς 374
 ἰηλῆα 1259
 ἰηλῆι 578
 ἰηλιον 385
 ἰηλίς 368. 432
 ἦμα L. 17, 3
 ἦματα H. 66, 2. L. 12, 11
 ἦμονα E. 31
 ἰηνειοῦ 165
 ἰηνειός 163
 ἰηρωῖ 147
 ἰα 504
 ἰδακας H. 10, 8
 ἰδακι L. 11, 25

ἰδακος 596
 ἰείρα H. 9, 17
 ἰείραν L. 18, 61
 Πιερίδες H. 75, 2
 Πιερίην 50
 πιθέσθαι L. 18, 39
 πιθήσας 1084. L. 11, 45
 πικρά H. 9, 15
 πικρῆσιν ἐδύνησι L. 13, 3
 πιμπλάντες H. 37, 17
 Πιμπληϊὰς μῆσα F. 46
 πινέμεν L. 15, 99
 πινέμεναι L. 2, 32
 πινυτοῖο L. υ. 1
 πινυτωῖσιν L. π. 4
 πίνος L. 1, 11
 πίπτουτα L. π. 50
 Πισιδάτιδας 211
 Πισσαίη 458
 Πίσιν E. 25
 πίσιν ἐπι-θέσθαι 304
 πισοφύλαξ H. 7, 17
 πίσυνος fretus 42. Sed 269
 parens, obsequens non ex
 significatione τῷ πέποιθα,
 sed vt ὁ παιθόμενος. Sic 705
 Πιτύην 484
 πίτυος L. 9, 4
 πιφάσκειν L. 20, 6
 πιφάσκειω L. 1, 16. 11, 46
 πλαγκτῶς 401. nisi corruptum
 est, mensas significare de-
 bet.
 πλακέσσειν 567
 πλακί 596. Locum planum
 tabulae instar intelligere
 licet, qui excipiat lacri-
 mas, in fontem colligendas.
 πλακόεντι 949. Adiect. planus.
 πλανήτας 206
 Nn 5

πλά-

I N D E X

- πλάσμαθ' 955 *figmenta maf-
sae fictae, ex diuerfis re-
bus compositae, vt tro-
chisci, pilae.*
 πλάσειρα H. 2, 20
 πλάσιγξι H. 62, 7
 πλατάνισα 911
 πλατέεσσι 991
 πλατύς L. 12, 3
 πλεῖον 1036
 τὸ πλεόν H. 61, 7. 62, 10
 Πλευρώνιος 205
 πλεύσας 97
 πληθος H. 71, 7
 πληθασαν ἐπὶ κτέατῶσιν H.
 71, 10
 πληθῆσῃς μήνης 1107
 πλημμύρεται 713
 πλημμύρσα 881
 πλημμύρσαι 1051
 πλημμύρσιν 492
 πλησίσιος 755
 πλόκη H. 9, 11
 πλόον 197. 360
 Πλατῆος 180
 πλακτοδότειρα H. 39, 3
 πλακτοδότην H. 72, 4
 πλακτοδοτῶν H. 17, 5
 πλεῖτον H. 39, 20
 Πλεῖτος H. 67, 9
 πλέτε δόξαν H. 14, 11
 Πλεῖτων H. 17, 4. 70, 4
 Πλεῖτωνος H. 28, 3
 πλώοντος 1262 1366
 πλώσι 493
 πλώσαι 89
 πλωτήρσιν 468
 πνεῦμα L. 9, 18. 18, 89
 πνεύμασι συρίζων Ζεὺς F. 28, 14
 πνεύμασιν H. 20, 5
 πνεύματα H. 57, 6 πάντ' ἐπὶ
 κνωσε Κρόνος F. 22
 πνοιὰ H. 13, 10. 37, 3. 22
 πνοιᾶς H. 42, 4
 πνοιᾶσιν H. 20, 2
 πνοιᾶς 1006
 πνοιῆν L. υ. 35
 πνοιῆς 755
 πνοιῆσι H. 28, 12. L. 12, 16
 πόδεσσιν 110. L. κ. 39
 ποδωκείης 579
 πόθειεν 232
 ποθειναὶ H. 59, 5
 ποθεινῆ H. 28, 11
 ποθεινήν H. 32, 1
 ποθεινόταται H. 75, 3
 ποθεινοτάτη H. 54, 12. 83, 6
 ποθέων L. 11, 95
 ποθέων εἰρήνην H. 11, 8
 πόθον H. 64, 7
 πόθων 882
 ποῖα L. υ. 68
 ποίαις 1111
 ποιάνθη 1048
 Ποιάντιος L. 11, 6. 13. 20, 5
 ποιήσασαν L. 20, 16
 ποίης 1052
 ποικιλόβελ' H. 12, 2
 ποικιλόβελε H. 27, 3
 ποικιλόμουθε H. 12, 5. 27, 8
 ποιμένοι L. 6, 1
 πολεμάτοκε H. 31, 10
 πολεμισὰ σίθηρον L. 10, 6
 πολέμοις H. 32, 4
 πολεμόκλονε H. 13, 6. H. 31, 1.
 64, 4
 πόληας 44. 99
 πολιῆς ἐχίδνης L. 11, 3. 9π
 λάσσης F. 1, 21
 πόλιν H. 65, 8

πολιῶ

ποιο σιδήρης L. 10, 2
 ποιον 917. L. 15, 75
 ποιον γένος L. 11, 53
 ποιάκειν L. 10, 23
 ποιο F. 7, 16 caeli. Et sic
 ubique.
 ποιον H. 33, 16. 19
 ποιος 561. H. 26, 4
 ποιος αρχή H. 82, 7
 ποιον H. 54, 14
 ποικιλία H. 66, 2
 ποικιλασμοι H. 39, 17. 42, 3
 ποικιλασμοι H. 25, 7
 ποικιλαστοι H. 50, 7
 ποικιλος H. 24, 4
 ποικιλη H. 9, 10
 ποικιλη H. 49, 4
 ποικιλη H. 25, 10. 50, 3
 ποικιλη Φάος F. 6, 41
 ποικιλη H. 67, 4
 ποικιλη H. 43, 3. 74, 1
 ποικιλαλον 71. 580
 ποικιλαλος H. 25, 8
 ποικιλαλος L. 5, 3
 ποικιλαμον H. 17, 11
 ποικιλακρον L. π. 21
 ποικιλευκα 125. 945
 ποικιλευκει 585
 ποικιλευκης 662
 ποικιλευκα 428
 ποικιλευων H. 77, 11
 ποικιλευα L. 16, 1
 ποικιλευ H. 25, 5
 ποικιλογρος loquax, Argus
 epitheton 487. 1342
 ποικιληρατε H. 55, 6
 ποικιληρατον 74. L. π. 18
 ποικιληρατε H. 33, 23
 ποικιληραλμια H. 67, 1
 ποικιληρεπτων H. 42, 6

ποικιληρεμμονας H. 50, 12
 ποικιληδμονος L. 18, 74
 ποικιληδμοσι L. 18, 56
 ποικιλητορος H. 6, 12
 ποικιληκαρπω H. 54, 6
 ποικιληκλαυτοισι βροτοισι L. 11, 61
 ποικιληκλαυτων 951 de populis
 ad Eridanum, Phaethonta
 plorantibus: sic Eridanum
 ipsum vocat Aratus v. 360,
 ubi alii ποικιληκλαυτον.
 ποικιληνημον 916
 ποικιληνεκτω H. 33, 16
 ποικιληκριτα H. 10, 18
 ποικιληκτιτε H. 9, 2
 ποικιληκτιτι H. 9, 20
 ποικιληκτιση H. 31, 17. 34, 2. 40, 9
 ποικιληκτιτε H. 11, 4
 ποικιλημηλε 196
 ποικιλημητι H. 5, 10
 ποικιλημητιδι 124
 ποικιλημητιν 422
 ποικιλημητιος L. π. 54
 ποικιλημητις L. 15, 66
 ποικιλημηχανος H. 9, 1
 ποικιλημηχανος L. 10, 10
 ποικιλημικτε H. 9, 11
 ποικιλημνησον H. 5, 4. 41, 2
 ποικιλημνηστον H. 49, 2
 Ποικιλημνια H. 75, 9
 ποικιλημορφοι H. 55, 3
 ποικιλημορφοι H. 68, 16. 75, 5
 ποικιλημορφοις H. 24, 3
 ποικιλημορφον H. 38, 5
 ποικιλημορφοι H. 13, 1. 28, 8
 ποικιλημορφοι αιγγελοι F. 3, 9
 ποικιλημορφοις H. 28, 15. 39, 4
 ποικιλημορφοις H. 67, 10
 ποικιλημορφοτων H. 36. 4. 72, 5
 ποικιληξεινοιο 230

πολύ-

- πολύοδοι H. 42, 4
 πολυόλβε H. 31, 8. 42, 2. 59, 3.
 62, 1. 65, 9. 82, 6
 πολυόλβις H. 2, 12
 πολυόλβοι H. 37, 2
 πολυόλβον H. 31, 15. 71, 7
 πολυόλβος H. 83, 4
 πολυόρογιον H. 5, 4
 πολυπάρθενη H. 51, 12
 πολύπειρος H. 9, 21
 πολυπείρονας 33
 πολύπειρος H. 11, 13. 63, 10
 πολυπήμονα 1061
 πολύπλαγκτον H. 71, 5. 72, 3
 πολυπλάγκτω H. 40, 3
 πολυπλανέος 152
 πολυποίκιλις H. 25, 4
 πολυποίκιλοι H. 75, 11
 πολυποίκιλον H. 5, 11. 60, 4
 πολυποικίλις ἕλης F. 8, 17
 πολύποινος Δίκη F. 20
 πολύποτοι H. 69, 9
 πολυπότνια H. 39, 16
 πολύπυρον 150
 πολυρρήνοισιν 77 pecoreſis,
 agnorum divitibus.
 πολυσεμνε H. 1, 1. 21, 9. 60, 3
 πολυσεκτης H. 25, 6
 πολυσπερέεσσι, 5
 πολυσπορα H. 72, 7
 πολυσπορε H. 5, 10
 πολυσπορος H. 9, 19
 πολυσέφανον L. π. 81
 πολυσικτον δέρμα F. 7, 15
 πολυσρέπτοισι 1094
 πολυσροίβοιο 1092 V. N.
 πολύτερε H. 9, 6
 πολύτεκνε H. 39, 16
 πολυτερπής ἔρωσ F. 6, 19
 πολυτεχνέα 583
 πολύτιμη H. 14, 1
 πολυτριχον L. 18, 8. V. N.
 πολυύμνε H. 54, 1
 πολυύμνον H. 75, 12
 πολυύπνω H. 2, 4
 πολυφάρμακον L. 12, 12
 Πολύφημος 166. 652
 πολυφθόρα 863
 πολυφύλων H. 60, 2. 61, 3
 πολυχανόες 578. q. d. multan-
 hians, carax.
 πολυώνυμη H. 1, 1. 9, 13. 10, 12
 15, 9. 26, 4. 35, 1. 39, 1. 49, 2.
 51, 1. 55, 1
 πολυώνυμοι H. 58, 2
 πομπός H. 56, 6
 πονεύατο 1153. Vid. leg. πο-
 νήατο. Est enim pro τε-
 πόνηατο forma deponentis.
 πονεύμενοι 1057
 πονήατο 765. νη. Ιλ. O, 447 ἰ
 μὲν πεπόνηατο καὶ ἴππεσ.
 πάνον H. 64, 6
 πόνε L. 15, 54
 πόντις H. 16, 8
 πόντιος εἰνάλεος Ζεὺς H. 62, 16
 ποντογενεῖς H. 80, 1
 ποντογενής H. 54, 2
 πόντοιο H. 16, 3. 73, 3. 74, 2
 L. π. 38. L. 15, 57
 ποντομέδων H. 16, 4
 ποντοπλανήτων H. 37, 5
 ποντοπλάνοι H. 23, 8
 παντοπλάνοις H. 74, 6
 ποντοπόρος 1098
 ποντοπόρω 52
 πόντος H. 13, 10. 14, 5. 37, 17.
 57, 7
 πόντις H. 10, 14. 18, 18. 22, 1.
 24, 1. 57, 5. 63, 3

I N D E X

τω L. 15, 9. 54, 7
 ἄνοισιν 314
 εἰας 37. 205
 εἶην H. 77, 4
 εἴης 779. ἄσρωι F. 2, 24
 εν L. 15, 98. F. 28, 18
 θμίδος 1139
 θμόν 1248
 ἴζεις H. 77, 12
 οἱ δ' ἐπὶ 639
 ον H. 80, 4
 ῥωθεν H. 86, 2
 σύναμ 307
 τύναμεν 1295
 συνεν 236
 σύνετο 1331
 σύνοντες 273. 497
 τιν κερατῆν 640
 Φυρέοισι H. 58, 7. F. 3, 11
 Φύρων F. 8, 36
 ὦν L. 18, 56
 γειδάον H. 16, 1
 εἰδάων θάλασσα F. 28, 3
 ιν 1259
 ἰν L. 11, 11
 ον L. 19, 7
 σὶν H. 37, 9. L. υ. 33, 35
 σίκροτοι H. 30, 2
 - αμείβων 929
 ἀμὸι H. 26, 8. 82, 4
 ἄτ' ἐπὶ πάντα F. 6, 36
 ἔρωσε in vtram partem
 8, 33
 υος 1284
 κῶας ἀμείβων 929
 - λαζομένους 832
 νεύμενος F. 19, 11
 πτύσσειν L. 10, 16
 χεδόν 1132. prope, 'vt
 ἀρὰ, χεδόν, ἐπὶ χεδόν.

Forte etiam iunctim, omif-
 fo praepositionis accentu,
 efferebant.
 ποτιχρίμπτοιτο L. π. 53
 πόντι ἀνάγκη 877. Hesych.
 δέσποινα.
 ποτνίαν 60
 πραξιδική H. 28, 5
 Πραξιδικῆς 31
 πραπίδας L. 15, 26
 πραπίδασσιν 4. 57. H. 46, 6.
 L. π. 79
 πράσοιο L. 19, 10
 πραύνοον H. 68, 17
 πρέμνοιο 1015
 πρέμνον 927
 πρέσβα 826
 πρέσβειρα H. 9, 2. 26, 13
 πρεσβίση 1258
 πρεσβίσην E. 24
 πρεσβυγένεθλ' H. 3, 2
 πρεσβυγενῆ 602
 πρέσβυν L. π. 62
 πρέσβυσον 334
 πρεσβυτάτα L. 18, 31
 πρήσασσαι L. π. 56
 πρησῆρ F. 8, 17
 πρησῆρας H. 18, 5
 πρησῆρος H. 18, 11. 46, 5
 πρησῆρσι F. 3, 8
 πρηῦ 761
 πρηύνοον H. 43, 11
 πρηῶνας 462
 πρηῶνι 376
 Πριαμίδης L. 11, 12
 Πριάμοιο L. 11, 103. 20, 14
 Πρίηπον H. 5, 9
 προβλήσι 670. 744. Sine Di-
 phthongo scribendum, satis
 indicat alter casus προ-
 βλήτα

I N D E X

- βλήται 731. 1263. 1271. Significat autem i proiectam s. porrectam partem terrae, vel litoris, promuntorium.
- προβλώσκειν F. 31, 6 prodire, Homericum.
- πρόγονοι H. 56, 2
 προγόνοιο L. 18, 15
 προθέσαν F. 23, 2
 προθορόντας 543
 προθορόντες 448
 προθορόσα 1330
 Προθυραία H. 1, 4. 12
 Προθυραίας H. 1
 προῖαθεν L. 11, 127
 προῖδόντες L. v. 25
 προῖδέσης L. 15, 44
 προκάλυμμα H. 18, 17
 προκεκλιμένος 392
 προληφθὲν H. 85, 8
 προλιπόντα 149
 προλιπών L. π. 24
 Προμηθεῦ H. 12, 7
 προμολεσα L. π. 53.
 πρόμος post 50
 πρόνεια H. 9, 27
 προνοίαις H. 10, 19. 24, 7
 πρόνοιαν E. 30
 προκάντων H. 1, 14. 39, 7
 προποδηγέτιν 340
 πρόπολε H. 77, 6
 προπρηνάς L. 12, 7
 προπροθέειν 1255
 πρόβριζοι 433
 προσέδρευς F. 1, 5. 5, 4
 προσείπον 94
 προσεκέλασμεν 1048
 προσεπέσιχε 536
 προσέρχη H. 84, 3
 πρόσευξιν H. 14, 2
 προσηνεῖς H. 15, 3. 26, 6. 37, 4
 59, 7
 προσηνῆς H. 1, 5. 39, 12
 προσηύδα 278, c. Dat. L. v. 7
 προσηύδανς 1223
 προσηύδων L. v. 5
 πρόσθε 809
 προσ-κλήζω H. 65, 10
 προσμίμνει L. 7, 11
 πρόσοψι H. 1, 2. 7, 3
 προσπεφύασι L. 15, 21
 προσπτύσσεται L. 10, 4
 προσφανέντα L. 11, 80
 προσφωνῶν H. 85, 4
 προσωνυμίας F. 7, 8
 πρόσωπα L. 18, 30
 πρόσωπον H. 70, 12
 προσώπω H. 15, 10. 48, 7. 74, 4
 προτὶ L. 18, 26
 προτιμυθήσαθαυ L. 18, 100
 προτόνων 1151. 1290
 προτροκάδην L. π. 64. L. v. β
 πρὸ θήκατο 574
 πρὸ χόντα 375
 πρὸ χέσαις 497
 πρόφαινε H. 7, 20
 προφαίνει H. 65, 7
 προφαίνων H. 85, 18
 προφανῆς H. 70, 8
 προφερέατος L. 16, 8
 προφερεσάτη F. 29, 1
 προφερέσερα L. π. 83
 προφερεσέρη E. 2
 προφῆται H. 27, 4
 προφρόνως 346
 πρόφρων 82. 1234. L. 18, 47
 προφύγεσκειν L. v. 19
 προφυγόντες L. v. 16
 προφυγών L. π. 21
 προφωνῶν f. Φαι H. 85, 6

I N D E X

- κρέντων H. 85, 9
 ἴω 72
 ραῖς 667. H. 70, 2
 ραῖσιν 486
 ραῖς 1024. 1029
 νόθεν 238. 275
 x 652. 1046. verticem et
 cumen montis vtroque
 co notat.
 γέα 337
 γέως H. 24
 ἴσα 334
 ἴσον 78
 ὄγαμον L. 5, 12
 ὄγένεια H. 9, 5
 ὄγενῆ H. 24, 2
 ὄγόν' H. 51, 6
 ὄγόνοιο H. 13, 1. F. 8, 3
 ὄγόνοισ H. 11, 10
 ὄγόνον H. 5, 1. 29, 2
 ὄτόκx L. 2, 3
 ἰένη L. 15, 92
 ἰέρισιν L. v. 69
 ἰόεντα H. 57, 2
 ἰυγας Dei F. 6, 35
 ἰύγεσσιν ἀειρόμενε F. 32, 3
 ἰύγεσσι 591 de corrigiis f.
 oris cothurni. H. 5, 2. 81, 2
 ἰοῖς H. 11, 16
 ἰόν ὄπλον H. 18, 8
 ἰοπέδιλε H. 27, 4
 ἰων H. 36, 5. 77, 11
 ἰσασιν H. 18, 14
 ἰσασι H. 37, 10
 ἰών L. π. 68
 ἰαί F. 2, 21
 ἰαχίης 584. 661
 ἰιε H. 33, 3
 ἰίω H. 78, 5
 ἰμένα 91. 421. L. v. 70
 πυθμῆν 89Γ. H. 22, 4. F. 6, 12
 Πυθοῖ H. 78, 5
 πύθοιτο L. 11, 9
 πυθοκτόνε H. 33, 4
 Πυθῶνος 1
 πυκάσαντα F. 7, 10
 πυκνωῖσι L. v. 57
 πυκνά 753
 πυκνόν L. 11, 19
 πυκνώθη f. παχ. 1169
 πύλαι ἀίδαο 1140. H. 17, 15
 πύλας ἀίδαο H. 28, 4
 πύματον 1064
 πῦρ H. 10, 3. 65, 1. L. v. 41. L.
 1, 12. 13. Ἰηελον F. 23, 1. ἀτύ-
 πωτον ibid. 2.
 πυράντας H. 6, 5
 πυραυγέα H. 18, 1
 πύργοισι 894
 πυρετός κρυερός L. 17, 2
 πυρῖ L. 11, 128
 πυριβρεμέτοις H. 48, 3
 πυριβρόμα 1120
 πυρίδρομα H. 7, 11
 πυρίδρομοι H. 6, 9
 πυρίδρομον H. 19, 2. 57, 2
 πυρίπνε H. 4, 3
 πυρίπνεας H. 9, 26
 πυριπόλε H. 51, 3
 πυρίσπορε H. 44, 1. 51, 2
 πυριφεγγές H. 51, 9
 πυριφλεγέθων L. 17, 1
 πυριφοίτες δαίμονας E. 33
 πυρκαϊῆ 327
 πυρόεις H. 7, 6
 πυρόεσσα H. 20, 3
 πυρόεσσαν L. 20, 3
 πυρός H. 65, 12. 83, 2. L. 1, 7.
 18. 14, 8
 πυρός ὄμμα H. 10, 17

πυρο-

I N D E X

πυροφόρος H. 41, 8
 πυρσαῖς 1218
 πυρσαῖσιν L. 16, 12
 πυρφόρος H. 46, 4
 πυρφόρῳ H. 43, 4
 πύσιν 599. 1268. Auditionem
 vtroque loco significat.
 πῶλοι L. π. 90
 πῶῦ L. 2, 25

P

Ράβδω H. 56, 8
 ραδάμυγγες L. 18, 12
 ρατγδην 1278 abrupte, celeri im-
 petu. Sed leg. ἀτγδην V.N.
 ραίνων L. 2, 26
 ραίσει L. 15, 95
 ράμνε 951
 ράσα 889
 ράχιν L. υ. 45. L. 19, 4
 Ρέα H. 13, 1. ac Δημήτηρ quid
 differant F. 34
 Ρεας H. 12, 7
 ρεέθροις 162
 ρέζοι L. 7, 2
 ρέζοντας L. 18, 103
 ρέζεσι L. υ. 11
 Ρέη 545. 626
 Ρέης 551
 ρεῖα H. 14, 3. Sed vid. Not.
 Ρεῖαν E. 26
 Ρεῖη 533. 613
 Ρεῖην 607. F. 8, 25
 Ρεῖης 549
 ρεῖθρα 342
 ρεῖται 734 coni. Eschenb.
 ρέξαι 283
 ρέξαν 613
 ρέξαντι L. 6, 5
 ρεύμασι H. 25, 9
 Ρηβανῶ 711. Cf. Apollo. 4
 349. 652
 ρηγμῖνα 112. 1196. proprie le-
 cus, vbi franguntur fru-
 ctus.
 ρηγνυμένοιο 686
 ρήγνυται H. 58, 4
 ρήξασαι 965
 ρήξε L. 16, 23
 ρήξιχθων H. 51, 9
 ρητή H. 31, 3
 ρίγιον F. 18, 1
 ρίζα L. 15, 22
 ρίζαι L. 11, 66. χθονός F. 63
 ρίζας H. 22, 2. 33, 14
 ρίζης L. 11, 66
 ρίζης γένος 287
 ριζώματα H. 17, 10
 ριζών H. 37, 18
 ρίμφα 1004. 1351. L. π. 56
 L. 11, 5
 ρίνας L. 12, 5
 Ρίπαιον 1121
 Ριπαίης 1077
 ριπαῖς H. 5, 7
 ριπίζων H. 79, 4
 ριπτεσκε F. 16, 3
 ροας 79
 ροάων 142
 ροδόεντι L. 14, 7
 Ροδόπης 79
 ροδόπηχυσ 158. 1312
 ροῆσι 193
 ροθίς H. 18, 6
 ροθίων L. 7, 5
 ρόθος I. 11, 84
 ροίβδησε 1252
 ροιζάιον πῦρ F. 23, 3
 ροιζήμασι H. 37, 19

I N D E X

ἤτορα H. 5, 5
 ζοῖς H. 46, 5
 ζοῖσι H. 15, 8. 16, 6
 ζον L. π. 48. L. 9, 19
 ζῆ H. 18, 10. 63, 6
 ζῶ 1066
 ζωτήρ H. 7, 6
 ζβηταῖ H. 30, 2
 ζβος F. 17, 1
 ζβη H. 3, 4. 7, 7
 ζῆ σελήνης L. π. 50
 ζτρα χάλκεα F. 27, 1
 ζφίζων H. 49, 5
 ζα motus celer, fluxus H.
 9, 22

ζνδακίαις 630
 ζμένη H. 67, 13
 ζμενος H. 74, 8
 ζαθαῖ L. π. 51
 ζσατ' 1260
 ζίδεσσι L. 11, 21
 ζάδος 1285
 ζαλέαις 400

Σ

Σαβάζις H. 47, 1
 Σάβη H. 48, 2
 γγάριος 714 Apoll. 2, 724
 ἴνον 983
 λαμίνας 184
 μοθράκη H. 37, 21
 μοθράκην 29. H. 37, 4
 μοθρήκην 464
 ἴφρονος L. 11, 50
 ἴφροσύνης L. π. 61
 ἴφρων L. π. 9
 πείρων 753. Gens memora-
 ta Apollo. 2, 397. 1247

Σαράγγης 1050
 σάρδια αἱματόεστα L. 16, 5
 Σαρδῶ 1280
 Σαρδῶων βυθόν 1246
 σαρκοδακῆ βίον F. 12, 2
 σαρκοφθόρον H. 69, 7
 Σατύροις H. 53, 7
 Σαυρομάτας 1060
 σαωθήνωι L. 16, 19
 σαώσει L. 1, 19
 σέβας L. 9, 20
 σεβάσμιε H. 78, 7
 σβεννύμενε H. 55, 5
 σβεννύμενον H. 7, 15
 σβέσαι L. π. 49
 σεβάσθηθε θανόντα 550
 σεβάσμιον H. 27, 10
 σεβασμοῖς H. 17, 18
 σεραῖην μήρινθον 241
 σερίην χρυσεῖην F. 10, 10
 σερίωνων 1269
 σείριος ἥλιος 118
 σεισίχθονα 343
 σεισίχθων H. 14, 8
 σεισμὸς H. 22, 7
 σέλας H. 19, 3. F. 2, 28
 σελασφόρος H. 9, 6
 σελασφόρον H. 4, 5
 σεληναίης H. 4, 2
 σελήνη H. 8, 1. 65, 6. ἀντιώσασα
 F. 6, 26. vid. Μήνην.
 σελήνης H. 68, 10
 σελήνης ῥοπή L. π. 50
 Σεμέλην E. 34. H. 43, 2
 σεμνή H. 54, 2
 σευάμενος L. π. 12
 σευέμενα L. 18, 88
 σεῦεν L. 11, 10
 σεύετ' L. 15, 28
 σηκὸς 948. L. 2, 27

Ο ο

σηκῶ

- σηκῶ L. 2, 18
σημα 929. L. 17, 6. F. 7, 18
σημανέειν 283
σημάντορες H. 6, 6
σημάντωρ H. 7, 10
σήματ' L. 18, 54
σημεῖα H. 85, 18
σημείων 37
Σηπιάς 458. Promuntorium
Thesaliae: ἄκρη Apoll. 1,
582
Θένος L. 11, 46. 66
Θένος ἄγναμπος ἀνὴρ L. π. 27
σῖγα 700
σιγαλέως 1001
σιγηλός H. 85, 3
Σιγύμωνων 754. σίγυννοι sunt
Apoll. 4, 380
σιγώσαις H. 85, 6
σιδηρίταιο L. 11, 46
σιδηρίτη L. 11, 75
σιδηρίτιν L. 11, 17
σίδηρον πολεμιστὰ L. 10, 6
σιδήρα πολιοῦδ L. 10, 2
Σιληνοῖς H. 53, 5
Σιληνῶν H. 53, 2
σίνετο 209
Σιντιακοῦς 469
Σιντῶν 1044
Σινώπης 752
Σιφάεσι 122. V. N.
σκαῖον 1203
σκαλμοῖσι 1177
σκευῆ ἱερᾶ F. 7, 11
σκηπτέχε H. 14, 6. 17, 3. 51, 7
σκηπτέχε θεῶν H. 54, 11
σκηπτέχων H. 9, 25
σκηπτρον 812
σκίαθος 459
σκιαρῶ H. 58, 4
σκιή λασία L. υ. 69
σκιόεντα H. 31, 5
σκιρτηδὸν F. 24, 1
σκιρτηθμῶν L. 2, 30
σκιρτηλά H. 10, 4. 44, 7
σκιρτηταὶ H. 23. 7. 30, 1
σκιρτῶσασ H. 50. 8
σκολιόδρομοι H. 50, 4
σκοπερῆ 1040
σκοπιαὶ 357
σκορόδοιο L. 14, 2
σκορκήτα L. 15, 1
σκορκίε L. 13, 1
σκορκίην ἀκουσὴν L. 16, 13
σκορκιόθεν L. 20, 4
σκορκίον L. 14, 3
σκοτίεσσα H. 70, 8
σκοτόεσσαν 519
σκυζόμενος F. 8, 37
Σκύδας 1072
σκύλακες L. 11, 86
σκυλάκισσι 908
σκυλακίτι H. 35, 12. Dian
venatricis epith.
σκυλακίτιν E. 48
σμαράγδον αἰγλήεντα L. 16, 5
σμαραγεῖ H. 18, 15
σμερδαλέην L. 15, 31
σμερδόνον 815. 839
Σμίλαξ 919
Σμινθεῦ H. 33, 4
σμύρναν H. 22
σμύρνην L. 9, 5
Σολύμων 751. 1299
σοφίας H. 68, 11
σοφίην L. π. 69
σοφίης H. 62, 11
σπαρτῶν 872. Solenne epi-
theton primorum Thebe-
norum e sparsis Draconis
denti-

- dentibus enatorum, quorum similes hi ab lasone feminati.
- πεῖρον L. 15, 85
- πέος 388. 643. F. 6, 1
- πέσμα H. 41, 2. 49, 2
- περὺα H. 39, 5
- πέρμιε H. 33, 3
- πέρχαι 1162
- πέρχε 262
- περχόμενοι L. 18, 65
- πήλυγι 377 L. π. 55
- πήλυγι H. 30, 5
- πιλάδεσσι L. 16, 11
- πλάγχθοισιν 318. L. 12, 13
- πέρον 869
- αθμὸς 660. Stabula reddidi. Vnice huc pertinet Eust. ad Il. E. p. 402, 31 αθμοί, τὰ ἐν τῷις ἀγροῖς ζωοσάσια· αἱ ἐπαύλεις, καὶ ὅλως κατοικίαι ἀγροτικαί. Hinc apparet, cur opponatur οἶκος ἀσεμφῆς, firma, solida.
- ἄθιν H. 32, 3. 79, 3
- ἄσιν stant F. 2, 21
- αχύεσσι L. 15, 93
- ἄχυν 872. Βορέε 216 filium, vt ὄρητις
- αχυσπλόκαμος L. 4, π
- αχυσρόφει H. 39, 3
- αχύων L. 15, 87
- εινόμενοι 1350
- εινὸν 112
- εἶρησι L. 11, 115
- εἶχετε H. 58, 7
- εἶχούτες L. 11, 79
- εἶχοντι L. υ. 8
- εἶχων L. 15, 54
- ἔργει 1162
- ἔρνοι 199. 76, 7
- ἔρνοισιν L. 15, 28
- ἔρνω L. 10, 4
- ἔρνων 46. 75
- ἔρξη 769
- ἔρξουσιν L. π. 42
- εεροπήν H. 18, 4
- εεροπήε H. 18, 2
- εερόοισιν 253
- εεφάνην 811 corona capitis θυσανόσσα.
- εεφάνοιο L. π. 28 de corona victoris
- εεφάνοισι κυκλόμενον 895 de muris s. moenibus.
- εεφανον 762. f. leg. εεφάνην.
- εεφάνη τύμβει est Apoll. 2, 920. Schol. ἄκρα.
- ἔψαι L. 18, 95
- εεψάμενον F. 15
- ἔψαδα 323
- ἔθεσσιν L. 10, 22
- ἔθεσφιν L. π. 60
- ἔηλουσι Ἡρακλεῆος 1241
- ἔηριγμα H. 17, 7. 83, 3
- ἔηρίξατο F. 5, 3
- ἔησαι L. π. 48
- ἔητασθε 282
- ἔησον ἔριν λυσσῶσαν H. 64, 6
- εεβάδεσσι 400. Stragula esse debent, quia illis subii- ciuntur folia. Eustath. ad Il. A. p. 26, 12 Εὐταλῆε καὶ καταπεκατημένη ερωμνή. Et ad Il. A. p. 805, 8 ἡ πεπε- λημένη καὶ καταπεκατημένη ερωμνή. Est igitur con- tinuum quiddam, quod con- tinet folia.
- εεβαρὴν χεῖρα F. 2, 19
- Q Q 2
- εεβα-

- εἰβάροϊς 198
 εἰβαρὸν L. 11, 19
 εἰλβοντας 1113
 εἰχώωσιν L. 7, 6
 εοιχὰς 916
 εοιχεῖον H. 4, 4. 65, 4
 εόμα L. υ. 20
 εοναχεῖ H. 37, 17
 εορέσαι 1319
 εράπτων H. 18, 2
 εράψας H. 11, 10
 εροβιλοβλεφάρα L. 18, 31
 ερέδιον 958
 εροφάδατσιν ἀέλαις 675
 εροφάλιγγι H. 9, 22
 εροφάλιγγι F. 7, 26
 εροφάλιγγος 529
 Στρυμονίαις 79
 ερωφώμενος L. 15, 6
 ερωφῶντ' L. 12, 9
 ευγαρῶ Κρονίδαο L. 15, 47
 Στυγὸς E. 29. H. 68, 4
 εὔπος 922
 εὔρακα H. 29
 ευφελὸν 1010. 1127
 σύγγαμος 593
 σύγγουος 159
 σύγχωρε H. 10, 9
 σύγχωρτος 191 conuictor.
 συθεῖς impetu latus vel delat-
 tus 775
 σύλεκτρε H. 13, 4. 15, 2
 σύλεκτροι H. 76, 1
 σύλεκτρον H. 66, 7
 Σύμης 746. De hoc monte
 nescio an quis alius. Plane
 aliud est Syme Infula
 Carica.
 συμπάζοντα H. 57, 3
 συμπαικτορες H. 42, 7
 σύμπαν H. 10, 1
 συμπάχεις H. 1, 8
 συμπλέκτειρα H. 28, 9
 συμπροχέων 573
 συναγειρευ. 69
 συναγρομένως L. 10, 21
 σύνδαιτι H. 54, 11
 συνειδὸς H. 62, 5
 συνέρχῃ H. 57, 9
 συνεσσεύοντο 980
 συνέσιος H. 39, 10
 συνεύνες 471
 συνευαετήρας E. 34. vt Eὐαετ-
 ρες, ab illa voce εὐαί.
 συνεφίσπετο 182
 συνεχὲς αἰεὶ 719
 συν-έχῃσα H. 25, 11
 συνθεσιῶων 304
 συνθεσίης 348
 συνθῆναο f. συθ 778
 σύνθρονε H. 10, 4
 συννεχὲς 1133
 εὔνοικον H. 76, 4
 ευνοικῶν H. 63, 10
 συνόμαιμοι 1191
 συνόμευε H. 26, 12
 συνοκάονες H. 30, 5
 σύντροφε H. 74, 1
 συρίγμαθ' H. 33, 25
 σύριγγ' 993
 συρίζων L. υ. 48. πνεύμασι Λαί-
 F. 28, 14
 συριηγενέος L. 6, 3
 Συρίης H. 54, 17
 συρικτὰ H. 7, 11
 σύρσαι H. 80, 4
 σύβρα πεφύκει F. 6, 9. V. N.
 Σύρτιν 1345
 σύσκιον 995
 σφάζων 504

θαυρηδόν H. 3, 3
 θαύρης κίνημα F. 2, 25
 ἢ ἄτῃ, nostro damno II4I
 ῥῆσιν 863 redundare vide-
 tur. 940
 ρίγξαι' II52
 ριν redundat 467. 909. 1269,
 vbi tamen ad ἐλομένην re-
 feras: it. 1291. σφιν pro
 ἡμῶς 1250. Vid. Il. K, 398
 μετὰ σφίσιν, inter vos. Cf.
 ἐήν.

φράγισσι H. 23, 2
 φραγίδα H. 33, 26. 63, 2
 φυρά 209
 ἐδόθεν 629. II39
 ἐδόν 807. L. 11, 129
 ἦμα L. 15, 20
 ἦσειν II70
 ἰζης L. v. 41
 ἰζων F. 3, 7
 ἰσην 959
 οἶνοιο 269
 ὕζειν H. 74, 5
 ὕζοντ' H. 84, 10
 ὀμοσιν H. 65, 13
 ὄματα H. 65, 9
 ὄματι ἀργῶ F. 24, 4
 ὄματος H. 86, 3. L. 18. 14
 ὀρῖτι H. 39, 5
 ὀπειρα H. 1, 14. 13, 7. 35, 13.
 73, 4
 ὀπειρα Φρογίης H. 26, 12
 πτήρ H. 66, 8. 74, 7
 πτήρας μεγάλας E. 21
 πτήρες H. 37, 3
 πτήριοι H. 37, 24
 πτήριος H. 13, 11. 73, 7. 9

Ταθεῖσαι 269
 Ταυναριεύς 203
 Ταῖναρον 41. 1367
 ταλακάρδιον L. π. 84
 Τάλαος 146
 ταλασίφρονος L. 18, 37
 Τανάγρης 145
 ταναην L. v. 45
 Τάναϊς 748
 ταναοῖο 925
 ταναόν L. π. 11
 ταναῖς L. 18, 63
 τανυηκέες II24
 τανύοντα L. 11, 21
 τανύπεπλ' H. 8, 10
 τανύπτερον L. v. 34
 τανύσαντες 255
 τανύτης F. 10, 9
 τανυσίπτερος H. 85, 1
 τανυσσάμενος 394
 τανύσσει L. 1, 10
 τανυΦλοίοις 170
 τανυΦλοῖς 605
 τανυΦύλας 582
 τάξις F. 3, 8
 τάπητα 584
 τάπητας 507
 ταρσοῖς 437
 ταρσοῖσιν 219. 255
 τάρταρα νεῖατα γαίης F. 6, 4.
 εὐρώεντα F. 6, 40
 ταρταρίοισι H. 36, 3
 ταρτάριον H. 17, 2
 τάρταρον H. 55, 10. 56, 10
 ταρταρόποις Hecate 975
 τάρταρος H. 57, 7
 τάρφειν L. 11, 88
 τᾶσσε 58

ταυροβόαν Η. 5, 3
 ταυρογενής Διόνυσος F. 28, 7
 ταυροθύτης 612
 ταυρόκερως Η. 8, 2. 51, 2
 ταυρομέτωπε Η. 44, 1
 ταυροκόλον Ε. 49
 ταύρας ἀνδροφόνος 1073
 ταυροφόνων Η. 26, 3
 ταύρων L. 6, 1
 ταυραπὸν Η. 29, 4
 ταχινὰ φλόγες Η: 68, 10
 ταχύδρομον Η. 26, 3
 ταχύτητι Η. 86, 7
 Ταγέης 149
 ταθεῖς L. 1, 19
 τέθνηκεν Η. 37, 13
 τεθνηπότες 513
 τεθνησιότας L. 15, 38
 τεθνησιότος L. π. 52
 τεινόμενος 587
 τείρεα F. 10, 8
 τείροντα L. 12, 2
 τειχασιπλήτα Η. 64, 2
 τείχος 762
 τεκῆν L. 11, 115
 τεκεκτόνος L. 10, 9
 τέκεν 117
 τέκενα νυκτὸς ἀσέρας Η. 6, 3
 τέκενον L. 2, 16
 τεκνωθεῖς Η. 29, 7
 τέκνωσ' Η. 76, 2
 τεκνωσάτο Η. 28, 7. F. 8, 7
 τέκος 306
 τεκῆσα Η. 43, 5
 τεκτῆνατο 66
 τεκτονόχειρες F. 8, 44
 Τελαμωνίαν 182
 τελέθεισιν L. υ. 10
 τελέθεισι f. έθει L. 15, 83. F.
 26, 4

τέλειον Η. 58, 13
 τελεῖται F. 2, 10
 τελέωσ' ἐπ' ἀέθλοισι Η. 41, 11
 τελευτάη Η. 86, 8
 τελεσσιγόνοισι Η. 52, 10 fru-
 ctuum maturorum epithe-
 ton.
 τελεσσίνος μοῖρα 1308 quate-
 nus sua decreta perficit.
 τελεσφόρα Η. 53, 9
 τελεσφόρε Η. 8, 9. 25, 2
 τελεταῖς Η. 83, 3
 τελεταῖς ὀσίαισι Ε. 51
 τελεταῖσιν Η. 48, 2. 74, 3
 τελετάρχα Η. 51, 3. 53, 4
 τελετάς 901. Η. 42, 10. 75, 7. 77, 8
 τελετήν Η. 23, 10. 34, 7. 37, 6.
 ὁ τῆς τελετῆς ποιητῆς F. 17
 τελετῆσι L. 18, 85
 τελευτᾶ perficit F. 2, 34
 τελευτή Η. 9, 8. 14, 7
 τελευτήν Η. 10, 22. 19, 6
 τελευτήσαν 353
 τελευτήσασθαι 1327
 τελευτήσασιν L. 2, 39
 Τελμισσοῖο 121
 τέλος L. π. 87. Η. 12, 10. 63, 7.
 66, 8. 85, 12
 τελωσιν Η. 43, 8
 Τέμβρης 713. Videtur Orte-
 lio idem esse, quem Thym-
 ibrin f. Thymbrium vocant
 alii, et cum Sangario con-
 iungunt. Sed aliter Hard
 ad Plin. 6, 1
 τέναγος 1092
 τένοντα Η. 39, 8
 τέξασα Η. 49, 8
 τέρας L. 15, 28. 32
 ταρατων 37

τέρας

ιενα L. 9, 2
 ενόχρους L. π. 33
 ιημνα 1196
 ιμα H. 58, 9. 82, 7. ὠπαινοῖσ
 F. 1, 19
 ιματα fines H. 10, 23. 13, 13.
 70, 11. Sed locum ipsum,
 in quo aliquid agendum est,
 notat 946. H. 33, 17
 ιρησοῖσ 1240
 ρεις H. 31, 5
 ρετο L. 11, 92
 ρπη H. 41, 5. 7
 ρπικέραυνον 424
 ρποιτο L. 4. 2
 ρπομένη H. 54, 8. 73, 4
 ρπομένοισιν L. π. 16
 ρπωλαῖς H. 85, 9
 ρπωλή E. v. 68. L. 15, 24
 ρπωλῆς L. 5, 13
 ρψίμβροτος 1047
 ρρψιχόρη H. 75, 9
 ρρφοαμ L. v. 2
 ρανύσσεται L. 10, 18
 ραρταίης L. 17, 3
 ρελεσμένος H. 47, 3
 ρτιμένα H. 9, 4
 ρτιμένε H. 44, 5. 53, 2
 ρτιμένον 295
 ρτλάμεν 830
 ρτλήσι L. 1, 18
 ρτλήσι L. 11, 37
 ρτληῶτες 1347
 ρτραβάμοσι H. 7, 5
 ρτραγγον 869. Est autem, vt
 videtur, apud Homerum
 Od. H, 113 et Σ, 373 no-
 men, quod modum ac men-
 suram certam agri signi-
 ficat, διάσημά τι, ἰσχυρῶ

Eust. p. 676, 44 ὅσον ἦν
 ἀροτριᾶν ὡς εἰκὸς δι' ἡμέρας
 τὰς ἀγαθὰς ἐργάτας, καὶ
 χρωμένους βασιὶν ὁμοίως. Ce-
 terum eodem nomine in
 hac Iasonis aratione uti-
 tur Apollo. 3, 1343
 τετρακίονος E. 9
 τετράορον H. 7, 19. 16, 5
 τετράπεδοι L. 18, 106
 τετραπόδων H. 77, 11
 τετριμμένον L. 14, 5
 τετρώροις H. 17, 14
 τετυγμένα ἔδωλα F. 32, 7
 τετυγμένος I. 18, 75
 τέτυκται 1137. F. 1, 8
 τέτυκτο F. 6, 33. Germanice
 dicas, ist so beschaffen
 τετύχθαι L. 9, 3. L. 9, 17. L. 15, 7
 τευξάμενη H. 43, 6
 τευξαν fabricarunt F. 8, 43
 τεύξη H. 18, 9
 τεύξω L. π. 30
 τεύξοσι L. π. 30
 τεύχε' 355. H. 37, 1
 τεύχεα 240. 1335
 τεύχεις H. 9, 28. 71, 7
 τευχῆρεις 524
 τεύχος 319
 τεύχων H. 79, 5
 τέχνηαι H. 67, 5
 τεχνοδίαυτε H. 65, 3
 τεχνῶν H. 31, 8
 Τηθύν F. 8. 22. F. 14, 2
 Τηθύος 333. 1102
 τήκειν L. 18, 63
 τήκεται L. 17, 9
 τήκων αἰθέρα F. 7, 2
 τηλεθάοντα 1132
 τηλεπόρον H. 17, 9
 τηλε-

- τηλοπόρε δίνης F. 7, 25
 τηλοσίφαντα 339
 τηλοφανεῖς 745
 τηλοφανῆ 535
 τηλοφανῆς 1215
 τήλιςα 179
 τηλωπικ 898
 τηλωπόν 1186
 τῆμος 121
 τηρᾶντα H. 63, 4
 Τιβαρηναΐ 739. V. Apollo. 2,
 377. it. 1012
 τίεν 159
 τίεθαμ L. π. 32
 τιθέμεσθα μαρτυρίαν λυτήριον
 H. 14, 2
 τιθήνωας H. 29, 9. 41, 10. 52, 6
 τιθηνῆ H. 53, 1
 τιθηνεῖ H. 62, 15
 τιθήνη L. 2, 34
 τιθηνός H. 9, 18
 τιμαί H. 78, 10
 τιμας H. 43, 6
 τιμήεντος L. 18, 55
 τιμήεσσα H. 9, 24
 τιμωροί H. 68, 7. 69, 5
 τιμωρός H. 61, 4
 τινασσομένη H. 15, 8
 τινάσσαν H. 16, 6. 18, 3
 τίνων L. v. 62
 τίσεις δ' ἀμοιβὰς 1301
 Τισιφώνη H. 68, 2
 Τισσιφώνη 966
 τιταίνεις H. 13, 2
 τιταινομένην 591
 τιταινόμενος 1272
 τιταίνου F. 23, 1
 Τιτάν 510. 1055. H. 7, 2. 11, 1.
 de Hercule, 12, 2. 33. 3
 Τιτανίς H. 35, 2
 Τιταῖνος H. 77, 5
 Τιταρῆθεν 126
 Τιταῖσι 514
 τιτηνάμενος 249
 Τιτῆνας 36, 1
 Τιτῆνας dictos ἀπὸ τῆ τίεθαμ
 F. 8, 41. Add. de illis 1,
 43 sqq.
 τιτυοκτόνε H. 33, 1
 Τιφυν 120. 722
 Τιφους 356. 369. 272. 440. 438
 τλήτε 1146
 Τιμῶλον H. 47, 4
 Τιμῶλος H. 48, 6
 τόθι 626
 τοῖιν L. v. 55
 τοκῆας 1365
 τοκῆες L. 10, 27
 τόλμα L. 9, 23. 11, 40
 τομαῖς 1155
 Τομαριάς 264. 1154
 τοξαλλῆ H. 57, 2
 τοξευτήρα L. 14, 2
 τοξοβέλεμνα H. 33, 6
 τοξότι H. 35, 2
 τοξοφόρος 1072
 τόξω οἰσεύων 521
 τόπαζοι L. 8, 2
 τόφρ' 937
 τόφρα L. 15, 55
 τραπέζαν H. 43, 9
 τραπέζης 230
 τράπηθε L. 18, 98
 τραῦμα L. 15, 89
 τραφερῆν 298. L. π. 39. L. 18, 11
 τράφον 378
 τρηχεῖαν L. 20, 17
 τρηχεῖην 178
 τριάναν H. 16, 2
 τριάνη 1277

ῥίβοις L. 5, 10
 ῥιβόμενον L. 5, 10
 ῥιβον 57
 ῥιβας 68
 ῥιγέγαντα 1348
 ῥιγλώχιναι 1249
 ῥιγλώχιναις 638
 ῥιγονον H. 29, 2
 ῥιστῆ H. 29, 5
 ῥιστῆ κῶμον H. 52, 5
 ῥιστῆρα H. 52, 4. V. N.
 ῥιστηρίδας H. 43, 7. 51, 8
 ῥιστηρικῆ H. 51
 ῥιστηρίσιν H. 53, 3
 ῥιμόροισι 1054. V. N.
 ῥιοδίτιν E. 45. F. 34, 1
 ῥίποδος L. 18, 83. 88. 92
 ῥισσῆν 118. 130
 ῥισσοκέφαλος 974
 ῥισσῆς 957
 ῥισσῶν H. 54, 5
 ῥίσοιχον 949
 ῥιτάτης H. 16. 7
 ῤριτογένεια H. 31, 13
 ῤριτογένειαν L. 15, 77
 ῤριτογενείη 65. 490
 ῤρίτωνα 337. De hoc genere
 Deorum, an monstrorum
 maris, videor quaedam non
 plane peruulgata dixisse
 ad Claudianum.
 ῤριτώνιον H. 23, 6
 ῤριτώνιον H. 23, 4
 ῤριφυῆς H. 51, 5
 ῤρίχες L. 5, 11
 ῤρίφαντε L. 2, 12
 ῤροίην L. 11, 14
 ῤρομέσαν L. 15, 51
 ῤροκαίχοισιν H. 32, 4
 ῤρόπι 269

τρόπιν 363
 τρόπις 707
 τρόπον H. 63, 6
 τροφᾶς H. 26, 6
 τροφῆ H. 26, 1
 τροφέες H. 37, 14
 τροφή H. 55, 3
 τροφιῶχε H. 27, 5
 τροφὸν H. 48, 1. L. 15, 9. 18, 61
 τροφὸς H. 9, 18
 τροφῶ H. 54, 24
 τροχός L. v. 46
 τρύεσιν F. 31, 5 f. τρύχεσι, ve-
 xant
 τρυφερὸν H. 80, 4
 τρύφος L. v. 40. L. 4, 1
 Τρώεασιν L. 11, 10. 20, 9
 Τρώων L. 18, 48
 τυμβιδίαν E. 47. H. 71, 5
 τυμβιδίαι 575
 τυμπανόδαπε H. 13, 3
 τυμπανοτέρπη H. 26, 11
 Τυνδαρίδα 988
 τύπον H. 70, 7. σώματος F. 16, 2
 τύπτων L. v. 49
 τυκωτὴν subst. fictorem F. 2, 8
 τυκωτὴν adi. expressam H.
 33, 26
 τύραννε ἀδελφός F. 3, 1
 Τυβήνας 1247
 τύρσιν 151
 τυτθὸν 370
 Τύχη H. 71, 1

Τ

Ταλοειδέες L. 2, 1
 τάλωπιν ἴασπιν L. 16, 4
 ὑβρίζοντες L. π. 69
 ὑβριος αἴση 828

- ὑγείαν H. 14, 10. 83, 8
 Ὑγεία H. 67, 2
 ὑγεία H. 28, 18
 ὑγείαν H. 9, 30. 16, 10. 18, 21.
 31, 16. 35, 15. 39, 20. 66, 3. 7
 ὑγρῆν 298
 ὑγρακέλευθε H. 21, 6. 82, 7
 ὑγρακέλευθοι H. 23, 2. 50, 13
 ὕγρακελεύθε H. 79, 3
 ὑγραπόρευτον H. 81, 1
 ὑγραπόροις H. 50, 2
 ὕδασιν L. 6, 4
 ὕδατος L. 14, 10
 ὕδος 1130
 ὑδροδρόμοι H. 23, 7
 ὑδροκέλευθοι H. 20, 3
 ὕδρος μέλας L. 11, 105
 ὕδωρ H. 68, 4. 79, 4. L. u. 70.
 L. 7, 11
 ὕδωρ λευκὸν H. 58, 3
 ὕδα 64
 Ὑλας 225. 641
 ὑλήεντι 259
 ὕληεντος 368
 ὕλην H. 24, 3. L. 10, 31. 14, 10
 ὕλης L. 1, 11. 4, 7
 ὕλογενῆς F. 2, 36
 ὕλονόμοι H. 50, 9
 ὕμεναίος 1337
 ὕμνοισι 573 de laude defuncti
 ὕμνοισιν L. 18, 60
 ὕμνον 419. H. 52, 6
 ὕμνω, 3
 ὑπ' εἰρεσίησιν 370
 ὑπάγη H. 85, 9
 ὑπάκυσον 83
 ὑπαλύξαι 104
 ὑπαντιάζειν L. u. 9
 ὑπάρχεις H. 86, 2
 ὑπάρχων H. 86, 6
 ὑπάτας H. 33, 22
 ὑπάτη θεῶν F. 10, 1
 ὑπάτην H. 33, 18
 ὑπάτης 1000.
 ἐξ ὑπάτε κραίνει F. 2, 39
 ὑπεγκλίνας 1203
 ὑπέδακτο 717. 19.
 ὑπέδραμον 371
 ὑπερσειήσι 701. conf. ὑπὸ
 ὑπείροχῃ E. 12
 ὑπεκπροφυεῖν L. 2, 17
 ὑπέκπυρον L. u. 50
 ὑπεκφεύξασθαι L. 11, 7
 ὑπεναυτίον L. u. 27
 ὑπεξεπέρησε 68
 ὑπ' - ἐξεσάωσε 1261
 ὑπὲρ Λιβύης 141 in Libya
 ὑπὲρ μοῖρων L. u. 37
 ὑπερβάτιον 349
 ὑπέρβιον ἤτορ F. 8, 47
 ὑπερβλήδην 255
 ὑπερβορέην 1080. Masculinum
 ad πόντου relatum: ὑπερ-
 βορέας vel -έης, vt αὐτο-
 βορέας.
 ὑπερβορέες 1075
 ὑπερήνορα θῆρα 942
 ὑπερήνορι θυμῷ 669
 ὑπέρθυμος L. 10, 9
 ὑπερίων 1215. H. 7, 2
 ὑπερίωνα F. 8, 27
 ὑπερμανέσσην L. 11, 28
 ὑπερμανέος F. 6, 30
 ὑπερμανές F. 6, 33
 ὑπέροπλον 806
 ὑπερόπλις 661. F. 8, 39
 ὑπεσφαίνεται 985
 ὑπερφιάλοισιν 657. Hic im-
 pios notare videtur. Vid.
 Eust. ad Od. A. p. 33, 10
 ὑπερφρο-

ερΦρονέουσα H. 60, 7
 ιχθυήματα L. π. 82
 νε H. 84, 1
 νοδάτιδι H. 56, 8
 νον H. 77, 9
 νον αιώνιον H. 86, 5
 νος H. 86, 3
 νε H. 85, 3
 νε εξέσσυτο 784
 νες H. 85, 5
 νη L. 10, 15
 νώνοντας 557. H. 56, 9
 εἰρησίησι 370
 ὁ δὲ ζεύξαται ἀπήνην 787
 ὁ μολπῆ 248
 οβρέμει 1265
 οδεξαμένη 596
 οδέχηται L. 12, 13
 οδέχυσσο 82
 οδοδείρα H. 2, 7
 ὄδρομος 800
 οεικαθε 704
 ὄεικε 174
 οζεύξατα H. 39, 14
 ο-ζεύξαται 787
 οθημοσύνησι 466
 οθρώσκεισι 736
 οκλίητε 846
 οκλινθεῖσα 193 succumbens
 mulier viro, vt ὑποκυσσα-
 μένη.
 οκόλπια H. 51, 11
 οκυσσαμένη 186 idem quod
 ὑποκλινθεῖσα.
 ο-μέμυκε F. 31, 8
 ομνήσκουσα H. 76, 6
 ὀμνησον L. υ. 9
 οπέμκει H. 85, 5
 οτρέσασα L. π. 23
 οτρηχύν L. 11, 19

ὑποτρομέοντι L. 11, 47
 ὑποτροπήν 265
 ὑπατίεις ταρσοῖς 219
 ὑποφῆται L. π. 47
 ὑποφλοίσβηιο L. 15, 13
 ὑποχθουῖοιο 180
 ὑποχθουῖον H. 17, 1
 ὑποχθουῖος δαίμονας E. 33
 ὑποχθουῖων H. 28, 6
 ὑπαρείησι 744 iugum et ve-
 lut humeros montium no-
 tat, partes montium in-
 feriores
 ὕσμινην L. 11, 11
 ὕσατον L. 5, 15
 ὕσερόπικς 1162
 ὕφαινων 840
 ὕφαν' H. 58, 21
 ὕφασμένα F. 38, 4
 ὕφάυχενας H. 31, 4
 ὕψηχέες H. 14, 4
 ὕψιβρομον H. 18, 1
 ὕψικάρη H. 37, 18
 ὕψικομον L. υ. 25
 ὕψιμέλαθρον H. 4, 1
 Ὑψικύλεια 472
 Ὑψικύλη 576
 Ὑψικύλην 477
 ὕψιφανής H. 4, 4
 ὕψοθι L. 10, 25
 ὕψοκόμοισιν F. 49

Φ

Φαέθοντα L. π. 90. L. ι, 1
 Φαέθων F. 7, 19 Sol.
 Φαιναῖς H. 7, 15
 Φαίνοι F. 2, 9 declarat
 Φάειος H. 69, 7
 Φασσίμβροτε H. 65, 2

Φασσίμ-

I N D E X

- Φασίμβροτον H. 33, 8. 77, 1. Φάτο 1329
 L. π. 77 Φατόν 926.
 Φασίμβροτος 1076. 1103. L. υ. Φέγγη νοερώς ὑφασμένα F. 31
 74 Φεραιόθην 173. 221
 Φασιμβρότω L. υ. 39 Φερβὰ IIII
 Φασσίρειθρον 122 Φερβυλαγέες L. 2, 28
 Φασσφόρε H. 8, 1. 10, II. 28, 9. Φέρειν L. II, 97
 F. 1, 2 Φέρεις H. 28, 16
 Φαιδρωπέ H. 7, 6 Φερέκαρπς H. 8, 5. 25, 3
 Φαίηκες 1293 Φερέκαρποι H. 37, 25
 Φαίηκων 1307 Φερέκαρπον H. 49, 10. L. 4
 Φαινόμενα H. 50, 7 Φερέσβις H. 7, 12. 9, 12
 Φαινομένη H. 39, 12. 54, 10 Φερέσβιος 321. L. 9, 18
 Φαινόμενος H. 74, 7 Φερεσβία 309 quercus epithē
 Φαίνεσσα H. 70, 12 ton, quatenus illa cibum
 Φάλαγγας 268 praebebat hominibus.
 Φάλαγξι 237 Φερσαφύλοισιν L. 6, 6
 Φαλάρων 583 Φέρις H. 12, 9. 63, 13
 Φάληρος 142 Φεριτιάς 187
 Φάνην F. 23, 2 Φερόλβιε H. 63, 12. 67, 3
 Φάνητα 15. H. 5, 8. F. 5, 8. Cf. Φερσεφόνεια H. 28, 16. 56, 10
 F. 6 ad 1. F. 7, 3 sqq. F. 8 Φερσεφόνειαν H. 45, 6
 Φάνθη 459 Φερσεφονείης H. 23, II
 Φαντασίας H. 38, 10 Φερσεφόνη H. 70, 3
 Φαντασιών H. 10, 7. 38, 4 Φερσεφόνην 23. 1190
 Φαντάσμασιν H. 70, 6 Φερσεφόνης 26. H. 55, 9. 69, 3
 Φάος H. 67, 13. L. II, 29. 121 70, 5
 Φάραx L. 18, 67 Φέρτατος L. II, 92
 Φάρεσιν L. II, 26 Φέρτερον L. 2, II
 Φάρη 963 Φερώνυμος 717
 Φάρμακ' L. 18, 23 Φεύγειν ἀπὸ χάλου L. 15, 74
 Φάρμακα L. II, 9. 120. 15, 79. Φηγινέην 66
 19, 9 Φηγείο 888
 Φασί 168 Φηγόν 127. L. υ. 29
 Φάσιδος 1037 Φηγός 264. 989
 Φασιμβρότε 54 Φήμας H. 33, 9
 Φᾶσιν 84. 262. 655. 757 Φήμην ἐνθεο σέρνοισι F. 3, 4
 Φᾶσις 748. 1050 Φθέγγατο F. 5, 2
 Φάσματα ονειρεῖς 559 Φθέγγομαι F. 1, 1
 Φάτις L. 15, 31 Φθίγη 129

Φθίμ-

I N D E X

- ιμένης L. 15, 46
 ιμένοισι 172
 ιμένων 39
 ἰσθαμ 141
 ἰτοῖσιν 176
 ἰγγον L. π. 60
 ἰνον H. 63, 6
 , idem quod σφιν vel σφι,
 ἰτο αὐτοῖς poni videtur 167
 ἰλην 324
 ἰκρότι H. 35, 6
 ἰκρυπνε H. 8, 7. 53, 5
 ἰκρυπνος H. 76, 6
 ἰλυπον H. 49, 7
 ἰνδρε H. 27, 4. 54, 12
 ἰνθεσ H. 10. 5. 21. 31, 11
 ἰρημε H. 55, 2
 ἰτο 508. 719
 ἰα H. 9, 11
 ἰπτε H. 8, 5
 ἰυρίδης 450
 ἰδρομε H. 13, 10
 ἰχυρσε H. 53, 11
 ἰσρε H. 26, 23. 31, 9. 35, 5
 ἰσρομανές H. 13, 3
 ἰκτήταιο L. 11, 5
 ἰκτήτης L. 11, 49
 ἰκωμ' H. 62, 8
 ἰμμεδής H. 54, 1
 ἰν H. 82, 7
 ἰνάματς H. 7, 16
 ἰξενίη 503
 ἰκίγμονες H. 50, 13
 ἰκίγμονι H. 10, 6
 ἰκίς H. 1, 3
 ἰκάννυχε H. 2, 5. H. 54, 2
 ἰτητι 218
 ἰτητος L. π. 36. L. 11, 127
 ἰτροφε H. 1, 5
 ἰφροσύνης L. υ. 76
 Φίλτροις 477
 Φίλτρων 671. 1170. H. 54, 14
 Φιλύρας 753. Apoll. 2, 395. 1235
 Φινεύς 669
 Φινῆος 678
 Φιτροῖσιν 961
 Φιτρὰς 569. 950
 Φλεγέθασαν H. 18, 4
 Φλεγραίων H. 31, 12
 Φλέγρη 1123
 Φλίας 192
 Φλόγα L. 1, 12. 12, 4
 Φλόγα ἐκπέμπεις L. 7, 9
 Φλόγας L. 1, 7
 Φλογέαις 812
 Φλογερὰς H. 18, 6
 Φλόγες E. 3.
 Φλόγες ταχινάη H. 68, 10
 Φλογίαις H. 65, 2
 Φλογόεντα H. 19, 2
 Φλογός L. 1, 14. 17
 Φλογός δ' ἀπέλαμπαν αὐτμή
 1219
 Φλοιός L. 15, 23
 Φλόξ 328
 Φοβερῶπες H. 69, 8. 10
 Φοβερῶπον F. 8, 8
 Φόβος H. 45, 7
 Φόβων H. 38, 3
 Φοῖβε H. 33, 1
 Φοίβην F. 8, 25
 Φοιβήτορι L. 11, 45
 Φοῖβον H. 34, 4. 78, 6. L. 11, 54
 Φοῖβος L. 11, 16. 15, 5
 Φοῖβη H. 66, 6
 Φοῖβω 138
 Φοινικέην 580
 Φοίνιον H. 38, 6
 Φολίδεσσιν 927. L. 9, 5
 Φολίσιν 1013. H. 11, 10

Φολόγ

I N D E X

- Φολόη 416
 Φονεύεις Η. 28, 16
 Φονῆα L. 11, 10
 Φόνους Η. 64, 3
 Φόνω L. 15, 49
 Φορέεσκον 1160
 Φορεύμενος 928
 Φόρκυν F. 8, 26
 Φόρκυνα 337. Vid. Hef. Theog.
 238. it. 270
 Φόρμιγγα 381 417
 Φόρμιγγι 109
 Φόρμιγγος 999
 Φράδιονες F. 32, 9 gnari
 Φρένα Η. 31, 5. 76, 8. L. 12, 10.
 15, 24
 Φρασί L. π. 44, 45. L. 2, 10.
 16, 32. 18, 3
 Φρικτὰ 465
 Φρικτὲ Η. 64, 4
 Φρικτοῖς Η. 13, 5
 Φρικτὸν Η. 72, 1
 Φρικτὸς F. 3, 16
 Φρικώδεα 10
 Φρικώδεας Η. 18, 7
 Φρικώδη Η. 19, 4. 20, 4. 31, 7
 Φρίξιοι 792
 Φρίξκ 859
 Φρίσκασι F. 3, 3
 Φρόνησις Η. 31, 9
 Φραρεῖται 894
 Φραρὸν 981
 Φρυγίη Η. 41, 6. 48, 5
 Φρυγίης Η. 47, 5
 Φρυγίης σώτειρα. Η. 26, 12
 Φυγέτην L. π. 77
 Φυγόμενα Η. 31, 8
 Φυή Η. 12, 7
 Φυκέεσσιν 244
 Φύκι L. 15, 10
 Φῦλ' L. 2, 37
 Φῦλα 89. Η. 33, 19. 68, 14. 77, 10
 L. 15, 70
 Φύλακες Η. 30, 4
 Φυλάκκ 137
 Φυλάξαι L. υ. 30
 Φυλασσεύμενοι L. 15, 70
 Φύλα L. 15, 12
 Φύλων Η. 37, 19
 Φῦλον Η. 54, 14
 Φύλα Χελδίων F. 2, 23
 Φύονται L. 15, 4
 Φύσεις Η. 10, 19
 Φύσεως Η. 24, 2. 63, 3. 65, 13.
 86, 3
 Φύσι Η. 9, 1
 Φύσιν Η. 15, 5. 68, 70.
 Φύσιος L. 5, 3
 Φύσις Η. 24, 6
 Φυταλιῆς L. 6, 5
 Φυτάλιαι Η. 14, 9
 Φύτην 428
 Φυτοσπόροι ἀλκῆς F. 41, 5
 Φυτῶν L. 15, 9
 Φωκίδος 145
 Φωριαμῆ 954
 Φῶς L. π. 74. L. υ. 73
 Φῶς Η. 42, 8
 Φῶς ἀμύαντον Η. 65, 6
 Φῶς ζωῆς Η. 7, 18
 Φωσφόρος Η. 7, 12. 33, 5. 65, 3
 Φωσφόρον ἤμαρ E. 24
 Φωσφόρος ἀίγλη 1244
 Φῶτα L. π. 50. 84. L. 11, 11.
 125
 Φῶτας L. 12, 5
 Φῶτες L. π. 43. L. 4. 5. F.
 12, 1
 Φωτί L. 15, 41
 Φωτὸς L. 9, 19

X

Χαβάσις L. 20, 1

Χάκος 419

χῶρ 78

χῶρον H. 65, 11

χῶρον H. 17, 18

χῶρον serpentis F. 8, 9

χῶρον Ἰππος 976

Χαζαίη 764. Fagi epitheton.

Χαζαν L. 7, 5. 15, 88

Χάσσαι 759

Χάσσαν 372

Χαθαίων F. 2, 24°

Χαθιός H. 39, 14

Χακάνθον 958

Χακκα L. π. 27

Χακκίον 1348

Χακκίον 960. Quid rei sit, non inueniebam.

Χακκίον 860

Χακκίον 792

Χακκίον H. 13, 3

Χακκίον H. 37, 1

Χακκίον L. 16, 6

Χακκίον H. 16, 2

Χακκίον L. 7, 13

Χακκίον 739. V. Apollo. 2,

375 it. 1003

Χακκίον 929

Χακκίον 919

Χακκίον 1332

Χακκίον 392

Χακκίον 127

86 12

Χακκίον 751. 1045. 1299

Χακκίον H. 72, 6

Χακκίον κύμα 370

Χακκίον 701

Χακκίον H. 54, 9

Χακκίον H 81, 6

Χακκίον H. 45, 5

Χακκίον H. 26, 10

Χακκίον H. 42, 9

Χακκίον H. 18, 20. 59, 15

Χακκίον H. 27, 12

Χακκίον E. 18

Χακκίον H. 42, 8. 59, 1

Χακκίον H. 9, 13

Χακκίον H. 16, 5

Χακκίον H. 49, 7

Χακκίον H. 59, 4

Χακκίον H. 8, 9

Χακκίον H. 23, 2

Χακκίον 457

Χακκίον θαλάσσης F. 1, 21

Χακκίον κύμα 256. 270

Χακκίον κύμα 1265. Apud no-

strum semper maris et flu-

ctuum epitheton: apud

Homerum et Homeristas

leonum: vt *ferum* mare

non minus quam leones

feros Latini dicunt.

Χακκίον 1252

Χακκίον L. 18, 2

Χακκίον L. η, 129 de latebra ser-

pentis, vox Pindarica.

Χακκίον L. 10, 14

Χακκίον 798

Χακκίον H. 79, 1

Χακκίον 496

Χακκίον H. 33, 21. 74, 6

Χακκίον L. 10, 16

Χακκίον L. υ. 5

Χακκίον ἐρετμώσαντες 356 πρὸς

χερσίν.

Χακκίον L. 16, 20

Χακκίον 376. L. π. η

Χακκίον

- Χείρωνι 406
 χελυκλόνον 381 a testudine re-
 sonantem.
 χέλυς 87. 1283
 χέοντες 1151
 χερσίν L. 11, 30. 15, 18
 χερσὶ δρέπασαν 1190
 χέρσω 244
 χευάμενοι 724
 χευάμενος L. 2, 25
 χεῦμα 187. 256. H. 15, 8. 16, 7.
 41, 10. νάματος F. 2, 27
 χεύμασιν 1049
 χηραμόθεν L. 18, 66
 χηραμόνεσσιν 1264
 χήτει L. π. 76
 χθαμαλή 1134
 χθόνα L. 11, 52
 χθόνα καμβασίλειαν H. 17, 6
 χθονία H. 2, 8. 35, 9. 39, 12
 χθονία μήτηρ H. 48, 4
 χθονία H. 50, 3
 χθονίαν H. 70, 1
 χθόνια H. 17, 3
 χθόνιοι inferi 973. H. 37, 2.
 terrestres
 χθονίοιο Διός H. 69, 2
 χθόνιον H. 52, 1
 χθόνιος δαίμονας E. 33
 χθών H. 84, 2
 Χιδναίων 751
 χιονάδεα 1370
 χιονάδος H. 79, 2
 χιτωνά διαβρήξας H. 18, 16
 χλαῖναν 198
 χλαίνας 507
 χλόαις H. 25, 7
 χλοερύς L. 16, 12
 χλοερυῖο L. 19, 10
 χλοερὺν L. v. 68
 χλοόκαρπε H. 39, 5. 52, 8
 χλοόκαρπος H. 57, 6
 χλοόμορφε H. 83, 6
 χλωρὸν 1222
 χολάδας 962
 χόλον H. 71, 8. 85, 11. L. 15, 74
 χόλον αἰνόν L. 11, 39
 χολέμενοι H. 37, 15
 χόλω L. 11, 125
 χολωσάμενος 1276
 χορείαις H. 54, 21
 χορευτὰ E. 9
 χοροίμανες H. 51, 7
 χοροῖο H. 56, 3. 74, 1
 χοροῖς H. 22, 3. 42, 8
 χοροῖσι H. 48, 3
 χορὸν L. v. 65
 χοροποιεῖ H. 33, 6
 χορὸς H. 52, 7. L. v. 13
 χρησμός 28. H. 33, 9
 χρησμοῦδὲ H. 85, 2
 χροά L. 9, 2
 χροίη L. 19, 10
 χροίη L. 12, 3
 χροίην H. 70, 5. L. 15, 63. 16, 7
 χρόνοις H. 86, 10
 χρονοκάρδιον H. 18, 8
 χρόνον E. 29. H. 86, 2
 χρόνος H. 11, 3
 χρόνος μήτηρ H. 8, 5
 χροοκάρποις H. 28, 13
 χρυσάορι. 138. Epitheton Apol-
 linis etiam Hes. Έργ. 771
 χρυσάορω L. 15, 42 Perfei
 χρυσαυγής H. 7, 2
 χρυσπύχης H. 51, 11
 χρυσεῖην 324
 χρυσεόμαλλον 1016
 χρυσεοτάρσαις 338
 χρυσεοτεύκταις H. 54, 18

υπεροφειγγός F. 7, 28

υσηγι 1277

υσηγιος 561

υσοϊο L. π. 83

υσοκόμα H. 33, 9

υσολιδος L. 9, 17

υσολιδω L. 9, 15

υσολύρη H. 7, 9. 33, 3

υσὸν L. υ. 2

υσορόας 1129

υσορράκις 135. L. π. 15. Mercurii epitheton ob virgam s. caduceum.

υσότριχς L. 9, 10

υσῆ L. 18, 55

υσυχίτωνα L. 18, 80

ώματ' L. 16, 3

ώς L. 18, 19

τλα 32 Osiridis, piamina, speciatim quae pingui ablutione constant. Sic de inferiis χύτλων μειλίγματα 571. Certe Schol. Od. Z, 8 Aristoph. Vesp. 1208 et Hesychn. ac Suidas, τῆ μεθ' ὕδατος ἐλαίου mentionem faciunt. Commodissime ad hunc locum Schol. Apollo. 1, 1075 χύτλων τὰ μεθ' ὕδατος ἐλαίου καταχρηστικῶς δὲ, ὡς ἐνταῦθα, τὰ ἐναγίσματα, καὶ αἱ χοαί. Agit autem Apollonius de annuis honoribus Cyzico eidem habitis, ἐτήσια χύτλα χέωνται.

ιομένη L. 12, 10

ἴρον H. 28, 20

Ψ

Ψαμάθοιο 238

ψαμάθς 112

ψαμαθαΐδας 332. 631

ψαμμώδεσιν H. 54, 23

ψαφαραιῶσιν ἤϊόνεσσι 308

ψαφαρὸν δίπταμον 517. Videtur tenuissimam lanuginem significare, qua folia et flores quidam vt subtilissimo pulvere conspersi sunt.

ψεδνοκάρηνος L. 5, 9

ψευδέα L. 20, 11

ψευδομένη H. 13, 7

ψεῦδος L. 15, 7

ψευθεῖς H. 70, 4

ψιδυραὶ H. 80, 2

ψύλλιον 959

ψυχᾶς H. 56, 6. 11. 85, 4. 6

ψυχᾶσι H. 76, 4

ψυχᾶς H. 56, 2. 84, 7

ψυχῆ H. 60, 7

ψυχῆ H. 54, 28

ἐν ψυχῆ νῆν F. 24, 4

ψυχῆν H. 86, 3. L. π. 50

ψυχῆς H. 70, 11. 75, 5

ψύχοντα H. 72, 5

ψυχοτρόφοι H. 37, 22

ψυχοτρόφος H. 15, 3

ψυχοφθόρος H. 67, 6

ψυχρῆσι L. 7, 12

ψυχρός L. 1, 18

ψυχῶσα τὰ πάντα ψυχῆ F. 24, 3

Ω

Ωγγυίς H. 58, 10

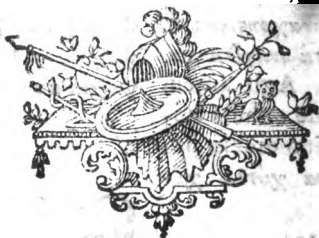
ωγγύγιος H. 63, 10

ωδαῖσι H. 55, 2

Pp

φδῆ

- ἄδῃ L. υ. 71
 ἄδῃν L. 10, 14
 ἄδῖνα H. 94, 3
 ἄδῖνα γονίμην H. 43, 8
 ἄδῖνας H. 43, 4
 ἄδῖνων H. 1, 2. 35, 4
 ἄδῖσι λοχίας H. 25, 5
 ἄκα 441. 774. L. 1, 17
 ἄκαανοῖο E. 27. H. 50, 1
 ἄκαανόν H. 37, 8. 82, 1
 Ἄκαανόν Titanem F. 8, 27. 31
 ἄκαανός H. 10, 15. γένεσις πάν-
 τεςσι F. 18, 6. ἄκαανός ἤρξε
 γάμοιο F. 14, 1
 ἄκαανῆ 331. H. 21, 1
 ἄκείαις H. 81, 2
 ἄκτειρεν 1316
 ἄκύαλον 469
 ἄκιδρομοι H. 68, 9
 ἄκυλόχεια H. 1, 4. 9, 19. 35, 8
 ἄκυπέτης L. 15, 32
 ἄκυπόδεςσι 302
 ἄλετο L. π. 70
 ἄλίσθανε 267
 ἄμάδιε H. 51, 7. Bacchi epi-
 theton
 ἄμάρτησε 1212
 ἄμησαῖ L. 18, 106
 ἄμησῆρος L. 18, 5
 ἄμοις 198
 ἄμοισι L. 10, 31
 ἄμον L. 4, 10
 ἄογενῆ H. 5. 2
 ἄπασαν ἄτην 673
 ἄπασε 446. 1224. L. 11, 11
 L. 18, 52
 Ἄραυ H. 42, 1. 5
 ἄραυ L. 15, 58
 ἄραις H. 10, 4. 31, 14. 16. 54, 7
 53, 3. 55, 5
 ἄραυσι H. 25, 3
 Ἄρας E. 18. H. 43, 7
 Ἄρειθυια 217
 ἄρεξεν 412
 ἄριάς H. 9, 19
 ἄριόκαρπον H. 55, 11
 ἄριον H. 33, 23
 ἄρίων L. 13, 2
 ἄρον F. 7, 2
 ἄροτρόφε H. 7, 10
 ἄροτρόφοι H. 37, 25
 ἄρσεν 866. L. υ. 9
 ἄρτο L. υ. 38
 ἄρύνοντα L. 18, 106
 ἄρων H. 28, 9
 ἄς τ' 858
 ἄτειλῆθεν L. 18, 22
 ἄχρειε 1305

FRAGMENTORVM INDEX

Ἰθέρη πάντα sub 10, 3
 Ἄιδερος ἢ δ' αἶθε 3
 Ἄα θεοὶ sub 29, 6
 Ἰδὲ Φάηης sub 8, 7
 ἰγῶ 15
 ἄλας δ' ἄρανον 35
 τὰρ ἐπεὶ sub 10, 9
 τὰρ ἔρωτα 22
 τη δὲ sub 35
 τὸς εἴης sub 8, 16
 ρῥιπον sub 3
 ἄλειν ἔρνεα sub 36
 ὁμῖός τε μέγας sub 8, 1
 ἄα δέ τοι sub 14, 4
 υκερόν τε 24
 κρυα μὲν sub 36, 5
 ἰλοὶ πάυδειλοι sub 30, 4
 ἰνή φάρ sub 29, 5
 ὑρό νον sub 37
 ἰοδίην Ἐκάτην 34
 ; δὲ λόγον sub 5
 ; Ζεὺς 4
 ἰτη δ' ἐν 13
 Ἰθαν ἄθην sub 8, 17
 ἰτὰ δὲ πάντα sub 8, 46
 ἰτὰ μὲν εὐεϊδαῖς sub 8, 14 et 21
 ἰγα νοήσας 38
 ἰρμῆς δ' ἔρμηγεὺς 28
 ἰσαι δ' αὐτίς sub 36, 2
 ἰεν δὴ 39
 ἰεν ὕδωρ sub 19, 2
 ἰτ' ἂν δὴ 49

Ζεῦ κῦδισε 30
 Ζεὺς δ' ἐνορᾷ 11.
 Ζεὺς δὲ τε πάντων sub 28, 18
 Ζεὺς πρῶτος γένετο sub 6
 Ζῶον δ' 40
 Ἦδε γὰρ ἀθανάτων 29
 Ἦλιον ἐν sub 4
 Ἦν χρόνος 12
 Θαλαῶ δ' ὄσσα sub 19, 5
 Καὶ βέδου sub 19, 9
 Καὶ κρατεροὶ sub 8, 38
 Καὶ Μῆτις sub 8, 2
 Καὶ Φύλακ' sub 25, 4
 Καὶ Φύσεως 19
 Κεῖτ' ἀποδ. sub 18, 2
 Κέκλυθι τηλεπόρα sub 7, 25
 Κοῖόν τε sub 8, 26
 Κέρκας δ' ἄρανώνας sub 8, 40
 Κραῖνε μὲν 26
 Κύκλον ἀκαμάτε 44
 Κύκλη δ' ἂν 45
 Κῶνος 17
 Μαῖα θεῶν ὑπάτη 18
 Μῆνιν αἶειδε 18, 6
 Μῆσατο 9
 Ναι μὴν ἀθανάτων sub 5
 Νῦν δ' ἄγε 46
 Νῆν μὲν ἐνὶ ψυχῇ sub 24
 Νώτοις 25
 Οἱ Ζηνὶ βρονην sub 8, 43
 Ὅπλοις λαμπροῦ. sub 29, 3
 Ὅρθα δ' sub 10, 4

FRAGMENTORVM INDEX

<p> Οὐδέ τι λήγοντα 21 Οὐρανὸν ἐραλίω 5 Οὐκ καλέσει 50 Ὅφρ' αὐτῶ sub 29, 4 Ὅφρ' ἐν sub 9', 4 Πάντ' ἐδάης 37 Πατρός ἔχοντα νόον sub 7, 29 Πολλὰ δ' ἐρανόθεν 31 Πρώτισος 47 Πρωτόν μὲν 41 Πυρ ἴκαλον 23 Πῶς δέ μοι sub 10, 5 Ρεῖη τοι νοερῶν sub 34 Ρίπτε βαθύν sub 8, 30 Σειρῆν sub 10, 10 Ταυτὰ γε πάντα τελεῖν sub 7, 10 Τήμων αἰθέρα 7 </p>	<p> Τιτῆνες sub 8, 47 τὸ δ' ἀπειρέσιον 33 Τύνακα σὺν τῷ κωνί 6 Τύνη δ' ἐσσι 48 Τῷ δὲ Δίκη 20 Τὶς Διός 18, 8 Τὸ Ζηνὶ 42 Φθέγεομαι. i et 2 χάλκωα ῥόπτρα 27 χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων 19, 10 ὃ ἄνα Λητῆς 32 Ὀκτανὸς ὡς περ sub 11, 6 Ὀκτανὸς πρῶτος 14 Ὄς ἐπέσσα 16 ὡς ἐνόησ' sub 8, 28 Ὄς ἐ κύντερον 18 ὡς τότε sub 8, 3 </p>
---	---

Pag. 267. lin. 1. leg. *καμμοήται*

3 2044 019 09

The borrower must return this item on or before the last date stamped below. If another user places a recall for this item, the borrower will be notified of the need for an earlier return.

*Non-receipt of overdue notices does **not** exempt the borrower from overdue fines.*

Harvard College Widener Library
Cambridge, MA 02138 617-495-2413

WIDENER
APR 23 2000
BOOK DUE
MAY 20 2000

CANCELLED
MAY 1 2000
BOOK DUE
WIDENER

BOOK DUE
WIDENER

WIDENER
SEP 7 2002
BOOK DUE
CANCELLED

WIDENER
JUL 10 2002
BOOK DUE
CANCELLED

Please handle with care.
Thank you for helping to preserve
library collections at Harvard.

